

Thiên Hạ Hoan Ca

Contents

Thiên Hạ Hoan Ca	2
1. Chương 1: Con Chim	2
2. Chương 2: Tửu Quỷ? Mỹ Nam?	5
3. Chương 3: Nhập Môn	10
4. Chương 4: Lang Hoa Mỹ Nam Toàn Bộ Công Lược	15
5. Chương 5: Lưu Tinh Vũ	21
6. Chương 6: Mỹ Nhân Dục	26
7. Chương 7: Trọng Minh	30
8. Chương 8: Mỹ Nhân Ngủ	33
9. Chương 9: Thích Ai?	38
10. Chương 10: Đi Phong Đô	45
11. Chương 11: Thật Giả Sư Huynh?	49
12. Chương 12: Không Phải U Minh Cung	53
13. Chương 13: Quý Tiết	58
14. Chương 14: Mỹ Nhân Lưu Dục	64
15. Chương 15: Tình Nhân Kết	67
16. Chương 16: Văn Khương Quỷ Mẫu	72
17. Chương 17: Long Xà	76
18. Chương 18: Linh Tê Kính	81
19. Chương 19: Củ Cải Trắng	85
20. Chương 20: Dạ Yến	89
21. Chương 21: Tiêu Hồn Hợp Hoan Tán	95
22. Chương 22: Làm Gì?	99
23. Chương 23: Chuyện Cũ	103
24. Chương 24: Làn Đầu Tỷ Thí	106
25. Chương 25: Tiên Mê Điện Ảnh Tung	111
26. Chương 26: Vị Hôn Phu	115
27. Chương 27: Mê Cục	121
28. Chương 28: Thiên Kiếp	125
29. Chương 29: Phiên Ngoại: Vô Cửu (thượng)	132
30. Chương 30: Phiên Ngoại: Vô Cửu (hạ)	138
31. Chương 31: Manh Mối	143
32. Chương 32: Chi Chiến Mở Màn	149
33. Chương 33: Cực Lạc Đảo , Diệt Thiên Cung	153
34. Chương 34: Hoàng Hôn? Tăng Sáng?	158
35. Chương 35: Nhất Mộng Hoàng Lương	162
36. Chương 36: Tuyệt Cảnh	168
37. Chương 37: Phu Quân Như Tư	175
38. Chương 38: Vân Hải Tuyệt Vực	181
39. Chương 39: Cầu Hôn	184
40. Chương 40: Phiên Ngoại: Hạnh Phúc	190
41. Chương 41: Cái Gọi Là Viên Phòng	195

42. Chương 42: Khất Xảo	201
43. Chương 43: Vân Hải Tuyết Thệ	207
44. Chương 44: Kết Thúc, Bắt Đầu	213
45. Chương 45: Mười Năm	221
46. Chương 46: Cha Và Con	224
47. Chương 47: Gặp Lại	228
48. Chương 48: Trở Lại U Minh Cung	307
49. Chương 49: Lựa Chọn	317
50. Chương 50: Bổng Nhiên Quay Đầu	321
51. Chương 51: Lữ Trình	325
52. Chương 52: Gương Vỡ? Đoàn Tụ?	331
53. Chương 53: Động Thiên Phúc Địa	334
54. Chương 54: Cây Sinh Mệnh	341
55. Chương 55: Yên Hoa	344
56. Chương 56: Đọa Ma!	350
57. Chương 57: Sinh Cơ & Tử Cục	355
58. Chương 58: Nhốt	360
59. Chương 59: Phá Kén. Quyết Đấu	366
60. Chương 60: Kế Trong Kế	369

Thiên Hạ Hoan Ca

Giới thiệu

Đọc truyện Thiên Hạ Hoan Ca bạn đọc sẽ được dẫn dắt vào một truyện có chút lạ lẫm, chút độc đáo

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-ha-hoan-ca>

1. Chương 1: Con Chim

Một ngày đầu tháng ba....

Ngày xuân, sau giờ ngọ, mặt trời đã lên cao, gió thổi nhẹ nhẹ, những bông hoa đang thời khoe sắc rất đẹp...

Thường thường vào lúc này ở Tiêu gia, Tiêu Bảo Thủ đang nằm trên giường ngủ tới hôn thiên ám địa, nhưng hôm nay, nàng ngủ không được, cha mẹ ở trong nhà đang náo loạn nhiều không ngủ được.

Chuyện này cũng vì tờ “Môn Thiếp” trong tay nàng.

Nhìn qua tấm thiếp này thì cũng không có gì đặc sắc, đơn thuần một màu trắng, bình thường sẽ khiến người ta không muốn nhìn lại lần thứ hai. Nhưng mà chỉ cần nhìn thấy hai chữ “Lang Hoa” viết trên thiếp cho dù là ai cũng không thể dời mắt ra. Chỉ vì trong lục giới, bất cứ ai từ già đến trẻ đều thuộc hai câu ca dao:

“Thiên địa hỗn độn, Lang Hoa Sơn vi tôn.

Tứ hải bát hoang, chính đạo đệ nhất môn.”

Tiêu Bảo Thù là một con yêu quái, chân thân là một con heo mập mập béo tốt.

Nói tới tộc heo, từ Bàn Cổ khai thiên lập địa trừ vị Thiên Bồng Nguyên Soái Trư Bát Giới danh danh đỉnh đỉnh ra thì không có ai nổi danh. Cũng may tâm khí bọn họ cũng không cao, cuộc sống dù là nghèo khổ hay là vinh hoa phú quý cũng đều như nhau.

Vì vậy, Tiêu Bảo Thù - một tiểu yêu chốn sơn dã không cầu thành tiên chỉ cầu ấm no, đi theo cha mẹ học chút pháp thuật hộ thân là được không mong ước xa vời. Những người giàu có, những vị thiên ngoại phi tiên đối với nàng, chỉ là truyền thuyết thôi.

Cuộc sống của nàng yên bình trôi qua năm trăm năm rồi đột nhiên sau giờ Ngọ bị phá vỡ hoàn toàn.

Nửa canh giờ trước, một con đại điều toàn thân là lửa bất ngờ xuất hiện trong tiểu viện Tiêu gia. Bay trên không, cái mỏ hé ra, thả chiếc thiệp trắng lên đầu nàng – Tiêu Bảo Thù.

Khi nàng trợn mắt há miệng đưa cho cha mẹ xem thì cha mẹ cũng trợn mắt há miệng nhìn nàng nửa ngày.

Nếu không có ai nói thì cũng tốt, vận khí tốt như vậy ...

“Không được đi.”

Cha Tiêu Bảo Thù rút một cái tẩu thuốc ra, nói như đinh chém sắt, đôi mày cau lại.

Mẹ Tiêu Bảo Thù nghe vậy lập tức nước mắt rùng rùng than vãn “Ta ban đầu không nên gả tới đây, khổ ta, ta không quan tâm, nhưng không nghĩ ngay cả hài tử cũng khổ như vậy, từ nhỏ quần áo lương thực ít không nói, hôm nay vận may từ trên trời rơi xuống người cũng không cho hài tử nắm bắt.”

Cha Tiêu Bảo Thù cầm tẩu thuốc cương quyết nói ” Thù Nhi là con chúng ta, người ngoài không hiểu ta không nói nhưng người là mẹ nó còn không chịu hiểu sao? Ta không muốn mở miệng thừa nhận nó chỉ là một con heo ngốc! Ta chỉ mong nó có thể lấy được nam nhân tốt, cả đời yên ổn sinh sống. Lang Hoa Sơn là nơi như thế nào? Là nơi chúng ta có thể đến sao?”

Mẹ Tiêu Bảo Thù chu môi.

Cha Tiêu Bảo Thù vỗ tay lên bàn nói “Ta đi gặp Vô Cửu, bàn với hắn chuyện hôn ước hai đứa nhanh tiến hành.”

Chuyện tựa hồ cứ như vậy trôi đi, khói bụi tan đi, xuân về hoa nở, Tiêu Bảo Thù vui vẻ vùi mình vào trong chăn ngủ bù.

Lăn đi lăn lại một hồi, Tiêu Bảo Thù không ngủ được, vì vậy, nàng chống bốn chân ra nằm xụi trên giường, nhìn chăm chăm vào xà nhà bằng gỗ màu đen không chớp mắt.

Nàng không hiểu vì sao cha mẹ lại cãi nhau, thật ra lập gia đình cũng tốt, đi đọc sách cũng tốt, chỉ cần có thể ăn no mặc ấm không bị làm thịt thì nàng không có ý kiến gì. Giống như, bây giờ có người hỏi nàng có ý kiến gì không, cho dù nàng có ý kiến khi cũng không ai nghe.

Cho nên, mọi việc chỉ cần cha mẹ vỗ bàn bảo, Tiêu Bảo Thù sẽ lập tức gật đầu làm theo.

Lang Hoa Sơn, rốt cục là nơi như thế nào?

Tiêu Bảo Thù cắn môi, hai tay xoắn lại chậm rãi tiến vào mộng đẹp.

Không biết ngủ được bao lâu thì nàng bị Bảo mẹ (*) đập dậy.

(*) Bảo mẹ: đọc tắt của mẹ của Tiêu Bảo Thù :p

Dụi dụi mắt, nàng đưa mắt nhìn thì thấy trời đã tối, hẳn là nàng vừa ngủ thẳng đến ban đêm.

Lại nhìn lần nữa, tay chân Tiêu Bảo Thù khê run. Trên lưng Bảo mẹ là một bọc quần áo màu đen, làm một bộ dáng ném chồng bỏ con đi khỏi nhà. Thầm nghĩ không tốt, nàng vội xốc chăn chạy đến” Mẹ ~ Đừng

bỏ Tiêu Bảo Thù lại, ngàn lần vạn lần Tiêu Bảo Thù cũng không muốn ~ Không phải chỉ mới cãi nhau với cha mấy câu thôi sao?”

Bảo mẹ hung hăng đập nằng một cái, Tiêu Bảo Thù vội lấy tay che đầu nhưng vẫn giữ chặt áo mẹ.

“Nha đầu ngốc, mẹ nói muốn đi lúc nào?”

“Kia .. vậy mẹ đeo túi làm gì a?” Tiêu bảo Thù vẫn chưa tin, tay run run, đôi mắt đầm lệ long lanh nhìn mẹ.

“Không phải ta đi, là người đi!”

Tiêu Bảo Thù sững sốt.

Bảo mẹ cầm túi đồ rơi dưới đất lên, phủi phủi đất, lau lệ nói “Thù Nhi a, mẹ ban đầu không nên gả tới đây, khổ mình ta thì ta không nói nhưng nhìn mấy tỷ muội các người cũng khổ thì ta không chịu được, người cũng thấy đại tỷ nhị tỷ người sống như thế nào rồi đây, mẹ không thể để người cũng khổ như vậy! Vô Cửu bị thọt làm sao xứng với bảo bối khuê nữ của ta!”

“Thật ra thì Vô Cửu ca ca cũng rất tốt.” Tiêu Bảo Thù đỏ mặt nói.

Bảo mẹ gắt lên, hận rên sắt không thành thép: “Người phải nhớ, nữ nhân phải phó thác vào nam nhân tốt, không chỉ cần có tình cảm chân thành mà còn phải có trí tuệ, bọn họ giống như mặt trời mặt trăng, không tự mình rơi xuống, chỉ có thể dựa vào sức mình leo lên hái xuống! Vì vậy, người phải đi!”

Tiêu Bảo Thù trợn mắt “Con đi? Con đi đâu a?”

“Lang Hoa Sơn!” Bảo mẹ ánh mắt kiên định nói “Mẹ có một người quen ở Lang Hoa Sơn, nếu không phải là nhờ hắn đi cửa sau thì người làm sao nhận được thiệp? Đây là cơ hội duy nhất để thay đổi vận mệnh của người, Tiêu Bảo Thù, con phải vì mẹ mà tranh đấu a!”

Hai chân nàng run lên, thì ra thiệp này không phải tự nhiên mà có, cái này thì ra là do mẹ nàng cố ý làm a.

“Mẹ, ta Ta không muốn tu tiên.” Tiêu Bảo thù ngập ngừng nói. Nếu như nàng có thể tu thành thần tiên thì sợ là thần phật cũng bay mất.

“Ta bảo người đi tu tiên sao?”

Tiêu Bảo Thù bối rối, Lang Hoa Sơn là thánh địa nơi những người tu tiên đạo hướng tới, nếu không đi tu tiên, chẳng lẽ là đi làm gì a?

“Người rốt cuộc có biết những người tới Lang Hoa Sơn tu hành là người nào? Đều là người trong danh gia vọng tộc trong lục giới! Ta nói con, Tiêu Bảo Thù, tùy tay vợ lấy một người, cho dù là đi làm thiếp nhà người ta cũng được coi là quang tông diệu tổ a!”

Bảo mẹ nói đồng dục, Tiêu Bảo Thù nghe xong mồ hôi lạnh thấm ướt cả lưng. Tình hình là nàng không đi tu tiên mà là đi tiên sơn cầu dẫn thần tiên a...

Cũng quá hoang đường đi?

Cha Tiêu Bảo Thù bị Bảo mẹ chuốc thuốc mê, ngủ ngáy rung trời..

Đáng thương cho Tiêu Bảo Thù, nàng vốn định ôm hân khóc một trận nhưng lại có Bảo mẹ đứng cạnh nên không thể làm gì, mặt đưa đám hôn nhẹ trên trán cha một cái, coi như là lời chào tạm biệt.

Ánh trăng sáng soi, ánh sao ảm đạm.

Nàng chưa từng cảm thấy thân thể mình lại “đầy đà” như vậy, một bước chân đi xuống có thể khiến trên mặt đất lộ ra một cái hố.

Sau lưng có tiếng người khê thở dài giống như đang than thở nhưng cũng như bất đắc dĩ.

Tiếng thở dài rất nhẹ nhưng Tiêu Bảo Thù lại nghe thấy.

“Vô Cửu ca ca, là người sao?”

Tiêu Bảo Thù hoảng hốt, quay đầu lại nhưng lại không thấy ai.

Lúc này, nếu nàng cẩn thận nhìn lại thì có thể thấy phía sau cây thanh sam là một nam tử, ánh mắt sáng quắc đang nhìn bóng lưng của nàng, vẻ mặt buồn bã, khóe môi lộ ra một nụ cười khổ sở.

Trong chốc lát, con đường nở đầy hoa, không gian ngập màu rực rỡ.

Rất nhiều năm sau, ở trên Lang Hoa Sơn, trong Mộng Hồi Điện, vị Lang Hoa trưởng môn đương nhiệm nhìn vị Thiên phi nương nương đang được sủng ái nhưng tâm thì đã chết.

Hắn nói “Nếu ngày đó ta ngăn muội lại, có phải mọi chuyện sẽ khác?”

Nàng nói “Nếu ban đầu huynh cản ta lại, huynh sẽ không còn là huynh.”

— — ban đầu... ban đầu... hận nhất cũng là hai chữ “ban đầu”. đến cuối cùng người và vật cũng đã không còn, lệ chảy không ngừng.

2. Chương 2: Tửu Quỷ? Mỹ Nam?

Lang Hoa Sơn nằm ở vùng đất phía bắc lạnh lẽo quanh năm, Tiêu Bảo Thù đi từ Bích Thủy Sơn đến đây nói gần cũng không gần, nói xa cũng không xa.

Nàng nói ra thì so với các loại súc vật khác thì khá tốt số, từ nhỏ đã là yêu thai nên không cần tu luyện cũng có thể hóa thành hình người, lại thêm tính tình thuần lương, dù là đáng vẻ hay hơi thõ cũng đều rất giống con người. Vì vậy, không cần phải lo lắng đi giữa đường thì gặp phải một vị đạo sĩ nhảy ra vì trừ yêu mà xô ột đầu máu chó. (hồi xưa mấy vị đạo sĩ hay dùng máu chó dùng để trừ yêu)

Yêu quái đạo hạnh thấp cũng không thể đánh nàng trở về chân thân.

Đương nhiên, cũng có ngoại lệ.

Vị đương nhiệm Lang Hoa Sơn trưởng môn chính là vị Chiên Thần Li Diên nổi danh khắp lục giới đương nhiên là trên cơ nàng. Năm trăm dặm bao quanh tòa tiên sơn không biết bị hắn bày ra loại kết giới gì mà bất cứ yêu ma quỷ quái hay thần tiên đại nhân đều chỉ có thể biến thân ở bên ngoài không thể sử dụng pháp thuật. Muốn lên núi, chỉ có thể có một biện pháp.

— — Leo lên.

Vì thế, Tiêu Bảo Thù rất đau lòng. Nếu nàng là con chim nhỏ thì tốt biết mấy, nàng có thể bay đi. Nếu nàng là một con hồ ly thì tốt biết mấy, nàng có thể chạy đi. Nhưng nàng hết lần này đến lần khác vẫn là một con heo.

Tiến vào trong phạm vi kết giới là một thị trấn khá lớn được Lang Hoa Sơn bảo hộ, khắp nơi mọi người đều ao ước được đến đây an cư lập nghiệp.

Yêu không giống thần tiên ở chỗ là có thể ăn ngũ cốc, Tiêu Bảo Thù đi được hai canh giờ thì bụng đã đói đến mức phải đánh trống thổi kèn. Nàng móc túi lương khô ra thấy đã không còn gì nên bất đắc dĩ đành đi tìm một quán trọ vào nghỉ ngơi ăn cơm.

Gọi một ít thức ăn và một bình trà xanh, nàng vừa ăn vừa nhớ lại lời dặn dò của Bảo mẹ, suy nghĩ không biết nên đem lễ vật gì cho người quen cửa sau. Nhưng mà ... tên họ của người quen kia là gì, Bảo mẹ chưa từng nói qua.

Bảo Thù đang cau mày suy nghĩ thì nghe thấy sau lưng rất ồn ào.

“Người đồ tửu quỷ, không có tiền mà dám đến đây đòi uống rượu! Có ai không? Đánh hắn cho ta!”

Bảo Thù hiếu kỳ quay đầu rướn cổ nhìn thì thấy một nam tử mặc quần áo lam lũ say rượu bị mấy người đánh ngã ở cửa.

Chuyện người khác người khác lo, có rảnh rỗi cũng đừng có xen vào, cha thường nói vậy, Bảo Thù kinh hãi vội quay đầu lại cắn cúi ăn cơm.

Tửu quỷ bị đánh liên tục nhưng thủy chung không kêu rên một tiếng.

Bảo thù trong lòng càng lúc càng cảm thấy bất an, nếu cứ đánh như vậy thì thân thể yếu ớt của hắn làm sao chịu được?

Được rồi, lần này giúp hắn một chút coi như làm việc thiện, sau này sẽ không như vậy nữa.

Bảo Thù đứng dậy tiến lại phía đám người, lấy bạc ra nói: “Tiền rượu của hắn... để ... để ta trả...”

Đám người này vừa thấy bạc liền ngừng tay, sắc mặt lập thay đổi như tắc kè hoa. Tiểu nhị cúi đầu khom lưng nhận lấy bạc, cười nói “Tiểu cô nương, bạc vẫn còn thừa, không biết cô nương muốn gọi gì không?”

“Ta muốn rượu!” Tửu quỷ đột nhiên mở miệng, ngửa đầu uống rượu như cũ, không thèm nhìn tới ân nhân một cái.

Bảo Thù lau mồ hôi, nhìn tiểu nhị gật đầu nói “Lấy rượu cho hắn.”

Tửu quỷ lấy rượu, lão đảo đi ra khỏi quán trọ, Bảo Thù trở về chỗ ngồi, vừa mới ăn thêm hai bát cơm thì nghe thấy tiếng cười đột nhiên vang lên cạnh tai mình.

“Tiểu cô nương một người ăn cơm sao? Có muốn hai ca ca bọn ta bồi cô nương không?”

“Ai u! Thế nào? Không thèm để ý tới ca ca sao?”

Đặng đồ tử(**) thường hay ăn nói ngọt với các cô gái, cha đã nói thế, Tiêu Bảo Thù kinh hãi run rẩy, sờ ngực định lấy cung dùng để bắn chim trong rừng ra, lại nghĩ khoảng cách gần như vậy thì có thể phát huy bao nhiêu tác dụng. Trước kia nàng hay cùng với Vô Cữu đi du ngoạn, từng gặp phải người xấu nhưng bọn họ chưa nói được ba câu đã bị Vô Cữu xử lý.

(**) Đặng đồ tử: tên của một nam nhân háo sắc nổi danh trong lịch sử

Lại nhớ tới lời của Vô Cữu, 36 kế, chuẩn là thượng sách.

Tiêu Bảo Thù uống cạn một chén rượu trắng định rời đi nhưng vừa đứng lên thì bị hai người này đè tay lên vai khiến nàng không thể động đậy được.

Tên béo cười hì hì, mấy miếng thịt dư trên mặt rung rung, kề miệng lại gần tai nàng nói : “Ai u, tiểu nha đầu đáng người không tởi, tức giận cũng thật dễ thương nha, để ca ca thương một cái nào.”

Nhìn người xem náo nhiệt bốn phía, Bảo Thù khóc không ra nước mắt, vội nghiêng mặt đi, một tay chuẩn bị lấy cung ra nhưng cung chưa kịp lấy ra thì bên tai đột nhiên có cảm giác ấm lên.

Nàng đưa tay lên sờ, máu!

Tiếng thét chói tai cùng lúc đó đâm vào màng nhĩ nàng, nàng hoảng sợ quay ra sau thì thấy một chiếc đuă trúc đang cắm vào mắt trái của tên béo kia, máu tươi chảy ròng ròng.

Tên gầy thấy thế, run rẩy rút trường đao bên hông, lắp bắp nói: “Là .. là tiểu .. tiểu tử nào dám đánh lén không xứng là anh hùng hảo hán...”

Lời còn chưa nói xong thì một chiếc đuă trúc không biết từ nơi nào bay tới, thẳng vào miệng hắn, xuyên qua miệng ra sau gáy, máu chảy đầm đìa.

Tên mập thấy huynh đệ mình bị như vậy thì hoảng sợ ngã xuống đất, nhào tới bên tên gầy kêu lên một tiếng đau khổ.

Tiêu Bảo Thù từ nhỏ sống ở Bích Thủy Sơn, xung quanh đều là yêu quái lương thiện, mấy trăm năm chưa từng thấy qua cảnh người nào chảy máu chết ngay trước mặt mình.

Hai chân lúc ấy như bị đồ chì, không bước nổi một bước.

“Người hạ thủ có thể nhẹ hơn một chút không?”

Thanh âm ôn nhuận như ngọc từ lầu hai vang lên, truyền vào tai người khác có vẻ bất đắc dĩ.

“Ha ha, cẩn thận chút, kéo bị sư phụ biết nếu không thì người chết chắc.”

Một thanh âm khác bình thản vang lên.

“Hừ! Ta còn muốn xem kẻ nào cả gan đi cáo trạng ta? hừ, pháp thuật không dùng được thì ta có đánh bằng đũa! Thế nào? Lợi hại không? Lần trước bị các người cười nhạo, ta phải luyện rất lâu mới được như hôm nay, ha ha ha!”

Tiếng cười vừa vang lên, từ lầu hai lại có một chiếc đũa trúc nữa bay xuống, giống như tia chớp bay thẳng tới ót tên mập.

Ngay khi mọi người kinh hô thì một cánh hoa màu đỏ bay tới, tốc độ so với người trước còn nhanh hơn, một tia sáng lóe lên, chiếc đũa bị đánh rơi, “Tang” một tiếng, chiếc đũa gãy làm hai. Tên mập thấy thế sợ đến tiểu trong quần, bỏ lại huynh đệ chạy ra cửa như gặp phải quỷ.

“Ha ha, Nhị sư huynh a Nhị sư huynh, ta càng ngày càng thích người nha.”

“Người Bồn đại gia Ta”

“Dung Hoan, mặt trời sắp xuống núi rồi, chúng ta lần này trốn sư phụ xuống đây, nếu bị sư phụ biết cũng không sao nhưng nếu bị đại sư huynh bắt được thì sẽ phải quỳ cả đêm trong Phi tiên Điện, ta trở về trước, các người cũng nhanh trở về đi.”

Mảnh gấm thêu châu ngọc trên hành lang tầng hai vén lên, Tiêu Bảo Thủ không tự chủ được ngừng thở nhìn khung cảnh trước mắt.

Đập vào mắt đầu tiên là một cây quạt màu trắng, trắng không vết bẩn, ngay cả một chữ cũng không đề. Chủ nhân của cây quạt từ từ bước ra, một khuôn mặt tuyệt mỹ hiện ra, không có chút huyết sắc nào, trắng gần như trong suốt, đôi mắt hoa đào, con ngươi trong như thu thủy, hàm yêu lưu tình.

Hắn vừa đi xuống vừa nhìn thấy cô gái dưới lầu đang nhìn thấy một cô gái đang nhìn chăm chăm vào hắn thì không khỏi ngẩn người, đôi môi héch lên, tiến lại gần chấp tay nói “Tại hạ là Dạ Vi, sư đệ lỗi mẫn làm cô nương sợ hãi.”

Bữa cơm này là bữa cơm đầu tiên trong đời mà Bảo Thủ ăn không biết vị.

Khi ra khỏi khách sạn thì trời đã tối, Bảo Thủ tiếp tục lên đường.

Đi tiếp ra khỏi thị trấn không xa là đã chính thức đi vào bên trong Lang Hoa Sơn. Mặc dù đang trong tiết trời xuân ấm áp nhưng càng đi càng lạnh, Tiêu Bảo Thủ lạnh run người, cắn răng nhịn ý nghĩ quay đầu về nhà, dầm lên băng, dầm lên tuyết, rốt cuộc cũng đến được tiên sơn trong truyền thuyết.

Đưa mắt nhìn, Tiêu Bảo Thủ không nhịn được run người nói không nên lời.

Tuyết trắng tinh, không gian mịt mờ, mấy ngàn cây băng trụ chống thẳng lên tận trời. Chúng giống như những cây đại thụ có rất nhiều cành cây, tạo nên một cung điện băng như ngọc ngạo nghễ đứng hai bên, mỗi tòa băng điện đều có những luồng ánh sáng bảy màu nổi giữa. Những tòa băng điện cứ thế nối lại tạo nên một hình xoắn ốc, nổi lên màu xanh ngọc bích, lưu kim dật tể tỏa ra khắp nơi, sáng lạn chói mắt.

Chỉ có một tòa điện cao nhất, nhưng vì nằm trong đám mây trên không, không gian tuyết rơi, tiên khí bốn phía lượn lờ, một mình đứng thẳng.

Bảo Thủ nhìn tuyết từ trên trời rơi nhẹ rơi xuống, thở dài một hơi.

Lang Hoa đúng là Lang Hoa, quả nhiên danh bất hư truyền!

Vấn đề là, cả một ngọn núi thẳng đứng lại còn đóng băng nếu biến thành đại diều mà bay lên coi như cũng là một cách nhưng lấy đạo hạnh của nàng ra, nhất định bay không được.

Một cây quạt trắng quơ quơ trước mặt nàng, một giọng nói ôn nhuận vang lên: “Thế nào? Ngây người rồi sao?”

Bảo Thủ mặt đưa dấm nói “Ta muốn là một con chim.”

Dạ Vi lấy quạt che miệng cười, thấp giọng cười: “Ha ha, là chim cũng chưa chắc có thể bay đến Cửu Trọng Thiên, không chừng, tiểu trư còn chạy nhanh hơn đây.”

Bảo Thủ đang đau khổ thì nghe thấy hai chữ “tiểu trư”, đau khổ lập tức chuyển thành kinh ngạc, quay đầu nhìn nam nhân đứng cạnh cười mà không cười, mặt đỏ lên, lắp bắp nói “Thế nào... Tại sao lại là người a.....”

Ai, cái này còn cần phải hỏi sao, nàng nên sớm đoán được hẳn là Lang Hoa đệ tử mới đúng.

Dạ Vi đổi đề tài, đi về phía trước nói: “Không biết cô nương tên là gì?”

Tiêu Bảo thủ vô tình gặp được cứu tinh, vội vàng bước theo, nói: “Ta tên là Tiêu Bảo Thủ.”

“Tiêu Bảo Thủ cô nương, cô tới Lang Hoa bái sư?”

“Ân.”

“Cô nương muốn thành tiên?”

“Không muốn.” Bảo Thủ thực sự không cầu thị, lắc đầu nói như đinh chém sắt.

Dạ Vi dừng lại, quay đầu cười nhìn nàng: “Không muốn thành tiên thì ngươi tới Lang Hoa làm gì?”

“Mẹ ta bảo ta tới quy..... A!” Tiêu Bảo Thủ không nghĩ hẳn dừng bước, đầu đâm vào ngực hắn, ôm đầu hoảng sợ ngẩng lên. thấy hắn khê nhũu mày liền lập tức xin lỗi: “Thật xin lỗi, thật xin lỗi.” Vừa nói vừa thu lại bàn tay đập trên ngực hắn.

“Không sao.” Dạ Vi lùi lại hai bước, sắc mặt thoáng qua một tia kinh hoàng sau đó ngay lập tức khôi phục bình thường hỏi “Cô nương vừa nói mẹ cô nương nói cô nương tới đây làm gì?” (=)) “thoáng qua 1 tia kinh oàng nhá=))))

Bảo Thủ khuôn mặt đột nhiên biến sắc, lập tức đổi chủ đề “Nơi này làm sao đi lên?”

Dạ Vi biết nàng không muốn nói nên cũng không hỏi, cây quạt quay một vòng chỉ về phía trước: “Cô nương đi theo ta.”

Bảo Thủ lẻo đẻo đi theo hắn đến trước một cây băng trụ chống trời, thấy hắn lấy tay gõ một cái, sau đó yên lặng đứng thẳng.

Trong chốc lát, bên dưới băng trụ nứt ra một lỗ to! Dạ Vi vốn định bảo nàng đi lên lại thấy bộ dạng ngây ngốc tức cười của nàng đành cười một tiếng tự mình đi lên trước.

Bảo Thủ đi theo hắn một bước nhưng lại trượt chân ngã lộn nhào.

Dạ Vi theo bản năng vươn tay, nhưng chưa chạm vào nàng đã rút lại, do dự một lát, hắn khép quạt lại, tay cầm cán quạt, đầu quạt đưa tới tay nàng, ôn nhu nói: “Nơi này đều là băng, rất trơn, cô nương nên cẩn thận.”

Bảo Thủ cầm quạt, mượn lực ngồi dậy, buông lỏng tay, Bảo Thủ then thùng đứng sau lưng Dạ Vi ,ngón tay xoắn lại một vòng rồi lại một vòng, trong lòng rung động. Nhân giới có câu huấn xưa “Nam nữ thụ thụ bất thân”, dựa vào câu này có thể thấy được Dạ Vi quả là một vị quân tử. (sai rồi! anh ta là khiết phích!!!)

“Chuẩn bị đi Thông Thiên Thê, đứng vững đây.” Hắn dẫn dò một tiếng.

“Hả?”

Bảo Thủ chưa kịp phản ứng thì đã cảm thấy băng trụ đột nhiên hướng thẳng lên trời, càng đi lên băng thể càng trong suốt, ngoại cảnh dần thu vào trong mắt. Độ cao không ngừng gia tăng, tầm mắt cũng dần lớn ra, thậm chí ngay cả vùng đất cách xa thị trấn hơn 10 dặm cũng chỉ nhỏ như một con kiến.

“Thật thần kỳ!” Bảo Thủ hưng phấn không thôi, hai tay chạm vào băng trụ, kích động kêu lên.

Dạ Vi cười tươi một tiếng nói: “Ở vùng phụ cận Lang Hoa Sơn đều hạn chế phép thuật, ở chỗ này có thể mọc cánh bay lên, không thể mọc cánh thì mượn ngoại lực. Bất quá, ở Thất Trọng Thiên Phi Tiên Điện, kết giới yếu hơn ở đây có thể phục hồi ba thành công lực. Cung vũ tổng cộng có ba mươi hai điện, phân bố

trong Cửu Trọng Thiên, Lang Hoa đệ tử dựa vào tài năng và bối cảnh được phân ra ở các điện, cô nương mới đến, đầu tiên hãy đến Nhất Trọng Thiên Bách Điều Đài nộp bái thiếp, sẽ có người tự động phân bổ. A, đúng rồi, trước khi vào cửa nhớ hô to một tiếng.”

Đang nói chuyện, băng trụ dừng lại, lỗ hồng vừa rồi lại nứt ra làm hai bên.

Bảo Thủ nhớ lại chuyện lúc nãy, cẩn thận bước ra thì dưới chân lại có cảm giác dẫm lên cỏ, mềm mại, cúi đầu xuống thì thấy hoa cỏ phía dưới thất sắc lưu quang. Cười khen hai tiếng, nàng ngược mặt nhìn Dạ Vi: “Người không vào sao?”

Dạ Vi nhẹ nhàng mở quạt, cười bí hiểm: “Không được, có ta đi theo chưa chắc đã là chuyện hay.”

Tiêu Bảo Thủ có chút thất vọng “Oh.” một tiếng, nhìn lỗ hồng dần khép lại, xiêm áo màu lam nhạt dần dần biến mất.

Nàng ngược cổ nhìn Dạ Vi trong băng trụ từ từ đi lên, thấy hắn cũng đang nhìn mình, mặt mày cong cong, nhìn rất đẹp. Người phàm nói nghiêng nước nghiêng thành là tuyệt sắc nhưng nếu dùng trên người hắn hình như không đủ phân lượng?

Bảo Thủ sờ sờ khuôn mặt đang đỏ bừng, khiến nàng có cảm giác không phải là bánh bao thơm ngon như trước đây mà là thịt heo a.....

Nàng dùng sức bấm đùi, thầm than mình quá hoa si (háo sắc).

Đi qua chín dãy hành lang, đi qua Hồng kiều (*), lại đi qua những mảnh rèm lụa bương thả trong gió, bên ngoài trời đã tối nhưng trước mặt Tiêu Bảo Thủ trước mặt lại sáng trưng.

(*) hồng kiều: cầu đỏ

Nơi này chính là Nhất Trọng Thiên mà Dạ Vi nói sao? Rất rộng, nhưng trong điện cái gì cũng không có, trong điện trống trải, bốn phía có nhiều bạch ngọc trụ. Xuyên thấu qua băng trụ, qua khúc xạ tuyệt quang, có thể thấy rõ trên mỗi cây ngọc trụ không phải khắc hình rồng mà là rất nhiều quái điều không biết tên.

Bảo Thủ không nghĩ nhiều, hét lớn một tiếng: “Xin hỏi. có ai ở đây không?”

“Kêu la cái gì!”

Một tiếng “Oanh” lớn phát ra từ trên đỉnh đầu, Bảo Thủ giật mình, thấy trên cây bạch ngọc trước mặt nổi lên hắc quang, hình quái điều khắc trên cột trong nháy mắt hóa thành hình người, đôi cánh màu đen mở ra, mặt âm trầm bay tới trước mặt nàng.

“Thì ra chỉ là một tiểu trư yêu, tới Lang Hoa điện làm gì?”

Bảo Thủ cúi đầu, sợ hãi nói: “Ta .. Ta tới bái sư.”

“Bái thiếp.” Đôi tay dài đầy lông chim chìa ra trước mặt, nàng vội lấy bái thiếp trong ngực ra, cung kính đưa cho hắn.

“Tiểu yêu tinh nhà ngươi chán sống rồi sao? Dám trêu ta!”

“Trêu?” Nàng ngẩng đầu lên, khó hiểu nhìn Hắc Điều Nhân.

“Thiếp thật đâu? Nhanh lấy ra đây.”

Bảo Thủ bị hắn hét đau đầu, trợn mắt há miệng hét lại: “Chính là thiếp này a!”

Hắc Điều Nhân thấy nàng không giống nói dối nên cũng ngây ngẩn người.

Bình thường, Lang Hoa môn bái thiếp đều là một màu trắng tinh, đại thanh bốn bên, nếu có bắt chước cũng không làm thành như thế này đi? Nhìn kỹ Tiểu Yêu, tuổi còn nhỏ, pháp lực cũng thấp, có thể đến được Thông Thiên Thê chắc phải có cao nhân sau lưng, nhưng trong tay nàng lại cầm thiếp giả, chuyện này có ẩn tình gì chăng?

Tự đánh giá một phen, Hắc Điều hỏi: “Thiếp của ngươi do ai đưa tới ?”

Nàng suy nghĩ một lúc rồi giơ hai tay lên miêu tả: “Ừm, là một con chim lửa tới, nó rất to, cao cỡ một người, quanh thân có lửa, đuôi rất lớn lại còn dài nữa, so với khổng tước đẹp hơn ba phần, đúng rồi, đúng rồi, cánh nó màu vàng kim.”

Hắc Diệu khoe miệng co quắp, tức giận quát lên: “Tuyệt đối không thể! Người chớ có nói bậy!”

Bảo Thủ nóng nảy: “Ta không có gạt người, hai tháng trước.”

Lời nói nghẹn trong cổ họng chưa kịp thốt ra thì đôi mắt đang tức giận đột nhiên không bên ngoài tòa điện tối đen bỗng sáng rực lên, giống như có ánh nắng chiếu qua, không khí xung quanh nóng lên. Nàng cuống quýt che đầu nhìn lên, thấy phía trên là một đám lửa lớn đang di động trên không trung, quanh thân rải đầy kim tuyến lấp lánh, dị thường chói mắt.

Không phải là con chim lửa kia thì là ai?

Bảo Thủ nhìn lên trời hét mấy tiếng, hấn ngoảnh mặt làm ngơ, đôi cánh vàng kim khẽ động bay lên cao. Mắt thấy hấn bay càng lúc càng xa, Tiêu Bảo Thủ vô cùng bất đắc dĩ lấy cây cung trong ngực ra..

Nhắm bắn “Hừ” một tiếng.

Bắn ra một luồng khí bất thiên bất ý, đánh trúng vào hốc mắt trái của nó, sau đó, một tiếng thét bi thương truyền tới toàn Cửu Trọng Thiên Lang Hoa Sơn, hỏa diệu hai cánh trên không run run rồi đột ngột rơi xuống đất.

Tiêu Bảo Thủ đang định chỉ cho Hắc Diệu Nhân nhìn, quay đầu phát hiện ra Hắc Diệu nhìn Hỏa Diệu có chút quỷ dị..

Ngạc nhiên ư? Hoảng sợ ư? Rung động ư?

Hình như đều không phải

3. Chương 3: Nhập Môn

“Bùm” một tiếng vang thật lớn, con chim lửa rơi xuống mặt băng tạo ra một hố sâu lớn, bên mép hố còn thấy ánh lửa cháy tí tách.

Hắc Nhân Diệu nhìn chằm chằm đám lửa trên đất tiếp tục hóa đá.

Lại “BÙM!” một tiếng nữa vang thật lớn. Đám lửa như bị rưới dầu, trong nháy mắt trường lên gấp trăm lần khiến Tiêu Bảo Thủ bị sặc vì khói.

Hắc Diệu Nhân giật mình, vẻ mặt khiếp sợ, vội vàng quỳ xuống đất “Huyền Vũ . . . Huyền Vũ bái kiến Thần Quân . . . Thần Quân vạn phúc kim an!”

Lời này vừa dứt thì một loạt thanh âm triều bá liên tiếp vang lên, nhìn bốn phía, hấn là tất cả quái diệu đều hiện thân, tất cả đều quỳ xuống, giống y cảnh tượng bách diệu hướng phượng.

Bảo Thủ rốt cục cũng hiểu là mình đã gây họa! Vội vàng theo chúng diệu quỳ phục trên đất.

Yên lặng, yên lặng một cách quỷ dị, khoe mắt nàng không an phận đảo qua đảo lại nhưng sao không hề thấy bóng dáng con chim lửa lúc nãy? Từ trong hố xuất hiện một nam tử, nếu bỏ qua mảng xanh đen ở con mắt trái thì đây quả là một nam tử tuấn lãng phi phàm, ngọc thụ lâm phong.

Len lén quan sát một chút, ừm, kim quan màu tím thắt gọn mái tóc dài màu đỏ như lửa, gấm bào bao lấy thân thể to lớn, đôi mày kiếm tà tà cau lại, cộng thêm gò má như ngọc trạc, sống mũi cao thẳng, đôi môi mỏng mím chặt...

Cùng với . . . vẻ mặt như muốn nứt ra...

Còn cùng với . . . con người màu đỏ đầy sương mù nhìn vào có cảm giác nhỏ ra máu ... hoặc là muốn tóe lửa.

Rõ ràng là nóng quá nên đổ mồ hôi nhưng sao Bảo Thù nằng lại rùng mình.

Thời gian trôi qua một cách chậm chạp, nam tử tóc đỏ vẫn mím chặt môi không nói một lời, Huyền Vũ không chịu nổi áp lực khủng bố mà quỷ dị này, quỳ dưới đất cao giọng nói “Thuộc hạ thất trách! thuộc hạ thất trách! Tiểu yêu này tự xưng tới Lang Hoa bá sự, lại có thể đi qua Thông Thiên Thê, thuộc hạ nhất thời không đề phòng, để nàng ở dưới mắt thuộc hạ ngộ thương Thần Quân.”

Dứt lời, cả tòa đại điện lại lâm vào im lặng quỷ dị sờn tóc gáy.

“Người –”

Cuối cùng, nam tử tóc đỏ đáng vỡ trầm mặc, chậm rãi mở miệng “Vì sao lại tập kích bản quân?”

Giọng điệu nghe vào như thế nào lại thấy khó hiểu nhiều hơn tức giận? Bảo Thù khó hiểu ngẩng đầu lên, thấy hân mảy kiếm chau lại, ánh mắt sắc bén nhưng vẻ mặt không còn tức giận như lúc nãy.

Trong lòng nhẹ đi, nàng giải thích “Vị Hắc Diệu huynh này nói bá thiếp của ta là giả, sau lại hỏi thiếp này là ai đưa, ta trước là gọi người xuống nhưng người bay cao quá không nghe thấy, ta mới bắt đầu dĩ phải ...”

Lời càng ra, mảy kiếm càng cau lại, Huyền Vũ nhìn mặt mà nói chuyện, tay cầm thiếp giả giờ cao quá đỉnh đầu.

Nam tử tóc đỏ vẫn như cũ không nhúc nhích, chỉ rừ mắt thoáng nhìn, lạnh lùng nói “Người gọi bản quân làm gì?”

Bảo Thù sững sốt “Không phải người đưa tới sao? Không gọi người thì gọi ai?”

Nam tử khẽ ngẩn người “Bản quân đưa?”

Bảo Thù cho rằng hân là quý nhân hay quên, hảo tâm nhắc nhở “Đầu tháng ba, người hóa thành chim lửa –”

“Lớn mật! Bản quân là Cửu Thiên Kim Sí Hỏa Hoàng, tên là Hân Liệt, không phải cái gì chim lửa trong miệng người!”

“Đúng đúng, bản quân ngài không phải chim lửa, thiếp kia là Hỏa Hoàng bản quân ngài buổi trưa hôm đó đưa tới ...”

“Hoang đường! Bản quân vào ban ngày tuyệt không thể hiện chân thân!”

Bảo Thù cau mày, suy nghĩ một lát rồi như hiểu ra điều gì, vỗ đầu một cái “Thật xin lỗi, có lẽ ta nhận nhầm, không chừng vị Hỏa Hoàng kia là đồng tộc với ngài, đáng đáp so với ngài không khác gì mấy!”

Hân Liệt phẩy tay áo nói “Điều này càng không thể!”

Bảo Thù thấy hân không tin, vội nói “Người lần này không đúng rồi, sao lại không thể? Cha ta nói mọi việc đều có thể, người có thể giống nhau, vật có thể giống nhau, rừng vốn lớn, loài nào cũng có...”

Nhìn ngọn lửa đang từ từ bốc lên trên đầu Hân Liệt, chúng diểu đang quỳ âm thầm lau mồ hôi lạnh.

Huyền Vũ cảm thấy lo lắng cho Bảo Thù, chẳng biết vì sao, trong lòng hân lại chắc chắn tiểu yêu này tâm địa không xấu, trong góc nghếch lộ ra tia chân chất, mà vị Thần Quân trước mắt chỉ cần khoát tay một cái sợ rằng nàng bị Tam Vị Chân Hỏa thiêu cháy cả bụi cũng không còn.

“Ha ha ha, tiểu trư này có bản lĩnh! Dùng cung so với bốn đại gia còn mạnh hơn ba phần, quả là chân nhân bất lộ tướng!”

“Chắc ! Chắc ! Quả là nhân tài, ta chưa từng thấy đại sư huynh của chúng ta từng chặt vật như vậy a~”

Đang một màn một chim một heo cãi nhau thì có hai người rảnh miệng nói chen vào. Giọng nói này, Bảo Thù vừa nghe đã biết là người nào, không để ý con chim lửa bằng sơn ngàn năm vừa kiêu vừa ngốc trước mặt, nàng quay đầu nhìn hai thân ảnh đang đi trên hồng kiều, từ từ tiến lại không chút lo lắng.

Nàng khi ở khách điểm chỉ nghe thấy tiếng không thấy người, bây giờ nhìn thấy thì linh hồn tới mức ba hồn bay mất hai hồn.

Đây là thứ thần tiên yêu ma gì mà lại hoa tuyệt đến vậy?

Một người tóc tím mắt tím, áo tím giày tím, dung mạo diêm dúa lẳng lơ, cả người lộ ra mất phần liêu nhân mấy phần vô lại. Người kia thì ngược lại hoàn toàn, tóc bạch kim dài xõa ra tùy ý, một đôi miêu nhân lưu quang dật thả, hoa y cẩm phục, trên người đeo hoàn bội, đi một bước lại leng keng mấy tiếng, nhìn không khác gì một con hoa hồ điệp.

Hai người bọn họ một ta một hữu đứng hai bên Hân Liệt, tạo nên một bức tranh tuyệt mỹ khó gặp trên đời.

Bảo Thủ nuốt nước miếng, liếm đôi môi khô khốc, trong đầu hiện lên khuôn mặt nhu mỹ của Dạ Vi, tưởng tượng cảnh bốn người bọn họ đứng cạnh nhau, không biết là ai là người xuất sắc nhất?

Nam tử tóc tím chấp tay nói “Thương Kiệt bá kiến đại sư huynh.”

Hoa hồ điệp không để ý tới vẻ mặt xanh mét của chim lửa, đứng một bên ôm bụng cười đến mức eo không nâng lên được “Hắc! Đại sư huynh, con mắt của ngươi sao vậy? Cười chết ta . . . Ha ha ha . . . “

“Dung Hoan, đừng vô lễ.” Thương Kiệt cố nín cười, chấp tay đối Hân Liệt nói “Đại sư huynh, tiểu yêu này tính xử lý như thế nào?”

Bảo Thủ sống lưng cứng đờ, trong lòng rét lạnh.

Dung Hoan vui vẻ hất lộn tóc trước ngực, nhướn mi cười nói “Ta thấy tiểu yêu này cũng không có ác ý gì, chắc đại sư huynh anh minh thần võ của chúng ta sẽ không hẹp hòi như thế đi?”

Bảo Thủ vội vàng gật đầu phụ họa, đang định quăng cho Dung Hoan một ánh mắt cảm kích thì nghe hắn nói tiếp “Nhưng mà, dám cầm thiệp giả tới Lang Hoa Sơn quấy rối, chỉ điểm đó thôi cũng đủ khiến nàng chết vạn lần. Sách, là hấp hay xào đây? Bổng đại gia nghe nói heo quay mùi vị cũng không tệ . . . “

Hân Liệt trầm ngâm hồi lâu, lạnh lùng nói “Các người theo ta đến Mộng Hồi điện một chuyến, đem việc này bẩm báo cho sư phụ.”

Thương Kiệt sững sốt “Đại sư huynh, có cần phải như vậy không?”

Hân Liệt không đáp, khẽ hạ con ngươi, liếc mắt nhìn Bảo Thủ đang run lẩy bẩy quỳ dưới đất.

Lang Hoa từ khi khai sơn tới nay, có thể từ Nhất Trọng Thiên Bách Diệu Đài trực tiếp đi lên Cửu Trọng Thiên Mộng Hồi Điện, trừ tổ sư gia sáng lập ra môn phái ra, sợ là chỉ có một người Tiêu Bảo Thủ. Theo lý thuyết, Mộng Hồi Điện nằm ở trên đỉnh Lang Hoa Sơn, tẩm điện của chưong môn, chắc chắn là nơi hoa lệ nhất Lang Hoa Sơn. Nhưng là khi vào đại điện, lại thật là làm Tiêu Bảo Thủ mở rộng tầm mắt.

Mây trắng như biển, cây khô như xà, cỏ hoang dã cành rậm rạp, bên trong là một căn nhà lá đơn giản.

Nàng lo sợ quỳ gối sau lưng Hân Liệt, trong lòng mặc dù sợ hãi nhưng tạm thời đã bị lòng hiếu kỳ chiếm thượng phong, vì vậy rướn cổ lên nhìn vị Chiến thần chưong môn trong truyền thuyết. Bảo Thủ con người nhìn tới nhìn lui, chỉ thấy ở trong góc tối, có một nam nhân tóc tai bù xù áo xám không nhúc nhích nhìn chằm chằm chiếc kỷ trà nho nhỏ bên người, tựa hồ đang ngăn người.

Bảo Thủ thù khố miệng co quắp, nam nhân nhìn qua so với nàng còn thấy ngốc hơn này, sẽ không phải là vị Li Diên thượng thần đánh đầu thắng đó không gì cản nổi được truyền tụng trong lục giới đây chứ?

Hắn không phải là dạ y lẫm lẫm, ngạo nghễ đứng giữa đại điện nguy nga bề thế vạn vật chúng sinh? Hoặc là bạch y bất nhiễm hồng trần, ngồi khải đàn, cau mày vì chuyện chúng sinh thiên hạ a?

Nhưng, thế nào cũng không nên giống như thế này đi?

Rất nhanh, điều hoà nghi vô căn cứ của nàng ”bị” xác thực.

“Sư phụ.” Hân Liệt nhàn nhạt hoán một câu, người nọ vẫn không nhúc nhích.

“Sư phụ?” Thương Kiệt thử tiến lên một bước, người nọ tóc giắt giắt, hình như là bị gió thổi .

“Sư phụ!” Dung Hoan trực tiếp xông lên đẩy hấn một cái, rớt cục, người nọ động.

Mấy con chim sơn ca bị kinh hãi bay tứ tán, Bảo Thù mới hiểu được, thì ra là Li Diên nhìn không phải là chiếc kỷ trà, mà là nhìn mấy con chim đậu trên ở chiếc kỷ trà.

“Làm sao đều tới đây? Xảy ra chuyện gì đại sự?” Li Diên cau mày, vẻ mặt vẫn như cũ có chút lơ đãng.

Hân Liệt tiến lên một bước trình thiệp giả lên, sử dụng những từ ngữ đơn giản nhất, dễ hiểu nhất tự thuật hết lai long khứ mạch, trừ chi tiết một Thần Quân bị một yêu quái vô danh dùng vũ khí lực sát thương cực mạnh đem từ giữa không trung đánh rớt xuống đất là không nói.

“A?” Li Diên lúc này mới đem lực chú ý đặt lên trên người Tiêu Bảo Thù, neho mắt lại nhìn nàng “Người nói, kẻ đưa thiệp là một con Kim Sí Hỏa Hoàng?”

Bảo Thù chỉ vào Hân Liệt, nghiêm túc nói: “Ta không biết có phải hay không là cái gì Kim Sí Hỏa Hoàng, nhưng mà nó nhìn rất giống hấn.”

“Sư phụ, tuyệt không có khả năng này.” Hân Liệt lạnh lùng nói. Thương Kiệt cùng Dung Hoan cũng ở một bên gật đầu phụ họa.

“Trên đời này không có gì là không thể.” Li Diên cười một tiếng, đem tấm thiệp tùy ý ném trên chiếc kỷ trà, thuận tay nâng lên chén trà, đặt ở bên mép một hồi, chợt nhớ tới cái gì, ghé mắt hỏi, “Kia, người là như thế nào mở ra Thông Thiên Thê?”

Bảo Thù cắn môi cúi đầu, không biết có nên nói hay không.

Nàng mặc dù chậm lụt, nhưng cũng biết mình đã gây đại họa, nếu khai ra Dạ Vi, liệu có thể hay không làm liên lụy đến hấn?

Li Diên một tay chống cằm, nhấp một ngụm trà: “Thế nào? Có thể có điều gì nan ngôn chi ẩn?”

Nàng liều mạng lắc đầu, cắn chặt răng chết không muốn mở miệng.

“Sư phụ, là Dạ Vi đem nàng mang lên núi.” Nghe thấy thanh âm có chút quen tai, Bảo Thù cả người run lên, chưa quay đầu lại, một góc áo lam đã tiến vào đáy mắt.

Dạ Vi nhìn nàng cười nhẹ, tay vung lên vạt áo hai đầu gối quỳ xuống đất, thanh âm có chút run rẩy nói: “Đồ nhi biết sai.”

Li Diên nhướn mi hỏi “Nha, sai ở đâu?”

Dạ Vi bất ty bất kháng, chậm rãi nói: “Đồ nhi chưa cẩn thận kiểm chứng mà đã tự mình dẫn người lên núi.”

Bảo Thù vội vàng khoát tay: “Không không không, là lỗi của ta, cái đó. . . . Là ta buộc hấn dẫn ta đi lên!”

Dạ Vi mỉm cười ôn nhu, đạm nói: “Theo ngu kiến của đồ nhi, vị cô nương này không hề giống đang nói dối, làm giả thiệp là một chuyện không thể, như vậy thì nhất định có người đứng sau âm thầm bày trò. Về phần Thông Thiên Thê, quả thật đồ nhi nhất thời khinh thường, cùng nàng không liên quan.”

Li Diên không nói gì, vuốt chén trà nhỏ bằng lưu ly trong tay, khóe môi cong lên không biết là vui hay là buồn.

Thương Kiệt trong lòng run lên, biết không thể che giấu chuyện tự mình xuống núi, theo Dạ Vi quỳ xuống: “Sư phụ thứ tội, hôm nay ở trong thành dưới chân núi Thiên Âm, chúng đồ nhi từng cùng nàng gặp mặt một lần, tất cả bởi vì nàng tâm tồn thiện niệm, làn người có lòng tu đạo. . . .”

Nói xong, hướng Dung Hoan nháy mắt.

Dung Hoan lập tức chạy đến sau lưng Li Diên bóp eo đâm lưng cho hấn, nịnh nọt: “Đúng vậy a đúng vậy a, sư phụ người xem Tiểu Yêu này nhìn mặt ngu ngu như vậy, người nào hiểu biết đều biết nàng đang phản trư ăn cộp a, đừng nói Tam sư huynh trách tâm nhân hậu Bồ Tát tâm địa, ngay cả ta cùng Thương Thực là sư huynh cũng bị nàng lừa.”

Bảo Thủ “Ừ” liên tiếp hai tiếng, hai mắt đắm lệ quỳ gối một bên liều mạng gật đầu, nằng cho đến giờ phút này mới vừa như ở trong mộng mới tỉnh, vị nam tử trước mắt dung mạo không sâu sắc này, không phải là ai khác, chính là Lang Hoa chương môn Chiến thần Li Diên! Cái mạng nhỏ của nàng giờ phút này cũng bắt chấp, chỉ sợ một khi không cẩn thận sẽ làm liên lụy tới Dạ Vi.

Hân Liệt đem hành động mấy người này thu vào trong mắt, môi mỏng cong lên, cuối cùng yên lặng không nói.

“Tiêu Bảo Thủ đúng không? Kia, người có nguyện ý vào môn hạ của ta?”

Li Diên đột ngột đổi đề tài khiến mọi người lâm vào mờ mịt. Chờ lấy lại tinh thần, Dung Hoan dùng sức mà đá vào Tiêu Bảo Thủ đang ngăn người quỳ dưới đất.

“A. Muốn, dĩ nhiên muốn!” Tiêu Bảo Thủ gật đầu như bầm tỏi. Lúc chạng vạng, nàng không hề muốn nhưng bây giờ, nàng rất muốn rất rất muốn a.

Li Diên sờ cằm, vân đạm phong khinh nói: “Kia. . . Ta đem người thu làm nhập thất đệ tử, được không?”

Lời vừa nói ra, mọi người đều ngây ngốc. Thương Kiệt khuôn mặt xưa nay trầm tĩnh nay nhất thời tràn ngập kinh ngạc, Hân Liệt sống lưng dựng thẳng, chân mày cau lại, Dung Hoan một đôi miêu nhãn trừng lớn như muốn rơi ra. Ngay cả, cả Dạ Vi cũng ngạc nhiên, nhưng chỉ thoáng qua rồi biến mất.

Chỉ có Tiêu Bảo Thủ hoan thiên hỉ địa nói: “Đương nhiên được!” Có thể làm Dạ Vi tiểu sư muội, làm sao lại không tốt.

Li Diên phát tay áo đứng dậy, dạo bước đến trước mặt nàng, nghiêm mặt nói: “Nếu như bốn tôn nói người ở trên Mộng Hồi Điện thế thì sao? Từ nay về sau, vô luận thiên bằng địa hãm hay là Bắc Đẩu tinh dời, người cũng phải lấy lực giới phúc lợi làm nhiệm vụ của mình, thề thủ hộ Lang Hoa nhất môn! Nếu vi lời thề, Lang Hoa Chân thần có linh, người Tiêu Bảo Thủ chắc chắn người người thương yêu nhất! Như thế, người còn nguyện ý bái ta làm thầy?”

Li Diên vẻ mặt ngưng trọng, Bảo Thủ nghe xong trong lòng khó hiểu, bất quá chỉ là bái sư học thủ nghệ thôi, tại sao phải lấy tính mạng người thân ra thề độc?

Chẳng lẽ đây là nghi thức bắt buộc khi nhập môn Lang Hoa? Nha, có lẽ là vậy.

Bảo Thủ thở nhẹ, liếc trộm nhìn Dạ Vi đang ngưng thần suy nghĩ, mặc dù trong lòng không muốn nhưng nàng vẫn đành nghĩa vô phần cố gượng lên hai ngón tay, theo dạng vẽ hồ lô, học vệt nói: “Lang Hoa Chân thần ở trên cao, ta Tiêu Bảo Thủ hôm nay ở chỗ này thề, từ nay về sau, nguyện lấy lực giới phúc lợi làm nhiệm vụ của mình, thề thủ hộ Lang Hoa nhất môn, nếu vi phạm lời thề, chắc chắn. Chắc chắn.”

Lời thề cũng quá độc đi? Thôi, trước lưu lại hãy nói, vừa nhắm mắt, cắn răng một cái, nàng cất cao giọng nói: “Nếu vi phạm lời thề, ta Tiêu Bảo Thủ chắc chắn mất đi những người ta yêu nhất trong cuộc đời này!”

“Tốt, Thủ Nhi ngoan!” Li Diên hài lòng xoa xoa cái đầu nhỏ tròn vo của nàng, cười híp mắt nói, “Từ hôm nay, người chính là nhập thất đệ tử của Li Diên ta. Người căn cơ còn thấp, trước tiên tạm cùng các tiểu đệ tử mới nhập môn cùng nhau tu hành, người xem có được không?”

Bảo Thủ gật đầu liên tục không ngừng.

Dung Hoan vẻ mặt đưa đám: “Sư phụ, ta không nghe lầm chứ? Ngài thật sự tính thu nàng nhập thất sao?”

Li Diên thiêu mi liếc nhìn hân: “Theo ý kiến của người, vị sư giống như là loại thần tiên nói không giữ lời sao?”

Hân Liệt rốt cục không nhịn được mở miệng: “Sư phụ, nàng.”

Mặc dù hân cũng cho là Tiêu Bảo Thủ là bị người lợi dụng, nhưng mà đột nhiên đem một tiểu yêu lai lịch không rõ mà lại cũng không có chút thiên phú nào thu làm nhập thất đệ tử, lại bắt nàng thề nhập môn mà chỉ có chương môn kế nhiệm mới có thể lập lời thề. Hành động của sư phụ lần này đến tột cùng có thâm ý gì?

Li Diên biết trong lòng hần nghi ngờ, cũng không giải thích, phối hợp nói: “Nàng nhập thất đệ tử thân phận, trước gạt, giúp nàng ngày sau ở trong tiểu bối không bị làm khó. Ah . . . Ban ngày đi theo đám tân đệ tử tu hành, buổi tối, các người bốn người mỗi người một tháng thay phiên dạy, qua một thời gian, vì sư sẽ đưa nàng pháp khí hộ thân.”

“Đồ nhi sẽ đem hết tâm lực chiếu cố tiểu sư muội.”

Bốn đồ đệ ba người trầm mặc, chỉ có Thương Kiệt bình tĩnh hơn cả công thức hóa đáp lại lời sư phụ mình.

Li Diên nhìn bọn họ một cái, chế nhạo nói: “Mấy người các người thường ngày đùa nào cũng sống trong an nhàn sung sướng thành tính, chắc hẳn là chưa bao giờ đã làm sư phụ người ta đi? Ai, bởi vì cái gọi là nuôi con mới biết lòng cha mẹ, lần này, liền để cho các người nếm thử một chút đau khổ hằng ngày vì sư phải nếm a. Bất quá, cũng không cần quá mức nhẹ nhàng, đem nàng đi ma luyện cũng được.”

Dừng một chút, lại nói: “Đi đến Bách Diệu Đài nói một tiếng, chuyện hôm nay vì sư không muốn để cho quá nhiều người biết.”

Dứt lời, xoay người vào căn nhà lá.

Cửa gỗ “Phanh” một tiếng khép lại, Dạ Vi và Thương Kiệt chậm rãi đứng lên.

Phủi đám tuyết dính trên trường bào, Dạ Vi quay đầu hướng Tiêu Bảo Thù cười nói: “Lần này, người cũng coi như nhân họa đắc phúc, tiểu sư muội.”

Tiêu Bảo Thù đưa tay vuốt vuốt tóc, cười hắc hắc hai tiếng.

Dung Hoan nhìn gương mặt ngu ngốc của nàng, không hiểu sao càng nhìn càng thấy ghét, phần uất tiến lên đập nàng một cước.

Bảo Thù bị đập ngã xuống đau tới mức phải hét lên, còn không đợi nàng kịp phản ứng thì đã bị Dung Hoan véo lỗ tai nàng kéo lên, chỉ nghe hần kè sát miệng vào tai nàng mà mắng: “Người này tiểu tiện nha đầu! Nghe mới vừa sư phụ nói gì không? Người căn cơ còn thấp, xem ra bốn đại gia đây phải từ từ ma luyện a!”

4. Chương 4: Lang Hoa Mỹ Nam Toàn Bộ Công Lực

Trên trời, trăng sáng treo lừng lờ sau đám mây, dưới đất tuyết bao trùm một mảng màu trắng xóa, ngồi trong phòng cũng có thể nghe rõ tiếng gió thổi vù vù ngoài cửa.

Sau khi vào lớp, Tiêu Bảo Thù ngồi bên bàn chìm vào trạng thái mơ mơ màng màng, thỉnh thoảng ngáp vài cái, tới Lang Hoa hai tháng, nàng mỗi ngày đều sống trong trạng thái này, không bị ai để ý một chút là lập tức đi tỏ tình với Chu công đại nhân.

Cũng khó trách, sống gần năm trăm năm, nàng mỗi ngày không phải là ngủ thẳng mặt trời lên cao sao? Bây giờ, nửa đêm khuya khoắt phải theo sư huynh học pháp thuật, một ngày ngủ còn chưa đủ hai canh giờ a!

“Tiêu Bảo Thù, Dung Hoan sư huynh tới!”

Bên tai như có một cơn gió lạnh thấu xương thổi qua, nàng giật mình, lập tức ngồi thẳng dậy.

“Hắc hắc, chiều này quả thật hữu hiệu a!” Người đang nói chuyện là Tầm Huyền, phòng bên cạnh phòng của Bảo Thù, chân thân là một con chó lông xù, nghe nói là do có quan hệ với Khiếu Thiên Khuyển của Nhị Lang Chân quân nên mới có thể vào Lang Hoa. Đệ tử ở nơi này, cho dù tự mình gia thế không lớn thì nhất định có chỗ dựa của quý tộc thân thích, người chẳng có tí dây mơ rễ má gì xem chừng chỉ có mình Tiêu Bảo Thù nàng thôi.

“Thật không hiểu nổi, người tại sao lại sợ Dung Hoan sư huynh như vậy a.” Tầm Huyền huých tay nàng một cái.

“Hắn rất hung dữ!” Tiêu Bảo Thù gương mặt tỏ vẻ đau đớn thốt ra.

“Sư huynh thân phận cao quý như vậy, có hung thì có thể hung đến trên đầu người sao? Người nằm mơ à?”
Tầm Huyền tức giận nói.

Tiêu Bảo Thù im lặng, hôm nay đúng là cầm đuốc hoàng liên (*), có khổ mà nói không ra a!

(*) hoàng liên: một vị thuốc có vị rất đắng

Tháng thứ nhất là Thương Kiệt là tốt nhất, hẳn không thích nói chuyện, chẳng qua là dạy nàng đơn giản một chút hô hấp thổ nạp. Tháng thứ hai thì vận khí không tốt, người dạy nàng Ngự Sủng Thuật chính là vị Tứ sư huynh nhìn nàng chết cũng không vừa mắt, Dung Hoan. Vô số đêm dài thăm thiết, vô tận khó khăn gian nan, không biết bị hắn đá bao nhiêu cái, véo tai bao nhiêu lần, đánh bao nhiêu roi.

Một thanh âm vang lên: “Dung Hoan sư huynh tuy hung dữ tợn một chút, nhưng là tính tình phong lưu phóng khoáng, không biết đã làm mê chết bao nhiêu nữ nhân a!”

Lại một cái thanh âm vang lên: “Ta thì cảm thấy Hân Liệt sư huynh mới tốt nhất! Bây giờ lãnh khốc mới là vương đạo a! Thương Kiệt sư huynh cũng không tồi, luôn bình thản, dễ thương muốn chết! Còn có Dạ Vi sư huynh a, khẽ mỉm cười một cái là đất rung núi chuyển.”

Trong chốc lát, cả phòng học biến thành thảo luận, mười mấy tiểu yêu tinh cô nương tụ lại một chỗ riu ra riu rít không ngừng.

Chuyện như thế này trong hai tháng xảy ra không dưới hai trăm lần, Bảo Thù đã sớm thấy quen, mặc dù bản thân sẽ không hăng hái thảo luận như các nàng, nhưng vẫn cẩn thận vểnh tai nghe, chỉ sợ bỏ qua tí xiu tin tức gì.

Cái gì Thần Ma đại chiến, Lang Hoa nội loạn, tất cả những gì họ nói nàng đều để ý đều nghe hết, nhưng rốt cuộc vẫn ngồi yên một chỗ mà thôi. Nghĩ đi nghĩ lại, nàng cắn ngón trỏ cười trộm, không biết tháng này, có phải hay không là hẳn không?

“Khụ!” Mộc trường lão râu tóc bạc phơ bất đắc dĩ hắng giọng một cái, trên diện nhất thời yên lặng như tờ, rồi rít ngời xếp bằng.

“Hôm nay, chúng ta sẽ học Ngự Sủng Thuật.” Mộc trường chậm rãi lấy ra một cành trúc mảnh, tùy ý một chút, đầu cành xuất hiện tia hồng quang, “Các người thân là yêu tinh, linh lực thấp, chiến lực thấp, chỉ có thể dựa vào linh sủng đạo hạnh tự mình thu phục hỗ trợ các người làm phép, đề cao chiến lực bản thân.”

“Không hẳn là như vậy đâu.”

Tầm Huyền bĩu môi, ghé vào bên tai Tiêu Bảo Thù thấp giọng nói, “Yêu tinh cũng không phải là chiến lực thấp, nếu có thể tu ma, chúng ta chiến lực so với bọn họ so với thần tiên còn cao hơn! Đáng tiếc a, thân là một yêu tinh, hết lần này tới lần khác chỉ có thể tu tiên thuật.”

Tiêu Bảo Thù tròn to cặp mắt, giật mình nói: “Chúng ta còn có thể tu ma sao?”

“Đó là đã từng! Ma đạo hưng thịnh thì lực giới là có thể tự do lựa chọn tu ma pháp hay là tu tiên thuật. Tiên thuật chủ tu thân, ma pháp chủ công, ngoài ra, thượng tiên dựa vào tu vi chân thân, ma thánh dựa vào tu vi ma thân. Ma giới từ xưa tới nay, chỉ có một mình Ma Tôn Già Di La trở thành Ma thần! Chỉ tiếc, kể từ khi Ma giới bị tiêu diệt về sau, Thiên đế hạ lệnh các giới chỉ được phép tu tiên thuật đạo pháp, hơn nữa còn nhất định phải tới trường học tu luyện, tuyệt không cho phép bất cứ ai tự mình tu hành.”

Bảo Thù như có điều suy nghĩ gật đầu: “Trách không được tất cả mọi người đều muốn tới đây bá sư học nghệ.”

Tầm Huyền vẽ mặt hiểu rõ: “Cũng không hẳn là thế, chúng ta bây giờ nhập môn Lang Hoa, đợi đến xuất môn, nhất định có thể tìm được nhà chồng tốt!”

Bảo Thù buồn bực: “Việc này cùng tìm nhà chồng có quan hệ gì?”

“Người cho rằng trong nhà tân tân khổ khổ đem chúng ta đưa đến Lang Hoa làm gì? Còn không phải vì nhìn ra Lang Hoa môn là nơi biển chữ vàng sao, học viện quý tộc nhất đẳng, đợi chúng ta lần vào khoảng

mấy thập niên rồi ra ngoài cũng coi là người nổi tiếng. Hơn nữa, đại đa số các cô nương cũng muốn ở nơi này tìm như ý lang quân a.”

“Phải Phải không?” Bảo Thù hai gò má đỏ bừng, vẻ mặt xấu hổ.

Tầm Huyền nhìn vẻ mặt sinh động của Bảo Thù, cười ra tiếng: “Đương nhiên rồi, Lang Hoa đệ tử có ai không phải là người có gia thế hiển hách, sớm muộn gì cũng phải đi về nhà làm con xây dựng gia nghiệp chứ sao.”

Dứt lời, từ trong ngực lấy ra một xấp trúc giản dày ném cho Bảo Thù: “Ừ, hảo tử muội giảng nghĩa khí, đây là một vị tiền bối đã viết ra Lang Hoa mỹ nam toàn bộ công lược, không phải là tử tử khoắc lác, cơ hồ tất cả nam đệ tử gia thế bối cảnh đều được giới thiệu cặn kẽ, tùy tiện chọn một người mà hạ thủ đi. Hắc hắc, nghe nói vị tiền bối này cũng là tiểu yêu tinh vô danh, sau lại gả ột vị Thần tộc quý trụ đây!”

Tiêu Bảo Thù sanh mục kết thiết nhặt lên trúc giản, cúi đầu nhìn, quả thật viết Lang Hoa mỹ nam toàn bộ công lược tám chữ to, lòng hiếu kỳ nổi lên, len lén mở ra xem.

Tờ thứ nhất giới thiệu môn quy.

Thì ra là trước đây Lang Hoa chương môn chỉ có thể thu năm đệ tử nhập thất, trước khi nàng vào sư môn trước, sư phụ đã có bốn đồ nhi. Tiêu Bảo Thù hoàn toàn tỉnh ngộ, không trách được khi sư phụ nói thu mình nhập thất thì các sư huynh sẽ lộ ra vẻ mặt kinh ngạc như vậy a! Nàng thụ sủng nhược kinh, cấp bách không thể đợi được lật sang tờ thứ hai. Trên trúc片片 mỏng, chỉ có đoạn đoạn chánh chánh bảy chữ.

—— chương môn Li Diên, chớ với cao!

Tiêu Bảo Thù bật cười, tiện tay lật sang tờ thứ ba, mới liếc mắt nhìn, nụ cười đã lập tức đông cứng ở trên mặt.

Lang hoa Tứ công tử.

—— Hân Liệt, thái tử Thiên giới, con trai độc nhất của Thiên đế.

—— Dạ Vi, Minh giới thiếu quân, con trai trưởng của Minh quân.

—— Thương Kiệt, vương tử Yêu giới, con trai thứ ba của Yêu Vương.

—— Dung Hoan, thân phận phức tạp, muốn biết thì tự tìm hiểu.

Thì ra Dạ Vi là con trai trưởng của Minh quân! Đây chẳng phải là. . . Minh quân tương lai sao?

Tiêu Bảo Thù chợt cảm thấy như có mười hai đạo Thiên Lô thẳng tắp bổ xuống, mấy bông hoa nhỏ xinh dễ thương âm thầm nảy sinh trong lòng bấy lâu trong nháy mắt đã hơi phi yên diệt.

Nàng biết hẳn nhất định thân phận tôn quý, nhưng không ngờ lại tôn quý đến vậy. Coi như sư phụ thu mình nhập thất, nàng cùng thân phận của hắn, thủy chung trên trời dưới đất, khác nhau một trời một vực.

May mắn, biết được điều này coi như không muộn. Nàng uể oải đem đầu vùi vào trong cổ áo, hèn mọn như hạt bụi nhỏ trong góc tối của Lang Hoa Sơn.

Thở dài, tác nhiên vô vị tiếp tục lật xem.

—— Hân Liệt, thượng cổ Thần tộc Kim Cánh Hỏa Hoàng, ban ngày chân thân hóa thành mặt trời, là con trai độc nhất của Thiên đế Mặc Hằng cùng Thiên Hậu Ngọc Hàn, là nhập thất đại đệ tử của Chiến thần Li Diên. Là người kiêu căng tự phụ, thích yên tĩnh, không thích đoán chừng, định lực chỉ số khoảng là một phần trăm vạn. Ôn nhu, mỹ mạo, nhiệt tình, khí chất hơn người, tất cả những cuộc theo đuổi từ trước tới nay đều thất bại, đến tột cùng người nào có thể bằng vàng đề tên, vẫn chưa thể biết.

“Tiêu Bảo Thù, người đang xem cái gì?”

Một thanh âm run run lọt vào lỗ tai, giống như đang hết sức kiềm chế lửa giận ngập trời.

Nàng vẫn cúi đầu, mặt bất kinh tâm nói: “Đang xem Hân Liệt ——”

Trên đại điện bộc phát một tràng cười ầm ĩ.

Tiêu Bảo Thù trong đầu "Ông" một tiếng, sợ hãi ngẩng đầu lên thấy Mộc trưởng lão khuôn mặt xanh mét nhần túm lại nhìn mình lom lom, lập tức sợ tới xương cốt đều nhũn ra. Tầm Huyền đang muốn len lén đem trúc giản thu lại thì bị Mộc trưởng lão lạnh tay lẹ mắt đoạt mất.

"Lang Hoa. . . Mỹ nam. . . Toàn bộ công lược!" Mộc trưởng lão giọng đọc trầm bổng du dương, râu thối cao ba thước, một đôi tay khô cần run lên mấy lần.

"Trưởng. . . Trưởng lão. . ." Tiêu Bảo Thù cũng run theo mấy lần, lần này xong đời, chắc là sẽ bị tịch thu! Mới xem ba tờ, còn chưa biết Dạ Vi thế nào a!

"Người tới tu đạo mà lại đi đọc thứ này? Bất quá chỉ là một Tiểu Yêu mà lại có tư tưởng đen tối như vậy!"

Mộc Trưởng lão nói một cách đồng dục, thẳng thắn khiến Tiêu Bảo Thù không đất dung thân. Không sai, nàng lúc trước quả là có chút tư tưởng đen tối, nhưng hiện tại đã hoàn toàn không có a! Không có!

"Từ hẩn tới lang Hoa Sơn tu hành này đã qua một ngàn năm, từ trên xuống dưới, ái mộ hẩn trên ngàn người vạn người. Người có thân phận gì tự người hiểu, Hân Liệt Thần Quân, há là người mà một nho nhỏ trư yêu như ngươi có thể tùy tiện thềm thường?" (bạn thích từ thềm thường nì, bạn để yên theo cv :)) hắc hắc. Mọi ng có thể hụ từ này là 'thích' cho nhẹ nhàng)

"Hân. . . Hân Liệt Thần Quân?" Tiêu Bảo Thù đầu óc lâm vào sương mù, suy nghĩ hồi lâu mới hiểu rõ tình huống, liền tiếp khoát tay: "Không. . . Không, Trưởng lão ngài hiểu lầm, ta không phải thềm thường Hân Liệt sư huynh!"

"Vậy ngươi thềm thường ai?"

"Ta thềm thường" Nàng cắn lưỡi, thôi, giải thích làm gì, dù sao đều là thềm thường, vậy thì người nào mà chẳng được.

Khi đó nàng không biết, có một số việc, là nhất định phải giải thích rõ , nếu không, rất dễ dàng gây ra án mạng. Vì vậy, ở rất nhiều rất nhiều năm về sau, ở trong một buổi tối đoàn tụ sum vầy, một nam tử thâm tình ôm lấy một cô gái ngồi ngắm hoa ngắm trăng trong đêm thu, người tình ta ý một lúc, nam tử đột nhiên ghé vào bên tai nàng cười nhẹ một tiếng: "Nói, năm đó người ngươi thềm thường, đến tột cùng là người nào? !"

Mộc Trưởng lão cho yêu tinh tân khóa tan lớp trước nửa canh giờ, cả lũ yêu hoan thiên hỉ địa, chỉ có mình Tiêu Bảo Thù cúi đầu đi theo Mộc trưởng lão tới Thất Trọng Thiên Trùng Phạt Điện chịu phạt.

Vì Lang Hoa đã lâu không chuyện gì để Bát Quái nên sự kiện "Thềm thường" đã được truyền khắp cả tòa tiên sơn với tốc độ ánh sáng, con đường đi từ Tam Trọng Thiên đi tới Thất Trọng Thiên, thỉnh thoảng có người đối với nàng quơ tay múa chân, che miệng cười trộm.

"Mau nhìn, đó chính là tiểu yêu tinh thềm thường Hân Liệt sư huynh."

"Woah! Thân hình thì mập lại còn xấu xí như vậy mà dám có tâm tồn bất chính đối với cao quý Hân Liệt sư huynh của chúng ta, đúng là cóc mà đòi ăn thịt thiên nga, si nhân thuyết mộng!"

Bảo Thù xoa xoa nước mũi, khóc không ra nước mắt. Trời đất chứng giám a! Nàng đối với băng sơn điêu kiêu ngạo tận xương kia quả thật không có nửa điểm tâm địa bất chính a!

"Người đứng đây chờ !"

Mộc Trưởng lão quăng lại một câu xong cầm trúc giản đi vào đại điện, lưu lại Tiêu Bảo Thù một người ở ngoài điện chờ đợi.

Thất Trọng Thiên tổng cộng có một tòa chính điện bốn tòa phó điện, chính điện là Phi Tiên Điện, Trùng Phạt Điện chính là một trong bốn phó điện. Sớm nghe Truy Huyền miêu tả qua Thất Trọng Thiên quang cảnh khá đẹp, nàng vẫn muốn tới đây xem, đáng tiếc, hôm nay lại lấy loại thân phận này. , nàng ngửa mặt lên trời thở dài, quang cảnh ở đây, hiện nay đối với nàng hiện tại mà nói, không phải là trăm triệu băng hân hải chẳng chịt mà là tình cảnh bi thảm vạn dặm đọng lại.

Nhìn trái nhìn phải không thấy người ra ngoài, nàng bắt đầu vô cùng thê lương núp ở trong góc vẽ hình tròn. Không trách được sư phụ bảo mình gặt thân phận, nếu bị người ngoài biết được không phải là làm mất hết mặt mũi sư phụ?

Mặc dù, sư phụ nàng nhìn qua so nàng còn nhỏ hơn mấy tuổi.

Qua hơn nửa canh giờ, Mộc trưởng lão thanh âm lần nữa từ đỉnh đầu truyền xuống: “Được rồi, vào đi!”

Bảo Thủ giật mình nhảy dựng một cái, giương mắt nhìn khuôn mặt Mộc trưởng lão, vuốt vuốt râu dài, nhìn nàng một cái, phẩy tay áo bỏ đi.

“Trưởng . . . Trưởng lão!” Bảo Thủ lòng như lửa đốt kêu lên, thấy hắn không quay đầu lại đành rũ đầu xoay người. Gõ gõ kim sư hàm khâu, cho đến nghe bên trong có người nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng, nàng mới sợ hãi đẩy cánh cửa bằng lưu ly ra. Hít sâu một hơi, nàng cất bước đi vào, bắt đắc dĩ chân ngán ngưỡng cửa cao, không để ý, té một cái ngã lộn nhào.

“Xem ra, ngưỡng cửa ở Lang Hoa cần phải hạ thấp xuống.”

Thanh âm này có chút quen tai.

“Thế nào? Còn muốn ta tới kéo muội đứng lên sao?”

Bảo Thủ đè nén sự vui sướng trong lòng, “Xoạt” một tiếng bò dậy từ dưới đất. Giương mắt nhìn người ngồi bên bàn gỗ trước tấm bình phong trong điện, phải, người này không phải ai khác mà chính là người mà Bảo Thủ nàng triều tư mộ tượng thủy tiên (*) mỹ nam tam sư huynh.

(*) triều tư mộ tượng thủy tiên = thương nhớ ngày đêm vô cùng sâu đậm

“Dạ . . . Nhị. . .” Nàng nhẩn nhó nâng làn váy, trù trù không biết nên xưng hô như thế nào với hắn.

Dạ Vi nghiêng nghiêng người, tìm tư thế ngồi thoải mái, nhắm mắt nói: “Hai tháng không gặp thôi mà ngay cả tên ta cũng nhớ không được? Muội cũng thật là làm sao lại thích gây họa như vậy? Muội nói xem, bây giờ ta phải phạt muội thế nào mới phải? Phạt nặng thì làm không tốt giao phó của sư phụ, phạt nhẹ thì Mộc trưởng lão sẽ không vui.”

Tiêu Bảo Thủ như chột từ trên thiên đường rơi xuống địa ngục, sắc đẹp trước mặt, suýt nữa quên mình là tới chịu phạt .

Nàng nắm tay thật chặt, tiến lên một bước, vỗ ngực, đại nghĩa凛 nhiên nói:

“Không sao, Nhị sư huynh không cần nghĩ nhiều, phạt muội thế nào cũng được!”

Dạ Vi nhìn vẻ mặt khảng khái chịu chết ngốc nghếch của nàng, không khỏi âm thầm buồn cười. Mặc kệ nàng, mắt tiếp tục xem sách, trong đại điện yên tĩnh có chút khó chịu.

Bảo Thủ lấy hết can đảm tiến lên mấy bước, nhón chân nhìn lên án đài, muốn biết hắn xem cái gì mà chăm chú vậy như.

Đầu nghiêng nghiêng, khóe mắt nhướn lên, tới khi nhìn thấy cuốn trúc giản gáy đen quen thuộc thì tim nàng suýt nữa thì nhảy ra khỏi ngực, không nghĩ nhiều, phi thân nhào tới án đài, làm cho sổ sách của hắn đều rơi hết.

“Này. . . Này. . . Sách này huynh không thể xem!” Nàng rống to, trên trán rỉ ra mồ hôi lạnh.

“Vì sao? Ta thấy cũng được mà.” Dạ Vi cũng không đứng dậy, định giờ hai tay đặt dưới gáy, không lo lắng nằm trên mặt đất.

“Tóm lại không thể xem!” Để cho huynh xem thì còn gì nữa a?

“Nghe Mộc trưởng lão nói, muội thích đại sư huynh?” Hắn vừa nhìn trần nhà bích ngọc lưu ly phía trên vừa nói.

“Hả? Không không không, muội tuyệt không thích huynh ấy!” Người ta thèm thường rõ ràng là huynh a.

“Vậy muội thích người nào?” Chẳng lẽ là sư phụ sao?

“Muội thích.”

“Choang!” một tiếng vang thật lớn.

“Sư. . . Sư huynh. Các người.” Ngoài cửa hai tiểu cô nương bích lục xiêm y nhìn một màn kinh hãi trước mắt, lập tức ngậy người.

Bảo Thủ cũng ngậy người, nàng liều mạng nghĩ lại xem mình đến rốt cuộc đã làm gì?

Dạ Vi không nhanh không chậm đem vật-nặng-đang-đề-trên-người-mình đẩy ra, ưu nhả đứng dậy, thuận tay vuốt sợi tóc vương bên trán, lại phúi phúi bụi trên tay áo, không ngẩng đầu lên nói: “Các người nhìn thấy cái gì?”

“Chúng ta. . . Chúng ta cái gì cũng không nhìn thấy!” Hai tiểu cô nương đỏ mặt chạy trốn chết.

“Chắc chắc, ta thấy một tiểu yêu tinh như lang như hổ, đem Nhị sư huynh của ta đè xuống đất, lấy danh nghĩa là tiếp nhận trừng phạt, hành vi rất chi là cầm thú a.” Thương Kiệt dựa vữa khung cửa vỗ tay, liên tiếp than thở.

“Lang Hoa hôm nay từ trên xuống dưới có một lời đồn đãi, nói có một tiểu yêu tinh mới tới ‘thèm thường’ đại sư huynh, bệch đưa tới Trừng Phạt Điện chịu phạt. Nha, mới trong nháy mắt, làm sao lại dè ngã nam nhân khác rồi? Người đồ Tiểu Trư chết tiệt này có phải hay không nhằm đối tượng? Người người nên đề lên hẩn nên là người này đi?”

Dung Hoan nhướn mày dựa bên kia khung cửa, nâng ngón tay vẽ ra hình tròn.

Theo phương hướng tay hẩn chỉ, nhìn thấy một vị Thần Quân đang lâm vào trạng thái mê man, chính là vai nam chính vô tội trong “Thèm thường” sự kiện —— Hân Liệt.

Bảo Thủ vẻ mặt căng thẳng ngồi dưới đất, đột nhiên, nàng rất muốn khóc a.

Dạ Vi kéo nàng từ dưới đất đứng lên, vì nàng sửa sang lại vạt áo, nhìn Hân Liệt nói: “Đại sư huynh là tới tìm nàng?”

Hân Liệt hồi thần, hơi gật đầu: “Tháng này đến phiên ta dạy nàng pháp thuật.”

“A?! Có thể hay không đối người a?” Bảo Thủ run rẩy nín tay Dạ Vi, tựa như dính vào trên người hẩn. Nếu như để cho nàng cùng Hỏa Điều chung một chỗ, có thể hay không tùy thời biến thành heo sữa quay a?

“Không thể, đây là quy củ sư phụ định ra.” Dạ Vi hơi cong môi “Coi như là trừng phạt cũng tốt.”

Bảo Thủ đang còn muốn cầu xin tha thứ thì Hân Liệt lạnh lùng nói: “Người rốt cuộc có đi hay không!”

“Đi, lập tức đi!” Bảo Thủ run rẩy, buông tay Dạ Vi, hơi đầu thổ kiểm từ từ rời khỏi Trừng Phạt Điện.

Hân Liệt xoay người đuổi theo, đi vài bước, thì dừng lại.

Nghiêng đầu một chút, hẩn lạnh lùng nói: “Nhị sư đệ, thân là đệ tử nhập thất của sư phụ, có một số việc không cần ta nói, bản thân mình nên hiểu. Coi chừng, chẳng tơ thành kén thành tự trói, đùa lửa cuối cùng thành tự thiêu.”

Dạ Vi chấp tay, lãnh đạm nói: “Đa tạ sư huynh dạy bảo, Dạ Vi xin ghi nhớ trong lòng.”

“Đại sư huynh lời này, là có ý gì?” Thấy Hân Liệt đi xa, Dung Hoan lăm lăm một câu, sải bước đi vào đại điện, nhặt cuốn trúc giản trên đất, ngồi một bên gỡ ra xem.

Dạ Vi cũng ngồi xuống, nhấp một ngụm trà trong chén trà khác, chén vừa rồi đã bị ai đó ra sức bỏ nhào về phía trước làm rơi vãi còn dư lại gần nửa chén trà.

Hồi lâu sau, hẩn từ trong tay áo lấy ra một cây quạt trắng thuần phẩy phẩy.

Dạ Vi dùng lực quạt ra một tia tinh quang. Trong khoảnh khắc, trên mặt hoàn toàn không có huyết sắc, quanh thân tản mát ra ánh huỳnh quang lăm lăm rét lạnh, trong điện nhiệt độ chợt hạ thấp.

“Dạy nàng tâm pháp trong một tháng, ta chỉ có một cảm giác.” Thương Kiệt nắm chặt áo khoác bằng lông dày cộm trên người, trở tay đem cửa điện khép lại, “Nha đầu này thật không phải chậm hiểu mà là quá ngu ngốc làm cho ta tức muốn ói máu.”

Dạ Vi lại nhấp một ngụm trà: “Ý đệ là nàng tuyệt không thể là kế nhiệm Lang Hoa chương môn?”

Thương Kiệt không ngờ tới vị Nhị sư huynh luôn lãnh đạm lại hỏi câu này nên không khỏi sửng sốt.

Dạ Vi liếc nhìn hắn một cái: “Theo ý kiến của đệ, trong bốn huynh đệ chúng ta, ai có thể tiếp nhận chương môn?”

Thương Kiệt cúi đầu, thanh âm thấp dần: “Ta hiểu, cho nên mới không hiểu được.”

Dạ Vi cong môi, nụ cười không đạt đáy mắt biến mất: “Dung Hoan thì không cần nói, đệ cùng Hân Liệt, đều phải kế vị. Về phần ta, lẽ dĩ nhiên bị Minh giới vứt bỏ, sư phụ cho dù có lòng này, Thiên đế cũng sẽ không thuận theo.”

“Vậy cũng không phải là tiện nha đầu này, sư phụ không phải già rồi nên hồ đồ đấy chứ.” Dung Hoan nghe xong cũng không ngần ngại lên chen vào nói: “Nhưng mà huynh nói xem sư phụ rốt cuộc định giở trò quỷ gì? Để cho chúng ta hơn nửa đêm dạy nàng pháp thuật, giống như ăn trộm mà đối tượng còn là một con heo da đầu dày thịt béo toàn mỡ, bổn đại gia nghĩ một chút cũng cảm thấy ghê tởm.”

Dạ Vi chỉ cười không nói, Thương Kiệt vẫn thấp giọng nói: “Nhị sư huynh, huynh xác định, hôm đó trong khách sạn tửu quỷ chính là sư phụ?”

Dạ Vi vuốt cằm: “Mặc dù ta đoán không ra huyền cơ trong đó, nhưng, Tiêu Bảo Thù chắc chắn không đơn giản.”

“Quả thật, bây giờ ‘thèm thuồng’ sự kiện huyền ảo toàn Lang Hoa Sơn tất cả đều biết, nàng vào lúc này lại tới câu dẫn người, rốt cuộc là nàng muốn làm cái gì?”

“Vô luận nàng muốn làm gì, cứ phụng bồi nàng chơi là được.”

“Nhưng nếu như nàng thật sự đơn giản như vậy?”

“Kia. Ta liền mỗi mắt mong chờ xem sư phụ như thế nào đem nàng nâng đến này vị trí bảo tọa chí tôn trên lục giới.”

“Thật không hiểu nổi, sư phụ định làm gì nữa.”

“Sư phụ mặc dù là quý vị thượng thần nhưng xưa nay cùng Thiên đế không hợp. Ngàn năm trước tự nguyện buông tha thần tịch mà kế nhiệm lang Hoa chương môn, hạn chế quyền lực của Thiên đế, tự lập thế lực tư quyền trong lục giới. Theo như tình thế trước mắt mà nói nếu như kế tiếp nhiệm Lang Hoa chương môn là một cô gái, còn là một cô gái . . . như thế”

“Đây chẳng phải là.” Thương Kiệt kinh ngạc.

Dạ Vi nhướn mày cười một tiếng: “Đệ không cảm thấy, chuyện xưa càng viết càng đặc sắc sao?”

“Đúng vậy a đúng vậy a, quả thật rất đặc sắc a!” Dung Hoan vỗ đùi cười tiếu phũ hậu ngưỡng, chỉ vào cuốn trúc giản trong tay nói: “Đây chính là thứ mà lão nương ta viết ra sao? Đúng là phong cách của nàng, cái gì nhào tới áp đảo, mị được thuốc mê, ném lên giường, ha ha, cười chết ta rồi, cười chết ta.”

Dạ Vi cùng Thương Kiệt liếc mắt nhìn nhau, bất đắc dĩ lắc đầu.

5. Chương 5: Lưu Tinh Vũ

Bảo Thù lững thững đi theo sau lưng Hân Liệt, nàng cho dù là chạy cũng rất khó đuổi theo bước chân dài của hắn. Nhớ lại lời trong sách, nàng bây giờ không cách nào tưởng tượng được, bằng sơn điệp này giữa

ban ngày lại có thể biến thành mặt trời tỏa ra ánh nắng chói chang!

Hơn nữa, còn là Thái tử Thiên giới.

Thật đáng tiếc, sách mới xem được mấy tờ mà thôi, nhất là phần viết về Dạ Vi, một chữ còn chưa kịp nhìn đây.

Sách? . . . Sách đâu? Nguy rồi, vẫn còn ở trong tay Dạ Vi!

Nàng lại lần nữa giật mình một thân mồ hôi lạnh. Trộm, nhất định phải trộm lại!

Hân Liệt đã sớm dừng ở phía trước cách đó không xa, thấy nàng một lát đỏ mặt một hồi cau mày, mắt thấy sắp đụng phải người mình, rốt cục bất ôn bất hỏa mở ra kim khẩu: “Người. Muốn học những gì?”

Bảo Thù dừng chân, không hiểu hỏi: “Muội có thể chọn sao? Lúc trước khi hai sư huynh dạy cho tới bây giờ cũng không có hỏi qua muội muốn học cái gì a?”

Hân Liệt trên trán gân xanh giật giật liên tục, hồi lâu mới nói: “Vì vậy bản quân không biết nên dạy người cái gì, cho nên, nếu như người muốn học cái gì, bản quân sẽ dạy cho người.”

“Như vậy a.” Bảo Thù ngưỡng chừng gãi đầu, đã như vậy, nàng cũng không khách khí, “Kia, muội muốn học bay, có thể không?”

“Bay?” Hân Liệt sững sốt, “Bay còn phải học sao?”

Lần này đến phiên Bảo Thù trên trán gân xanh giật giật liên tục, nghiêm mặt nói: “Thần Quân đại sư huynh, ngài từ nhỏ đã là Thần Điều, còn muội chỉ là một con heo, huynh có thể ở trời cao bay ra biển, muội lại chỉ có thể ở dưới đất lăn lộn. Huynh xem lão Thiên thật không công bằng a!”

Khi nói lời này thì nàng giương mắt nhìn lên trắng sáng trên trời, cong cong nhìn giống y như lưỡi câu.

Khi còn bé, nàng thường sẽ lôi kéo tay Vô Cửu hỏi hấn, bên trong trắng sáng có phải là chỗ ở của Hằng Nga tiên tử không? Vô Cửu sẽ gạt vuốt đầu nàng, nói nàng khi nào luyện pháp thuật thật giỏi là có thể mình bay lên trời xem một chút.

Chẳng qua là, có thể có ngày đó sao?

Đột nhiên, nàng có chút nhớ nhà.

Trời càng tối càng lạnh, ở trên Thất Trọng Thiên bầu trời sao rất sáng, khắp nơi là hồng mai tuyết hoa. Mấy con Dạ Tuyết (???) trong bụi cây tùng vui vẻ nhảy tới nhảy lui, Bảo Thù nhìn một hồi lại thấy lòng chua xót, cánh mũi hơi nhú, không biết là sương hay là lệ, làm ướt lông mi nàng.

Nàng bên này đang phiền muộn rồi tỉnh rồi mù thì Hân Liệt bên kia không thèm nhìn tới nàng một cái nói: “Khóc đủ chưa, khóc đủ rồi thì bắt đầu!”

Bảo Thù lau nước mắt, trong lòng khó chịu, băng sơn điều đáng chết này, quả thật chỉ có thú tính không nhân tính!

Hân Liệt không nhìn vẻ mặt bất mãn của nàng, lạnh nhạt nói: “Trước đây Dung Hoan dạy người Ngự Sủng Thuật?”

Vừa mới nghe thấy hai chữ “Dung Hoan”, nàng kinh hãi cả người khẽ run rẩy, ngập ngừng nói: “Phải . . . Đúng vậy a, đáng tiếc, muội cái gì cũng không học vào.”

Hân Liệt không chút giật mình gật đầu một cái, giọng nói có chút hòa hoãn: “Yêu tinh Ngự Sủng, vốn là để tăng chiến lực của mình, có lúc, cũng là một phương pháp bảo vệ tánh mạng. Đối với việc người học được pháp thuật này, không ngại thì nên thu phục một con linh điều, như thế, người chính là không cần pháp lực, cũng có thể. bay.”

“Có thật không?” Bảo Thù hai mắt sáng lên.

“Đương nhiên.” Hân Liệt trầm ngâm chốc lát, “Nhưng mà linh lực của người không đủ, thu phục linh sủng cấp bậc tự nhiên không cao, hơn nữa chưa nói đến việc khống chế được hay không? Muốn cho nó dẫn người

bay lượn cửu thiên quả thật không thực tế. Lấy tư chất của người, cần khoảng ba trăm năm nữa mới có thể.”

Bảo Thù ánh mắt lập tức âm trầm.

“Bất quá, bản quân làm được.”

Này không phải nói nhảm sao, ai cũng biết người làm được a. Bảo Thù ủ rũ cúi đầu liếc nhìn hắn một cái, ngũ quan nhất thời tụ một chỗ, lộ ra vài tia khinh bỉ. Bằng Sơn Hỏa Điều này không chỉ có tính tình cổ quái mà phương thức nói chuyện cũng cổ quái như vậy, thật không hiểu được có phải hay không cả ngày bị lửa đốt, ngay cả não cũng đều cháy hỏng rồi!

Hân Liệt nhìn nàng ngây người giải thích: “Ý bản quân là có thể giúp người trong vòng một tháng, thuận phục một con linh điều cao cấp.”

“Thật sao?” Ngã một lần khôn hơn một chút, Bảo Thù nửa tin nửa ngờ hỏi lại.

Hân Liệt không đáp chỉ nhìn lên trời, lại cau mày nói: “Thật ra cũng không phải việc khó, bất quá, hôm nay trời đã khuya, sợ là không còn kịp nữa, tối mai chúng ta sẽ đi.”

“Muội biết rồi.” Nàng nhỏ giọng lẩm bẩm, bĩu môi, cúi đầu có chút bất mãn, xoắn ngón tay.

Thấy nàng bộ dáng vừa thất vọng vừa đáng thương, Hân Liệt chợt hoài nghi phương thức dạy của mình có phải hay không quá mức thất bại. Đúng như Li Diên nói, hắn thân là Thái tử Thiên giới, tất nhiên từ nhỏ đã sống trong an nhàn sung sướng thành tính, quả thật không biết cách dạy người.

Suy đi nghĩ lại, hắn thỏa hiệp nói: “Được rồi, bản quân tối nay trước tạm dẫn người bay một lần.”

Bảo Thù sững sờ, lập tức cười vui vẻ chạy lên trước, lôi tay áo hoa y gắm phục hắn, nịnh nọt nói: “Đại sư huynh quả thật là người tốt a, nha, chúng ta là đồng vân hay là ngự phong?”

“Đều không phải, Lang Hoa tứ phía đều có kết giới, mặc dù từ Thất Trọng Thiên trở lên có thể khôi phục ba thành pháp lực. Nhưng, bản quân một người không sao, mang theo người thì rất nguy hiểm.” Lời còn chưa dứt, Hân Liệt chỉ tay vào giữa mi gian nàng một cái, như có một tấm vải trong suốt chụp từ đỉnh đầu xuống. Nàng cảm thấy thân thể giống như bị bọc trong một tầng vải mỏng, trong nháy mắt đem cả người nàng bao lại nghiêm nghiêm mật mật.

“Đây là cái gì? Thật thoải mái a, cứ như nằm trong vỏ trứng!”

“Hoàng kén.” Hân Liệt hơi nhắm mắt, trên người nổi lên một tầng lửa, trong nháy mắt liền hiện ra chân thân.

Bảo Thù vô cùng kinh ngạc, trong lòng không khỏi có chút cảm động.

Thì ra vậy, Bằng Sơn Hỏa Điều hắn là muốn nâng lên nàng bay, lúc này nàng hãy còn ở trong lòng âm thầm mừng rỡ, quả nhiên là lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử a. Từ sau này, nàng quyết định không bao giờ nữa cười nhạo hắn.

Mười giây đồng hồ sau, nàng hoàn toàn xác định đây là một ý nghĩ ngu xuẩn.

Đại sư huynh của nàng đích xác là hiện ra chân thân định mang nàng bay, đáng tiếc không phải là vác nàng bay, mà là dùng móng vuốt quắp nàng bay!!

Chính xác là quắp lấy móng nàng mà bay!

Thân là Liệt Dương Thần Quân, Hân Liệt chưa bao giờ thử ở nửa đêm canh ba hiện thân phía chân trời, không dám bay ra ngoài Lang Hoa kết giới, chỉ có thể quanh quẩn bay thẳng lên.

Hỏa Hoàng giương cánh, bay lượn Cửu Thiên, rất nhanh đã tới nơi, như lưu hỏa xẹt qua bầu trời đêm, ánh sáng lưu kim. Sao trên trời sợ hắn bá đạo, rớt rít tránh lui ngàn trượng, trong khoảnh khắc đó, trong đêm khuya tĩnh mịch đột nhiên xuất hiện một màn mưa sao băng vô cùng rực rỡ.

Mông Bảo Thủ bị hai cái chân chim quắp chặt, trừ việc nhìn xuống phía dưới, nàng căn bản không có lựa chọn nào khác. Chỉ có thể cảm nhận được từng viên Dạ Minh Châu một sáng chói mắt bay qua bên tai, đau lòng vì bỏ lỡ mất khung cảnh kỳ quan thiên nhiên.

Giây giũa phản đối thất bại, nàng quyết định im lặng là vàng. :))

*

Ngày thứ hai, mọi người tựa hồ quên mất “Thềm thuồng” sự kiện, đem tất cả tinh lực đặt ở trận thiên văn kỳ quan đêm qua.

Bởi vì xuất hiện vào đêm khuya, lúc rất nhiều người đang chìm trong giấc mộng, chính mắt nhìn thấy cũng không nhiều, lại bị thêm dầu thêm mỡ tương truyền rất vui. Hơn nữa sáng nay ngay cả mặt trời cũng muộn một thời ba khắc mới mọc lên, càng bị một đám tiểu yêu suy đoán tới thiên địa bất tỉnh ám nhật nguyệt vô quang.

Tầm Huyền không ngừng bóp cổ tay thở dài, kéo lấy ống tay áo Bảo Thủ kêu lên: “Trận mưa sao băng lần trước là ở một ngàn năm trước, lần sau, có phải hay không lại phải chờ một ngàn năm nữa mới có cơ hội nhìn a? Năm trăm năm là phải trải qua thiên kiếp rồi, khẳng định lúc đó đã chết chẳng thể nhìn thấy nữa, ô ô ô.”

Bảo Thủ cũng rất thương cảm, cũng không phải quan tâm mưa sao băng, mà là nghĩ tới thiên kiếp của mình.

Bấm ngón tay tính toán một chút, chưa tới bốn tháng nữa nàng tròn năm trăm tuổi a!

Trong lục giới, chỉ có Thiên kiếp đối với yêu tộc là hung hiểm nhất, năm trăm năm ba mươi sáu đạo Thiên Lô, một ngàn năm bảy mươi hai đạo Thiên Lô, chỉ thế mà thôi. Vì vậy, là một yêu tinh vô danh trong yêu giới, có thể sống qua một ngàn tuổi thì quả là rất thọ a!

Tiểu nhi tử của Ngưu đại thúc nhà bên cạnh, bởi vì không tránh được Thiên kiếp mà bị Thiên Lô đánh chết tươi! Hai tỷ tỷ của mình là nhờ cha mẹ che chở mới miễn cưỡng giữ được tính mạng. Hôm nay cha mẹ không ở bên cạnh, chỉ bằng chút đạo hạnh của mình, có thể chịu được tới đâu? Mấy đạo Thiên Lô đánh xuống, nàng là không phải là phải chết tha hương rồi a?

Đau lòng, nàng cũng học theo bọn họ, chán nản ngồi co người lại than thở.

Mộc trưởng lão thấy bộ dáng bọn họ như vậy, phá lệ không có nổi giận, trạng thái hẩn bây giờ so với Tiêu Bảo Thủ cũng không khác gì nhiều.

Tối hôm qua cùng chư vị trưởng lão cùng nhau nhập định, bọn họ vạn hạnh đã là mấy vạn năm, thế nhưng không người nào nhìn ra hiện tượng thiên văn sẽ có dị động! Đợi sáng nay từ đệ tử trong miệng biết được chuyện này, không khỏi kinh hãi.

Kim trưởng lão bấm tay tính toán mấy lần, không có chút đầu mối nào, chỉ có thể bùi ngùi thở dài: “Thiên hữu dị tượng, chần chẫn là do yêu nghiệt gây ra!”

Nhớ tới chuyện 1500 năm trước, cũng là một trận sao băng rơi xuống, Ma Tôn Già Di La đột nhiên nổi điên, tự tay giết chính cung Vương Phi của mình, đưa tới đại loạn lục giới.

Càng làm người ta khó hiểu chính là bọn họ hoảng loạn đi bẩm báo chương môn chuyện này, chương môn thế nhưng chỉ cười trừ. Chỉ nói lục giới an ổn như thế nào, bảo là bọn họ khẩn trương thái quá, nên đi ngâm người trong ôn tuyền, buông lỏng một chút.

Ai, lục giới hôm nay nhìn yên bình như vậy, kì thực gọn sóng mênh mông, Lang Hoa là trụ cột của lục giới, làm sao có thể lơ là?

Mộc trưởng lão lắc đầu cười khổ một phen, nhìn đám tiểu yêu không yên lòng ngồi dưới đất.

Ánh mắt liếc qua Tiêu Bảo Thủ thì hẩn chợt nhớ lại cái gì, giật mình lặng người một lát rồi thanh thanh cổ họng nói: “Lớp chúng ta đã học lý thuyết hơn ba tháng, kể từ hôm nay, mỗi ngày rút ra chút thời gian để thực hành. Đi, tất cả theo ta đi Thất Trọng Thiên.”

Đám tiểu yêu nhất thời giống như ngửi thấy máu gà, tinh thần đồng loạt phấn chấn.

Bảo Thủ lần này khác hẳn thường ngày, một hơi xông lên đầu tiên, nàng đang muốn tìm cái cơ hội đến chỗ Dạ Vi trộm lại sách, thời cơ tốt lại tự động đưa tới cửa, thật sự là trời giúp nàng mà!

Nhưng đi lên Thất Trọng Thiên nàng liền không cười được.

Mộc trưởng lão dẫn bọn họ vòng qua chính điện cùng phó điện, thất quả bát quả đi đến trước một túp lều. Chúng tiểu yêu rướn cổ lên nhìn vào, chỉ thấy trong chuồng đang đóng có hai mươi mấy con gà trống khí phách hiên ngang oai hùng nhìn lại bọn họ.

“Nơi này có vài con gà đủ cho cả lớp, nhiệm vụ chính của các ngươi những ngày tới là thuần phục sủng vật của mình, nhớ, phải dùng pháp lực khống chế chúng, mà không phải giải quyết chúng.”

Mộc trưởng lão lời còn chưa dứt, đám tiểu yêu đã sớm cùng ... lũ gà mất to mất nhỏ.

Sơ học Ngự Sủng Thuật, hơn nữa chỉ có thể sử dụng ba tầng pháp lực, muốn một con gà cúi đầu xưng thần ngoan ngoãn nghe lời, cũng không phải chuyện dễ dàng, chỉ chốc lát, trong chuồng đã xuất hiện cảnh gà bay yêu nhảy.

Mộc trưởng lão vuốt râu, than thở: “Các ngươi vốn là đồng loại, làm phép thì nhất định cùng bọn họ câu thông, câu thông hiểu không?”

Một tiểu yêu Hoàng Thử Lang (sói vàng) một miệng toàn lông gà, hai hàng nước miếng, nước mắt rơi tí tách: “Trưởng lão, như thế nào cùng chúng câu thông a, người xem, ta vừa thấy chúng liền thấy đói bụng, chúng vừa thấy ta liền sợ run, làm sao a?”

Mộc trưởng lão lão đảo, đám gà và yêu trong chuồng đồng loạt cười to.

Qua hai canh giờ, lũ yêu sức cùng lực kiệt cùng đám gà nửa chết nửa sống bắt đầu đứng ở trên đất trống bên ngoài chuồng làm phép.

Cả đám tiểu yêu đứng đọc khẩu quyết hơn nửa ngày nhưng tuyệt đại đa số gà thủy chung vẫn không vờ cánh về mặt khinh thường. Ngay cả tiểu hồ ly thông minh nhất lớp cũng chỉ là có thể làm cho sủng vật của nàng chạy quanh hai vòng mà thôi, nếu nói là khống chế, còn kém xa lắm.

Bảo Thủ thực hành hơn nửa ngày, vị gà huynh đệ đứng bên chân nửa điểm mặt mũi cũng không cho, vùi đầu dưới đất cả buổi, tùy thời đều là bộ dáng chuẩn bị tam sinh đại mộng.

Nàng âm thầm căng thẳng ở trong lòng, vốn định thu phục con gà chết này nhanh nhanh rồi dùng thời gian còn lại tới Trùng Phạt Điện trộm sách. Mà cứ theo đà này, đoán chừng tới khi trời tối cũng không tìm được lý do để trốn ra ngoài.

Xem ra, nhất định phải sử xuất ra chiêu sát thủ mới được!

Bảo Thủ dò xét dò xét bốn phía, thấy các tiểu yêu đều ở đây vui đầu chiến đấu, ngay cả Mộc trưởng lão cũng không biết đi đâu rồi. Nàng ngưng thần nín thở, hai tay khép lại, vừa nghĩ vừa đọc, quả thấy hai ngón tay nhọn dần dần tỏa ra luồng bạch quang hơi yếu.

Nàng mừng như điên, tụ sức vào chân, sử dụng tư tưởng điều khiển bạch quang bay về phía con gà.

Gà kia vốn đang mơ màng ngủ thì đột nhiên bị một đạo lực đánh lại, kêu một tiếng, “Vèo” tránh thoát trong gang tấc, vỗ vôi cánh lướt xa ra hơn vài mét, đậu lên một bậc thang trên lan can.

Bảo Thủ hoảng sợ, vội vàng đuổi theo, lắc mình một cái không có bắt được, con gà mượn lực lại bay xa vài mét. Nàng đang muốn lại một lần nữa nhào tới, lại nghe thấy phía trước có người “A” một tiếng.

Giương mắt nhìn lên, phía bên phải đài có một nam một nữ đang đứng đấy.

Nàng kia một bộ lục y, dung mạo kiều diễm, chẳng qua là vẻ mặt quá kiêu ngạo, làm cho người ta không tự chủ nhớ tới một vị Thần Quân nào đó. Về phần nam tử kia, cho dù có hóa thành tro Bảo Thủ cũng nhận ra, chính là người nàng sợ nhất ở Lang Hoa Sơn!

Bảo Thủ lập tức bị dọa bể mật!

Thảm! Thảm! Quấy rầy Tứ sư huynh nói chuyện yêu đương, hậu quả có nghiêm trọng không a?

6. Chương 6: Mỹ Nhân Dục

Bảo Thủ cúi đầu, sợ hãi nói: “Sư huynh, sư tỷ.”

Lục y nữ tử kia lạnh lùng liếc mắt nhìn con gà mới vừa hù dọa mình, lại lạnh lùng liếc mắt nhìn Tiêu Bảo Thủ đang run lẩy bẩy dưới đài, kiêu ngạo hừ một tiếng: “Không trách được gần đây chư thần thường nói, Lang Hoa Tiên sơn hôm nay phẩm vị phức tạp, tiêu chuẩn thu đồ đệ càng ngày càng thấp tới khó tin! Ngay cả loại yêu vật thấp kém này, chúng môn cũng thu nài vào cửa, cũng không sợ mất Lang Hoa thân phận, nhục danh tiên sơn sao?”

Dung Hoan liếc nhìn một heo một gà một trên một dưới, gương mặt lạnh lùng nói: “Bích Ngưng công chúa, chúng ta đều là những yêu vật thấp kém, quả thật không xứng với cùng Thần tộc giao hảo, bổn đại gia đa tạ công chúa nâng đỡ, xin lỗi không tiếp được.”

Dứt lời, hai tay đưa vào tay áo lông, cất bước muốn đi.

“Dung Hoan sư huynh, ta. . . Ta không phải là ý này a.” Bích Ngưng nào còn có nửa phần kiêu căng, gấp đến độ mắc cỡ đỏ mặt, hé ra nụ cười thẹn thùng, “Tâm ý của Bích Ngưng, chẳng lẽ nói như vậy sư huynh vẫn còn chưa đủ.”

Dung Hoan vuốt vài tóc bạch kim trước ngực, hoàn bối trên người bị gió tuyết thổi leng keng vang dội.

Hắn khẽ quay đầu lại, dùng ngón út nâng cằm Bích Ngưng, nụ cười vui vẻ hiện lên cả trên khóe mắt: “Công chúa ứng đương tri đạo, bổn đại gia phong lưu thành tính, bên cạnh không nhất thiếu chính là nữ nhân, bất quá, đối với nữ nhân tự mình đưa tới cửa.”

Bích Ngưng hoàn toàn không nhìn dưới đài có một người thứ ba đang nhìn khởi lên, cánh bướm tựa như song điệp khẽ rung động, thẹn thùng nói: “Bích Ngưng ngay từ lúc mới gặp gỡ sư huynh trở đi ở trong lòng chỉ có một nguyện vọng, cuộc đời này, không phải là huynh không lấy chồng.”

“Người gấp cái gì, bổn đại gia còn chưa nói hết.” Dung Hoan bỗng nhiên buông tay ra, từ ống tay áo trong móc ra một chiếc trướng trắng thuần, lau lau ngón út, cười một tiếng nói: “Bổn đại gia dù háo sắc, đó cũng là lựa chọn cùng thưởng thức, đối với nữ nhân tự mình đưa tới cửa, quả thật là không có hứng thú.”

“Người.” Bích Ngưng mắt hạnh tròn tròn, không thể tin nhìn hắn.

Tiêu Bảo Thủ đang nhìn phong sinh thủy khởi một ta ba thần, chợt bị một cổ lực ôm vào trong ngực, kinh ngạc ngẩng đầu lên, lại thấy cho khuôn mặt tà ác vui vẻ của Dung Hoan nói: “Bổn đại gia cảm thấy, con Tiểu Yêu thấp kém này mới là bổn đại gia khẩu vị.”

“Sư huynh. Người làm sao có thể đối đãi với ta như thế.”

“Còn không đi? Chẳng lẽ là, người còn muốn nhìn bổn đại gia phong lưu khoái hoạt như thế nào?”

“Dung Hoan sư huynh. Ta sẽ không buông tha!” Bích Ngưng tức giận xoay người, mắt lã chã chực khóc, ánh mắt lạnh như băng bắn về phía Tiêu Bảo Thủ.

Bảo Thủ im lặng nhìn trời, toàn thân run lên, mặc cho Dung Hoan ôm vào, trong lòng suy nghĩ vị sư huynh này có phải bị lừa đá hay không?

Bất quá, nài cũng không hẳn là oan uổng, quấy rầy sư tỷ chân tình tỏ tình, nài đem nguyên nhân thất bại quy lên đầu mình, cũng là chuyện hợp tình hợp lý. Ai, thế đạo hôm nay này, lấy lòng một người rất khó, đắc tội một người lại rất dễ a!

“Nha đầu, bổn đại gia dạy người Ngự Sủng Thuật là như thế này sao! Người cố tình trêu ta phải không?” Dung Hoan buông nàng ra, phất tay vào hư không một cái, con gà đáng thương kia trong nháy mắt bị kéo đến dưới chân hai người, trái run lẩy bẩy, phải run lẩy bẩy, lông rơi đầy dưới đất.

Bảo Thủ nhìn con gà trụi lông, nghi ngờ nói: “Ta dựa theo khẩu quyết huynh dạy mà đọc, không hiểu sao lại biến thành như vậy?”

“Heo, chẳng lẽ như vậy còn không hiểu?” Dung Hoan một tay xoa mi tâm, một tay đánh nàng một cái thật mạnh, “Người đọc không sai, đáng tiếc đọc là không phải thuần phục quyết, mà là trừng phạt chú! Không trách được nữ nhân kia cười nhạo, thật sự là đem thể diện yêu tộc chúng ta làm mất hết!”

Bảo Thủ bưng tỉnh đại ngộ, tự định giá một phen, lại cau mày nghi ngờ không hiểu: “Yêu tộc chúng ta?”

“Nói nhảm!” Dung Hoan hai tay vòng trước ngực, chân thì đá nàng một cước, nói “Làm lại đi!”

Bảo Thủ “A” một tiếng, ủy khuất vuốt vuốt mông, cúi người bắt đầu cùng gà trao đổi tình cảm. Nhìn bộ dạng nghiêm túc của nàng, Dung Hoan trong đầu linh quang chợt lóe, nghĩ ngợi một chút, khẽ nheo lại đôi miêu nhân, trong mắt lần nữa xuất hiện một tia vui vẻ.

Hắn yên lặng đọc thầm một khẩu quyết, đầu ngón tay một tia sáng, hướng về phía con gà. Con gà lập tức tỉnh thần phấn chấn, vỗ cánh bay ra xa ba trượng.

Bảo Thủ tròn mắt, nàng còn chưa niệm chú, con gà này làm sao lại bay rồi?

Lúng ta lúng túng quay đầu lại nhìn Dung Hoan, lại bị hắn gõ đầu một cái thật mạnh: “Nhìn ta làm gì, còn không mau đuổi theo!”

Tiêu Bảo Thủ vẻ mặt đưa đám, che đầu chạy như điên về phía trước. Con gà đáng chết, không có lông làm sao có thể bay nhanh như vậy a?!

Dung Hoan ở sau lưng nàng cười suýt gãy lưng, đến khi cười chán, hắn đi tới viên đá trước nhặt lên một cuốn trúc giản, phui đi lớp tuyết dày phủ phía trên, trên bìa trúc giản hiện ra tám chữ lang hoa mỹ nam toàn bộ công lược .

Hắn không lo lắng tiếp tục ngồi xuống xem sách, tâm tình rất tốt, khóe miệng không nhịn được khẽ cong lên.

Nhị sư huynh a Nhị sư huynh, có qua có lại mới toại lòng nhau, người mới vừa đưa ta cái phiên toái, bổn đại gia giờ tặng cho người một phiên toái lớn hơn nữa.

Mong sư huynh vui vẻ nhận lấy.

Trong Trừng Phạt Điện u ám, cạnh phòng tạm giam, một hồ nước nóng nổi lên bọt khí, trong không khí tràn ngập mùi lưu hoàng.

Dạ Vi vừa cởi ra áo khoác bước vào nước, liền hắt hơi một cái.

Hắn không khỏi sửng sốt, trầm ngâm chốc lát rồi khổ cười một tiếng. Lúc này Bích Ngưng nhất định đã thất bại, không chỉ có như thế, còn chọc Dung Hoan thiếu gia phát lửa.

Dạ Vi khép mắt lại, thủ kinh thôi phát, toàn bộ Hàn Công trên người bị hắn đẩy ra bên ngoài cơ thể, khoảng thời gian sau giờ Ngọ là lúc dương khí cực thịnh, hắn rất thích ngâm mình trong ôn tuyền. Thân là quỷ mặc dù không thể đứng dưới ánh mặt trời, nhưng tắm nước nóng cũng rất thoải mái.

Chỉ tiếc, nước nóng có thể làm ấm thân thể nhưng làm sao có thể làm ấm trái tim?

Dạ Vi bật thở dài một tiếng, mày cau dần dần giãn ra, bên môi nở nụ cười có chút tự giễu. Long tộc công chúa này, hắn thừa nhận mình có tính kẻ nòng, nhưng tuyệt đối không phải muốn hy sinh hạnh phúc người nào.

Thứ nhất, Thương Thực cùng Dung Hoan là huynh đệ vì toan tính mà tìm đến, tuy là hắn khổ tâm tính toán mới có được, nhưng cũng là hắn cực kỳ quý trọng họ. Dù sao trên cõi đời này người thật lòng làm bạn với hắn không nhiều lắm.

Thứ hai, Dạ Vi hẳn đối với loại thủ đoạn này rất khinh thường. Giúp Bích Ngưng, bắt quá là nhìn ở nàng một tấm chân tình. Huống chi, hẳn cũng mong Dung Hoan có thể bị tình yêu ma luyện, sớm có thể kiểm chế tâm tư. Nếu cứ mãi hành động như trẻ con như vậy, ngày sau, làm sao theo hẳn đánh giặc đây?

“Quác quá!”

Dạ Vi suy nghĩ bị cắt ngang, kinh ngạc mở mắt ra, hẳn vừa nghe được tiếng gì? Nàng mắt tìm kiếm, khi nhìn đến một cửa sổ bằng gỗ ở trên mái nhà, hẳn ... hình như thấy một con ngốc gà.

Chẳng lẽ là trong phòng ánh sáng quá mờ, hẳn bị hoa mắt?

Dựa vào kết giới ở Thất Trọng Thiên, làm sao có thể xuất hiện một con ngốc gà?

Sau một khắc, hẳn xác định mình tuyệt không phải hoa mắt. Bởi vì kia ngốc gà cứ nhiên đứng ở trên cửa sổ ở mái nhà dùng sức đập, cũng không biết khí lực từ đâu ra, chỉ nghe “Lạch cạch” một tiếng, cửa sổ ở mái nhà bị đập vỡ . . . sau đó, từ trên xà nhà thẳng tắp rơi xuống!

Chờ khi hẳn lấy lại tinh thần thì vị khách không mời mà tới đã ở trong hồ bơi kiểu ba nổi bảy chìm.

Dạ Vi không biết nên khóc hay cười, đang muốn đưa tay bắt nó lại nhìn, bỗng nhiên lại có một vật thể không rõ từ phía trên cửa sổ rơi xuống, ngã vào trong hồ nước tạo ra một cái hố, nước văng khắp nơi, văng đầy đất.

Chờ khi hẳn thấy rõ ràng người mới đến là ai, xưa nay Dạ Vi luôn cười bây giờ hoàn toàn cười không ra.

“Cuối cùng bắt được người, đại gia nhân gia nhà người, cô nãi nãi ta muốn bắt cũng không dễ a!” Bảo Thù lau nước trên mặt, tay xách theo con ngốc gà, trong lòng buồn bực, không để ý hình tượng thốt ra những lời thô tục. Cũng không biết này ngốc gà có phải uống nhầm thuốc hay không mà thượng toan hạ khiêu, quấy rầy người khác nói chuyện yêu đương không nói, ngay cả nóc phòng người ta cũng đập sập.

Nàng tóm lấy miếng gỗ trôi trên mặt nước, dựa vào ánh sáng mờ từ nóc phòng xuyên xuống, đập vào mắt là kim nước sơn mã não, trái tim nhất thời lạnh đi nửa phần. Nhìn lại gian phòng này, hình như không có đại môn, ở trên góc phòng có một cửa sổ nhỏ cũng chính là cửa sổ ở mái nhà. Vì vậy, nơi này ánh sáng rất tối, sương mù lượn lờ, khung cảnh lơ mơ, âm bố sâm sâm, giống như quỷ trạch.

Bảo Thù từ ngực trở xuống toàn bộ dìm ngâm trong nước nóng, nhưng lại có cảm giác tiến vào hầm băng lớn.

Nơi này không nên ở lâu, ba mươi sáu kế, chuồn là tốt nhất! Nàng một tay ôm ngốc gà, một tay quơ quơ tìm đường. Càng đi đường càng tối, mắt nàng bị khí lưu huỳnh làm cho chảy nước mắt liên tục. Bất đắc dĩ, nàng nhắm mắt lại quơ tay tìm đường ven mép hồ. Cuối cùng, tay cũng sờ được tảng-đá-gì-đó rất trơn mượt.

Tảng đá này xúc cảm cực hảo, chọc chọc, có chút co dãn.

Chọc chọc chút nữa, tảng đá tựa hồ khẽ rung động phía dưới, mang theo chút pháp phòng.

Bảo Thù tò mò, tay không an phận tiếp tục trượt xuống phía dưới.

“Ai~ người xác định chưa? Sờ xuống một tắc nữa, người có chịu nổi trách nhiệm này không a? Sư muội?”

Dạ Vi chậm rãi mở miệng, giọng nói có vẻ rất đau khổ.

“A! Quỷ a!” Bảo Thù vội rút tay về, người lão đảo ngã vào trong nước. Vừa bị sắc nước hai cái, thất lưng đột nhiên được một cánh tay vững vàng ôm lấy, tiếp theo xoay tròn người lại, ngã vào một khuôn ngực rộng cũng nhưng không hề ấm áp.

Vốn là trong mũi toàn là mùi lưu huỳnh, trong nháy mắt bị một mùi hương nàng hoàn toàn không quen thuộc thay thế. Không biết là do mùi hương lưu huỳnh hay là mùi thơm cơ thể khiến tâm nàng một hồi hoảng hoảng hốt hốt. Mà gò má nàng lúc này đang dính vào trên trần, nàng rõ ràng nghe tiếng tim đập của hẳn, có chút dồn dập.

“Dạ. . . Dạ Vi sư huynh?”

“Là ta.”

“Tại sao lại là huynh?”

“Tại sao không thể là ta?” Dạ Vi khẽ buông lỏng vòng tay, lại phát hiện nàng cả người giống như không có xương, mềm nhũn rơi hướng vào trong nước, không thể làm gì khác đành phải lại đem nàng kéo lên .

Hắn vốn định không lên tiếng, vốn định để cho nha đầu này chạy đi, để sau này gặp nhau không phải đau đầu. Vậy mà . . . quả nhiên người tính không bằng trời tính, tình cảnh bây giờ thật khiến người ta thốt không nên lời. Hắn – Dạ Vi đã sống hơn ngàn năm tuổi, lại bị một con tiểu yêu tinh trong mười hai canh giờ ăn đậu hủ hai lần, bảo hắn làm sao mà chịu nổi a! Làm sao mà chịu nổi a!

Ẩn thân vào nội thất, Dạ Vi kéo theo Tiêu Bảo Thù đi lên, đọc chú cho quần áo nàng khô đi. Hắn khoác lên người bộ trường bào màu trắng, không thèm nhìn nàng một cái, khí định thần nhàn ngồi ở trên giường êm uống trà.

“Nhị sư huynh, ta. . . Ta không phải cố ý, là con gà này. . .” Nàng ngượng ngùng cúi đầu, mặt đỏ như Ớt Ớt, trái tim phốc phốc nhảy loạn. Ngốc gà này quả nhiên là càng vất vả, công lao càng lớn a, khi nào xong việc mình nhất định đem nó đi nấu bồi bổ thân thể!

Dạ Vi không chút xao động liếc mắt nhìn qua.

Ngốc gà đang ỉu xiu núp ở trong góc lim dim, quanh thân mơ hồ lộ ra một tia bạch quang. Chỉ là luồng bạch quang này đủ để hắn biết được tiểu yêu tinh cả mặt đỏ bừng trước mắt này, không phải là có ý đồ bắt chính, mà là bị người ta ác ý hãm hại.

“Trước khi tới đây muội đã gặp Dung Hoan?”

“Hả? Phải . . . Đúng vậy a.” Bảo Thù sững sốt, gạt đầu một cái, “Còn quấy rầy vị sư tỷ kia.”

Dạ Vi nói một tiếng “Biết”, tiếp tục uống trà.

Hắn một tay chống đầu, một tay cầm chung trà, khuôn mặt trắng nõn nhuận khiết nổi lên màu đỏ nhàn nhạt, trên đó vẫn còn lưu những giọt nước lấp lánh, mái tóc dài đen như mực tùy ý thả trước ngực, áo bào thêu mai vàng mở rộng ra quan trụ xuân sắc, trước ngực.

Ngực.

Bảo Thù cổ họng nghẹn lại, theo bản năng nuốt nước miếng một cái.

Dạ Vi cau mày, không nói một lời nhìn về mặt có chút giầy gù và dử tợn của nàng lúc này.

Tại sao lại là loại vẻ mặt này. Rõ ràng là bị người hãm hại, không phải là nên cảm thấy xấu hổ mới đúng sao, tại sao còn lộ ra bộ dáng như si như say? Chẳng lẽ là nàng đối với mình có ý? Nhưng nàng rõ ràng là thêm thường đại sư huynh, không phải sao? (Nhị sư huynh, ngài đừng nên tin vào bất quái ah~ =)))

Dạ Vi nhíu lông mày, nước trà uống vào mà không có mùi vị gì.

Tiêu Bảo Thù ôm ngốc gà trở lại chuồng gà thì không tránh được bị Mộc trưởng lão mắng ột trận, chỉ là, Tiêu Bảo Thù không như thường ngày lau nước mũi, ngược lại ngây ngô cười mấy tiếng.

Mộc trưởng lão bị nàng cười làm cho ngạc nhiên, thối râu phạt nàng tối nay không được phép ăn cơm.

Tầm Huyền cũng không chịu nổi nàng cứ cười khúc khích, cù chỏ dùng sức huých một cái: “Ta nói, người tối hôm qua buổi tối làm mộng xuân sao? Còn cười như hoa si?”

“So làm mộng xuân còn mỹ.” Bảo Thù nói.

“Xong rồi, người xong rồi. Xem ra, mùa xuân của người thật sự đến rồi, khoan đã, không phải là Hân Liệt đại sư huynh đấy chứ?” Tầm Huyền mặt mày cau thành một cục, bày ra vẻ mặt “Người không được đùa” nhìn nàng.

Bảo Thù bắt đắc dĩ, khoát tay nói: “Dĩ nhiên không phải là băng sơn điêu kia rồi!”

Sau đó, nàng đỏ mặt lại gần bên tai Tầm Huyền nói nhỏ: “Còn hơn là thích đi, trước chẳng qua là đối với hần sinh chút tình cảm, bất quá bây giờ. hình như lại thêm một chút Người nói, ta nên làm gì bây giờ?”

Tầm Huyền làm bộ muốn ói, liếc nàng một cái nói: “Chỉ cần không phải đại sư huynh vậy thì rất đơn giản, trúng ý người nào thì phải theo đuổi chứ sao.”

“Theo đuổi?” Bảo Thù bối rối.

“Dĩ nhiên, hạnh phúc là phải dựa vào chính mình đoạt lấy!”

“Nhưng mà, cha ta nói, con gái phải nương nường mới đúng a?”

“Đó là quy củ Nhân giới, chúng ta là yêu, không giống họ. Nói xem, là nương nường trọng yếu hay là hạnh phúc trọng yếu a? Người nhất định phải nhớ, tiên hạ thủ vi cường, hậu hạ thủ tao ương, theo đuổi nam nhân, nhất định phải mau, ngoan, chuẩn! Muộn một bước, danh hoa đã có thể có chủ, đến lúc đó, người muốn khóc cũng không kịp!”

Bảo Thù nhớ tới vị công chúa Bích Ngưng kia, như hiểu ra mà gật đầu.

Hai người càng nói càng hăng, ném con gà trong tay qua một bên, ngồi trên chiếu, tiếp tục tranh luận.

Trời chiều tắt đi tia nắng cuối cùng, Mộc trưởng lão rốt cục cũng mở lòng từ bi mà tuyên bố tan lớp, chúng tiểu yêu hoan thiên hỉ địa chạy trở về phòng ăn cơm tối.

Giăng co một ngày, một hai đều như mảnh hổ vồ mồi, chỉ có Bảo Thù ôm ngốc gà trong ngực, đói bụng ngồi ở ngoài Tu Hành Điện chảy nước miếng. Buổi sáng tham ngủ, buổi trưa vội vàng đuổi theo ngốc gà, buổi tối chịu phạt, bấm tay tính toán, nàng một ngày ba bữa cũng chưa kịp uống nước.

Bất quá không sao, nàng hôm nay rất có tinh thần chống đỡ, khổ nữa cũng không sợ.

Chẳng qua là, trong lòng nàng vẫn có mấy phần nghi ngờ. Dù sao Dạ Vi thân phận cao quý, mà nàng, bất quá là một tiểu yêu thân phận hèn mọn, hần liệu vì lời người ngoài mà xem thường nàng?

Sẽ không là không sẽ! Nhưng nếu Dạ Vi thật sự là một người thế tục như vậy, còn đáng giá để nàng thích không?

Bảo Thù trong lòng quyết tâm, ngược mắt nhìn trời, đêm qua những ngôi sao tập thể bỏ trốn lần nữa bò lên bầu trời, sáng long lanh, sáng có chút chói mắt, đầu óc có chút choáng váng.

Nàng nhìn nhìn trời, dần dần có chút mệt mỏi, cố gắng dùng sức mà bấm đùi.

Nàng là không thể ngủ, bởi vì có một vị Thần Quân đã nói, tối nay, muốn dẫn nàng ra sau núi bắt linh điều

7. Chương 7: Trọng Minh

Bảo Thù ngồi đợi cả đêm nhưng Hân Liệt vẫn không hề xuất hiện.

Không chỉ như thế, mười ngày sau, Hân Liệt giống như bị bốc hơi, không hề tới tìm nàng dù một lần.

Cho dù hần không đến, Bảo Thù cũng không dám trở về phòng ngủ, chỉ sợ khi đang ngủ, chuông heo sẽ đột nhiên bốc cháy rồi! Vì vậy, nàng chỉ có thể mỗi đêm ngồi ở trên hành lang ngoài Tu Hành Điện chơi nhau với gà, hát một chút, mệt thì đem đầu tựa lên cây cột ngọc trắng một lát. Lang Hoa Sơn ban đêm gió tuyết cực lớn, chỉ trong giây lát liền phủ kín người nàng, từ xa nhìn lại, trông như hòn vọng phu toàn thân phủ một lớp tuyết trắng.

Cũng vì vậy, đám tiểu yêu tinh mỗi sáng dậy sớm tu hành đi ra cửa thường bị nàng dọa sợ đến hồn phi phách tán.

Mỗi lần bị người đập dậy tỉnh lại, Bảo Thù liền học theo bộ dạng ngốc gà run lấy bầy trên tuyết, đứng ở dưới mặt trời chống eo nhìn lên, trợn mắt nhìn mặt trời kim quang chói mắt, chỉ chốc lát sau, mắt bị đốt đau, nàng chỉ có thể thở dài một tiếng ngoan ngoan cúi đầu.

Ban đêm thâm trầm, cuộc sống ban ngày ngược lại vô cùng đặc sắc.

Trong mấy ngày nay, sơ cấp yêu tinh mở ra Ngự Sủng Thuật đại hội dưới sự chỉ huy của Mộc trưởng lão, thanh thế rất lớn và trở thành cuộc thi chọi gà đầu tiên ở Lang Hoa Sơn. Không chỉ có đám tiểu yêu tinh bắt diệt nhạc hồ, ngay cả thần tiên ban, quỷ linh ban các đồng học đều bí mật cá cược.

Trước mắt, tỉ lệ đặt cược cao nhất là hồ ly. Kém nhất, dĩ nhiên là con ngốc gà không lông suốt ngày ngủ trong ngực Bảo Thù.

Bảo Thù bắt đầu hoài nghi, con ngốc gà này có phải là heo không, ngủ so nàng còn nhiều hơn! Làm nàng bị Mộc trưởng lão mắng mấy lần, còn hại nàng trở thành nỗi sỉ nhục của yêu tinh ban, trò cười ở Lang Hoa Sơn!

Nếu không phải nhìn nó ở buổi tối thường bầu bạn với nàng, nàng sớm đã đem nó làm súp thịt hầm cách thủy uống....u...ồ..ng!

Không cần phải kể, hồ ly đã đi tới trận đấu cuối cùng, chỉ cần thắng ngốc gà, nàng chính là đệ nhất.

Thật ra thì, ngay từ lúc trước hồ ly cũng đã cùng Bảo Thù đối chiến qua. Tranh tài vốn là một ván định thắng thua, nhưng bởi vì con ngốc gà kia thủy chung bất động, Mộc trưởng lão kiên trì cho là không hợp quy củ, lệnh cho Bảo Thù huấn luyện tốt rồi ra so tài. Kéo tới kéo đi, tựa hồ chỉ còn dư lại nàng là chưa đấu vì thế trấn đấu hôm nay, dĩ nhiên là không thể tránh.

“Ta thấy ngươi nên trực tiếp nhận thua đi, đỡ phải mất mặt xấu hổ.” Tầm Huyền cười nói.

“Đừng có vì thấy gà ta không có lông mà nghĩ thế, thật ra nó rất lợi hại!”

Đem đập súp nóc phòng có thể không lợi hại sao? Bảo Thù ở trong lòng nói thầm, nắm lấy cổ gà dùng sức mà lay: “Ngươi phải tranh sidiện cho ta a, nếu là chúng ta thua, tối hôm nay cũng sẽ không có cơm ăn!”

Một bước ba điên đem ngốc gà để trên lôi đài, khi nghe được một tiếng chuông thanh thúy, nàng vội vàng yên lặng niệm chú, mới đọc được một nửa mà con gà lông xanh vạm vỡ của hồ ly loạn mổ vào ngốc gà.

Ngốc gà vẫn như cũ một mỗi vùi đầu dưới đất, thịt bị mổ lấy mổ để, cái đầu trụi lủi đầu bị mổ máu chảy rất nhiều.

Bảo Thù nhất thời đem chú ngữ quên không còn một mống, vừa sợ lại sợ, lập tức nhìn Mộc trưởng lão hô: “Trưởng lão, ngừng. . . Dừng lại đi, ván này, ta nhận thua!”

Mộc trưởng lão vuốt râu không nói lời nào.

Ngốc gà thủy chung không ngẩng đầu lên, trên người máu và lông rụng càng ngày càng nhiều, Lang Hoa Sơn thượng xưa nay cấm huyết tinh, kị sát sinh, đám học sinh vây xem không khỏi nức nở.

Hồ ly có chút động dung, đôi mắt đẹp chuyển một cái, có chút không đành lòng nhìn về Mộc trưởng lão.

Mộc trưởng lão giờ phút này vẻ mặt rất cổ quái, giống như đang sợ hãi điều gì, vừa giống như đang đợi điều gì, nhận được ánh mắt của hồ ly, mới nhàn nhạt vuốt cằm, ý bảo nàng tiếp tục.

Hồ ly trong bụng đầy nghi ngờ, cũng không hỏi nhiều, nhắm hai mắt tiếp tục đọc khẩu quyết.

“Tiêu Bảo Thù, ngươi còn ngây ngốc làm gì, mau đọc khẩu quyết a!” Tầm Huyền che mắt, không đành lòng nhìn.

“Đọc. . . Đọc cái gì a?” Mắt thấy con gà lông xanh kia đang mổ mảnh liệt lên ngốc gà, Bảo Thù gấp đến độ phát khóc.

Trong mười buổi tối thâm trầm này, đều chỉ có mình nó ở bên người nàng, nghe nàng tâm sự, nghe nàng cầu nhau, nghe nàng chửi bậy, nhưng bây giờ, nàng lại phải trơ mắt nhìn nó chết ở trước mặt mình sao?

Không được, Bảo Thù cắn răng, trực tiếp nhảy lên đài, một tay ôm lấy ngực gà vào trong ngực. Nàng mặc dù đạo hạnh thấp một chút nhưng cũng không thể bị một con gà mổ chết!

Nhưng nàng quên, con gà lông xanh này đã bị hồ ly thuần phục, chiến lực cấp bậc đã sớm không phải là gà nhà bình thường có thể đánh đồng, nếu là chủ nhân pháp lực cao cường, sủng vật cũng sẽ mạnh lên. Lúc này nhìn thấy Bảo Thù, một thân lông xanh tiến lại nhanh hơn, hướng về phía mắt của nàng hung hăng mổ tới.

Mọi người dưới đài nhất thời phát ra thanh âm hít mạnh không khí.

Hồ ly không ngờ Bảo Thù lại đột nhiên chạy đến, không kịp triệu hồi sủng vật, chỉ có kinh ngạc tròn to mắt.

Bảo Thù cũng sững sờ, trong đầu hiện ra một đồng thất tao bát tao khẩu quyết, nhưng một chút cũng không dùng được!

Mộc trưởng lão cả kinh, đầu ngón tay hiện lên một đạo lục quang đang muốn phóng tới, cũng trong nháy mắt đang muốn phát lực đó bỗng dừng thu trở lại. Sau đó, vuốt râu cười cười, còn mang theo chút bình tĩnh hiểu ra.

Hắn hiểu nhưng đám người vây xem bao gồm Bảo Thù đều không hiểu.

Nguyên nhân là.

Con ngực gà sắp chết kia chợt phát ra một tiếng gáy giống như tiếng hí của phượng minh, âm thanh vốn mềm mại nhưng giờ phút này lọt vào tai lại giống như tiếng sấm, xen lẫn khổ não, không cam lòng, và cả xấu hổ! Tuyệt vọng trên bốn phía mái nhà cong ứng tiếng mà rơi, băng trụ khổng lồ cũng ở khe rung động.

Nó từ trong ngực Bảo Thù ngực nhảy xuống, đôi trụ lúi dúng sức vỗ vào thân thể trụ lúi.

Trong giây lát, quanh thân nó dần dần hiện ra một vòng hồng quang chói mắt, nhưng cơ thể không ngừng lớn lên, hồng quang BÙM một tiếng bạo liệt nổ tung. Nó lại hí dài một tiếng, phần đuôi bắt đầu từ từ sinh ra những sợi lông màu đỏ, mà con gà hung hăng kia sớm đã bị nó một cước đạp bay.

Sau khi tiến hóa hoàn toàn, nó ngẩng cao đầu, vô cùng buồn bực nhìn Bảo Thù.

Bảo Thù cũng vô cùng buồn bực nhìn lại nó.

Mắt to trừng đôi mắt ti hí nửa ngày, nàng chợt giật mình, con gà này giống như quái đản thậm chí có bốn mắt! A, không, là trong mỗi mắt lại có hai con người!

“Trọng . . . Trọng Minh!” Dưới đài truyền lên một tiếng thét kinh hãi.

“Oa! Quả thật là Thần Điều Trọng Minh!” Lại thêm một tiếng thét kinh hãi.

Nghe tiếng bước chân dồn dập bên tai, Bảo Thù vẫn còn đang ngẩn người, Trọng Minh vung vẩy đuôi quắp lấy nàng, dùng sức ném lên trên lưng, sau đó giương cánh nhảy một cái, bay thẳng lên trời.

“Trưởng lão, Tiêu Bảo Thù nàng. . . Nàng bị bắt đi a!” Phản ứng đầu tiên của Tầm Huyền sau khi từ trong khiếp sợ đi ra là ba hô bốn hét.

Mộc trưởng lão khoát tay một cái nói: “Bắt đi cũng tốt, nha đầu ngực như vậy ở lại Lang Hoa cũng là mất mặt xấu hổ!” Dứt lời, trực tiếp tuyên bố cuộc thi chơi gà vô địch chính là hồ ly, lại kêu mọi người dọn dẹp lối đài, sau đó tất cả trở về phòng.

Chỉ chốc lát sau, đám người bắt đầu tản ra.

Chạng vạng, bên ngoài Phi Tiên Điện nhất thời một mảnh trống trải, chỉ còn lại hai thân ảnh cao to từ trong điện chậm rãi đi ra.

“Một mình đi ra sau núi, phong ấn Trọng Minh, ta cuối cùng cũng hiểu, một thân thương kia là ở đâu ra.” Thương Kiệt miến cường vòng hai tay, tựa người lên băng trụ cười, “Một kẻ si ngực khổ đợi tình lang, một kẻ vào sinh ra tử chỉ vì một tiếng cười của hồng nhan, thật đúng là tình thâm không thọ. Nhị sư huynh, người từng chắc chắn hần và Lão Tử nhà hần không giống nhau, bây giờ nên nói như thế nào đây?”

Dạ Vi đứng chấp tay, liếc mắt nhìn hồng quang lấp lăm lăm trên đất, cau mày không nói.

Thương Kiệt thu lại nụ cười, nghiêm túc nói: “Sư huynh, vô luận Tiêu Bảo Thù có hay không như chúng ta suy đoán, phòng ngừa cẩn thận luôn là tốt nhất, chúng ta cũng không thể lơ đãng nhìn nàng rơi vào tay Thần giới. Ta biết người xưa nay chán ghét loại thủ đoạn này, nhưng là, Dung Hoan trời sinh tính cách lỗ mãng đơn thuần, mà ta, càng không thể nắm bắt được nữ nhân kia”

Hắn dừng lại, lắc đầu một cái.

Dạ Vi vẫn như cũ không nói, mi tâm vặn ra một chữ “Xuyên”!

8. Chương 8: Mỹ Nhân Ngủ

“Tiểu Bạch, đừng vô lễ! Nàng là chủ nhân của ta.”

Ông tay áo bỗng dưng bị lông đuôi màu đỏ quét qua, một luồng khói trắng bay lên. Bảo Thù chưa tỉnh hồn vỗ ngực, quay đầu lại liếc trộm con Hỏa Thổ kia theo lỗ chó chui vào.

Chỉ nghe Trọng Minh nhẹ nói một câu phiêu phiêu, Hỏa Thổ đang giương nanh múa vuốt lập tức cúi đầu rụt cổ, nín hót nhảy lên đùi Bảo Thù, liếm liếm cánh tay nàng bị hun khói đen sì, nhìn bộ mặt ngây thơ vô hại của nó mà Bảo Thù rung mình một cái.

Trọng Minh thu hết vào mắt, cười khúc khích: “Nó và ta đều là thượng cổ thần thú nhất tộc, tộc Ca. Bất quá tuổi còn quá nhỏ, chỉ mới bốn trăm tuổi, vẫn chưa thể nói chuyện.”

Bảo Thù kinh ngạc: “Bốn trăm tuổi còn nhỏ?”

Trọng Minh gật đầu: “Chúng ta thần thú giới khác với thần và yêu giới, hai ngàn năm có thể nói, bốn ngàn năm mới có thể biến thành người.”

Bảo Thù “Oh” một tiếng, ôm Tiểu Bạch từ dưới đất bò dậy, quan sát bốn phía.

Nhìn ra được, đây là một căn phòng hoa mỹ dị thường của một cô gái.

Tầng tầng màn tơ màu vàng nhạt y ní chấp chờn, bốn góc đặt đèn lưu ly bên trong đều là những viên Dạ Minh Châu to như trứng ngỗng, vì vậy, ánh sáng bên trong phòng mới có thể dị thường nhu hòa. Bên trái, đặt bàn trang điểm, trên có gương khảm ngọc cùng với vài món trang sức quý hiếm, mọi thứ đều xảo diệu thiên công, tinh diệu vô song.

Bảo Thù nhìn mà nước miếng chảy ròng ròng, một lúc lâu sau mới hồi thần. vén màn tơ lên đi vào trong, đập vào mắt chính là một hồ nước, yên ba phiêu miểu, sương mù lượn lờ, trên mặt nước có mấy phiến vũ lân lưu quang dật đãi kết thành một đóa hoa khổng lồ làm giường.

Trên giường hoa, một vị nữ tử đang nằm.

Hơn nữa, là một cô nương rất đẹp!

Bảo Thù trong đầu đột nhiên trống không, khó có thể nghĩ ra từ gì có thể tả được vẻ đẹp của nàng.

Nếu dùng kiều diễm, là tàn phá vẻ đoan trang của nàng, nếu dùng ôn uyển, là tàn phá sự linh động của nàng. Nàng mặc xiêm y vàng nhạt, hai tay đặt trên bụng, bờ môi nở cười dịu dàng, cứ như vậy lẳng lặng ngủ. Bảo Thù nghĩ nếu như nàng mở mắt cười một cái thì liệu sông băng ngàn dặm cũng sẽ trong nháy mắt bị hòa tan?

“Nàng chết?” Bảo Thù vô thức hỏi.

“Không biết.” Trọng Minh dứt khoát đáp “Ta không có cách nào đến gần hoa giường, không biết nàng là chết hay sống.”

“Nàng chết. . . Nhảm, ngủ ở đây bao lâu rồi?”

Trọng Minh vẫy cái đuôi, nói: “1500 năm trước, ta chỉ mới sáu trăm tuổi, bị ác thú cắn trọng thương suýt chết, may mắn gặp được một vị bạch y nam tử đi ngang qua, đem ta cứu. Ta vốn định nhận hắc làm chủ nhân, hắc lại nói hắc không phải là chủ nhân thiên mệnh của ta, chẳng qua là mang ta đến nơi này, bảo ta thủ hộ với nàng, cho đến chủ nhân thiên mệnh của ta xuất hiện mới có thể rời đi.”

Bảo Thù giật mình nói: “Nói như vậy, nàng đã nằm ở đây hơn 1500 năm?! Kia, nam nhân kia đâu?”

Trọng Minh dùng cánh tao liễu tao đầu, “Không lâu sau trong lục giới xảy ra một cuộc đại hỗn chiến, từ đó, hắc cũng không có xuất hiện nữa. Ta đoán, ân nhân nhất định là nhân vật lớn trong lục giới, lương trước mình dữ nhiều lành ít, cho nên đem nàng giấu ở này.”

Bảo Thù chợt nghĩ đến cái gì, bất an hỏi: “Nếu người rời đi, lỡ có người xấu tới thì làm sao?”

Trọng Minh lắc đầu: “Không cần phải lo lắng, nơi rất bí ẩn. Huống chi, hôm nay Lang Hoa phương viên trong vòng trăm dặm, bị Li Diên dùng pháp khí Vô Vọng Hàm của hắc phong ấn, mà trên người cô gái tựa hồ cũng có tuyệt thế pháp bảo gì đó, nếu là người xông vào đạo hạnh thấp, khi tới gần sẽ chết.”

Bảo Thù giật mình, lui về phía sau mấy bước.

Tiểu Bạch oa ô kêu hai tiếng, Trọng Minh lại nói: “Chủ nhân, chúng ta nên đi, trễ nữa sợ sẽ gây chuyện. Về phần gian mật thất này cùng nữ tử này. Mong rằng chủ nhân sẽ giữ bí mật.”

Bảo Thù gật đầu đáp ứng: “Con Hỏa Thổ cũng muốn mang đi sao?”

“Tộc Ca này có tục vừa sinh ra liền bị cha mẹ trục xuất, bốn trăm năm qua nó đều là đi theo ta, bất quá, nếu là chủ nhân không thích nó.”

Hỏa Thổ Tiểu Bạch lập tức cụp tai xuống, quặp móng lại, đôi mắt dăm lệ uông uông nhìn Bảo Thù.

Bảo Thù im lặng, chỉ có thể đồng ý mang theo Hỏa Thổ trở về.

**Khi trở lại Lang Hoa Sơn thì trời đã vào đêm. Bảo Thù chỉ huy Trọng Minh trực tiếp bay lên tầng Thất Trọng Thiên, nhưng lại trù trù không biết đáp xuống nơi nào mới phải. Ngoài Phi Tiên Điện có bốn tòa chích điện, chính là bốn vị sư huynh chức trách điện kiêm tẩm điện, nàng trước mắt chỉ biết là ở góc Tây Bắc là Trùng Phạt Điện ở trong Dạ Vi, còn ba điện khác tên là gì thì hoàn toàn không biết, cũng không ai ở trong điện nào. Ô hô, bây giờ nên như thế nào cho phải? Trọng Minh ở giữa không trung bay một vòng lại một vòng, thể lực dần dần yếu đi, tức giận mở miệng: “Chủ nhân, ngài không phải là muốn đi tìm Dạ Vi tổ tình sao? Chúng ta trực tiếp bay đi Trùng Phạt Điện không tốt sao!” Bảo Thù đang trầm tư, nghe lời này lập tức hôn mê suýt ngất.

“Ai. . . Ai nói cho người biết ta muốn đi tổ tình.”

Trời đất chứng giám, nàng lúc này thật không có nghĩ tới chuyện tổ tình, hiện tại, nàng quan tâm nhất là vị Hân Liệt sư huynh vĩ đại của nàng. Mười ngày, không biết thương thế hắc đã khá hơn chút chưa? Nếu như xảy ra cái gì hậu di chứng, nàng là không phải là phải chịu trách nhiệm a?

Trọng Minh không có hảo ý âm hiểm cười hai tiếng: “Đừng then thùng, ngày đó ở trong nước. . . Hắc hắc. . . Ngài mấy ngày nay ngày ngày ở tại ta vừa niệm lẩm bẩm hắc, cái gì kia cái gì tổ tình đại kế, ta giờ cũng có thể đọc lầu lầu rồi!”

Tiểu Bạch gì cũng không biết, học theo Trọng Minh cười ti ti rồi lại kêu chít chít.

Bảo Thù đỏ mặt, nắm cổ của hắc dùng sức bóp lấy bóp để: “Ai cho người cười! Ai cho người cười! Tốt nhất là nhanh quên hết cho ta! Nếu không, ta lập tức đem người lột sạch lông, rồi đem đi hầm cách thủy làm súp cho đại sư huynh bồi bổ thân thể!”

“Đừng. . . Đừng. . . Mau buông tay!”

Trọng Minh bị nàng làm cho thất huân bát tổ, vốn là đang bị thương, lúc này khí huyết dâng trào, trên không trung lật người.

Hắc vừa lộn một vòng, Bảo Thù lập tức ngã xuống.

Tiểu Bạch phát hiện nguy hiểm, cuống quít từ trong ngực nàng chui ra, cắn lấy tay áo sớm đã phá thành sợi, muốn túm nàng đi lên. Đáng tiếc cơ thể nó bây giờ quá nhỏ, tốc độ rơi lại nhanh, nên ngược lại bị nàng kéo xuống phía dưới.

Bảo Thủ sợ hãi không dám mở mắt, trong đầu lại hiện ra một đồng khẩu quyết, nhưng một cái cũng dùng không được.

Xong rồi, lần này té xuống chắc chắn biến thành thịt heo nát rồi!

May nhờ Trọng Minh bay không cao, chỉ chốc lát sau, Bảo Thủ cảm giác cả người đã hạ cánh, đầu như đụng vào một cái bàn ủi, đụng đầu nàng có chút choáng váng.

Hình như nàng không bị thương. Chẳng qua là, vì sao thân thể lại thấy nóng? Nàng chiến nguy nguy mở mắt ra, đối diện thượng là một đôi mắt con người đỏ ngầu, ngoài nghi ngờ còn mang theo chút kinh ngạc. Hắn kinh ngạc, nàng còn kinh ngạc hơn, hắn ôm nàng, nàng ôm hắn, hai người bốn mắt nhìn nhau nửa ngày, ai cũng không nói một câu. Tiểu Bạch vẫn còn cắn ống tay áo nàng, treo giữa không trung chơi trò nhảy dây. Bay tới bay đi, bay đi bay tới, nó đang chơi bắt diệt nhạc hồ, chỉ nghe “Tê lạp” một tiếng vang lên, ống tay áo bị nó xé rách, rốt cục cũng phá vỡ không khí im lặng quỷ dị này. Tiểu Bạch ngã xuống đất, mờ mịt trừng mắt nhìn. “Uy, hai người các người còn nhìn nhau tới khi nào?” Trọng Minh đáp xuống trên nhánh cây, nhìn thấy Tiêu Bảo Thủ không sao, trong lòng thở phào một tiếng, nhưng vừa nhìn thấy Hân Liệt, nhất thời tức giận lông đuôi dựng lên. Hân Liệt vừa mới nhìn thấy này hai con thần thú, khẽ cau mày, thả Tiêu Bảo Thủ xuống.

“Đại. . . Đại sư huynh.” Bảo Thủ hít mũi một cái, xoa đầu không hiểu nói, “Huynh . . . tại sao lại ở đây?”

Hân Liệt im lặng một chút, chỉ ra sau lưng: “Nơi này là bản. . . Ta tắm điện, ta không ở nơi này thì ở đâu?”

Bảo Thủ cũng không phát hiện hắn thay đổi tự xưng, chẳng qua là ngạc nhiên nhìn ra phía sau hắn, thấy trên tám biển bạch ngọc viết ba chữ “Vô Vọng Điện”. Hình như đã nghe ai nhắc qua, Vô Vọng Điện, vốn là Li Diên tắm điện khi chưa làm chương môn, chủ quản Lang Hoa môn nhân tu hành luôn thí luyện cùng đệ tử, quyền lực tuy lớn, trên thực tế cũng là nhân hạ nhất.

Thì ra là đại sư huynh ở nơi này, hắc hắc, đúng là vô tâm trồng liễu, liễu thành rừng.

Bảo Thủ đắc chí nửa ngày, bỗng dưng nhớ ra mục đích chuyến đi này, vội vàng nhỏ giọng hỏi: “Đại sư huynh, thương thế của huynh thế nào? Có nặng không? Đã tìm đại phu xem qua chưa?”

Nói xong, nàng hận không được tát miệng mình hai cái, hắn là ai? Cần đi xem đại phu sao?

“Không sao.” Hân Liệt cũng không cảm thấy nàng nói có gì thiếu sót, ngược lại, nhìn nàng nửa cánh tay trần truồng, bộ dạng run lấy bối, không khỏi khẽ cau lông mày. Do dự một chút, rồi đem áo gió của mình cởi xuống ném cho nàng.

Bảo Thủ ôm áo gió, cảm động hốc mắt hồng hồng.

Trừ cha mẹ và Vô Cửu, đại sư huynh quả nhiên là người hiểu rõ mình nhất!

“Tiêu Bảo. Bảo Thủ? !”

Tầm Huyền tiếng hô ngạc nhiên truyền đến, Bảo Thủ tròn to hai mắt quay đầu lại, đang từ ngoài cổng đi tới, chính là Tầm Huyền cùng hồ ly.

“Người còn sống a! Làm ta và hồ ly lo muốn chết!” Tầm Huyền một bước nhảy lên ôm lấy nàng, nước mắt nước mũi đều rơi ở trên người nàng “Ta trả lại ngươi, cứ tưởng ngươi chết, ô ô ô, làm ta sợ muốn chết. . . .”

Tiêu Bảo Thủ bị nàng siết chặt thở không được, gương mặt đỏ bừng.

Tiểu Bạch “Oa ô” gầm nhẹ, hai chiếc răng nhọn lóe lóe, nghe Trọng Minh ho khan một tiếng, lập tức đóng lại cái miệng nhỏ, tiếp tục trên mây vãi rách lần qua lần lại, nó cho tới bây giờ không có ra khỏi Tuyệt Vực, lúc này chơi rất vui vẻ.

Hân Liệt có chút dở khóc dở cười, một tay kéo Bảo Thù ra, nhìn nàng thở dốc.

Tầm Huyền lúc này mới ý thức được người trước mắt là ai, sợ hãi ‘phốc thông’ một tiếng quỳ xuống: “Bái...bái...bái...bái kiến Thần Quân.” Mọi người ở Lang Hoa Sơn, mặc dù luôn gọi Hân Liệt là đại sư huynh, nhưng bởi vì thân phận tôn quý, lại là người kiêu căng, ngay cả thập nhị trưởng lão thấy hắn đều phải gọi một tiếng Thần Quân, môn hạ đệ tử tự nhiên không dám đi quá giới hạn. Hồ ly này giờ không lên tiếng, vẻ mặt hơi khó chịu, bất ty bất kháng nói: “Tiểu hồ yêu bái kiến đại sư huynh.” Hân Liệt nhàn nhạt vuốt cằm, ý bảo Truy Huyền đứng dậy, sau đó mang theo ba phần tán thưởng nhìn Diễm Diễm một chút. Bất kể địa vị hắn ở thiên giới như thế nào, ở chỗ này, hắn cuối cùng chẳng qua là Lang Hoa đệ tử, đối với môn nhân kính hắn sợ hắn cũng đều có chút bất đắc dĩ. Bảo Thù đem Truy Huyền từ trên đất kéo lên, ngạc nhiên nói: “Trên núi ban đêm cấm đi lại, các người tại sao lại chạy tới đây?” “Còn không phải vì người!” Truy Huyền dầm nàng một cái, oán hận nói, “Trọng Minh tuy là thụ thú, nhưng là ai có thể bảo đảm nó không ăn yêu tinh? Chờ mãi không thấy người trở lại, đi cầu trưởng lão, hắn cũng không để ý, chỉ có thể trộm đi lên đây cầu xin mấy vị sư huynh, tới cửa gặp phải Yêu Nhiêu nên cùng nhau đi.” Dứt lời, trong lòng lo lắng liếc trộm Hân Liệt, thấy hắn không có ý trách cứ, mới yên tâm.

Tiêu Bảo Thù vốn mắt đang nhắm lẹ, lúc này không kiềm được, đem đầu chôn ở trong ngực nàng gào khóc. Khóc hết ủy khuất và cảm động trong mấy ngày nay và bây giờ có cả hạnh phúc.

Không sai, nàng hôm nay rất hạnh phúc, cho dù xa xứ, nàng cũng không còn cảm thấy cô đơn như trước nữa.

Nàng có sư phụ, có sư huynh, có tỷ muội, còn có Trọng Minh cùng Hỏa Thổ.

Truy Huyền đá nàng một cước, cau mày nói: “Uy, khóc gì a, người vốn đã xấu xí, giờ lại khóc còn có thể nhìn sao?”

Tiêu Bảo Thù xoa xoa mũi, gơ tay dầm nàng một cái, cái miệng nhỏ nhắn tiếp tục rống.

Vì vậy, hai người nước mắt nước mũi tèm lem, người một quyền ta một cước náo loạn nửa ngày.

Hân Liệt để mặc hai người họ hồ háo, không những không nỡ, ngược lại có chút giật mình.

Hắn không muốn thừa nhận, mình giờ phút này thậm chí có chút hâm mộ Tiêu Bảo Thù. Hắn trong đầu không ngừng nghĩ, mình đã bao lâu không có cùng bằng hữu cãi nhau âm ỉ, đã bao lâu không có vì bằng hữu làm chuyện trái quy tắc rồi?

Hoặc là nói, hắn còn có bằng hữu sao?

Hắn có ba vị sư đệ, hôm nay, còn coi là hắn là bằng hữu sao?

Hân Liệt âm thầm nắm chặt hai tay, nếu như hắn nhớ không lầm, khi mới tới đến Lang Hoa thì bọn họ chẳng qua vẫn là u mê thiếu niên, từ bài xích lẫn nhau đến cùng nhau chơi đùa, trong vòng năm tháng, bọn họ cùng nhau chuồn xuống núi uống rượu đánh nhau, cùng nhau xông vào Tuyệt Vực bắt Linh Thú, cùng nhau quỳ gối trên Trùng Phạt Điện ăn hèo

Kia, là từ lúc nào mình và bọn họ càng ngày cách nhau càng xa?

Là từ khi mình hóa thân thành mặt trời, ngày ngày thực hiện Thiên Tộc chức trách? Hay là ngày phụ hoàng tới bảo mình phải ghi nhớ thân phận? Hay là ngày hắn bắt đầu lo sợ một ngày kia cùng bọn họ là địch?

Chẳng lẽ là, vương giả chí tôn bề ngễ thiên hạ, nhất định phải cô tịch cả đời.

Yêu Nhiêu ở một bên chú ý vẻ mặt biến hóa của Hân Liệt, trên mặt dường như nở nụ cười thương hại. Nàng vỗ bả vai Tiêu Bảo Thù, trầm giọng nói: “Chúng ta nên đi thôi, vạn nhất bị trưởng lão phát giác, tuy lớn mà nhỏ. Ta không muốn vừa ra khỏi Vô Vọng Điện, lại vào Trùng Phạt Điện, mặc dù, ta cũng rất muốn gặp Dạ Vi sư huynh.” Ba người đồng thời hồi hồn, Hân Liệt khẽ gật đầu: “Nếu bị bắt, cứ nói là bản quân tìm người tới là được.” “Đa tạ Thần Quân.” Truy Huyền giống như là lấy được kim bài miễn tử, kích động ôm lấy Tiêu Bảo Thù. Tiêu Bảo Thù khi bị xuất viện thì đã là giờ Tý, quay đầu lại nhìn lại nhìn, cuối cùng lấy hết dũng khí mở miệng: “Đại sư huynh, cảm ơn.” “Không cần, chỉ là một cái nhắc tay thôi.”

Hân Liệt ngược mắt nhìn trời, hắn quả thật là nhắc tay một cái.

Mới vừa rồi, hắn đang trong vườn trầm tư. Người hắn đang nghĩ đến đột nhiên từ trên bầu trời phốc thông lọt vào trong ngực. Hại hắn còn tưởng rằng pháp lực mình thâm hậu đến trình độ như vậy, xuất hiện ảo cảnh không nói, lại còn giống như thật như thế, làm hắn nhất thời kinh ngạc không nói gì.

Cho nên mới nói duyên phận quả thật rất kỳ lạ.

Có một ngày, nàng chợt từ trên trời giáng xuống, lúc đó, hắn vẫn còn tỉnh tỉnh mê mê.

Có một ngày, nàng đột nhiên biến mất mất tích, lúc đó, hắn đã yêu nàng sâu vô cùng.

“Ta nói chuyện này” Tiêu Bảo Thủ chỉ chỉ Trọng Minh đang trên ngọn cây ngủ gà ngủ gật.

“Lại càng không cần, ta cũng không chỉ là vì ngươi.” Hắn đã nói như vậy.

Nhìn ba người Tiêu Bảo Thủ biến mất trong tầm mắt, Hân Liệt thân hình hơi nặng nề, ngực đau từng trận. Nhất định là vừa rồi vì tiếp nàng đã động tới vết thương nên lại bị vỡ.

Hắn một tay che lại mấy huyết vị, chế trụ cơn đau trong cơ thể.

Hôm đó, hắn gây ra dị tượng, liền biết đã gây ra đại họa, lập tức đi Mộng Hồi Điện hướng Li Diên nhận sai. Đợi đem tiền nhân hậu quả tố xong, sư phụ chỉ phạt hắn một mình đi ra sau núi, bày kế đưa tới Trọng Minh, cùng sử dụng Huyết Chú Thuật đem nó phong ấn.

Sư phụ nói, thứ nhất là phạt hắn thân là Thiên giới thái tử không biết nặng nhẹ, thứ hai vì Tiêu Bảo Thủ tìm một tuyệt thể linh sủng.

Nhất cử lưỡng tiện.

Lúc trước hắn cũng có lòng vì Tiêu Bảo Thủ thu phục một con linh sủng, nhưng tuyệt không phải Trọng Minh loại này cấp bậc thượng cổ thần thú. Cần phải biết, người có thể làm thượng cổ thần thú cúi đầu xưng thần ở trong lục giới chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, hắn quả thật không biết sư phụ tính toán điều gì nhưng cũng không thể làm gì khác hơn là theo kế sách của hắn, giao phó Mộng trưởng lão bố trí hết thảy.

Mấy đêm nay ban, hắn thường âm thầm quan sát Tiêu Bảo Thủ.

Tâm ý của nàng, Lang Hoa trên dưới không người nào không biết, bàn luận xôn xao, tuy là hắn muốn coi thường cũng không thể coi thường.

Mỗi lần thấy nàng ngồi ở dưới mái nhà cong khổ sở chờ mình, một nơi trong lòng hắn sẽ trở nên dị thường mềm mại, tựa hồ có một gốc cỏ dại lặng lẽ ở dưới đất chui lên, mặc cho hắn cố gắng thiêu cháy nó nhưng là thủy chung trừ không được.

Mình, thật sự bị nàng làm cho động lòng sao?

Hân Liệt xoa xoa thái dương, cười khổ một tiếng.**Trên đường lên về Tam Trọng Thiên, Truy Huyền ôm Tiểu Bạch, Yêu Nhiêu thỉnh thoảng kéo tai nó, hai người cũng tò mò trêu đùa Hỏa Thổ, Tiêu Bảo Thủ ngược lại im lặng không nói gì.“Uy, ngươi đang nghĩ gì thế?” Truy Huyền hỏi.“Không có, không có gì.” Tiêu Bảo Thủ lấy lại tinh thần, nói nhỏ một câu, “Hôm nay, làm phiền các ngươi nhiều rồi.”“Bệnh thần kinh.” Truy Huyền liếc mắt, không để ý nàng, quay đầu lại tiếp tục trêu chọc Tiểu Bạch. Bảo Thủ khò miệng co quắp, lời này, nàng thật ra là nói với Yêu Nhiêu, dù sao các nàng bình thường không có giao tình, Yêu Nhiêu so với mình nhập môn muộn hơn, công khóa cũng giỏi nhất trong lớp, đáng lý là không cùng lớp nàng mới phải. Thông minh như hồ ly, tự nhiên hiểu ý của nàng, nàng thân nhiên cười, vui vẻ nháy mắt mấy cái: “Là sủng vật của ta đã thương Trọng Minh, nói thế nào, ta cũng có trách nhiệm. Hơn nữa, hồ ly bọn ta đặc biệt thích cùng động vật đơn thuần kết giao bằng hữu, bởi vì các nàng đặc biệt dễ gạt.”

Tiêu Bảo Thủ sờ sờ lỗ mũi, cười hắc hắc mấy tiếng: “Vậy thì tốt, chúng ta nhất định có thể thành bạn tốt .”

Yêu Nhiêu bật cười, ngón tay xanh nhạt đẩy nhẹ lên trán nàng.

Tiêu Bảo Thủ chợt nhớ tới một chuyện, hiếu kỳ hỏi: “Các ngươi làm sao biết ta ở chỗ đại sư huynh?”

Truy Huyền giải thích: “Ta vốn muốn đi tìm Dạ Vi sư huynh cầu cứu, bởi vì cảm thấy ngươi bình thường cùng huynh ấy giao tình cũng không tệ lắm, nhưng Yêu Nhiêu không chịu, nói Dạ Vi dù thế nào cũng là chủ

quản giới luật nhất điện đứng đầu, cũng không thể dẫn đầu phá giới đi. Lừa Hoan sư huynh khẳng định đã xuống chân núi tìm nữ nhân, đại sư huynh lại không dám đi, cho nên đi tìm Thương Kiệt sư huynh.”

“Đúng thế, là Thương Kiệt sư huynh nói cho chúng ta biết, người có thể ở Vô Vọng Điện nên bọn ta tới.” Yêu Nhiêu bổ sung.

“A?” Tiêu Bảo Thù sửng sốt “Thương Kiệt sư huynh làm sao biết ta ở Vô Vọng Điện?”

Truy Huyền vượt lên trước nhìn nàng có chút hả hê nói: “Chuyện này còn phải hỏi sao, cả Lang Hoa Sơn đã sớm truyền ra! Đều nói người Tiêu Bảo Thù thêm thường Hân Liệt thái tử thêm thường đến phát điên mà thành ma, chỉ vì muốn từ xa nhìn hân một cái, trắng đêm đứng dưới mái nhà cong chờ đợi mặt trời mọc, phong tuyết làm chứng, chuyện kia đã sớm nhật nguyệt sáng tỏ!”

Tiêu Bảo Thù nghe như sét đánh bên tai! Hồi lâu sau, lệ rơi đầy mặt, ngửa mặt lên trời than.

Thật sự là tiếng người đáng sợ! Thật sự là ba người thành hồ! Ô ô ô, nàng đâu còn mặt mũi nào mà đi gặp Dạ Vi tổ tình a. .

9. Chương 9: Thích Ai?

Trong đêm đó, Bảo Thù đã quyết định hai điều trọng đại.

Thứ nhất, đại kế tổ tình tạm thời dừng lại, chờ thêm thường sự kiện lắng xuống hăng nói.

Thứ hai, nàng muốn nghiêm túc học pháp thuật để không cô phụ tấm lòng dạy dỗ của đại sư huynh.

Có Trọng Minh cùng Hỏa Thổ cùng bồi luyện, hơn nữa khi đi học cũng thường xuyên nhờ hồ ly chỉ điểm, Bảo Thù tu luyện tiến triển rất nhanh. Hơn nữa, nàng ngạc nhiên phát hiện những tâm pháp chú ngữ trước đây khi được hai vị sư huynh truyền thụ thì ở trong đầu quay loạn lên, hôm nay một chữ cũng không thiếu in vào trong tâm trí nàng vô cùng trật tự.

Điểm này nàng nghĩ mãi cũng không hiểu tại sao.

Điểm yếu nhất của nàng chính là trí nhớ, trước đây nàng rất nhanh quên, khi ở nhà, nàng cả ngày hồn hồn độn độn, vui thì ăn buồn thì ngủ, nhưng kể từ khi tới Lang Hoa, nàng không chỉ có bớt đi tật xấu tham ăn tham ngủ, ngay cả linh trí cũng như được khai thông. Nói như thế nào nhỉ, giống như cùng trôi qua năm trăm năm, trong lòng che một tầng bụi thật dày, bây giờ thì ngược lại, mỗi ngày như được lau bớt bụi đi.

Nhìn nàng liên tiếp thu phục hai đại thượng cổ thần thú, các tiểu yêu trong lớp không còn khinh thị như trước, nhất là một vài nữ yêu tinh ánh mắt nhìn của nàng hình như có chút sùng bái.

Nhưng trong lòng Bảo Thù hiểu rõ, các nàng sùng bái là vì phần dũng khí và phách lực của nàng vì dám thêm thường đại sư huynh!

Bảo Thù cũng lười phải giải thích, lại không chịu được Tầm Huyền quán quít, chỉ có thể nộp khí giới đầu hàng, đánh nói cho nàng cùng hồ ly biết mình thích Dạ Vi.

Vốn còn tưởng rằng Tầm Huyền sẽ lăn ra cười nhạo nàng một phen, kết quả nàng lại thở dài, làm như cảm động cầm lấy tay của nàng, con mắt nhìn trời cao phương xa, tà dương như máu, kéo dài giọng thì thầm: “Nhìn người cố gắng như thế này, ta đem trên dưới mà cầu xin tác hợp”

Ngược lại hồ ly, vẻ mặt buồn bã, hồi lâu cũng không thấy nói gì.

Cũng trong một rạng sáng tuyết rơi, một người đứng ngoài cửa phòng Bảo Thù, thấp giọng nói: “Ta không biết đem người mang cho hân là tốt hay xấu, nhưng vô luận là như thế nào hi vọng người sẽ không thương tổn hân, hân. đã đủ khổ.”

Lúc đó, Bảo Thù còn đang dụi mắt ngái ngủ, còn tưởng rằng mình đang nằm mơ.

Mỗi ngày trước tảng sáng, luôn là giờ đi ngủ của Bảo Thù.

Bởi vì hai mươi ngày nay, nàng vừa vào đêm liền chạy lên Thất Trọng Thiên, vùi đầu ở Vô Vọng Điện tu luyện Ngũ Hành Thuật.

Hân Liệt nói rất ít, cho dù tâm pháp khẩu quyết có phức tạp thế nào, đều có thể đơn giản phác thảo qua. Sau đó bắt đầu vùi đầu xử lý công vụ chất đống như núi cả đêm.

Cho dù không ai giám sát, Bảo Thù cũng vẫn rất chăm chỉ học cù và thành khẩn.

Học mệt, nàng ngồi chồm hổm trên đất nhìn Hân Liệt phê duyệt tấu chương. Nhìn bộ dạng hần mảy như mi nhần, nàng có cảm giác giới vương tộc bây giờ xem ra cũng không dễ làm! Ban ngày ở bầu trời chiếu sáng cho nhân gian, buổi tối ở trên núi vì Thiên giới vất vả, còn vì nàng xông vào Tuyết Vực, thu linh sủng, một thân thương tích

Nghĩ đi nghĩ lại, không khỏi thở dài một hơi.

Hân Liệt ngược mắt, thấy nàng ngồi chồm hổm trên đất nâng má, bắt đắc dĩ nói: “Muội lại lười biếng!”

“Nào có, mệt mỗi nên nghỉ ngơi chút thôi.” Bảo Thù chu miệng, đứng lên vỗ vỗ vạt áo, đi tới cạnh Hân Liệt: “Tuy nói huynh làm thần tiên là không cần ngủ, nhưng chí ít cũng phải thở chút, cha huynh không phải chỉ có một đứa con trai là huynh sao, ai, huynh và ông ấy rốt cuộc có phải là ruột thịt không a?”

Nói xong lời này, Bảo Thù bối rối.

Nàng đây là thế nào, vì sao lá gan càng lúc càng lớn, nói chuyện cũng càng ngày càng càn rỡ?

Hân Liệt cũng bối rối, giật mình một lát mới cúi đầu ho khan mấy tiếng, một tay đặt lên ngực.

Bảo Thù mang chén nước nóng đặt vào tay hắn, luôn miệng nói xin lỗi: “Muội chỉ là thấy huynh khổ cực, bất bình dùm mà thôi.”

Hân Liệt rũ con ngươi xuống, thần sắc phức tạp: “Sống ở cõi đời này, mỗi người đều có sứ mạng và trách nhiệm riêng của mình, không thể chọn mà cũng không được chọn.”

“Cũng đúng, nếu không có huynh, bầu trời liền không có mặt trời, thật là chuyện kinh thiên động địa a?” Bảo Thù tán đồng gật đầu một cái rồi lại thở dài: “Huynh nghĩ xem làm trăng sáng so với mặt trời hạnh phúc hơn.”

Hân Liệt hơi có chút không hiểu, bình tĩnh nhìn nàng.

“Mặc dù mặt trời trên đời mang đến ấm áp sinh cơ, nhưng lại đơn độc ở giữa bầu trời, vì trông coi chúng sinh cho nên rất mệt, nhưng huynh không cảm thấy cô đơn sao? Mà trăng thì sao? Ở giữa bầu trời đêm tĩnh lặng mặc dù thê lương, nhưng lại có ngàn ngôi sao trời ở bên cạnh, so ra thì tốt hơn nhiều.”

Một cơn gió mát thổi vào đại điện, tiếng cửa sổ đập vào nhau vang lên trong phòng. Bảo Thù cảm thấy hơi lạnh, rụt cổ lại, khom lưng cúi xuống ôm lấy Tiểu Bạch đang ngủ say bên chân Hân Liệt.

Kể từ có con Hỏa Thổ này, Bảo Thù như có chiếc lò sưởi tự động làm ấm duy nhất trên cõi đời này. Tay không lạnh, chân cũng không lạnh, toàn thân nóng hổi, ban ngày một hơi leo lên Thất Trọng Thiên coi như không uống công! Buổi tối có thể chăn ấm, ngủ ngon a!

Nhưng lần này như thế nào lại không ấm rồi, sau lưng còn hơi lạnh.

Nàng sợ hãi xoay người lại, lập tức bị dọa sợ giật mình.

Hân Liệt gương mặt trắng bệch, đối lập hẳn với mái tóc dài màu đỏ của hắn, từng giọt mồ hôi từ trên trán không ngừng chảy xuống. Hắn một tay ôm ngực, một tay nắm chặt lại đặt trên bàn, thân thể khẽ run lên, kiềm chế không được mà nhổ ra một ngụm máu tươi.

Bảo Thù hoảng sợ buông Tiểu Bạch ra, chạy tới cạnh hắn: “Đại. . . Đại sư huynh, huynh làm sao vậy?”

Hân Liệt cắn chặt hàm răng, hừ ra một câu: “Không sao.”

Hắn bị ác thú gây thương tích, ác thú mặc dù hung ác nhưng nếu chỉ là thương ngoài da, nghỉ ngơi mấy ngày là được.

Vậy mà, hai mươi mấy ngày trôi qua, vết thương chẳng những không có khép lại, ngược lại ngày càng thâm tím thối rữa, một khi tâm tình hơi dao động, chân khí sẽ chạy loạn trong cơ thể, ngực đau nhức không chịu nổi.

“Huynh thổ huyết còn nói không sao? Điều là muội không tốt, muội không nên nói lung tung, đều là muội làm hại.” Bảo Thủ lôi ống tay áo của hắn bắt đầu lau nước mắt, thút tha thút thít đáp nói.

Hân Liệt tim mặc dù đau nhưng trong lòng lại thấy rất ấm áp.

“Nha đầu ngốc, chuyện này không liên quan tới người, đừng có cái gì cũng đổ lên mình.”

Bảo Thủ vừa nghe, khóc càng hăng hơn, mặc dù so với lê hoa đái vũ thì kém xa vạn dặm, nhưng da nàng trắng trắng mềm mềm. Vừa khóc lên, trên mặt lộ ra một mảng oánh nhuận màu hồng anh đào, lộ vẻ ngây thơ động lòng người.

Hân Liệt không kìm được giơ tay lên, muốn lau đi nước mắt trên má nàng nhưng khi sắp đến gần thì đột nhiên dừng ở giữa không trung, do dự một chút, lại ngượng ngùng rút về, âm thầm cười khổ.

Hắn. thật sự quyết định tiếp nhận nàng sao?

Bảo Thủ tập trung tinh thần trên vết thương của hắn nên không chú ý tới cử chỉ khác thường của hắn, ngẩng đầu lên, thấy hắn nhìn mình chăm chăm, nhớ tới lời của Tầm Huyền... biết mình giờ phút này nhất định là vô cùng xấu xí, vội lau nước mắt, có chút ủy khuất nhìn hắn: “Thế nào, trông muội khóc giống diễn viên hí khúc lắm sao? Rất xấu phải không?”

Hân Liệt ngẩn người: “Không xấu.”

“Hừ, xấu xí chính là xấu xí, muội vốn là không đẹp, cũng không sợ người bên cạnh cười nhạo!”

“Con người ta đẹp xấu không nằm ở vẻ ngoài.”

Bảo Thủ cho là không phải, nói: “Nói dối, Tầm Huyền luôn nói nam nhân háo sắc, thích mỹ nhân giống như hồ ly vậy.”

Hân Liệt cười nhẹ, rút về tay lại giơ lên xoa đầu nàng: “Mỹ nhân đương nhiên là thích nhìn muốn nhìn, nhưng thích người nào yêu ai, cuối cùng là do tâm không do người, không cách nào nắm trong tay.”

Bảo Thủ ngây người.

Sau khi hoàn hồn, nàng ngồi thẳng người dậy, lúng ta lúng túng nói: “Không trách được đại sư huynh người thích nghiêm mặt, ta hiểu rồi thì ra vì mặt trời không thể cười a!”

Hân Liệt vi ngạc: “Vì sao?”

Bảo Thủ thẳng thắn: “Băng tuyết tan rã, xuân về hoa nở, vạn vật phục sinh, thương hải tang điền. A”

Nàng đang vui vẻ vừa đếm đầu ngón tay vừa đọc thành ngữ, đột nhiên cảm thấy đầu đụng vào một cái bàn ủi.

“Đại. . . Đại sư huynh!” Lỗ mũi đột nhiên bị ép lại khiến nàng khó thở, Bảo Thủ vô cùng hoảng sợ, phải một lúc lâu sau mới hiểu được xảy ra chuyện gì.

Đại sư huynh của nàng, đại sư huynh của nàng đang ôm nàng trong ngực! Có phải là ngực huynh ấy quá đau đớn, cho nên muốn tìm người chống đỡ? Nha, nhất định là như vậy! Hai cánh tay nhỏ bé trên không trung vung vẩy ngày không biết để ở nơi đâu thỏa đáng, nàng chỉ có thể vòng trên hông hắn.

Hô hấp của hắn đột nhiên dồn dập, cánh tay ôm chặt hơn: “Thù Nhi ——”

Bảo Thủ nói quanh co nửa ngày cũng không biết nên nói gì, trong đầu như có sấm chớp đùng đoàng, mặt nóng lên, dính sát vào ngực hắn.

Trải qua nghiên cứu của nàng, ngực của Hân Liệt và Dạ Vi khác nhau rất nhiều, ngực Dạ Vi không to bằng hân, nhưng chạm lên đi hết sức thoải mái, sẽ không làm mặt nàng đau. Còn ngực Hân Liệt mặc dù hơi cứng nhưng lại rất ấm, nhịp tim lộn xộn, làm cho người ta an tâm.

“Nghe nói, muội thích ta?”

“Hả?” Bảo Thù đang mải mê nghiên cứu thì bị một câu của Hân Liệt đánh tỉnh, hốt hoảng giải thích, “Không không không, là các nàng nói lung tung muội nào dám a!”

“Nếu như ta nói, muội có thể dám?”

“A? Muội thật sự không dám!”

“Muội phải dám!”

Hân Liệt đột nhiên nghiêm nghị quát lớn một tiếng, dọa cho Bảo Thù sợ phát run, không dám lên tiếng nữa.

Thật đúng là người hỉ nộ vô thường, một hồi thì lạnh như băng, một hồi thì nóng như lửa, không biết nóng lạnh đột ngột như vậy thì thân thể hân có chịu nổi không? Cơn buồn ngủ của Bảo Thù như biến mất không giấu vết, ngáy ngô om Tiểu Bạch ngồi ở chỗ cũ cứ thế nhìn mặt trời mọc.

Trong óc nàng không ngừng vang lên lời của Hân Liệt ... suy nghĩ nát óc cũng nghĩ không hiểu nổi đến tột cùng chỗ đó có vấn đề gì. Hân nói, nàng có thể thêm thường hân, nàng nhất định phải thêm thường hân, điều này nghĩa cái gì?

“Nghĩa là hân thích người chứ sao.” Trọng Minh hóa thân thành gà, núp ở dưới mái nhà cong ngáp nói.

“Nói. . . Nói bậy.” Bảo Thù đỏ mặt, liếc nó một cái.

Trọng Minh không có chút nào yếu thế nhìn lại: “Tuổi của ta so hai người các người gộp lại còn lớn hơn, người có hiểu điều này không?”

Tiểu Bạch oa ô oa ô điên cuồng gật đầu, Bảo Thù nheo mắt, xoắn tay lại không nói lời nào.

Trọng Minh lại nói: “Chủ nhân, thứ cho ta mạo muội hỏi một câu, Dạ Vi và Hân Liệt, ngài thích ai?”

Bảo Thù lập tức nhảy dựng lên, giơ lên quả đấm nói một cách hùng hồn: “Đương nhiên là Dạ Vi!”

“A?” Trọng Minh liếc xéo nàng, miễn cưỡng nói “Thứ cho ta mạo muội hỏi một câu nữa, ngài đã gặp Dạ Vi được mấy lần? Là từ khi nào thì bắt đầu thích hân? Và vì sao thích hân?”

“Ách...” Bảo Thù đếm trên đầu ngón tay tính toán một chút, “Đại khái là ba lần? Bốn lần? Từ lần đầu tiên nhìn thấy hân đi. Vì sao thích hân? Bởi vì, ách. . . Bởi vì hân cười lên đặc biệt đẹp mắt, đáng đáp cũng rất đẹp mắt.”

“Ba vị sư huynh kia của ngài khó coi sao? Hân Liệt chẳng lẽ rất kém?”

“Không không không.” Bảo Thù liên tiếp khoát tay, vội la lên, “Bốn người bọn họ cũng rất tốt nhìn a, là Dạ Vi sư huynh ta nhìn người rất đẹp mắt thì Hân Liệt sư huynh càng thêm tuần láng bắt phàm!”

Nàng chợt ý thức được cái gì, rũ đầu xuống, ngập ngừng nói: “Nhưng người đầu tiên ta gặp là Dạ Vi a!” (Lik: Ngu ngốc! là Dung Hoan!!!)

Đó mới chính là vấn đề mấu chốt.

Trọng Minh đang muốn há mồm nói tiếp, chợt thấy một con chim Hỉ Thước ngược nắng bay đến, dừng ở trên cành cây phía trước, mở điều khai hạp, phun ra tiếng người: “Bảo Thù, tới chỗ sư phụ, sư phụ có một số việc giao phó cho con.” (đoạn mở điều khai hạp thấy hay hay nên để *cười* :P)

Bảo Thù kinh hãi, sư phụ chân thân, chẳng lẽ là một con Hỉ Thước ??

“Đây là Li Diên truyền thanh điều. Sư phụ người là em trai Thiên đế, Hân Liệt thân thúc thúc.”

“Kia. Kia sư phụ tại sao lại làm Lang Hoa Tiên Sơn chương môn?”

“Thần cùng tiên vốn không phân, ngày hôm nay thượng chư thần, trừ Kim Sí Hỏa Hoàng và Cửu Mệnh Tuyệt Miêu là hai hậu duệ của viễn cổ Thần tộc, đều là do thượng tiên độ kiếp phi thăng mà thành. Đường nhiên, cũng có rất nhiều thượng tiên không muốn độ kiếp, vui vẻ ở phạm trần tiêu dao tự tại.”

Trọng Minh bình tĩnh giải thích, trong lòng lại không khỏi có chút ngạc nhiên.

Hắn nhận Bảo Thủ làm chủ tụy là cam tâm tình nguyện, nhưng cũng khó tránh khỏi có chút nhỏ nhen mất mát, nhưng không ngờ rằng nha đầu này lại là Li Diên môn hạ ngũ đệ tử, quả nhiên là không thể tưởng tượng nổi.

Bất kể nàng là ai thì nàng vẫn là chủ nhân của hắn, đó là chuyện đã định, không thể thay đổi.

Trọng Minh bất đắc dĩ hí một tiếng, vỗ cánh vài cái, lông rơi đầy đất, phanh một tiếng lại hiện ra nguyên hình, vác Bảo Thủ bay thẳng lên Cửu Trọng Thiên.

Đây là lần thứ hai Bảo Thủ tới Mộng Hồi Điện, cũng là lần thứ hai nàng nhìn thấy sư phụ mình.

Li Diên vẫn là một thân áo xám, tóc đen vi loạn, ngồi cạnh một chiếc kỷ trà. Sau lưng là một gian nhà tranh, trước mắt là một chén trà xanh, bộ dạng như một nông phu chốn hương dã.

Nhìn thấy Bảo Thủ tới, Li Diên hơi gợn tay ý nói nàng tới đây uống trà.

Bảo Thủ có chút câu nệ, chậm chạp đi lên, suy nghĩ mấy lần rồi mới ngồi xuống. Rũ mắt xuống, quả thấy chiếc kỷ trà thượng lại thêm một chén trà nhỏ, bên trong là nước trà màu xanh trong, còn có vài lá non trong nước chìm tới nổi đi.

“Người lại nếm thử trà này xem nó như thế nào? Sách sách, tiểu tử Dung Hoan này, ưu điểm gì cũng không có nhưng lại có con mắt thưởng thức ngược lại cực cao, cũng hiểu được thế nào hưởng thụ, lá trà như thế này cũng chỉ có nó có thể tìm được.” Li Diên khẽ cười một tiếng, bưng chén trà lên từ từ phẩm trà.

Bảo Thủ run rẩy bưng lên, chén chén nhỏ lung la lung lay: “Sư Sư sư . . . phụ, ngài gọi con đến là có chuyện gì?”

Nàng cảm thấy nếu không có gì đại sự, sư phụ tuyệt sẽ không dễ dàng gọi nàng lên, chẳng lẽ là nàng tự mình lưu lại Trọng Minh cùng Hỏa Thổ là phạm vào đại giới? Nhưng mà Mộc trưởng lão cũng không nói gì nha?

Nàng liếc nhìn trộm Trọng Minh đang đậu trên nhánh cây phía xa.

“Nha đầu người ở nơi này đã quen chưa? Các sư huynh đối đãi người như thế nào?” Li Diên cười híp mắt nhìn nàng, thấy nàng sợ mình như vậy, ngực hung hăng thất lại, hồi lâu mới giãn ra.

Bảo Thủ hồi thần, đầu lưỡi có chút thất: “Đã. . . Đã quen, các sư huynh đối đãi con cũng rất tốt.”

Li Diên “Nha” một tiếng, cười nói: “Kia, người cảm thấy mấy vị sư huynh tốt ở điểm nào?”

Tại sao lại là vấn đề này a? Bảo Thủ có chút bất đắc dĩ, bĩu môi nói: “Thương Kiệt sư huynh tuy ít nói nhưng tính tình thân thiết hiền hoà; Dung Hoan sư huynh thì hay quát và đặc biệt hung dữ, nhưng rất quan tâm người khác; Hân Liệt sư huynh. . . Mặc dù mặt ngoài lạnh như băng, thực tế tâm rất nóng, mặc dù nhìn qua rất cao ngạo, thực tế so với người khác còn nhiệt tình hơn, huynh ấy chẳng qua là không có biểu đạt mình, hoặc là nói là phải đè nén.”

Nhận ra Li Diên đang cười nhìn mình, Bảo Thủ lập tức không lên tiếng.

Xong rồi, thì ra là sư phụ tới tìm mình, hắn là vì “Thềm thuồng” sự kiện, vội giải thích nói: “Sư phụ, ta tuyệt đối không có thềm thuồng đại sư huynh, đều là các nàng loạn truyền, đại sư huynh thân phận của hắn cao quý, ta bất quá chỉ là một”

“Không sao, người nếu thích hắn, vì sư ngược lại vui vẻ vì người đi cầu hôn.” Li Diên lơ đãng nói một câu, Bảo Thủ nghe xong tròn mắt tròn mũi, trên trán gân xanh giật một giật, lại giật thêm một cái.

Sư phụ nói nhẹ nhàng như thế đang hỏi nàng tối hôm nay muốn ăn món cái gì rồi vì sư sẽ giúp người đi mua!

Li Diên cười "Xi" một tiếng, đưa tay nhéo mũi nàng nói: "Người làm sao lại lộ ra vẻ mặt quái dị như thế, cứ như vì sự đang kể chuyện cười vậy."

Bảo Thù gương mặt nhăn nhó, chuyện này mà là chuyện cười được sao?

Hân Liệt chính là Thiên đế tương lai, như thế thì tử của hắn cũng chính là Thiên Hậu tương lai.

Nàng Bảo Thù dù ngu độn thể nào đi nữa cũng hiểu thân phận của mình, cho dù là làm thiếp, cũng vạn vạn không tới phiên một tiểu yêu như nàng, hôm nay lục giới cấp bậc chi phân rất nghiêm, há lại cho phải nàng đi quá giới hạn nửa phần?

Li Diên thở dài, dở khóc dở cười nói: "Đừng để ý thân phận làm gì, người phải nhớ, trong lục giới này chỉ có người xứng người không hơn, tuyệt không có chuyện người xứng không nổi, vì sự chỉ mong người chớ nhìn lầm, chọn đúng người người thật lòng thích là được."

Bảo Thù càng nghe càng không hiểu, nghi hoặc nhìn hắn.

Li Diên nghiêng mặt đi, ánh mắt thâm thúy nhìn về phía sau núi Vân Hải Tuyết Vực, lãnh đạm nói: "Thù Nhi, trong lục giới chỉ có Tiên giới vô vương vô chủ, chỉ vì phái mình, cách đây rất lâu thần cùng tiên quyết định nhập làm một. Nhưng trên thực tế, người trong Tiên giới vẫn lấy chúng ta Lang Hoa làm chủ, sai đâu đánh đó, con có biết nguyên nhân?"

Bảo Thù lắc đầu, đối với những việc quốc gia đại sự này, nàng xưa nay không có hứng thú.

"Người có biết, đương nhiệm Thiên Đế, Minh Quân, Yêu Vương, sư phụ người là ta, còn có Ma Tôn Già Di La trước đây đều là xuất sư từ Lang Hoa?"

Bảo Thù tiếp tục lắc đầu, nàng nâng má nghe kể chuyện, trong đầu suy nghĩ đĩa dưa và trái cây cái nào hơn.

"Thật ra thì trong ngàn vạn năm này, lục giới Vương tộc đều đem hài tử tới Lang Hoa bái sư, tu tập bản lĩnh thượng thừa là thứ nhất, sâu trong đó là một mục đích khác, chính là vì lục giới vương tộc tăng tiến tình cảm, nhờ đó mà duy trì an ổn lục giới. Về phần vì sao hết lần này tới lần khác lại chọn ở Lang Hoa mà không phải những tiên sơn khác, là bởi vì Lang Hoa có một bảo bối mà đến bọn họ cũng phải e ngại!"

Bảo Thù tò mò mở to mắt: "Bảo bối gì mà đến bọn họ cũng phải e ngại?"

Li Diên chỉ tay lên trời: "Người có biết chuyện Nữ Oa luyện thạch vá trời?"

"Dĩ nhiên biết, năm đó Hỏa Thần Thủy Thần đại chiến, đụng vào thiên trụ, trời bị thủng một lỗ lớn, Nữ Oa nung nung không đành lòng dân chúng chịu khổ, luyện ngũ thải thần thạch vá trời." Bảo Thù nhớ lại lời tiên sinh kể chuyện cổ tích, học vẹt nói lại.

"Không sai, năm đó Nữ Oa vá trời, hiểu rằng trong lục giới, loài người tuy là bốn nguyên, lại nhất là yếu ớt không chịu nổi. Còn ngũ giới cường giả còn lại đều có thể phiên thủ vì vân phúc thủ vì vũ, kể từ đó, Nhân giới thủy chung tràn ngập nguy cơ, nàng thân là Đại Địa Chi Mẫu, làm sao có thể ngồi xem con dân của nàng chìm trong nước sôi lửa bỏng?"

"Đúng vậy, trên trời dưới đất dù một chút gió thổi cỏ lay thì trong nhân gian cũng dậy lên tiếng kêu than khắp trời đất."

"Cho nên, Nữ Oa vì chế ước ngũ giới, liền dùng số ngũ thải thần thạch vá trời còn dư lại luyện ra năm món thần khí."

"Thần khí?"

"Đúng thế. Màu trắng hóa thành Tỏa Liên, gọi là Tỏa Tiên, thượng thân trói thần, hạ thân tru tiên."

Li Diên bỗng nhiên đứng dậy, tay trái khẽ nâng lên, trong tay hiện ra bạch quang, một cái thước với dáng dấp như kim tỏa như ẩn như hiện, mềm mại như thân thể linh xà, tản ra lấm lấm hàn khí, làm người ta không rét mà run.

Bảo Thù kinh hãi vạn phần, nuốt nước miếng một cái, sợ hãi nói: "Thượng thân trói thần, hạ thân tru tiên?"

Li Diên nheo lại đôi mắt phượng hẹp dài chất lưỡi cười một tiếng, nắm lấy phần đuôi tỏa liên vẩy ra, hăng hái bưng bưng nói: “Chính là tru tiên a! Đồ chơi thôi, tiểu tiên là vạn vạn không đụng được, đạo hạnh hơi thấp chút cũng sẽ hồn phi phách tán! Dĩ nhiên, nếu muốn giết thượng tiên, cần phải có ma thánh cấp khác mới được!”

Bảo Thủ đỉnh đầu lạnh lẽo, chuyện kinh khủng như thế mà vẻ mặt của sư phụ đây là thế nào?

Nàng thấp giọng hỏi: “Kia. . . . bốn món thần khí khác đâu?”

“Màu vàng kim hóa thành Trường Cung, gọi là Diệt Nhật, tên như nghĩa. . . .” Li Diên chỉ về phía đông, về phía suy yếu vô lực yêm dương, cười giễu cợt “Phụ vương của A Liệt, Hân Hằng vốn là nhi tử thứ mười, trong đại chiến Thần Ma, bị Già Di La nhất cử diệt tám, bằng không, hẳn cũng không cần khổ cực như thế, mỗi ngày luân phiên làm nhiệm vụ.”

Bảo Thủ hít sâu một hơi, quả nhiên là làm người nghe kinh sợ, trước đây không phải nói là Hậu Nghê Xạ Nhật sao? Khi nào thì đổi người rồi nha?

“Bất quá, Diệt Nhật dây cung đã đứt, hôm nay bất quá chỉ là một miếng sắt vụn. Về phần ba món thần khí khác, màu đen hóa thành chuông đồng, gọi là Lệ Quỷ; màu đỏ hóa thành lợi kiếm, gọi là Trảm Yêu; màu tím hóa thành sáo ngọc, gọi là Phong Ma.”

“Tỏa Tiên Liên, Diệt Nhật Cung, Lệ Quỷ Linh, Trảm Yêu Kiếm, Phong Ma Địch.” Bảo Thủ hứng thú nhắc lại, nâng chung trà lên nhấp một ngụm trà, nhìn tỏa liên màu trắng, hỏi, “Những thần khí này, cũng đều ở Lang Hoa sao?”

Li Diên thân hình hơi khựng lại, chợt thu lại Tỏa Tiên liên trong tay, nghiêm trang nhìn Bảo Thủ: “Vi sư suýt nữa bị người lừa rồi, người vừa rồi chỉ nói ba vị sư huynh, còn chưa nói Nhị sư huynh người Dạ Vi như thế nào? Người xem có thuận mắt không?”

Bảo Thủ đột nhiên phun ra một hớp nước, sắc đến khóe mắt cũng hồng hồng.

Nàng đang nghe kể chuyện rất cao hứng, không nghĩ tới đường đường Bát Hoang Chiến Thần cư nhiên cũng như tiên sinh kể chuyện cổ tích một loại cầu huyết, tới đoạn “Muốn biết hậu sự như thế nào, thì đợi hạ hồi phân giải!” (Muốn biết đoạn sau thế nào thì lần sau kể tiếp)

Nắm lại ống tay áo xoa xoa chiếc kỷ trà thượng nước trà, nàng phẫn uất nói: “Mới vừa rồi sư phụ không nói muốn đi Thiên đế vì ta làm mai sao, sao giờ lại nói bị con lừa rồi, con thấy huynh ấy thuận mắt hay không thuật mắt thì thế nào?”

Hân Liệt nàng với cao không tới, chẳng lẽ Dạ Vi nàng có thể trèo lên sao?

Li Diên cau mày suy nghĩ sâu xa mấy phen, châm chọc nói: “Vi sư cùng Minh Quân tu gia cũng khá thân, người nếu nhìn trúng Tiểu Dạ Vi nhà hắn, ta cũng vui lòng đi U Minh Quỷ vực một chuyến vì người bảo vệ cộc hôn sự. Chẳng qua là hắn tính tình có chút biến thái, còn có một hoang dâm mị loạn đệ đệ, hưởng chi, bà mẹ kế ác độc của hắn nhất định sẽ tìm hành hạ người! Mặc dù lão nương A Liệt là Thiên Hậu nương nương cũng là nhân vật hung ác, nhưng chung quy là ruột thịt. Di, người đây là về mặt gì, ai, khuê nữ lớn không nhớ cha, người thật sự trúng ý Tiểu Dạ Vi, sư phụ cũng sẽ không phản đối. . . .”

Bảo Thủ khí huyết nhất thời không thông, vô cùng muốn phun ra một búng máu cho vị sư phụ đáng kính của mình xem.

Nàng đời này, thật đúng là chưa từng bị người nào tức thành bộ dáng như vậy, sư phụ không hổ là sư phụ, quả thật đạo hạnh cao thâm!

Cố gắng giữ mình bình tĩnh, nàng cố làm thâm trầm nói: “Không nhọc sư phụ phí tâm, đệ tử đối với Dạ Vi sư huynh tuyệt không nửa điểm lòng ái mộ, ngay cả gần đây nhìn huynh ấy cực kỳ không vừa mắt, đang định từ nay về sau, thấy huynh ấy lần thứ nhất đánh huynh ấy một cái! Thấy huynh ấy lần thứ hai đánh huynh ấy hai cái!”

“Nói thật?” Li Diên ngồi xuống, ưu nhã nhấp một ngụm trà.

“Thật như vàng !” Bảo Thủ học theo, cũng nhấp một ngụm trà.

Sau một khắc, toàn bộ hộp trà kia bị phun ra, lý do là vì sau lưng có người khí huyết càng không thuận nói tám chữ.

—— “Đệ tử Dạ Vi, bái kiến sư phụ.”

10. Chương 10: Đi Phong Đô

Li Diên lại một lần nữa giơ tay lên, vô cùng nhiệt tình chào hỏi: “Dạ Vi tới rồi nha, mau tới đây uống trà.”

Giống như gió thu thổi qua lá rụng, Bảo Thủ cả người run lên. Không kịp lau lá trà dính bên khóe miệng, nàng căng thẳng quay đầu lại, quả thấy Dạ Vi đứng ở cạnh cây nguyệt quế, mái tóc dài chỉ dùng một dây lụa mỏng màu lam thắt qua ở sau ót, khóe mắt đuôi mày đều là nụ cười, phẳng phất như mới vừa rồi cái gì cũng không nghe tựa như đang cùng nàng chào hỏi.

“Tiểu sư muội, sớm.”

Bảo Thủ le lưỡi đem lá trà liếm trở về, khóe miệng co giật nói “Nhị sư huynh. Sớm.”

Hắn từ từ bước lại gần, vung vạt áo lên, ưu nhã ngồi xuống, nâng chén trà nhỏ lên nhấp một ngụm rồi vuốt cằm thờ dài nói: “Tuyệt Giảo Hương là nhất phẩm Hương Tuyệt Hải, tích tích như kim (*), xem ra, Tứ sư đệ đổ vào không ít tâm tư, Dạ Vi hôm nay không ngờ lại được dính quang sư phụ.”

(*) tích tích như kim: một giọt như vàng

Li Diên chống cằm cười một tiếng: “Đáng tiếc, mỗi năm chỉ được sáu chén, một nửa cho phụ thân hắn, một nửa cho vị sư, xem ra Hoan Nhi cũng phẩm không hơn một hộp, thật là khó cho hắn.”

“Mỗi năm sáu chén?” Bảo Thủ hoàn toàn rung động, “Vụt” nhảy dựng lên, nhìn vào chén trà chỉ còn đáy. Nếu thật là tích tích như kim, trời ạ, rốt cục nàng vừa mới phun bao nhiêu vàng ra ngoài? Nàng còn tưởng rằng ngay cả trà trong chén cũng là sư phụ đọc quyết biến ra!

Li Diên buồn cười, nhẹ nhàng xoa đầu nàng, ánh mắt đầy ý sủng nịch.

Dạ Vi bất động thanh sắc phẩm trà, cùng Li Diên cười.

Đợi khi Bảo Thủ áo não xong, mới phát hiện không khí này thật làm cho người không chịu nổi. Uống trà liền uống trà, một cũng cười, hai cũng cười, mặc dù cười một cái trẻ mười năm, hơn nữa hai người cười lên cũng rất tốt nhìn, nhưng là không cần thiết cứ cười mãi như vậy đi?

Nàng quyết định đánh vỡ cục diện này: “Nhị sư huynh, vì sao huynh cũng tới?”

Dạ Vi đặt chén trà xuống, ôn nhan nói: “Dĩ nhiên là nhận được sư phụ truyền thanh điều.”

Bảo Thủ sững sốt, quay đầu không hiểu nhìn Li Diên.

Li Diên xoa xoa tay, nói với Dạ Vi: “Thật ra thì cũng không có chuyện gì khẩn yếu, chẳng qua là Nhị Lão Tử mới vừa gửi thư, nói yêu quái tộc tộc trưởng lại chết, kêu người về nhà một chuyến.”

Dạ Vi thần sắc phức tạp, Bảo Thủ lại chú ý tới cụm từ “Lại chết”.

Li Diên giống như là đoán được nàng thắc mắc cái gì, kiên nhẫn giải thích: “Bọn họ vốn chính là quỷ, đương nhiên là lại chết, bất quá, lần này là hoàn toàn chết, luân hồi cũng vào không được, cõi đời này không có quỷ linh chết bởi Lệ Quỷ còn có thể giữ được một tia hồn phách.”

“Lệ Quỷ?!” Dạ Vi cùng Bảo Thủ trầm miệng một lời.

Bảo Thủ cặp mắt sáng lên, Dạ Vi khuôn mặt đầy u sầu, hồi lâu, trầm trầm mở miệng: “Xem ra phụ quân đoán một chút cũng không sai, bọn họ quả thật đầu tiên đối Minh giới hạ thủ, Lệ Quỷ hiện thế, Minh giới giờ phút này nhất định đại loạn.”

Li Diên vuốt cằm, thở dài nói: “Ma giới có thể nhịn lâu như vậy, xem ra là không được rồi.”

Dạ Vi nâng chén nhỏ uống một hơi cạn sạch, đặt xuống cười khỏ một tiếng: “Đồ nhi ở đây sau khi từ biệt, chỉ mong sang năm, còn có thể may mắn cùng sư phụ đối ẩm, một chén Hương Tuyết Hải này, đồ nhi sẽ ghi nhớ trong lòng.”

Li Diên lại như không nghe thấy tựa như, chỉ vào Bảo Thù nhẹ nhàng nói: “Đi đi, đem Thù Nhi cùng về U Minh cung.”

“” Dạ Vi ngạc nhiên, hẳn đã sớm biết mình đoán không ra sư phụ trong đầu nghĩ cái gì. Nhưng là, không cần đầu óc muốn cũng biết, phụ quân kêu hẳn trở về, chắc chắn là chủ ý của Minh Hậu, cơ hội ngàn năm khó gặp như thế, nàng làm sao có thể bỏ qua?

Mang theo Bảo Thù, đó không phải là mang nàng đi chịu chết?

Bảo Thù thật lâu mới từ trong đối thoại của bọn họ lĩnh ngộ ra vài vấn đề, a a a, là muốn đi theo Dạ Vi về nhà thầy gia trưởng sao? Mặt của nàng “Vọt” một cái đỏ bừng, cúi đầu xoắn ngón tay, xoắn một vòng lại một vòng.

Li Diên gõ lên đầu nàng, không biết nên khóc hay cười: “Còn ba ngày nữa, để Nhị sư huynh người dạy người tu hành, mà hẳn am hiểu nhất, chính là thể thái nhân tình. Thù Nhi khi trưởng thành cũng không thể vẫn đợi ở rặng ngà thấp lý, cần phải biết nói, một người dù năng lực mạnh thế nào nhưng nếu là đầu óc không linh hoạt, sớm muộn bị người ta nuốt cả xương cũng không thừa, tỷ như Đại sư huynh của người!”

Bảo Thù mặt “Xoạt” lần nữa, không tự chủ liếc mắt về mặt trời đỏ như lửa ở phía đông bầu trời.

“Sư phụ, lần này đi hung hiểm vạn phần, đệ tử tự lo không xong, sợ là khó có thể phân thân.” Dạ Vi nhàn nhạt liếc mắt, hẳn tất nhiên sẽ hết sức hộ nàng chu toàn, nhưng là muốn đem lời nói giải nghĩa ra thì dựa vào trình độ sùng ái của sư phụ đối với Bảo Thù, nếu thật lỡ xảy ra chuyện gì thì trách nhiệm này hẳn gánh không nổi.

Li Diên trứu khởi lông mày: “Dạ Vi người cái gì cũng tốt, chính là làm việc quá mức cẩn thận. Có lúc cẩn thận qua, chính là không quả quyết, thường làm người bỏ lỡ tiên cơ, vô luận chiến trường sông bạc thậm chí còn tình trường đều là như thế. Người nếu cứ để ý tới người khác thì không được, cõi đời này cái gì cũng có thể mưu tính, duy chỉ có lòng người là không thể, nhất là của mình.”

Dạ Vi ngạc nhiên không thôi, sư phụ chưa bao giờ từng nói chuyện riêng nhiều với hẳn vậy mà lại có thể nói trúng tim đen, chữ như châu ngọc.

Li Diên vỗ vỗ bờ vai của hẳn, lắc đầu cười khỏ: “Lệ Quỷ tuy là Minh giới đại kiếp, nhưng tuyệt không thể tránh được. Người nếu kéo dài qua mười ngày nửa tháng, đến lúc đó, trong yêu thành sẽ có cao nhân tương trợ.”

Dạ Vi trầm xuống ngâm chốc lát, tâm thần bất định nhìn Bảo Thù.

*

Hai người ước định, sau nửa canh giờ ở dưới chân núi tập gặp nhau.

Bảo Thù lòng như lửa đốt đợi chừng hơn một canh giờ, mới nhìn thấy Dạ Vi mạn điều tư lý từ trong Thông Thiên Thê từ từ đi ra, thần thái như bình thường bộ dạng thông thả làm nàng sinh ra một loại ảo giác.

Hẳn và nàng, đến tột cùng là nhà ai xảy ra chuyện a?

“Nhị sư huynh, chúng ta đi như thế nào?” Bảo Thù có chút khẩn trương, “Trọng Minh nói, hẳn không biết Quỷ Vực ở đâu.”

Dạ Vi liếc mắt nhìn Trọng Minh, hòa hoãn nói: “Tiểu sư muội, U Minh Quỷ Vực sát khí nặng, mang theo Tiểu Bạch thì không sao, nhưng là Trọng Minh không thể đi, hẳn là thượng cổ thủy thú, U Minh Cung không phải là nơi thích hợp để nó ở.”

Bảo Thù có chút thất vọng. Lời này Trọng Minh đã lập lại hai trăm lần, nhưng là nàng không bỏ được.

Trọng Minh dùng lông đuôi quét một vòng trên mặt của nàng: “Chủ nhân, ta ở đây người, người mang theo Tiểu Bạch đi trước đi.”

Tiểu Bạch buồn bã oa ô oa ô, nhảy đến bên cạnh Trọng Minh, đầu lưỡi liếm tới liếm lui. Bảo Thủ một tay lấy nó lùi trở lại, một lần nữa nhét vào trong túi đeo lưng, lỗ mũi ề ề quay đầu lại nhìn Lang Hoa Tiên Sơn, trước mắt mơ hồ một mảnh. Nàng là đi Minh giới gặp gia trưởng, lại không phải đi Diêm vương gia báo cáo, tại sao lại cảm giác chuyến đi này rất khó trở về?

Dạ Vi khẽ cười một tiếng, ngọc thủ giương lên, lần ra một chiếc ô giấy dầu trắng thuần, mở ra: “Chúng ta đi thôi.”

Bảo Thủ “Oh” một tiếng, đem tầm mắt thu hồi, đặt lên người Dạ Vi, chờ hần cho gọi ngựa hoặc là sủng vật. Trọng Minh nói, Vương Tôn cấp bậc công tử ca, đều là những người có tiền mà lại rất lười, khẳng định phải có một đồng phương tiện đi lại có IQ cao thay cho đi bộ.

Dạ Vi đứng yên dưới ô, thấy nàng cũng không nhúc nhích, thúc giục: “Muội lại đây.”

” “Lại đây” ? “ Bảo Thủ sững sốt lảng, trừ trừ hướng hần tiến lại một bước, “Có thể sao?”

Dạ Vi cười khổ không thôi, cất bước đi lại gần nàng, đem nàng che dưới ô. Ô này vốn nhỏ, che một người đã rất miễn cưỡng lại che thêm Bảo Thủ có hơi béo chút xù thành ra hai người cơ hồ mặt đối mặt.

“Muội. . . Muội không sợ phơi. . .” Bảo Thủ mặt đỏ lên, đột nhiên hướng ra phía ngoài lui hai bước, tay nhỏ đẩy hần ra.

Dạ Vi im lặng tới cực điểm, lần đầu tiên trong đời lưỡi nói chuyện, học theo cách nàng túm Tiểu Bạch đem nàng lần nữa lùi lại, một tay ôm chặt nàng, một tay nhẹ nhàng chuyển động chiếc ô giấy dầu trong tay.

Quanh ô khói xanh tứ tán, đột nhiên đem hai người hút vào, sau đó “Lạch cạch” một tiếng hoàn toàn khép lại, vẫn ở giữa không trung hồng lật người, cái ô nhọn thẳng tắp hướng mặt đất chui vào, trong nháy mắt không còn thấy đâu nữa.

Trọng Minh nhìn ngẩn người lại ngẩn người, sau đó đi tới dùng móng vuốt hết bới lại bào.

“A, ta không muốn chết!” Bảo Thủ như cái túi treo trên người Dạ Vi, miệng không ngừng hét. Trong nháy mắt cái ô gấp lại, nàng còn tưởng rằng mình sẽ bị kẹp lại thành bánh thịt!

“” Dạ Vi không nói lời nào, hần bị nàng ôm chặt muốn nói cũng nói không ra lời.

“Chúng ta. . . Có phải hay không đã chết a?” Bảo Thủ cả người run rẩy không thôi, xung quanh đen như mực, nàng chỉ có thể ôm chặt lấy hần.

“Khụ khụ, là ta. . . sắp chết, muội hoàn hảo không sao.” Dạ Vi giãy giụa, miễn cưỡng ách cổ họng đáp lại nàng. Trước đây khi trở về U Minh Quỷ Vực, trong lòng hần trừ thê lương chỉ có thê lương, nhưng hôm nay, trong lòng hần trừ buồn bực cũng chỉ có buồn bực mà thôi.

“Còn bao lâu nữa a? Nhị sư huynh, ta rất khó chịu!” Trái tim của nàng đang kịch liệt nhảy lên, phác thông phác thông, dường như muốn xé ngực nhảy ra, lại giống như bị liệt hỏa thiêu cháy, sợ hãi không thôi, không cách nào giải tỏa, nàng chỉ có thể nói không ngừng.

“Cũng nhanh thôi.”

“”

Không được, thật không chịu nổi!

Nàng liều mạng giãy dựa thân thể, lòng của nàng thật là đau, thật thật là đau, ai tới cứu cứu nàng!

Dạ Vi vốn tưởng rằng nàng đang hồ nháo, một lát sau, cũng dần dần phát giác nàng là thật có cái gì không đúng mà. Nhưng bây giờ phía dưới chính là Luyện Ngục, căn bản không thể chạm đất, nhưng nàng lại run mạnh như thế.

Nghĩ ngợi một phen, hần ôm lấy nàng, nhẹ nhàng cúi xuống, ôn nhu nói: “Nhấn nài một lát được không?”

Một câu này như sét đánh ngang tai, Bảo Thù đầu tiên cả người cứng ngắc, sau đó cả người mềm nhũn. Biết rõ hấn không nhìn thấy, lại ngu ngốc gật đầu một cái.

Cuối cùng, nàng không chế không được cảm xúc của mình mà hôn mê bất tỉnh.

*

Trong cơn mơ màng, nàng cảm giác có ai đang sờ mặt nàng.

Người nọ đầu ngón tay thật lạnh, xẹt qua trên da có một chút run rẩy, nàng không biết từ trong cổ họng phát ra một tiếng rên rỉ nhỏ, thân thể ấm áp nằm trong chăn khê động mấy cái. Cảm thấy có điểm không đúng, nhúu mày mở mắt.

Nàng dụi mắt, thật lâu mới nhìn rõ một chút, Dạ Vi ngồi ở bên giường, híp mắt nhìn nàng.

Bảo Thù trái tim nhất thời nhảy mấy nhịp, cuống quýt từ trong chăn ngồi dậy, thấp giọng hỏi: “Chúng ta đến nơi rồi?”

“Ừ, người ngủ thật lâu.” Hấn vươn tay, đem tóc rối trước trán nàng vén ra sau tai, con ngươi hoa đào như nước, nụ cười lưu động, “Tôi nay ánh trăng rất đẹp, muốn nhìn một chút không?”

Bảo Thù tâm thần rung động, kinh ngạc gật đầu.

Vì vậy, nàng mặc cho hấn dắt tay nàng, đi ra khỏi cửa phòng.

Đầu óc của nàng đã hoàn toàn không có biện pháp suy nghĩ bình thường, nàng cảm thấy không có ai có thể đứng trước nụ cười mê người như thế còn có thể suy nghĩ bình thường. Trọng Minh nói nàng còn u mê, không rõ yêu cùng mê luyến. Nhưng là, nhưng nếu thật có thể cứ mê luyến như vậy cả đời, cũng không tệ.

Ánh trăng mờ mờ, núp sau mây đen, tựa hồ không đẹp như hấn nói, nhưng là Bảo Thù trong lòng có mặt ý, đủ để đền bù hết thấy tiếc nuối. Nàng cũng không biết, cùng người trong lòng tay trong tay tản bộ lại tuyệt vời như vậy.

Đi qua trường nhai, lại bước qua đường nhỏ trải đá xanh, nàng thủy chung rũ đầu, không dám nhìn hấn.

“Ta thấy nơi này rất tốt.” Dạ Vi dừng bước, mắt nhìn nàng “Người cảm thấy thế nào?”

“Hả?” Bảo Thù đang chìm trong giấc mộng thiếu nữ, nghe y nói thế, vội nhìn xung quanh một chút. Lại thấy một mảnh mộ phần đất hoang, mọc lên những lùm cây cao, trong bụi rậm không biết ẩn dấu thứ gì, nghe tiếng âm phong thổi qua, nhất thời sợ mặt mũi trắng bệch.

“Ách. . . A. . . Tốt, rất đẹp. . .” Bảo Thù tóc gáy dựng đứng, cố gắng khắc chế không để ỉnh té xỉu.

Nhìn lại Dạ Vi, đang vung lên ống tay áo lên che môi cười mỉa thái trầm sinh.

Bảo Thù không khỏi có chút buồn bực, nàng đối với Nhị sư huynh sâu nhất ấn tượng chính là hấn cười, có lúc mơ thấy hấn, không nhớ ra được mặt của hấn chỉ nhớ nụ cười của hấn —— cười ôn nhu, cười nho nhã, cười tươi, nhưng không hề giống như lúc này cười phóng đảng?

“Người thích ta sao?” Hấn cúi người, ở bên tai nàng thổi hơi.

“. . . Thích.” Nàng nhắm mắt lại, nàng. . . nàng rốt cục nói ra khỏi miệng, nàng tỏ tình đại kế rốt cục cũng thực hiện được! Cảm thấy không đủ, nàng cuống quýt bổ sung, “Ta thích huynh.”

“Kia, người nguyện ý cho ta sao?” Khóe miệng hấn khê giơ lên, tay mơn trớn phía sau lưng nàng, cuối cùng rơi vào bên eo của nàng, chậm rãi, lôi kéo vạt áo của nàng.

“Cho. . . Cho cái gì?” Bảo Thù bị hấn phủ cả người run rẩy, cổ họng một hồi căng lên, cơ hồ sắp co quắp vào trong ngực hấn.

Nàng có cái gì có thể cho hấn ? Trọng Minh? Tiểu Bạch?

Tiểu Bạch? Nàng suy nghĩ, Hỏa Thổ cùng nàng như hình với bóng, tại sao nàng tỉnh hơn nửa ngày rồi, ngay cả bóng dáng của nó cũng không còn nhìn thấy? Thế nào lại có cảm giác không đúng lắm a, đến tột cùng là chỗ nào có vấn đề?

“Dem người cho ta. Ừ?” Lời lẩm bẩm cuối cùng hóa thành một thanh âm rên rỉ.

Mặt hấn dưới ánh trăng mờ lung thanh thấu như ngọc, con người cũng là từ từ mê ly, chuyện đã muốn bắt đầu, không đợi Bảo Thù trả lời, một tay đã xé rách áo ngoài của nàng, đưa đầu lại gần cổ nàng, hung hăng cắn một cái.

Bảo Thù cả người run lên.

11. Chương 11: Thật Giả Sư Huynh?

Người này không phải Dạ Vi, không phải Nhị sư huynh của nàng!

Bảo Thù hoàn toàn thanh tỉnh, niềm vui sướng của nàng lập tức bị hoảng sợ hoàn toàn chiếm cứ. Tay chân cứng ngắc, nàng phát giác mình không thể động đậy chút nào, bên tai chỉ có thanh âm hấn đối khát mát vào, trong mũi nồng nặc mùi máu tươi.

Một lát sau, hấn thoả mãn từ cắn cổ của nàng ngẩng đầu, cười tươi hiện lên lúm đồng tiền đẹp như hoa: “Máu của người rất thơm, người của người cũng rất thơm.”

Bảo Thù khóc không ra nước mắt, run giọng nói: “Người là ai, tại sao giả trang Nhị sư huynh của ta? Người. . . Người định làm gì?”

Hấn liếm liếm máu trên môi, lại tiến tới cổ Tiêu Bảo Thù liếm liếm, cảm nhận được nàng một hồi co rút, hài lòng cười nói: “Ai u, nhìn lời này của người nói, từ đầu tới đuôi, có ai nói là Nhị sư huynh của người sao? Ừ?”

“Người giả trang thành bộ dáng của hấn, còn phải nói sao?” Bảo Thù nhớ tới bộ dạng ngu xuẩn của mình lúc này, xấu hổ không đất dung thân.

Hấn nâng một luồng tóc của nàng đặt ở chóp mũi hít hà, cười tà mị nói: “Người ta từ nhỏ chính là bộ dáng này, đây cũng là không phải chuyện gì lớn, nếu là được chọn, ta cũng không muốn.”

Dứt lời, đưa tay lên vai Bảo Thù vuốt nhẹ một chút.

Bảo Thù cả người mềm nhũn, ngã vào trong ngực hấn.

Người được mùi thơm mê loạn trên người hấn, trong đầu nàng “Ông” một tiếng nổ tung, tóc gáy dựng lên: “Người. . . Người đến tột cùng muốn làm cái gì? Nhị sư huynh của ta sẽ không bỏ qua cho người!”

Hấn từ phía sau ôm nàng, ngón tay thon dài xẹt qua mặt của nàng, giống như vuốt trên bảo thạch: “Mình châu dù dính bụi bụi, vẫn là thượng đẳng trân phẩm, thật muốn đem người một hộp nuốt xuống!”

Hấn hôn gáy nàng, một cái tay đưa vào trong quần áo đơn bạc của nàng, từ bụng nhỏ một đường hướng lên, mang theo treu đùa, từ từ trượt xuống.

Ý lạnh thấu xương làm nàng khẽ run, lập tức lan ra hai tay hai chân, Bảo Thù bị nỗi sợ hãi bao phủ, nàng muốn hét lên nhưng lại phát hiện ra ngay cả cổ họng cũng bị ngăn lại, chỉ có thể để mặc cho nước mắt chảy ra như đê vỡ.

Xong rồi, lần này xong rồi, lần này thật sự xong rồi!

Mẹ nói, đối với con gái trong sạch là trọng yếu nhất, nếu như thất thân, nàng sao còn có thể gả ra ngoài?

Ngay lúc nàng bị thương gian khích, chợt thấy một luồng ánh sáng màu đỏ bay đến, người phía sau lập tức bị một luồng khí nóng ép lui về phía sau mấy chục bước.

Bảo Thù mất đi chỗ dựa, mắt thấy sắp phải cùng mặt đất tiếp xúc thân mật, lại bị ôm vào một lồng ngực quen thuộc, gương mặt lên thấy người tới trên đầu đeo tử kim quan, hoa phục cấm y, tóc đỏ khẽ bay, con người đỏ rực như sắp chảy máu.

Nàng há miệng, muốn gọi một tiếng đại sư huynh. Nàng gọi không ra, cũng không dám gọi, chẳng qua là mờ mịt theo dõi hắn.

Nguyệt ảnh tây tà (*), hắn không ở Vô Vọng Điện phê duyệt tấu chương sao? Tại sao lại xuất hiện ở địa phương quỷ quái này? Vị Nhị sư huynh này là giả thì Đại sư huynh này có thể hay không cũng là giả?

(*) nguyệt ảnh tây tà: ý nói trăng đã hiện, hoàng hôn cũng đã xuống

Hân Liệt thấy nàng giống như chim sợ cung tên, trong lòng càng thêm tức giận, ngẩng đầu mắng: “Dạ Vi, ngươi đang làm cái gì vậy hả?!”

Hắn hôm nay ở Vô Vọng Điện trái phải chờ mãi không thấy Tiêu Bảo Thù, còn tưởng rằng đêm qua nhất thời xúc động làm nàng sợ, hỏi Trọng Minh mới biết, thì ra là nàng bị sư phụ kêu đi U Minh Cung.

Có Dạ Vi ở bên người nàng, hắn vốn nên yên tâm mới phải, nhưng không biết vì sao, hắn luôn có cảm giác như đứng trên lửa, ngồi trên than. Suy đi nghĩ lại, hắn cuối cùng không nhịn được, bỏ lại công vụ chất cao như núi, một đường đi thẳng tới đây.

Nào biết, vừa mới đến âm ti giao(*) liền thấy một màn như vậy!

(*) âm ti giao: biên giới âm phủ

Dạ Vi giả sửng sờ, sợ hãi trong lòng giảm đi không ít, ho hai tiếng đi lên trước, chấp tay nheo mắt, tà nịnh cười nói: “Ta đang làm gì, chẳng lẽ đại sư huynh không thấy sao?”

Lời còn chưa dứt, trong tay áo hắn bay ra một tia sáng màu đen bắn về phía Tiêu Bảo Thù.

Hân Liệt kinh hãi, chưởng phong huy động, mũi tên bắn lên chưa tới trước mắt đã tan thành tro. Bởi vì phát lực mạnh, ngực hắn đau nhức, sắc mặt hồng hào nhất thời trở nên trắng bệch, xem ra, vết thương lại vỡ ra.

Tiêu Bảo Thù thấy hắn dùng một tay đặt lên ngực, mới tin tưởng y là đại sư huynh thật!

Dạ Vi giả cười một tiếng: “Ha ha, thì ra là Thiên giới Thái tử Thần Quân cũng có lúc bị thương a, thật là bất ngờ a.”

Hân Liệt ngược mắt, giận không kìm được nhìn hắn: “Ngươi điên rồi phải không?”

Dạ Vi giả che miệng cười trộm, một đôi mắt hoa đào vòng mấy vòng, miễn cưỡng nói: “Lâu rồi chưa cùng sư huynh so chiêu rồi, kiếm ta hôm nay rất mỹ, hoa mỹ, cảnh mỹ, người cũng mỹ.”

Bảo Thù càng nghe tim càng lạnh, tại sao Hân Liệt một đôi hỏa nhãn kim tinh cũng không nhìn ra được hắn là giả ?!

Nàng hướng hắn dùng sức mà nháy mắt, hắn nhìn không hiểu còn cười một tiếng an ủi nàng. Bàn tay che ở ngực vung ra phía trước, hồng quang hiện ra, trong lòng bàn tay trôi lên một cây thất thải phượng linh, sắc sỡ đẹp mắt, bóng chột lóe, hóa làm một cây vũ kích.

Nàng vừa nháy mắt vừa khóc, Hân Liệt lại cho là nàng đang lo lắng thương thế của hắn, lại hướng nàng an ủi cười một tiếng.

Đặt Bảo Thù trên tảng đá lớn, cởi áo khoác xuống che ở trên người nàng, Hân Liệt xoay người lại lạnh lùng nói: “Như thế, ta cũng nên phụng bồi rồi.”

Dạ Vi giả cong môi cười, trong tay hắc quang chột lóe, hiện ra một thanh Huyền Thiết Kiếm tỏa ra âm khí ngồn ngộn. Phi thân lên, mũi kiếm đột nhiên hướng vào tim Hân Liệt đâm tới.

Hân Liệt chỉ phòng không công, liên tiếp lui ra sau.

Bảo Thù ngồi trên tảng đá, nhìn hồng quang cùng hắc quang dây dưa không dứt, trong lòng âm thầm lo lắng cho Hân Liệt.

Nàng tu vi tuy thấp, nhưng chỉ dùng đôi mắt này cũng thấy rõ. Hân Liệt tuy tức giận nhưng lại hạ thủ lưu tình, chưa từng động hạ nửa điểm sát cơ. Mà Dạ Vi giả chiêu nào cũng đều công vào chỗ yếu hại của hắn, ý tứ rõ ràng là muốn đưa hắn vào chỗ chết!

Hân Liệt cũng phát giác sát ý của hắn, cũng không khỏi kinh ngạc vạn phần, hắn vừa rồi tuy tức giận nên không để ý, lúc này lại càng nghĩ càng cảm thấy khả nghi.

Âm chí quỷ lệ nam tử trước mắt là Nhị sư đệ của hắn?

Nói đến Dạ Vi thì hắn có một đặc điểm lớn đó là tính tình rất biến thái.

Hắn nếu là ghét người, tuyệt sẽ không nói ra, ngược lại đối xử với người tốt gấp bội cho đến khi người chết trong tay hắn cũng sẽ mỉm cười đưa người đi tới cửu tuyền.

Nhớ lại lúc mới bái sư, sư phụ để cho bọn họ bốn người cùng nhau chiếu cố một con chim sơn ca bị thương, duy chỉ có Dạ Vi hao phí tâm lực nhiều nhất. Không chỉ có cùng nó cùng ngủ cùng ăn, che chở đầy đủ, hơn nữa về mặt khi nhìn chim sơn ca giống như nhìn người mình yêu, triền miên đến mức làm bọn hắn lông tóc dựng đứng.

Sau lại, sư phụ ở trên Lang Hoa Đại triều hội, trước mặt chúng đệ tử trước khen hắn trạch tâm nhân hậu, hắn lúc ấy liền tứ kinh tứ tởa(*):“Ta chăm sóc nó tốt, không phải là ta cảm thấy phải nơi này rất nhàm chán, dư dả thời gian mà thôi, chờ ta chơi chán, tự sẽ đưa nó lên đường.”

(*) tứ kinh tứ tởa: bốn phía chấn động

Sau lại, con kia chim sơn ca vết thương tuy tốt hơn nhưng cánh lại gãy lần nữa, hắn lại một lần nữa làm toàn trường khiếp sợ. Ngay trước mặt sư phụ cùng mười hai trưởng lão, Dạ Vi lại đem bóp chết tươi nó trong tay, máu tươi nhỏ xuống, còn yêu thương nhìn nó mỉm cười:“Làm một con chim, nếu không thể bay, ta biết người nhất định rất thống khổ, không phải sợ, có ta.”

Cho nên nói, tính tình biến thái của hắn trong lục giới tuyệt không phải bí mật gì, hắn cũng thần nhiên không che giấu. Chính là bởi vì như thế, khi hắn trưởng thành, sư phụ không chút do dự bỏ nhiệm hắn làm chủ chương Trừng Phật Điện.

Trừ lần đó ra, Dạ Vi còn có một đặc điểm lớn khác.

Đó chính là hắn vẻ ngoài ưu nhã khiến hắn tính tình biến thái lại biến thái hơn.

Rõ ràng là Minh giới Đại điện hạ, lại luôn làm bộ thư sinh nho nhã, vì vậy, khi sư phụ đưa hắn hộ thân pháp khí thì hắn chỉ chọn Côn Luân Phiến cùng Ngọc Cốt Ô, nói thẳng ra những thứ kia đao thương gây gộc múa rất khó coi.

Cùng hắn chung sống một ngàn năm, đừng nói động đao động thương, cũng thấy qua hắn cùng với người ngay mặt nảy ra tranh chấp?

Tư điểm, Hân Liệt ánh mắt đột nhiên lạnh lùng, lạnh lùng nói: “Lớn mật yêu nghiệt, tìm chết!”

Dạ Vi giả thấy đã bị lộ, tự biết đánh không lại hắn, trong vòng ba chiêu, sẽ bị chết thiêu dưới phượng linh vũ kích. Trong lòng có chút lạnh, trong tay Huyền Thiết Kiếm ô ô vang dội, hắn tâm niệm vừa động, cánh tay phải vung lên lại một tia sáng màu đen bắn về phía Tiêu Bảo Thù.

Hân Liệt trái tim chấn động, không cùng hắn dây dưa, mang vũ kích trong tay lần nữa hóa thành phượng linh, cong ngón tay búng ra, đuổi theo ám quang.

Phượng linh như lửa, nhanh chóng cắn nuốt ám ảnh, lát sau, lại thấy ám ảnh bị nuốt vào một đoạn lại dài ra một đoạn, phân hóa thành vạn đạo ngân châm như linh xà hướng phía trước.

Xong rồi, lần này bị ghim thành nhím rồi! Tiêu Bảo Thù lặng yên thở dài một hơi, định nhắm mắt lại.

Chỉ nghe “Oa ô” một tiếng, Tiêu Bảo Thù lập tức lại mở mắt ra, quả thấy Tiểu Bạch lơ lửng trên đầu nàng, trong miệng phun sí liệt hỏa, đánh rơi toàn bộ những ngân châm kia.

Hân Liệt tim rớt cục cũng trở về vị trí. Phượng linh vào tay, hắn xoay thân, quả như hắn đoán, người nọ đã không thấy.

Hân Liệt đem nàng từ trên tảng đá ôm lấy, giải thích: “Thù Nhi, người này không phải là Nhị sư đệ.”

Tiêu Bảo Thù muốn nói nàng biết, há miệng lại nói không ra lời, chỉ có thể tiếp tục điên cuồng nháy mắt. Đại sư huynh và cả Tiểu Bạch đều dùng ánh mắt khác thường nhìn ta, chẳng lẽ huynh không phát hiện ta không thể nói chuyện sao?

“Đừng sợ, ngươi là trúng độc thi.” Hân Liệt đem nàng che kín một chút, nhẹ giọng trấn an nói.

Thi. . . Độc thi? Tiêu Bảo Thù trợn to cặp mắt, nàng lúc nào thì trúng độc? Nàng còn tưởng là mình bị điểm huyết a!

Hân Liệt hai ngón tay đặt ở cổ của nàng, từ từ hút ra một đoàn sương mù màu đen, đột nhiên nghe thấy sau lưng có người cười nhạt nói: “Đại sư huynh chậm đã, đó không phải là độc thi bình thường, cần người hạ độc hoặc là phụ quân ta mới có thể giải. Nếu không, không quá ba ngày, tiểu sư muội sẽ bởi vì độc khí công tâm mà trở thành cương quỷ.”

Hân Liệt sắc mặt trầm xuống, Dạ Vi phe phẩy cây quạt đi về phía bọn họ.

“Nhị sư đệ, trước khi chuẩn bị đi, sư phụ bảo ngươi chiếu cố tiểu sư muội như thế này sao?”

Dạ Vi vẫn như cũ gọn sóng không sợ hãi, nhẹ nhàng sửa sang lại tay áo, chấp tay đạm nói: “Tiểu sư muội không chịu nổi Luyện Ngục khí hôn mê bất tỉnh, ta bắt đắc dĩ, mới đưa nàng tạm thời ở trong khách sạn âm ti, nhưng không nghĩ Tiểu Bạch lại bị nặng hơn, nên ta bèn mang nó đi quỷ y phủ đệ.”

Hân Liệt hừ lạnh một tiếng, trách cứ: “Phong Đô là địa phương nào, ngươi có thể nào đem nàng một người ở lại khách sạn?”

Dạ Vi không đáp, đi tới trước người bọn họ, đem Côn Luân Phiến ở trên đỉnh đầu Tiêu Bảo Thù khê phẩy.

Tiêu Bảo Thù cảm giác tay chân giống như côn trùng cắn, sau khi ngứa, thân thể đã bắt đầu có tri giác trở lại. Nàng xoay người từ trong ngực Hân Liệt bò ra ngoài, hoạt động một chút tay chân, vui vẻ nói: “Ta có thể cử động rồi! Cũng có thể nói rồi! Ha ha, cảm ơn Nhị sư huynh.”

“Ta cũng chỉ có thể tạm thời đem độc tính chế trụ mà thôi.” Dạ Vi lắc đầu, khóe miệng nở ra một nụ cười khổ, “Lúc đi, ta dùng Ngọc Cốt Ô ở trong gian phòng tiểu sư muội tạo kết giới, chỉ cần nàng không đi ra ngoài, trong Phong Đô tuyệt không bất kỳ quỷ quái có thể gây tổn thương nào cho nàng. Đáng tiếc, ta quên mất một người. Đợi lát nữa trở về U Minh cung sẽ lập tức đem hắn ra giao cho các người.”

Hân Liệt sau khi nghe xong, tức giận bốt đi không ít, mặt không thay đổi nói: “Người này đến tột cùng là ai? Vì sao giống ngươi như đúc? Hơn nữa, trong tay còn có thất chí bảo Minh giới vương U Minh Kiếm?”

Mất hần là một đôi mắt Hỏa Nhân Kim Tinh, nếu là người nọ dùng dịch dung biến hình thuật, hắn không thể nào không nhìn ra.

Tiêu Bảo Thù chợt nhớ tới lời Li Diên... suy đoán nói: “Sư phụ nói, Nhị sư huynh có một hoang dã mị loạn đệ đệ, người nọ không phải là.”

Dạ Vi nhú lông mày, Hân Liệt trả lời trước hắn một bước: “Hắn không phải là Dạ Mị.”

“Oh, vậy đây là đệ đệ khác của Nhị sư huynh?”

Tiêu Bảo Thù mới từ trên đất bò dậy, Tiểu Bạch “Vụt” từ trên tảng đá nhảy đến vai nàng, liếm hai lỗ nhỏ trên cổ nàng, đầu lòng ô oa ô oa kêu lên.

Hân Liệt quay đầu đi, híp mắt liếc xéo Dạ Vi, lạnh lùng mở miệng: “Minh quân có sáu đứa con, trong vòng ba trăm năm vô duyên vô cớ chết đi bốn người, hôm nay, dưới gối chỉ còn lại người cùng Dạ Mị. Nhị sư đệ có thể nói cho ta biết người kia là ai không?”

Dạ Vi không nhìn ánh mắt thăm thị của hắn, nhìn về mấy con minh nha (*) đậu trên mấy cành khô phía trước.

(*) minh nha: quạ ở âm phủ

Một lát sau, hắn thản nhiên nói: “Người này là nam sủng rất được sủng ái của Tam đệ ta Dạ Mị —— Tuyết Tử Anh.”

12. Chương 12: Không Phải U Minh Cung

U Minh Quỷ Vực lấy Phong Đô làm trung tâm, tổng cộng có ba mươi sáu thành trì, Vương Cung thì được xây ở chỗ sâu nhất trong Phong Đô quỷ thành. Dạ Vi vốn định từ dung nham Luyện Ngục trực tiếp bay về U Minh cung nhưng vì thân thể Tiêu Bảo Thù không chịu nổi, chỉ có thể áp dụng phương pháp nguyên thủy nhất, đi bộ.

Hân Liệt công vụ triền thân, ban ngày cũng phải làm việc nên dặn dò Dạ Vi mấy câu rồi trở về Lang Hoa Sơn. Bởi vì Tiểu Bạch thân thể không thoải mái nên Tiêu Bảo Thù chỉ có thể nhìn đau nhìn hấn mang bảo bối của nàng đi.

Lần này không khí trên đường đi vô cùng quỷ dị.

Dạ Vi thủy chung trầm mặc đi ở phía trước, Bảo Thù bình thường hay nói cũng trầm mặc, miệng cắn bánh xốp không biết Dạ Vi từ nơi nào mua được đi theo phía sau hấn. Hai người một trước một sau, khẽ cúi đầu, ngay cả khoảng cách bước đi cũng nhất trí duy trì.

Trong âm ti âm khí nồng nặc, Minh hỏa mờ ảo. Một vài tiểu quỷ không biết Dạ Vi thân phận, thấy bọn họ một lam y phiêu phiêu, một hồng y rực rỡ, bộ dạng không hợp với quang cảnh ở quỷ vực, không khỏi tò mò vây quanh bọn họ.

Bảo Thù vừa nhấc mắt, thấy ngay một con quỷ không đầu bay trước mặt, lập tức sợ hãi hét to một tiếng.

Dạ Vi khẽ khoát tay, đám tiểu quỷ liền biến mất, hấn nhíu mày: “Muội sợ quỷ?”

“Dĩ nhiên sợ, đây chính là quỷ a, quỷ a!” Tiêu Bảo Thù một tay vỗ ngực, một tay giơ bánh xốp liều mạng quơ quơ.

Dạ Vi “Oh” một tiếng, vượt qua vạt áo, nhìn nàng một cái: “Tiểu sư muội chẳng lẽ đã quên, ta cũng là quỷ a. Sáng sớm ở chỗ sủ phụ, nghe người nói rất ghét ta, tuyên bố gặp ta lần thứ nhất đánh ta một cái, thấy ta lần thứ hai đánh ta hai cái. Ta còn tưởng rằng muội là đạo sĩ chuyên vì người đời mà hàng quỷ trừ ma đầu.”

Bảo Thù ghen hợm không biết nên nói gì, sắc mặt có chút tím tái: “Kia. . . Kia đều là nói đùa với sư phụ, nhị sư huynh không nên nghĩ là thật, ta nói chỉ nói đùa chút thôi!”

“Nói đùa?” Dạ Vi giả bộ trầm tư, nhướn mày nói, “Chẳng lẽ ý tiểu sư muội là người thật ra thì thật thích ta, định thấy ta lần thứ nhất hôn ta một cái, thấy ta lần thứ hai hôn ta hai cái, đúng không?”

Bảo Thù lại ghen hợm không biết nên nói gì.

Hồi lâu, nàng tức giận nhỏ giọng lầm bầm: “Nhị sư huynh thật biết nói giỡn, nếu không phải điều này vị nam sủng kia không thể nào biết, muội thật sự hoài nghi huynh có phải là Nhị sư huynh không nữa.”

Nhớ tới Dạ Vi giả, nàng cả người lại run rẩy bất an.

Dạ Vi sắc mặt thoáng đổi một chút, sau đó lại ôn nhàn cười một tiếng, tay phe phẩy cây quạt trắng, xoay người tiếp tục đi.

Bảo Thù trong lòng kêu khổ một tiếng, âm thầm đánh vào miệng mình một cái.

Thật ra thì nàng cũng không rõ ràng nam sủng là gì, cũng không biết đệ đệ mình nuôi một nam sủng đáng dập giống như đúc ca ca hấn có nghĩa là gì, nhưng từ thấy Hân Liệt luôn làm vẻ lạnh lùng lại lộ ra vẻ mặt như thế, nàng hiểu đây tất nhiên không phải là chuyện gì tốt.

Nàng suy nghĩ một chút rồi bước nhanh lên trước cùng hấn song song bước đi, ngập ngừng nói: “Thật ra thì muội.”

“Mới vừa rồi là ta lỡ lời.” Dạ Vi cắt đứt nàng, cũng không nhìn nàng nói “Về tới nơi này, có lúc, ta sẽ trở nên không giống ta, hoặc là, ta trở về là chính mình.”

Bảo Thù mê man, hoàn toàn không hiểu.

Đang chuẩn bị nói chuyện, lại nghe thấy tiếng vó ngựa dồn dập. Ngước mắt nhìn, mấy trăm người cười hắc mã đi đến, nhìn thấy bọn họ, lập tức lật người xuống ngựa, quỳ xuống đất. Một người cầm đầu ôm quyền trầm giọng nói: “Đại diện hạ, quân thượng ở Minh Vô Điện, chờ ngài đã lâu.”

Dạ Vi nhàn nhạt vuốt cằm, gấp cây quạt: “Ta lập tức đi, bất quá, làm phiền quý tướng đại nhân tự mình đưa sư muội ta đi Tri Vi Tiểu Trúc, trước khi ta trở về, bất luận là ai cũng không được đến gần nàng.”

Quý tướng người run lên một chút rồi hắng giọng đáp ứng: “Thuộc hạ lĩnh chỉ.”

Dạ Vi nghiêng mắt, thấy Bảo Thù còn mặc áo choàng màu đỏ của Hân Liệt, nường mảy, rồi hướng quý tướng nói: “Phân phó trong cung một tiếng, đem xiêm y đưa uội ấy, ừ, màu hồng cánh sen, hình dáng đơn giản một chút. Còn có, chuẩn bị chút điểm tâm, không quá ngọt.”

Quý tướng khẽ nhếch miệng, liếc mắt nhìn Tiêu Bảo Thù, lần nữa cất cao giọng nói: “Thuộc hạ lĩnh chỉ.”

Bảo Thù thấy vị quý tướng đằng đằng sát khí trên mặt như khắc bốn chữ “Bất khả tư nghị”, lại cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, cắn bánh xốp một cái, ngẩng đầu khó hiểu nhìn Dạ Vi.

Dạ Vi nắm lại tay áo lau đi vụn bánh dính bên mép nàng, có chút cố ý nói to: “Thù Nhi ngoan, đi trước chỗ ta nghỉ ngơi, đợi ta ra mắt phụ quân xong sẽ về gặp người, được không?”

Ô ô lạp lạp, binh khí của người nào trong âm phong rớt xuống loảng xoảng loảng xoảng, Bảo Thù tim đập mạnh và loạn mất một nhịp, luống cuống gật đầu.

Sau khi Dạ Vi đi, Bảo Thù bị quý tướng lập tức kéo đi. U Minh Cung chính điện ở phía trước, quý tướng lại dắt hắc mã đi mấy vòng, hướng lên đường núi gấp ghềnh chậm rãi đi.

Không có thấy Minh giới Vương Cung khí thế khôi hoành trong truyền thuyết, nàng có chút tiếc nuối, nhất là thấy đường núi càng đi càng hoang vu, nàng càng thêm ủ rũ cúi đầu giống như sương đánh cà.

Quý tướng thỉnh thoảng ngẩng đầu quan sát nàng, trong lòng nổi lên nghi hoặc.

Dạ Vi đại diện hạ luôn thích thanh tịnh, lệnh bất luận kẻ nào cũng không được đến gần Tri Vi Tiểu Trúc. Nhưng hôm nay, Đại diện hạ lại mang về một tiểu yêu tinh, nhìn qua còn đối với nàng chăm sóc cẩn thận, chẳng lẽ, hai người này là quan hệ tình lữ?

Không thể nào a, Đại diện hạ ngay cả Yêu tộc công chúa mỹ mạo vô song cũng không nhìn trúng, làm sao sẽ xem trọng nàng?

Hắn cúi đầu bĩu môi rồi đột nhiên cả kinh, lần nữa ngẩng đầu, đem lực chú ý tập trung vào áo khoác kiểu nam trên người nàng.

Hắn vừa rồi chỉ lo kinh ngạc, cứ nhiên chưa từng phát giác, áo khoác này dùng Thiên Tầm Tơ màu đỏ dệt nên, dùng kim tuyến thêu hình Hỏa Hoàng trông rất sống động ở hai bên viền áo, gấu tay áo.

Trên trời dưới đất, còn có tộc nào dám đem Hỏa Hoàng thêu trên áo bào?

“Chúng ta còn phải đi bao lâu a?” Bảo Thù nằm ở trên lưng ngựa, ôm cổ ngựa u oán nói, “Ngựa này lông ngắn không như Trọng Minh toàn người vũ mao thoải mái, ngồi thật khó chịu.”

Quý tướng cả kinh, Trọng Minh nàng nói chính là thượng cổ thú trọng Minh?

Thật lâu sau khi lấy lại tinh thần, quý tướng cúi đầu: “Đại diện hạ tẩm cung ở trên sườn núi, đi khoảng gần một nén nhang sẽ đến.”

Bảo Thù có chút ngạc nhiên: “Hắn tại sao không ở tại U Minh Cung, một người chạy tới hoang sơn dã lĩnh này ử?”

“Đại diện hạ là ở Tri Vi Tiểu Trúc xuất thế, phu nhân sau khi qua đời, Đại diện hạ đã từng ở U Minh cung ở một đoạn thời gian. Sau đó lại cảm thấy trong cung có nhiều trói buộc, lại trở về.” Quý tướng không dám nhiều lời, cũng không dám không nói, chỉ có thể trả lời lặt vặt như thế.

“Nhất định là Minh Hậu ác độc lão yêu bà khi dễ hần!” Bảo Thù không biết alf vô tình hay cố ý vò nhăn áo khoác, nhớ tới lời sư phụ... cảm giận hướng về phía Vương Cung oán một câu.

Quỷ tướng nuốt nước miếng một cái, lần nữa liếc qua kia tay áo thêu Hỏa Hoàng chói mắt, tiểu tâm dục dục nói: “Cô nương không nên nhanh mồm nhanh miệng nên cẩn thận tai vách mạch rừng.”

“Nơi này làm gì có tường?” Bảo Thù nhìn trái nhìn phải nhìn, hừ một tiếng, “Để cho nàng nghe thì như thế nào, có gì đặc biệt hơn người, không phải ỷ vào tỷ tỷ là Nguyệt Hậu sao? Hân Liệt ta còn không sợ, ta mà sợ nàng!”

Nàng nói xong lời này thì vô cùng chột dạ. Nhưng đại sư huynh đã nói trước, trong Minh vương cung chính là bắt nạt kẻ yếu, nhất là Minh Hậu, điều bộ vô cùng, nàng nếu muốn an ổn nghỉ ngơi một tháng thì tìm chỗ dựa. Dạ Vi ở Minh giới thân phận đã đủ phiền toái, nàng không muốn cho hần thêm phiền toái. Vậy mà, nàng lại không thể mang sư phụ mình ra, không thể làm gì khác hơn là đánh dùng Hân Liệt làm cớ hiệu rêu rao khắp nơi.

Có lẽ hần chắc sẽ không để ý.

Tiêu Bảo Thù trên mặt lúc đỏ lúc trắng, buồn bực cúi đầu, mình từ lúc lên trở nên có tâm cơ như thế rồi?

Quỷ tướng đã chắc chắn nàng cùng Dạ Vi quan hệ mập mờ, lại cùng Thiên giới thái tử giao tình không phải là ít, lời nói càng thêm cung kính: “Cô nương nói vậy chắc đã biết tình cảnh của Đại điện hạ, nên hiểu, nếu Minh Hậu làm gì không phải với cô nương thì”

Tiêu Bảo Thù nuốt nước miếng, không lên tiếng trả lời.

Chờ khi đến Tri Vi Tiểu Trúc, Bảo Thù con mắt lập tức bị nó hấp dẫn. Sâu trong rừng trúc là một gian phòng bằng trúc giống như ở trên nhân gian, hơn nữa, trên đỉnh sau nhà trồng đầy hoa lan.

Bảo Thù rướn cổ lên hít, rốt cuộc hiểu được nguồn gốc mùi hương trên người Dạ Vi.

Đẩy cửa ra, vừa nhìn liền biết đã lâu không có người ở, bụi dày đến mức có thể trồng mầm đậu . Trong phòng cũng cực kỳ đơn sơ, gia cụ bằng gỗ bình thường, bàn nhỏ thượng để hai khay, một khay là xiêm y màu hồng cánh sen, một khay là trà và điểm tâm.

Bảo Thù đưa tay sờ sờ xiêm y sa mỏng, trong lòng rất thích, vội vàng chạy ra sau tấm bình phong thay đồ.

Sau nửa canh giờ, Tiêu Bảo Thù vẻ mặt đưa đám đi ra, trên người vẫn là Hỏa Hoàng trường bào.

“Thế nào, xiêm y không hợp?” Dạ Vi đã từ Vương Cung trở lại, đang ngồi ở trên bàn uống trà.

“Không không. . . Muội rất thích, vấn đề là.” Tiêu Bảo Thù thẹn thùng cúi đầu, chỉ vào vạt áo trước xiêm y ngập ngừng nói, “To. . . Không đúng, là ngực hơi rộng”

“Khụ.” Dạ Vi đột nhiên sắc mặt một hộp nước, đỏ khốc đỏ cười nhìn nàng. Dùng cây quạt chống đầu, hồi lâu mới mở miệng, “Là lỗi của ta, chỉ nói là cô gái yêu tộc, bọn họ tám phần đã đoán sai người. Không sao, ta lệnh các nàng đưa đồ mới.”

Tiêu Bảo Thù trong lòng khó chịu, nàng bị nhảm với người khác . . . là ai?

Dạ Vi thấy nàng nhú mày, cho là nàng lo lắng độc thi trong cơ thể, tiếp tục nói: “Ta đã cùng phụ quân đề cập qua, ngày mai dẫn muội đi vào trong cung, hần tự sẽ vì muội giải độc, muội cứ yên tâm. Còn có. Người kia, phụ quân đã dạy dỗ qua.”

Bảo Thù không chú ý “Ừ” một tiếng, mắt liếc qua phòng: “Ở đây chỉ có một phòng, muội ngủ ở chỗ nào?”

“Muội ở trên giường ngủ, ta ngủ ở kia.” Dạ Vi chỉ một cái vào hư không, gần cửa sổ đột nhiên xuất hiện thêm một chiếc giường êm.

Bảo Thù sững sốt nửa ngày, trên mặt “Vọt ” nhảy ra một mảng đỏ ửng: “Chúng ta. . . Ngủ cùng một phòng a?”

“Có gì không thể?” Dạ Vi nâng má, nháy mắt với nàng mấy cái, “Nếu muội lại bị người bắt cóc thì ta nên như thế nào hướng súp phụ cùng đại sư huynh giao phó? Giao cho người bên cạnh ta không yên lòng, chỉ bằng tự mình chăm sóc là tốt nhất.”

Buổi tối, nghe tiếng hít thở đều đều của Dạ Vi, Bảo Thù ở trên giường lật tới lần đi, cả đêm không chớp mắt.

Sáng sớm ngày thứ hai, nàng cùng hai con mắt gấu mèo O_O từ trên giường bò dậy thì dọa Dạ Vi suýt nhảy dựng lên: “Tiểu sư muội chẳng lẽ là chưa quen giường? Ngủ không được?”

Bảo Thù tức giận đặt mông ngồi ở trên ghế, cầm điểm tâm nhét vào trong miệng. Còn ngủ nữa, chưa bị chảy máu mũi chảy chết coi là nàng mạng lớn rồi, cùng nam nhân mình thích nằm ở cùng một phòng suốt đêm, đây không phải là khảo nghiệm chỉ số định lực vốn bằng không của nàng sao?

“Xiêm y chuẩn bị có người đưa tới, theo ta thấy, thứ muội hiện nay nhất cần chính là cái này.” Dạ Vi quay người, từ trong tủ gỗ lấy ra một hộp gỗ, cười nói, “Bên trong có một ít phấn bột nước, muội xem còn dùng được không, không được nữa thì ta sēsai người đi mua.”

Bảo Thù kinh ngạc nhận lấy, nhìn hẩn hồi lâu không nói ra lời nói.

Dạ Vi một thân nguyệt nha bạch trường sam, nhìn vào gương đồng, thuần thực dùng một chiếc bạch ngọc trâm nhẹ oản búi tóc.

Hẩn bình thường hay dùng một dây lụa màu xanh đem tóc tùy ý buộc ở sau ót, hôm nay lại sơ tóc quy củ chỉnh tề như thế, xem ra, Minh vương nhất định rất nghiêm khắc.

Bảo Thù từ trong hộp gỗ lấy ra một chiếc bút kẻ lông mày, nhỏ giọng nói: “Nhị sư huynh, ta không biết.”

“Àn?” Dạ Vi con ngươi màu đen thoáng qua một tia kinh ngạc, ngay sau đó ôn nhuận cười nói: “Nếu là tiểu sư muội không ngại, ta xin phép làm đại lao.”

Dứt lời, hẩn nâng tay áo rộng lên, nâng bút vẽ lông mày vì Bảo Thù kẻ lông mày.

Nhìn ngón út hẩn khê cong lên, ngửi mùi hoa lan nhàn nhạt tỏa ra từ người hẩn, trong lòng ngứa ngáy rồi lại ngứa ngáy. Mà Bảo Thù chỉ dám ngơ ngác ngồi, không dám thở to.

Xong rồi, nàng muốn chết, nàng thật muốn chết! Thần a, ột đạo thiên lôi tới đánh chết nàng đi!

“Đại diện hạ. Đồ ngài muốn. Nô tỳ đã đưa tới.” Hai tiểu tỳ đỏ mặt đứng ở trước cửa, rèm cửa phòng trúc bị gió lùa, tình cảnh bên trong tự nhiên nhìn thấy nhất thanh nhị sở.

“Đi vào.” Dạ Vi chuyên chú cầm bút, mắt nhìn thẳng.

Hai tiểu tỳ khom người vào cửa, đem khay đặt trên bàn, một người trong đó len lén liếc bọn họ một cái rồi mới cung kính đứng nghiêm một bên.

Dạ Vi khoe miệng cong lên cười lạnh, lát sau lại ôn nhàn đối với các nàng nói: “Các người trước hầu hạ nàng thay quần áo, chút nữa thoa chút son phấn, tóc thì làm song hoàn búi tóc là được rồi.”

“Nô tỳ tuân lệnh.” Hai tiểu tỳ hành lễ, đưa Bảo Thù đi ra sau tấm bình phong.

Bị người hầu hạ thay quần áo, Bảo Thù vốn nên cảm thấy rất không có thói quen, nhưng hôm nay nàng si ngốc ngây ngốc, để các nàng tùy ý hầu hạ, đợi đến từ trong bình phong đi ra ngoài thì mới kinh ngạc đến giật mình.

Dạ Vi cũng hơi giật mình.

Nàng bình thường hay mặc một bộ váy rộng thùng thình, cả người nhìn qua thì trông hơi mập. Hôm nay thay lăng la sa y, không chỉ có màu hồng cánh sen làm nổi lên màu da trắng nõn mượt mà, vóc người đầy đặn lộ ra, hôm nay tất cả cô gái lấy gầy làm mỹ, còn nàng lại là ngây thơ động lòng người.

Nhất thời, hẩn thậm chí có chút hối hận.

“Này. . . Đây cũng quá lộ đi.” Bảo Thù đỏ mặt, đem nơ bướm trước ngực nơ kéo lên.

Dạ Vi lấy lại tinh thần, móc ra chiết phiến phe phẩy, ghé vào bên tai nàng cười nhẹ nói: “Ta chợt có loại ảo giác, muội nói xem hai chúng ta có giống như phàm trần tân hôn yến tiểu phu thê, sau đêm động phòng hoa chúc, sáng liền đi gặp cha mẹ kính trà? Ân?”

Bảo Thù lưng chờ, như có sâu trượt vào trong lỗ tai, thẳng tắp chui vào tim nàng.

Ngây ngốc đi theo Dạ Vi tiến vào U Minh Cung. Nơi này cũng khá đẹp, tường sơn màu đỏ không giống như tiên sinh kể truyện nói có tiếng rên rỉ truyền đến từng đợt, Quỷ Hỏa nhảy múa. Ngược lại, nơi này cùng hoàng cung trên nhân giới không sai biệt lắm, cung đạo rất nhiều, hành lang rất dài.

Dọc trên đường đi, thỉnh thoảng gặp phải người quen, không tránh được một hai màn nói chuyện khách sáo.

Dạ Vi thủy chung bước đi không nhanh không chậm, nói chuyện không nóng không lạnh, khóe miệng treo nụ cười không mặn không nhạt, rõ ràng không có nửa phần kiêu căng, lại khiến mọi người không dám nhìn thẳng.

Một tướng lĩnh áo đen từ khúc quanh đi ra, nhìn thấy Dạ Vi, lập tức tiến lên bẩm báo: “Đại diện hạ, Minh Hậu có lệnh, mời ngài tới Minh Hoa Điện một chút.”

Dạ Vi nhú mày, cúi đầu dặn dò Bảo Thù: “Ta đi một chút sẽ về, muội đợi ta ở đây, đừng đi lung tung.”

Nhìn bóng lưng của hắc biến mất trên hành lang, Bảo Thù mới thở dài một tiếng, nàng thật mệt muốn chết rồi, suốt đêm không ngủ còn chưa tỉnh, bây giờ bị xiêm y siết chặt làm nàng thở không thông, còn phải ưu nhã đi theo sau lưng Dạ Vi giả bộ tiểu bạch thỏ, so giết nàng còn thống khổ hơn.

Nàng nhìn bốn bề vắng lặng, tháo lỏng nút thắt trước ngực một chút, lại cởi giày ra, nằm trong bụi cỏ ngủ bù.

Không biết ngủ bao lâu, chợt nghe có tiếng người nói chuyện, hơn nữa, còn nhắc tới cái tên mình rất quen thuộc. Nàng lập tức giật mình, nằm ở bụi cỏ vểnh tai nghe.

“Người đã nghe nói chưa, Đại diện hạ lần này trở lại mang theo một tiểu yêu tinh, cùng ngủ cùng thực, nghe nói vô cùng sủng ái. Còn có, mới vừa Tam diện hạ ngăn lại Đại diện hạ để hỏi chuyện, Đại diện hạ không để ý hắc. Người có nhìn thấy bộ dáng Tam diện hạ tức giận đi về phía tẩm cung. Ai, Tử Anh đêm qua mới bị đánh một trận, lúc này, chắc là đang bị Tam diện hạ đánh cho thê thảm.”

“Ta nói, thảm nhất chính là Đại diện hạ chúng ta, người nói xem, là thần tiên làm sao lại một đệ đệ như vậy! Cả ngày cứ đi thu góp một đồng nam tử bề ngoài giống hắc, học hắc mặc quần áo, học hắc điệu bộ nói chuyện, mỗi đêm đều bị Tam diện hạ đè ở dưới thân thể làm hành vi phóng dăng, đây không phải là đổi cách làm nhục Đại diện hạ chúng ta sao?”

“Vậy còn biện pháp gì nữa đâu, ai kêu Tam diện hạ là Minh Hậu ruột thịt hệ chính huyết mạch, Đại diện hạ chúng ta có mệnh là người phạm? Huống chi, người phạm kia đến chết Minh Quân cũng không cho nàng thân phận. Ai, đáng thương Đại diện hạ, người này trước sau có ai mà không đâm hắc tích lương cốt nói ba đòi bốn, thật không biết hắc làm sao còn có thể cười.”

Hai người càng ngày đi càng xa, thanh âm nhỏ dần rồi không gian chìm vào yên tĩnh.

Bảo Thù nằm ở trong bụi cỏ không nhúc nhích, tâm trạng giống như đá chìm xuống đáy hồ, nằm yên không thấy cử động.

Yêu Nhiêu nói: “Ta không biết đem người mang cho hắc, là phúc hay là họa. Nhưng là vô luận như thế nào, cũng không nên thương tổn hắc, hắc. đủ khổ.”

Trong đầu Bảo Thù như có một đám mây mù bao quanh, chỉ vang lên một câu nói nàng nghe thấy khi nửa mê nửa tỉnh.

Nàng từ trong bụi cỏ bò dậy, đi về hướng Dạ Vi rời đi lúc nãy, đột nhiên, nàng rất muốn nhìn thấy hắc, rất muốn ôm lấy hắc, bất kể hắc có thích mình hay không, cũng không quan hệ.

13. Chương 13: Quỷ Tiết

Đi qua hết khoảng hai hành lang, Bảo Thù nhận ra là mình đã lạc đường nên vội vàng đi theo đường cũ trở về.

Đi bên trái quay bên phải, nàng rớt cuộc hiểu rõ câu mà cha nàng thường nói với mẹ — nữ nhân đều là dân mù đường! Sau đó liền nghĩ tới câu mẹ nàng trả lời cha — nữ nhân không phải là dân mù đường thì làm sao có thể bị nam nhân lừa gạt về nhà?

Bảo Thù đứng yên tại chỗ quanh sát xung quanh, phát hiện bên trái có vườn, hơn nữa hình như có tiếng người truyền ra nên quyết định đi vào hỏi thăm một chút, như thế vẫn tốt hơn là một mình mò mẫm.

Nàng chân trước mới vừa bước chân vào vườn, lập tức bị tiếng rên rỉ truyền đến làm cho kinh hãi.

“A . . . Điện hạ. A a”

Thanh âm này, là Nhị sư huynh? Không, là Tuyệt Tử Anh! Bảo Thù nhìn tảng đá lớn phía trước, trù trừ một lát rồi nhẹ nhàng đi vòng qua núi giả núp ở sau tảng đá lớn nhìn trộm .

Vừa nhìn vào, nàng lập tức nhìn thấy cơn ác mộng mà cả đời không thể quên được.

Đó là một khuôn mặt giống hệt Dạ Vi, giờ phút này lại toát lên vẻ thống khổ vạn vẹo, hơn nữa còn rất đậm mỹ không tả được. Hắn nằm trên một chiếc bàn đá, thân thể vạn vẹo, tóc dài tán loạn hai bên bị mồ hôi thấm, miệng liên tục thốt ra tiếng thở dốc yêu kiều đảo điên lòng người.

“A a, điện hạ. Ta thật không chịu nổi. A”

“Tại sao! Tại sao! Tại sao ngươi không yêu ta! Ta vì ngươi làm nhiều việc như thế còn chưa đủ sao!”

Cạnh đó là một nam nhân mặt mày hung ác nhưng lại tà mị vô cùng, hắn một tay bóp cổ Tuyệt Tử Anh, một tay giữ chặt bờ eo hắn, phía dưới có một vật cứng liên tục rút ra đâm vào.

Hai thân thể trắng kiết lỏa lồ, quấn lấy nhau như rắn, bốn cung nữ đứng yên ở bốn góc yên lặng không một tiếng động.

Bảo Thù hoảng sợ nói không nên lời, hai chân mềm nhũn, chỉ có thể há mồm cắn tay để ngăn lại tiếng hét kinh hoàng đang chực chờ trong cổ họng. Nàng đã từng thấy qua chó đực cũng như thế trên người chó mẹ, lúc đó nàng không hiểu nên chạy vào kêu mẹ ra xem, lúc đó Bảo mẹ tát nàng một cái nói nàng không biết xấu hổ!

Vậy thì lúc này, nàng đang nhìn thấy cái gì?

Thứ rút ra đâm vào bên trong người Tuyệt Tử Anh là cái gì vậy?

Ngực của nàng chợt dấy lên một cơn đau nhức, không thể không ôm ngực ngồi xuống đất, lúc này cũng y hệt như ngày hôm qua, cảm giác như trái tim bị nứt ra, trong đầu hiện lên rất nhiều hình ảnh, rất nhiều nhưng lại không thể liên hệ lại với nhau.

Nàng đột nhiên ngẩng đầu lên, tiếp tục nhìn khung cảnh trước mặt, thần thái dần lạnh nhạt, tựa hồ như đã hiểu nhưng nàng không hiểu .. không hiểu gì hết

Ngay lúc nàng đang đau đớn như sắp chết, cặp mắt đột nhiên bị một bàn tay lạnh che kín, một lát sau, một luồng chân khí từ đỉnh đầu từ từ truyền vào thân thể, tâm trạng đang bị xáo trộn cũng dần dần bình tĩnh lại.

Khi bàn tay được lấy ra thì Bảo Thù nhận ra mình đang đứng trước một dòng sông.

Thượng nguồn phía xa được bao phủ bởi một tầng sương mù, dưới chân thác là những dãy bửu ngọc hoa nở rộ, huyết lệ diễm diễm, một người mặc trường bào màu đen, mắt đen tóc đen, mặt không chút thay đổi nhìn dòng nước trôi không ngừng, như một pho tượng đá được đặt ở nơi đây từ rất lâu ...

Bảo Thù không khỏi hít sâu một hơi, Hân Liệt tính tình lạnh khốc khiến người ngoài cảm thấy hân kiêu ngạo, hân cô đơn. Mà người đang đứng trước mắt này, lãnh ngạo của y là từ trong xương mà có, ở đó lộ

ra hơi thở của sự đen tối, của sự chết chóc, về mặt y khiến cho thể nhân phải kinh đảm trước trái tim lạnh lùng của y.

“Người là. . . . Minh Quân?” Bảo Thủ khó khăn mở miệng, trừ tu gia đứng đầu Minh giới, nàng thật không nghĩ ra còn có ai có thể có được khí chất như y.

Lúc này hắn mới quay đầu lại, liếc nhìn nàng một cái: “Độc của người, bản quân đã giải.”

“Cảm. . . Cảm ơn.” Bảo Thủ sợ hãi cúi đầu, không dám nhìn hắn, mặt đỏ bừng, mới vừa rồi, nàng đã thấy thứ không nên thấy, mà y, nhìn thấy nàng thấy thứ không nên thấy. . . .

Trong nội tâm đột nhiên cứng lại, Bảo Thủ vọt ngẩng đầu lên tức giận nhìn tu gia: “Người cũng thấy Dạ Mị làm chuyện tốt như thế nào, tại sao không khuyên bảo hắn? Chẳng lẽ người không nghĩ rằng như thế sẽ làm ta Nhị sư huynh khó chịu rằng tất cả mọi người đang chê cười huynh ấy sao!”

Tu gia thể nhưng không lo không buồn, mặt không thay đổi nói: “Hắn bất quá chỉ là một nam sủng, cũng không phải là Dạ Vi, chẳng lẽ là ta đây làm cha, ngay cả nhi tử thích ai cũng phải xen vào sao?”

“Nhưng người nọ cùng Dạ Vi đáng dập giống hệt nhau. Nhi tử của người thích trưởng tử của người, đó là loạn luân, còn lãn nhân cùng nam nhân, người không cảm thấy ghê tởm sao?” Bảo Thủ chống eo tức giận nói, nàng lúc này này huyết khí dâng trào thứ gì cũng có thể làm, điều gì cũng có thể nói.

“Nam nhân, nữ nhân có gì khác biệt? Thần tộc có thể huynh muội lấy nhau, Minh phủ liền không thể huynh đệ yêu nhau? Huống chi, hai đứa con trai của ta, khi nào thì loạn luân?” Tu gia nhìn nàng nói từng chữ một.

Bảo Thủ đột nhiên cảm thấy rất buồn cười, nàng không ngờ vị Minh Quân lạnh như băng này có thể nói những lời như vậy!

Im lặng hồi lâu, tu gia lại nói: “Người rất quan tâm Dạ Vi?”

Bảo Thủ đỏ mặt, ngập ngừng nói: “Huynh . . . huynh . . . huynh ấy là Nhị sư huynh của ta, ta đương nhiên là quan tâm!”

“Thật không biết là chuyện tốt hay là chuyện xấu.” Tu gia quay mặt đi tiếp tục nhìn con sông, giọng nói không buồn không vui, “Xem ra, số mệnh quả nhiên đã được định đoạt, nửa điểm cũng không sai.”

“A? Ngài nói cái gì?” Bảo Thủ không hiểu ra sao, vị Minh Quân này xem ra còn là một cao thủ nói bóng.

“Không có gì.” Tu gia lắc đầu, đôi mắt lóe lên một tia sáng, nói, “Đi ra đi.”

Bảo Thủ nghi ngờ quay đầu lại, Dạ Vi từ chỗ tối đi ra, cúi người chấp tay: “Nhi thần, ra mắt phụ quân.”

Tu gia vuốt cằm, giọng nói có chút lương bạc: “Người ngày mai liền lên đường đi, nếu là Lệ Quý mang không trở lại, có mấy lời cũng không cần phụ quân nhiều lời, người phải biết, chờ đợi người sẽ là cái gì.”

“Nhi thần tuân chỉ.”

“Lần này Ma giới là tìm hiểu tình hình trước khi hành động, cũng chưa biết chắc chúng có âm mưu gì, khi hành sự phải chú ý cẩn thận.”

“Nhi thần ghi nhớ.”

“Lúc nguy cấp không cần liều mạng.”

“Nhi thần hiểu.”

“Còn nữa, mang nha đầu này cùng đi.”

“. Nhi thần nhớ kỹ.”

Một luồng hắc vụ lướt qua, Minh Quân rời đi để lại những đóa bỉ ngạn hoa bay tứ tán trong không trung, Dạ Vi đứng thẳng dậy, lấy chiết phiến ra.

Bảo Thủ không nhịn được thở dài: “Tuy tu gia lạnh lùng nhưng ngài rất quan tâm tới huynh.”

Nàng ngốc như vậy cũng hiểu được, Dạ Vi làm sao có thể không hiểu, hắn không khỏi cảm thấy buồn cười nhìn nàng: “Hắn là phụ quân của ta, tự nhiên là quan tâm ta, còn cần muội nhắc nhở sao? Bất quá, ta lại là muốn hỏi muội một chút, rõ ràng đã dặn đứng yên chờ ta mà sao chỉ sau chớp mắt đã không thấy người đâu nữa?”

“Muội nhìn thấy” Bảo Thù không lên nói tiếp, nhìn khuôn mặt như ngọc thạch của Dạ Vi khiến nàng nhớ tới khuôn mặt đậm tà của Dạ Mị, sống mũi không khỏi cay cay.

“Thấy cái gì?” Dạ Vi cách một tiếng khép chiết phiên lại.

Trong hốc mắt, nước mắt trào lên không thể kìm chế được, Bảo Thù cũng không kiềm chế được, vội chạy tới ôm chặt lấy Dạ Vi, nàng ở trong lòng không ngừng tự nói với mình, hắn là Tuyết Tử Anh, không phải là Dạ Vi! Đó không phải là Dạ Vi!

Nàng biết rõ

Nhưng là khuôn mặt đậm mị của Tuyết Tử Anh không ngừng cùng với người trước mắt hòa làm một

Nàng vội lắc đầu thật mạnh. Không thể, nàng không thể như thế, như vậy đối với Nhị sư huynh là vũ nhục, là kịch độc, như thế thì nàng cùng những kẻ đứng sau lưng hắn mà đâm hắn một đao hai kiếm có gì khác nhau?

“Thù Nhi ——” Dạ Vi hơi giật mình một chút, nhưng thông minh như hắn, rất nhanh liền hiểu ra vấn đề, Bảo Thù nhất định là thấy được điều không nên nhìn, cho nên, phụ quân mới dẫn nàng đi hình đổi ảnh tới nơi này.

Hắn nên nghĩ đến điều này, mới vừa rồi chọc giận Dạ Mị.

Hắn mặc cho nàng ôm, lặng yên không tiếng động cất chiết phiên, ôm lấy nàng, ôn nhu an ủi: “Là lỗi của sư huynh lỗi, nên đem Bảo Thù mang theo bên người, bọn họ hù dọa muội sao? Muội còn nhỏ, những chuyện này.”

“Không đúng không đúng!” Bảo Thù vẫn ở trong ngực hắn liều mạng lắc đầu, “Ta chỉ là ghét hắn đối xử như thế với huynh!”

Dạ Vi sống lưng cứng đờ, nụ cười trên mặt hoàn toàn biến mất.

“Người đang thông cảm cho ta?” Thanh âm lạnh lẽo như băng, không có chút nhiệt độ.

Bảo Thù căn bản không để ý tới biến hóa của hắn, dùng tay quạt nước mắt nước mũi nói: “Không phải là thông cảm, là đau lòng! So với đau tim còn đau hơn ngàn lần! Muội không thích hắn làm nhục huynh, muội không muốn hắn làm nhục Nhị sư huynh mà muội thích nhất !”

Dạ Vi cảm thấy trái tim hắn như chậm một nhịp, vẻ mặt sáng lên, hồi lâu, hắn xoa đầu Bảo Thù, cười nói: “Nha đầu ngốc, người còn quá nhỏ, có rất nhiều chuyện không hiểu, thật ra thì, Dạ Mị không hề giống như người nghĩ, hắn cho nên làm ra chuyện như vậy, cũng không phải là làm nhục ta.”

“Muội mặc kệ muội mặc kệ, muội thế nào cũng không muốn!” Bảo Thù ôm hắn không buông tay, nước mắt nước mũi lau hết trên người hắn.

“Tại sao muội không muốn?” Dạ Vi đỡ khóc đỡ cười, trong lòng đột nhiên sinh ra một tia nghi ngờ, mới vừa rồi, hắn vô ý mất không chế điều tiết nhiệt độ, vì sao, nàng không sợ lạnh?

“Bởi vì Nhị sư huynh là của muội, ai cũng không thể đụng vào! Người nào đụng muội giết kẻ ấy!”

Nói xong câu này, hai người đều sửng sốt.

Bảo Thù đột nhiên từ trong ngực Dạ Vi nhảy ra, nửa quần bách nửa khiếp sợ, trong lòng nàng không hề nghĩ ngợi liền nói, câu đó quả thật từ miệng nàng đi ra sao? Nàng làm sao có thể nói ra những lời bá đạo như vậy?

Thật là không thể tin được! Chẳng lẽ, lúc này đau lòng, trong đầu nàng quả thật có tồn tại ý niệm này?

Nàng vẫn còn đang suy nghĩ thì Dạ Vi gõ đầu của nàng một cái, nói: “Những lời này có thể đùa được sao? Nói riêng ta thì không sao chứ nếu để cho sư phụ nghe, không nên nói muội tính cách đơn thuần, hay là nên trách ta vô phương dạy dỗ!”

Bảo Thủ che đầu, le lưỡi một cái, vội đổi chủ đề: “Sông này thật là đẹp, nước thật trong, hắc hắc!”

Dạ Vi sớm quen tính tình nàng, không biết nên khóc hay cười nhìn nàng: “A? Nơi này chính là thượng nguồn của sông Quên, tự nhiên lại trong lại đẹp, bất quá, nếu là nhảy xuống thì chắc chắn không thể nào không đẹp, ba hồn bảy vía, bảo quản một luồng đều không còn.”

Bảo Thủ “Ba” thu tay lại, nghiêng mặt sang bên, thấy Dạ Vi đôi mắt hoa đào nheo lại mang theo tia cười, trong lòng tức giận, khẽ chu cái miệng nhỏ nhắn: “Nhị sư huynh lừa ta.”

“Lừa người?” Dạ Vi nhìn xuống nước sông trong vắt, nụ cười sâu hơn, “Ừ, ước chừng một ngàn năm trước, ở chỗ muội đang đứng hiện tại, ta tận mắt mẫu thân của ta nhảy xuống sông Quên, bị phi hồn phách tán.”

“Thật. . . Thật?” Bảo Thủ không thể tin được.

“Trong một năm lục giới hỗn chiến, phụ quân ta khi vẫn chỉ là Minh giới thái tử, bị trọng thương rơi xuống nhân gian, bị một vị tân nương cứu, hơn nữa, yêu nàng. Vậy mà, vị tân nương tử kia lại nhất định không chịu thương hấn, phụ quân dưới cơn nóng giận, diệt nàng phụ gia cả nhà, bắt nàng xuống U Minh cung.”

Bảo Thủ kinh ngạc chằm chằm hấn, trong lòng một đau đớn.

Dạ Vi khẽ khom người ngồi xổm xuống, vuốt ve bông bĩ ngạn hoa diễm lệ bên bờ sông, lãnh đạm nói: “Cô nương kia, mặc dù trời sanh tính tình ôn uẩn, nhưng cũng là một người cương liệt, thừa dịp phụ quân chưa chuẩn bị, treo cổ tự tử tự vận. Đáng tiếc, nàng quên nam nhân của nàng, tuyệt không phải người trần mắt thịt, mà là kẻ nắm giữ thể nhân sinh tử luân hồi, Minh giới thái tử. . . . Sau đó, ta cùng nàng được phụ quân truyền ột nửa tu vi, không chỉ khiến nàng hoàn dương, còn có thể trường sanh bất lão.”

Bảo Thủ đi tới bên cạnh hấn quỳ xuống, lúng ta lúng túng nói: “Phụ quân huynh rất yêu mẫu thân huynh.”

Dạ Vi không để ý đến nàng cười nhạt: “Yêu thì thế nào? Trên đời, chỉ có tình yêu hai chữ là không thay đổi, sông Quên làm tan biến nhân hồn, dục vọng làm biến đổi nhân tâm. . . . Cuối cùng, hấn không phải là vì mình quân vị trí này mà cưới Long tộc Nhị công chúa sao, lại thêm vài vị phi tần đếm không hết, đem mẫu thân của ta ném vào trong trúc viện nhỏ suốt năm trăm năm không quản không hỏi? Nếu không phải mẫu thân nàng nhảy sông Quên, sợ là hấn ngay cả việc có ta con trai như vậy cũng không biết.”

“Nhị sư huynh ——” Bảo Thủ nhẹ nhàng cầm tay của hấn.

Môi của hấn bờ, treo một nụ cười ôn nhuận, nhẹ nhàng như tia nắng ban mai, lòng bàn tay của hấn, lại là lạnh thấu xương, xâm nhập vào tận tim gan.

Bảo Thủ muốn nói vài lời an ủi hấn, nhưng như cổ họng như nghẹn lại, một chữ cũng nói không ra, chỉ chốc lát, khóe mắt hồng hồng, ngay cả khóc cũng không được, cả người run rẩy nhìn Dạ Vi mỉm cười.

Hấn trở tay đặt lên tay của nàng: “Nha đầu ngốc này, một ngàn năm rồi, hôm nay nếu không phải là đi tới nơi này, ta suýt nữa cũng quên hết. Không còn đau khổ như trước nữa, cũng không muốn nhớ lại, rốt cuộc cũng chỉ là vấn đề thời gian. Suy nghĩ một chút, cái gì là của quá khứ thì đừng nên để trong lòng, cứ tự tại mà sống. . . .”

“Nhị sư huynh, huynh muốn làm Minh Quân?” Bảo Thủ đã hiểu, vương trử cũng không lấy trưởng ấu vì tự, mà là con trai trưởng vì hôn, giống như Thương Kiệt.

Dạ Vi nhún mày, trầm mặc nói: “Không phải là có muốn hay không, mà là không thể không muốn.”

Bảo Thủ như hiểu mà gật đầu.

Nếu là Dạ Mị làm Minh giới đứng đầu, thì cuộc sống sau này của Dạ Vi. . . .

Trong đầu lại hiện lên khuôn mặt dâm mỹ của Tuyết Tử Anh, đáy lòng lại lạnh như băng.

“Nhị sư huynh, ta nhất định sẽ giúp huynh ——”

“A? Giúp ta làm chi?”

“Giúp người làm Minh Quân”

“A? Ý kiến này không tệ, tiến độ pháp thuật của muối như thế nào rồi?”

“”

*

Từ U Minh cung tới lãnh địa của yêu tộc không mất quá nửa ngày, vậy mà, Dạ Vi và Bảo Thủ đi hết hơn nửa tháng mới tới. Dọc đường đi, Bảo Thủ thấy cái gì cũng mới mẻ kỳ lạ, tay đi một chút, đông đi một chút, càng đi càng hăng hái.

Quý tướng gặp đến độ đậm chân, nhưng lại không dám mở miệng thúc giục nửa câu.

Minh nha ngâm mật thư bay tới bay lui, Dạ Vi cũng chỉ mở ra đọc lướt qua, không chút phật lòng. Ngược lại Bảo Thủ lại thấy rất xấu hổ, cổ nén lòng hiếu kỳ, thúc giục hần mau chút lên đường.

Dạ Vi khẽ cười: “Không vội, sự phụ mệnh ta dẫn muối ra ngoài lịch duyệt, đó mới là mục đích chủ yếu của chuyến đi. Hơn nữa, tối nay Minh giới tổ chức lễ hội mỗi năm một lần, vừa đúng lúc dẫn người đi luôn.”

Bảo Thủ tỏ vẻ không hiểu, quý tướng liền giải thích: “Hôm nay là ngày mười lăm tháng bảy, quý tiết.”

Nếu là trước kia nghe thấy hai chữ “Quý tiết” này, Bảo Thủ nhất định bị dọa sợ đến không dám ra cửa, hôm nay cũng là ma quyền sát chưởng như thế nhưng nàng đột nhiên lại như đem tất cả sợ hãi ném ra sau lưng, kéo tay Dạ Vi đôi mắt sáng lên, la hét nhất định phải đi xem một chút.

Dạ Vi lấy chiếc khăn che miệng, cười không ngớt. Quý tướng thở dài thở ngắn, vẻ mặt buồn thiu.

Minh giới Quý Tiết cũng giống Nhân giới Thất Tịch, cũng khắp nơi giăng đèn kết hoa. Bất quá, chủ yếu là đèn lồng màu đen, hoa màu tím. Mà nơi này cũng khá gần yêu thành, trên đường đi có rất nhiều quỷ chùng ma vai, vô cùng náo nhiệt.

Trên chợ quỷ, Bảo Thủ đi một chút dừng một chút, cái gì cũng muốn mua, Dạ Vi mỉm cười lắc đầu, nói trên người vàng không đủ.

Nàng lại đem ánh mắt ước mơ quăng về phía quý tướng.

Quý tướng căng thẳng nhìn về Dạ Vi, chỉ có thể co quắp lắc đầu, nói trên người vàng cũng không đủ.

Nhìn nàng đứng trước gian hàng không ngừng chảy nước miếng, vẻ mặt cực kỳ thất vọng, Dạ Vi trong lòng có chút không đành lòng. Nhưng vấn đề là, hẳn lại không thể nói thẳng, trong những tách trà lớn kia đều là máu người, bánh bao hấp lấy người thịt làm nhân, những chiếc hộp nhỏ xinh xắn kia, tất cả dùng bạch cốt mài thành bột rồi chế thành.

Minh luật nghiêm cấm tùy ý tàn sát loài người, nhưng là yêu tộc ngay cả Minh vương đều không để ở trong mắt, nói gì đến Minh luật.

Vậy mà, yêu quái tộc trưởng cùng vương thất kết có người thân, vô cùng cuồng vọng, nhưng qua ngàn năm cũng không có toan tính làm phản, hôm nay chết thảm dưới Lệ Quỷ, không biết tiểu thế tử tập vị sau, lại khi như thế nào?

Dạ Vi bất đắc dĩ, mua một chiếc đèn lồng đưa cho nàng: “Muối có thân nhân cần lấy tế?”

Bảo Thủ thối phồng tại trên lòng bàn tay, hiếm là không được, hồi lâu lắc đầu một cái: “Không có, muối trước đây chỉ nuôi qua một con cá nhỏ, sau lại đói bụng quá bèn đem ra nướng ăn.”

Dạ Vi nhướn mi, từ trong tay nàng cầm lại đèn lồng: “A? Vậy liền vô dụng.”

Bảo Thủ chợt nhớ tới cái gì, vội vàng đoạt lại như đoạt bảo, nói vội: “Có có có, ta có thân nhân muốn lấy tế!” Vừa nói vừa cầm đèn lồng chạy đi trên bờ sông, đốt thượng Tâm nhi, thuận tay hướng trong sông vừa để xuống.

Đứng cạnh nàng là một cô nương đang tặc mi thử nhẫn, trong tay cũng đang cầm một chiếc hà đèn nhỏ, năm múi trên phiến lá viết “Ta là Quý cô nương” năm chữ to. Nhìn sang hà đèn của Bảo Thủ, vội vàng dùng cùi chỏ đụng nàng một cái: “Wey wey Wey, người sẽ không định nói gì sao?”

Bảo Thủ vội vớt hà đèn lại, khiêm tốn hỏi lại: “A, còn phải nói gì sao?”

Quý cô nương liếc nàng một cái: “Đương nhiên rồi, người trước kia làm chưa làm qua? Không nhìn thấy trên hà đèn của người khác viết đều có chữ sao? Ai lại như người không viết gì, ngốc thế.”

Bảo Thủ xấu hổ cúi đầu, nàng từ nhỏ ở trên núi, căn bản không biết thế nào thả hoa đăng.

Càng ngày càng cảm thấy, năm trăm năm này nàng sống vô ích.

Dạ Vi từ từ phe phẩy chiết phiến, đứng ở bên bờ cười như gió xuân: “Thật ra thì, đây đều là nhân gian lưu hành, chúng ta là quỷ, cũng chỉ làm chơi thôi, không cần thiết phải viết.”

“Người tiểu thí hài này, tại sao có thể nói như vậy đây! Lão nương ta.”

Quý cô nương nghĩa phần điền ưng ngẩng đầu lên, nhìn thấy Dạ Vi, nuốt lại câu nói phí sau, đỏ mặt nói, “Công tử nói rất đúng, tiểu nữ. Bất quá tìm cá an ủi thôi.”

Dạ Vi hiểu ý nhẹ nhàng vuốt cằm, Quý cô nương này chắc là đang lạy tế cho thân nhân nàng đã mất ở phàm trần.

Quý cô nương thấy hắn có vẻ dễ tính, bắt đầu câu có câu không tiếp cận hắn. Dạ Vi khách khí trả lời, ánh mắt đôi mày lại chăm chú nhìn Bảo Thủ, thấy nàng viết viết vẽ vẽ, bộ dạng thành kính, không khỏi có chút ngạc nhiên.

Chẳng lẽ, nàng làm thật ở lạy tế cho con cá đã táng thân trong bụng heo?

Hồi lâu, Bảo Thủ đại công cáo thành công vỗ tay ba cái, cẩn thận thả hà đèn xuống nước, nhẹ nhàng đẩy một cái, sau đó chấp tay trước ngực, đưa mắt nhìn nó càng phiêu càng xa, đứng lên, nàng vui vẻ nhìn Dạ Vi: “Chúng ta đi thôi?”

Quý cô nương là nhất tự lai thực, thân mật khoác ở cánh tay của nàng, thân thiện nói: “Người lạy tế ai thế?”

Bảo Thủ gãi đầu ngượng ngừng cười một tiếng: “A . . . Là một người thân của ta, thăm hỏi thăm hỏi một cái thôi mà.”

Lúc này không phải nàng nói không có thân nhân nào để lạy tế sao? Dạ Vi âm thầm suy nghĩ, trong lòng càng thêm nghi ngờ, định thừa dịp nàng không chú ý, đem hà đèn triệu hồi, bên tai chợt vang lên từng đợt tiếng chuông, mà lại như Thiên Lô đánh vào quỷ linh tinh phách.

Trên đường chúng quỷ hoảng sợ chạy trốn tứ , trên mặt chảy máu đầm đìa.

Quý tướng vội che lại tâm mạch, Dạ Vi sắc mặt trầm lại, vung tay lên, Côn Luân phiến trong tay đột nhiên bay lên giữa không trung, ở phụ cận tạo thành một tầng ánh sáng hình quạt, ngăn trở thanh âm của Lệ Quỷ.

“Núp ở thân thể của ta sau.” Dạ Vi nghiêng con mắt, nghiêm túc nói.

Không có ai ứng tiếng.

Dạ Vi kinh sợ xoay người.

Bảo Thủ và Quý cô nương kia, đã không thấy.

14. Chương 14: Mỹ Nhân Lưu Dục

“Nhị sư huynh. Huynh ở đâu?” Bảo Thù vô cùng hoảng sợ, xảy ra chuyện gì? Người nào nói cho nàng biết xảy ra chuyện gì!

Lệ Quỷ tuy là thần khí, nhưng đối với yêu tinh thì không có chút tác dụng nào. Nàng chỉ nghe một tiếng chuông quỷ dị, thấy Dạ Vi cùng quỷ tướng thần sắc chợt biến, sau đó cánh tay đột nhiên bị đau, sau đó thì bị Quỷ cô nương kéo xuống sông.

Đến khi Bảo Thù bò từ dưới sông lên thì trên bờ đã không thấy Dạ Vi đâu.

Trên người lụa mỏng ướt đầm, búi tóc xốc xếch còn dính vài cọng cỏ và nước, nàng chật vật đi ở trên đường, run rẩy vì gió lạnh. Trên đường, chúng quỷ vẫn náo nhiệt phi phàm như cũ, giống như mới vừa rồi không có chuyện gì xảy ra.

Nàng chung quanh hỏi thăm tung tích Dạ Vi nhưng không ai để ý nàng.

Bảo Thù hết lo lại sợ, chỉ có thể đứng ở bên bờ không biết đi đâu, cuối cùng rũ đầu xuống, nghe tiếng bụng kêu lên ọ ọch.

Bên tai đột nhiên có tiếng chuông gió vang lên, rồi dừng lại trước mặt nàng.”Nhị sư huynh!” Nàng mừng rỡ như điên ngẩng đầu lên. Đáng tiếc, không có Nhị sư huynh, đó là một chiếc xe ngựa.

Không! Đó không phải là ngựa, mà là một con thú một sừng toàn thân lông trắng như tuyết thể gian hiếm có!

Sau lưng nó, kéo theo một xa liền loan dư (*) tinh xảo, trang trí bằng linh lung phỉ thúy, lưu ty mã não, hoàn bội leng keng. Xuyên qua màn che bằng lụa mỏng trong suốt, loáng thoáng có thể thấy một nam tử tóc trắng, mặc trường bào màu trắng, dung mạo khuyên thành.

Bảo Thù ngạc nhiên nhìn hắn, không thể động đây.

Hai cô gái mặc áo trắng vén lụa mỏng lên, nam tử tóc trắng ngồi ngay ngắn trên loan dư, từ trên cao quan sát nàng, một hồi lâu sau, cau mày nói: “Nha đầu, tại sao ngươi lại ở đây?”

Bảo Thù đầu lưỡi thốt:“Ta. . . Ta. Nhị sư huynh. Không thấy.” Nàng nguyên tưởng rằng, bốn vị sư huynh của nàng đã là cực phẩm trong cực phẩm trong lục giới, không nghĩ tới, trên đời lại có nam tử phong tư thần tú như thế này! Càng nhìn càng thấy mắt ngọc mày ngài, mỹ đến mức khiến người ta không thể dời mắt!

Tóc trắng nam tử cúi người hỏi: “Ngươi muốn đi đâu, ta tiễn ngươi một đoạn đường cũng tốt.” Sau đó, khẽ giơ tay, hai cô gái áo trắng đã đem Bảo Thù đặt lên loan dư.

“Ta muốn đi Yêu thành.” Bảo Thù ngồi yên ở bên người hắn, đôi mắt nàng cơ hồ dính ở trên mặt hắn.

“A, vừa đúng, chúng ta thuận đường.” Hắn có chút không yên lòng.

Bảo Thù bấm tay vào đùi mình, ở trong lòng không ngừng mặc niệm chú ngữ, sắc tức là không, không tức là sắc, đó chỉ là cái túi da, chỉ thể thôi chỉ thể thôi. Nàng đã có Nhị sư huynh rồi! Nàng đã có Nhị sư huynh rồi! Trời ạ, không được, máu mũi sắp phun ra rồi! !

“Ngươi ở Lang Hoa Sơn, sống tốt không?” Hắn nhàn nhạt mở miệng.

Bảo Thù “Ừ” một tiếng, tiếp theo có chút buồn bực nói: “Làm sao ngươi biết ta là lang Hoa đệ tử?”

Tóc trắng nam tử khẽ mỉm cười: “Sống đến ta đây đem số tuổi, trừ âm mưu quỷ kế trong bụng phu nhân ta ra thì có gì là ta không biết? Ha ha, ta không chỉ có biết ngươi là Lang Hoa đệ tử, còn biết ngươi tên là Bảo Thù, là Tiểu Li Diên môn hạ ngũ đệ tử.”

Tiểu. Tiểu Li Diên? ! Bảo Thù bối rối.

Ngũ giới chúng sinh không giống với người phàm, cũng sẽ chết, chẳng qua là sống tuổi tương đối lớn mà thôi. Thượng thần tuổi thọ một loại là hơn sáu ngàn tuổi, sư phụ bây giờ cũng khoảng hơn ba ngàn tuổi, theo nhân gian toán pháp, coi như là trung niên, nhưng bộ dáng thì có vẻ là người trẻ tuổi.

Mà trước mặt vị này tuyệt sắc giai nhân, thấy thế nào, so với tuổi của sư phụ có vẻ không cao hơn.

Tóc trắng nam tử như biết suy nghĩ của nàng nhưng cũng không giải thích: “Người có đói bụng không, chúng ta đã vào Yêu thành, tìm người, cũng không gấp, trước đi ăn đã được không?”

Bảo Thù ngu ngơ gật đầu.

Đặt chân vào khách điểm Vãng Sinh cực kỳ xa hoa. Bao lâu hai nhĩ gian tốt nhất, điểm rượu trà bánh ngon nhất, bày đầy một bàn tròn. Mấy nữ tỳ đem một bộ đồ ăn ngân quang lóng lánh đặt trước mặt hắn, chia thức ăn đặt vào bát nhỏ trước mặt.

Hắn ngọc thủ nhẹ nâng ngọc trứ (**), mỗi món ăn một chút, bất quá ưu nhã phẩm thượng như vậy một ngụm nhỏ cũng quá là mỹ rồi. Bảo Thù nhìn chăm chăm hắn, chậm chạp không dám hạ đũa.

“Người vì sao chỉ nhìn mà không ăn?”

“Công. Công.” Bảo Thù đầu lưỡi lại thất lại một chữ “Tử” sống chết không xuất khẩu được.

“Ta tên là Lưu Dục, người kêu ta một tiếng bá phụ cho được, công công? Còn không biết con ta có hay không chứ ta thì không có phúc phận này.” Hắn nhận lấy khăn tay được nữ tỳ dâng lên lau qua môi, lông mày đột nhiên cau lại nói, “Hình như không ổn lắm, Tiểu Li Diên kêu ta một tiếng sư thúc tổ, người kêu ta là bá phụ, chẳng phải là so với cao hơn hắn? Nếu không muốn đi quá giới hạn, gọi ta tổ sư là được.”

Tổ. Tổ sư? ? Trong tay chiếc đũa lạch cạch rơi xuống đất, Bảo Thù “Bá” đứng nghiêm đứng ngay ngắn, không thể tin nhìn Lưu Dục.

“Nam nhân chết tiệt! Nàng gọi người là tổ sư thế thì lão nương không phải so người thấp một bối phận! Tuyệt đối không được!”

Sương phòng sơn son hồng môn bị một người một cước đá văng, một cô gái áo xám đứng chống nạnh ở ngoài cửa, tay cầm đoản tiên (***), tức giận nhìn chăm chăm bọn họ. Bảo Thù vừa nhìn, kia không phải là Quỷ cô nương sao!

“Quỷ cô nương, người không có chết a!” Bảo Thù kích động xông lên trước nắm tay của nàng.

“Đương nhiên rồi, mới vừa rồi tình huống nguy cấp, ta còn tưởng rằng người là tiểu quỷ, sợ người không chịu nổi liền dẫn người vào nước, nào biết sẽ bị quỷ nước cuốn lấy, đánh nửa ngày, bỏ lên thì không thấy người đâu cả.” Quỷ cô nương vừa nhìn thấy Bảo Thù, hì hì cười, véo má nàng.

Bảo Thù cũng véo má nàng, trong lòng là cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Quỷ cô nương cặp mắt chợt biến thành hoa đào trắng, nước miếng ào ào chảy: “Nha đầu, mới vừa rồi tiểu mỹ nhân đi cùng người đâu?”

Bảo Thù ngẩn người, tự định giá nàng trong miệng tiểu mỹ nhân là ai? Sau lưng Lưu Dục sắc mặt trở nên khó coi, nặng nề ho khan một tiếng, đứng dậy chấp tay nói: “Phu nhân, người rất cục chịu ra ngoài gặp vi phu.”

Bảo Thù một ngày này bị kinh sợ xem ra cũng quá ít rồi, một câu “Phu nhân” này thêm vào cũng không coi là nhiều, tuyệt không coi là nhiều Nàng không thể tin nhìn Quỷ cô nương đang nhử mi như nhử mồi, lại càng không thể tin nhìn Lưu Dục một chút.

“Hắc! Người còn biết ra ngoài tìm ta sao? Lão nương không ở trước mặt người, người không phải rất tiêu dao sung sướng sao!”

“Phu nhân, nàng này nói chuyện này, vì phu khi nào thì chưa từng đi tìm nàng? Nếu nói là tiêu dao sung sướng, phải nói ngược mới đúng.”

Quý cô nương xắn một tay áo, một chân đạp ở trên cái ghế, dùng sức vỗ bàn một cái ““Nam nhân chết tiết, người còn dám mạnh miệng! Lão nương chính là nhìn người không vừa mắt, nhìn thấy người liền ghét, nhà đầu người nói, nam nhân chết tiết này chính là chuyên gia chọc người ghét!”

“Ách? A!” Bảo Thủ khoe miệng co quắp, nhân vật cao cao tại thượng như thế, chọc cho người ghét chỗ nào a?

Lưu Dục thở ra, chấp tay thở dài, cười nói: “Là vì phu đáng ghét, vì phu không nên không xin phép phu nhân, tự tiện cùng Mẫu Đơn tiên tử nói chuyện, chọc phu nhân giận dữ, lại rời nhà trốn đi, phu nhân, ngài thật là cực khổ.”

“Người cho ta thành thật mà nói, là kia Bạch Mẫu Đơn xinh đẹp, còn là lão nương xinh đẹp!”

“Mẫu Đơn tiên tử đang vì phu trong lòng, tuyệt đối không thể cùng phu nhân đánh đồng.”

“Thế Thục Dục tiên tử thì sao?”

“Tự nhiên là cũng như vậy.”

“Còn Nguyệt Quế tiên tử?”

“.”

Hai tỷ nữ đứng ở một bên, trên mặt đều là gợn sóng không sợ hãi, vừa nhìn liền biết đã sớm tập mãi thành quen. Bảo Thủ đạo hạnh còn thấp, trên người nổi da gà không ngừng được, từng tầng từng tầng một rơi xuống.

Bất quá, cảnh tượng buồn nôn này rất nhanh liền bị tiếng ồn ở lầu dưới cắt đứt.

Người gây chuyện là một vị hoa phục công tử, cũng là người mà yêu quái trong thành người người tránh không kịp, tiểu thế tử —— Minh Tỳ.

Về tai nghe nửa ngày, Bảo Thủ rốt cuộc hiểu ra. Trọng điểm tranh chấp là vị tiểu thế tử này muốn bao nhả gian tốt nhất trong khách điểm để chiêu đãi khách quý nhưng không khéo rằng đó chính là gian phòng của bọn họ.

“Ta ra gấp năm lần giá tiền!” Minh Tỳ chỉ cao khí dương.

Chưởng quỹ mặt bất đắc dĩ: “Thế tử diện hạ, đây không phải là vấn đề tiền, Vãng Sinh khách điểm của tiểu nhân mở cửa làm ăn.”

“Gấp mười lần!”

Quý cô nương gắt một cái: “Hôm nay bọn tiểu bối này thật không có nuôi dạy, cha mẹ người dạy dích! Thật là mất mặt!”

Lưu Dục đỡ trán, thở dài nói: “Phu nhân, so với hài nhi chúng ta, nàng cho rằng như thế nào?”

Quý cô nương vỗ vỗ ngực, cười to ba tiếng: “Con trai chúng ta là bảo bối, dĩ nhiên là đỉnh của đỉnh. Nam nhân chết tiết, người nói bầu trời này dưới đất, ai còn có thể so sánh chúng ta còn có tiền hơn? Hắc, nhưng là chúng ta bảo bối, không có chút thói quen nào như đám con cái nhà giàu, cỡ nào chất phác lương thiện, cao cỡ nào thuần khiết, cỡ nào.”

Nàng lời còn chưa nói hết, lầu dưới lại vang lên một thanh âm đại tài hơn nữa.

“U, mở cửa làm ăn, đúng là vạn gia trăm bạc (4), gấp mười lần nếu không đủ, bốn đại gia ra gấp trăm lần!”

“Sư đệ, người đừng theo Minh Tỳ hồ nháo, chưởng quỹ, cho chúng ta một gian nhả gian là được.”

“Thật là xin lỗi, hôm nay lầu hai tất cả nhả gian đều bị một vị khách quan bao xuống rồi, không dối gạt chư vị nói a, vị kia khách quan, xuất thủ rất rộng rãi.”

“Bốn đại gia không tin, Nhị sư huynh, huynh nói xem trên trời dưới đất này có ai còn có thể so sánh nhà ta có tiền? Hừ! Tôn tử trên lầu nghe gia nói cho cẩn thận, gia ra một vạn kim, đem nhả gian mua lại! Thúc thời thì rút nhanh cho gia!”

Lưu Dục mắt diếc tai ngơ, vẫn vuốt ve chén trà nhỏ trong tay, chỉ cười không nói.

Nụ cười của Quý cô nương trong nháy mắt cứng đờ, trán gân xanh nhảy liên tục, Bảo Thù thì hoan thiên hỉ địa mở cửa chạy ra.

Chú Thích:

- (1) xa liền loan dư: xe ngựa của vua được bao quanh bằng lụa trong
- (2) ngọc thứ: tay áo =,.=~ (đoạn “ngọc” .. “ngọc “ .. này là bọn Tiêu Bảo Thù đang cố gắng miêu tả vẻ đẹp của tổ sư đại nhân :)))
- (3) đoản tiên: roi ngắn
- (4) vạn gia trăm bạc: giàu?

15. Chương 15: Tình Nhân Kết

“Nhị sư huynh!”

Bảo Thù đứng ở hành lang lầu hai, từ người vào lan cần sức vẩy tay “ Muội ở đây! Muội ở đây!”

Dạ Vi thân hình đột nhiên cứng ngắc, từ từ ngẩng đầu lên, rốt cục thấy thân ảnh trong lòng đang tìm kiếm.

Mấy ngày nay sớm chiều làm bạn, hai người cùng ăn cùng ở, bây giờ chỉ mới không thấy nhau chưa đầy ba canh giờ mà với Bảo Thù, giống như đã qua hai trăm năm vậy. Đôi mắt mở to, nàng cơ hồ lẫn một vòng xuống dưới lầu, nhào vào trong ngực Dạ Vi, dùng sức dúi đầu vào ngực hắn: “Nhị sư huynh, muội tìm huynh tìm thật khổ cực a! Huynh chạy đi đâu”

Mọi người trong khách sạn vốn đang vây quanh chế giễu, lúc này mắt không dám nháy nhìn bọn hắn chăm chăm.

Dạ Vi vuốt ve mái tóc dài của nàng, nhẹ giọng nói: “Bảo Thù ngoan, không sao không sao, ta tìm muội khắp nơi không, ta tưởng muội sẽ đến yêu quái thành tìm ta, nên cùng quỷ tướng chạy tới nơi này, Minh Tỷ đã phải nhân thủ chung quanh đi tìm, không ngờ lại gặp nhau chỗ này.”

Bảo Thù đang muốn oán trách đôi câu, lại bị người xách tai ra khỏi ngực Dạ Vi, từ trên đầu nàng nghe thấy một câu nói truyền xuống: “Nhị sư huynh! Nhị sư huynh! Người tiện nha đầu này, người coi Tứ sư huynh của người là người chết sao!”

Đầu “Ông” một tiếng nổ tung, nàng sống gần nửa đời, không sợ thần kinh có vấn đề, không sợ đại sư huynh kiêu căng bá đạo, không sợ sư phụ đại nhân uy nghiêm, không sợ Mộc trưởng lão lúc nào cũng trừng mắt lạnh, chỉ sợ người cùng Bảo muội có chung sở thích nhưng ra tay so với Bảo mẹ hung ác hơn một ngàn lần – Tứ sư huynh!

Nàng run lấy bầy quay mặt sang, nịnh nọt nói: “Ha ha ha, Tứ sư huynh, lão nhân gia ngài cũng ở đây a?”

Dung Hoan buông tay ra, hai tay vòng ngực, theo thói quen đá nàng một cái, “Thế nào, bổn đại gia không được ở chỗ này sao!”

Bảo Thù xoa xoa mắt, ân cần cúi đầu khom lưng: “Không đúng không đúng, ngài ở đâu đều được.”

Dạ Vi khẽ cau mày, đưa tay đem Bảo Thù hộ ở phía sau, thản nhiên nói: “Dung Hoan, sư phụ để cho người ma luyện nàng, cũng không phải bảo người khi dễ nàng. Thù Nhi dẫu gì một cô nương, người làm như vậy còn thể thống gì?”

“U, Thù Nhi ——” Dung Hoan giả vờ run lên, nhướn lông mày nhìn Dạ Vi cười mờ ám.

Mười hai trưởng lão đoán Nhị sư huynh tối nay sẽ có một cuộc sinh tử đại kiếp, nên hẩn vội vã chạy đến Mộng Hồi Điện bẩm báo sư phụ. Sư phụ không chút nghĩ ngợi, lập tức sai mình tới U Minh Quỷ vực giúp hẩn giúp một tay, nào biết vừa mới nhìn thấy Nhị sư huynh, hẩn như thất hồn lạc phách nắm tay mình hỏi: “Có nhìn thấy Bảo Thù không?”

Hẩn chưa gặp Bảo Thù, lại càng chưa từng thấy qua bộ dạng của Nhị sư huynh như ngày hôm nay. Hôm nay, thấy cảnh bọn họ gặp lại nhau, hẩn khẳng định chắc chắn giữa hai người này có chút mờ ám nha.

Thật khó có thể tin a! Xưa nay Nhị sư huynh thưởng thức cực cao, vì sao phương cách thưởng thức nữ nhân lại sẽ kém đến loại này làm người ta phát run! Di? Tiểu yêu tinh này không phải là thềm thường Đại sư huynh sao, làm sao lại chuyển mục tiêu nhanh như vậy ?

Thật đúng là cá thủy tính dương hoa (*) tiện nha đầu!

(*) thủy tính dương hoa: dùng để chỉ sự dâm dăng

Dung Hoan buồn bực nhún vai một cái, lạnh lùng nhìn Bảo Thù run rẩy núp sau lưng Dạ Vi, đang muốn hỏi nàng trên lầu rộng rãi đại gia là ai, sau lưng chợt nổi lên một cơn gió mát, lạnh tới mức khiến hẩn đột nhiên rùng mình.

Cảm thấy không đúng, hẩn vội quay đầu lại, sau đó hóa đá.

Dạ Vi theo ánh mắt của hẩn nhìn, chỉ thấy lầu hai trên hành lang, nơi mà Bảo Thù vừa đứng lúc nãy, Quỷ cô nương tay cầm một đoản tiên, vung vẩy trong không trung, nhìn trùng trùng Dung Hoan, bộ dạng như khí huyết không thuận.

Bảo Thù bận rộn nhón chân lên, ghé vào hẩn bên tai nói nhỏ: “Chính là vị phu quân của Quỷ cô nương giúp muội.”

Dạ Vi “Ngô” một tiếng, Bảo Thù lại nói: “Đừng xem Quỷ cô nương dung mạo bình thường, nàng phu quân Lưu Dục thật đúng là tuyệt sắc a! Ai, chính là không còn trẻ nữa, a, quên mất, muội phải gọi y là sư tổ đâu.”

Dạ Vi lại “Ngô” một tiếng. Một lát sau, mắt mở to nhìn Bảo Thù, kinh ngạc nói: “Lưu Dục!”

Thanh âm không lớn, nhưng rất nhiều người nghe được.

“Đại biểu ca, người người nói chẳng lẽ là đại phú vô xá đại lực viễn cổ Thần tộc hậu duệ —— Cửu mệnh thiên quân Lưu Dục?” Nhìn náo nhiệt đã lâu tiểu thế tử Minh Tỳ rốt cục cũng có cơ hội mở miệng, gương mặt khó có thể tin.

Bảo Thù càng khó tin là Minh Tỳ không phải là về chịu tang sao? Làm sao lại ăn mặc sắc sỡ như thế này? Còn có vẻ mặt kia, một chút cũng không nhìn ra nỗi buồn cha chết a, người không biết, còn tưởng rằng hẩn hôm nay cưới vợ!

“Tiểu tử thôi, còn không mau cút lên đây cho lão nương!” Quỷ cô nương cầm trong tay đoản tiên vụt đi ra, một đạo thanh quang hiện ra, đoản tiên biến cao vài trượng, quất mạnh vào vai trái Dung Hoan.

“Xoẹt” Tiếng vải rách vang lên, mọi người hít một hơi lạnh khí.

“Mẹ, sao ngài lại ở đây?” Dung Hoan dáng vẻ kiêu ngạo mạnh mẽ biến mất không còn dấu vết, ủ rũ cúi đầu một chút chân, tung người nhảy lên hành lang lầu hai.

Quỷ cô nương kéo lỗ tai của hẩn, oán hận nói, “Thế nào, lão nương ta không được ở chỗ này sao!”

“Ai u, mẹ, ngài nhẹ một chút nhẹ một chút, đây là lỗ tai, lỗ tai a!” Dung Hoan đau đến nhe răng nhếch miệng, bị Quỷ cô nương kéo tai vào trong phòng, vừa bước qua ngưỡng cửa thì lại bị Quỷ cô nương một cước đạp đi vào.

Cửa son “Lạch cạch” một tiếng nặng nề khép lại.

Ngay sau đó, từ nhĩ gian truyền đến một loạt thanh âm bình bình bâng bâng, răng rắc.

Chương quỹ đau lòng lấy bàn tính ra tính số tiền thiệt hại, bình hoa bằng sứ của hẩn, tất cả đều là đồ độc a!

Thỉnh thoảng nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Dung Hoan truyền ra, nhìn bóng người trên lầu hai liêu mạng chạy trốn, Bảo Thù ngẩng đầu nhìn nửa ngày, kinh hãi một câu nói cũng nói không ra, chỉ có thể trốn to mắt nhìn Dạ Vi.

Dạ Vi vỗ vỗ bả vai của nàng, cười híp mắt nói: “Có một câu nói rất hay, núi cao vẫn có núi cao hơn.”

Bữa cơm này, Bảo Thù ăn rất câu nệ.

Một phòng người hoa hoa lệ lệ ngồi ăn, Dung Hoan quỳ ở góc tường, bị hắt ánh mắt phần hận nhìn trừng trừng, nàng một miếng cơm cũng nuốt không trôi, chỉ có thể liên tục rót trà uống.

Quý cô nương ân cần gấp thức ăn cho Dạ Vi, không để ý tới tướng công mặt lạnh của nàng.

“Ta lần trước gặp ngươi, là khi đưa Hoan Nhi đi Lang Hoa đúng không? Khi đó ngươi mới hai trăm tuổi, ngũ quan còn không có phát triển. Đảo mắt đã qua ngàn năm, hắc, đã trở nên tuần tú như vậy, thật là khiến bá mẫu quả thật vô cùng vui mừng a.” Quý cô nương lời kéo Dạ Vi tay, than dài thở ngắn.

“Là do Dạ Vi không cẩn thận, vừa rồi ở trên bờ sông không nhận ra bá mẫu.” Dạ Vi mặc cho nàng lời kéo, cũng không nhúc nhích, cũng không nhìn Dung Hoan cầu cứu, chỉ thản nhiên trả lời.

Bảo Thù ở một bên nhìn hết từ đầu tới đuôi, cảm chiếc đũa dùng sức mà đâm đâm đâm đâm đâm đâm đâm.....

Thật không hiểu nổi vị bá mẫu này, rõ ràng mình đã có một tuyệt sắc tướng công, làm sao lại còn đi khắp nơi trên hoa ghẹo nguyệt? Hơn nữa, ngay cả tiểu bối mà đều không bỏ qua! Người xem một chút cái tay kia kia, đang sờ chỗ nào a! Đâm đâm đâm!

Quý cô nương chợt lau lệ, thở dài nói: “Lúc đầu, ta nhìn cha ngươi bọn ngươi từng bước từng bước ra đời, hôm nay, bọn họ đều làm vương làm tướng, ngay cả con cái cũng đều lớn như vậy. Chỉ có ta là người già vừa cô đơn vừa đáng thương.”

“Phu nhân, ngươi lại nữa.” Lưu Dục đặt chén nhỏ xuống, lực chú ý bắt đầu tập trung vào chiếc khăn thêu, bất đắc dĩ lắc đầu.

Mười mấy chén nước trà đi vào bụng, Bảo Thù dần dần không chịu nổi, gương mặt đỏ bừng, nhưng lại không dám mở miệng.

Đột nhiên nghe Minh Tỳ nói: “Người có ba gấp, quý cũng có ba gấp, xin thứ cho tại hạ xin lỗi không tiếp được.”

Bảo Thù vội vàng đi theo đứng dậy: “Cái đó. Ta cũng muốn đi.” Dứt lời, đổ mắt nhìn về phía Dạ Vi một cái, thấy hắt gật đầu, mới đuổi theo Minh Tỳ chạy ra ngoài.

Minh Tỳ tựa hồ thật rất gấp, hành động như gió, nhanh như tia chớp, Bảo Thù chạy thở không ra hơi, đi theo hắt quanh vào một hẻm nhỏ tối thui, trong bụng chợt run lên, lập tức dừng bước.

Gần đây xảy ra quá nhiều chuyện, Bảo Thù trở nên giống như chim sợ náy. Nàng cân nhắc một chút, xoay người chạy như bay đến chỗ sáng, nghĩ thầm hay là trở về khách sạn hỏi chương quý xem nhà xí ở đâu thì hơn.

Vừa đi đến cửa khách điểm, lại bị một lão ẩu lưng còng ngăn lại, chỉ nghe nàng cười hì hì nói: “Tiểu cô nương, ngươi đã có người yêu?”

Bảo Thù ngăn người trả lời: “Phải. . Đúng vậy a.”

Lão ẩu đưa cái rổ trong tay giơ cao chút, cười thần bí khó lường: “Nhưng là, quan hệ của các ngươi có chút mập mờ không rõ?”

Bảo Thù trong lòng trầm xuống, ngập ngừng nói: “Làm sao ngươi biết?”

“Ha ha, bà bà ta cả đời bán tình nhân kết, chuyện nam nữ chỉ nhìn qua liền biết. Tiểu cô nương, ngươi nếu muốn cùng hắt bạc đầu giai lão, không ngại mua một cái, chỉ cần cắt một luồng tóc trắng dài nhất trong mái tóc đen của hắt, cùng tóc của ngươi cũng ở chung một chỗ, sau đó dùng tình nhân kết của bà bà ta quấn lên, bảo quần có thể đem hắt thật lòng giữ lấy.”

“Nào có chuyện như vậy?” Bảo Thù nhìn hồng ti như máu trong giỏ, mặc dù nửa tin nửa ngờ vẫn không khỏi có chút động lòng.

“Lúc này có một cô nương vừa chắt lưỡi vừa mua”

“Bao nhiêu kim một cái!”

Bảo Thù đem tơ hồng cắt vào trong ngực, trở lại nhà gian thì Minh Tỳ đã nói cười yển yển cùng Quý cô nương tán gẫu. Nàng mơ hồ cảm thấy có chỗ nào không đúng rồi lại không biết là sai chỗ nào.

Cơm nước xong, Dung Hoan ở lại Vãng Sinh khách điểm tiếp tục thụ huấn, Dạ Vi mang Bảo Thù đi Yêu Vương Phủ.

Minh Tỳ đã sớm mua xong một tòa tắm điện, nằm ở chỗ sâu nhất trong Vương Phủ. Phương viên trăm dặm trống trải, Quý Hỏa lắc lư, Bảo Thù rợn cả tóc gáy ôm Dạ Vi không chịu buông tay. Dạ Vi ngược lại dọc theo đường đi liên tục khen Minh Tỳ có lòng. (=)) được ăn đậu phỉ miễn phí)

Không nhìn thấy quý tướng, Bảo Thù có chút lo lắng, chờ trở về phòng, nàng lập tức hỏi: “Nhị sư huynh, Quý tướng đại ca đi đâu?”

Dạ Vi ngồi ở trên giường, tháo dây cột tóc: “Bị ta điều ra ngoài làm việc.”

Bảo Thù “Nha” một tiếng, đứng ở phía sau cửa nhìn Dạ Vi sửa sang lại tóc dài, hắc hắc như không thích buộc tóc, mỗi lần về ại phòng, chuyện đầu tiên hắc hắc là tháo dây buộc tóc.

Nhìn mái tóc mượt dài như lụa, như mực nhuộm thành, làm sao có thể có tóc trắng?

Nếu là Lưu Dục hoặc là Tứ sư huynh hắc hắc là tốt, một đầu tóc bạc.

Dạ Vi thấy nàng nhú mày nhìn mình chằm chằm, giơ tay lên sờ sờ mặt, “Thế nào, trên mặt ta có cái gì bẩn sao?”

“Không có. Không có.” Bảo Thù mặt đỏ ửng, đi đến bên cạnh hắc hắc, tặc tặc cười một tiếng, “Nhị sư huynh, ta có thể giúp người chải tóc không?”

Dạ Vi nghi ngờ nhìn nàng.

“Muội chỉ là tùy tiện nói một chút thôi.” Bảo Thù cúi đầu, lẩm bẩm nói.

“Hảo——” Dạ Vi đem ngọc sơ cùng dây lụa màu lam đưa cho nàng, một mỗi nằm nghiêng ở trên giường.

Bảo Thù run rẩy cầm ngọc sơ, nửa ngồi ở trước giường, cẩn thận vén lên mái tóc dài của hắc hắc. Mềm mà không cứng, sờ qua rất mượt mà, lại óánh nhuận, so với mái tóc vừa khô vừa cứng của mình quả thật là một trời một vực a!

Mà ở vị trí của nàng có thể nhìn thấy vùng da thịt Dạ Vi để lộ ra, vừa ngấm vừa nuốt nước miếng.

Dạ Vi không thấy được bộ dạng của nàng, lại không cẩn thận nghe được thanh âm nuốt nước miếng, khoe miệng khê giơ lên, cuối cùng cuối cùng cũng nữa không kềm được, cười khê một tiếng: “Thù Nhi có cảm thấy muội và Quý cô nương rất giống nhau?”

Bảo Thù nghe lời này, không vui chu môi: “Người nào giống nàng, muội và vị sắc quý bá mẫu một chút cũng không giống!” Nhớ tới cảnh nàng ở trên người Dạ Vi chiếm tiện nghi, Bảo Thù trong lòng khó chịu.

“Quý cô nương cũng không phải là quý, nguyên danh Tiểu Hôi, đại khái không thích người bên cạnh gọi nàng là Hôi Nhi, liền sửa lại tên. Nàng và người đều xuất thân từ yêu tộc, chân thân là chuột xám.”

Cảm nhận được nhiệt độ giữa ngón tay Bảo Thù, Dạ Vi tìm cách thả lỏng mái nghỉ ngơi, thần kinh căng thẳng từ từ lỏng xuống.

Mấy ngày nay, hắc hắc mệt mỏi, như thế này, còn có một cuộc trường chiến ác liệt phải đánh.

“Chuột xám?” Bảo Thù kinh hãi, Lão thử nhất tộc ở yêu giới bị coi là tộc loại hạ đẳng nhất, vô cùng thấp kém!! Không phải nói Thần tộc cấp bậc quan niệm cực kỳ thâm nghiêm sao?

Lưu Dục thiên quân, đây chính là thượng cổ Thần tộc hậu duệ, thần thượng chi thần a!

Nàng từng nghe Trọng Minh đề cập tới, hiện tại Viễn cổ Thần tộc hậu duệ điều linh, trừ kim cánh hỏa hoàng, còn có Cửu Mệnh Tuyệt Miêu nhất tộc.

Đó không phải là nói Lưu Dục một Tuyệt Miêu kiêu ngạo lại cưới một yêu nhi thấp kém??

Dạ Vi nâng lên một luồng tóc, đặt tại đầu ngón tay vuốt vuốt: “Bảy ngàn năm trước, con này chuột xám không biết ở nơi nào, gặp được lục giới đệ nhất mỹ nam tử Lưu Dục thiên quân, từ đó thần hồn điên đảo càng không thể thu thập. Sau khi biết hắn ở Lang Hoa Sơn tu hành, như kỳ tích xâm nhập vào Lang Hoa Sơn, còn như kỳ tích báai Lưu Dục vi sư. Mà Lang Hoa chưởng môn khi ấy, chính là Lưu Dục sư huynh, sư phụ của ông nội ta.”

“Nàng kia chẳng phải là chúng ta sư phụ thúc tổ? Thiên, nàng lại gả cho sư phụ của mình!!”

“Cửu Mệnh Tuyệt Miêu là tộc sống thọ nhất trong lục giới, từ nhỏ đã có chín cái mạng, cũng có thể giúp người kéo dài tánh mạng. Đáng tiếc bọn họ trời sanh tính bạc tình lương, thà mang theo Cửu mệnh Tịch Diệt, cũng không chịu tặng người kéo dài tánh mạng. Lưu Dục thiên quân càng thêm tuyệt thế, nghe nói năm đó hắn chưa bao giờ cười, một năm nói không quábà câu.

Chuột xám đuổi theo hắn hơn một trăm năm, hắn thủy chung không nhúc nhích, còn đáp ứng cùng công chúa Thiên giới Nhan Phân hôn sự. Vậy mà trong ngày thành thân, Chuột xám núp ở nửa đường đánh ngất xỉu cô dâu, đem nàng dấu đi. Thiên đế giận dữ, đối với nàng dụng trọng hình, lúc đó, ông nội ta cùng Ma giới thái tử cùng nàng giao tình rất tốt, liều mạng cứu nàng ra ngoài. Nàng lúc ấy đã trọng thương không trị, mệnh ở sớm tối, rời khỏi Thiên Ma thành bỏ đi Vân Hải Tuyệt Vực, chết ở trước mặt Lưu Dục.”

Bảo Thủ quên tìm tóc trắng, nắm ngọc sơ, kinh ngạc nhìn Dạ Vi.

“Lưu Dục không để ý cha mẹ phản đối, mạnh mẽ độ một mạng cho nàng. Cũng làm cho nàng tin chắc Lưu Dục đối với mình có lòng, vì vậy tiếp tục quấn quít chặt lấy, không phải là buộc hắn từ hôn, tuyên bố hắn nếu dám cưới, nàng sẽ giành! Mà Lưu Dục, quả thật lui cưới.”

“Kia sau đó thì sao, bọn họ ở cùng một chỗ?”

“Chuyện sau đó ta cũng vậy không rõ ràng lắm, chỉ nghe nói nàng lại chết một lần nữa, từ yêu đạo nhập ma đạo, lại từ ma đạo vào quỷ đạo, còn đi nhân gian đã trải qua ba đạo luân hồi. Mấy trăm năm, này chuột đuổi theo mèo lại biến thành mèođuổi theo chuột, Lưu Dục một buổi sáng cùng Thần giới quyết liệt, tựa như điên đuổi theo nàng, chuột xám cũng là tâm như chết, không bao giờ nữa muốn thấy hắn.”

Bảo Thủ lắc đầu, thật dài thở dài: “Ai, huynh nói xem sao Lưu Dục thiên quân lại khổ thế chứ.”

Dạ Vi lại cũng từ lồng ngực thở dài, lại nói: “Cửu mệnh nhất mạch mấy đời độc đinh, cha mẹ Lưu Dục tự nhiên không muốn huyết thống cao quý bị vấy bẩn. Lại nói chúng ta chân thân, thần theo cha, yêu theo mẹ, Lưu Dục cưới nàng, hai người nếu sinh con liền vào yêu đạo. Lấy tính cách của hắn, quả quyết sẽ không tam thê tứ thiếp, vì vậy, cửu mệnh nhất tộc vì vậy tuyệt chủng. Có thể nói đây là một trong những nguyên nhân Lưu Dục không dám yêu nàng .”

Bảo Thủ cúi đầu, một hồi trầm mặc.

Dạ Vi nghiêng đầu nhìn nàng một cái, ngoắc ngoắc thần giác: “Thật ra thì cũng không đáng ngại, Cửu Mệnh tuyệt còn có Hỏa Hoàng. Sư phụ không muốn lấy vợ, Thiên đế dưới gối chỉ có đại sư huynh độc tôn, thử nghĩ xem, nếu là đại sư huynh cũng học theo Lưu Dục thiên quân. Sách sách, viễn cổ Thần tộc hậu duệ lúc đó mới gọi hoàn toàn tuyệt chủng. Tiểu sư muội xem, Thiên giới nếu là không có mặt trời, không biết Nhân giới sẽ biến thành cái gì bộ dáng.”

Bảo Thủ cắn cắn môi, nâng lên con ngươi: “Kia, Dung Hoan sư huynh chân thân cũng là chuột xám?”

“Không, hắn là côi đời này duy nhất một con Miêu Nhân Tuyệt Linh Thử (*). Cùng hắn mẫu thân tương tự, trời sanh tính bất hảo không chịu nổi, Lưu Dục thiên quân bị hắn quấy phá chịu không nổi, liền ngoan tâm đưa đi lang Hoa Sơn, xếp vào sư phụ môn hạ.”

(*) miêu nhân tuyệt linh thử: chuột trắng mắt mèo

“Nhưng là, hắn và sư phụ không phải là ngang hàng mà sao?”

“Nếu là theo Lưu Dục Thiên quân bối phận mà nói, sư phụ còn phải gọi Dung Hoan một tiếng sư thúc.”

“Đây cũng quá rối loạn đi?” Khó trách công lược nói Dung Hoan thân phận “quá mức phức tạp, không nên tìm hiểu” a.

“Cho nên, vấn đề bối phận trực tiếp không bàn.”

Dạ Vi khép mắt nhắm nhắm nói: “Tình yêu hai chữ, quả thật làm đui mù tâm trí, làm mê hoặc lòng người đâu.”

Bảo Thù chậm rãi cho hắc chải lấy sợi tóc, nội tâm đối với Quỷ cô nương sùng bái đã giống như cuộn cuộn nước sông liên tục không dứt, từ rễ cỏ yêu tinh đến Thiên quân sủng phi, nàng thật đúng là một đóa tuyệt thế trong yêu giới a !

Xem xét lại mình, có phải hay không quá mềm yếu chút?

Vì vậy, Bảo Thù ở trong lòng âm thầm hạ quyết tâm, nhất định phải hướng noi theo Quỷ cô nương, tìm được hạnh phúc của mình!

Dạ Vi không nói thêm gì nữa, giống như là ngủ thiếp đi.

Nghe tiếng hít thở hắc đều đều, nhìn hắc thần giác khẽ nhếch lên, Bảo Thù trong lòng có chút đau. Nếu như nói là Lưu Dục lương bạc chưa bao giờ cười, Nhị sư huynh lại là không có lúc nào là không cười, nhưng nàng muốn biết làm sao có thể làm cho hắc cười từ nội tâm như lần trước.

Chỉ mong dù chỉ một lần cũng tốt.

Nàng thở dài, chuẩn bị dùng dây lụa đem tóc hắc buộc lại, tay đang giơ lên thì đôi mắt kinh ngạc mở to.

Dạ Vi tai phải sau bên, quả thật có một sợi tóc trắng như tuyết! Mới vừa, nàng vì sao không có phát hiện?

Đem sợi tóc trắng về ở trong tay, Bảo Thù sờ sờ trong ngực tơ hồng, đau đầu suy nghĩ.

Cắt hay không cắt?

Đối với hắc sẽ có cái gì tổn hại sao? Cũng sẽ không đi, bắt quá một luồng tóc mà mà thôi a! Thôi thôi, liền cắt xong một chút xú tốt lắm, dù sao tóc rồi cũng sẽ dài ra, hắc sẽ không để ý đâu . . .

Bảo Thù lần ra một thanh kéo nhỏ, kéo ra một đoạn tóc dài khoảng một tấc, tâm cứng rắn cắt đi.

Nàng chợt dạ đắp kín chắn cho hắc, đi đến bên cửa sổ. Nương nhờ ánh trăng, nàng đem tóc mình cắt đi một tấc rồi lấy sợi hồng ti ra buộc chắc hai luồng tóc lại một chỗ

Tất cả các thiếu nữ trên thế gian này đều rất mê tín . . .

Thay vì nói các nàng không tin được nam nhân, không bằng nói là không tin mình. Trăm ngàn năm qua, đứng trước miếu Nguyệt lão ném tơ hồng, khắc nhân duyên trên đá, hy vọng xa vời, khẩn cầu, cũng không phải là để yên lòng sao.

16. Chương 16: Vân Khương Quỷ Mẫu

Trong giấc ngủ mơ màng, Bảo Thù cảm giác cả người nóng rang.

Mở mắt ra thấy xung quanh đều là một màu đỏ rực, còn nghe thấy tiếng “xì xì” phát ra xung quanh, Bảo Thù hoảng sợ kêu lên “Nhị sư huynh, cháy rồi!”

“Đừng sợ —— “

Tầm trường bằng lụa mỏng bị một cái cán quạt vén lên lộ ra khuôn mặt Dạ Vi đang cười, hắc nhẹ nhàng nói “Chỉ là một chút tiểu hỏa thôi, đốt không tới, nếu muội vẫn còn muốn ngủ thì cứ ngủ tiếp đi ..”

Tiểu ... tiểu hỏa? Bảo Thù cười khan.

Tuy nàng đạo hạnh không cao nhưng cũng có thể cảm nhận được lửa này không tầm thường, nó như một con rắn bò men theo vách tường len lỏi vào từng góc gạch, hiện giờ “nó” đang “bò” trên xà nhà, mắt thấy chỉ chút nữa thôi là sẽ nuốt sạch cả nhà lẫn người.

“Đại biểu ca quả nhiên không phải phạm phu, nhưng đây là Tam Thi Quỷ Hỏa, ta thật muốn biết người có thể chống cự được bao lâu a.”

Minh Tỳ đứng bên ngoài vừa chấp tay sau lưng vừa nói. Sau lưng là mấy ngàn cung tiễn thủ đang chờ lệnh, tên đã đặt sẵn trên dây, đều không phải là phạm vật, dưới ánh trăng, chúng lộ ra ánh sáng màu bạc vô cùng quỷ dị.

Người này quả nhiên có vấn đề! Bảo Thù tức giận không thôi, sớm biết thế này nàng đã nói cho Nhị sư huynh biết!

Dạ Vi nhẹ nhàng vẫy Côn Luân phiến, nhìn Bảo Thù cười nói : “Muội lại kia sờ đám lửa chút, xem có gì thú vị không.”

Bảo Thù tuy kinh ngạc nhưng thấy hắn dùng ánh mắt kiên định nhìn mình nên hiểu ra hắn không phải đang nói đùa, nàng đành cắn răng đi tới bên tường, đưa tay sờ vào đám lửa đang cháy hừng hực.

Ky lạ là đám lửa kia lại lui về phía sau, sợ hãi run rẩy.

Bảo Thù xoay người lại sờ tiếp, kết quả đám lửa rồi tít lui về phía sau. Nàng cảm thấy rất thú vị bèn chạy nhanh ra ngoài cửa, chỉ nghe “Phanh” một tiếng, đám lửa toàn bộ lui về phía sau nổ tung, hắn là chết cháy vài quỷ binh.

Minh Tỳ ngạc nhiên “Làm sao có thể?”

Dạ Vi mỉm cười không nói nhưng Bảo Thù đã hiểu ra, nàng đứng thẳng lưng chống nạnh cười ha hả “Không biết đi, trong người ta có Hỏa Hoàng chi kén, dùng để dực dực mặt trời, nóng lạnh bất xâm! Ha ha ha, chút Quỷ Hỏa này của người gặp tổ tông tự nhiên là phải sợ!”

Từ ngày thu phục được Trọng Minh, nàng thường xuyên đi ra sau Tuyết Vực tu luyện pháp thuật, mỗi lần trở về tay chân đều cứng ngắc vì lạnh, biết Hân Liệt có bảo bối giữ ấm, nàng đương nhiên phải mượn rồi, không ngờ hôm nay lại có tác dụng lớn như vậy!

Minh Tỳ thu lại vẻ mặt ngạc nhiên, cười to nói “Coi như Tam Thi Quỷ Hỏa không có tác dụng với người thì sao? Ta cứ để nó tiếp tục cháy như vậy người không sao nhưng Đại biểu ca, thân thể chi âm chí hàn của ngài có thể chịu nổi sao?”

Dạ Vi làm bộ thở dài, lau trán nói “Đúng vậy, ta chịu không nổi, vì thể lửa này nên tắt đi thôi.”

Lời vừa nói xong, cả phương viên đột nhiên có tuyết rơi xuống, một tầng rồi một tầng rơi xuống trên đám lửa, chúng vùng vẫy hồi lâu rồi hoá thành những luồng khói đen.

Minh Tỳ tướng sĩ rồi rít lui ra phía sau, trên mặt lộ rõ vẻ hoảng sợ.

Dạ Vi bước ra ngoài cửa, gơ tay đón tuyết, nhìn lên không trung cau mày “Nếu người đến trễ chút nữa là sẽ được ăn canh rắn.”

Bảo Thù tò mò ngẩng đầu lên, cảnh tượng này, cả đời nàng cũng không thể quên được.

Lúc đó, trong đêm đen có cả lửa và tuyết, giữa bầu trời Yên thành đầy tuyết, một vị hào hoa công tử đứng giữa không trung, khinh dật mà hoa mỹ. Cẩm y phiêu dật, mái tóc dài màu trắng nhẹ bay theo gió, vô số bông tuyết như tinh linh nhảy múa xung quanh hắn, hoàn mỹ mà mờ ảo như cảnh trong mơ.

Nhưng bức tranh mơ mộng của thiếu nữ Bảo Thù ập tức bị đánh nát.

“Tôn tử nhà người, đám tạp chủng này lá gan cũng quá nhỏ đi, bốn đại gia ta nhìn trái nhìn phải không thấy ánh lửa mới đi tìm mỹ nhân vui chơi chút, ai ngờ vừa mới chuẩn bị lên giường thì các người lại đi đốt lửa! Thật biết chọn thời điểm! Hừ!”

Dung Hoan sau khi hạ xuống, vuốt vuốt tóc dài xõa trước ngực, lại phải tuyết bám trên y phục.

“Băng Tinh Tuyệt Phách!” Minh Tỳ biến sắc, cố gắng trấn định: “Cửu mệnh tộc xưa nay không để ý tới chuyện trong lục giới, Lưu Dục Thiên quân lại năm lần bảy lượt cùng Ma giới là địch, chẳng lẽ là lâu nay rảnh rỗi quá nên giờ ngứa tay muốn tìm chút việc làm cho vui?”

Dung Hoan đang nín một bụng tức, nghe lời này, càng thêm giận không kềm được: “Cha ta là ai? Ai cho phép người nói bậy bạ! Người là đồ tạp chủng, ngay cả cha mình cũng giết, lưu người ở đây trên đời, đúng là tội nghiệt!”

Dứt lời, trong tay bạch quang chợt lóe, huỳnh ra một thanh hàn băng trường kiếm.

Minh Tỳ giương một tay lên, cung tiến thủ đồng loạt nhắm về phía hắn, mũi tên phóng ra, toàn bộ đều bay về phía Dung Hoan.

Dạ Vi yên lặng không tiếng động ngăn phía trước người Bảo Thù, vẻ mặt bình thản phe phẩy cây quạt. Dung Hoan cười xoay người lại, trường kiếm vung lên, tóc trắng khê nâng, tuyết trắng trong không trung lập tức biến thành những lưỡi dao sắc bén đánh rớt toàn bộ tên “ti ti” hoa thành khói đen.

“Ồ, chỉ có chút tài năng này thôi sao? Giết người quả thật làm bẩn tay bẩn đại gia ta!”

Dạ Vi đóng quạt lại, dặn dò: “Sư đệ, người cẩn thận, chớ dể thương người bên cạnh.”

Dung Hoan bửu môi, thu kiếm: “Nhị sư huynh, những tộc nhân rõ ràng ý đồ làm phản, người còn hộ bọn họ làm chi?”

Dạ Vi khê nhướn mày nhìn Minh Tỳ, giọng nói có chút lãnh: “Minh giới tướng sĩ chúng ta chỉ hận không có một đôi Hỏa Nhân Kim Tinh, không thấy rõ người trước mắt này căn bản không phải Minh Tỳ.”

Lời vừa nói ra, tất cả tướng sĩ không khỏi kinh hãi.

Quý tướng đứng phía sau, vừa nghe Dạ Vi nói xong lập tức khom lưng đi tới trước người hắn, nâng lên một chiếc hộp bằng gỗ đàn, run sợ nói: “Đại diện hạ, mặt tướng theo lệnh của ngài vào Thảm Trung Các tìm được cái này.”

Dạ Vi yên lặng gật đầu, mở hộp ra, lấy ra một chiếc lệnh bài bằng bạc.

“Minh giới ta dùng lệnh bài để điều động binh mã, mà lệnh bài chỉ có Minh vương và các tộc trưởng mới biết Thảm Trung Các. Kể từ khi yêu tộc trưởng sau khi qua đời, các người có từng nhìn thấy yêu quái lệnh? Bọn họ không tìm được Thảm Trung Các, không lấy được lệnh bài, chỉ có thể âm thầm sát hại thể tử, dùng da của hắn và các tướng sĩ của các người, buộc các người tạo phản. Hiện nay, các người có thể lựa chọn.”

Chúng tướng sĩ hai mặt nhìn nhau.

Bọn họ vốn cũng không muốn phản bội vương thất, thân là yêu quái tử sĩ, có chút bất đắc dĩ. Hôm nay nhìn thấy yêu quái lệnh, đã tin chắc trước người người này chính là thể tử giả, lập tức đem cung nỏ đồng loạt nhắm về phía hắn.

Dạ Vi khê cong môi, vung tay lên, ý bảo bọn họ bình tĩnh chớ nóng.

Thể tử giả thấy sự tình bị bại lộ, bèn che môi cười thiên kiều bá mị, lắc mình một cái biến thành một vị cô gái xinh đẹp, “Ta vốn nghe nói Minh giới Đại diện hạ rất thông minh, lần này giao thủ, quả thật là trăm nghe không bằng một thấy đây.”

Dạ Vi thả tướng lệnh bài lại trong hộp, chấp tay cười nói: “Nếu là ta không có đoán sai, các hạ là một trong Ma Giới tứ đại hộ pháp, tinh thông tà tông cổ thuật Vân Khương quý mẫu đại nhân”

“Vân Khương quý mẫu?” Dung Hoan cau mày, không hiểu nói, “Nhị sư huynh, Thiên Ma thành không phải là bị đóng băng rồi sao?”

Năm đó lục giới đại loạn, sư phụ cùng Ma Tôn đại chiến một trận, giết chết Ma Tôn nguyên thần, sử dụng Băng Tinh Tuyệt Phách đánh bại Phong Ma Tiêu, đem Ma tộc hoàn toàn phong ấn ở trong Thiên Ma thành.

Nửa năm trước hắn còn phụng lệnh của sư phụ đi kiểm tra, Phong Ma Tiêu vẫn như cũ hoàn hảo trên cửa thành.

Nếu muốn phá phong ấn, chỉ có trước dùng Diệt Nhật thần cung bắn vào phong ma dịch, đồng thời làm bể nát Băng Tinh Tuyết Phách.

Trong thiên hạ, kẻ có thể khiến cho Diệt Nhật thần cung phát huy đến mức tối đa chỉ có người tu thành Ma thần, Ma Tôn Già Di La. Đừng nói nguyên thần hắn đã sớm tịch diệt, coi như Già Di La phá kén sống lại, Diệt Nhật dây cung cũng đã đứt, hắn vô kế khả thi.

Huống chi, Băng Tinh Tuyết Phách chính là thần bảo thượng cổ chí hàn, muốn đánh vỡ nó?

Si tâm vọng tưởng.

Dạ Vi vuốt Côn Luân phiến trong tay, hồi lâu, gương mặt nói: “Thiên Ma thành đúng là bị phong ấn, bất quá, trong bốn vị hộ pháp lại có hai người tránh được một kiếp này. Đảo mắt 1500 năm qua đi, trong ngũ giới có không ít người âm thầm tu ma, xem ra ngày vui của Ma giới sợ là không còn xa.”

Dung Hoan chẳng thèm nghe ôm tay hừ lạnh.

Vân Khương tức giận thét lên: “Ngày đó Ma Vương chúng ta tiến đánh Thiên giới, vốn là thế như chẻ tre, không ngờ lại bị Minh Yêu nhị giới các người phản bội mới bị thua thảm hại dưới tay Li Diên! Ma Vương bị tịch diệt, tộc ta bị phong ấn, thù này hận này, thế không đội trời chung!”

Nói xong gương mặt tay lên, một đoàn hắc khí bay lên, từ từ tụ lại trên không khí, lơ lửng trên trên mặt tuyết, khắp nơi tất cả đều biến thành ma binh.

Tiếng hít sâu sợ hãi truyền đến từ bốn bên, nhiệt độ không khí rõ ràng hạ xuống không ít.

Bảo Thù túm chặt vạt áo Dạ Vi, kể từ khi Vân Khương quỷ mẫu hiện thân, trong lòng nàng càng lúc càng kinh hãi, vô luận nàng cố gắng trấn tĩnh cũng không thể bình tĩnh được.

Không đánh nhau là không thể.

Bảo Thù chưa bao giờ chứng kiến một cuộc đánh nhau nào, chỉ thấy từng thi thể một ngã ở bên chân, lập tức vỡ thành bụi, vô cùng thảm hại. Ma binh càng lúc càng nhiều, giết thế nào cũng không hết, Minh giới tướng sĩ đang dần dần kiệt sức.

Vân Khương toàn lực đối phó Dung Hoan. Nàng chiến lực không mạnh, nhưng tà thuật tu vi khá cao, chiêu số hư hư thật thật, thân hình lúc hiện lúc mất, cô cùng khó đối phó.

Dung Hoan rất cục thu hồi bộ dạng nhân nhã, hàn băng kiếm trong tay uyển nhược như rồng nước, du tẩu khắp nơi, bạch quang sáng lóa. Thêm tà áo phiêu dật, trong mắt Bảo Thù, hắn không khác gì như đang khiêu vũ.

Ngược lại Dạ Vi, tay trái nắm Bảo Thù, chỉ dùng một thanh chiết phiến nghênh địch.

Về mặt không chút sợ hãi, bờ môi vẫn duy trì nụ cười ác ma, Bảo Thù si ngốc nhìn hắn như kẻ mất hồn. Lòng bàn tay của hắn không có một tia nhiệt độ nhưng nàng lại có thể cảm nhận được sự ấm áp hắn truyền tới.

Hắn đang nói cho nàng biết, hắn sẽ bảo vệ nàng.

Bảo Thù rũ mắt xuống, trong lòng đều là ngọt ngào.

Nhưng là, mình vô dụng như vậy làm sao có thể giúp hắn thay đổi số mệnh?

Đột nhiên một tiếng quỷ dị tiếng chuông đâm vào màng nhĩ, Dạ Vi biến sắc: “Phong tâm mạch, che tai lại!”

Chúng tướng sĩ lập tức làm theo, rồi rút lui về phía Đại điện hạ của họ, cục diện lập tức thay đổi.

Trong góc tường đột nhiên xuất hiện thêm một người, trong tay giơ lên một chuỗi chuông đồng màu đen, đầu đội đầu lạp màu đen, che hết khuôn mặt. Gương mặt Vân Khương lộ vẻ tự mãn, thối lui đến bên cạnh hắn vui vẻ nói: “Người tốt cuộc đã tới!”

Người nọ bất động, cũng không trả lời.

Dung Hoan buồn bực nói: “Nhị sư huynh, đây là một hộ pháp khác sao?”

Dạ Vi lắc đầu, thấp giọng dặn dò: “Ta từng cùng hắc dã giao thủ, người này cùng ta tuổi tương đương nhau, tu vi sâu không lường được. Trong tay hắc còn có Lệ Quỷ, trận chiến này ta cũng không thể nắm chắc, nếu là tình thế không đúng, ngươi lập tức mang theo Thù Nhi đi trước Vãng Sinh khách điếm. Phụ thân ngươi mặc dù không để ý tới thể sự, nhưng có hắc ở, người Ma giới tuyệt không dám xông vào.”

Dung Hoan vẫn như cũ bộ mặt khinh thường: “Sợ cái gì, Nhị sư huynh chẳng lẽ là quên, trên người ta mang theo bảo bối sao!”

Hắc dần khí đan điền, tay phải từ bụng hướng lên chậm rãi dốc lên, từ miệng ra khắc ra một viên trân châu màu trắng. Bàn tay vung lên, vạn đạo quang hoa uyển nhược cửu thiên ngân hà từ tay hắc tâm đan vào đổ xuống, trong nháy mắt chiếu sáng nửa bầu trời.

“Lệ Quỷ thì sao, hừ, gia cũng không tin, Băng Tinh Tuyết Phách không đông lạnh được nó!”

Vân Khương hai mắt tỏa sáng: “Đây cũng là Băng Tinh Tuyết Phách? !”

Dung Hoan nhướn mày, đắc ý cười nói: “Thế nào, biết sợ chưa? Ha ha, đây chính là gia mạo hiểm tánh mạng trộm từ tay Lão Tửta ra! Ngay cả ngũ sắc thần khí cầu người cũng không dám so bì!”

Dạ Vi cúi đầu trầm ngâm.

Có điểm nào không đúng ?

Quỷ cô nương cùng với Lưu Dục thiên quân giận dữ, để thư lại muốn tới Yêu thành đi dạo quỷ tiết, mà Yêu quái tộc trưởng hoàn toàn chết sau ngày thứ hai từ khi Quỷ cô nương rời nhà đi. Hôm nay Lưu Dục thiên quân tìm chỗ này, sư phụ sáng sớm mới nhận được tin tức, mới sai đồ đệ vô dụng nhất của mình tới trước giúp một tay.

Chạng vạng, Hắc y nhân cố ý lộ ra chân ngựa , để ình đoán được Tam Thi Quỷ Hỏa.

Dung Hoan sợ của mình thân thể hàn ngọc công không thể chịu được, trộm Băng Tinh Tuyết Phách của phụ thân hắc ngàn năm không rời.

Dạ Vi trong lòng đột nhiên run lên, vội la lên: “Sư đệ, mau thu! Ma giới chuyển này chính là vì Băng Tinh Tuyết Phách!”

17. Chương 17: Long Xà

Lời còn chưa dứt, gió đen nổi lên, cát bay đá chạy, Dung Hoan chỉ cảm thấy bàn tay chợt nhẹ.

Chỉ trong nháy mắt, vạn vật lại quy về tĩnh mịch. Phương viên sớm đã bị Tam Thi Quỷ Hỏa san thành bình địa, trừ Hắc y nhân và Vân Khương quỷ mẫu, tất cả mọi người đều bị con giao long to lớn làm cho kinh hãi.

Chỉ thấy đôi mắt màu đen của nó từ từ khép lại, cổ khẽ nhướn lên, đem Băng Tinh Tuyết Phách từ từ nuốt vào trong bụng.

Dung Hoan vẫn còn đang sửng sò, Dạ Vi run sợ nói: “Tứ hải Ma Giao, nguyên là sủng vật của Ma Tôn Già Di La. Người đến tốt cùng là người phương nào, không chỉ có thể điều khiển ma quân, ngay cả nó cũng nghe lời người?”

Hắc y nhân vẫn không trả lời.

Dung Hoan cuối cùng cũng từ trong khiếp sợ tỉnh lại, tức giận vung tay nói: "Tôn Tử nhà ngươi! Quân ngươi cái gì Ma Tôn Ma Giao, mau phun ra cho bổn đại gia!" Trong tay hiện ra Huyền Băng kiếm, hần nhảy lên không trung phi thân hướng về phía bụng Giao Long mà đâm.

Ma Giao cũng không nhúc nhích, lợi kiếm đâm vào lân phiến, "Chinh" một tiếng, căn bản không cách nào xuyên thấu.

Dung Hoan không thể tin nhìn kiếm trong tay. Thanh kiếm này, chính là quà tặng của sư phụ tặng cho hần vào ngày trưởng thành, đi theo hần tám trăm năm, thần binh lợi khí Huyền Băng kiếm, lấy nước làm hình, lấy băng làm thể, không gì chặn được

Mà ngay khi hần đang sững sờ, Giao Long lại há miệng phát ra một tiếng rống kinh thiên động địa!

Minh giới tướng sĩ lập tức che tai lại, Bảo Thủ bị tiếng rống làm cho choáng váng đầu hoa mắt, lập tức che tai ngồi chồm hổm trên đất. Dung Hoan đứng gần nó nhất, không kịp phong bế, bị trọng thương đến thổ huyết!

Hắc y nhân ngón tay khẽ vờ động, Ma Giao lập tức bay về. Đang định lắt Dung Hoan còn đang bám trên lưng xuống thì cảm thấy bị cái gì đó cản mạnh khiến nó lảo đảo giữa không trung, luống cuống lắt đầu vẩy đuôi.

Dung Hoan rơi xuống, lại khạc ra một búng máu, dùng hết khí lực hô: "Nhị sư huynh, cẩn thận!"

Bảo Thủ lúc này mới cuống quýt ngẩng đầu lên, bên cạnh nào còn có bóng dáng Dạ Vi?

Men theo tầm mắt mọi người nhìn lại, nàng lập tức cả kinh đặt móng ngồi dưới đất.

Giữa không trung, một con Hắc Ma Giao cùng một con Bạch Xà cuốn lấy nhau thành một đoàn. Giao Long có lợi móng, Bạch Xà có độc răng, hai bên một trảo một cắn, Bạch Xà vẩy trắng máu chảy khắp nơi, Giao Long còn thảm hại hơn, trên người lân thịt bị kéo xuống một tầng rồi lại một tầng.

Từng mảng lớn long lân rơi xuống, nặng nề rơi trên người Bảo Thủ.

Minh giới vương thất người trong xuất thế không có thân thể, tất cả đều do Minh quân căn cứ vào thuộc tính hồn phách của bọn họ à xác định chân thân. Mà Dạ Vi chân thân, chính là một con Bạch Xà thân thể chí âm chí hàn máu lạnh.

Vân Khương cả kinh: "Ma Giao Long Lân không phải là bền chắc không thể vỡ sao? Làm sao sẽ bị cắn thành như vậy? !"

Hắc y nhân ngẩng đầu nhìn giữa không trung, giống như không nghe thấy.

Minh giới Ma giới tướng sĩ không khỏi bị cổ cường đại khí tràng này chấn nhiếp, không chớp mắt quan sát cuộc chiến. Dung Hoan dùng tay áo lau vết máu trên môi, vừa mừng vừa sợ: "Thật không nghĩ tới, Nhị sư huynh tu vi đã đến cảnh giới này! Rõ ràng cùng Đại sư huynh không phân cao thấp nha, vì sao mỗi lần thí luyện đại hội cũng sẽ thua hần đây?"

"Mau giúp nó!" Vân Khương quỹ mẩu thúc giục.

Hắc y nhân vẫn đứng yên, không nhúc nhích.

Vân Khương tức giận, mắt thấy Ma Giao bị Dạ Vi đánh thương không ngừng, sắp đem Băng Tinh Tuyết Phách khạc ra khỏi miệng, vội lấy một sợi ty tuyến màu đỏ từ trong tay áo ra.

Bảo Thủ lo lắng nhìn lên trời, đuôi mắt đột nhiên thấy hồng quang chợt lóe, nàng tầm mắt chuyển qua, lập tức bị dọa ột thân mồ hôi lạnh!

Vân Khương nhìn về phía nàng cười âm hiểm, trong miệng nói lẩm bẩm, tơ hồng trong tay lập tức cháy thành tro bụi trong chớp mắt.

Khí lạnh xông lên từ lòng bàn chân xông thẳng lên đầu, Bảo Thủ không còn kịp suy nghĩ, theo bản năng hướng về phía bầu trời la lớn: "Nhị sư huynh, mau xuống đây! Mau xuống đây!"

Dạ Vi đang cảm thấy chân khí dần dần biến mất, lại nghe thấy Bảo Thù liên tục kêu hấn một cách kinh hoàng như thế, không khỏi rối loạn trận cước.

Ma Giao phát hiện hấn phân tâm, rống lên một tiếng, móng vuốt giương lên, nó như ngại máu chảy như suối vẫn chưa đủ, há miệng định cắn cổ của hấn. Bạch Xà lắc mình tránh qua, nhẹ nhàng xoay tròn, thân thể quần chặt lấy Ma Giao, hai chiếc răng nọc hung hăng cắn vào sống lưng của nó.

Ma Giao điên cuồng vùng vẫy đầu đuôi, nhưng Dạ Vi vẫn thủy chung không thả ra, kinh mạch bị độc dịch ăn mòn sớm đã có chút tê dại, không chế không được Băng Tinh Tuyết Phách đang nhảy loạn trong thân thể, há miệng phun ra.

Dạ Vi không ham chiến, dùng đuôi rắn ôm Băng Tinh Tuyết Phách, đang muốn biến về người thì giật mình cảm thấy một cỗ nhiệt du tẩu quanh người, vẩy trên người giống như là bị bàn ủi xát qua, đổ ngầu như đổốc.

Hắc y nhân bất động thanh sắc nắn vuốt ngón tay, Ma Giao mặc dù sợ hãi, nhưng lại không thể không lần nữa nhào tới.

Một màn phong hồi lộ chuyển này, tất cả mọi người nhìn ngây người.

Dung Hoan cả kinh thất sắc, hai cánh tay thu về, cúi đầu mặc niệm pháp chú, cố gắng thao túng Băng Tinh Tuyết Phách.

Bảo Thù gấp đến độ phát khóc, đều là do nàng làm hại! Đều là do nàng làm hại! Nàng thất kinh móc tóc ti trong trong ngực ra, chỉ thấy tơ hồng lóe lên hồng quang quỷ dị, vô luận nàng như thế nào cắt bỏ, kéo, cắn cũng không tháo ra được.

Đang ở Bạch Xà thống khổ lẫn lộn trong biển mây thì Băng Tinh Tuyết Phách ở đuôi chột quang mang đại thịnh, sương mù bay lên, Bạch Xà bắt đầu kết băng từ đuôi, một tắc một tắc, bị đông cứng lại như một bức tượng băng.

Ma Giao đụng đầu vào tảng băng, trường giác trên đầu suýt nữa bị đập gãy.

Băng thể vỡ vụn, Dạ Vi hóa thành hình người từ giữa không trung rơi xuống, Quỷ tướng vội phi thân lên đón lấy hấn vững vàng hạ đất. Dung Hoan thần kinh khẩn trương rốt cục cũng bình tĩnh, bàn tay mở ra, một viên trân châu màu trắng tự động rơi vào lòng bàn tay.

“Hay lắm! Thật không ngờ người cũng có thể không chế được Băng Tinh Tuyết Phách!” Vân Khương thấy sắp thành lại bại, giận quá thành cười.

Dung Hoan tay cầm Băng Tinh Tuyết Phách, nhướng mày khiêu khích: “Khả năng của gia, người còn chưa lãnh giáo hết đâu!”

Hấn miệng nói vô cùng nhẹ nhàng, nhưng thần sắc lại lạnh như băng.

Băng Tinh Tuyết Phách đối với hấn mà nói, nhiều lắm là có thể ở trong trăm mét tạo ra tuyết phiêu trường hàn đàm, dập tắt Tam Thi Quỷ Hỏa mà thôi. Còn như loại công phu đóng băng vạn vật mà không đã thương tâm mạch người khác này: trong thiên hạ trừ cha hấn ra, không người nào làm được.

Ai, thể này xem ra không tránh được một bữa roi trên người! Bất quá biết cha đã tới, ha ha, còn sợ gì?

“Nhị sư huynh, người làm sao vậy?” Bảo Thù lão đảo chạy qua, ôm Dạ Vi khóc không thành tiếng, “Đều là muội không tốt, đều là lỗi của muội! Là muội hại huynh.”

Dạ Vi dựa vào người Quỷ tướng tĩnh tọa vận khí, gương mặt suy nhược tái nhợt, mạnh chống gờ tay lên sờ sờ đầu của nàng, run giọng nói: “Nha đầu ngốc, chuyện này mắc mớ gì tới người, tại sao lại hướng tự mình ôm?”

Vân Khương nghe lời này, đứng một bên hả hê nói: “Tiểu cô nương, tình nhân kết ta đưa cho người dùng như thế nào? Đừng nói tim của hấn, chính là cái mạng của hấn cũng có thể bóp trong lòng bàn tay đấy. A a, ta quên nói cho người biết đâu rồi, tình nhân kết, nhưng thật ra là mạng nhân kết mới đúng.”

Dạ Vi lông mi khẽ run, sắc mặt càng thêm tái nhợt.

Dung Hoan liếc về mắt thấy luồng tóc trắng trong tay Bảo Thủ, trên trán gân xanh nhảy liên tục, nổi trận lôi đình giơ tay cho nàng một bạt tai: “Người đồ ngu xuẩn, chẳng lẽ không biết xà loại trời sinh bộ lông không dài, khi hóa thành hình người, tóc đều do tinh khí linh lực mà sinh sao? Nhất là sợi tóc trắng này, chỉ có khi hắc không có chút nào để phòng lúc mới có thể hiện ra, không chỉ có là hắc tinh khí chỗ ở, mà chính là ngàn năm tu vi của hắc!”

Bảo Thủ ngây người, bàn tay ôm lấy Dạ Vi tay chậm rãi hạ xuống. Dung Hoan giận không kềm được, giơ tay lại muốn đánh nàng.

Dạ Vi cuống quýt đem Bảo Thủ ôm vào trong ngực, hắc bởi vì cùng Ma Giao đánh một trận, vết thương chồng chất, lại trúng cổ thuật, càng thêm suy nhược. Bây giờ lại cử động mạnh, cúi người lại nôn ra một búng máu, cuối cùng nhịn không được, ngắt đi.

Nhìn mọi người luống cuống tay chân, Vân Khương cười nói: “Gấp cái gì, hắc chết không được. Người nha đầu này thật không nghe lời, rõ ràng bảo người cắt bỏ một luồng tóc trắng của hắc, người lại chỉ cắt có một chút”

Bảo Thủ hai lỗ tai ù ù, kinh ngạc nhìn trên vết máu dính trên y phục, ánh mắt trống rỗng như người vô hồn.

Nàng từng nói nàng sẽ giúp hắc, kết quả đâu, là một đường hại hắc! Như thế, nàng có tư cách gì thích hắc?

Vết máu dần dần biến thành một bông hoa sen đỏ như lửa, in sâu vào con người của nàng, chui vào trong tận tim nàng, mọc rễ, phát triển rồi nhanh chóng bành trướng trong lồng ngực.

Mọi âm thanh đều biến mất, nàng chỉ nghe thấy sâu trong đáy lòng có một thanh âm đang gọi nàng

“Người chẳng lẽ còn muốn trở mặt nhìn người trong lòng chết ở trước mặt mình sao? Nhanh lên, mau cầm vũ khí lên, giết sạch bọn họ! Giết sạch tất cả những kẻ cùng người đối nghịch!”

Không có bất cứ dấu hiệu nào, Yêu thành đột nhiên vang lên tiếng gầm thét dữ dội.

Trong phút chốc, hắc vụ tản đi, vạn vật mục nát điêu linh. Ma Giao đang dưỡng thương trên mây luống cuống bất an cúi xuống đầu, chỉ thấy Bảo Thủ tóc dài phiêu tán, thần thái lạnh lùng đoạt lấy thanh Huyền Băng kiếm trong tay Dung Hoan, tung người bay về phía Vân Khương quỷ mị.

Vân Khương bị cường đại sát khí của nàng định trụ, nhất thời không thể động đậy.

Mắt thấy thần binh sắp đâm vào tim nàng thì Vân Khương trước mắt đột nhiên tối sầm, hắc y nhân lắc mình ngăn ở trước người nàng! Huyền Băng kiếm đâm thẳng vào vai trái hắc, máu tươi nóng bỏng theo thân kiếm chảy ra, kiếm thể từ từ tan rã.

Bảo Thủ tinh thần hỗn loạn, thần trí đã sớm không rõ, tức giận nhìn hắc, rút kiếm ra, lại đâm thêm một nhát!

Dung Hoan hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra, giật mình đứng tại chỗ nhìn nàng.

Chuông đồng trong tay đột nhiên rơi xuống đất, Hắc y nhân lão đảo lui về phía sau mấy bước. Vân Khương biến sắc, không kịp nhặt lại thần khí rơi dưới đất, bắt lấy bả vai hắc y nhân nhảy về phía sau một cái, cùng bóng đêm mịt mờ hòa thành một thể.

Ma binh thấy thế liền rối rít ẩn thân.

Huyền Băng trường kiếm đã sớm tan ra nhìn không khác chủy thủ là bao, Bảo Thủ trong lòng khó chịu, giơ tay lên nắm lấy lợi khí đâm vào ngực, lại bị một tia sáng đánh rơi. Sau đó, một luồng chân khí hòa ái từ đỉnh đầu từ từ truyền vào người

Mí mắt run rẩy nhắm lại, nàng ngã vào một vòng tay khác cũng đang run rẩy.

*

“Ta không hiểu. Người vì sao lại cứu ta?” Trong rừng rậm đen tối, Vân Khương đỡ Hắc y nhân máu chảy không ngừng ngồi xuống.

Hắc y nhân không lên tiếng, chỉ nhẹ nhàng cởi áo choàng ra. Trừ cặp mắt mờ như mắt phượng ra thì khuôn mặt hắn không có gì đặc biệt, không có nửa phần lạnh giá, không có nửa phần khí phách, chỉ để lộ ra một chút sầu bi không nói nên lời.

“Ta lại càng không hiểu, lấy tu vi của ngươi, vì sao không trực tiếp giết nàng, ngược lại để cho nàng đã thương ngươi?”

Hắc y nhân âm thầm vận khí, che lại các huyết vị trên người, chậm rãi mở miệng: “Tình nhân kết là sao?”

Vân Khương ngẩn người, hồi lâu sau mới nói: “Ta sợ Dạ Vi khó đối phó, cho nên.”

“Ngươi cũng đã biết, ngươi suýt nữa làm hư đại sự của ta.”

Giọng nói bình thản không chút tình cảm lại khiến cho Vân Khương không khỏi sợ hãi. Tuy hắn dung mạo bình thường nhưng lại có khí thế không giận mà uy, đều khiến nàng nhớ tới Ma Tôn những năm còn tung hoành trong lục giới! Điều này cũng là một trong những nguyên nhân trọng yếu giúp cho hắn hôm nay có thể Thống soái Ma giới ba mươi sáu bộ.

“Ta còn chưa thỉnh giáo quân sư, mới vừa vì sao không ra tay? Lưu Dục mấy trăm năm không ra khỏi Vân Hải Tuyết Vực một lần, chúng ta tìm cách lâu như vậy, chính là muốn cướp lấy Băng Tinh Tuyết Phách, hôm nay bỏ lỡ cơ hội tốt, sau này.”

“Băng Tinh Tuyết Phách không quan trọng.” Hắc y nhân cắt đứt nàng, “Mục đích của ta chỉ có một, tra rõ ai mới là Ma Tôn chuyển thế!”

Vân Khương ngạc nhiên: “Ma Tôn chuyển thế? Làm sao có thể, Ma Tôn nguyên thần đã tịch diệt, không thể nào chuyển thế a!”

Hắc y nhân vuốt cằm: “Quý cô nương cùng với Ma giới quan hệ sâu đậm, Lưu Dục thiên quân ái thê như mạng, lại còn từng thiếu Già Di La tổ phụ một ân tình. Ta nghi ngờ rằng hắn đã dùng một mạng trả phần ân tình này.

“Nhưng năm đó không phải hắn đã giúp Li Diên đóng băng Thiên Ma thành sao?” Vân Khương vẫn không tin.

“Nếu không đem Ma giới đóng băng, ngươi cảm thấy vận mạng của bọn họ sẽ là như thế nào?”

Vân Khương lạnh người, cắn răng nói: “Sẽ bị Thiên đế đuổi tận giết tuyệt!”

“Tựa như mới vừa đóng băng Dạ Vi, phong chi, là vì cứu chi.”

Hắc y nhân khẽ liếc nàng, “Ma Tôn ôm hận tịch diệt, Li Diên lại sinh không thể yêu, vốn định ở cửu thiên ở ngoài tọa hóa, chính là Lưu Dục đột nhiên chạy tới ngăn trở hắn. Sau đó, hai người hợp lực đem Ma giới đóng băng. Ngươi cũng biết, Lưu Dục thiên tính lương bạc, vốn không để ý tới Thiên giới tộc nhân chết sống, cho nên càng không có lý do nhúng tay những chuyện thị phi này.”

“Điều này chứng minh điều gì?”

“Chiến loạn kết thúc, Mặc Hằng lên ngôi Thiên đế, Li Diên ba trăm năm sau đột nhiên muốn đi kể nhiệm Lang Hoa chương môn, Quý cô nương cũng không lâu lắm liền sinh ra một con thể chất chí âm chí hàn Bích Nhân Tuyết Thử. Ngươi đừng quên, Già Di La chân thân, nhưng là Tuyết Ma thần.”

Vân Khương nhảy dựng lên: “Ngươi nói Dung Hoan là Ma Tôn chuyển thế? !”

Hắc y nhân lấy tay che miệng, ho khan hai tiếng: “Vừa mới đầu, ta cơ hồ xác định là hắn. Cho đến sau này, ta lại được đến một cái tin, Minh giới Đại điện hạ Dạ Vi, có thân thể không minh bạch, mẹ của hắn là một người phạm, bị Minh quân vứt bỏ ở phía sau núi hoang vu hơn năm trăm năm.”

“Ma Tôn cùng Dạ Vi có gì liên hệ?” Vân Khương càng nghe càng hồ đồ, nàng nắm lấy vai nam nhân cách mình ngàn tuổi mà như không có cách.

“Dạ Vi là sau khi Ma Tôn tịch diệt ba trăm năm mới ra đời. Người bên ngoài nhìn vào thì thấy Minh quân đối với đứa con trai như xua rác, mà ta lại biết được, Dạ Vi thật ra thì ở Ma Tôn Tịch Diệt không bao lâu

thì xuất thế, Minh quân đem hắc nuôi lớn trong chính cơ thể trong ba trăm năm, mới tìm cho hắc một con chỉ âm chi xà, lấy thành hình.”

Vân Khương hoàn toàn ngân ngẩn nói không ra lời, lúng túng nhìn của hắc.

“Minh giới cùng Ma giới tiền thời giao hảo rất tốt, tu gia cùng Già Di La lại thân như huynh đệ, năm đó Tu gia phản bội chắc chắn có ẩn tình khác. U minh quỷ vực chỉ âm, Vân Hải Tuyết Vực chỉ lãnh, đều là địa phương tốt để bảo toàn Ma Tôn nguyên thần. Về sau, bọn họ đi Lang Hoa bá sự, Li Diên lại dùng bảo vệ pháp khí phong tỏa Lang Hoa Sơn, nhất định là vì không để cho Thiên đế phát hiện, để bảo vệ Ma Tôn. Vì vậy ta lớn mật suy đoán giữa Dạ Vi và Dung Hoan, phải có một người là Già Di La chuyển thế. Tôi nay đánh một trận, ta chỉ muốn xác định là ai.”

Vân Khương kích động cả người run rẩy, nhớ tới hắc nói mình suýt nữa hư đại sự, trong lòng đau lòng không dứt, vội cẩn thận thử dò xét: “Vậy người có nhìn ra manh mối gì không?”

Hắc y nhân mạnh tay chống đứng lên, hất ra cánh tay Vân Khương đang muốn đỡ mình.

“Là ai thì thế nào? Người nói cho hắc biết chân tướng hắc sẽ tin sao? Muốn thành ma thân, trước đúc ma tâm, điều chúng ta nên làm, chỉ có thể là chờ. 1500 năm cũng chờ rồi, chờ thêm cũng không khác gì.”

“Được, ta hiểu rồi. Bất quá cái nữ oa đó là có chuyện gì xảy ra, trong cơ thể tựa hồ có cổ sức mạnh rất đáng sợ.”

Vân Khương lời còn chưa dứt, Hắc y nhân đã xoay người khắp khênh đi vào trong rừng. Bên tai, chỉ còn lại tiếng thở dài mơ hồ đầy đau thương truyền đến trong không khí.

“Dem một phần ‘Tiêu hồn hợp hoan tán’ do người đặc chế cho Tuyết Tử Anh, phân phó hắc. hành sự như kế hoạch. Vân Khương, kiên nhẫn một chút, chúng ta cần phải thận trọng, hắc diên thành ma, chẳng qua là chuyện sớm hay muộn mà thôi.”

18. Chương 18: Linh Tê Kính

Khi Dạ Vi tỉnh dậy, đã là bảy ngày sau đó.

Sau khi mở mắt, hắc lại lần nữa nhẹ nhàng nhắm lại, trong lòng có chút thất vọng.

Đây là nơi hắc chán ghét nhất – U Minh Cung, Tri Vi Điện hắc chán ghét nhất, tỷ nữ tội tử hắc chán ghét nhất. Vậy mà, những thứ hắc cực kỳ chán ghét nhất lần lượt tăng lên nhưng vẫn không tài nào giải thích được vì sao cảm xúc “có chút thất vọng” của hắc.

Hắc bị thương rất nặng, tỉnh lại được mấy ngày, cũng chỉ có thể lờ lờ xuống giường đi lại, trong lúc có rất nhiều người tới thăm hắc — Minh Quân, Li Diên, Lưu Dục Thiên quân, Quỷ cô nương, Dung Hoan, ngay cả Minh Hậu, Dạ Mị, Quỷ tướng, người quen, người không quen

Nhưng hắc vẫn không nhìn thấy người khác.

Dung Hoan mỗi ngày đều đến, vừa ngồi xuống là bắt đầu oán than mình hôm đó có bao nhiêu bi thảm.

Nhưng khi nói đến chuyện sự phụ vãi chạy tới cứu Bảo Thủ, Dạ Vi trong lòng căng thẳng. Dung Hoan lại đột nhiên chuyển sang chuyện khác, nói hắc hướng sự phụ oán trách Huyền Băng kiểm là hàng thứ đẳng, đâm không được mấy miếng vẩy còn chưa tỉnh, mới vương vài giọt máu đã tan ra rồi, kết quả sự phụ mắng ột trận

Sau đó hắc lại nói đoàn người trở lại U Minh cung, đem Lệ Quỷ giao cho Minh Quân, Minh Quân lại chuyển giao cho sự phụ bảo quản. Sau đó sự phụ hỏi cổ thuật này là chuyện gì xảy ra, hắc vô tình đem Bảo Thủ khai ra. Dạ Vi trong lòng lại thót lên một cái, Dung Hoan lại lần nữa nói sang chuyện khác, nói hắc đang định đem Bảo Thủ vô sỉ tội công như núi, Quỷ cô nương lửa giận ngập trời ném trường tiên xông vào U Minh cung.

Tuy hấn, Dạ Vi, Đại diện hạ được nuôi dạy rất tốt, tu vi rất cao, cũng nhịn không nổi, sau ba canh giờ lắm nhả Dung Hoan vẫn còn rất nhiều nước miếng, hấn đành làm bộ thản nhiên cắt đứt hấn: “Tại sao lâu như thế không nhìn thấy tiểu sư muội, nàng là không lẽ là bị sủ phụ phạt?”

Dung Hoan đang nói cao hứng, giống như bị dội một chậu nước lạnh.

Phủ nửa ngày miệng, hấn tức giận nói: “Cái đó tiểu tiện nha đầu, sủ phụ nào có phạt nàng? Huynh là không thấy sủ phụ đối xử với nàng tốt bao nhiêu đâu, người không biết, còn tưởng rằng là cha con đâu!”

Dạ Vi sắc mặt ngưng tụ, ho khan: “Sư đệ, đệ nói hơi quá rồi.”

Dung Hoan tự biết lỡ lời, nhếch miệng cười một tiếng, thấp giọng nói: “Ta không phải là ý này, chẳng qua là cảm giác sủ phụ cứng nàng đến mức khó hiểu! Huynh không biết đâu, nàng hôn mê một ngày một đêm, không chỉ có sủ phụ vì nàng độ tức, ngay cả Lão Tử ta cũng độ tức cho nàng! Kinh khủng hơn là ngay cả ta Lão Tử cũng phải làm!”

Dạ Vi thân hình cứng ngắc, lại không nói gì.

Dung Hoan lại nói: “Nàng sau khi tỉnh lại ôm sủ phụ khóc lớn, sau lại cùng lão nương ta tụ thành một đoàn, hai người cả ngày chui vào phòng bếp náo loạn. Ngày hôm trước còn suýt nữa đốt cháy hậu hoa viên, làm Minh Hậu tức gần chết, làm phiền sủ phụ cùng cha ta ra mặt, nàng cũng chỉ có thể im hơi lặng tiếng.”

Dạ Vi như có điều suy nghĩ gật đầu.

Lúc ăn tối, Dạ Vi đuổi đi tất cả tỳ nữ tỳ tớ, nhìn chằm chằm trên bàn thức ăn một hồi lâu.

Hấn có chút nóng nảy, không sai, loại tâm tình này gọi là nóng nảy.

Khi Bảo Thủ cắt luồng tóc trắng của hấn thì hấn đã tỉnh . Lúc ấy hấn không nghĩ ra vì sao, chẳng qua là dựa vào trực giác do nàng dính vào, dù sao Dung Hoan nhất định sẽ lên trộm ra Băng Tinh Tuyết Phách, Lưu Dục thiên quân tự nhiên sẽ không ngồi yên không đến.

Hấn mưu tính thành công, cầm lại Lệ Quỷ, đồng thời đánh bại yêu tộc dã tâm, được Lưu Dục tán thưởng, Bảo Thủ áy náy.

Hấn giờ phút này đáng lẽ nên vui sướng, nhưng tại sao, tất cả niềm vui của hấn, đều nằm trên cây tình nhân kết kia?

Hấn xoa huyết Thái Dương, âm thầm vận khí chế trụ tâm tình nóng nảy trong lòng. Hấn chẳng qua là đang cùng Hân Liệt giành nữ nhân mà thôi. Hấn chẳng qua là cảm thấy nàng rất có giá trị lợi dụng mà thôi. Từ đầu tới đuôi, hấn đều là gặp dịp thì chơi! Không sai, gặp dịp thì chơi!

Diễn trò xem cuộc vui, đừng quá chuyên tâm, đạo lý này, hấn vẫn luôn hiểu.

Dạ Vi vẫn cười khê, nhặt lên ngọc trứ gấp lên một ít lá cải trắng bỏ vào trong miệng. Ngày hôm qua hấn vẫn còn khó hiểu, vì sao trong thức ăn mỗi ngày cũng có món cải trắng hấn ghét nhất

Nhẹ nuốt hai cái, hấn cầm lên khăn ưu nhã lau môi. Đang muốn đứng dậy, đột nhiên thống khổ nằm ở trên bàn, một tay che bụng, một tay chỉ vào đồ ăn trên mặt bàn: “Thức ăn có độc!”

“Tại sao lại có thể có độc? Muội từ làm xong vẫn coi chừng, không ai đến gần qua a!”

Một thân ảnh màu hồng phấn vọt vào trong phòng, nắm lấy vai Dạ Vi ra sức lắc “Huynh có sao không a? Trong đó có độc gì? Huynh cố gắng bám trụ a, muội sẽ đi tìm sủ phụ!”

Nói xong, xoay người định chạy đi, lại bị một bàn tay lạnh như băng níu lại.

Bàn tay kia khê dùng sức kéo vào, nàng lập tức giống như con mèo nhỏ được chủ nhân ôm vào trong ngực. Rốt cục, cũng lại có thể ngửi thấy mùi hoa lan nhàn nhạt, Bảo Thủ không có tiền đồ hít mũi một cái, sợ hãi hô một tiếng Nhị sư huynh.

“Trong mắt ngươi còn có ta nhị sư huynh sao? Ân?” Dạ Vi híp đôi mắt hoa đào lại tự tiểu phi tiểu nhìn nàng, ngón trở hơi cong, chỉ dùng đốt ngón tay nhẹ nhàng vuốt qua mặt nàng.

” A .. a.. a... t...ta trong mắt, chỉ có Nhị sư huynh.” Nàng đỏ mặt, không dám nhìn hấn.

“Vậy sao? Ta tỉnh lâu như vậy, vì sao không đến nhìn ta?”

“Dung Hoan sư huynh nói, huynh bây giờ không muốn nhìn thấy muội, còn nói nhìn thấy muội, huynh sẽ học máu.”

Dạ Vi chắc lưỡi hít sâu, nhất thời hiểu toàn bộ mọi chuyện, trên trán gân xanh nhảy mấy cái, quả thật đúng là về mặt muốn học máu.

Bảo Thù ngồi trên đầu gối chân phải hắn, nửa người trên nằm nghiêng trong khuỷu tay hắn, cái tư thế này, thật là muốn chết a! Nàng trong đầu hiện lên một trăm loại phương pháp nói xin lỗi, quỳ xuống cầu xin tha thứ, kỳ cầu tha thứ, làm nô làm bộc, núi đao biển lửa. Dung Hoan nói, nàng một kéo này đã cắt bỏ đi hơn trăm năm tu vi của Dạ Vi.

Nhưng bây giờ nàng giống như bức tượng, mắt hạnh tròn tròn, phần môi khẽ nhếch, hai má đỏ bừng nhìn hắn.

Dạ Vi trái tim lại loạn nhịp, ban đầu tính toán nói gì làm cái gì đều quên không còn một mống, chẳng qua là theo bản năng, nâng cằm nàng lên, cúi đầu, đặt môi lên hai cánh môi anh đào kia.

Một dòng điện kích động toàn thân, Bảo Thù khiếp sợ đầu óc trống rỗng!

Và cũng theo bản năng, nàng dùng sức đẩy hắn ra, giống như cương thi nhảy dựng lên.

Dạ Vi thân thể chưa phục hồi như cũ, đột nhiên bị nàng đẩy một cái lập tức từ trên ghế trực tiếp ngã xuống đất. “Phác” một tiếng, hai người cũng thanh tỉnh không ít, không thể tin đối nhìn nhau, lại ngây người lẫn lẫn.

Nàng làm cái gì? Nhị sư huynh nàng ngày đêm thương nhớ đang hôn nàng! Hôm nay nàng lại đẩy ngã hắn xuống đất!

Hắn lại làm cái gì? Hắn cư nhiên không tìm được hôn nàng! Ghê tởm hơn chính là nàng lại đẩy hắn ra!

Nàng nhú mày: tình huống này là thế nào? Có muốn hay không giống Quỷ cô nương giao đãi, thừa dịp đầu hắn bất tỉnh, thân thể khó chịu, vô lực phản kháng, trực tiếp nhào tới, làm xằng làm bậy, muốn làm gì thì làm. Đợi đến gạo sống nấu thành cơm chín, hết thấy tất cả đều vui vẻ?

Hắn cắn môi dưới: người đem chân mày vắn thành bánh quai chèo là như thế nào? Còn muốn Đại sư huynh sao? Chẳng lẽ ta tổn hao nhiều như vậy công sức, mất trăm năm tu vi, vẫn còn so sánh không được hắn vì người độc xông phía sau núi sao?

Không lâu sau, Bảo Thù mặt xụ xuống, cuối cùng là có tặc tâm mà không có tặc胆, thuần túy chỉ dám nghĩ mà thôi!

Dạ Vi lạnh lùng nghiêm mặt ngồi dưới đất, không đứng lên nổi, cũng lưỡi đứng lên! Hắn hiện nay tâm tình không chỉ phiền não, còn có chút chua, tám phần là gần đây ăn cải trắng ngâm dấm quá nhiều!

Hai người bọn họ quỷ dị giằng co, trong Minh cung ở Lương đình cầm Linh Tê kính coi trộm người khác cũng gấp đến độ dậm chân.

“Hắc, cái đàn nha đầu này, uống phí ta dốc túi dạy bảo lâu như vậy, thế nào còn là một chút tiến bộ cũng không có? Đứng ngốc làm gì, trực tiếp nhào tới a!” Quỷ cô nương vén tay áo lên, về mặt hận rên sắt không thành thép.

Dung Hoan vuốt ve Linh Tê kính, cặp mắt sáng lên: “Mẹ, bảo bối này ngài kiếm ở đâu ra vậy? Quả nhiên là một đồ tốt a!”

Quỷ cô nương một tay đoạt lại, gõ đầu hắn một cái: “Đi đi đi, đây là ta thiên tâm vạn khổ mượn được từ Nguyệt lão ra!”

“Phu nhân, là trộm, không phải mượn.” Lưu Dục ngửa đầu ngắm trời, trên khuôn mặt diễm tuyệt thiên hạ tràn ngập vẻ bất đắc dĩ.

Hắn đối với Linh Tê kính có thể nói là căm thù đến tận xương tuỷ, đến nay đều không thể quên được cảm giác năm đó đang tắm rửa thì phát hiện ra nó, khiếp sợ, co quắp, cứng người, bị thống, xấu hổ, vô lực, bàng hoàng. (*đạp bàn đạp ghế * =)))

“Không có chuyện của người, im lặng!” Quý cô nương nghiêng mắt nhìn hắn một cái, tiếp theo dương dương đắc ý nhìn Dung Hoan, “Hắc, đồ do Nguyệt lão phát minh đó cũng không phải là vô dụng! Đồ chơi này mà vốn là một đôi, vô luận cách xa nhau rất cũng có thể từ trong gương thấy đối phương trạng huống, y hệt một cái điện thoại di động 3G a!”

Hai cha con một nhìn bầu trời một nhìn mặt đất, đối với những từ ngữ kỳ quái từ trong miệng nàng trực tiếp coi thường.

Dung Hoan nhìn con kiến hồi lâu, bỗng dưng cảm thấy lạnh cả người: “Mẹ! Loại vật này, làm sao người có thể bảo ta đặt trong phòng ngủ Nhị sư huynh a? ?”

Lần này xong rồi, Nhị sư huynh đã phát hiện mình âm thầm một lần, nếu lại bị hắn phát hiện Linh Tê kính. Lấy tính tình biến thái kia, mình sẽ không phải là chết thê thảm không nở nhìn?

Sẽ không là không sẽ, nhiều lắm là dở sống dở chết mà thôi!

Quý cô nương không nhịn được đạp hắn một cái nói: “Ta là biết người biết ta! Bảo Thù nha đầu quá thành thực, làm sao có thể đấu được với Dạ Vi tiểu hồ ly này, ta căn cứ vào chủ nghĩa nhân đạo tinh thần, tự nhiên muốn giúp nàng một tay!”

Lưu Dục nhìn mình nha đầu ở đầu cành, cau mày nói: “Nhân duyên trời định, phu nhân, người chớ để gây chuyện thị phi.”

Quý cô nương vừa nghe, giận tái mặt, âm dương quái khí nói: “U, thế nào, người có phải hay không đang suy nghĩ, năm đó nếu không phải lão nương gây chuyện thị phi, người cùng công chúa muội muội của người đã sớm là nhân duyên thiên định ân ái tình thâm.”

“Phu nhân.” Lưu Dục hoàn toàn im miệng, vuốt tay cắt đứt nàng, “Chuyện đã mấy ngàn năm rồi, người làm sao cả ngày cứ giắt bên khóe miệng.”

“Thế nào! Chê ta cầu nhau có phải hay không? Bắt đầu nhớ thương công chúa muội muội rất ôn nhu phải không?”

“”

Dung Hoan ngáp một cái, thuận thực làm một cái bí quyết bày ra một cái kết giới tĩnh âm, thừa dịp mẹ của hắn nổi đóa trộm lấy Linh Tê kính, ngồi trong góc vắng tiếp tục coi trộm.

Hiện tại, Dạ Vi đang nhướn mày ngồi ở trên giường, Bảo Thù cúi đầu đứng ở bên giường.

“Cho ta.” Dạ Vi nhẹ nhàng nói một câu.

“Gi?” Bảo Thù nuốt nước bọt, lời này, có phải hay không ở nơi nào nghe qua? Nghĩ đi nghĩ lại, nàng da mặt vừa đỏ lên, nín lấy vạt áo ngập ngừng nói, “Có phải nhanh qua không Mẹ ta nói nữ nhi trước khi thành hôn không”

“Ta là nói, cho ta tóc, tóc hai chúng ta.” Dạ Vi mỉm cười mỉ mỉ cắt đứt ảo tưởng của nàng.

Bảo Thù quýnh lên, vội vàng móc từ trong ngực ra đưa cho hắn.

Dạ Vi nắm trên ngón tay vuốt vuốt hồi lâu, nghi ngờ nói: “Muội nói xem, một cái hồng ti nho nhỏ này, trừ việc có thể hại người ra, thật sự có thể buộc lại lòng người sao?”

Nàng xấu hổ cúi đầu: “Nhị sư huynh, muội biết sai rồi, muội bảo đảm về sau sẽ không bao giờ phạm loại sai lầm này nữa, sẽ không nữa nhẹ dạ mà tin người lạ. Tứ sư huynh nói rất đúng, ngu ngốc, là loại lỗi.”

Dạ Vi sâu kín cười một tiếng: “Vậy thì Tứ sư huynh của muội đúng là một tội nhân thiên cổ.”

Nếu là bình thường, Bảo Thù nghe được câu này nhất định sẽ cười ha ha, nhưng là hôm nay, nàng cười không nổi, không chỉ có cười không nổi, còn rất muốn khóc. Nàng ngẩng đầu, vô cùng nghiêm túc nhìn Dạ Vi: “Nhị sư huynh, bởi vì ta ngốc nên đã hại huynh bị thương nặng, lại còn hại huynh tổn thất trăm năm tu vi, huynh rõ ràng rất tức giận, tại sao còn cười với muội?”

Dạ Vi ngăn người, chợt nhíu lông mày: “Không sai, ta quả thật rất tức giận, muội đã nói như vậy, ta cũng đành thôi giả vờ vậy, chuyện này, muội nhất định phải chịu trách nhiệm.”

Bảo Thù hít sâu: “Bất kể Nhị sư huynh muốn phạt muội thế, muội cũng cam tâm tình nguyện!”

Dạ Vi liếc nhìn nàng một cái, đem sợi tóc bỏ vào trong tay áo, khoát tay ôm nàng vào trong ngực. Bảo Thù không dám thở, thanh âm trầm thấp từ tính của hắn truyền đến từ bên tai: “Vậy ta phạt muội không được suy nghĩ tới Đại sư huynh!”

Bảo Thù trái tim chấn động, bật thốt lên: “Tại sao?”

“Bởi vì, ta không thích.” Hắn cúi đầu, đôi đồng tử đen như mực như có một lớp sương mù dày bao phủ, nhuộm ba phần gương mặt ba phần đầu độc, nhẹ nhàng hôn lên mi tâm của nàng “Bởi vì, ta thích muội.”

Bảo Thù cắn mu bàn tay, cả người không thể ức chế được mà run rẩy.

Nàng có nghe lầm hay không a? Hắn không có ghét nàng, hắn còn nói thích nàng! Lần đầu tiên trong đời, có người nói thích nàng!

Nàng quên mình làm sao đi ra, cũng quên trên dọc đường đi gặp được ai, nàng trở về phòng đóng cửa lại, không kịp cởi giày, trực tiếp lên giường nằm ngẩn người.

Cả đêm, nàng nhìn trần nhà đen như mực, trong đầu chỉ có ba chữ.

—— ta thích muội.

Hân Liệt, nàng không dám nghĩ tới .

Dạ Vi, nàng lại càng không dám.

19. Chương 19: Củ Cải Trắng

Cả đêm gió thổi, ngàn cây vạn hoa đồng loạt nở rộ.

Dạ Vi dậy sớm, Bảo Thù mỗi ngày cũng dậy sớm, nàng hiện đang cầm một bát canh rau dưa, đi từ phòng bếp nhỏ tới Kiến Vi Điện. Dọc đường đi, tỷ nữ tới tứ thỉnh thoảng cúi người hành lễ, làm nàng có chút không tự nhiên.

Nhưng trong lòng lại rất thích.

Mười ngày nay, Dạ Vi thương thể dần dần khôi phục, trừ việc đi bá kiến Minh Quân và Li Diên, thì hắn chỉ thỉnh thoảng dắt Bảo Thù đi dạo xung quanh.

Tuy chỉ “thỉnh thoảng” đi thôi nhưng tất cả mọi người đều biết hết.

Minh Quân thủy chung duy trì bộ mặt không đau khổ không vui sướng. Li Diên vẫn như cũ cười hì hì cả ngày, sở hữu Bảo Thù, lại vờ vai Dạ Vi, nheo đôi mắt phượng nhìn, nhưng lại không nói gì.

Quý cô nương dị thường hưng phấn, hễ rảnh rỗi là đi tìm Bảo Thù truyền thụ tâm đắc, mỗi lần đều cảm thán: “Hắc, khuê nữ tốt như vậy, nếu làm con dâu ta thì tốt biết mấy, không biết sau này tiểu tử Dung Hoan sẽ đem người nào về làm vợ đây!”

Dung Hoan đứng ở một bên không ngừng lắc đầu phùng má, bị nàng trừng mắt một cái sau thì lại vội vàng chạy đi như điên.

Cảm xúc của Bảo Thù hiện tại không tài nào diễn tả bằng từ ngữ, Minh phủ vốn nên âm khí mù mịt, nay lại càng ngày càng giống như một đại gia viên. Có sư phụ sủng nàng, Nhị sư huynh thương nàng, Tứ sư huynh khi dễ nàng, còn có Quỷ cô nương luôn giúp nàng nghĩ kế

Nếu như Đại sư huynh cũng ở đây thì tốt biết mấy?

Nàng nghĩ đi nghĩ lại, trong lòng đột nhiên cảm thấy nhói nhói đau. Nàng vội dùng bàn tay không dùng đập một cái vào mặt, đột nhiên cảm giác trước mắt tối sầm, đụng vào một người. Nước canh trong bát tràn ra, gọi lên người hấn.

“Xin lỗi! Xin lỗi!” Nàng cuống quýt nói xin lỗi, tay chân luống cuống dùng tay áo lau nước canh.

Cánh tay bị một lực đạo nắm chắc, nàng ngẩn người, nương vào ánh sáng nhạt phía trên đầu, nàng cảm thấy một màu đỏ rực đang lung lay trước mắt nàng. Hơi chút chờ mong nàng chậm rãi ngược mắt lên, quả nhiên là một gương mặt như tượng tạc, đôi mắt đỏ như máu, vừa cao ngạo lại vừa thanh cao.

Hô hấp của nàng bỗng nhiên trật nửa nhịp.

Nàng ngưng ngưng tránh thoát tay hấn, nhỏ giọng lầm bầm: “Đại sư huynh, đã canh năm làm sao huynh lại ở nơi này?”

“Có chút việc gấp, mới vừa bẩm báo sư phụ.” Hân Liệt không nhìn nước canh té vào người mình, giơ tay lên lấy đi miếng rau bay lên tóc nàng, “Sư phụ lần này rời núi đã lâu, là đến lúc trở về.”

Nói xong, nhàn nhạt liếc nàng một cái: “Muội cũng nên đi về.”

Bảo Thù chột dạ: “Muội. muội bây giờ còn chưa thể trở về được.”

Hân Liệt lạnh lùng nhìn qua bát sứ trong ngực nàng, trầm giọng nói: “Muội ở chỗ này làm nữ đầu bếp vui đến mức quên cả trời đất rồi?”

Bảo Thù còn chưa nói lời nói, sau lưng một người mở miệng trước, thanh âm này nàng nhận ra, là Dạ Mị.

“Biểu ca, người nào là nữ đầu bếp” Dạ Mị đầu khê nghiêng, cất giọng nói, “Bất quá một con hạ tiện yêu tinh, vọng tưởng làm Minh giới Vương phi, quả thật là vô cùng buồn cười.”

Thường ngày, Bảo Thù nhìn thấy Dạ Mị sẽ cảm thấy tay chân lạnh như băng, trước giờ thường vòng qua hấn mà đi. Hôm nay có chỗ dựa, hỏa khí từ bụng xông thẳng lên đầu, xoay người, hết sức khinh bỉ nhìn hấn một cái: “Hừ, ta hạ tiện cũng dám so những người thích dâm loạn bại đức, long dương chi thích, mơ ước huynh trưởng, tổn hại luân thường cao quý !”

Dạ Mị không ngờ nàng lại dám đáp trả, sững sờ tại chỗ, đợi đến khi hiểu ra, nhất thời nổi dóa. Đang muốn giơ tay dạy dỗ nàng thì nhìn thấy đôi mắt đầy lửa giận của Hân Liệt không khỏi sinh ra mấy phần sợ hãi.

Mà một màn này hoàn toàn vô tình rơi vào trong mắt Minh Hậu.

“Hảo cuồng vọng tiểu súc sinh, U Minh cung là người giương oai địa phương sao! Bốn cung nể người là Lang Hoa đệ tử mới đối xử tốt với người, người lại được voi đòi tiên, dám nhục mạ con ta, Bốn cung hôm nay há có thể tha cho người!”

Minh Hậu xanh cả mặt, ngọc thủ run rẩy chỉ vào Bảo Thù, tức giận cắn răng nghiến lợi.

Nàng sớm nhìn nha đầu chết tiệt này không vừa mắt, sớm nhìn Quỷ cô nương không vừa mắt! nếu không phải vì địa vị của Lưu Dục Thiên quân dù là Thiên đế cũng cần lễ ngộ ba phần, nàng tự nhiên không dám động chạm.

Chuyện hôm nay, nhất định phải đổ lên đầu nha đầu chết tiệt này!

Bảo Thù vừa nhìn thấy nàng, giống như miếng da chó đã bị xì hơi. Giật mình trốn sau lưng Hân Liệt, nhón chân, ghé vào tai hấn nhỏ giọng nói: “Đại sư huynh, cứu mạng a, nữ nhân này thật là đáng sợ”

Hân Liệt sống lưng đột nhiên cứng đờ, neho mắt chắp tay, không mẫn không lạt nói: “Di mạnh khỏe.”

Minh Hậu đang tức giận lập tức nở ra một nụ cười ôn nhu ra vẻ mẫu tử từ ái: “Nguyên lai là A Liệt tới nha, di đạo này không gặp người, Thiên Hậu tỷ tỷ có khỏe không?”

“Thưa dì, mẫu hậu mạnh khỏe.”

Minh Hậu thân thiết kéo tay của hắn: “Nghe Long Vương cứ cứ người nói, Bích Ngưng nha đầu năm nay cũng đi Lang Hoa tu hành, người đã gặp chưa?”

“Thưa dì, đã gặp.”

“Ha ha, hôm qua Li Diên thượng thần còn nói, các người mấy hài tử này sắp tới thời điểm chọn phi cưới thiếp. Chuẩn bị thừa dịp năm nay lang Hoa triều kiến, muốn mời các tộc vương giả gặp mặt, định ra hôn sự cho các người đâu.”

Hân Liệt ánh mắt bỗng nhiên trầm xuống.

Bảo Thù vừa mới nghe hai chữ “Bích Ngưng”, chân mày cau lại, cô gắng moi hết ruột gan ra một phen mới nhớ ra nàng chính là lục y nữ tử tử tử tình thất bại với Dung Hoan sư huynh! Thì ra là nàng là Long tộc công chúa, chẳng lẽ cùng Thiên Hậu, Minh Hậu, Hân Liệt, Dạ Mị tất cả đều quen biết? ?

Hơn nữa nghe Minh Hậu nói, công chúa Bích Ngưng, không chừng chính là Thiên Hậu tương lai

Hân Liệt nhận ra nàng tâm tình ba động, trong lòng bất an phập phồng, lời trong lòng bật thốt lên: “Liệt Nhi đang muốn hỏi Thiên cung hươu phụ vương mẫu hậu bẩm báo, Liệt Nhi đã có người trong lòng.”

“A?” Minh Hậu đôi mắt đẹp chuyển một cái, thử dò xét nói: “Không biết là công chúa tộc nào có phúc khí này?”

Hân Liệt cứng họng, tròn mắt đỏ ngầu bị thương bắt đầu khởi động, đầu đầu suy nghĩ.

Hắn thích Bảo Thù, không phải phủ nhận.

Nhưng hắn không thể nào cưới nàng làm chính phi, ngay cả là trắc phi, mẫu hậu cũng chưa chắc đã chịu. Điều duy nhất hắn có thể làm có lẽ là chờ tới khi mình có một chỗ đứng chân mới có thể cho nàng một danh phận. Nhưng nếu hiện tại để cho Minh Hậu biết được, chắc chắn thêm dầu thêm mỡ nói ầu ầu, đến lúc đó, dù là sự phụ cũng khó bảo vệ nàng.

Nhắm mắt lại, hắn nói: “Thưa dì, tự nhiên là người trong thần tộc.”

Minh Hậu thở phào nhẹ nhõm, nói lớn: “Như thế thì tốt.”

Xem ra, vị công chúa Bích Ngưng này nhất định là Thiên Hậu tương lai.

Như đưa đám, làm sao mà không như đưa đám được? Bảo Thù rũ xuống đầu, bàn tay nắm trên lưng Hân Liệt từ từ hạ xuống. Cổ áo đột nhiên bị người xách lên làm nàng lão đảo lùi phía sau mấy bước, nghiêng đầu nhìn lại thì thấy Dung Hoan đang hung hăng trừng nàng.

Tiếp theo cười hì hì đối với Hân Liệt nói: “Đại sư huynh, canh giờ không còn sớm, ngài còn không mau đi Thiên cung làm nhiệm vụ a?”

Hân Liệt thân hình hơi cứng lại: “Chuẩn bị đi. Dì, Liệt Nhi cáo từ, ngày khác trở lại thăm.”

Minh Hậu gật đầu: “Chớ để trễ nãi chính sự.”

Hân Liệt hồi lễ, trực tiếp đi về phía trước mấy bước, tản ra hồng quang nóng bỏng, Hỏa Hoàng vỗ cánh mà bay, phá vỡ sự tĩnh lặng của đêm tối, Nhân giới núi sông vạn dặm, chợt nổi lên thần quang mờ mờ.

Hắn chưa từng quay đầu lại nhìn Bảo Thù một cái, hoặc là, hắn không dám.

Minh Hậu tàn nhẫn nhìn Bảo Thù, lạnh lùng nói: “Tiểu súc sinh, ta xem ngươi còn tránh được đi đâu!”

Bảo Thù lạnh người, xong rồi, Dung Hoan sư huynh chắc chắn sẽ không quan tâm nàng, không bỏ đá xuống giếng đã coi là hắn đủ nhân nghĩa rồi! Quả thật, trên ột bị người nặng nề đá một cái.

“Gia cũng biết người tiện nha đầu này không hảo tâm, đã là giờ gì rồi, muốn bỏ đối Nhị sư huynh phải không!”

Bảo Thù xoa đầu, không hiểu nhìn hắn.

Dung Hoan nháy mắt: “Còn không mau đi, lo lắng cái gì!”

Minh Hậu cũng không phải là kẻ ngốc, trầm giọng nói: “Tiểu Thiên quân đây là làm chi? Ta Minh cung tự có Minh cung quy củ, con ta chính là Minh giới thái tử, tự đứng bị người nhục mạ, hôm nay, dù là sư phụ người mở miệng, Bồn cung cũng quyết định không thể tha nàng!”

Dung Hoan vốn kính nàng ba phần, nghe nàng nói như vậy, mắt nheo lại cười nhạo nói: “Nhục mạ? Bồn đại gia cũng không cảm thấy nàng nói sai chỗ nào, đâm loạn bại đức, long dương chỉ thích, mơ ước huynh trưởng, tổn hại luân thường, bốn từ mười sáu chữ, có làm Tam điện hạ nửa phần ủy khuất?”

Đám tỳ nữ tới đi theo Minh Hậu phát ra một tiếng hít sâu, run rẩy không dám ngẩng đầu.

Dạ Mị xoắn một luồng sợi tóc tựa cột mà đứng, thần thái mê ly, giống như Tam điện hạ trong miệng Dung Hoan hoàn toàn là hàng xóm cách vách.

Minh Hậu tức sùi bọt mép, không quan tâm tới bộ dạng quát một tiếng lớn: “Người. . . . Người ở ta Minh vương cung làm khách, nói chuyện làm sao lại không có quy củ như vậy, Lưu Dục thiên quân dạy dỗ người như thế sao? !”

Dung Hoan ôm tay vòng ngực, nhướn cằm cười khẩy nói: “Đừng có đem cha ta ra dọa người, bồn đại gia hoành hành ngang ngược quán! Hừ, Minh Hậu thật ra là không vừa mắt mẹ ta đi, có bản lĩnh người đi dạy dỗ nàng a, tội gì dính líu đến trên người một tiểu nha đầu? Bản thân không có chút nào khí độ còn dmas nói ai?”

Minh Hậu mắt lờ ra, tay run rẩy chỉ về phía hấn, lão đảo về phía sau mấy bước, tỳ nữ cuống quýt tiến lên đỡ nàng.

Bảo Thù ở một bên nhìn có chút hả hê. Nghe nói vị Minh Hậu này tính tình nóng nảy, Tứ sư huynh thì độc mồm độc miệng, cứ như vậy náo đi xuống, không chừng còn có thể động thủ đây!

Nàng có nên đứng xa một chút không? Ương cập trì ngư (ý bảo nếu đứng gần quá thì có thể sẽ vương họa vào thân) có chút không ổn.

Vừa dịch hai bước, Bảo Thù phát hiện một người đứng sau nàng. Theo bản năng quay lại, chỉ thấy Dạ Mị nghiêng câu khởi môi đỏ mọng, đối với nàng cười liêu nhâm một tiếng.

Bỗng nhiên âm phong nổi lên, nàng như bị sét đánh, hốt hoảng thu hồi tầm mắt.

Đang lo lắng thì một bàn tay lạnh đặt lên tay nàng, giống như sau ba ngày nóng bức mà ăn được một miếng dưa hấu ướp lạnh, Bảo Thù tất cả phiền não tâm tình nhất thời bị quét sạch.

“Nhi thần, bái kiến mẫu hậu.”

Dạ Vi thoáng khom người, bởi vì bị thương, Minh Quân đã miễn hấn quỳ lễ.

Minh Hậu thở hắt hắt, cắn răng nói: “Tốt, quả thật là Bồn cung hảo nhi tử, Bồn cung bạc đãi người chỗ nào sao? Mang về một đám tiểu tử không có ai nuôi dạy về trêu giận Bồn cung!”

Dung Hoan một tay xắn tay áo: “Người dám nói bồn đại gia không có ai nuôi dạy? !”

“Sư đệ, lui ra!” Dạ Vi lạnh lùng lãnh nhing hấn một cái, Dung Hoan nhất thời yển kỳ tức cổ, tức giận quay mặt qua chỗ khác.

“Dung Hoan trời sanh tính không câu nệ tiểu tiết, sư phụ trước mặt cũng là như vậy không thận ngôn, mong rằng mẫu hậu nể mặt Lưu Dục Thiên quân, không cùng hấn so đo. Về phần Bảo Thù, phụ quân cũng nói qua, nàng bất quá là đứa bé, mong rằng mẫu hậu rộng lượng một chút.”

Dạ Vi từ từ nói tới, nhìn có vẻ như áy náy chân thành nhưng ý tứ lại rất rõ ràng: hai người này, người một người cũng không thể đắc tội!

Quả nhiên, Minh Hậu ngừng lại động tác.

Dạ Vi lại nói: “Quả thật, hai người bọn họ không biết nặng nhẹ làm động chạm tới mẫu hậu, nhi thần làm sư huynh quản giáo không tốt, tình nguyện thay mặt hai người chịu phạt, chỉ mong mẫu hậu bớt giận.”

Bảo Thù trong bụng run lên, đang muốn nói chuyện, lại bị Dạ Mị này giờ không lên tiếng đoạt trước: “Mẫu hậu, hôm nay trong cung có khách tới, chuyện náo như vậy sẽ khiến phụ quân mất mặt, lại nói.” Hắn rũ mí mắt, si ngốc nhìn Dạ Vi mắt, tảng âm trở nên dị thường ôn nhu, “Ca ca là vì cầm lại thần khí bị trọng thương, phụ quân còn thưởng không kịp, tại sao có thể phạt?”

Dung Hoan cùng Bảo Thù đồng thời rùng mình.

Dạ Vi đối với hắn quăng lại một nụ cười cảm kích, rồi lập tức ngoảnh mặt nhìn về nơi khác.

Nếu nói mẹ chiều thì con hư, từ xưa tất cả như thế. Minh Hậu sủng nhi tử nổi danh lục giới, nghe hắn cầu xin tha thứ, không biết là đau lòng còn là tức giận, buồn bã nói: “Mị Nhi, người nếu cứ khăng khăng như thế, sớm muộn sẽ chết ở trong tay hảo ca ca của người!”

Dứt lời, mang theo đám tôi tớ phất tay áo rời đi.

Dạ Mị cười khở một tiếng, cất bước đuổi theo. Ngay lúc đi qua vai Dạ Vi thì một chút dừng lại, nhìn bầu trời tự lẩm bẩm: “Yêu không được, cầu xin không phải, hận không được, quên không được, mới là điều khổ nhất trong nhân thế. Nếu hắn muốn mạng của ta, đối với ta, có lẽ là một loại giải thoát.”

Bảo Thù hít một hơi, nhìn Dạ Vi không có biểu tình gì, lại nhìn bóng lưng tiêu điều của Dạ Mị.

Giờ phút này, nàng lại có chút cảm động.

Dung Hoan ôm cánh tay run lên, nghiêng răng nói: “Thật muốn chết! Đồng tính gia thấy nhiều rồi, chưa từng thấy ai như vậy! Ai u, không biết Nhị sư huynh làm sao người chịu được?”

Dạ Vi trừng mắt hắn một cái, dắt Bảo Thù ngoảnh mặt đi.

“Wey wey Wey, ta cứu tiểu tình nhân của huynh, huynh cũng không bày tỏ chút xúc động đi a, thật không có nghĩa khí?” Dung Hoan đi theo phía sau ủy khuất kêu lên, làm Bảo Thù thẹn thùng hai gò má ửng hồng.

“Cám ơn, ta vô cùng hi vọng người không chọc một lỗ trên bầu trời Minh giới.” Dạ Vi ôn hoà mỉm cười nói.

“Dù sao chúng ta ngày mai sẽ phải đi, bất kể nàng đâu!”

“Tối nay ta phụ quân thiết yến vì lưu dục thiên quân cùng sư phụ tiễn hành, người sở thêm nữa loạn.”

Dung Hoan giơ một tay lên, khinh thường nói: “Dừng, ta không đi không được sao, ai mà muốn đi bởi một bấy lão gia uống rượu ăn cơm! Hừ, bổn đại gia xuất cung tìm vui, nghe nói các người Minh giới Quỷ Cơ Xà Nương rất xinh đẹp đâu!”

Không ai để ý đến hắn.

Dung Hoan chưa từ bỏ ý định: “Huynh cứ tiếp tục đi ăn củ cải trắng đi!”

Dạ Vi rốt cục dừng lại bước, quay đầu không hiểu nhìn về hắn. Bảo Thù vừa nghe thấy hai chữ củ cải trắng thì hai mắt sáng rực lên.

Dung Hoan hai tay chống eo, cười ha ha: “Chưa nghe nói qua ư, quả nhiên củ cải trắng cũng bị heo ăn sạch rồi, ha ha ha ha ha!”

20. Chương 20: Dạ Yến

Khi trở về phòng, Bảo Thù thấy trên giường mình xuất hiện thêm một bộ xiêm y.

Lại còn là xiêm y màu hồng cánh sen, so với bộ xiêm y trước đây thì dày hơn nhiều, nơ bướm trên ngực được làm từ dây lụa bảy sắc, có hai cái đuôi rất dài đung đưa theo gió.

Nàng ôm xiêm y xoay một vòng trong phòng, hết một vòng lại thêm một vòng.

Cẩn thận, Dạ Vi người cũng như tên. Ngay cả những điều nàng chưa từng nói, hắn cũng biết rõ nàng bình thường thích gì ghét gì, hơn nữa, không mặn không nhạt, tất cả đều vừa đủ.

Theo như lời của Quý cô nương thì các tiêu chuẩn của nam nhân tốt hẳn đều có hết! Có thể gả cho hắn, được hắn che chở, đối với Bảo Thù tiểu yêu tinh mà nói thì đã là phúc ba đời rồi.

Nàng chắc chắn, sẽ không có ai lại cự tuyệt loại phúc phận này.

Trang điểm thay y phục đến gần trưa mới xong, tiểu tỷ nữ mệt mỏi lùi ra sau, Bảo Thù rút cục hoàn thành công việc cuối cùng của chuỗi trình tự này. Nàng xoay trái xoay phải người trước gương, nghi ngờ hỏi: “Đẹp mắt không?”

“Đẹp mắt!” Tiểu tỷ nữ nhìn không chớp mắt trả lời nàng.

“Ta hình như gầy đi thì phải.” Bảo Thù buồn bực véo má.

Nàng quả thật đã gầy đi, khuôn mặt vốn tròn trịa giờ lại đột nhiên nhon ra thêm một đoạn. Nàng thở dài, kể từ khi rời khỏi nhà, nàng ăn không ngon không ngủ ngon, còn cả ngày đánh đấm giết giết, không gầy thành xương đã là phúc lắm rồi.

Hoàng hôn ngã về phía tây, mây đen giăng đầy trời, làm người thở không thông.

Bảo Thù nhìn trời, ai nhìn bầu trời này cũng phải có cảm giác chán nản, mà nàng hình như lại nghiêm trọng hơn. Cả ngày, trong lòng thất thượng bát hạ, thấp thỏm không yên, cảm giác như có chuyện gì không tốt sắp xảy ra.

Ngồi không yên, nàng quyết định đi Kiến Vi Điện tìm Dạ Vi.

Bảo Thù đi theo Li Diên ở tại Uyển Tịch Điện, cách chỗ Dạ Vi không xa, đi vòng một đường là đến. Mới đi được nửa đường thì nàng thấy Dạ Vi và Dung Hoan đang vội vã rời đi, nàng còn chưa kịp gọi thì họ đã đi xa.

Phương hướng kia là xuất cung.

Nhớ tới lời của Dung Hoan ban sáng, Bảo Thù trong lòng khó chịu, chẳng lẽ bọn họ cả hai cùng đi ra cung tìm vui?

Không thể nào, Nhị sư huynh không phải loại người như thế!

Nàng gãi đầu, thở phào một cái, xoay người đi về hướng Minh Vô Điện.

Khi nàng đi dạo, khi tản bộ tới Minh Vô Điện thì tiệc vẫn chưa bắt đầu. Cung nhân tỷ nữ đi đi vào vào, Li Diên một người ngồi ở trên bậc thang ngoài điện độc chờ.

“Sư phụ.” Nàng đi tới hành lễ.

Li Diên ngẩng đầu lên, hoàng hôn đỏ tươi, mắt say lơ đãng mê ly, một tia sáng nhỏ lóe sâu trong mắt. Bình rượu màu xanh trong tay “Lạch cạch” rơi xuống đất, con người chợt co rút, lắp bắp nói: “Diệu. Diệu Ca?”

Bảo Thù sững sờ lắng, cau mày nói: “Sư phụ, ta là Tiêu Bảo Thù.”

“Oh, nguyên lai là Thù Nhi nha.” Li Diên đứng dậy, phủi bụi trên người, cười híp mắt nhìn nàng, “Ai, sư phụ lớn tuổi, mắt không tốt lắm.”

Bảo Thù bĩu môi: “Sư phụ, ngài tuổi thật là lớn!”

Li Diên nheo mắt phượng lại quan sát nàng, thấy nàng quần bách né tránh, cười cười, trêu ghẹo nói: “Thù Nhi thật là càng ngày càng đẹp, ta xem chừng hai năm nữa, có thể vượt qua Lưu Dục sư thúc tổ.”

“Thật đẹp mắt sao?” Bảo Thù được sư phụ khen, vui vẻ nhún mày “Từ nhỏ đến lớn, trên núi tiểu yêu tinh phần lớn không ai thèm để ý đến ta, ai cũng nói ta chỉ là một con heo mập, lại xấu xí lại ngốc làm mất mặt yêu tộc.”

Li Diên thân hình hơi khựng lại, nhìn nàng ánh mắt chờ mong, tim khê đau: “Trong mắt sư phụ trong, chỉ có hai nữ nhân xinh đẹp nhất, trong đó một người chính là Thù Nhi.”

“Vậy người kia là ai?” Tiêu Bảo Thù tò mò nhảy mắt mấy cái.

Li Diên ngẩn người, Bảo Thù tiếp tục nhảy mắt: “Là Diệu Ca cô nương đi?”

“Khụ. . . .” Li Diên lấy tay che miệng thanh ho khan hai tiếng, trên khuôn mặt trắng nõn nổi lên hai tầng đỏ ửng, Bảo Thù trước giờ chưa từng thấy sư phụ mình lộ ra vẻ mặt này qua, càng thêm tò mò:

“Sư phụ chung thân không lập gia đình, có phải hay không đợi thêm vị Diệu Ca cô nương làm sư nương của chúng ta?”

Li Diên cau mày cắn môi rồi khê cười gian một tiếng, nheo lại mắt phượng nhìn nàng: “Có muốn gả cho Tiểu Dạ Vi không?”

Lần này đến phiên Bảo Thù ho khan. Một lát sau, đỏ mặt trừng mắt nhìn hẩn một cái: “Sư phụ, ngài đừng đánh trống lảng được không? Chúng ta đang nói chuyện của ngài, nhắc tới Nhị sư huynh làm gì?”

“Chuyện riêng của sư phụ có thể tùy tiện lấy ra nói sao?”

“Là sư phụ nói trước sao lại đổ lên đầu ta?”

“Tốt lắm, muốn biết chuyện riêng của ta hay là muốn gả cho Tiểu Dạ Vi, con tùy tiện chọn một cái đi.”

“Cái này căn bản là hai chuyện khác nhau, sư phụ, ngài thật là! Không muốn nói thì thôi, con cũng chẳng muốn biết.”

Hai thầy trò người một câu ta một câu, đấu nhau hoan thiên hỉ địa, Minh Quân cùng Lưu Dục thiên quân đứng kề vai nhau ở bậc thang cao hơn, đem hết thầy thu hết vào mắt.

Minh Quân không buồn không vui đem tâm mắt chuyển lên mây đen trên đầu, mấy trăm con minh nha bay xuyên qua mây, phát ra tiếng kêu hỗn tạp mà âm chí, cộng thêm chiếc bóng trải dài dưới đất nhìn vô cùng quỷ dị.

“Tu gia.” Lưu Dục nhàn nhạt mở miệng.

“Ồ.” Minh Quân hồi thần, rũ xuống con mắt cung kính nói.

“Bản quân sáng sớm liền báo cho người, muốn thay đổi mệnh số người khác, chỉ có thể hoãn thời gian lại mà thôi, chuyện nên phát sinh vẫn sẽ phát sinh, hơn nữa, trả giá cao hơn nhiều. . . .”

Minh Quân đạm nói: “Hoặc giả, muốn đổi mệnh là dùng mạng của chúng mà đổi.”

Lưu Dục Tú mày chau lại: “Bản quân chỉ sợ, ngày đó người tới Vân Hải Tuyết Vực nhờ ta giúp đỡ, bởi vì ta chỉ cố, sẽ gây thành tai kiếp lớn hơn.”

Minh Quân nhắm mắt, hồi lâu, nói: “Là chúng ta liên lụy sư thúc tổ.”

Lưu Dục lắc nhẹ tay, thở dài nói: “Thiên giới cùng bản quân không liên quan, chúng sinh chết sống hơn cùng bản quân không liên quan. Ngày đó không cưỡng được vợ, mới quẩn này cái cọc nhân sự, không nghĩ tới, này nhân sự trông nom thành thuộc bốn phận. Sợ chỉ rằng trận họa kiếp này bởi vì ta mà có, ta cũng vô lực hóa giải. . . .”

Hẩn dừng lại, bởi vì nghe được quen thuộc tiếng bước chân sau lưng.

Quý cô nương “Rắc rắc” cắn một cái quả táo, đi lên trước đá Lưu Dục một cước: “Ta nói các người có phiên hay không kia, hôm nay tốt đẹp là thế, coi như biết tương lai xảy ra chuyện gì thì đó cũng là chuyện tương lai, hiện tại suy nghĩ làm cái rắm!”

Minh Quân nhắm mắt khom người: “Sư nương dạy phải.”

Lưu Dục đang định nói chuyện thì Quý cô nương hung tợn cầm cổ áo hẩn kéo đi vào trong điện.

“Tu gia, thay vì nghe hần nói nhảm, còn không bằng mau chuẩn bị hôn lễ đi. Mặc dù cả hai đều không phải là ruột thịt cángươi, nhưng thế nào người cũng coi như nửa vú nuôi, nhanh cùng Li Diên hảo hảo thương lượng sớm định ra hôn lễ!”

“Sư nương nói phải.”

Minh Quân lau mồ hôi, hướng Lưu Dục quăng đi ánh mắt thương xót, có được người vợ như thế, làm chồng còn có gì cần đòi hỏi.

Dạ tiệc bắt đầu sau, dưới cường đại sát khí của Minh Hậu, Tiêu Bảo Thù mặc dù ngồi bên người ở Li Diên vẫn có cảm giác như đứng đồng lửa, đồng than. Chủ khách khác biệt, Dạ Vi ưu nhã thông dong ở ngồi đối diện, thỉnh thoảng nhìn nàng gật đầu mỉm cười.

Ngay khi mở tiệc là hần đến nhưng Dung Hoan vẫn chưa thấy tới.

Bảo Thù không yên lòng, nhét hai quả bồ đào vào miệng, nhất thời chua tới nhe răng méo miệng, tiện tay cầm chén rượu bằng vàng chiếc kỷ trà bằng bạch ngọc uống hết.

Chờ Li Diên phát hiện ra thì một chén Tiêu Hồn Tửu đã thấy đầy.

Bảo Thù liếm liếm môi, thân mật khoác tay Li Diên, làm nũng nói: “Sư phụ, rượu này uống ngon thật, một ít cũng không cay, còn ngọt nữa, ta có thể uống thêm một chén nữa không?”

Li Diên đối với một cung tỳ thị rượu đích bên cạnh khoát tay, lại đem một quả bồ đào tới khước miệng Bảo Thù: “Tiểu cô nương nên ăn nhiều trái cây cho đẹp, học đại nhân uống rượu làm gì?”

Đầu bỗng dưng có chút chóng mặt, nàng cắn bồ đào, đem mặt đặt trên bả vai Li Diên, nhẹ giọng lầm bầm: “Sư phụ thật nhỏ mọn, không phải là vài hớp rượu sao, hết bao nhiêu vàng? Bổng đại gia là có tiền!”

Li Diên dở khóc dở cười, nhéo khuôn mặt so với bồ đào còn non hơn của nàng, cũng không nói tiếp.

Bảo Thù phồng mũi, cũng đưa tay nhéo mặt của hần. cái nhéo này làm rốt không biết bao nhiêu là chén rượu trong tay người khác. Nàng không chút tự giác, kéo lấy lỗ tai của hần kêu to: “Sư phụ, người vì sao không lập gia đình tìm sư nương a?”

Quý cô nương một ngụm rượu phun ra, như xem kịch vui vỗ tay cười to: “Hắc, lời này ta nghe thật quen tai, ngô ngô ngô, giống như năm đó ta cũng nói qua, có phải hay không a, sư – phụ – đại – nhân?” Dứt lời, cùi chỏ gậy vào Lưu Dục.

Lưu Dục ngoảnh mặt uống rượu, giả bộ làm cách vách hàng xóm.

Li Diên lông mày cau lại, còn chưa kịp nói, Bảo Thù đầu nghiêng một cái, trượt vào trong ngực Li Diên, hai cái tay nghịch nữa ngày làm xiêm y hần lộn xộn.

Li Diên thương yêu đỡ nàng dậy, tựa vào trên người mình.

Dạ Vi nhìn tất cả ở trong mắt, lặng lẽ cau mày, chăm chú nhìn hần.

Tiêu Bảo Thù mí mắt rất nặng, đôi môi mấp máy hồi lâu, nháy ra mấy từ rời rạc: “Sư. Phụ, ta muốn. Cưới sư nương. Hài. Tử, hần. Không phải là. Duy nhất. Hậu duệ.”

“Thù Nhi, người nói gì?” Li Diên nghe không hiểu ra sao, độ chút chân khí cho nàng, ngăn chặn mùi rượu trong cơ thể nàng.

Chỉ chớp lát, nàng mở mắt, đôi mắt hạnh tròn híp lại thành một cái khe hẹp, tiến tới Li Diên bên tai cười hắc hắc, lộ ra hai hàng trắng răng nhỏ trắng noãn: “Sư phụ. Người nói đời này ra mắt hai mỹ nhân, một là ta, một là Diệu Ca cô nương, nhưng là người chưa từng thấy qua mỹ nhân ngũ sau núi ở Lang Hoa Sơn chúng ta, nàng.”

“Dạ Vi, đỡ nàng đi ra ngoài tỉnh rượu!” Li Diên đột nhiên quát to một tiếng, che mất giọng của Tiêu Bảo Thù.

*

Dựa vào hơi lạnh của thân thể, gió đêm thổi hơi lạnh, Tiêu Bảo Thù rùng mình, cảm giác say trong đầu biến mất dần. Nàng dụi dụi mắt, phát hiện mình bị Dạ Vi ôm vào trong ngực, ngồi ở trên đám gối lưu ly.

Nhìn bốn phía mái hiên cong lên, nàng hiểu đây là nóc phòng.

Dạ Vi mỉm cười cúi đầu nhìn nàng: “Đã tỉnh chút nào chưa? Nếu không thanh tỉnh, ta sợ muội sẽ chết rét mất.”

“A? Nhị sư huynh người lạnh không?” Bảo Thù muốn ngồi thẳng thân thể, lại bị hắn ôm thật chặt, chỉ có thể như mèo nhỏ nằm trong ngực hắn.

Dạ Vi bật cười: “Ta vốn không có nhiệt độ, làm sao sẽ lạnh? Chẳng qua là thổi lên da thôi. Người tiểu nha đầu này a, tử lượng kém không nói, rượu phẩm lại càng kém hơn, dám can đảm. Đùa giỡn sư phụ.”

“Cái gì!”

Bảo Thù hoảng sợ kinh hãi, dùng sức ngẩng đầu, vừa vặn đập đầu vào cằm Dạ Vi, đau “Oa ô” một tiếng. Hai mắt nhắm lệ lần nữa ngẩng đầu lên, lòng tràn đầy ủy khuất nhìn Dạ Vi.

Không biết là dính mùi rượu còn là thổi gió, nàng hai má trắng nõn đỏ bừng một mảnh, hơn hẵn hoa đào tháng ba, hai mảnh môi anh đào khê nhếch lên càng thêm mê người, trong lúc nhất thời, Dạ Vi cũng có chút không thắng tử lực.

Hắn nghe mình nói: “Thù Nhi, muội đúng là yêu tinh!”

Tiêu Bảo Thù nháy nháy mắt: “Nhị sư huynh, người uống nhiều rồi, ta vốn chính là yêu tinh a!”

Dạ Vi lắc đầu, vuốt gương mặt mềm mại của nàng: “Ta là nói, chân chính yêu tinh, cái loại yêu tinh câu hồn nhiếp phách người.”

Nàng không hiểu, đang muốn hỏi, Dạ Vi dùng một cái hôn ngăn miệng nàng. Hắn một bên thân, đem nàng đè ở phía dưới, từ lướt qua rồi dừng lại đến trần trọc mút vào, cạy ra hàm răng, chiếm lấy chiếc lưỡi đỉnh hương của nàng.

Tiêu Bảo Thù hoảng sợ ngượng ngập đi qua, dần dần nhắm mắt lại, ôm cổ của hắn, cắn ngược lại trở về.

Dạ Vi cổ họng căng thẳng, hô hấp dồn dập, bộc phát ý loạn tình mê.

Tối nay mây đen dày đặc, minh nha bay ngang, quỷ hỏa lấp ló, chợt một đạo kinh thiên tiếng nổ vang dội bầu trời đêm, Tiêu Bảo Thù sợ hàm răng run lên, nhất thời trong miệng xông ra mùi máu tươi nồng nặc.

Trong lòng nàng lạc đảng một tiếng, xong đời!

Dạ Vi rên lên, nhũ mào, vuốt đôi môi đỏ thắm, neoh lại con người cúi đầu nhìn nàng.

Tiêu Bảo Thù then thùng đỏ mặt, xấu hổ không thể chui xuống đất trốn, quay đầu đi không dám nhìn thẳng hắn. Lần đầu tiên hôn nàng đẩy ngã hắn, lần thứ hai hôn tiếp nàng cắn thương hắn, loại chuyện mất mặt này sao lại cứ lặp đi lặp lại nhiều lần phát sinh ở trên người nàng?

Dạ Vi liếm liếm môi, nhàn nhàn mi: “Đầu tiên là ngã xuống, lần nữa là thấy máu, lần sau đây?”

Nàng vội vàng khoát tay: “Không không không, tuyệt không có lần sau nữa!”

“Muội nói, cái gì không có lần sau?” Dạ Vi nghiêng người nằm bên nàng, một tay chống đầu, một tay vuốt vuốt tóc nàng, ngưng thần nín thở, cố ý giấu đi tiếng thở của mình.

“Đương nhiên là sau này hôn tiếp sẽ không cắn nữa.”

Tiêu Bảo Thù lời vừa ra khỏi miệng, lập tức ý thức được bị hắn lừa, mặt lại đỏ hơn khiến nàng như một đầu heo sữa quay: “Nhị sư huynh, huynh thật hư hỏng!”

Lời vừa ra khỏi miệng, nàng hận không được bóp chết mình!

Trong đầu trống rỗng, đột nhiên trong đầu xuất hiện một đoạn phim, một đám oanh oanh yến yến vây quanh một nam nhân ông ọ nói “Ai u, công tử, người thật hư nha”

Thấy mặt nàng lúc trắng lúc đỏ, Dạ Vi không khỏi mỉm cười: “Muội ra ngoài hỏi thăm một chút, có ai nói qua ta được chưa? Huống chi, ta đã từng nói với muội rằng ta là người tốt sao?”

Bảo Thù ngẩn người, mắt hạnh mở to nhìn hắn không chớp mắt.

Dạ Vi tim đập thình thịch, nghiêm túc nói: “Thù Nhi, ta không phải là người tốt, vì đạt được mục đích không từ thủ đoạn nào, lúc cần thiết lúc mọi thứ đều có thể hy sinh, bao gồm cả ta. Như thế, người sợ sao?”

Sửng sốt một chút, Bảo Thù lắc đầu, nói: “Phụ thân từng nói cho ta biết, trên đời không có ai xấu hết, chỉ cần không phụ lòng mình, như vậy đủ rồi. Ở trong mắt ta, Nhị sư huynh là người tốt, vậy là đủ rồi.”

Dạ Vi con ngươi đen như mực lóe lên tia sáng, tâm tình hỗn loạn, nở một nụ cười tươi để lộ ra lúm đồng tiền.

Tiêu Bảo Thù nhìn si mê, không khỏi nhớ tới lời Minh Hậu ngày hôm nay, mặt mày như đưa đám: “Nhị sư huynh, đợi đến Lang Hoa Triều thì có phải các huynh đều sẽ phải đính hôn sao?”

“Ừ, đây là quy củ.”

Bảo Thù nhìn đôi mắt đen như mực của hắn, không nói gì.

“Bất quá, chỉ cần muội nguyện gả ta, ta liền có biện pháp cưới người, vì vậy, muội không cần phải lo lắng.”

Bảo Thù ngạc nhiên liếc mắt nhìn hắn: “Nhị sư huynh.”

Dạ Vi giả bộ trầm tư, đôi mi thanh tú chau lại: “Chẳng lẽ là ta tự mình đa tình, muội căn bản không nguyện ý gả cho ta?”

“Muội nguyện ý!” Bảo Thù ngồi dậy, nắm tay của hắn vô cùng nghiêm túc nói, “Muội nằm mơ cũng muốn gả cho huynh!”

Dạ Vi nhướn mày vui vẻ nhìn nàng.

Bảo Thù ngưng ngừng thu tay về, ở trên người lung tung lau một cái, đúng là gần đỏ thì đỏ gần mực thì đen, ở cạnh Quỷ cô nương quá lâu, người cũng trở nên điên điên khùng khùng. Tuy vậy nhưng nàng vẫn tức giận nói “Câu này muội nói mới đúng, muội thấy là huynh không muốn cưới muội thì có. Dù sao Minh giới Quỷ Cơ Xà nương xinh đẹp nhe vậy, tìm vui chán rồi giờ lại trở về trên đũa mực sao?”

Dạ Vi nghe nàng nói làm không hiểu ra sao nói: “Muội ghen sao?”

“Người nào. Người nào ghen?” Tiêu Bảo Thù xấu hổ, bĩu môi nói, “May mà huynh không có đi theo Dung Hoan sư huynh chơi đến trời sáng mới trở về, nếu không, xem sư phụ cùng Minh Quân thế nào giáo huấn huynh!”

Dạ Vi càng không hiểu ra sao, không hiểu nói: “Buổi sáng sau khi Dung Hoan đi, ta vẫn ở cạnh muội, khi nào thì đi cùng hắn?”

Bảo Thù sửng sốt: “Nhưng. Nhưng lúc trưa muội đi tìm huynh thấy rõ huynh cùng hắn xuất cung mà? Nếu không phải huynh thì là A! Là Tuyết Tử Anh!”

Dạ Vi ngồi dậy, sắc mặt ngưng trọng.

Nàng cúi người xuống, kéo tay áo hắn nói: “Nhất định là Tuyết Tử Anh! Dung Hoan sư huynh chưa từng gặp hắn, phân biệt không được, nhất định là bị hắn lừa! Nhị sư huynh, chúng ta nhanh đi nói cho sư phụ!”

“Khoan đã.” Dạ Vi ý bảo nàng bình tĩnh chờ nóng, cau mày, nhẹ nhàng nói: “Lấy khả năng của Tuyết Tử Anh thì Dung Hoan có thể đổi phó. Huống chi, Lưu Dục thiên quân và sư phụ đều ở đây, hắn không có lý do gì gây chuyện thị phi vào lúc này. Ta trước đi kỹ quán bên ngoài tìm một chút, nếu là trong một nén nhang vẫn không trở lại thì muội hãy đi nói cho sư phụ cũng không muộn.”

Dạ Vi đặt Bảo Thù xuống, nhẹ giọng an ủi đôi câu, xoay người ẩn vào bóng đêm.

Bảo Thù trong lòng càng thêm thấp thỏm bất an, nàng ở trong vườn đi qua đi lại, đi đông về tây, lúc sau lại đi tây về đông, tâm trạng hỗn loạn không tài nào kiềm chế được.

Từ khi bọn họ trở lại, vẫn chưa từng thấy qua Tuyết Tử Anh, nàng còn tưởng rằng khách quý tới Minh Cung, hẳn bị Minh Quân cấm túc, để tránh bị người nhìn thấy, chộc cho Nhị sư huynh khó chịu. Tiêu Bảo Thù ba phen mấy bận muốn hỏi, rồi lại sợ chộc cho Nhị sư huynh càng khó hơn có thể!

Âm mưu, nhất định là Dạ Mị!

Âm mưu!

Hắn muốn làm cái gì? Hắn nghĩ muốn cái gì?

Nhị sư huynh trên người có thương, bọn họ còn có Tứ sư huynh làm con tin.

Hồng bét! Tiêu Bảo Thù nhất thời cả kinh mồ hôi lạnh lâm ly, gần như hít thở không thông. Nhắc chân chạy như điên về phía địa điện, không được, nhất định phải đi nói cho sư phụ, nhất định phải đi nói cho sư phụ!

Nàng mới chạy hai bước, xương sống đột nhiên bị vật cứng đánh trúng, đau đớn bạo liệt, theo kinh mạch du tẩu toàn thân. Nàng muốn quay đầu nhìn lại nhưng đầu như nặng ngàn cân quay không được, cuối cùng nhắm mắt lại, ngất đi.

21. Chương 21: Tiêu Hồn Hợp Hoan Tán

Trong mộng, nàng thấy mình trở về Bích Thủy sơn.

Nàng nhìn thấy vườn rau qua hàng rào gỗ, thấy đám cỏ dại mọc hoang, thấy rêu xanh mọc đầy sân, nàng bất an đẩy cửa ra, tơ nhện kết thành những màng lưới lớn, đem tất cả những gì nàng quen thuộc gói gọn ở bên trong.

Nàng hoảng sợ gọi trong Bảo cha Bảo mẹ nhưng trừ âm thanh phản xạ, không ai trả lời nàng.

Lão đạo chạy ra cửa, chỉ thấy dưới tàng cây hạnh hoa quanh năm chỉ nở hoa không kết quả, một thanh sam nam tử bình thần đứng đó, hướng về phía nàng vươn tay: “Thù Nhi, tới đây.”

Nàng bật khóc chạy vào lòng hắn.

Thân thể hắn ở ánh nắng như ẩn như hiện, thân thể dần dần biến thành bọt nước, từng giọt từng giọt một tan rã, chỉ còn đôi mắt phượng xinh đẹp đầy cô đơn, vẫn nhìn nàng mỉm cười: “Thù Nhi, tới đây.”

“Vô Cửu ca! Không cần đi, không cần đi!”

Bảo Thù vươn tay từ trong mộng thức tỉnh, giật mình ngồi dậy, thở từng ngụm hỗn hển, trên mặt có cảm giác lạnh lạnh, đưa tay sờ, ướt, không biết là vì nước mắt hay vì mồ hôi.

Cảnh giác nhìn xung quanh, tầng tầng màn tơ mờ ảo chấp chờn, loáng thoáng có ánh nước phản chiếu, hình như đây là ở trong phòng tắm.

Nàng lặn xuống giường tròn khắc hoa, chân không đi trên đá cuội, vén màn lên nhìn vào trong. Quả thấy một hồ nước được xây từ những khối bạch ngọc lớn, nước trong hồ trong thấy đáy, bốn góc có bốn con Kỳ Lân bằng bạc trong miệng đốt hương, nồng mà không đậm.

Nơi này, xem ra là ở trong U Minh cung.

Nàng không suy nghĩ nhiều, dựa vào ánh nền heo hắt, bắt đầu tìm đường ra. Đi dọc theo vách tường nửa ngày, trừ cửa sổ nhỏ trên đỉnh đầu ra thì không thấy gì nữa, Bảo Thù rốt cục hiểu ra, gian phòng tắm căn bản là phong bế.

Đáng sợ nhất là nàng phát hiện pháp lực của nàng hoàn toàn biến mất, giống y như lúc ở trên Lang Hoa Sơn.

Lang Hoa? Phòng tắm phong bế? Tiêu Bảo Thù như bị sét đánh! Nếu nàng không có đoán sai, nơi này nằm trong Tri Vi Điện, địa phương nàng chưa từng đi vào — Lan Sương Các.

Không phải là Nhị sư huynh mang nàng tới, vậy là người nào? Dạ Mị?

Bảo Thù ôm đầu ngồi trên mặt đất, buộc mình tỉnh táo lại, Dạ Mị là muốn đem mình nhốt lại sao? Nhưng mình giấu ở trong Nhị sư huynh tắm điện, thì tới khi hắn trở lại không phải là lập tức phát hiện ra sao?

Tim đập mạnh và loạn nhịp, bên tai truyền đến tiếng rên rỉ mơ hồ.

Sống lưng cứng đờ, nàng đứng dậy, men theo thanh âm kia cẩn thận đi qua, thấy phía sau một màn lụa mỏng, ánh trắng như hoa, hoa mỹ cảm y, nam tử tóc trắng nằm trên đất, đúng là Dung Hoan.

Bảo Thù mừng rỡ quỳ xuống, lay tỉnh hắn: “Tứ sư huynh, Tứ sư huynh?”

Dung Hoan cau mày, đôi môi khẽ run.

Bảo Thù thấy lay hắn không được, nhất thời nóng lòng, nắm tay của hắn hung hăng cắn một cái.

“Ngô.” Hắn rốt cục mở mắt, một đôi miêu nhân cho dù ở trong hoàn cảnh tối tăm này vẫn như cũ lưu quang dật thải, nhìn thấy Bảo Thù, kinh ngạc giật mình, vội ngồi dậy: “Tại sao ngươi lại ở nơi này?”

Thật ra thì hắn muốn hỏi là, tại ta lại ở nơi này? Lúc chàng vạng đi tìm Nhị sư huynh thì vừa vặn ở ngoài điện gặp hắn, nhờ giọng nói sư phụ có việc gấp bảo bọn họ xuất cung một chuyến. Kết quả còn chưa đi đến cửa cung, hắn lại nói mình quên mang pháp khí, hai người lại quay lại Tri Vi Điện.

Uống một chén trà thơm xong, đầu hắn có chút choáng váng, Nhị sư huynh lại đang cười.

Bảo Thù nín khóc này giờ, lúc này toàn bộ tuôn ra ngoài hết, kéo lấy tay áo của hắn khóc lấy khóc để: “Tuyệt Tử Anh đem. Đem người đi, ô ô ô, Nhị sư huynh hắn xuất cung đi tìm người, muội đang định đi tìm sư phụ, ô ô ô, tỉnh lại ở nơi này.”

Dung Hoan vốn đang bực mình lại nghe nàng khóc lại càng bực hơn, tát nàng một cái, tức giận nói: “Nói xong rồi khóc!”

Bảo Thù cắn môi, đem lệ lại nuốt trở về, cố nén nửa ngày, mới đem trước ứng hậu quả nói rõ ra cho hắn nghe, bao gồm nơi này là Dạ Vi tắm điện, pháp lực mình mất hết, linh ta linh tinh, một chữ không sót, chỉ sợ quên mất chi tiết nào.

Dung Hoan nghe xong, im lặng suy nghĩ.

Bảo Thù hoảng hốt, kéo tay áo hắn: “Tứ sư huynh, ngươi có làm sao không?”

Dung Hoan chợt nâng cằm lên, dưới ánh trăng cùng ánh nến mờ nhạt, con ngươi trong nháy mắt lưu chuyển huyết sắc, nếu ở bình thường, Bảo Thù chắc chắn nhảy dựng lên mà hét, nhưng giờ phút này, nàng chỉ cảm thấy cả người lạnh như băng.

Hắn mặt không chút thay đổi, giơ tay rút ra cây Lưu Ly cây trâm trên búi tóc Bảo Thù.

Mái tóc dài tán ra, Bảo Thù không khỏi kêu lên một tiếng: “Sư huynh, ngươi làm cái gì nha?”

Dung Hoan hít sâu, đem Lưu Ly trâm nhét vào trong tay Bảo Thù, nắm tay nàng lại, đặt trên ngực trái của mình, trầm giọng nói: “Nghe, nếu như ta nhìn không được, ngươi dùng cây trâm này, đâm vào đây.”

Bảo Thù trong bụng run lên, thử dò xét nói: “Nơi này là điểm chí mạng của huynh?”

Dung Hoan chần chờ một chút, rồi gật đầu: “Nhớ, nhất định phải chính xác!”

“Tứ sư huynh, “ Tiêu Bảo Thù gấp đến độ phát khóc, muốn vứt cây trâm đi lại bị hắn nắm chặt lại, vô lực nói, “Rốt cục là chuyện gì đang xảy ra, chúng ta không phải là đang tốt sao? Tại sao huynh lại muốn chết, chờ một chút nữa, Nhị sư huynh sẽ trở lại thì chúng ta liền được cứu.”

“Ngươi có thể chờ nhưng ta sợ chờ không được!” Dung Hoan bỗng nhiên buông nàng ra tay, quay mặt qua chỗ khác. Hắn bây giờ tay chân nhũn ra, chân khí tan rã, muốn tự mình kết thúc cũng rất khó khăn, rõ ràng bị người hạ độc! Nhưng hắn bách độc bất xâm, không thể nào trúng độc, nhưng nếu hắn còn đoán

không được có gì trong chén trà kia có gì thì vào luồng khí nóng ran dâng lên trong bụng hần lúc này, chính là giải thích tốt nhất!

Hần là loại người nào cũng quyết không phụ lòng phụ bạc, đã thế lại là Nhị sư huynh nữ nhân, chết cũng không thể đựng!

Dạ Mị, xem như ngươi lợi hại!

Dung Hoan cắn chặt răng, cười không ra tiếng, lão đảo đi tới bên cạnh hồ, nhảy xuống nước.

Hay ột chiêu diệu hổ ly sơn, rất hoàn mỹ! Nhị sư huynh dù như thế nào cũng không nghĩ ra, hần ra cung đi tìm người, lại giấu ở trong tấm điện của mình, bên trong! Chỉ là, chờ hần trở lại phát hiện Bảo Thủ cũng không thấy, tất nhiên sẽ kinh động mọi người trên dạ tiệc, lấy tu vi của cha và sư phụ, cho dù kết giới có xảo diệu đến mấy, muốn tìm được bọn họ cũng không phải việc khó.

Thời gian một nén nhang, hần không tin, hần Dung Hoan nhện không được!

*

Trong âm ti, Dạ Vi lại một lần nữa cau mày đi ra kỹ phòng, các kỹ phòng trong thành mà Dung Hoan có thể đến, dựa vào tính cách của Dung Hoan, tuyệt sẽ không ủy khuất mình tới nơi thấp kém.

Trong lòng vô cùng lo lắng, hần lấy Côn Luân phiến từ trong tay áo ra, nhẹ nhàng phe phẩy.

Pháp lực còn ở thời kỳ dưỡng bệnh, hần không cách nào sử dụng minh nha, càng không cách nào sử dụng truy hồn thuật, nếu là Tuyết Tử Anh đem Dung Hoan dấu đi, cứ như vậy tìm đi xuống, không khác nào mò kim đáy biển. Hơn nữa, rất nhiều chuyện hần không nghĩ ra, Tuyết Tử Anh vì sao lại chọn tối nay hạ thủ? Lại bị Tiêu Bảo Thủ bắt gặp?

Cây quạt “Cạch” một tiếng khép lại, Dạ Vi sống lưng cứng đờ.

Dung Hoan nhất định vẫn còn ở trong U Minh cung! Thù Nhi gặp nguy hiểm!

Hần phi hoa về chỉ (*), nhảy vào giữa không trung, đập lên cánh hoa đỏ thắm, vội vã hướng về phía trong cung bay đi. Âm thầm nghĩ ngợi, cả tòa U Minh cung, nơi nào là nơi mình muốn không tới nhất? Nơi ở của Dạ Mị? Nơi ở của Minh Hậu? Nơi ở của Lưu Dục thiên quân? Hay là, Nơi ở của sư phụ?

(*) phi hoa về chỉ: cong tay phóng hoa

Tuyết Tử Anh gương mặt đỏ. Phải Tri Vi Điện!

Dạ Vi ngây người, trong chốc lát đã suy đoán ra chân tướng, chắc chắn không thể nghi ngờ. Bên mép nở một nụ cười lạnh, không quan tâm làm động tới vết thương, ngưng thần vận khí, gia tốc hướng về phía Tri Vi Điện bay đi.

Vừa đến thành tường, một luồng khí màu đen bay đến, ngăn cản đường đi của hần, là Tuyết Tử Anh.

Hần tựa người vào cây, nhẹ nhàng vỗ tay: “Dạ Vi quả nhiên là Dạ Vi, bất kể chúng ta như thế nào tình diệu thiết kế, ngươi đều có thể phá ra, trò chơi này, thật là không vui chút nào.”

Dạ Vi nheo mắt phóng ra sát khí: “Người sau lưng bày mưu tính kế, quả thật là hiểu rất rõ Dạ Vi ta. Nhưng mà, Dạ Mị điên rồi, ngươi cũng điên rồi phải không, hại Dung Hoan, có Lưu Dục thiên quân ở đó, Thiên Hậu cũng không cứu được các ngươi!”

Tuyết Tử Anh khẽ ngẩng đầu, nâng một túm tóc dài đặt ở chóp mũi, mỉm cười nói: “Chúng ta khi nào thì hại hần a, không chừng, người ta hiện tại ôn hương ngọc ẩm trong ngực, phong lưu khoái hoạt vô cùng đâu. Tiêu hồn hợp hoan tán là bảo bối thể gian khó cầu, chờ hần hưởng qua tư vị tiêu hồn phê cốt kia xong, pháp lực sẽ tự hành khôi phục, lấy tính tình nóng nảy của hần, sợ là sẽ đi ngay vào Minh Vô Điện đem Tam điện hạ tỏa cốt dương hồi. Chắc chắn, nếu hần không chịu động nòng, chỉ cần một nén nhang, hần sẽ bị kinh mạch nghịch lưu, thần hồn tiêu tán, chảy máu mà chết.”

Dạ Vi tay nắm lại thành quyền, sợ hãi tập chạy lên não, không thể sợ hãi, phải tỉnh táo!

Vào lúc này chạy trở về, nói vậy còn chưa kịp. Dung Hoan tuy là tính tình nóng nảy nhưng lại có thân thể bằng hàn, người bình thường pháp lực mất hết nhìn nó không được nhưng Dung Hoan nhất định có thể nhìn được!

Hít sâu một hơi, hần cười lạnh nói: “Dạ Mị làm như vậy, đối với hần đến tột cùng có gì chỗ tốt? Chẳng lẽ là muốn tìm chết!”

Dứt lời, phóng ra một lưỡi dao, bắn về hướng Tuyết Tử Anh.

Hồng quang bay tới, Tuyết Tử Anh không tránh không né, mặc kệ cho bị thương. Dạ Vi không khỏi giật mình, vội vàng thu tay lại, nhìn hần vùng tay áo lau vết máu trên môi, ngửa mặt lên trời cười dài: “Đối với hần có gì tốt? Đại diện hạ để tay lên ngực tự hỏi, hần làm như vậy là vì người nào? !”

Dạ Vi cả người cứng đờ.

Tuyết Tử Anh loạng choạng đứng lên, cười nhạt nói: “Dạ Vi, có lúc ta thật muốn xé ra tim của ngươi, xem nó có màu gì! Sau lại ta muốn thông, thật ra thì không cần nhìn, bởi vì ngươi căn bản không có tim! Ha ha, ngươi cho rằng ta canh giữ ở nơi này là vì cần ngươi sao? Ngươi sai lầm rồi, ta là vì xem ngươi chuyển cười! Giang sơn, mỹ nhân, huynh đệ, ta xem ngươi lấy bỏ như thế nào!”

Dạ Vi nghe vậy, ánh mắt sắc bén dị thường: “Ngươi cho rằng, Dạ Vi ta chỉ có chút năng lực ấy?”

Không muốn mất thêm thời gian, Dạ Vi vận khí muốn đi.

“Đại diện hạ có bao nhiêu bản lãnh, ta khởi hội không biết?” Tuyết Tử Anh liên tiếp vỗ tay, nhẹ nhún mào, trên mặt nở một nụ cười, “Vì làm Minh Quân sinh lòng áy náy, ngươi ngoan tâm đem mẹ để đẩy xuống sông quên. Vì trừ đi chướng ngại vật, tay ngươi không nhuộm máu, lợi dụng Dạ Mị hại chết bao nhiêu người? Riêng là phần tàn nhẫn quyết tuyệt này, trong lục giới, trừ Thiên đế Mặc Hằng, người nào có thể cùng ngươi đánh đồng?”

Dạ Vi chỉ dùng Dư Quang nhìn hần, lại như vạn đạo kim châm: “Ban đầu, ta vốn không nên nhất thời mềm lòng cứu ngươi ra ngoài, ngươi chẳng lẽ cho là ta không dám ra tay giết ngươi sao!”

“Ta lại tình nguyện ban đầu ngươi cứu không được ta.”

Tuyết Tử Anh nhẹ giọng nỉ non, cười mà không cười nheo mắt lại, say sưa ngắm nhìn vòng ngọc trên cổ tay.

Hồi lâu sau, hần đột nhiên cao ngẩng đầu lên, thê lương cười lạnh: “Đừng quên, dòng máu chảy trên người ngươi, là loại huyết thống ti tiện nhất! Một ngàn năm, ngươi khó nhọc bước đi từng bước kinh tâm, nhẫn đến mức người thường không thể nhẫn được, hôm nay, chỉ một vì một nữ nhân, ngươi thật sự muốn vì nàng đem tất cả tâm huyết nước chảy về biển sao?”

Dạ Vi dừng lại, quanh thân quang ảnh không tiếng động vỡ vụn.

Tuyết Tử Anh nhìn khuôn mặt giống hệt mình, giờ phút này lộ ra vẻ mặt tối tăm, chua xót, buồn chán, trong bụng đau xót, trên môi lại thêm phần chua ngoa âm ngoan nhếch môi cười gằn: “Có một số việc, một bước sai, từng bước sai, đều là do ngươi tự mình chọn, hiện tại dao động, không cảm thấy là đã trễ sao?”

Kinh lôi chớp lóe, gió lạnh nổi lên, trời đất ảm đạm.

Bóng đêm nồng đậm như mực, tất cả gần như đang tụ lại trên mặt Dạ Vi, đem tất cả cảm xúc của hần, toàn bộ, bao phủ hầu như không còn. Móng tay bấm sâu lòng bàn tay, từng giọt máu đỏ thẫm lớn nhỏ từ từ rơi xuống đất, ngàn vạn đóa bỉ ngạn hoa diêm lệ lặng lẽ mọc lên bên chân hần.

Thời gian lặng yên không tiếng động chảy xuôi, giống như máu chảy vào trong tim hần.

Hồi lâu, Dạ Vi xoay người về phía tường thành, buông bàn tay nắm chặt ra, thở dài một hơi rồi một mắt nhắm mắt lại.

22. Chương 22: Làm Gì?

“Tứ sư huynh, huynh. . . . huynh vẫn ổn chứ?” Nhìn hồ nước vốn trong suốt thấy đáy đang dần nổi lên những bọt nước liên tục, Bảo Thủ vừa đưa tay dò xét liên vội rút lại vì nóng.

Dung Hoan mặt đỏ bừng, hai mắt nhắm nghiền, mồ hôi rơi như mưa.

Nàng nhìn hấn mà trong lòng lo lắng không thôi, quỳ ở bên hồ nước, nâng tay áo đưa tới muốn giúp hấn lau bớt mồ hôi. Vừa mới chạm vào mặt hấn thì nàng lập tức cảm nhận thấy sự run rẩy toàn thân của hấn, nghe thấy tiếng rên nhỏ như tiếng mũi truyền đến bên tai mình.

Dung Hoan mở mắt, đôi ngươi đỏ ngầu như máu, cắn răng nói “Cút ngay!”

Bảo Thủ rút người lại về phía sau, hai tay che lấy vai hoảng sợ, nước mắt rơi như mưa: “Tứ sư huynh, huynh làm sao vậy? Nói ra, hai chúng ta cùng nhau nghĩ biện pháp có được không, Nhị sư huynh sắp tới rồi!”

Dung Hoan hung hăng trừng nàng một cái, tức giận muốn học máu.

Đừng nói nàng là nữ nhân của Nhị sư huynh, coi như không phải hấn cũng tình nguyện lựa chọn chết!

Sỉ nhục! Tuyệt đối là sỉ nhục!

Trong cơ thể khí huyết giống như vạn mã phi nước đại, hấn cũng không kiềm chế được, “Phốc” phun ra một búng máu .

Bảo Thủ luống cuống tay chân, luống cuống chỉ vào hấn nói: “Sư huynh, lỗ mũi. . . . Máu a, mắt, còn có tai!”

Dung Hoan thất khổng (*) máu tươi không ngừng rỉ ra, không lâu sau đã nhuộm đỏ cả nửa hồ nước khiến từ một hồ nước trong thấy đáy giờ như trở thành huyết trì, mái tóc dài màu trắng dần dần trở thành màu đỏ kinh tâm, ý thức càng ngày càng mơ hồ, tay chân mềm nhũn, thân thể dần dần chìm xuống đáy hồ.

(*) thất khổng: bảy lỗ = hai mắt + hai lỗ mũi + hai tai + miệng

Huyết trì như dần nuốt lấy khuôn mặt hấn, đỉnh đầu hấn .. rồi trên mặt huyết trì xuất hiện một vòng huyết sắc lớn từ từ tản ra xung quanh ... rồi biến mất.

Bảo Thủ sợ hãi trợn to hai mắt, sững sốt hồi lâu, mới giật mình “Bùm” một tiếng nhảy xuống nước.

Hồ nước này không sâu, chỉ đến cằm Dung Hoan nhưng lại đủ để khiến Bảo Thủ chết đuối.

Nàng lặn xuống đáy nước, máu mùi tanh nồng khiến nàng khó chịu, nhưng vẫn cố hết sức mang Dung Hoan lên trên hồ. Không có pháp lực, chỉ dựa vào này một chút khí lực, chỉ một chốc lát sau, nàng đã sức cùng lực kiệt, bị hấn kéo xuống dưới.

Dung Hoan đôi môi mấp máy, Bảo Thủ nghĩ rằng nhất định là do thiếu không khí.

Không kịp suy nghĩ, nàng một tay vòng qua hông của hấn, vừa đem đầu đưa ra khỏi mặt nước, thở hỗn hển vài hớp khí lạnh, sau đó cúi người, ôm lấy cổ của hấn, đặt lên môi mình lên môi của hấn, dùng lưỡi cạy hàm răng ra, độ tức cho hấn.

Tứ sư huynh, huynh phải cố gắng chịu đựng a!

Nàng lòng như lửa đốt, đang chuẩn bị nữa hít một hơi, cái ót lại Dung Hoan thật chắc bóp chặt, đẩy một cái, đẩy bất động. Nàng mở mồm to hai mắt, lúc này mới giật mình, bây giờ không phải là nàng lôi hấn, mà là hấn đang giam cầm nàng!

Cảm nhận được cánh môi mềm mại của nàng, hương thơm trên cơ thể nàng, Dung Hoan cả người bấp thịch căng thẳng, dục vọng thân dưới lập tức bộc phát trong nháy mắt, cả người như bị điện giật. Hấn đứng ở trong nước, một cánh tay nâng lên mông của nàng, một tay giữ lấy gáy nàng, nửa người đầu, cuồn liệt mà nóng bỏng hôn nàng.

Bảo Thủ đại não cực độ thiếu dưỡng khí, hoàn toàn ngất người.

Ngay lúc nàng sắp vì thở không được mà chết thì môi Dung Hoan rời khỏi môi của nàng.

“Ta muốn.”

“Muốn. Muốn cái gì?”

Nàng bắt đầu thở từng ngụm từng ngụm, hẳn lại không để cho nàng có nhiều thời gian, dục vọng hẳn thiêu đốt toàn thân không thể kiềm chế được, rút tay khỏi gáy nàng, hẳn bắt đầu xé rách xiêm y của nàng.

“Tứ sư huynh!” Bảo Thù sợ hãi kêu lớn, rốt cuộc hiểu ra hẳn muốn cái gì, tay chân không ngừng vùng vẫy, ra sức phản kháng, “Huynh mau thanh tỉnh a! Ta là Bảo Thù! Ta là Bảo Thù!”

Dung Hoan cứng người lại, ngẩng đầu lên, hai tròng mắt huyết sắc mờ mịt, giống như là đang cố gắng phân biệt cái gì, đè nén cái gì.

Bỗng dưng, hẳn đẩy ra nàng, hai tay thống khổ bắt ôm đầu: “Giết ta! Nhanh giết ta! Mau!”

Bảo Thù nằm ở bên cạnh hồ, đưa tay sờ tới cây trầm Lưu Ly, thân thể đã như lá rách trong gió thu, run rẩy không ngừng, nàng tuy chưa hiểu ra hết mọi chuyện nhưng nhìn bộ dáng của hẳn, nàng cũng đoán được bảy tám phần.

“Mau! Ta không chịu nổi! Ta sắp không chịu nổi rồi! !” Dung Hoan khổ sở cầu khẩn nàng, giật mạnh mấy túm tóc trắng ra khỏi da đầu, thất khống trên mặt lại bắt đầu chảy máu, mạch máu quanh thân bắt đầu nứt ra, có cảm giác như bất cứ lúc nào cũng có thể nổ tung ra, trên mặt nhuốm đầy máu, nét mặt vặn vẹo vì thống khổ.

Một người đàn ông, cần nghị lực cường đại tới mức nào mới có thể chống chọi được tình cảnh như thế này?

Bảo Thù khóc tới thương tâm phệ cốt, nhìn cây trầm trong tay rồi lại nhìn Dung Hoan.

Là trinh tiết quan trọng hay là mạng người quan trọng?

Đây là Tứ sư huynh của nàng, mặc dù thường khi dễ nàng, nhưng hẳn đánh nàng cũng chính là tốt cho nàng. Nếu không, phong lưu thành tính như hẳn, sẽ không thà rằng chịu chết cũng không muốn hủy trong sạch của nàng! Nhưng nàng thì sao, thật sự chỉ vì trinh tiết mà muốn giết hẳn sao?

Nhưng nếu không còn trinh tiết, nàng còn mặt mũi nào đi gặp Dạ Vi?

Rốt cuộc bây giờ phải làm sao đây?

Ai tới nói cho nàng biết a!

Trái tim giống như bị bóp chặt, hồi lâu sau, nàng tuyệt vọng thả cây trầm cài tóc ra, thả mình xuống hồ nước, nàng dùng hai tay ôm chặt lấy Dung Hoan.

Giống như đang trấn an hẳn, nàng dùng chóp mũi cọ lên mặt hẳn: “Không nên tự thương tổn bản thân, để muội giúp huynh ——”

Giống như con thú ngủ lâu mới tỉnh, Dung Hoan từ trong cổ họng bộc phát ra một tiếng gầm, xé rách tất cả trói buộc trên cả hai người, gần như điên cuồng gặm lấy môi nàng, hai tay giữ chặt lấy, không để cho nàng một cơ hội thoát thân.

Thân thể ngâm trong nước, linh hoạt dị thường.

Hắn nâng ông nàng, vội vã đem hai chân nàng quấn trên thắt lưng hẳn, khuôn mặt đặt trên ngực nàng điên cuồng cắn quấy. Bảo Thù cắn chặt răng, trong người xuất hiện một luồng khí nóng chưa từng có đang dần lan tràn, nén không được mà rên rỉ một tiếng.

Dung Hoan trong nháy mắt bị kích động tới cực hạn.

Đột nhiên kéo móng nàng xuống, thô bạo tung người vào, bư vật nóng rực trong nháy mắt xuyên qua nàng.

Giống như bị một đao lăng trì, Bảo Thù sống lưng cứng đờ, cả người có rút vì đau đớn. Đôi môi lại bị cắn, đầu lưỡi giãy dụa, lưng tựa vào bờ hồ, không tiếng động rơi lệ, nàng chỉ có thể dùng móng tay hóa giải nỗi thống khổ của mình, khiến cho hẳn một lưng đầy vết máu.

Dục vọng của hắn giống như cơn giận của trời cao, cuộn cuộn nổi lên tầng tầng sóng lớn, phô thiên trường địa đánh về phía nàng.

Nghe tiếng thở dốc từ trong lồng ngực hắn, nàng nhắm hai mắt lại, mặc cho nước mắt lẫn vào bọt nước trên má cuộn cuộn mà rơi.

Nàng hiểu, hết thấy, chỉ là mới bắt đầu.

*

Một lúc lâu sau, Lan Tương Các.

Khi Dung Hoan ôm Bảo Thủ từ trong nước ra thì nàng sớm vì thể lực hao hết mà ngất đi. Người lần đầu làm chuyện này, lại gặp phải một nam nhân điên cuồng đòi hỏi vô độ như hắn, nếu không phải vì ở trong nước nên sức mạnh bị giảm bớt mấy phần thì nàng bây giờ không đơn giản chỉ là mệt như bây giờ.

Làm một cái pháp quyết, không khí trở nên trong lành, hắn nhẹ nhàng đặt nàng lên giường, phủ lên người nàng một chiếc chăn bằng gấm, dịch dịch góc chăn.

Dung Hoan ngồi ở bên giường, tròng mắt nhắm lại, yên lặng hồi lâu. Yên lặng như đã chết, hắn đứng dậy, vung lên màn tơ đi tới bên cạnh ao, nhìn hồ nước huyết sắc kinh tâm, đó là máu của hắn. Dĩ nhiên, cũng có máu của nàng.

Trong không khí mùi máu vẫn chưa tan hết, không cần cố ý tìm kiếm thì nó cũng lượn lơ quanh mũi.

Những mảnh tơ lụa sa mỏng tiêu tán khắp nơi, hắn, nàng, trên đất, trong nước, nơi nào cũng có dấu ấn. Đầu ngón vạch lên một tia sáng, những mảnh vải vụn bay tụ về một chỗ, chốc lát sau, bộ y phục hoa mỹ hoàn hảo như lúc ban đầu xuất hiện trước mắt hắn.

Dung Hoan mặt không chút thay đổi mặc quần áo vào tử tế, trên cổ tay phải hiện ra một hộp ngọc, bên trong có ba viên ngọc thạch.

Đang định đi, một cây trâm bằng lưu ly lẳng lẳng nằm ở bên mép hồ đập vào mắt hắn.

Gò má cứng ngắc, hắn nhìn xuyên thấu qua màn tơ phiêu dật, nhìn vào bóng hình một người đang nằm trên giường Dung Hoan thu hồi tầm mắt, tay vẫy một cái trong hư, cây trâm bay tới lòng bàn tay, bị hắn thu vào trong ngực.

Hắn lần nữa làm pháp quyết, xuyên tường đi ra.

Mở mắt ra, đột đến khi nhìn thấy hình ảnh một người mặc trường y màu lam trong vườn, hắn toàn thân cứng đờ.

“Người định đi đâu?” Dạ Vi mắt nhìn chiếc hà đèn năm cánh trên bàn, ngón tay nhẹ nâng chén trà bằng sứ màu trắng, nước trà lơ đãng tràn ra bên ngoài, mà hắn, lại không hề nhúc nhích.

Tim Dung Hoan đập nhanh giống như đánh trống, cắn đôi môi bị sưng, lạnh nhạt nói: “Đi Minh Vô Điện dự tiệc.”

Dạ Vi xoay mặt đưa mắt nhìn hắn, nhìn đến ép cho hắn không thể che dấu thần sắc, mới nói : “A? Bích Thủy Thiên Mang? Bậc này sát phạt thần khí cũng lấy ra rồi, người là đi dự tiệc, hay là đi tàn sát dân trong thành?”

Dung Hoan “Phác” một tiếng quỳ xuống, khiến cho Dạ Vi cũng phải giật mình trong lòng.

“Nhị sư huynh, ta xin lỗi người! Tiểu sư muội nàng là vì cứu ta mới. . . . Ta biết, sư huynh tuyệt không phải người thế tục, chắc chắn hảo hảo đợi nàng, ta cũng vậy an tâm. Nhưng thù này, ta phải báo!”

Dạ Vi quay mặt đi, giả bộ uống trà: “Bích Thủy Thiên Mang uy lực kinh người, mỗi lần sử dụng là tự tổn ba trăm năm tu vi, là bảo bối phụ thân người tặng người để bảo vệ tính mạng lúc nguy cấp. Người bình thường tính cách như thế nào, sư huynh biết rõ, lần này, chắc chắn người nhất định nộ khí xung thiên.”

Dung Hoan quỳ gối trên sàn đá xanh lạnh lẽo, hai tay nắm chặt lại, gân xanh nhảy lên.

Dạ Vi lông mi khẽ run, chậm rãi nói: “Dạ Mị, hắn là thái tử Minh giới, là Minh Quân tương lai, giết hắn rồi, người có từng nghĩ tới hậu quả? Đương nhiên, Lưu Dục Thiên quân địa vị cao quý, một khi đem người chuyện này nói ra, phụ quân ta cũng không thể nói người sai.”

“Ta sẽ không nói.” Dung Hoan ngẩng đầu lên, ánh mắt chắc chắn, “Giết hắn rồi ta vừa chết tạ tội!”

“Chết tạ tội?” Dạ Vi giận quá thành cười, trong lòng vô cùng khó chịu, “Người chết nhẹ nhàng thật, Thù Nhi tỉnh, ta phải nói với nàng như thế nào? Nói Tứ sư huynh của muội mà muội vừa dùng thân thể đi cứu lại vừa mới chết tạ tội xong? Huống chi có phụ thân người ở, như thế nào sẽ trở mặt nhìn người chết? Đến lúc đó, người định làm gì? Cưới Thù Nhi trở về người Vân Hải Tuyết Vực làm thiếp sao?”

Dung Hoan cứng họng, thất hồn lạc phách ngã ngồi trên đất.

Hắn từ nhỏ cảm y ngọc thực, được sủng ái lên tận trời, trong lục giới, có ai không nhìn mặt phụ thân mà đối với mình lễ nhượng ba phần, tất nhiên chưa bao giờ chịu phải sự sỉ nhục như thế này, dưới phần hận, chỉ muốn giết người xả hận, căn bản chưa từng suy tính qua những điều này.

Dạ Vi đứng dậy, sóng mắt không buồn không vui quét qua hắn, trầm giọng nói: “Tối nay, ta mang Bảo Thù ra ngoài giải rượu, người đi âm ti tìm việc vui, trong Lan Sương Các, chuyện gì cũng không có xảy ra.”

“Nhưng”

“Không có nhưng nhị gì hết! Nếu người không muốn làm cho ta và Thù Nhi khó chịu, thì lập tức làm như ta nói, từ nay về sau, người vẫn là ta Dạ Vi hảo sư đệ, Thù Nhi hư sư huynh, về phần Dạ Mị, ta tự có chủ trương.”

Dạ Vi lần đầu dùng loại khí thế này nói chuyện, tâm tình hắn bây giờ không cho phép một câu cãi lại xuất hiện.

Dung Hoan trong lòng có thẹn, không dám ngẩng đầu nhìn hắn, sát ý ngập trời trong giây lát hầu như không còn, trong khoảng thời gian ngắn, căn bản không có chủ ý, chỉ có thể nén giận nhắm mắt lại, gặt đầu đồng ý.

Có một số việc, xảy ra chính là xảy ra, làm sao có thể coi như không có phát sinh qua?

Dung Hoan không hiểu, nhưng, hắn sẽ cố gắng làm.

Bởi vì hắn biết, đây là điều duy nhất hắn có thể làm vì bọn họ.

Dạ Vi đưa mắt nhìn hắn rời đi, nâng lên hà đèn trên bàn, lắc người đi vào Lan Sương Các.

Cổ ý bỏ ba những thứ rơi bữa bãi khắp phòng, cổ ý bỏ qua những mùi vị khó chịu lờ lờ trong không khí, hắn lặng yên không tiếng động đi tới bên giường, không dám nhìn nàng, rồi lại không nịn được nhìn nàng.

Nàng ngủ rất say, lông mày kẻ đen dài nằm ở một chỗ, tóc bị người vuốt qua, mềm mại nép ở sau tai.

Vươn tay, muốn vì nàng xoa nhẹ nếp nhăn giữa đôi mày, lại chậm chạp không dám đặt tay xuống, Dạ Vi vô lực ngã ngồi trên mặt đất, lưng dựa vào mép giường, vùi đầu vào trong hai đầu gối. Hắn cắn chặt răng, thân thể không được kìm được mà run rẩy, những hình ảnh, những suy nghĩ hiện lên trong đầu khiến hắn không thể nào thở được.

Vốn dĩ tất cả đều có thể tránh khỏi!

Nếu không phải là vig hắn do dự, tất cả mọi chuyện đều sẽ không phát sinh!

Vì sao hắn lại do dự? Tại sao lại do dự rồi đổi ý?

Cho tới nay, hắn vẫn luôn tự lừa mình, hắn không có tâm! Càng không có tình! Nhưng, khi Tuyết Tử Anh lấy ra hà đèn ném cho hắn thì tất cả nguy trạng trước nay ngay lập tức sụp đổ!

Ha ha, hắn dù sao vẫn là thua ván này, vô luận là vì người yêu hay là vì huynh đệ, hắn cũng đã thua rồi!

May mà, hắn dừng cương trước bờ vực, chịu nhận thua.

Dạ Vi chống lên thân thể ngồi ở bên giường, vuốt ve khuôn mặt tái nhợt của nàng, tự giấu cười khổ: “Từ Anh nói một chút cũng không sai, vấn này, ta quả thật tiền mất tật mang.”

23. Chương 23: Chuyện Cũ

Sấm chớp cuộn cuộn, mưa rơi tầm tã, trong âm ti quỷ tích(*) gần như biến mất.

(*) quỷ tích: bóng dáng quỷ

Văng Sinh khách điểm, lầu hai, trong sương phòng, Tuyết Tử Anh vẻ mặt mệt mỏi nửa nằm nửa ngồi trên giường, nhìn sang người áo đen đột nhiên xuất hiện bên cạnh, cười nhạo nói: “Quân sư đại nhân, kế hoạch của ngài thất bại.”

Người áo đen nhẹ nhàng ngồi xuống, tự rót ừng chén trà xanh: “A? Ta thế nào không biết?”

Tuyết Tử Anh hừ một tiếng: “Chẳng phải ngài định đi Minh Vô Điện xem kịch sao, kết quả lại chẳng có gì. Ta nhận được tin tức, Dung Hoan đã về Lang Hoa Sơn trước, chờ tới sáng sớm Lưu Dục, Li Diên bọn họ cũng đi, U Minh Cung lại yên tĩnh như mọi ngày.”

Người áo đen bỗng dưng cười nói: “Nếu nói yên tĩnh, thường thường chỉ là vì chuẩn bị cho sóng lớn ập đến mà có, ha ha, người cứ chờ đi, Dạ Vi rất nhanh, sẽ vì hôm nay nhất thời mềm lòng mà hối không kịp.”

Tuyết Tử Anh khê ngạc nhiên, rồi chợt lạnh nhạt nói: “Ngài bảo ta dùng ngôn ngữ kích động làm nhiễu loạn tâm trí hắn, sau đó thừa dịp hắn tâm thần hỗn loạn thì lại đem hà đèn lấy ra. không ngờ Dạ Vi tâm tư kín đáo như thế lại không kịp đại nhân ngài kỹ ột bậc.”

Người áo đen bỗng nhiên di hình tới trước cửa sổ, giơ tay lên gạt màn trúc, một đạo thiểm điện đột nhiên xẹt qua không trung. Hắn xuất thần nhìn những cành cây khô hai bên đường phố, hồi lâu, lãnh đạm nói: “Không phải là ta kỹ ột bậc, mà là hắn khôn khéo vì tình, tất cả thiên la địa võng, cũng không thể sánh được sự giày vò của võng tình, năm đó Thiên đế Mặc Hằng, chính là dùng thanh vô hình lợi khí này mà đánh bại Già Di La.”

“Võng tình.” Tuyết Tử Anh tự lẩm bẩm, cười khổ nói, “Như thế nào, mới có thể phá tan đạo lưới này?”

Tiếng sấm “Ầm” vang lên, gió mưa lại bắt đầu nổi lên, người áo đen quay đầu lại yên lặng nhìn hắn: “Võng tình phân làm rất nhiều loại, có người vây khốn người khác, có người vây khốn mình, thí dụ như ta, một lòng muốn bảo vệ mạng của nàng, thí dụ như người, một lòng muốn tính mạng của hắn.”

Tuyết Tử Anh cắn môi dưới, khuôn mặt vốn đã tái nhợt đột nhiên nay lại trắng bệch.

Người áo đen than nhẹ: “Người hận Dạ Mị, là bởi vì hắn trong lòng không có người, người hận Dạ Vi, là bởi vì Dạ Mị trong lòng chỉ có hắn. Vậy mà, người hận nhất cũng là chính người. Nếu ta đoán không sai, nếu là Dung Hoan thật sự đi giết Dạ Mị, người chắc chắn sẽ theo hắn cùng đi, từ đó, sẽ không còn người nào có thể xen vào giữa người và hắn.”

Dừng một chút, hắn lần nữa nhìn về ngoài cửa sổ, khê cười một tiếng: “Hoặc là, người thua không phải là Dạ Vi, mà kẻ đó, lại là người.”

Tuyết Tử Anh yên lặng xoay người, gối lên cánh tay lên tường mà ngủ, khê hé đôi môi đỏ mọng, giọng nói lãnh đạm: “Đại nhân, thuộc hạ mới vừa bị thương, muốn nghỉ ngơi hồi sức, ngài nghỉ đủ rồi thì phiền toái tự mình rời đi, nếu còn có nhiệm vụ cần thuộc hạ ra sức thì phân phó quý nô nhân nhủ là được.”

Dứt lời, hắn như con mèo nhỏ cuộn người lại thành một đoàn mà nằm, nhẹ nhàng đóng lại mắt.

Người áo đen đối với sự ngạo mạn của hắn cũng không mấy may xúc động, chỉ chuyên chú nhìn bầu trời âm u bên ngoài cửa sổ. Mưa rơi, sấm động, chớp lên, những cành cây khô đan lấy nhau như mạng nhện đi vào mắt của hắn, chui vào tim của hắn.

Không có ai, biết hắn giờ khắc này đang nghĩ điều gì.

*

Trong ánh sáng ảm áp, Bảo Thủ rút cuộc không thể chống đỡ được mà mở mắt ra, Dạ Vi ngạc nhiên, lập tức thu hồi tay phải đang truyền chân khí cho nàng, nhìn nàng mở mắt tỉnh dậy, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Bảo Thủ dụi dụi mắt, nheo mắt lại nhìn hắn: “Nhị sư huynh?”

Không đợi Dạ Vi trả lời, nàng chợt cảm thấy toàn thân đau nhức khó nhin, giơ chân găm lên nhìn một chút, trên mặt hiện lên nét hoảng hốt, luống cuống thu mình vào chân găm, cả người khẽ run rẩy.

Dạ Vi trong lòng nhói đau, lại cường nham cười vui nói: “Mới rời nhau hai canh giờ, đã quên mất phu quân tương lai là ai rồi?”

Dưới lớp chăn bằng gấm truyền ra một thanh âm khàn khàn: “Muội. muội không thể gả cho huynh.”

Dạ Vi kéo góc chăn, ủy khuất nói: “Chỉ mới một lát không thấy mà muội đã thông suốt rồi? Là vì ta xuất thân không tốt, không xứng với muội nên không muốn gả ta?”

Bảo Thủ che mặt khóc rống, khóc đến nghẹn giọng: “Là muội không xứng với huynh, muội cùng Tứ sư huynh.”

Dạ Vi cắt đứt nàng: “Thù Nhi, lần trước ở bờ sông Quên, thật ra thì, ta lừa muội.”

Tiếng khóc vẫn như cũ không ngừng.

Dạ Vi nhắc cây hà đèn lên, lãnh đạm nói: “Mẹ ta, không chỉ có là người phạm. phụ thân ta khi trọng thương đã hóa thành một con rắn ẩn thân ở trong thanh lâu, cứu hắn, là một kỹ nữ ti tiện trong lầu.”

Nam nhân thông minh, hiểu rõ nên an ủi một nữ nhân tự ti vì bị tổn thương như thế nào.

— mở ra vết thương sâu nhất của mình cho nàng xem, chứng minh với nàng, hắn cho với nàng, còn đáng thương hơn, cần được thương yêu hơn.

Vì vậy, tiếng nức nở nghẹn ngào dần dần dừng lại, Bảo Thủ từ trong chăn lộ ra nửa con mắt, len lén nhìn hắn.

“Lúc đó, Già Di La bốn bề thọ địch, phụ quân thương thế lành lặn, không kịp cùng mẹ ta từ biệt, vội vã chạy trở về cứu giúp. Đợi đến chiến sự vững vàng, khi hắn trở lại lần nữa thì mẹ ta sớm bị một công tử họ Hàn chuộc thân, đem về làm thiếp.”

“Sau đó, phụ quân huynh giết vị Hàn công tử kia?”

“Không chỉ có như thế, còn diệt Hàn phủ trên dưới mấy trăm miệng, lấy pháp lực làm cho bọn hắn hồn phách hôi phi yên diệt.”

Bảo Thủ hít sâu một hơi, không biết nên nói gì, ở trong mắt Minh Quân, việc giết chết mấy người phạm đơn giản như bóp chết mấy con kiến. Thế đạo vốn là nhược nhục cường thực, trừ khóc nức nở mấy tiếng ra nàng còn có thể nói gì?

Nến đỏ tàn dần, sương mù dày thêm.

Dạ Vi trên mặt đột nhiên u ám hơn, nói: “Ta cùng mẫu thân sống trên chân núi ở hai trăm năm, căn bản không thường làm cái gì Đại diện hạ. Cho đến có một ngày, ta vô ý đi vào Oán Linh Đầm, nhìn thấy một người.”

“Người nào?” Bảo Thủ cả đầu đã chui đi ra, bình tĩnh nhìn hắn.

“Oán Linh Đàm, oán khí ngất trời, trong đó đều là những hài tử bị giết từ trong trứng nước. Bọn họ vốn sinh ra đã yếu ớt, không thể đầu thai lại, chỉ có thể hãm sâu ở trong đàm. Lúc ấy, ta một chút pháp thuật cũng không biết, bị ác quỷ đuổi theo chỉ có thể liều mạng chạy.”

Con người co lại, Dạ Vi cả người khẽ run, tựa hồ nhớ lại một chuyện vô cùng đáng sợ. Bảo Thủ lỗ mũi chua xót, không nhìn được đưa ra một bàn tay cũng run rẩy, nhẹ nhàng đặt lên tay của hắn.

“Thật may là, một con oán linh xuất thủ cứu giúp, bởi vì hắn rất kinh ngạc, vì sao ta và hắn giống nhau như đúc.”

“Hắn là.” Bảo Thủ tròn to hai mắt, “Tuyệt Tử Anh?”

Dạ Vi yên lặng gật đầu: “Hắn cũng không biết thân phận của ta, chỉ cho rằng là một tiểu quỷ lạc đường, không chỉ có bằng bó vết thương cho ta mà còn kể về thân thể mình cho ta nghe. Hài nhi trong bụng khi hơn bốn tháng là đã bắt đầu có tri giác, trí nhớ của hắn rất ít, ít đến đáng thương, chỉ nhớ rõ cha đẻ tên là Hàn Tử Ngưng, là Kim Lăng quận trưởng, thê thiếp trước sau cùng lúc có thai, đứa trẻ trong bụng thê đặt là Hàn Anh, còn đứa trẻ trong bụng thiếp gọi là Hàn Vi.”

Bảo Thủ kinh hãi, ngực phập phồng, lắp bắp nói: “Huynh. Huynh là nói. Vi.”

Dạ Vi trong mắt xẹt qua một tia hàn quang: “Không sai, Hàn Tử Ngưng là cha đẻ ta, Tuyệt Tử Anh là ta thân huynh. Minh Quân tu gia, vì cướp lấy mẹ đẻ ta mà diệt đi hơn hai trăm miệng trong Hàn gia.”

Bảo Thủ lắc đầu, nghi ngờ nói: “Nhưng là, tuổi không đúng, Tuyệt Tử Anh, không phải là lớn hơn huynh ba trăm tuổi sao?”

Dạ Vi nhướng mày: “Mẹ ta đã từng tự vẫn, ta đương nhiên cũng phải chết theo, sau đó ta lại được nuôi thai ba trăm năm, chuyện này có gì lạ? Ta đã từng nhiều lần thử dò xét, mặc dù nàng trả lời qua loa, nhưng cũng không có hoàn toàn phủ nhận.”

Bảo Thủ cúi đầu, đầu óc hỗn loạn, chuyện này quả thật mà nói thì khó có thể tiếp nhận ngay được.

Nàng nhớ tới mình khi còn hai trăm tuổi năm, cả ngày còn đòi Bảo cha Bảo mẹ xuống núi mua kẹo hồ lô. Mà Dạ Vi, tuổi còn nhỏ như vậy, làm sao mà sống được? Suy đi nghĩ lại, nàng thấp giọng nói: “Huynh hận hắn sao? Nhưng là, Minh Quân biết rõ huynh không phải của hài nhi của hắn, hại cho huynh một thân phận không nói, còn đưa huynh đi Lang Hoa bá sự. Hắn là thật sự rất yêu mẹ huynh, hơn nữa, rất thương huynh.”

Dạ Vi cười nhạt một tiếng: “Sợ nàng lại tự sát, Minh Quân từ đó không dám bức bách nàng, liền tự tay dựng một căn phòng trúc trên chân núi, trồng hoa lan xung quanh, không cho bất luận kẻ nào đến gần Tri Vi Tiểu Trúc, năm trăm năm cuồng dại chờ đợi, tóm lại là có chút hồi báo.”

Bảo Thủ suy nghĩ nói: “Sau đó, mẹ huynh bị Minh Quân cảm động, yêu hắn, nhưng là nàng lại không thể tiếp nhận tình yêu của hắn, cho nên, nàng lựa chọn cái chết, nhảy sông Quên?”

Dạ Vi cứng người, nhàn nhạt vuốt cằm, khẽ cười nói: “Thù Nhi đoán vô cùng đúng.”

Nam nhân thông minh, phải biết giới hạn chung đụng với nam nữ.

— hai bên hiểu lòng nhau là điều cần thiết nhưng có vài bí mật, nên chốt lại trong lòng không nên nói cho đối phương nghe.

Bảo Thủ cảm khái thở dài, cúi đầu xuống, liếc mắt thấy cây hà đèn nhỏ trong tay Dạ Vi, cả người lập tức toát mồ hôi lạnh: “Vật này sao lại ở trong tay huynh?”

Lời chưa dứt, Dạ Vi đã giơ cao cây hà đèn cao hơn đầu, nàng không mặc y phục, vội vàng rút tay về, bắt mân nói: “Cây hà đèn này cũng không phải là viết cho huynh, huynh cầm coi là làm gì!”

Dạ Vi nhướn mày nhìn nàng: “Cũng phải hỏi muội điều này, hà đèn là dùng để cùng thân nhân liên hệ tin tức, sao muội lại viết ẹ ta?”

Bảo Thủ mặt đỏ lên, lại chui vào trong chăn: “Muội. muội viết giúp huynh.”

Dạ Vi cười “Xì” một tiếng, ghé người lại gần vị trí tai nàng ngoài chần, ôn nhu nói: “Nói cái gì mà hy vọng có thể mang giúp ta vui vẻ, muốn thấy ta cười thật lòng. Muội cũng biết, tìm được một cô gái có thể khiến ta cười, đương nhiên là chuyện tốt, nhưng ta lại muốn nhiều hơn, tìm một cô gái có thể bầu bạn lúc ta bị thương, vô luận cảnh ngộ như thế nào, cũng có thể cùng ta chia sẻ nỗi đau, đối với ta bất ly bất khí.”

Chần gắm hơi hạ xuống, Bảo Thủ lộ đầu ra, nước mắt lại muốn trào ra: “Nhưng là ta.”

Dạ Vi đem ngón trỏ đặt ở bên mép “Hư” một tiếng, lại đem hà đèn đặt bên tai, giống như là đang hết sức chăm chú nghe điều gì.

Bảo Thủ khó hiểu nhìn hần.

Hồi lâu, hần nhìn về phía Bảo Thủ, vẻ mặt đau khổ nói: “Mẹ ta nói, muốn thực hiện nguyện vọng sao? Thế thì vô luận là trong cảnh ngộ nào, cũng phải cùng nàng chia sẻ nỗi đau, đối với nàng bất ly bất khí, nếu không, ta liền nguyện rửa người cả đời không sung sướng!”

Nước mắt trong phút chốc lại trào ra, Bảo Thủ cũng không khống chế mình được nữa, hung hăng ôm lấy hần: “Nhị sư huynh, muội không đáng để huynh đối xử tốt như vậy, thật sự là không đáng giá, thật ra thì, muội thích.”

Hần lắc đầu, nắm chặt mười ngón tay nàng, trịnh trọng nói: “Thù Nhi, muội nghe đây. Dạ Vi không biết tương lai như thế nào, nhưng có thể cam kết hộ người đến khi chết mới thôi. Dạ Vi không có gì nhiều, chỉ có một tấm chân tình, như thế, muội còn muốn đi theo ta, cùng ta đi hết cuộc đời nhấp nhô này?”

Bảo Thủ tim như đánh trống, không nghĩ gì nữa mà chỉ dùng sức gật đầu.

Thân thể trần truồng dán lên người Dạ Vi, nàng quên mất xấu hổ, quên mất nghi ngờ, quên hết tất cả mà kê đầu lên vai hần khóc nức nở. Có lẽ, vào giây phút này, nàng mới thật sự yêu người đàn ông này từ tận đáy lòng, mà cũng là sau khi chính mình mất đi sự trong trắng.

Nàng là quý nhất gan, nàng sợ phiền toái, nàng sợ khổ cực, nàng sợ khó khăn, nàng sợ tổn thương.

Trực giác tuy không nhạy cảm nhưng vẫn nói cho nàng biết, yêu Dạ Vi, con đường sau này càng đi càng khó khăn.

Nhưng, nàng quyết định, đánh bạc tất cả, cùng hần sánh vai.

24. Chương 24: Lần Đầu Tỷ Thí

Sáng sớm hôm sau.

Mọi người tiễn Lưu Dục Thiên quân cùng Quý cô nương rời đi, Dung Hoan chưa từng xuất hiện, hai vợ chồng cũng không chút phật lòng. Quý cô nương lời kéo Bảo Thủ nói từ biệt rất lâu, Lưu Dục thúc giục nhiều lần, mới lưu luyến không rời buông nàng ra.

Sau đó, Li Diên mang theo Bảo Thủ về lang Hoa Sơn trước, còn Dạ Vi lưu lại U Minh Cung một thời gian.

Kết quả là, lần này lại biến thành Bảo Thủ lôi kéo Dạ Vi nói từ biệt hồi lâu, Li Diên thúc giục mấy lần, mới chịu buông tay ra.

Đi một bước lại quay lại nhìn một cái, Dạ Vi vừa buồn cười vừa bất đắc dĩ. Thấy Bảo Thủ cả người buồn bã ỉu xiu, bộ dạng có vẻ rất mệt mỏi bộ dáng, Li Diên gọi ra Hỏa Kỳ Lân, ôm nàng lên đi, buồn bực nói: “Vi sư trong lòng không hiểu vì sao lại có cảm giác tội lỗi vì đánh gãy uyên ương thế này, không hiểu đồ nhi có biết là vì sao không?”

Bảo Thủ lúc này mới lấy lại tinh thần, cuống quýt đỡ dành vị sư phụ đáng kính của mình.

Hỏa Kỳ Lân cước trình cực nhanh, từ U Minh quý vực đến bên trong Lang Hoa Sơn, chỉ dùng hết ba canh giờ. Tiến vào kết giới sau, Li Diên thu Hỏa Kỳ Lân, cùng Bảo Thủ cùng nhau đi bộ trở về.

Gần tới trưa, hai thầy trò tìm một tửu quán nghỉ chân ăn cơm.

Con người quay một vòng lại một vòng, Bảo Thù rốt cục không nhận được oán trách: “Sư phụ, ngài vì lại bày loại kết giới này ở Lang Hoa? Giống y như người phạm, một chút pháp lực dùng không được, một chết đi được!”

Li Diên uống rượu dùng bữa, cũng không ngẩng đầu lên: “Nhất thời cao hứng, rèn luyện thân thể.”

Bảo Thù hết ý kiến, ôm lấy một củ cải trắng gặm lấy gặm để.

Gặm gặm, nàng lại không nhận được ngẩng đầu hỏi: “Sư phụ, vậy vì sao ngài lại thu ta làm nhập thất đệ tử đây?”

Li Diên nheo lại mắt, cười hòa ái dễ gần: “Bởi vì, ta có trách nhiệm chiếu cố người, cũng thay mẹ người chiếu cố người.”

Chiếc đĩa “Lạch cạch” một tiếng rơi xuống đất, Bảo Thù kinh hãi nhìn hấn. Chẳng lẽ, chẳng lẽ người quen cũ của mẹ là sư phụ? Làm sao có thể a? Điều này là không thể nào a!

Li Diên từ ống trúc trong rút ra một đôi đĩa đưa cho nàng, mỉm cười nói: “Ngay từ lúc người nhập môn ngày đó, vì sư liền từng nói qua, cõi đời này, không có chuyện gì là không thể nào. Có sư phụ ở, người cái gì cũng không cần làm, nếu là ngại một mỗi thì ... như thế này, sư phụ công người lên núi.”

Bảo Thù biết hấn không muốn nói, nên cũng không hỏi nhiều. Nên biết, nàng sớm muộn gì sẽ biết, không nên biết, hỏi nữa cũng là phí công. Huống chi, nàng hiện tại thật sự là tinh bì lực tấn (*).

(*) tinh bì lực tấn: có lòng mà vô lực?

Trở lại Lang Hoa Sơn Tam Trọng Thiên, đập bảy sắc cầu vòng kiêu đến giữa cửa, Bảo Thù trái tim giống như bình ngũ vị.

Đẩy cửa ra, ngực chợt đau nhói, cúi đầu, Tiểu Bạch đôi mắt to sáng ngời chớp chớp. Lại ngẩng đầu lên, Trọng Minh thu nhỏ đang đậu trên bệ cửa sổ, mỏ chim khẽ mở khẽ đóng cười “Khanh khách”.

Nàng chợt cảm thấy một cảm giác ấm áp lan tràn trong thân thể, những suy nghĩ chán chường gần như biến mất không còn. Khom lưng ôm lấy Tiểu Bạch, cười hì hì cùng Trọng Minh lên tiếng chào hỏi, giấy cũng không cời liền chui vào trong chăn, giống như những ngày trước đây, nói chuyện phiếm cãi vã, vui vẻ quên trời đất.

Cho đến khi hoàng hôn, nàng mới đi ra khỏi trước gian phòng đi Thiện Đường ăn cơm tối.

Dọc theo đường đi, gặp phải rất nhiều đồng học, không mặn không nhạt chào hỏi, nàng cúi đầu bước nhanh đi. Rời đi hơn một tháng, tựa hồ không ai phát hiện nàng mất tích, dĩ nhiên, trừ Tầm Huyền cùng Yêu Nhiều.

Tầm Huyền nhìn thấy nàng, vẫn như cũ là vừa đánh vừa xoa, Yêu Nhiều đứng ở một bên cười.

Cơm nước xong thì ba cô nương tụ lại một chỗ hi hi ha ha. Bảo Thù trước khi đi nói cho các nàng biết, mình về quê bàn bạc vài chuyện. Vì vậy, Tầm Huyền cũng không có hỏi chuyện những ngày trước nàng đi đâu làm gì, vẫn như cũ không biết một đêm Dạ Vi ra trên nàng.

Sau hơn nửa tháng, Bảo Thù cuộc sống lại trở về bình thường nhất công thức hóa.

Đi học, ăn cơm, ngủ, tu hành. Thỉnh thoảng, đi Mộng Hồi Điện bồi sư phụ uống trà nói chuyện phiếm; thỉnh thoảng, cùng Trọng Minh cùng nhau bay đến phía sau núi đi thăm ngủ mỹ nhân.

Ba phen mấy bận, nàng vốn định đi một chuyến lên Thất Trọng Thiên, đem hoàng kén trên người trả lại cho Hân Liệt.

Nhưng nàng không dám đi. Cũng không rõ là vì sao cứ chần chừ, có lẽ là sợ nhìn thấy Hân Liệt, hoặc là sợ nhìn thấy Dung Hoan, mỗi lần từ Mộng Hồi Điện đi xuống, nàng luôn đứng ở ngoài cửa Thất Trọng Thiên ngây người hồi lâu.

Buồn bã rồi than thở, than thở rồi buồn bã. Cuối cùng quyết định, chờ Dạ Vi trở lại hãy nói.

Trừ lần đó ra, còn có một sự kiện mà để cho nàng rất buồn bực.

Đó chính là Tầm Huyền và Yêu Nhiêu. Nhìn qua ba người vẫn giống như trước đây nhưng dần dần Bảo Thù lại cảm thấy hình như có điều gì bất đồng, lúc đầu nàng cho là chính nàng thay đổi, nghĩ tới nghĩ lui, nàng nhận ra vấn đề nằm ở trên người Tầm Huyền.

Trong vòng hơn một tháng mình rời đi, giữa các nàng nhất định có chuyện gì xảy ra, bằng không, thái độ Tầm Huyền đối với Yêu Nhiêu, vì sao luôn là âm dương quái khí không giải thích được?

Suy nghĩ rất lâu, Bảo Thù quyết định đi gặp hỏi Tầm Huyền trước.

Vừa bắt đầu, Tầm Huyền giấu dấu không muốn nói, sau lại bị hỏi liên tục, giậm chân một cái nói: “Không có gì! Chỉ là trong lòng ta không thoải mái thôi, nàng cùng Thương Kiệt sư huynh quan hệ rất tốt nhưng vì sao lại gạt ta, chẳng lẽ ta là dạng người khó ở chung lắm sao?”

Bảo Thù trợn mắt, thật lâu sau mới phản ứng được: “Thì ra là thế, thì ra là Tầm Huyền người thích Thương Kiệt sư huynh a! Lúc nào thì thích, ta thế nào không biết?”

Tầm Huyền trên mặt bay lên một rặng mây đỏ, trừng nàng một cái: “Còn không phải là khi đó vì tìm người cứu người. Ta. Ta và người một dạng, chẳng qua là thâm mến mà thôi.”

Bảo Thù mím môi cười cười, lại ngạc nhiên nói: “Vậy Yêu Nhiêu là có chuyện gì xảy ra?”

“Ta cũng muốn biết chuyện gì xảy ra!” Tầm Huyền đặt mông ngồi trên tảng đá, tức giận nói, “Vài ngày trước người không có ở đây, ta có nói với Yêu Nhiêu, nàng còn cười hì hì nói với ta, Thương Kiệt sư huynh vẫn chưa yêu ai, cho nên ta phải cố gắng lên! Nhưng, đêm hôm đó ta không ngủ được ra ngoài đi một chút, thì thấy bên ngoài tu hành điện, ta nhìn thấy nàng cùng Thương Kiệt sư huynh, rất thân mật! Rất thân mật ôm nhau ! !”

Bảo Thù cũng rất kinh ngạc, ở bên người nàng ngồi xuống, hiếu kỳ nói: “Kia, người sau đó có hỏi Yêu Nhiêu không? Nàng nói thế nào?”

Tầm Huyền bĩu môi, đem đầu tựa vào bả vai Bảo Thù: “Không có, thật ra thì cũng không có vấn đề gì, ta cũng biết rõ thân phận của mình, căn bản không xứng với hắn. Uy, người cũng thế, đừng nghĩ đến Dạ Vi nữa, bọn họ tựa như sao trên trời, chúng ta với không tới !”

Bảo Thù cười khổ một tiếng, thở dài nói: “Chuyện trên đời không thể nói chính xác được, không phải người muốn là được, không muốn là không cần.”

“Giả bộ thâm trầm cái gì?” Tầm Huyền đưa tay đâm vào ót nàng, “Bốn mươi ngày sau chính là Lang Hoa Đại triều hội mười năm một lần, năm nay lại đặc biệt hơn, đó là ngày thứ một nghìn bốn vị sư huynh nhập môn, theo tập tục, là ngày đính hôn .”

Bảo Thù cả người run lên, gật đầu một cái: “Đại sư huynh sẽ kết hôn với Long tộc công chúa, Bích Ngưng sư tỷ.”

“Đúng thế, trừ Dung Hoan sư huynh, mọi người cũng có thể đoán được bảy tám phần. Dạ Vi sư huynh sẽ kết hôn với Yêu tộc Tiểu công chúa, Thương Kiệt sư huynh kết hôn với Tây Thiên Vương gia Tam công chúa.”

Bảo Thù không muốn tiếp tục đề tài này, ngắt lời nói: “Trên triều hội, chúng ta phải làm gì?”

Tầm Huyền suy nghĩ một chút, nói: “Tham gia thí luyện so tài nha! Chính là ngang hàng đệ tử so pháp thuật với nhau, chúng ta mới nhập môn, nhất định cũng phải tham gia, Liễm Diễm nói, Yêu tinh ban chúng ta rất có khả năng ban đối chiến với Thần tiên. Ai, bọn họ căn cơ hảo, chúng ta rõ ràng chính là pháo hôi a!”

Sau lưng, Thương Kiệt thung lại thanh âm đột ngột vang lên: “Vậy cũng không được, làm sao mà chưa chiến đã tự bại rồi?”

Tầm Huyền bị dọa giật mình, lập tức ngồi dậy, nếu không phải là Bảo Thù lôi lại thì đã ngã rồi. Suy nghĩ một chút, cuối cùng làm lẽ rồi rũ xuống đầu nói: “Thái tử. . . Sư huynh, ngài tại sao lại ở chỗ này?”

Bọn họ đều thuộc yêu tộc, Thương Kiệt là Yêu vương tương lai, lẽ tất tuyệt không thể thiếu.

Bảo Thù cũng đứng dậy, đang định hành lễ thì thấy người đứng bên cạnh Thương Kiệt thì nàng cả người run rẩy mấy cái, cúi đầu, cần môi không nói thêm gì nữa. Sớm nên nghĩ đến , hai người này không bao giờ cách nhau ba bước

Dung Hoan cũng ngơ lại gặp nàng ở đây, sống lưng cứng đờ, tiến cũng không được, lùi cũng không xong, đành đứng yên không nói câu nào.

Thương Kiệt có chút không hiểu, ho nhẹ hai tiếng nói: “Chúng ta là tìm đến người.”

Tầm Huyền nhất thời hiểu hần là tìm đến Yêu Nhiên , trong lòng ghen lại không nói gì thêm nữa.

Ánh trăng trong trẻo lạnh lùng, tuyết rơi nhẹ nhẹ, nụ mai đang hé trong đình, không khí vô cùng quý dị.

Bình thường người nào hay nói nhất, lại đồng lòng giữ vững trầm mặc; bình thường người lười nói chuyện nhất, cũng không đành lòng phá vỡ trầm mặc. Nói xong lời cuối cùng, phát hiện căn bản không ai muốn trả lời hần. Thương Kiệt nhìn con đường mòn tối đen, buồn bực nói: “Ta chợt nhớ tới một câu.”

Rốt cục, Tầm Huyền tò mò hỏi lại: “Câu gì?”

Thương Kiệt vô cùng nghiêm túc nói: “Heo bằng cầu hữu, rắn chuột một ổ.”

Heo bằng cầu hữu nàng biết, nhưng rắn chuột một ổ vậy là có ý gì? Tầm Huyền buồn bực nhìn hần. Bảo Thù mặt cũng dài ra, nàng dĩ nhiên biết, Thương Kiệt chân thân giống Dạ Vi, cũng là rắn.

“Tam sư huynh, người không biết nói đùa thì đừng nói.” Dung Hoan không nhịn được mở miệng.

Thương Kiệt khóe miệng co quắp, khoát tay nói: “Đi đi! Gần đây ai cũng hẹn nhau chơi xấu ta, thật kỳ quái! Cuối cùng, còn hại ta còn tưởng mình là người xấu!” Dứt lời, phất tay áo xoay người.

Dung Hoan khóe mắt dư quang quét về phía Bảo Thù, thấy nàng thủy chung cúi thấp đầu, lời nói đến khóe miệng lại nuốt trở về, cất bước đi theo Thương Kiệt rời đi.

Nhìn hai người bọn họ biến mất phía xa, Tầm Huyền dùng cùi chỏ dựa vào Bảo Thù, nhỏ giọng nói: “Uy, người có cảm thấy gì không, Dung Hoan sư huynh có chút lạ ? Cảm giác là hần mà lại giống như không phải là hần.”

Bảo Thù hoảng sợ cả kinh, lắp bắp nói: “Này. . . Kia. . . Hần không phải là như vậy. Thời gian cũng không còn sớm, chúng ta mau trở về ngủ đi.”

Vừa nói, vừa chạy chậm tránh về phòng.

Bò lên giường, chui vào trong chăn, mặc cho Trọng Minh hỏi tại sao không nói chuyện.

Ngày thứ hai sáng sớm, Tầm Huyền phá cửa mà vào, đem Bảo Thù buồn ngủ kéo lên Phi Tiên Điện. Thì ra là thí luyện cuộc so tài đối trận danh sách mới vừa ra lò, Yêu Nhiêu nói không sai, Sơ cấp Yêu tinh ban quả thật đối trận với Sơ cấp Thần tiên ban.

Bảo Thù choáng đầu hoa mắt mà vẫn không tìm được tên mình.

“Trời ạ!” Đám người bên phải có người kêu lên, “Bích Ngưng công chúa thế nhưng cùng nàng một tổ, thật khó mà tin được!”

Tầm Huyền tò mò chen vào đi, liếc mắt nhìn, cũng là một tiếng thét kinh hãi: “Tiêu Bảo. Bảo Thù a, người tìm vô ích, người cùng Bích Ngưng công chúa trực tiếp tiến vào đấu bán kết!”

Bảo Thù sợ hết hồn, ra sức tách đám người ra, chăm chú nhìn lên, trên Hồng bảng, quả thật viết tên nàng và Bích Ngưng !

Bích Ngưng thân là Long tộc công chúa, từ nhỏ đã tu hành cao cấp pháp thuật, lấy chút đạo hạnh của mình, cùng nàng tỷ thí, không phải là muốn chết sao? Đây là do tên khôn khiếp nào định ra a? !

Bích Ngưng nhìn Hồng bảng cũng rất kinh ngạc, xoay người hỏi thăm một vị lão giả: “Thủy trưởng lão, đây là do người nào an bài? Chương môn sư phụ rộng phát thư mời, mời tất cả các yêu tộc vào ngày chín tháng

mười tới xem tỷ thí, Bổng công chúa tướng là trận đấu do Hân Liệt biểu ca cùng Dạ Vi tỷ thí, tại sao lại là ta?”

Bảo Thù kinh càng thêm kinh, chẳng lẽ, sư phụ muốn inh ở trước mặt các tộc vương giả mắt mặt xấu hổ?

Thủy trưởng lão vuốt râu cười một tiếng: “Chương môn an bài như vậy, tất nhiên có toan tính, kính xin công chúa bình tĩnh chờ nóng.”

Bích Ngưng mặt đỏ lên, cả giận nói: “Bổng công chúa muốn gặp chương môn sư phụ, hỏi một chút hấn, làm nhục ta như thế, đến tội cùng là do lý do gì!”

“Uy, người nói lời này có ý gì? !” Tầm Huyền tức giận nổi trận lôi đình, vung tay áo xông lên. Bảo Thù lồi nửa ngày cũng không chịu đứng lại, bị nàng đẩy ra phía trước, “Nhà ta Bảo Thù có thể để cho thượng cổ thần thú cúi đầu xưng thần, người làm được sao? Nói cho người biết, đừng xem chúng ta yêu tinh là dễ trêu !”

Xung quanh một đám tiểu yêu bình thường hay bị bọn họ khi dễ, hôm nay đối chiến, vốn là sinh ra mấy phần ngạo khí, vừa nghe thấy Tầm Huyền nói lời này, lập tức quần tình xúc động, đều đồng tâm hiệp lực công kích Bích Ngưng.

Tiểu các thần tiên tự nhiên kết thành chung một chiến tuyến, đồng tâm hiệp lực công kích lại Bảo Thù.

Chỉ chốc lát sau, bên ngoài Phi Tiên Điện náo thành hỗn loạn, áo rách gà chạy chuyện gì cũng nhảy ra , nói đến nói đi, “Thèm thuồng” sự kiện trở thành điểm nhơ lớn nhất. Bảo Thù muốn khuyên cũng khuyên không được, chỉ có thể ôm đầu ngồi một bên trên thềm đá. Thủy trưởng lão không biết bị người nào một cước từ đồng người mà trong đạp ra ngoài, xoa eo già ngồi xuống bên cạnh Bảo Thù tiếp tục xem kịch.

Bích Ngưng kiêu ngạo như chim công, đối với nàng hết sức khinh bỉ là chuyện tất nhiên.

Bảo Thù định che lỗ tai, tai không nghe, tâm không phiền. Gần đây nàng đặc biệt dễ bực mình, một khi bực mình là rất muốn tìm chỗ phát giận. Im hơi lặng tiếng qua mấy trăm năm, một buổi sáng thay nét đổi tính, ngay cả một diêm báo trước cũng không có.

Chim sơn ca bay từ đông đến tây, rồi lại từ tây bay đến đông, Bích Ngưng đôi môi hồng hồng vẫn mở ra đóng vào, mọi người xung quanh sĩ khí ngày càng tăng . Bảo Thù trong dạ dày có cảm giác vô cùng khó chịu như phiên hải đào lãng(*), nắm chặt quả đấm, âm thầm dặn dò mình: xung động là ma quỷ, mình phải bình tĩnh, mình phải bình tĩnh.

(*) phiên hải đào lãng: gió to sóng lớn?

Bất đắc dĩ nàng có quá nhiều điểm nhơ trong người, Yêu tinh ban dần dần bại

trận , Bích Ngưng thấy thế càng thêm chỉ cao khí dương (*), đắc ý nói: “Cũng không nhìn một chút mình xem là cái gì, bất quá chỉ là một con súc sinh hạ tiện, cũng vọng tưởng.”

(*) cao chỉ khí dương: kiêu ngạo

Bảo Thù trên trán gân xanh nhảy liên tục, đứng bật dậy, hét lớn một tiếng: “Tất cả đều câm miệng cho ta!”

Đầy trời cãi vã lập tức im lặng, tất cả ánh mắt tụ lại trên người nàng. Bích Ngưng đoán nàng bản tính nhẫn nhục chịu đựng, không ngờ nàng đột nhiên nổi dóa, trong khoảng thời gian ngắn, bị ghen ho khan liên tiếp.

Bảo Thù liếc nàng một cái, cười nhạt nói: “Ta là yêu tinh, tự nhiên không phải là cái gì. Bích Ngưng sư tỷ là Long tộc công chúa cao quý, phải nên làm Thiên Hậu mới đúng, a, đúng rồi, nghe nói là muốn gả đi Thiên Tộc làm Thiên Hậu đúng không a?”

Bích Ngưng sắc mặt trầm xuống, diêm nhiên nói: “Mắc mớ gì tới người!”

Bảo Thù cười hất càm nói: “Nếu ta nhớ không lầm, sư tỷ hình như có đi tỏ tình với Dung Hoan sư huynh nha? Thế nào? Bị hấn cự tuyệt, nản lòng thoái chí, quyết định đi làm Thiên Hậu rồi?”

Nàng biết câu nói này ra miệng, tất nhiên sẽ đưa tới oanh động, lại không ngờ rằng, sẽ đưa tới oanh động lớn như thế! Giống như một quả lựu đạn nện xuống, nổ cho cả Lang Hoa trên trời dưới đất đều rung chuyển, không có một ngọn cỏ nào sống sót!

Mấy trăm thần tiên lẫn yêu tinh không tiếng động ngầy người, ngay cả Thủy trưởng lão cũng mặt bất quái nhìn Bảo Thù, chờ đợi nàng tiếp tục nói.

“Pằng!” Bích Ngưng Khí tức giận, cách không đánh cho Bảo Thù một cái tát: “Ta thích hần thì thế nào! Bồn công chúa đã làm đương nhiên sẽ không sợ thừa nhận, người nào thêm làm cái gì Thiên Hậu, ta chính là thích Dung Hoan sư huynh!”

Lau nước mắt, Bích Ngưng khóc càng chạy càng xa.

Bảo Thù sưng sờ vuốt mặt. Cảm giác đau rát này. Chạm lệt như nàng, rốt cục ý thức được, mình lại xông đại họa!

Nàng cũng biết, tiểu không nhẫn đại không thành, xung động là ma quỷ a là ma quỷ!

25. Chương 25: Tiên Mê Điện Ảnh Tung

Đảo mất cái đã hết một tháng, Lang Hoa Đại triều hội đã chuẩn bị bắt đầu.

Mỗi ngày đều có nhân mã từ bốn phương tám hướng tràn vào Lang Hoa, cả tiên sơn náo nhiệt như chợ bán thức ăn, khắp nơi đều là tiếng cười. Nhưng truyền vào trong tai Bảo Thù, lại chẳng khác gì bùa đòi mạng, kết quả là nàng gặp người liền tránh.

Kể từ khi “Tổ tình” sự kiện bị truyền ra, Bích Ngưng trong cơn tức giận trở về Đông Hải Long cung.

Tìm không ra nàng, mọi người lại thích thú đem đầu mâu chỉ về hướng Hoa danh (*) Dung Hoan đại nhân, sau lưng cái gì cũng nói, vốn là tình yêu đầu tiên thiếu nữ đẹp như mộng lại bị ô ngôn uế ngữ chà đạp trở nên xấu xa không chịu nổi.

(*) hoa danh: hoa đào

Trong đó khoa trương nhất về chuyện nữ chủ (Bích Ngưng) bỏ trốn, có người nói rằng, nàng là vì đã có thai nên phải trở về Đông Hải nuôi thai. Thế là mọi người lại rít rít suy đoán này nọ, lấy tính tình nóng nảy của Dung Hoan Tiểu Thiên quân thì chắc chắn sẽ đào sâu ba thước bắt lấy người tung tin đồn, sau đó đem nàng xé thành tám mảnh rồi ném xuống Đông Hải làm mồi cho cá ăn!

Vậy mà, ba ngày trôi qua, mười ngày trôi qua, một tháng trôi qua, ngay cả Tầm Huyền cũng vì Bảo Thù mà toát mồ hôi lạnh, Dung Hoan lại không hề có động tĩnh gì. Mỗi lần nghe được người khác vô tình hay cố ý nhắc tới chuyện như vậy, hần chỉ cười một tiếng cho qua.

Kết quả là, chuyện Bích Ngưng nuôi thai độ chân thật từ 0,01% nhảy tót lên đến 99,99%.

Mà lại vô luận Bát Quái đi về phía nào, Hân Liệt không thể nghi ngờ là người vô tội nhất, cũng là người bị hại đáng thương nhất. Hần cứ thế cứ nhiên được mọi người đội lên đầu một cái mũ xanh biếc, xanh long lanh, xanh chói lóa . . .

Cũng vì chuyện này mà Bảo Thù nhận ra một chuyện, nếu không phải vì chuyện kia thì bây giờ Dung Hoan sớm đã đem nàng ra sau núi cho ác thú ăn rồi! Bây giờ nàng có nên đi xin lỗi không a? Nhưng làm sao dám nhìn mặt hần đây?

Phiền a, gần đây thật phiền! Cái gì cũng phiền! Phiền nhất là cuộc thí luyện cuộc so tài!

Trọng Minh bị nàng lắc cho hoa mắt chóng mặt, không nhìn được mở miệng lần nữa: “Chủ nhân, ngài có thể trực tiếp nhận thua!”

Bảo Thù không từ bỏ ý định hỏi lại: “Ta thật không thể phái người và Tiểu Bạch ra sân sao?”

Trọng Minh dùng mở sửa lại vũ mao, hàm hồ nói: “Yêu tinh cùng yêu tinh tỷ thí có thể dùng chiến sủng, yêu tinh đối với thần tiên khẳng định không thể! Lấy chủ nhân tu vi, không chịu nổi năng ba chiêu. Cho nên, bảo vệ tánh mạng quan trọng hơn, nhận thua đi!”

Bảo Thủ ủ rũ cúi đầu ngồi chồm hổm trên mặt đất, hai tay che mặt: “Ai, dù sao ta cũng là sư phụ nhập thất đệ tử, người nói xem, chịu đựng ba chiêu rồi bị người đá xuống đài hay là không đánh trực tiếp nhận thua cái nào mất thể diện hơn?”

“Ai nói, nhất định sẽ thua đây?”

Bảo Thủ trong lòng “Đình” một tiếng, giơ mắt lên thấy một bộ thanh y ngoài cửa, hoan thiên hỉ địa nhảy dựng lên, chạy lại ôm cổ hắn: “Nhị sư huynh, huynh cuối cùng cũng trở lại rồi, muội rất nhớ huynh a!”

Dạ Vi vỗ lưng của nàng, cười bất đắc dĩ nói: “Ta vốn định đợi ít ngày nữa rồi xưng phụ quân đi nhưng ai ngờ tiểu sư đệ đưa thiệp lại quá nhiệt tình, biết ta nhớ Lang Hoa nên nói rất nhiều chuyện thú vị cho ta nghe, tò mò quá nên phải xin về trước gặp muội a.”

Bảo Thủ chợt dạ run một cái, tự nhiên hiểu “Chuyện thú vị” là ý gì.

Buông ra Dạ Vi, môi nàng chu lên cúi đầu nói: “Nhị sư huynh, huynh nói xem sư phụ lão nhân gia có phải định chơi xấu ta không a? Mời nhiều đại nhân vật như vậy nhìn ra muội xấu mặt”

Dạ Vi khẽ lắc đầu, hồi lâu mới nói: “Muội đừng vội nhụt chí, muốn thắng Bích Ngưng, cũng không phải là không có biện pháp.”

“Nhưng. . . . Có thể sao?” Bảo Thủ không chớp mắt nhìn hắn, cũng không phải là rất muốn nghe cái gì kể sách. Rồi xa nhau đã một tháng mười sáu ngày, nàng chỉ muốn ngắm thật kỹ khuôn mặt nam nhân khiến cho nàng yêu đến in vào trong mơ mà thôi.

Trước đêm đó, nàng tổng cho là chỉ cần ăn xong ngủ ngon, gả cho người nào cũng như nhau; sau đêm đó, nàng chợt phát giác mình thay đổi. Thì ra là, cõi đời này có loại nhớ thương, có thể để cho người cam tâm tình nguyện đối bụng, cam tâm tình nguyện không ngủ, chỉ ngáy ngốc nghĩ tới hắn, nhớ tới hắn.

Dạ Vi không trả lời, kéo tay của nàng quay người đi ra ngoài cửa.

Bảo Thủ còn chìm đắm trong cảm động, căn bản chưa từng chú ý đến người đến kẻ đi ở ngoài Tam Trọng Thiên. Cho đến nhìn thấy rất nhiều đệ tử trốn mất hốc mồm nhìn bọn họ chằm chằm nhìn, mới gật tỉnh đại mộng.

Vội rút tay ra, Bảo Thủ toát ra mồ hôi lạnh: “Muội. . . . để muội tự đi.”

Dạ Vi nhú mày, trong khung cảnh xôn xao ồn ào lại một lần nữa nắm lại tay nàng: “Ổ U Minh cung không phải vẫn như vậy sao? Visao đến cửa nhà mình, lại bắt đầu bận tâm? Quan hệ của ta và người, còn tính giấu đến khi nào?”

Bảo Thủ gương mặt đã lâu chưa hồng hào nay lại dưới sự “uy hiếp” của Dạ Vi mà nay thành công so với hoa đào còn hồng hơn.

Cúi đầu như tiểu tức phụ, nàng nhỏ giọng hỏi: “Nhị sư huynh, chúng ta đi đâu a?”

Dạ Vi đi rất nhanh: “Người Long tộc, tính tình cương liệt, nếu như cùng Bích Ngưng liều mạng thì muội hai chiêu cũng chịu không được. Trên Lang Hoa Sơn, hạn chế pháp lực nhưng không hạn chế pháp khí, ta biết sư phụ rất nhanh sẽ đưa uội một pháp bảo hộ thân, chỉ cần có thể né tránh năng cường công thì muốn đối phó nàng cũng không thành vấn đề..”

Bảo Thủ “Oh” một tiếng, Dạ Vi lại nói: “Quý cô nương năm đó khắp nơi gây chuyện, thân là sư phụ, Lưu Dục Thiên quân từng vì nàng mà sáng chế ra một bộ tinh diệu bộ pháp, gọi là tiên mê điện ảnh tung. Quý cô nương bằng vào mê tung bộ, mặc dù pháp lực thấp kém nhưng lại có thể thượng trộm Thiên cung, hạ trộm Địa phủ, làm cho lục giới không được an bình.”

“Oa!” Bảo Thủ mắt sáng lên, “Thật có công phu như vậy a?”

Rất nhanh, nàng giống như bị sét đánh hất tay của hắn ra, ôm lấy một cây bạch ngọc trụ cách nàng gần đây, liều mạng lắc đầu: “Không không không muội nhận thua cũng được! Muội không đi tìm huynh ấy! Muội không muốn gặp huynh ấy!”

Dạ Vi than nhẹ một tiếng, đi vòng qua trước mặt nàng: “Thù Nhi, những chuyện kia cũng đã đã qua. Chúng ta đều là môn hạ sư phụ, ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy, muội muốn tránh mặt hắn cả đời cũng không được?”

Bảo Thù gật gao ôm cây cột, “Xoạt” đem đầu chuyển sang phía khác.

Dạ Vi vỗ tay, trầm giọng nói: “Được, chúng ta không đi Thất Trọng Thiên, trực tiếp lên Mộng Hồi Điện tìm sư phụ! Chúng ta tự mình trực xuất sư môn, từ nay về sau, lưu lạc chân trời góc biển, không cần gặp lại hắn!”

Dứt lời ngoảnh mặt đi. Bảo Thù luống cuống, vội vàng chạy lên trước níu lại hắn: “Nhị sư huynh, muội không phải là ý này a! Muội chỉ là sợ mà thôi. Được rồi, được rồi, muội đi là được mà đi!”

Dạ Vi nắm tay của nàng, trong mắt hoa đào toàn là gian kế được như ý. Bảo Thù bất đắc dĩ, chỉ có thể nhắm mắt đi cùng hắn.

Cũng như lúc ở U Minh cung, lần này đi lập tức mọi người đều biết; nhưng lại cũng không giống như ở U Minh trong cung không giống nhau, lần này đi làm hóa đá rất nhiều người qua đường Giáp Ất Bính Đinh, bao gồm đang trong đình ngẩn người, Thương Kiệt.

“Lão Tứ đâu?” Dạ Vi giơ bàn tay kia lên khê vẫy mắt cái trước mặt Thương Kiệt.

Thương Kiệt hồn phách trở về, chỉ vào Thất Bảo Điện sau: “Trong tấm điện của hắn, đang lấy rượu chuẩn bị sang đây.” Dừng lại một chút rồi nói “Gần đây nhờ phúc tiểu sư muội ban tặng, Dung Hoan tiêu đình không ít, cả ngày đại môn không ra quá hai bước, cả ngày lôi ta đi uống rượu tiêu sầu.”

Nhìn những bình sứ rỗng trên bàn đá, Bảo Thù rũ đầu xuống, có chút tự trách.

Là vì chuyện đó? Hay là chuyện đó? Bất kể bởi vì chuyện nào, nàng tựa hồ cũng nên nói một câu xin lỗi mới phải.

Đúng vào lúc này, Dung Hoan từ đằng xa nghiêng ngả đi đến, trong tay giơ lên một túi lưới, bên trong chứa bảy tám bình sứ thanh hoa. Nhìn thấy bọn họ, trừ trừ một chút rồi đi tới cười nói: “Nhị sư huynh, người trở lại.”

Bảo Thù rụt đầu lại, trốn sau lưng Dạ Vi, lại bị hắn đẩy ra phía trước, “Không nói nhiều lời nữa, tiểu sư muội đắc tội Bích Ngưng, nàng lần này trở về Đông Hải, nhất định là đòi nàng phụ vương lấy ra Trảm Yêu kiếm.”

“Trảm Yêu kiếm ở Long tộc trong tay?” Thương Kiệt kinh ngạc, khó trách bọn hắn yêu tộc tìm hơn 1500 năm mà khắp nơi không tới, thế hóa ra là bị giấu ở Đông Hải long cung! “Nhị sư huynh, người làm sao biết được? Tin tức chính xác sao?”

“Đây không phải là trọng điểm, người cũng không cần lo lắng, Trảm Yêu kiếm rất nhanh sẽ gặp trở lại trong tay sư phụ.” Dạ Vi trầm giọng, lại nói tiếp: “Dung Hoan, theo ý của người, trong vòng mười ngày, nàng có thể học được mê tung bộ mấy tầng?”

Dung Hoan tâm không có ở đây yên lặng thật lâu, nghe thấy tên mình mới hồi thần: “A? Nhị sư huynh người nói cái gì?”

Dạ Vi nhún mày, Thương Kiệt hiếu kỳ nói: “Nhà bọn họ mê tung bộ, không phải là thề tuyệt không truyền ra ngoài sao?”

Dung Hoan cúi đầu, hồi lâu, chầm chước nói: “Lấy nàng ngộ tính, đoán chừng một tầng cũng khó mà đột phá. Cũng may Bích Ngưng chỉ có thể sử xuất ba phần nội lực, ta đem bộ pháp sửa lại vài phần, miễn cưỡng cũng có thể học được.”

Dạ Vi lần nữa đem Bảo Thù đẩy ra trước: “Vậy ta đem nàng giao cho người.”

Lấy túi lưới trong tay Dung Hoan, hần nhìn Thương Kiệt mỉm cười nói “Đi, chúng ta đi Đào Lâm uống rượu.”

“Không phải đâu? Còn KIII..AI...!!!” Thương Kiệt sần mi khổ kiếm đứng lên.

Bây giờ, hần chỉ cần nghĩ thấy mùi rượu liền muốn ói! Dung Hoan mấy ngày này scandal triền thân tâm tình buồn bực, thân là hảo huynh đệ tự nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn, liệu mình bồi quân tử, ước chừng uống hơn một tháng! Thật vất vả chống đỡ tới khi Nhị sư huynh trở lại, còn tưởng rằng có thể đổi sang uống mấy hớp trà uống thanh bụng a!

Oán trách thuộc về oán trách, Thương Kiệt vẫn rất ngoan ngoãn đi theo Dạ Vi đi uống rượu. Trong đình chỉ còn lại Bảo Thù cùng Dung Hoan, hai người một nhìn bàn đá, một nhìn mái hiên, căn bản không lời nào để nói.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Bảo Thù lấy hết dũng khí nhỏ giọng nói: “Tứ sư huynh, thật xin lỗi.”

Dung Hoan sững sốt, lời hần giấu trong lòng vẫn chưa nói ra . . . vì sao nàng lại nói trước? Nàng đang cười nhạo hần mềm yếu sao?

Không sai, hần quả thật rất mềm yếu!

Ngay cả hần cũng không nghĩ ra, bản thân luôn cho rằng mình không sợ trời không sợ đất, thế nhưng ngay cả một câu xin lỗi cũng không dám nói!

Bảo Thù thấy hần không lên tiếng, mắt lé liếc qua, thấy hần con ngươi tràn ngập tức giận, sợ hết hồn, vội nói: “Muội không phải cố ý! Ngày đó, Bích Ngưng sư tỷ nàng khinh người quá đáng, hơn nữa muội gần đây hỏa khí rất lớn, kích động quá mới nói ra ngoài.”

“Muội hối hận sao?” Dung Hoan bỗng đứng nắm tay nàng, cắt đứt giải thích của nàng.

Sau khi trở về Lang Hoa, Bảo Thù rời khỏi lựa mông, trở về xiêm áo vải thô trước đây. Cách vải liệu bằng bông dày, dù mới chạm vào trong nháy mắt, Dung Hoan đã cảm nhận được cơ thể nàng đang run bần bật, không giải thích được vì sao tim mình cũng run lên, hần theo bản năng buông tay nàng ra.

Bảo Thù như chạy trốn, lùi về phía sau hai bước, dùng sức mà gật đầu: “Hối hận, hối hận muốn chết! Về sau muội sẽ không bao giờ như thế nữa.”

“Câm miệng!” Dung Hoan tâm phiền tính loạn, giơ một tay lên như muốn đánh xuống, Bảo Thù phản xạ có điều kiện ôm lấy đầu, co lại dưới đất. Vì vậy, cảnh tượng quỷ dị định dạng.

Không có thể thắm như tưởng tượng, nàng nghe hần không được tự nhiên nói: “Ta là nói, chuyện cứu ta”

Cảnh tượng mà Bảo Thù nàng liệu mạng cũng muốn quên, trong nháy mắt hiện lên trong đầu. Thẹn không có chỗ trốn, nàng ngẩng đầu lên nhìn thẳng hần: “Muội chỉ biết vì muội ngu ngốc hối hận, vì muội hại người hại mình mà hối hận, nhưng chuyện cứu người, tại sao lại phải hối hận?”

Dung Hoan khẽ run lên, giơ tay lên sờ tóc, không nhìn nàng.

Dù sao lời cũng đã nói ra, Bảo Thù lợn chết không sợ nước sôi, chấp tay sau lưng, tiến lại từng bước nói: “Nhị sư huynh nói rất đúng, chúng ta đều là môn hạ sư phụ, ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy, đáng lẽ nên hảo hảo chung đụng mới phải. Trước, muội là sợ gặp mặt khó chịu, hiện tại, muội thấy không sao nữa rồi! Tứ sư huynh, người cũng không cần để ở trong lòng, đêm đó. Chẳng qua là bị người tính toán, chỉ là ngoài ý muốn mà thôi! Đúng, ngoài ý muốn!”

Lời này nửa thật nửa giả, Bảo Thù tiến lên một bước, cầm tay của hần, thành khẩn nói: “Chúng ta đều quên, có được hay không?”

Dung Hoan nhìn khuôn mặt chân thành của nàng, trong lòng xuất hiện tư vị không hiểu được. Nàng một nữ nhân cũng đã mở lời, mình xưa nay vốn không câu nệ tiểu tiết, bây giờ làm sao lại buồn phiền cái gì? Chuyện cũng đã hơn một tháng, đầu hần có phải là bị cửa chèn cho hư rồi không a?

Hắn rút tay về , từ trong ngực lấy ra khăn gấm lau tay, cao ngạo nâng cằm lên cười nói: “Lần sau muốn vượt môn ngựa bốn đại gia thì bây giờ lo mà về phòng luyện kỹ đi!”

“Xi” một tiếng, Bảo Thù nhin cười không được, lộ ra hai hàng răng trắng nhỏ.

.

Hết thấy giống như lại khôi phục như bình thường.

Gần tới triều hội, bất kể Lang Hoa trên dưới loạn thành cái gì bộ dáng, Bảo Thù mỗi ngày đều đến Thất Bảo Điện tập mê tung bước, lần đầu tiên trong đời, nàng học công phu lại thấy vui vẻ như thế. Làm sai chỗ nào, Dung Hoan thiếu gia vẫn như cũ dùng tay chân không chút lưu tình chỉnh cho nàng hai mắt lưng tròng.

Thái độ như thế, thân thể cũng không chịu nổi.

Không biết có phải là do gần tới tranh tài hay không, trong lòng nàng luôn có cảm giác rất buồn chán. Nàng ban ngày ăn không vô, buổi tối ngủ không ngon, lại hay cảm thấy văng đầu buồn nôn, vừa ngủ lại lười, giống như bị cảm nắng vậy.

Trước một ngày triều hội khai mạc, nàng bệnh thoi thóp nương nhờ trên giường, ôm Tiểu Bạch mê đầu ngủ ngon. Trọng Minh kêu một lần lại một lần, vừa đấm vừa xoa nửa ngày, nàng cũng không chịu động đậy tay chân.

Đột nhiên nghe ngoài cửa có người gọi nàng: “Bảo Thù sư tỷ, người nhà người tới, Tầm Huyền sư tỷ bảo ta tới thông báo cho người!”

Ngồi thẳng người dậy, Bảo Thù dụi mắt, không thể tin nhìn Trọng Minh, muốn xác định có phải là đang gạt người hay không. Cho đến ngoài cửa người nọ lại lặp lại một lần nữa, nàng mới ngạc nhiên mặc quần áo rời giường.

Làm sao có thể a?

Không phải nói, Lang Hoa thư mời chỉ gửi cho các gia tộc nổi danh và cường đại sao?

Đi giày vào, nàng tóc tai bù xù đi ra ngoài cửa, trong lòng hưng phấn dị thường, rồi lại thấp thỏm bất an. Bên ngoài cửa Tu Hành Điện, Tầm Huyền đang đứng chờ ở cửa, thấy nàng lập tức nói: “Uy, làm sao người bây giờ mới đến a, ca ca người chờ lâu lắm rồi đấy

Ca ca? Bảo Thù ngẩn người, cha mẹ khi nào lại sinh cho nàng một ca ca rồi?

Tầm Huyền tưởng nàng vui tới ngu người, không nói gì thêm mà kéo tay nàng đi vào đám người đông đúc trong điện. Cuối cùng chen đến một góc yên lặng trong đại điện, nàng la to một tiếng: “Tiêu ca ca, ta đem Bảo Thù tới rồi đây!”

26. Chương 26: Vị Hôn Phu

Bảo Thù ngừng thở.

Bên trong không khí ồn ào, một người đang đứng bên cạnh cửa sổ, vẫn là một bộ thanh sam đơn bạc, vẫn là chiếc đầu lạp màu nâu kia, bóng lưng tiêu điều như cây khô mùa thu. Bảo Thù không dám nháy mắt, cứ thế ngơ ngác nhìn hắn xoay người lại, nhẹ nhàng lấy đầu lạp xuống, để lộ ra một đôi mắt phượng hẹp dài.

Mím cười, hắn giang hai cánh tay ra: “Thù Nhi, tới đây.”

Lời còn chưa dứt, Bảo Thù đã lao vào ngực hắn, nằm trong ngực hắn mà nghẹn ngào nói: “Vô Cữu ca! Thật sự là huynh sao Vô Cữu ca! Muội còn tưởng rằng huynh khi gặp muội sẽ rất tức giận, sẽ mắng muội thật nhiều! Lúc ấy đi quá vội vàng, muội không kịp từ biệt huynh, ô ô ô ô, muội rất nhớ huynh”

Vô Cửu dùng chóp mũi cọ lên trán nàng: “Nha đầu ngốc, làm gì có ca ca nào sẽ trách muội muội .”

Bảo Thù khóc càng tợn hơn.

Rời nhà không quá nửa năm, nàng lại cảm giác giống như là đã rời đi hơn nửa đời.

Vô Cửu vẫn là Vô Cửu, nàng lại không còn là nàng. Từ U Minh quỷ vực trở về, nàng vẫn chưa từng khóc lần nào, dù ban đêm luôn bị ác mộng dọa sợ mà tỉnh dậy nhưng nàng trừ chảy mồ hôi thì một giọt nước mắt cũng không hề rơi.

Lúc này, không chỉ nước mắt, ngay cả nước mũi cũng lau hết lên người Vô Cửu.

Bảo Thù nắm lại tay áo xoa xoa lên ngực hần, vô cùng hối lỗi rời khỏi lồng ngực hần, đột nhiên nhớ ra bên cạnh còn có người, vội vàng kéo nàng lên phía trước: “Vô Cửu ca, đây là ta hảo tỷ muội, Tầm Huyền!”

“Tiêu đại ca hảo!” Tầm Huyền sáng khoái chào hỏi.

Bảo Thù suýt chút nữa ngã, buồn bực nói: “Hắn lúc nào thì thành Tiêu đại ca rồi?”

Tầm Huyền không hiểu: “Hắn là ca ca người, ta gọi một tiếng đại ca không đúng sao?”

“Hắn cũng không phải là ta thân ca ca, hắn là ta.” “Tương lai phu quân” bốn chữ ngen trong cổ họng, đầu “Ông” một tiếng nổ tung, Bảo Thù nhất thời cắn đầu lưỡi, đau đến mắt nổ đom đóm.

Xong rồi! Lần này xong rồi! Lần này xong thật rồi!

Nàng là đã đính hôn ! Sau năm trăm nữa khi nàng tới tuổi cập kê sẽ gả cho Vô Cửu làm vợ ! Tại sao chuyện trọng yếu như thế này, nàng lại quên mất không còn một mộng? Thần a, nàng phải ăn nói thế nào với Nhị sư huynh a? Cọc hôn sự này. Mặc dù nàng chưa từng gặt đầu nhưng cũng chưa từng lắc đầu a?

Hơn nữa, nàng phải ăn nói thế nào với Vô Cửu đây a?

Ba người ra khỏi Tu Hành Điện, đi đến chỗ trưởng lão nhận phòng, sau đó dẫn Vô Cửu đi dạo xung quanh, trên đường đi, Tầm Huyền lôi kéo Vô Cửu hỏi han, hình như đối với vị hồ ly chân thọt này rất có hứng thú.

Bảo Thù cúi đầu đi theo một bên, trong lòng loạn như tơ rối, chỉ sợ gặp phải Dạ Vi trên đường.

Đúng là ghét của gì trời trao của đó, cách đó không xa nàng nghe thấy có tiếng người vô cùng tức giận mắng nàng: “Người có phải là muốn chết không! Bồn đại gia đợi người từ sáng sớm, còn tưởng rằng người bị Long tộc bắt đi, vội vã xuống tìm người, không ngờ người lại đang “vô tư” đi dạo vườn mai a!”

Bảo Thù có cảm giác đầu mình to gấp hai lần bình thường, vẻ mặt đưa đám xoay người lại.

Quả nhiên, ba vị mỹ nam sư huynh kề vai sát cánh, đồng tâm hiệp lực đem cả vườn mai trở nên đậm sắc. (BOF ah~ Σ(° °|||))

Chỉ có vấn đề là sắc mặt của cả ba người không được đẹp cho lắm. Dung Hoan tức sùi bọt mép, nàng hiểu. Dạ Vi khuôn mặt vô cảm tới phá thiên hoang địa, nàng có thể hiểu, nhưng ... tại sao cả Thương Kiệt sư huynh cũng làm mặt lạnh??

Dạ Vi “Xoạt” mở ra chiết phiến, khôi phục nụ cười thường ngày : “Vị này là?”

Bảo Thù chột dạ, mắt đông ngấm tây ngấm không biết nói thế nào. Tầm Huyền nhìn thấy Thương Kiệt cũng hoảng hồn, buông tay ra cúi đầu đứng thẳng, đừng nói trả lời, ngay cả thỉnh an cũng quên không còn một mộng.

Không khí nhất thời được đẩy cao tới cực điểm. Vô Cửu khập khểnh đi về phía trước hai bước, chấp tay nheo mắt, lãnh đạm nói: “Gia phụ nhận được quý phái thư mời, bất đắc dĩ thân thể khó chịu, không thể làm gì khác hơn là nhờ Tiểu Yêu đi thay, xá muội Bảo Thù, cho quý phái thêm phiền toái.”

“Cha ta bị bệnh?” Bảo Thù cả kinh, nín lại hần hối.

Vô Cửu an ủi: “Vô ngại, chẳng qua là vết thương trên đùi cũ tái phát mà thôi, muội không cần lo lắng.”

Dạ Vi trong mắt hiện ra một tia mờ mờ, đang muốn mở miệng, chợt nghe sau lưng có người nói: “Yêu tộc chân thân xưa nay tùy mẫu, bốn thượng thần rất tò mò, vì sao người cùng Bảo Thủ chân thân khác nhau, chẳng lẽ là hai người người cùng cha khác mẹ?”

Sâu trong rừng mai, Li Diên từ từ đi ra.

Bảo Thủ ngạc nhiên tròn to hai mắt, những người khác cũng có biểu cảm gì khác tốt hơn. Một ngàn năm nay, Li Diên trừ khi chủ trì đại triều hội, rất ít rời đi Mộng Hồi Điện, chứ đừng nói đến việc xuống Tam Trọng Thiên ngắm hoa mai. Tầm Huyền nhập môn còn thấp, chưa bao giờ ra mắt hắn, nhưng nghe hắn tự xưng bốn thượng thần, lập tức đoán được thân phận của hắn, đầu gối khụy xuống, quỳ trên đất: “Bái kiến chương. Chương môn sư phụ!”

Đám người Dạ Vi rớt cục hời thần, rồi rít hành lễ.

Li Diên khoát khoát tay, đối với Bảo Thủ cười nói: “Vi sư nghe nói người nhà người tới gặp người, cố ý xuống nhìn xem.”

Bảo Thủ lập tức hôn mê suýt ngất!

Chẳng lẽ, sư phụ thật sự biết mẫu thân sao? Suy nghĩ một chút thấy cũng lạ, không quen không biết, không chỉ có chịu thu nàng làm nhập thất đệ tử, còn đối với nàng vô cùng quan ái. Vô Cữu tới không đến một canh giờ, hắn nhanh như vậy thu được tin tức, cố ý từ trên Cửu Trọng Thiên chạy xuống! Hắn và mẫu thân, đến tột cùng là có quan hệ gì?

Nghi ngờ trong lòng nàng lần nữa thăng cấp, hít một hơi thật sâu, nàng cau mày nói: “Mẹ ta không có tới!”

Li Diên ngẩn người, cười ha ha: “Vi sư đương nhiên biết, lần này, là tới xem ca ca ngươi.”

Mọi người lần nữa đưa mắt tập trung trên người Vô Cữu.

Không chỉ Li Diên tò mò, Thương Kiệt cũng rất tò mò. Nói, Vô Cữu tính tình so với hắn không sai biệt lắm, an tĩnh, không nhiều lời nói. Nhưng Thương Kiệt tướng mạo xuất chúng, quý khí trời sinh, rất khó làm cho không người nào bỏ qua sự hiện hữu của hắn. Vô Cữu hoàn toàn bất đồng, hắn đặc điểm lớn nhất chính là bình thường, nhưng trong bình thường lại thêm chút mùi vị, có một chút khí chất mơ hồ và thần bí.

Rất nhanh, Vô Cữu phá vỡ ấn tượng bình thường của mọi người đối với hắn, vẻ mặt ngạo mạn nhìn Li Diên một cái, cười nhạt nói: “Tiểu yêu thuở nhỏ tang mẫu, bị cha dễ vứt bỏ, nhiều năm qua được Bảo cha chiếu cố, nhận Bảo cha làm nghĩa phụ. Theo cao kiến thượng thần, có điểm nào không ổn sao?”

Không khí im lặng tới mức tiếng tuyết rơi cũng có thể nghe thấy, đám đệ tử đứng rồi rít ngoài cửa cũng im lặng sững sờ.

Li Diên không buồn bực hay tức giận chút nào, đôi ngươi đen thui tra xét trên người hắn, cười to nói: “Không có gì không ổn, không không, thật sự là quá tốt là đừng khác!” Sau đó, nghiêng đầu đối với Dung Hoan nói, “Hoan Nhi, mấy ngày này hãy để hắn ở trong Thất Bảo Điện của ngươi, khách quý đến Lang Hoa chúng ta không thể không chiêu đãi a.”

Dung Hoan nhất thời ngẩn người, Thương Kiệt chọc vào hắn mấy cái mới chịu hồi hồn, gật đầu đồng ý: “Đồ nhi đã biết.”

Li Diên rất hiếu kỳ: “Di, sao lại dễ nói như vậy? Trước đó vài ngày Tây Thiên Vương và Long Vương muốn vào chỗ ngươi ở, ngươi không phải là khóc la hét, cầm chổi đuổi người ta ra ngoài sao?”

Tầm Huyền không nhịn được cười ra tiếng, Dung Hoan đầu đầy hắc tuyến: “Sư phụ, kia đều là chuyện tám trăm năm trước rồi!”

“Đã tám trăm năm rồi?” Li Diên ánh mắt dần dần mê ly, tự lẩm bẩm hồi lâu. Đồ đệ của tập mãi thành thói quen, yên lặng không tiếng động. Rồi cục, Vô Cữu lại một lần nữa lạnh lùng mở miệng: “Tiểu Yêu có việc trong người, trước cáo từ, chư vị xin cứ tự nhiên.”

Li Diên “Oh” một tiếng: “Thù Nhi, người trước đưa ca ca người đi Thất Bảo Điện, sau khi mặt trời lặn lên Cửu Trọng Thiên, sư phụ có bảo bối đưa người.” Sau đó chỉ vào đám Dạ Vi, trầm giọng nói, “Các người cũng tới.”

Bảo Thù vừa nghe cũng biết là pháo khí bảo vệ, kích động hai mắt như phát ra kim quang, gật đầu như gà mổ thóc.

Dạ Vi cùng Thương Kiệt hộ tống Li Diên rời đi, Tầm Huyền mặc dù nghi vấn đầy bụng, nhưng cũng không có chỗ để xả, đành một mình về trước Tu Hành Điện giúp tiếp khách. Dung Hoan dẫn Bảo Thù và Vô Cửu đi Thất Bảo điện.

Mặc dù nơi này nàng đã không hề xa lạ, nhưng là mỗi lần đi vào, đều phải chảy một miệng nước miếng.

Thất Bảo Điện, trông coi Lang Hoa trên dưới tiền bạc điều chế, tráng lệ tự nhiên không nói. Bấy ngàn năm trước, từng là tấm điện của Lưu Dục thiên quân, Vân Hải Tuyết Vực thịnh sản bảo vật, thần dân không để ý tới chính sự một lòng buôn bán, phú khả địch đại lục (*). Lại nói mèo này nhất tộc, có tiền hơn hiểu được hưởng thụ, Lưu Dục vào ở Thất Bảo sau điện, ngoài miệng không nói gì, lặng yên không tiếng động sai người tới thêm chút sửa chữa, lập tức sửa so với hoàng cung chỉ có hơn chớ không kém.

(*) phú khả địch đại lục: tác giả thay từ “quốc” trong “phú khả địch quốc” bằng “đại lục” vào, ý nói là Tuyết Hải Lưu Vực giàu nhất đại lục = giàu nhất lục giới J)

Dung Hoan so với cha hần cha không khác mấy, trong một ngàn năm bên trong tất cả lớn nhỏ sửa hơn trăm lần, rốt cục tu thành bộ dáng hiện nay.

Vô Cửu quan sát một vòng, tán thưởng nói: “Tiểu Thiên quân tính tình giống nhau Quỷ cô nương, nhưng thưởng thức, ngược lại cùng Lưu Dục thiên quân có nhiều điểm tương tự.”

“Di, làm sao huynh biết chuyện cha mẹ hần?” Bảo Thù hoàn toàn không đem mình làm ngoại nhân, đặt mông ngồi ở trên xích đu làm từ Bích Lục Phỉ Thúy, ôm lấy đĩa đựng trái cây ăn trái cây. Buổi sáng chưa ăn cơm, vào lúc này, quả thật nàng rất đói a.

Dung Hoan có chút đắc ý nhướng mày, đi lên trước đoạt lấy tuyết lê trong tay nàng, “Rắc rắc” cắn một cái, hàm hồ nói: “Đây có gì kỳ quái? Cha mẹ ta trong lục giới có ai không biết?”

Vô Cửu gật đầu đồng ý, hữu ý vô ý quan sát hần.

Hồi lâu, hần lắc đầu cười khê, làm như tự lảm bảm: “Nếu nói là cõi đời này, ta quả thật chỉ bội phục hai người, một là Già Di La, một người khác, chính là phụ thân người Lưu Dục Thiên quân.”

Vừa mới nghe Già Di La ba chữ, Bảo Thù cùng Dung Hoan đều ngẩn ra.

Nếu không phải niệm ở trên mặt Bảo Thù, Dung Hoan nhất định xông lên tấu hần một quyền! Cư nhiên đem cha hần cùng Già Di La đánh đồng, thật sự là vũ nhục thần tượng vĩ đại nhất trong lòng hần! Thở phì phò cắn một miếng nữa, hần đem mặt quay đi.

Bảo Thù hiếu kỳ nói: “Vô Cửu ca, Già Di La không phải là đại ma đầu sao? Có cái gì tốt để bội phục?”

Vô Cửu mắt phượng chứa nhàn nhạt ý cười, không nhìn Dung Hoan bất mãn, ngồi xuống nhấp một ngụm trà, chậm rãi nói: “Không nói hần là duy nhất tu thành Ma thần thể giới vương giả, chỉ bằng vào phách lực của hần quét ngang lục giới, cõi đời này có bao nhiêu người có thể sống vai?”

Dung Hoan trở nên đứng dậy, chống nạnh nói lớn: “Vương giả? Thật sự là buồn cười! Bên ngoài đều nói hần thần hồ kỳ thần, nói thật ra thì lục giới hỗn chiến lần trước không phải là vì sư phụ đoạt nữ nhân của Già Di La sao?”

“A ~ nguyên lai là như vậy a!” Vô Cửu cong môi, làm ra vẻ mặt bình tĩnh mọi chuyện.

Quả táo trong tay Bảo Thù rơi trên mặt đất, lẳng lẳng nhìn hần.

Dung Hoan cuống quýt che miệng lại, âm thầm cắn răng, quả muốn quát cho bản thân vài roi! Những chuyện này dù là vô ý hay cố ý nghe được cũng là chuyện cấm kỵ! Phụ thân đã ép mình thê, tuyệt đối không thể nói cho bất luận kẻ nào nghe!

Lòng hiếu kỳ một khi bị vẽ ra, muốn thu hồi lại làm sao có thể dễ dàng như thế, Bảo Thù kéo kéo hần tay áo nài nỉ: “Tứ sư huynh, chuyện huynh vừa nói, sư phụ đoạt nữ nhân của Già Di La là thật hay giả?”

“Giả, giả, dĩ nhiên là giả!” Dung Hoan khoát tay liên tục.

Bảo Thù không tin, cái miệng nhỏ nhắn mấp mí lên, nghiêng mắt nhìn hần.

Người ở bên ngoài nhìn vào thì thấy quan hệ sư huynh muội rất là dung hiệp, mà loại hình thức quan hệ này quả thật là do hai người cố ý tạo nên. Có thể nói cách khác là ở cạnh nhau quá lâu mới có thể tiến đến cảnh giới này.

Dung Hoan lông mày cau liền lại như một sợi dây thừng, nói cũng không được mà không nói cũng không được. đang trù từ thì nghe thấy Vô Cửu cười một tiếng: “Thù Nhi, muội cần gì phải làm khó hần, muốn biết cái gì, ta nói uội biết là được.”

Bảo Thù vừa nghe, lập tức bỏ qua Dung Hoan, chạy đến bên Vô Cửu, mắt mở to tội nghiệp nhìn hần.

Không phải là nàng Bát Quái, chuyện như vậy, không chừng lại có liên quan tới Bảo mẹ.

Vô Cửu sờ đầu nàng, nhẹ giọng nói: “Già Di La chính cung Vương Phi, chính là thân muội muội của Thiên Hậu và Minh Hậu bây giờ. Bất quá, tất cả mọi người trong Thiên Ma Cung đều biết, người trong lòng Già Di La, chính là thiếp thân tỳ nữ của hần —— Diệu Ca.”

“Thì ra là nàng!” Bảo Thù bừng tỉnh hiểu ra.

“Khi Già Di La ở Lang Hoa tu hành thì Ma Cung hậu phi thừa dịp hần không có ở đây, thường thường khi dễ Diệu Ca. Hần bắt đắc dĩ, chịu đựng ba mươi sáu đạo Lang Hoa Thiên Hoa, phá luật, mang nàng vào Lang Hoa. Cũng chính vì điều này đã mang đến cho lục giới một trận họa kiếp.”

Dung Hoan sắc mặt biến đổi, trầm giọng nói: “Lang Hoa chuyện xưa, người chứng kiến xưa đã ít nay lại càng ít, người từ đâu biết được?”

Vô Cửu cười cười, nhấp một ngụm trà, tiếp tục nói: “Lúc đó, Thiên đế dưới gối có mười tử, chỉ có ấu tử Li Diên bẩm sinh cuồng ngạo bất kham, thiện chiến nổi danh khắp lục giới, cho nên được gọi là Chiến thần. Hần nhập môn sau Già Di La ba trăm năm, trên thí luyện so tài, thua hần nửa chiêu, trong lòng phần uất không phục, sử dụng mọi cách quấy rầy hần, một lòng đời hần tái chiến.”

Bảo Thù càng nghe càng khó tin: “Vô Cửu ca, người trong miệng, thật sự là sư phụ ta sao?”

Sư phụ của nàng, không phải là một tửu quỷ điên điên khùng khùng sao?

Dung Hoan không nhịn được mở miệng: “Đừng nhìn bộ dạng tửu quỷ bây giờ của sư phụ, năm đó Chiến thần Li Diên, cuồng vọng tự phụ, kiêu ngạo ương ngạnh, cả lục giới tìm không ra người thứ hai!”

“Thì ngược lại Già Di La, gặp người lễ nhượng ba phần.” Vô Cửu nâng cằm, khẽ mỉm cười, “Đối với tất cả khiêu khích của Li Diên, hần thủy chung né tránh không để ý tới, Li Diên trong cơn tức giận, bắt Diệu Ca.”

Bảo Thù hít ngụm khí lạnh: “Vì vậy, Già Di La đáp ứng cùng hần đánh một trận?”

Vô Cửu gật đầu một cái, con ngươi lạnh như hàn đàm, buồn bã nói: “Già Di La không muốn vì thắng lợi mà bị phiền phức quấy rầy, quyết định hoàn toàn đoạn tuyệt suy nghĩ của hần. Trận chiến này, Li Diên đã trải qua sự thảm bại xưa nay chưa từng có, lúc đó, hần mới hiểu, lúc ở Phi Tiên Điện. Già Di La chỉ mới dùng bảy thành tu vi.”

“Xem ra, Ma Tôn không phải là đại ác nhân.”

Dung Hoan cười nhạt, bĩu môi: “Sư phụ năm đó tính tình cũng có thể coi là trung nhân (*), Già Di La mới là đáng sợ! Cha ta thường nói hần là kẻ hai mặt, vừa chính vừa tà, hỉ nộ vô thường, lùi một bước ôn văn nho nhã, tiến một bước hủy thiên diệt địa, so với Nhị sư huynh của ta.”

(*) trung nhân: không tốt không xấu, nói chung là đứng giữa ranh giới tốt xấu

“Nhị sư huynh thế nào?” Bảo Thù trong lòng căng thẳng, gương mặt nhìn hần.

Dung Hoan dừng lại, thanh thanh cổ họng, trả lời nàng một câu rất “đáng sợ”: “Nhị sư huynh so với hần mạnh hơn nhiều lắm!”

Vô Cửu sau khi nghe xong, lặng lẽ nhếch môi, neho mắt nhìn hai người, yên lặng nói, “Li Diên từ đó không quấy rầy hần nữa, dốc lòng ở lại Lang Hoa tu luyện. Ti Mệnh Thiên Quân bắt tay tính ra trong mệnh hần có một đào hoa kiếp, cần hạ phạm độ kiếp để vừa độ kiếp vừa tăng tu vi. Thiên đế biết được tự nhiên không đồng ý. Li Diên kiên trì cầu khẩn, Thiên đế bất đắc dĩ chỉ có thể tuyên bố hần bế quan.”

“Chỉ là hạ phạm độ kiếp thôi, vì sao còn phải giữ bí mật?”

“Người là heo a! Sư phụ chính là hậu duệ Viễn Cổ Thần Tộc, cho dù luân hồi thành người phạm, hồn phách huyết nhục vẫn như cũ tinh quý không gì so sánh được. Nếu là bị đám yêu ma quỷ quái biết được, nhất định đem hần nuốt ngay cả xương cũng không thừa!”

Vô Cửu bất trí khả phủ (*): “Thân phận của hần sau khi chuyển thể chỉ có Thiên đế và Ti Mệnh Thiên Quân biết được. Không may, Ti Mệnh Thiên Quân vô cùng yêu thích rượu ngon, đối với sự dụ dỗ của Mặc Hằng mà nói cho hần biết.”

(*) trí bất khả phủ: không cho ý kiến

“Mặc Hằng?” Bảo Thủ cúi đầu trầm tư, bỗng dưng cất cao giọng âm, kinh ngạc nói, “Thiên đế Mặc Hằng!”

Dung Hoan cuống quýt che miệng nàng, “Làm sao lại lớn tiếng như vậy, muốn chết a!” Tiếp theo, hần lạnh lùng nhìn chăm chú vào Vô Cửu, trầm giọng nói: “Nguyên nhân trong đó, phụ thân ta cũng chỉ nhờ suy đoán biết được, người đến tốt cùng là thần thánh phương nào, cư nhiên biết nhiều bí mật như vậy!”

Vô Cửu sờ sờ mũi, trêu ghẹo nói: “Ta còn biết nhiều bí mật hơn, người muốn nghe không?”

“Muội muốn nghe! Muội muốn nghe!” Bảo Thủ nghe chuyện xưa phát ngiên, dùng sức mà đẩy ra Dung Hoan tay, trơ mắt nhìn Vô Cửu, “Mặc Hằng biết thì thế nào? Hần và sư phụ không phải là thân huynh đệ sao?”

“Mặc Hằng chẳng qua là nhi tử thứ bốn của Thiên đế, nhưng lại không phải là do Thiên Hậu sinh, không tôn quý bằng Li Diên. Vị trí Thiên đế, cho dù như thế nào thay đổi cũng vạn vạn không tới phiên hần. Vì vậy, hần bí mật đem thân phận chuyển thể Li Diên nói cho Diệu Ca.”

Bảo Thủ buồn bực: “Chuyện này cùng Diệu Ca có quan hệ gì?”

Dung Hoan tức giận nói một câu: “Bởi vì nàng đã sớm yêu thầm sư phụ chúng ta chứ sao.”

Vô Cửu gật đầu: “Có lẽ là từ khi Li Diên bắt nàng trở đi, hoặc là sớm hơn. Sau khi Li Diên chuyển thể, Già Di La cũng muốn tăng tu vi, cả ngày bế quan tu luyện, Hoan Ca nhân cơ hội này, tự mình rời đi Thiên Ma thành. Lúc đó, Li Diên tuổi gần ba mươi, thân là Thừa tướng một nước, Diệu Ca giả làm nữ cô nhi đem mình bán vào Thượng Thư phủ, cuối cùng đã được như nguyện, gả cho hần làm thiếp.”

Bảo Thủ lồng ngực đột nhiên căng thẳng, trái tim nhảy liên tục, rung giọng nói: “Cho nên, Già Di La sau khi xuất quan, giận sư phụ?”

“Có thể coi là vậy.” Vô Cửu thở dài, cười khổ nói, “Lúc ấy hần ma công luyện tới thời điểm khẩn yếu nhất, lại bị Phong Ma địch (*) quấy rầy tâm thần, bắt tay tính toán, thấy Diệu Ca người đang trong hiểm cảnh. Trong cơn hốt hoảng, hần không tiếc ma công phản phệ, cưỡng chế xuất quan, đáng buồn là, đợi khi tìm được Diệu Ca thì nàng ba hồn bảy vía chỉ còn sót lại một luồng.”

(*) địch: sáo

Bảo Thủ ngã ngồi ở bên chân Vô Cửu, che ngực.

Vô Cửu đem mặt nghiêng về một bên, không nhìn nàng: “Mà kẻ hại chết Diệu Ca, chính là sư phụ ngươi, Li Diên!”

“Sư phụ? Tại sao?” Bảo Thủ trên trán rơi mồ hôi liên tục, mà ngực thì quặn đau tới khó thở.

“Thù Nhi, chờ tới ngày muội tỷ thí với Bích Ngưng tỷ thí, hết thấy tất cả, sẽ chân tướng rõ ràng.”

Dung Hoan lạnh cả người, trầm giọng hỏi: “Sư phụ ta làm việc, từ trước đến luôn đơn độc suy tính, người làm sao có thể đoán ra?”

“Có gì khó đoán? Hắn chỉ là muốn xin các tộc vương giả nhìn một tuồng kịch mà thôi, tự cho là thông minh, chính là nhược điểm tận xương của hắn.” Vô Cửu khẽ cười, “Mặc Hề năm đó bày cục, có thể nói là thiên y vô phòng. Mượn tay Già Di La, diệt tám huynh đệ của mình rồi lại mượn tay Li Diên giết Già Di La, lúc đó lục giới đại loạn, hắn thuận lý thành chương nhất thống thiên hạ. Ha ha, chỉ tiếc kế hoạch bị chen ngang bởi một kẻ là Lưu Dục Thiên Quân xuất hiện nơi giữa đường”

Rất nhiều chi tiết, Dung Hoan chỉ là nghe đồn đãi, vào lúc này, không khỏi lâm vào hỗn loạn.

Theo lời của Vô Cửu, vì sao cùng những điều phụ thân nói cho hắn lại không giống nhau?

Phụ thân nói, Già Di La là bởi vì Diệu Ca không yêu mà ghen quá thành giận; phụ thân nói, Già Di La là kẻ âm hiểm xảo trá, diên quỷ dị; phụ thân nói, Già Di La còn sống, chỉ làm mang đến vô tận tai kiếp cho thiên hạ thương sinh; phụ thân còn nói, muốn hắn hấp thụ giáo huấn, mọi việc phải suy nghĩ cẩn thận rồi hẵng làm

Rốt cuộc, đâu mới là sự thật?

Nếu như đây mới là sự thật, vậy thì, tại sao phụ thân phải gạt mình?

Vô Cửu không nói thêm gì nữa, nhìn hai người bọn họ một mờ mịt một hỗn loạn, tim bỗng nhiên cứng lại. Hắn nhấp một môi trà xanh, chuyển mắt nhìn về nơi khác, bờ môi nâng lên một nụ cười khổ nhàn nhạt.

Giấy, cuối cùng cũng không bọc được lửa.

27. Chương 27: Mê Cục

Bảo Thủ và Dung Hoan trên đường đi tới Cửu Trọng Thiên, vẫn như cũ bảo trì trầm mặc.

Dung Hoan vẫn còn đang suy nghĩ về Già Di La, Bảo Thủ thì ngẩng đầu nhìn trời, nhìn ánh mặt trời đang dần ẩn thân vào trong mây mù, năng biết, lần này năng muốn cũng không thể tránh.

Thông Thiên Thê đại môn mở ra, bàn trà bốn chân thường ngày biến thành một cái bàn tròn, sư phụ và các sư huynh ngồi ở một chỗ uống trà.

Uống trà.

Mỗi một lần tới chỗ sư phụ, chỉ có thể uống trà và uống trà.

“Các người đã tới? Mau tới đây ngồi.” Li Diên tâm trạng rất tốt, đem năng an bài ở cạnh Dạ Vi, hơn nữa còn nhảy mắt với năng vái cái. Trong nháy mắt, trái tim Bảo Thủ như ngừng đập, bởi vì, người ngồi đối diện năng, chính là mặt không biến sắc Hân Liệt.

“Đại sư huynh.” Năng cúi đầu chào hỏi.

“Ừ.” Hân lạnh nhạt đáp lại.

Thầy trò sáu người trừ ngày Bảo Thủ nhập môn thì đây là lần đầu tiên cùng nhau ở chung một chỗ, chào hỏi nhau xong thì tất cả lại trầm mặc không ai nói chuyện, Li Diên nhìn qua một vòng, cười nói: “Nhớ các người khi còn bé, thường thường cùng nhau ở chỗ này làm âm ỉ lên hết, bây giờ ai cũng đều trưởng thành, càng ngày càng không có tí sức lực nào !”

Vẫn không ai chịu nói chuyện.

Hạ mi mắt, Bảo Thủ chỉ muốn nhanh lên một chút rồi đi, gợn gàng dứt khoát mở miệng: “Sư phụ, ngài không phải nói cho ta bảo bối sao?”

Li Diên ngậy người, vươn tay ra, trong phút chốc, trong lòng bàn tay hiện ra một chiếc lược nhỏ bằng gỗ đào: “Đây là bảo bối sư phụ muốn đưa cho người, từ nay về sau, nó là hộ thân pháp khí của người.”

Hân Liệt kinh ngạc: “Liễm Tinh thôi!”

Bảo Thù vốn đang cảm thấy chán nản thì lập tức hứng phấn, thứ có thể khiến đại sư huynh kinh ngạc chắc chắn là bảo bối a! Lòng vui như có lửa đốt, nàng nhận lấy chiếc lược từ trong tay Li Diên nói: “Tạ ơn sư phụ!”

Dạ Vi nhú mày nói, “Sư phụ, pháp khí này, tiểu sư muội làm sao có thể dùng?”

“Tại sao muội không thể dùng?” Bảo Thù nắm chặt Liễm Tinh thôi trong tay, từ những điều Li Diên “dạy bảo” nàng nhận ra một chân lý, diện mạo càng xấu xí, trong đó càng chứa cần khôn!

Dung Hoan buồn bã ỉu xiu gục xuống bàn, nói lầm bầm: “Cha ta Băng Tinh Tuyết Phách, sư phụ Liễm Tinh thôi, đều là di vật Viễn Cổ Thần tộc, hơn nữa, trên đời chỉ hai kiện, không thể tìm được vật gì sánh bằng.”

Ngay cả biết đây là bảo bối, nhưng nghe thấy lai lịch của nó lớn như vậy, Bảo Thù khó tránh khỏi lộ vẻ do dự, “Sư phụ, pháp khí này quá quý, ta không thể nhận, hay là người đổi một cái khác đi.”

“Người cho rằng chúng ta đang mua thức ăn sao, còn có thể chọn ba lấy bốn? Huống chi đang trong lòng vì sư, người so bảo vật này trọng yếu hơn.” Phút chốc, hân lạnh giọng nói “Các người có biết, ta là người nào của các người?”

Trừ Bảo Thù, bốn người đều run rẩy đứng dậy quỳ thành một hàng, đồng thanh nói: “Nhất nhật vi sư, chung thân vi phụ (*)!”

(*) Nhất nhật vi sư, chung thân vi phụ: một ngày là thầy, cả đời là cha.

“Vậy các người có biết, hôm nay người quỳ gối bên cạnh người là người nào?”

Bốn người vừa sửng sốt, hai mặt nhìn nhau một lát, ai cũng không hiểu sư phụ muốn làm gì, một hồi lâu, Hân Liệt bình tĩnh mở miệng: “Hôm nay người quỳ gối bên cạnh đệ tử, là ba vị sư đệ của đệ tử.”

Li Diên đứng dậy, chấp tay đứng ở vách đá, ánh mắt nhìn về phía sau núi: “Nếu như các người thật sự kính thầy như cha, vậy các người bốn người chính là huynh đệ. Huynh đệ thì như thế nào, đối với nhau, các người có thể ruộng bỏ nhau, có thể lợi dụng nhau. Vì sư không cầu các người huynh hữu đệ cung, chỉ muốn nói, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, hãy nhìn lấy tình cảm sư môn với nhau mà đừng đuổi tận giết tuyệt.”

“Sư phụ.”

Thương Kiệt kêu nhẹ một tiếng, sau đó, Mộng Hồi Điện lâm vào tĩnh mịch.

Sau đó, cả năm người đều trầm mặc. Tất cả đều hiểu, sư phụ lần này giống trống khua chiêng tổ chức thí luyện đại hội lần này, mời vương gia các tộc tham gia, chắc chắn sẽ có đại sự phát sinh.

Đến tột cùng sẽ là đại sự gì mà có thể khiến người nói những lời này?

Dung Hoan trong lòng khó chịu, nóng nảy nói: “Sư phụ nói lời này có ý gì? Đuổi tận giết tuyệt? Bốn người chúng ta chung sống đã một ngàn năm, người nào sẽ đối với người nào đuổi tận giết tuyệt?”

Dạ Vi liếc Hân Liệt một cái, thấy hắn bộ dạng không hề biến đổi, không nhận được cong khóe miệng “Về cái vấn đề này, người nên thỉnh giáo đại sư huynh mới đúng.”

Băng môn mở ra, Dạ Vi nhẹ nhàng phe phẩy cây quạt đi ra ngoài đầu tiên.

Thương Kiệt cũng nhìn Hân Liệt một chút, sau đó đuổi theo Dạ Vi, Dung Hoan càng ngày càng buồn bực: “Đại sư huynh.”

“Tứ sư huynh, ta muốn đi xem Vô Cửu ca!” Bảo Thù đột nhiên cất cao thanh âm, túm lấy Dung Hoan lao ra Băng Môn, cũng không quay đầu lại đi về phía trước. Đem tất cả mọi chuyện nàng biết cẩn thận nhìn lại, trong lòng có chút minh bạch.

Minh Quân chỉ còn lại nửa số tu vi, Yêu Vương tuổi tác đã cao, Mặc Hằng Thiên để đợi một ngàn năm, đợi một cơ hội, diệt trừ Lưu Dục Thiên Quân cùng sư phụ, chân chân chính chính xưng bá lục giới.

Không trách được đại sư huynh cố ý xa lánh bọn họ, bởi vì hắn đã sớm biết, chúng ta và hắn chỉ có thể là địch nhân.

Nàng chợt rất muốn quay đầu lại hỏi hắn một câu, nếu quả thật có một ngày như vậy, hắn thật sự sẽ đem bọn họ đuổi tận giết tuyệt sao?

Lúc ăn cơm chiều, ba cô nương không khí cũng không được bình thường Bảo Thù cùng Yêu Nhiêu ngồi ở một hàng, Tầm Huyền ngồi ở đối diện hai nàng, những người khác vui vẻ, nhưng ba nàng, một câu cũng không nói.

Bảo Thù biết, Tầm Huyền đang rất tức giận.

Đầu tiên là Yêu Nhiêu lừa gạt nàng, nữa là phát hiện mình cũng có một đồng bí mật gạt nàng, đặt tại trên bất cứ người nào, trong lòng cũng không thể dễ chịu được, nhưng nàng hết lần này tới lần khác đáp ứng sư phụ, không thể tiết lộ thân phận.

Cả đêm, nàng trần trọc không ngủ.

Vậy mà vừa rạng sáng ngày thứ hai, Tầm Huyền giống như chuyện gì cũng không còn phát sinh qua, phá cửa mà vào đem Bảo Thù kéo lên Thất Trọng Thiên. Mới từ Hồng Kiều bước vào quảng trường, Bảo Thù lập tức bị khung cảnh trước mắt làm cho ngây người.

Nàng sống năm trăm năm, nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy nhiều người như vậy, trên quảng trường, trên nóc phòng, giữa không trung, trừ đệ tử dự thi chính là quần chúng vây xem. Xung quanh một đại lôi đài là mấy trăm tiểu lôi đài, mỗi lôi đài đều bị một đám người vây quanh đến mức nước cũng không lọt, từ chỗ Bảo Thù chỉ có thể nhìn thấy những vầng ánh sáng rực rỡ tỏa ra từ mỗi lôi đài.

“Tại sao ở đây không có ai?” Bảo Thù chỉ vào đại lôi đài hình tròn ở chính giữa.

Tầm Huyền nhìn một cái, “A, nơi đó là để cho bốn vị sư huynh, ba ngày đầu là sơ cấp ban, sau đó là trung cấp ban, cuối cùng là cao cấp ban, bốn vị sư huynh thì tại đêm chào cảm ơn mới biểu diễn.”

“Bọn họ cũng đánh a!” Bảo Thù hưng phấn hét to một tiếng, nàng còn tưởng rằng mấy cuộc so tài thí luyện giống như cuộc thi cuối kì chỉ có người mới nhập môn mới tham gia đâu.

Thủy trưởng lão không biết từ nơi nào nhô ra, run bả vai cười hắc hắc nói: “Đừng kích động quá sớm, cả triệu hội, bọn họ so tài là không thú vị nhất! Lần nào kết cục cũng y hệt nhau, không thú vị, không thú vị chút nào!”

“Tại sao lại không thú vị?”

“Lão Đại đối với lão Nhị, một nén nhang lão Nhị tắt bại; lão Tam đối với lão Tứ, nửa nén nhang lão Tam tắt bại. Sau đó lão Đại đối với lão Tứ, lão Tứ mười chiêu tắt bại, cuối cùng lão Nhị đối với lão Tam, ngang tay.”

Nghe Thủy lão nói chuyện mà như giảng bài, Bảo Thù cảm thấy đầu óc chóng váng, hoàn toàn không hiểu hắn đang nói gì. Tầm Huyền ở một bên tức giận nói: “Dạ Vi sư huynh bại bởi Hân Liệt sư huynh là bình thường, nhưng tại sao Thương Kiệt sư huynh lại thua Dung Hoan sư huynh?”

Cả Lang Hoa Sơn người nào không biết, Dung Hoan là kẻ nhác học thuật nhất!

“Bởi vì đây là kết quả tốt nhất chứ sao.”

Tầm Huyền còn muốn hỏi nữa, sau lưng tiếng cười khê của Vô Cửu bỗng vang lên: “Dạ Vi cũng không thuộc vương tộc, dù thua Hân Liệt cũng không tổn hại tới mặt mũi Minh giới, Thương Kiệt và Dung Hoan đánh một trận, nếu là Thương Kiệt thắng, đối thủ chính là Hân Liệt. Thử nghĩ hạ xuống, một là Thiên giới Thái tử, một là Yêu giới Thái tử, vô luận ai thua ai thắng, vương giả các tộc nếu xem cuộc chiến này, chắc chắn đều không thể đẹp mặt được.”

“Vậy còn vì sao Thương Kiệt sư huynh thua Dung Hoan sư huynh lại không ném Yêu giới mặt mũi?”

“Không biết.”

Bảo Thù hiểu ý gật đầu.

Dung Hoan tuy là Tiểu Thiên quân, lại quy chúc với yêu tộc, nếu đem bồi phận ra so, lại thành trưởng bối của Thương Kiệt, thắng Thương Kiệt lại là chuyện đương nhiên, sau đó lại thua đại sư huynh của mình, vừa hợp tình lại vừa hợp lý.

Thật là không tưởng được a, thì ra là thí luyện đại hội nho nhỏ, lại vẫn có nhiều môn đạo như vậy!

Chín ngày trôi qua, trừ bốn vị nhập thất đệ tử thì chỉ còn Bảo Thù và Bích Ngưng chưa so tài.

Sơ cấp ban người thắng trận cuối cùng là Yêu Nhiều, yêu tộc các đệ tử bất kể thắng hay thua đều ngẩng đầu ưỡn ngực, giống như con cua đi ngang qua đường vậy. Vì thế trước một đêm Bảo Thù tranh tài, khi nàng từ Thất Bảo điện luyện xong pháp thuật trở về phòng một khắc, nhất thời sợ tới hồn bay rách tán.

Tiểu Bạch cùng Trọng Minh buồn bực đứng ở ngoài cửa, bởi vì trong phòng căn bản không có địa phương có thể đứng, bên trong đều là Lang Hoa đệ tử, không chỉ bạn cùng lớp, ngay cả cao cấp ban yêu tinh quỷ linh đều ở đây.

Tiên đan linh dược, khôi giáp pháp khí, ngay khi vừa thấy Bảo Thù tất cả đều đồng loạt ném hết cho nàng.

“Hiểu chưa?” Trọng Minh quắp lấy lễ bao bay tới bay lui xếp đặt trên một mảnh đất trống, mệt mỏi thở hồng hộc, “Ngày hôm nay nhìn xuống lục giới thật an ổn, kì thực tích oán đã sâu, nếu là có thêm một Già Di La mới xuất hiện, ta dùng cái đầu chim ra mà thế, lục giới so với 1500 năm trước còn loạn hơn ngàn lần!”

Bảo Thù không nói lời nào, nàng luyện công mệt mỏi vô cùng, chỉ muốn nhanh chóng bò lên giường ngủ.

Bởi vì dưới Lang Hoa Sơn cấm pháp lực, lên vương giả các tộc hôm nay mới tề tụ đông đủ, buổi sáng đi Trừng Phạt Điện lúc thấy Minh Quân, nàng sợ hết hồn. Ra cửa đi dạo hoa viên, lại gặp phải một vị lão gia gia hòa ái dễ gần, nói chuyện gần nửa ngày, Thương Kiệt một tiếng “Phụ vương” lại đem nàng kinh hãi tê liệt ngã xuống đất.

Đợi đến Thất Bảo điện, nhìn thấy Lưu Dục Thiên Quân đang cùng Li Diên uống trà thì nàng hoàn toàn sụp đổ (*) mất.

(*) sụp đổ đây có ý là nói bạn Bảo Thù sau khi nhìn thấy cảnh này thì hóa thành đá, sau đó đá bắt đầu long ra lở ra như trong truyện tranh hay vẽ í:P (giải thích thế này có được không?)

Làm sao có thể không sụp đổ? Ngay cả các trưởng lão cũng bàn tán xôn xao, năm đó Lưu Dục Thiên Quân cưới Quý cô nương, liền không thấy quay lại Lang Hoa Sơn. Lúc này, ngay cả tôn giá đại thần như hắn cũng đến, Lang Hoa có phải hay không sắp lúc đổi ngày (*)?

(*) đổi ngày: ý nói có chuyện xảy ra khiến cho Lang Hoa môn thay đổi không còn như trước nữa

Chân mày xoắn lại, nàng ngồi ở trong đồng ở lễ phẩm, ngay cả ddoognj đây cũng lười động.

Vô Cửu nói cho nàng biết không cần để ý ngày mai cùng Bích Ngưng đánh một trận, tuyệt đối không thể phân ra thắng bại, nàng vốn cũng không để ý, nhưng lúc này, nàng càng không hiểu, tại sao ngay cả Vô Cửu cũng thay đổi trở nên khó hiểu như vậy?

“Chủ nhân, có chuyện ta nghĩ rất lâu, bây giờ quyết định nói cho người biết.” Trọng Minh gơ cánh lên đánh lên người nàng liên tục.

“Ừ? Chuyện gì?” Bảo Thù thờ ơ hỏi.

“Hôm nay ta tới mật thất sau núi thì thấy một người áo đen từ bên trong đi ra, chính là ca ca người Vô Cửu.”

“A!” Bảo Thù đột nhiên nhảy dựng lên, “Làm sao có thể?”

“Ta cũng không hiểu, mật thất ở ngay chính giữa sau núi, xung quanh đều là ác thú, trong tình huống không thể sử dụng pháp thuật, một con tiểu hồ li gần năm làm sao có thể một mình đi vào? “

“Người xác định người không có hoa mắt, không có nhìn nhầm?” Bảo Thù vẫn chưa tin.

Trọng Minh nói: “Sẽ không, hơn nữa hấn tựa hồ phát hiện ta, đột nhiên lách người núp vào, ta nghĩ nếu hấn là ca ca người, nên cũng không đi theo, về sau càng nghĩ càng thấy kì quái.”

Bảo Thù chán nản ôm đầu, quá rối loạn, tại sao trong một đêm, cái gì cũng rối loạn!

Trọng Minh nhìn nàng như thể muốn nói lại thôi, cuối cùng mở miệng nói: “Còn có một chuyện nữa, ta muốn cũng nói cho người biết, người còn nhớ phải bạch y nhân ngàn năm trước ở sau núi cứu ta, hôm nay, ta thấy được hấn.”

“Là ai?” Bảo Thù ngẩng đầu lên.

Trọng Minh nói: “Là người phụ thân của Dung Hoan sư huynh, Lưu Dục thiên quân.”

Vừa cả đêm chưa chợp mắt, buổi sáng Bảo Thù chữa vào hai con mắt gấu mèo [] xuất hiện ở trên Mộng Hồi Điện thì Li Diên một ngụm trà vừa uống lập tức phun ra ngoài, đỏ khốc đỏ cười nói: “Người sao vậy, cuộc tỷ thí này chỉ cần dùng hết sức là được rồi, vì sư cũng không mong người sẽ thắng.”

Bảo Thù cúi đầu, lại ngẩng đầu lên, do dự thật lâu.

Nàng hít một hơi thật sâu, hỏi: “Sư phụ, người có thể nói thật cho đồ nhi biết, trên người đồ nhi, rốt cuộc đang cất giấu bí mật gì?”

Li Diên không ngờ nàng lại hỏi câu này, ngạc nhiên không dứt, hồi lâu mới dần đo nói: “Thù Nhi, vì sao người lại hỏi như vậy?”

“Ban đầu môn thiệp rõ ràng là giả, vì sao sư phụ còn phải thu đồ nhi nhập môn, đã vậy che chở trăm bề cho đồ nhi, đây không phải là thật kỳ quái sao?” Dừng một chút, Bảo Thù trầm giọng lại nói, “Hỏa Hoàng nhất tộc chỉ còn lại sư phụ, Hân Liệt sư huynh, Mặc Hằng Thiên đế, như vậy, ngày đó người đưa thiệp đến rốt cuộc là người nào? Hân Liệt sư huynh không thể ở ban ngày hiện thân, cho nên không phải là hấn! Nếu nói sư phụ, ngài nếu muốn thu đồ nhi làm đồ đệ, tội gì phải đưa một tấm thiệp giả tới cổ họng huyền hư? Vì vậy, trên trời dưới đất chỉ còn lại Mặc Hằng Thiên đế một người, hấn thiết kế đem ta dẫn lên Lang Hoa, lại cố ý hiện ra chân thân để cho sư phụ ngài thấy rõ là do hấn đưa tới, làm ra tình cảnh lớn như thế, đến tột cùng là muốn gì?”

Li Diên vừa mừng vừa lo, vui mừng xoa đầu nàng: “Người quả nhiên đã trưởng thành.”

Bảo Thù lắc mình tránh thoát, ánh mắt trong trẻo nói: “Đồ nhi tuy chậm chạp nhưng không ngốc! Bây giờ nhớ lại, lúc phụ thân đồ nhi nhìn thấy thiệp, vẻ mặt không phải là kinh ngạc, mà là hoảng sợ. Mẩu thân tuy đánh thuốc mê phụ thân nhưng lấy pháp lực của phụ thân, sau khi tỉnh lại muốn bắt đồ nhi về nhà cũng không phải việc khó, vậy thì giải thích duy nhất, phụ thân đồ nhi đã xảy ra chuyện!”

Cả người run rẩy, nàng cắn chặt hàm răng: “Đồ nhi không muốn so tài, đồ nhi muốn về nhà!”

28. Chương 28: Thiên Kiếp

Li Diên thần sắc rung động, thấp giọng nói: “Thù Nhi, người có tin vì sư?”

Bảo Thù cúi đầu, yên lặng gật một cái: “Mặc dù không biết nguyên nhân, nhưng trong lòng đồ nhi hiểu, sư phụ luôn toàn tâm toàn ý che chở đồ nhi, đồ nhi đương nhiên tin sư phụ.”

“Đã như vậy, người đừng nghĩ đến về nhà nữa, cứ yên tâm chuẩn bị cho cuộc tỷ thí tối nay.”

“Nhưng phụ thân đồ nhi.”

“Cha người mạnh khỏe.” Li Diên ánh mắt đột nhiên run lên, “Hấn không đem người bắt về nhà, chỉ là bởi vì hấn không thể rời Bích Thủy Sơn, sau khi hấn thanh tỉnh đã lập tức viết một lá thư gửi cho vi sư, vi sư mới giả làm tửu quỷ Lang Hoa Sơn thử xem tính tình người như thế nào.”

“Tửu quỷ kia là sư phụ!” Bảo Thù thất kinh. Nói như thế, phụ thân sẽ không có chuyện.

Li Diên giọng nói chậm lại: “Không để cho người biết, chỉ là vì người không cần biết, những thứ này đều là ân oán thị phi đời trước, là chuyện tranh danh đoạt lợi giữa nam nhân. Người chỉ cần hảo hảo ở lại bên cạnh sư phụ, trong thiên hạ, ai cũng đừng nghĩ làm thương tổn người.”

Bảo Thủ trong đầu hỗn loạn, nhưng vẫn gặt đầu một cái.

Sư phụ là người nàng tôn kính nhất trừ cha mẹ ra, nếu sư phụ nói vậy, nàng tin. Chẳng qua là, ngàn vạn đừng lừa gạt nàng, bởi vì này trên đời có chút tình cảm, tuyệt đối không thể lấy ra lừa gạt!

Nhìn bằng môn dần dần đóng lại, Li Diên nhắm mắt lại, vẫn thở bình thường hồi lâu.

Cửa gỗ từ trong kéo ra “Dát chi” một tiếng, trong túp lều chậm rãi đi ra một cô gái thướt tha, kiểu như thu nguyệt, thanh u thanh nhã, chẳng qua là quá mức mong manh yếu đuối.

Nàng nhìn Li Diên, nhướn đôi mày kẻ đen: “Nàng chính là người cùng Diệu Ca.”

Li Diên hơi ghé mắt, lãnh đạm nói: “Với người không liên quan! Thiên Hậu nương nương nếu là không có chuyện khác, kính xin mau rời đi, nếu không tình ngay lý gian, bốn thượng thần trăm miệng cũng không thể bào chữa.”

“Sư huynh, giữa ta và người xa lạ đến thế sao?” Dao Hàn mi gian bi thương “Năm đó, ta là bị hấn đầu độc, nhất thời bị ma quỷ ám ảnh, mới”

Li Diên vung tay áo, giận quá thành cười: “A? Giết phu nhân ta giá họa Diệu Ca! Móc tim gan hơn trăm người giá họa Diệu Ca! Rồi lại lợi dụng thân muội muội của mình, từ Già Di La trong tay lên lấy Phong Ma sáo đưa cho ta. Bị hấn đầu độc? Ma quỷ ám ảnh?”

Dao Hàn nước mắt lã chã chực khóc: “Đó là bởi vì ta yêu người”

“Người cho rằng ta còn ngu ngốc như trước mặc cho người lừa gạt sao?” Li Diên buồn cười nhìn nàng, “Từ nhỏ, ta thương người thể yếu, chẳng những coi người như hôn muội, hơn đem người thổi phồng tại trên lòng bàn tay mà thương yêu, kết quả là thế nào, ân tương cừ báo! Đừng nói cái gì có yêu hay không, đó chỉ là chuyện hoang đường, người cùng Mặc Hằng bắt quá một loại người —— người đáng thương!”

Không hề để ý tới nàng, Li Diên sải bước bước vào bên trong nhà, cửa gỗ “Phanh” một tiếng khép lại.

*

Tỷ thí bắt đầu sau hoàng hôn, Bảo Thủ thấp thỏm bất an ở trong phòng đi tới đi lui.

Nói không khản trương là sai, sự đao lâm đầu không khản trương đó mới gọi kỳ quái! Lấy kia thanh lược gỗ đào ra, nàng quơ quơ trên cao, xong rồi lại cẩn cẩn, thấy thế nào cũng vẫn cứ là một cây lược cũ.

“Liễm Tinh Thoi này muội căn bản không chế không được.” Dạ Vi từ ngoài cửa sổ ghé đầu đi vào, một tay chống trên bệ cửa sổ, “Sư phụ bản ý, có thể trông cậy vào nó trong lúc nguy cấp có thể bảo vệ tính mạng vô ngại.”

Bảo Thủ nhìn thấy hấn có chút giận, mấy ngày nay Dạ Vi cả ngày không thấy bóng dáng. Nàng biết hấn bề bộn nhiều việc, nhưng là, dù bận rộn cũng không thể không nhìn nàng một cái a?

Bĩu môi, nàng tức giận: “Nhị sư huynh thật bận rộn a! Thật vui là ngài còn nhớ rõ ta sắp chết!”

Dạ Vi dở khóc dở cười, đưa tay gõ đầu của nàng: “Cái gì mà chết hay không, nói lung tung? Ta còn không phải sợ muội sẽ phân tâm mới tránh mặt muội sao?”

Bảo Thủ đỏ mặt, nhướn mày nhìn hấn: “Vậy bây giờ huynh tới làm gì?”

“Đưa bảo bối uội.” Hấn từ trong ngực lấy ra một khối ngọc bội. Bảo Thủ vừa đưa tay nhận lấy vừa nhìn, chỉ thấy ngọc bích long lanh, không có dây đeo nhưng lại có kèm hai chiếc chuông vàng hình bát giác, sắc mặt trong chốc lát từ hồng biến thành đen.

“Cái này cũng gọi bảo bối? Không phải là ngọc bội trên y phục của Dung Hoan sư huynh sao?”

“Quan sát tốt lắm, ta phải tốn nhiều thời gian thuyết phục, hần mới chịu ượng đấy.” Dạ Vi chống cằm cười nhạt, “Ta nghĩ, ngọc bội này so với bảo bối trong tay muội có uy lực mạnh hơn nhiều, chỉ cần muội gắn nó trên Liễm Tinh Thoi, bảo đảm Bích Ngưng vô kế khả thi.”

Bảo Thù nhìn hồi lâu, buồn bực nói: “Thật sao?”

Dạ Vi rất nghiêm túc gật đầu: “Thật! Nếu không, Dung Hoan làm sao lại mang nó trên người hơn một nghìn năm?”

Không sai! Dung Hoan sư huynh tính tình có mới nới cũ, một bộ y phục từ trước đến giờ chỉ mặc lần thứ nhất. Khối ngọc bội này tám phần là bảo bối gia truyền của hần! Bảo Thù vội đem nó cột vào lược gỗ đào, vui vẻ rung hai chiếc chuông vàng hình giác bát.

Niềm vui sướng này cũng không kéo dài quá lâu, khi mặt trời lặn phía tây, nàng bị kéo đi lên Thất Trọng Thiên, chân lập tức sợ tới mềm nhũn ra.

Trên quảng trường người đông nghìn nghịt, trên Phi Tiên Điện đại thần như rừng. Li Diên thân là chương môn, tự nhiên ngồi ở chủ vị, dáng vẻ hào sảng xưa nay đã thay đổi, hần cao quan buộc tóc, ngồi nghiêm chỉnh, trên trán ngọc khí bức người.

Bảo Thù nhất thời hiểu ra, khí chất thần tiên không hề liên quan tới dung mạo.

Nhưng là, khi tầm mắt chuyển qua Lưu Dục Thiên Quân ngồi ở bên trái thì nàng lập tức hoa si cười khan hai tiếng.

Phía bên phải là một nam tử mặc áo đen nàng chưa từng thấy qua, dáng dấp cùng sư phụ ba phần tương tự, có thể ngồi vị trí này Bảo Thù trái tim nhảy lên, người này nhất định là Thiên đế Mặc Hằng!

Cảm nhận được một ánh mắt giết người tập trung vào mình, nàng len lén dùng khước mắt liếc qua, quả nhiên Bích Ngưng công chúa đã lâu không lộ diện, đứng ở sau lưng một nam nhân áo lam. Nam nhân kia tóc như vừa bị nổ tung, hai mắt to như chuông đồng rất dọa người, người này chắc chắn là Đông Hải Long Vương tính tình nóng nảy.

Thật là khó có thể tưởng tượng được! Một sinh vật kì dị như vậy lại có thể sinh ra được nữ nhi có diện mạo như vậy

Tiếng chuông trên đại điện nặng nề vang lên, Bảo Thù tay chân cứng ngắc bị Mộc trưởng lão ném lên lôi đài hình tròn.

“Chờ một chút!”

Mặc Hằng Thiên đế đột nhiên mở miệng, nhìn về Li Diên: “Nếu ta nhớ đúng thì ngày mai là ngày bốn hài tử tỷ thí?”

Li Diên nhìn hần một cái, không lên tiếng.

Hân Liệt tiến lên một bước, chấp tay nói: “Thưa phụ hoàng, ngày mai là ta cùng Nhị sư đệ tỷ thí.”

“Trước đây vẫn đều tỷ thí như vậy, chẳng lẽ không cảm thấy chán sao?” Mặc Hằng không nhìn Li Diên, ánh mắt quét qua bốn người dưới đài cao, “Năm nay là năm bọn hần nhập môn thứ một nghìn, chúng ta không bằng đổi lại thứ tự đi.”

Tây Thiên Vương tính tình thích tham gia náo nhiệt, nghe được lời này, lập tức vỗ tay nói: “Đúng vậy đúng vậy, mỗi lần tỷ thí kết quả luôn giống nhau, quả thật rất nhàm chán! Thiên đế bệ hạ, ngài nói đối thế nào?”

“Dem một hai ba bốn, đổi lại hai bốn một ba.”

Long Vương mở to mắt, vòng vo mấy cái: “Cái gì một hai ba bốn, hai bốn một ba, Bốn vương thế nào nghe không hiểu?”

“Ca ca.” Thiên Hậu vội vàng giải thích, “Chính là Liệt Nhi cùng Thương Kiệt thái tử một tổ, Dạ Vi Thiếu Quân cùng Dung Hoan Tiểu Thiên Quân một tổ.”

“Chủ ý hay!” Tây Thiên Vương vỗ tay như đinh chém sắt.

“Không biết Minh Vương, Yêu Vương ý như thế nào?” Mặc Hằng chấp tay hỏi thăm.

“Bản quân không có ý kiến.” Minh Quân mặt như cũ không chút thay đổi.

Yêu Vương hòa nhã chấp tay, nheo mắt lại nói: “Lão hủ cảm thấy đề nghị này rất hay, lão hủ cũng muốn xem một chút, nhi tử không ra gì của ta, có ăn không ngồi rồi như ta nghĩ không.”

“Phụ vương.” Thương Kiệt mặt như trái khố qua rên rĩ.

Đây không phải là chính hấn sao? Hấn và Dạ Vi, Dung Hoan đánh nhau ăn ý mười phần, đánh mấy phần lưu mấy phần, trong lòng rất rõ ràng, nếu tỷ thí với đại sư huynh, không phải là chết chắc sao?

Mặc Hằng lại một lần nữa không nhìn phản ứng của Li Diên, chấp tay đối với Lưu Dục nói: “Vây do sư thúc tổ định đoạt.”

Lưu Dục chân mày hơi nhíu lại, hồi lâu mới nói: “Nếu Thiên đế có đề nghị này, vậy thì thay đổi chút cũng không sao.”

Li Diên đang muốn phản đối, thấy Lưu Dục lặng lẽ khoát tay áo, tiếp tục nhìn về dưới đài trầm giọng nói: “Ngày mai trận đầu tỷ thí, đổi lại lão Nhị cùng lão Tứ, hai người các người đi xuống chuẩn bị đi.”

“Dạ, sư phụ.” Dạ Vi cùng Dung Hoan tiến lên một bước, nghiêm giọng đáp ứng.

Rũ mắt xuống, hai người nghiêng khốe mắt nhìn nhau cười một tiếng.

Tiếng chuông vang lên lần nữa, trận tranh tài chính thức bắt đầu. Mộc trưởng lão tuyên bố quy tắc tranh tài, thật ra thì cũng không có quy tắc gì đặc biệt, ngã xuống không đứng lên được là thua, ngã xuống không nhắc nổi người cũng là thua.

Một bàn tay nhẩn nheo giơ lên rồi lại để xuống, Bảo Thủ còn đang ngăn người đã ăn ngay một trường tiên của Bích Ngưng đánh ra.

Trường tiên dài chín thước lóe lên hàn quang, đánh vào người có cảm giác rất lạnh lẽo. Lại một roi nữa xuất ra, Bảo Thủ lập tức nhảy sang một bên nhưng không cẩn thận trật chân, cả người ngã nằm dưới sàn, cái gì mê tung bước quên hết sạch, trong chốc lát đã bị Bích Ngưng đánh cho răng rơi đầy đất.

Dưới lôi đài một trận cười ồa ra, Tầm Huyền cùng Yêu Nhiên che mặt mà thán.

Long Vương trợn mắt hốc mồm nhìn tình hình trên lôi đài rồi lại quay sang nhìn Thiên Hậu nói: “Chúng ta Long cung Phạm Hàn Tiên, cực hàn cực âm, tại sao khi đánh trên người nàng lại không khác gì như roi bình thường?”

Thiên Hậu không nói, lạnh lùng nhìn lướt qua Hân Liệt, thấy hấn nhìn chằm chằm lôi đài không chớp mắt, không khỏi nổi lên nghi ngờ.

Liền vào lúc này, dưới lôi đài bỗng dưng có người vung tay cao giọng hô to: “Nha đầu! Mau bò dậy, đánh chết con rồng ngu ngốc kia!”

Mười hai trưởng lão phụ trách duy trì trật tự lập tức muốn dùng pháp lực giam lại kẻ phá rối, nhưng khi vừa nhìn rõ người nọ là ai thì toàn thể làm bộ không nhìn thấy, đồng loạt đem mặt chuyển sang hướng khác, mặc kệ hấn tiếp tục tùy hứng hét to:

“Mau mau! Tam xích tam hồi mâu, lục chuyển lục hoàn sinh, cứu bộ cứu mê tung (*)! Đánh chết con kia ngu ngốc long!”

(*) tam xích tam hồi mâu, lục chuyển lục hoàn sinh, cứu bộ cứu mê tung: ba thước ba lần nhìn lại, sáu lần xoay sáu hình tròn, chín bước cửa bộ mê tung.

Long Vương “Hoắc” một tiếng nhảy dựng lên, cả giận nói: “Đây là nhi tử nhà ai mà dám hỗn láo như vậy!”

“Nhi tử của bản quân.” Lưu Dục nhẹ nhàng mở miệng.

Ngay cả Long Vương tính khí nóng nảy nay cũng chỉ có thể vung tay áo, nặng nề ngồi xuống.

Bảo Thù vừa nghe thấy giọng nói này, giống như uống được một chậu máu gà vô cùng hưng phấn. Tam xích tam hồi mâu. Lục chuyển lục hoàn sinh. Cửu bộ cửu mê tung. Nàng một xoay người dậy từ trên đất, dưới chân như sinh gió, ảo ảnh vô hình, toàn tâm toàn ý vận dụng mê tung bộ pháp.

Bích Ngưng chỉ cảm thấy người trước mắt thân ảnh đung đưa, trong lòng có chút không yên, một roi tung ra, nhận ra trước mắt không thấy một bóng người.

Dưới đài chẳng phân biệt địch ta tập thể hóa đá, chỉ thấy được Bảo Thù thân thể linh xảo trái đi phải đến, đùa bốn xung quanh Bích Ngưng.

Trên Phi Tiên Điện, số người nhìn thấy qua bộ công phu này cũng không nhiều, chỉ suy đoán đây là kỳ môn ảo thuật nào đó. Dung Hoan mặc dù rất vui vẻ nhưng cũng không nhìn lên Lưu Dục một cái.

Hắn từng đã thề, mê tung bộ pháp chỉ có thể dạy cho thê tử tương lai.

Bất quá, hắn dựa vào thể chất của Bảo Thù mà cải biến lại bộ pháp rất nhiều, nhiều lắm thì coi như đây là hàng nhái mà, hi hi?

Đang tự định giá, đột nhiên nghe Bảo Thù hét thảm một tiếng, khiếp sợ hồi hồn. Quay đầu, chỉ thấy nàng lại té ở trên lôi đài, lấy tay che tim bộ dạng tựa hồ rất thống khổ.

Bích Ngưng cũng kinh hãi lui lại về phía sau, nàng không có làm gì a!

Trái tim đau đớn, Bảo Thù ôm ngực, Liễm Tinh Thoi từ trong ngực rơi ra, bát giác kim linh (*) phát ra tiếng vang chói chói.

(*) bát giác kim linh: chuông vàng hình bát giác

Trên Phi Tiên Điện, những người óc kiến thức lập tức ngạc nhiên không thôi, không thể tin nhìn về phía Li Diên. Bọn họ vốn đang buồn bực không hiểu lý do vì sao lại mời họ xem cuộc tỷ thí này, mà tiểu cô nương kia, pháp lực rõ ràng thấp kém không đáng kể.

Đầu tiên là kỳ môn ảo thuật, sau đó là Liễm Tinh Thoi, tiểu cô nương trước mắt này, đến tột cùng có lai lịch gì?

Bích Ngưng không biết Liễm Tinh Thoi, nhưng nàng đối với viên ngọc bội đang được đeo trên nó vô cùng quen thuộc!

Hắn thế nhưng đưa bảo ngọc gia truyền tùy thân không rời đưa cho nàng! Còn nàng lại cứ nhiên đem nó đeo trên lược cài trong ngực! Quan hệ giữa hắn và nàng là thế nào? Hắn từng nói đối với nàng có hứng thú! Chẳng lẽ, đó là sự thật!

Bích Ngưng hai mắt đỏ ngầu, tóc dài như thác nước bay lên: “Tiện yêu tinh! Ta muốn mạng của ngươi!”

Trong tiếng kinh hô của mọi người, thân thể nàng từ từ lơ lửng ở giữa không trung. Trong tay hiện ra một thanh trường kiếm màu đen, hai bên mép có răng cưa, hắc khí cuộn cuộn từ bốn phương tám hướng tụ lại.

Dưới đài cá tiểu yêu tinh đang kinh hô đột nhiên cảm thấy hoa đầu choáng mắt, rồi rít che đầu gối xuống trên mặt đất.

“Long Vương, thứ đồ chơi này ngươi giấu thời gian không ngắn.” Li Diên nhàn nhạt nhìn hắn một cái.

“” Long Vương chột dạ xoa lau mồ hôi, bảo kiếm đương nhiên quan trọng nhưng vì nữ nhi bảo bối, cái gì cũng có thể.

“Sư phụ!” Nhìn Dạ Vi trấn định tự nhiên, Dung Hoan bất an ngồi không yên, “Tiểu sư muội nàng.”

Li Diên gơ tay làm một bí quyết, định trụ hai đồ đệ đang muốn xuất thủ, tầm mắt vững vàng khóa ở trên lôi đài.

Tất cả các vương giả được mời tới xem tỷ thí đều đồng loạt đứng lên tiến lại gần lôi đài, Bảo Thù hoàn toàn bị dọa cho ngây người, ngơ ngác nửa nằm nửa ngồi trên lôi đài nhìn Bích Ngưng đứng giữa không trung, đợi Trảm Yêu kiếm chứa đầy thiên địa linh khí, phi thân đâm về phía mình.

Một khắc sau.

“Đây là chuyện gì xảy ra? !” Yêu Vương sắc mặt luôn luôn hòa ái kinh biến, chỉ vào lôi đài trong sân lạnh giọng nói, “Ngay cả là Bồn vương, cũng phải tổn thương trăm năm tu vi ngăn cản nàng một kiếm, con yêu tinh nho nhỏ này.”

Bảo Thủ cũng không dám tin, Trảm Yêu kiếm đến trước ngực, thế nhưng bỗng dưng bị đẩy lui, mang theo Bích Ngưng nặng nề ngã về phía sau.

Kiếm thể phát ra tiếng “Ồ ô” run rẩy, tựa như kinh tựa như sợ, quanh thân hắc khí trong chớp lát đã biến mất không còn gì.

Bích Ngưng ngẩn người ngồi phịch trên đất, Bảo Thủ càng ngẩn người hơn, nàng sờ sờ tim, nghi ngờ nảy lên.

Ngay trong lúc nàng đang ngẩn người thì bầu trời đêm đột nhiên vang lên tiếng ù ù, tia chớp trong tầng mây như ẩn như hiện. Trong đầu có cái gì chợt lóe rồi biến mất, Bảo Thủ nhắm mắt lại liều mạng suy nghĩ, cuối cùng, nàng hoảng sợ trợn to mắt.

Năm trăm năm.

Hôm nay! Hôm nay là thiên kiếp của nàng!

“Sư phụ!” Bảo Thủ nhất thời ba hồn bay mất hai hồn rười, vội vã nhảy xuống lôi đài chạy về phía Phi Tiên Điện, nhưng vừa chạy mấy bước, một đạo thiên lôi đã đánh thẳng xuống dưới, ngăn trở đường đi của nàng.

Một ngụm máu tươi phun ra, Bảo Thủ cảm thấy ngũ tạng lục phủ như vỡ ra, cả người co rút ngã xuống đất.

Dung Hoan và Hân Liệt bị Li Diên chế trụ, cố gắng vùng vẫy cũng không thể làm gì. Lúc này Dạ Vi cũng thần hồn hoảng vía, hẳn có thể đoán được thân thể của nàng nhưng lại vịn vịn đoán không được sư phụ lại nhấn tâm thống hạ sát thủ như vậy!

Âm thầm vận chân khí, hẳn bỗng nhiên giật mình phát hiện bản thân lại không thể động đậy!

Không chỉ mình hẳn, trên quảng trường bao gồm Quý cô nương và mười hai trưởng lão ở và tất cả mọi người trong sân, tất cả đều bị chế trụ!

Trên Thất Trọng Thiên chỉ có thể sử dụng ba phần pháp lực, tu vi đạt tới trình độ có thể không tiếng động phong ấn mọi người, chỉ có sư phụ và Lưu Dục thiên quân. Nhưng, sư phụ bảy phần tu vi đã sớm dùng để chống đỡ Lang Hoa kết giới.

Dung Hoan hiển nhiên cũng ý thức được, sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch.

Mồ hôi hột lớn chùng như hạt đậu từ trên trán hẳn không ngừng lăn xuống, chỉ muốn quay đầu lại hỏi phụ thân của mình, hẳn xưa nay không tranh quyền thế, vì sao lại muốn mạng của Bảo Thủ?

Lại một đạo thiên lôi đánh xuống, chỉ nghe “Bùm” một tiếng vang thật lớn, Bảo Thủ trên người hoàng kén ánh sáng hiện ra, cản đi một phần uy lực, nhưng chỉ chừng đó đã đủ để đánh nàng cả ngũ tạng đều bị tổn hại.

Nàng cố gắng ngẩng đầu lên, cố hết sức nhìn về phái Phi tiên Điện, trong mơ hồ, nàng thấy bốn vị sư huynh lo lắng nhìn về phái nàng nhưng cũng không hề nhúc nhích. Còn sư phụ lại nghiêng mặt đi không nhìn nàng.

Sấm sét cuộn cuộn, từng đạo bổ lên người nàng.

Xiêm áo bị máu tươi thấm ướt, xúc mục kinh tâm (*), cả người tê tâm phế liệt, chân khí quanh thân từ từ tan rã, Bảo Thủ co lại thành một đoàn nhỏ, tuyệt vọng mà tức giận cắn chặt môi dưới.

(*) xúc mục kinh tâm: nhìn mà giật mình

Tại sao? Sư phụ sớm không phải đã nhìn ra sao? Tại sao lại muốn hành hạ nàng như vậy?

Không những không cứu nàng, còn muốn đưa nàng vào chỗ chết!

Quý cô nương con người chuyển động cảm tức nhìn Lưu Dục trên đài cao, hận không thể dùng ánh mắt đem hắn lăng trì xử tử.

Lưu Dục yên lặng nhắm mắt, buồn bã cười khổ.

“Không biết chuyện này rốt cuộc là sao?” Tây Thiên Vương dùng tay áo che mặt lại, trong lòng hoảng sợ, một tiểu cô nương tươi mới như hoa, trong phút chốc đã bị thiên lôi đánh cho thảm thương như vậy, thật là tạo nghiệt! Nhưng mà, sự phụ người ta cũng không xuất thủ cứu giúp, mình cần gì phải tốn sức xen vào việc của người khác?

Còn vị Long Vương kia, giờ phút này hận thiên lôi không thể chém nàng thành thịt nát!

Mặc Hằng như có điều suy nghĩ nhìn Lưu Dục, ngưng giọng nói: “Sư thúc tổ, ngài quả thật vẫn là chúng ta Thiên giới Thần Quân.”

Đang lúc nói chuyện, chợt thấy trong màn đêm hồng quang ngất trời, một đạo lưu hỏa chói mắt trên trời bay tới. Một luồng nhiệt khí tràn vào trong Phi Tiên Điện, đợi khi Mặc Hằng nhận ra đó là gì, hắn kinh hãi đứng dậy nói: “Hắn là ai? !”

Lưu Dục cùng Li Diên cũng hai mặt nhìn nhau, kinh ngạc không dứt.

Mọi người chỉ thấy một con Kim Sí Hỏa Hoàng cúi người lao xuống, đem từng đạo thiên lôi đánh lên người Bảo Thù nhận lấy, tiếp theo cao giọng hét lên một tiếng giữa không trung.

Ba mươi đạo Thiên Lôi còn lại, toàn bộ rơi vào trên lưng Hỏa Hoàng. Giữa điện quang hỏa thạch, kim quang lấp lánh chói mắt, bộ lông dài màu đỏ giống như cây anh đào huyết sắc bay lả tả trên quảng trường ngoài điện, kỳ ảnh xa hoa mà lại thô lương không gì sánh bằng.

Tầng mây dần dần tản đi, phía chân trời từ từ khôi phục lại bình tĩnh, mọi người tâm trạng rất lâu mới có thể bình phục.

Hỏa Hoàng khí lực dùng hết, bỗng đứng từ không trung ngã xuống, hắn đem Bảo Thù đặt sau lưng, thân người nặng ngã xuống trên mặt đất. Hồng quang tỏa ra, trong sương mù dày đặc hiện ra một nam tử áo đen.

Chính là Vô Cửu.

Bên trong không khí yên tĩnh, rốt cuộc có một người không kìm được mà mở miệng hỏi. chính là Thiên Hậu : “Thiên đế, hắn là ai?”

Thấy chư vương tất cả đều đem ánh mắt ụ tị trên người hắn, Mặc Hằng trên mặt không khỏi hiện lên nét xấu hổ. Ngày hôm nay trong lục giới chỉ có ba con Hỏa Hoàng, Li Diên không con, Hân Liệt chưa lấy vợ, người có thể hoài nghi tự nhiên chỉ có thể là hắn.

Bị thương nặng không thể chống đỡ được, Vô Cửu cố hết sức ôm Bảo Thù nắm vào trong ngực.

“Vô Cửu ca.” Bảo Thù nâng bàn tay nhỏ dính đầy máu lên sờ mặt hắn, “Muội biết huynh sẽ cứu muội mà”

Lúc trước, nàng còn hoài nghi hắn

Vô Cửu một tay đặt lên đỉnh đầu của nàng, từng đợt chân khí truyền vào nàng, hắn ghé vào bên tai nàng thấp giọng nói: “Tha thứ cho ta, sáu đạo thiên lôi này muội nhất định phải nhận lấy, nếu không, làm sao muội làm sao có thể nhìn rõ diện mục của những kẻ này!”

“Tại sao?”

“Bởi vì bọn họ ích kỷ.”

“Muội không hiểu.”

“Thù Nhi, mạng của muội là ta cứu, ai cũng không thể cho. Muội phải nhớ những kẻ trên Phi Tiên Điện hôm nay, tất cả bọn họ đều muốn lấy mạng của muội, từ sau này, tuyệt không thể tin tưởng bất luận kẻ nào.”

Bảo Thủ đang định nói chuyện thì máu tươi tích tụ trong ngực đã lâu đột nhiên xông lên cổ họng, nàng nằm trên đùi hắn nôn ra từng ngụm từng ngụm máu tươi. Máu của hai người hòa lẫn vào nhau làm đỏ cả một mảng đất lớn, bờ môi Vô Cửu vẫn cười như cũ, đôi mắt phượng nheo lại đầy vẻ trào phúng nhìn về phía chư thần trên Phi Tiên Điện thị uy:

“Lưu Dục Thiên Quân, ngài thất bại, nếu như bỏ qua cơ hội tốt như thế này xem ra ngài lại phải chờ thêm năm trăm năm nữa rồi!”

Lưu Dục không để ý tới hắn khiêu khích, trầm giọng nói: “Li Diên, mau động thủ.”

Li Diên từ trong giật mình đột nhiên thức tỉnh, nín thở ngưng thần, hai tay kết ấn hướng về lôi đài bên dưới. Liễm Tinh Thoi rơi trên lôi đài chậm rãi bay lên không trung, quang mang phóng ra bốn phía như một luồng nước xoáy lớn hút Bảo Thủ vào bên trong.

Nhìn chiếc lược đào bay trở lại lòng bàn tay Li Diên, Vô Cửu bỗng dừng hắng giọng cười to, ho ra vài búng máu: “Đừng uống phí tâm cơ nữa! Cho dù Thiên Quân ngài tự mình động thủ, cũng không hủy được nàng. Không tin, ngài có thể thử một lần!”

Lưu Dục trầm tư hồi lâu, cứng ngắc vươn một tay ra, quang mang khê phủ lên Liễm Tinh Thoi.

Một khắc sau, hắn vẻ mặt đột biến, khó tin quay đầu nhìn về dưới đài: “Hoan Nhi! Tại sao lại như thế? Làm sao có thể?”

Dung Hoan đưa lưng về phía hắn, căn bản không hiểu đã xảy ra chuyện gì, giờ phút này trong lòng như có lửa đốt, hắn cũng rất muốn biết chuyện gì đã xảy ra!

Lưu Dục nhìn trời thở dài, đây là cờ kém một chiêu hay là thiên ý khó phạm.

Về tay vung lên, phong ấn “Phanh” một tiếng chợt vỡ vụn.

Quý cô nương một phi thân xông lên Phi Tiên Điện, nắm lấy cổ áo Lưu Dục cả giận nói: “Người điên rồi có phải không! Thế nhưng lại muốn lợi dụng Thiên kiếp hủy hoại nàng! Người cũng đã biết, như vậy sẽ hại chết.”

“Phu nhân!” Lưu Dục mặt trầm như nước, lớn tiếng chế trụ nàng, “Chuyện này để sau hẵng nói!”

Quý cô nương cả người run lên, từ từ buông tay ra, thương xót nhìn cây lược gỗ đào nhuộm đầy máu. Lẽ nào, trên cõi đời này không có biện pháp nào vẹn toàn đôi bên?

Cứu một, phải chết một, mới coi là công bằng?

29. Chương 29: Phiên Ngoại: Vô Cửu (thượng)

Ngày ta ra đời, mẫu thân ta chết vì khó sinh.

Vị pháp sư được mời tới để siêu độ vong hồn nói với phụ thân ta rằng: “Đứa trẻ này là thiên sát cô tinh, sinh chi khắc mẫu, tồn chi khắc phụ, nếu muốn gia môn được yên ổn thì chỉ cần đem thả ở sông Hạm Đạm là được.”

Mọi người đều biết sông Hạm Đạm quanh năm khí lạnh bao phủ, trong sông có một con thuồng luồng lớn rất hung ác, bất cứ ai đi qua đó đều mất mạng.

Nhưng ta là hài tử do tiểu thiếp sinh ra, đối với Trần quốc Tả tướng Lục Quân Hào mà nói là không hề có chút ý nghĩa gì. Phụ thân chỉ có chút chần chờ nhưng rồi vẫn sai một gia đình bỏ ta vào một thùng gỗ nhỏ rồi thả ta từ thượng nguồn trôi xuống, mặc cho ta tự sinh tự diệt.

Tất cả những điều này đều do vú nuôi kể lại cho ta biết.

Vú nuôi còn nói, lúc bà đang đi tìm ta thì gặp phải một con thuồng luồng hung ác, suýt chút nữa là đã bỏ mạng vì bà may mắn được một người ra tay cứu giúp, vị ân nhân này chẳng những thu phục con thuồng luồng hung ác mà còn giúp ta và vú nuôi tìm một nơi sống yên ổn.

Vì vậy, một trong những khoảng thời gian sống đẹp nhất trong đời ta nằm ở Thiên Ma Thành.

Thiên Ma Thành không phải tên của một thành trì mà là tên của một đất nước.

Nghe vú nuôi nói, nơi này so với Trần quốc còn lớn hơn vạn lần, nếu như không phải bà tận mắt nhìn thấy thì quả thật không dám tin rằng còn có một nơi gọi là Ma giới tồn tại trên đời.

Ta đối với nơi gọi là nhân gian mà bà hay nhắc tới không hề có chút hứng thú nào, đối với ta, Thiên Ma Thành là nhà của ta, Già Di La là vương của ta.

Từ mà ta học được đầu tiên, đó là sùng bái.

Cũng giống như trăm vạn thần dân trong Thiên Ma Thành đối với Ma Tôn, trừ kính ý thì cũng chỉ có sùng bái mà thôi.

Chẳng quan tâm tới người ngoài nói về người uy phong lẫm liệt, người sát phạt quyết đoán, người thị huyết tàn nhẫn như thế nào. Trong mắt ta và Diệu tỷ tỷ, một cây sáo ngọc, một cây loan cung, một bầu rượu lạt, đó chính là một Già Di La hoàn chỉnh.

Trong lời nói tiếng cười của người là sự trầm ổn vĩ ngạn, là khí khái anh hùng.

Vú nuôi qua đời khi ta được năm tuổi, Diệu tỷ tỷ đưa ta vào Thiên Ma Cung.

Mỗi khi Ma Tôn hồi cung đều mang về rất nhiều bảo bối cho chúng ta. Ta nhận ra, quan hệ giữa người và Diệu tỷ tỷ rất thân mật, mỗi khi nhìn Diệu tỷ tỷ, ánh mắt người đầy sùng nịnh và ôn nhu.

Thế nhưng, Diệu tỷ tỷ lại không thích như vậy.

“Sùng bái không phải là yêu!!!” Tỷ tỷ nói.

“Không sao, ta sẽ đợi tới khi người yêu ta.” Ma Tôn cười trả lời.

“Thật ra thì cưng chiều cũng không phải là yêu.” Tỷ tỷ nói tiếp.

“Cũng không thể nói vậy được, trên trời dưới đất, Già Di La ta chỉ sùng mình người.” Ma Tôn vẫn cười.

Sau khi người rời đi, Diệu tỷ tỷ thường hay nhìn ta mà oán trách: “Tiểu Cửu, đệ có thấy hấn luyện Tuyệt Ma Công nhiều qua đêm ra tẩu hỏa nhập ma không? Càng ngày càng cố chấp! càng ngày càng bá đạo!”

Ta không hiểu: “Hấn nguyên thân chính là ma mà?”

Diệu tỷ tỷ tức giận dẫm chân một cái: “Chính là hấn thay đổi rồi!”

Thật ra, không phải người thay đổi mà là tỷ tỷ thay đổi.

Chỉ vì trong lòng tỷ tỷ xuất hiện một người, à không, là một pho tượng thần.

Mỗi đêm trước khi ngủ, tỷ tỷ rất thích kể chuyện ru ta ngủ, không phải Thiên giới Chiến Thần như thế này thì là Thiên Giới Chiến Thần như thế kia. Nếu như ta dám ngáp một cái khi tỷ tỷ đang kể chuyện thì lập tức một cái tát bay tới “giúp” ta tỉnh ngủ, sau đó lại tiếp tục kể chuyện dỗ ta ngủ.

Ta biết, tỷ tỷ thích cái tên Li Diên Tiểu Vương tử Thiên giới kia.

Mặc dù chưa từng gặp Li Diên nhưng ta chắc chắn một điều, hấn so với Ma Tôn còn kém rất nhiều.

Cũng từ lúc đó trở đi, ta hoàn toàn không thể hiểu nổi sở thích của nữ nhân.

Bỏ qua nam nhân vì mình không cần ba ngàn sủng ái, mà bản thân lại hết lần này tới lượt khác đi si mê kẻ như trắng trong giếng, hoa trong nước kia?

Lại còn nhìn không biết mặt, ngắm không biết thỏa mãn?

Mấy năm về sau, Ma Tôn thường hay bế quan.

Diệu tỷ tỷ thân là thiếp thân nha hoàn của người, cho nên tỷ tỷ có rất nhiều thời gian rảnh, những lúc đó, tỷ tỷ thường hay mang ta đi Nhân giới du ngoạn.

Trừ vị Ma Hậu hung ác kia thì trong Thiên Ma Cung không hề có ai dám ngăn cản tỷ tỷ nửa bước. Dù vậy nhưng không bao lâu sau, tỷ tỷ đối với nhân giới cũng mất hứng thú, chán chường ngồi đợi trong tầm điện, than thở cả ngày.

Cho tới khi người kia xuất hiện.

Ta cảm thấy vô cùng kinh ngạc, không biết hẳn là thần thánh phương nào mà lại có thể xuyên qua tầng tầng lớp lớp kết giới đi vào Thiên Ma Cung? Nghe thấy Diệu tỷ tỷ gọi hẳn một tiếng Tứ điện hạ, ta mới hiểu ra hẳn là nhi tử thứ tư của Thiên đế, Mặc Hằng.

Sau khi hắn rời đi, Diệu tỷ tỷ cả đêm không ngủ.

Trước tảng sáng, tỷ tỷ đứng dậy thu thập hành trang mang ta rời khỏi Ma Cung.

“Tiểu Cửu, đệ giả vờ làm đệ đệ ta bị bệnh nặng nhé.” Tỷ tỷ sử dụng pháp thuật biến lãng la y trên gnuwofi biến thành ma y, rồi lại biến ra một cổ thi thể, “Chúng ta giả làm bán mình lấy tiền chôn cất cha!”

Lúc đó, ta ngẩng đầu lên, cẩn thận nhìn xuyên qua đám sương mù nồng nặc, nhận ra trước mắt chính là Trần quốc Tả tướng phủ.

Con quay số mệnh quay vòng, ta cuối cùng chạy trời không chạy khỏi nắng.

Đúng như nguyện, nửa canh giờ sau, chúng ta được mang vào cửa sau tướng phủ.

Mặc dù trên mình mang vải thô sợi gai nhưng nhờ nét thiên sinh lệ chất trên người, tỷ tỷ rất nhanh được phụ thân ta như nhặt được bảo chọn trúng.

Lại nói Lục Quân Hảo quyền khuynh vua đảo quốc, giỏi thư pháp, thiên phú đỏ xanh (vẽ tranh), một bản vẽ ngàn kim khó cầu, một thiên thi văn cao quý khó ai bì được, tuổi gần mười hai đã chiếm được vị trí trạng nguyên trên bảng vàng, được người đời gọi là Trần quốc đệ nhất tài tử.

Lại nói Thẩm Diệu Ca diễm tuyệt thiên hạ, từ vải thô đi lên tam đẳng, nhận hết mọi khổ sở ai oán, nhưng tuyệt không dùng chút pháp lực nào.

Từ một khắc này, ta biết, Ma Tôn thua.

Nếu nói trước đây Diệu tỷ tỷ đối với Li Diên chỉ là si mê thì hôm nay, Thẩm Diệu Ca và Lục Quân Hào đã là yêu tận xương tủy.

Giống như chim và cá yêu nhau, nhất định không thể yên lành.

Lục tướng gia xưa nay tính tình phong lưu phụ bạc sau một buổi sáng đột nhiên đổi tính, ba ngàn sủng ái tập trung vào một tiểu thiếp thân phận hèn mọn huyền ảo cả thiên hạ ai ai cũng biết. Sau đó, chính thất bị bệnh, Diệu tỷ tỷ lại lập tức được ngồi vào vị trí này khiến cho nữ nhân trông kinh thành hâm mộ không dứt.

Nhìn Diệu tỷ tỷ khoe mắt đuôi mày tràn ngập hạnh phúc, bất an trong lòng ta càng ngày càng lớn.

Bởi vì ta biết, bên kia bờ hạnh phúc là vực sâu vạn trượng.

Ma Tôn mỗi ngày trăng tròn đều xuất quan, Diệu tỷ tỷ lấy cớ muốn đi Tương Quốc Tự trai giới ba ngày, vì gia môn cầu phúc.

Vào đêm, tỷ tỷ liền dẫn ta vội vã lên về Ma giới. dựa vào chút pháp lực, trong vòng một năm có thể lừa dối quá quan chưa từng xảy ra chút trục trặc, nhưng, tất cả đều kết thúc vào mùa xuân năm thứ hai.

Tháng hai, cây cỏ khắp nơi tươi tốt, trên Nhân giới, đây là khoảng thời gian đẹp nhất trong năm.

Trần quốc Đô thành lại đột nhiên phát sinh những chuyện kì dị, cứ mười ngày lại có một cô gái tướng mạo xinh đẹp chết oan, tử trạng giống hệt nhau, đều bị người móc tim phổi ra, dung nhan bị hủy hết.

Bởi vì nghi ngờ có yêu quái càn quấy, Diệu Ca lại mang thai nên phụ thân không cho phép nàng đi ra khỏi cửa.

Thời gian lại sắp tới ngày trăng tròn, Diệu tỷ tỷ thân thể khó an, chỉ có thể dùng pháp lực mang ta trở về Ma Cung đối kế với Ma Tôn.

“Tiểu Cửu, Diệu Ca đâu?” Đây là câu đầu tiên Ma Tôn nói sau khi xuất quan thấy ta.

Trẻ con không nên nói dối, huống chi người trước mặt ta lại là ân nhân cứu mạng mình.

Nhưng ta lại lừa người: “Thưa Ma Tôn. Diệu tỷ tỷ đi Quàng Hàn Cung rồi, Thường Nga tỷ tỷ hẹn tỷ tỷ đi làm cao hoa quế, hai người nói muốn tâm sự chuyện nữ nhi, không cho phép ta nghe.”

Ta gờ hộp thức ăn lên cao nhất có thể, “Đây là tỷ tỷ bảo ta mang về cho ngài.”

Ma Tôn lấy một miếng bỏ vào trong miệng, lại sờ đầu ta cười không nói.

Lúc đó, ta hiểu người sống phải có điều lấy hoặc bỏ, trong lòng phải có một cái cân nhỏ hơi nghiêng về một bên.

Cũng giống như ta coi Già Di La như cha đẻ nhưng cuối cùng người vẫn không phải là cha đẻ của ta.

Nếu ta nói thật, Lục gia cả nhà phải chết không phải nghi ngờ, như thế, ta quả thật đúng như lời pháp sư độ hồn nói, sinh chi khắc mẫu, tồn chi khắc cha, thiên sát cô tình, . . .

Trở về tương phủ, ta hỏi Diệu Ca: “Cuộc sống như thế này, đến khi nào thì có thể kết thúc?”

Tăng sáng ngoài cửa sổ, ánh sáng màu bạc trải khắp không gian, tỷ tỷ khẽ vuốt bụng, vẻ mặt buồn bã: “Tiểu Cửu, đợi tỷ tỷ sinh con xong, chúng ta trở về Thiên Ma Cung, từ đó về sau, sẽ không bao giờ . . . đến Nhân giới nữa.”

Nhưng nếu thật như thế thì có thật mọi chuyện sẽ tốt hơn không?

Cuối cùng, ma toán không bằng thần tính, ngày tỷ tỷ lâm bồn, chính là ngày lục giới tai kiếp bắt đầu.

Khi trong phòng vang lên tiếng bà đỡ để thét chói tai thì trong lòng ta lạch đặng lên một tiếng, không để ý tới phụ thân ngăn trở mà chạy vào.

Chỉ thấy trong phòng sương mù dày đặc, giữa không trung, mấy miếng vũ lân bảy sắc đang kết thành một đóa hao, đem một đứa trẻ mới sinh bao lại thật chặt trong đó. Trên lưng nàng, mọc một đôi cánh nhỏ màu vàng, cả người co lại thành một đoàn, đôi mi cau lại, đôi môi anh đào nửa mở nửa khép, giống như đang tự lẩm bẩm mà cũng không phải.

Khi đó ta còn quá nhỏ, không thể lường trước được nhiều chuyện.

Phụ thân là hậu duệ của Viễn cổ Thần tộc, cho dù luân hồi thì vẫn là thần chi linh phách, nếu cùng người phạm sinh con thì thành nửa người nửa thần, khi phụ thân độ kiếp phi thăng, nếu đả thông linh thức cho con thì sẽ khôi phục thân thần.

Nhưng, Diệu Ca lại không phải người phạm.

Cho nên đứa con lần này của hắn, từ nhỏ đã là thần thai.

Ta đang định ôm lấy muội muội vào trong ngực thì lại bị phụ thân đoạt lấy.

“Đây là hài tử của ta?” Bờ môi hiện lên tia cười lạnh, sắc mặt phụ thân tái nhợt nhìn Diệu Ca “Ta vốn không muốn tin nhưng kết quả, đây lại là sự thật.”

Diệu Ca biết không thể gạt được nữa, chỉ có thể nói: “Lục lang, chàng nghe thiếp giải thích. . .”

Nàng muốn đưa tay giữ lấy phụ thân nhưng hắn đã sớm ôm muội muội đi ra cửa, phía sau là một đám đạo sĩ, trong tay cầm Phục Ma Tiên, làm như đang trừ ta, họ trong miệng liên tục lẩm bẩm chú ngữ.

Tay chân ta lạnh như băng đỡ Diệu Ca lên, nhận ra thân thể nàng đang run rẩy.

“Chàng muốn giết ta?” Sau cơn giật mình, tỷ tỷ cười dài thê lương.

“Người giết vợ của ta, ta vì bảo vệ gia môn mới nhẫn nhục cưới yêu nghiệt nhà người! Vậy mà nguoi không chịu hối cải, vì bảo vệ ma chướng trong bụng mà cứ mười ngày lại giết một người! Mối tình người! Ăn hồn người! Thật là lòng dạ độc ác!” Phụ thân gằn từng tiếng chỉ về phía ta và Diệu tỷ tỷ mà nói “Ha ha! Ta quen! Người là yêu mà, vốn không thể có tâm!”

“Đại nương không phải là bị bệnh chết sao? Cái gì mà mười ngày giết một người? Thiếp là yêu mà, không sai, nhưng thiếp chưa từng hại người! Lục lang, hài nhi trong tay chàng không phải là yêu mà, nàng giống chàng, đều là thần!”

Diệu Ca cắn môi, nước mắt rơi như mưa.

Thân thể bị pháp thuật chèn ép không cách nào mở miệng được, chỉ có thể chảy hai dòng nước mắt nhìn phụ thân, hi vọng hắn có thể hiểu được ánh mắt nàng, nhưng giờ phút này, trong mắt hắn chỉ có chán ghét và lạnh lùng.

Đây là phụ thân của ta, ta vẫn luôn biết điều này.

“Ma chướng này được dưỡng bằng tim người, nay biến thành hình người, sát khí quá nặng, chúng ta phải trừ nó ngay lập tức.” Một lão đạo sĩ nhận lấy muối muối, lẩm bẩm hồi lâu rồi lại đem trả lại cho phụ thân.

Phụ thân tuy run sợ nhưng vẫn đem muối muối giơ cao quá đỉnh đầu.

Hỏa Hoàng mới giáng thế cần phải ở trong phượng nhộng dựng dục bảy bảy bốn chín ngày mới có thể ngưng hồn tụ khí, một khi bị đánh vỡ, chính là phi hồn phách tán, vĩnh viễn không thể siêu sinh.

Ta liều mạng muốn nhào tới nhưng lại phát giác cả người vô lực, vừa rời khỏi mép giường thì lập tức té ngã trên mặt đất.

“Không!”

Diệu Ca ngã lăn xuống giường, liều mạng bò tới ôm chân hắn, “Chàng tin thiếp! Tin thiếp một lần cuối cùng này thôi! Nàng không phải là yêu ma, nàng là con gái của chàng, là Kim Sí Hỏa Hoàng, là công chúa Thần tộc!”

Phụ thân một cước đá văng tỷ tỷ, ngay lập tức không chút chần chừ ném muối muối xuống đất thật mạnh.

Vũ lân lập tức ừng tiếng mà bể, tiếng khóc của bé gái lập tức vang lên.

Diệu Ca mất hồn ngồi trên mặt đất, nhìn muối muối thất khống chảy ra huyết dịch màu đỏ, chảy như vô tận, một tầng lại một tầng, mà thân thể nàng dần dần khô quắt lại, giống như lão nhân trăm tuổi, khô cằn như củ.

“Nàng quả thật là yêu ma a!” Bà đỡ dễ và mấy con tiểu tỷ chạy trốn chết, ngay cả đám hàng ma đạo sĩ cũng lùi lại mấy bước.

“Chàng sẽ hối hận.”

Diệu Ca mở miệng ngẩng đầu lên nhìn hắn. “Chàng nhất định sẽ hối hận.”

Đúng vậy, hắn hối hận đến đoạn gan đứt ruột, nhưng 1500 năm sau, hắn lại lựa chọn mắc lại lỗi lầm này, một lần nữa.

Phụ thân sắc mặt lạnh lùng từ trong ngực lấy ra một cây sáo ngọc, ta nhận ra nó, chính là cây sáo ngọc ta nhìn thấy ở Thiên Ma Cung.

Tiếng sáo du dương vang lên, Diệu Ca cả người co giật trên mặt đất, đau đớn tột cùng nhưng vẫn gắng gượng ngẩng đầu lên.

Trước khi chia ly, tỷ tỷ vẫn dịu dàng nhìn hắn, trên môi nở một nụ cười ôn nhuận.

Giống như năm đó trên đỉnh Lang Hoa Sơn, chỉ mới thoáng nhìn đã nở nụ cười khuyh tâm.

Từ tiếng cười khuyh tâm nay đã thành cười một tiếng kinh tâm.

Phải rất nhiều năm sau ra mới biết, cho dù lúc đó phụ thân không dùng Phong Ma Địch cũng có thể đưa Diệu Ca vào chỗ chết. lúc đó, nàng sớm đã thương tâm thành thương, tu vi tận tẩn, Mặc Hằng nhìn như làm điều thừa nhưng thật ra còn chứa ẩn ý khác.

Tất cả, chỉ là vì muốn đưa Già Di La tới đây.

Bổ cục tinh diệu, không một bước sai lệch.

Khi Già Di La theo tiếng sáo đi tới thì đập vào mắt là huyết sắc thành thương(*).

(*) huyết sắc thành thương: hình ảnh này đối với Già Di La mà nói quả thật đúng là một đòn chí mạng.

Ta không cách nào miêu tả được đó là loại tức giận như thế nào, cuộn cuộn chân khí được đưa vào để bảo vệ tâm mạch tỷ tỷ, người mím môi, không nói một lời nào. Đảo mắt nhìn những người xung quanh, đôi mắt thường ngày lạnh nhạt, giờ phút này lóe lên quang mang thị huyết vô cùng quỷ dị.

Tay nhẹ cung lên, toàn bộ Lục gia hải cốt không còn.

Cuối cùng, ta dù tâm tư tính toán như thế nào thì tất cả những điều pháp sư độ hồn nói đều đã trở thành sự thật.

Ngày đó, là ngày mười tháng chín.

Giữa bầu trời đêm lạnh lẽo, trên trời hiện ra hồng quang chói lọi, Hỏa Hoàng giương cánh ngao du trên chín tầng mây, bầu trời đầy sao rồi rít tránh đường.

Nhân giới xuất hiện một trời sao băng cực kỳ chói mắt.

Nhi tử Thiên đế sùng ái nhất cuối cùng cũng độ kiếp phi thăng, trở thành thượng thần tôn sư.

“Thật xin lỗi . . . “ Diệu Ca hơi thở mong manh nằm trong ngực người, mỉm cười nói.

“Người người cần xin lỗi không phải là bốn tôn mà là chính ngươi!” Già Di La cắn chặt răng, chân khí từ trong lòng bàn tay không ngừng đi ra.

“Đừng lãng phí chân khí, cầu ngài, mau cứu hải tử của ta, ta chết của hết tội, nhưng nàng không sai ...”

“Đừng nói là cứu không được, dù cứu được cũng tuyệt đối không có khả năng!”

“Vậy ta và nàng cùng chết.” Diệu Ca phong bế tâm mạch, mạnh mẽ đẩy lùi chân khí của người, mặc dù lúc này khí lực hai người khác nhau một trời một vực, nhưng một khi người mẹ muốn cứu con thì sức mạnh ấy không chỉ có thể cảm thiên động địa mà còn có sức mạnh hủy thiên diệt địa.

“Chuyện sinh tử, ngươi còn cho rằng vẫn có thể như bình thường làm nũng với ta sao?” Già Di La nắm lấy cổ tay tỷ tỷ, tức giận đến run rẩy “Ngươi rốt cuộc mang bốn tôn đặt ở chỗ nào?”

“Cầu ngài, cứu nàng!”

“ . . . ”

“Cầu ngài, cứu nàng!” Tỷ tỷ máy móc đáp lại, cả người quỳ rạp dưới đất, yếu ớt cầu khan một lần rồi lại một lần “Ma Tôn ngài không có gì không làm được, nhất định sẽ có biện pháp cứu nàng! Chẳng lẽ ngài nhẫn tâm nhìn Diệu Ca chết không nhắm mắt sao?”

“Được! Ta đáp ứng ngươi!” Già Di La cắn răng nói.

“Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy . . . “ Tỷ tỷ vui sướng, giờ ngón út lên như ngày xưa vẫn thường làm.

“Bốn tôn nói làm được là làm được!” Người nắm lấy ngón út của tỷ tỷ “Ta Già Di La lấy tên Ma Thần ra thề, bất luận phải bỏ ra giá cao như thế nào, nhất định sẽ giữ lại mạng cho nàng, nếu như không được sẽ tự tuyệt trước mặt ngươi!”

Mười ngày sau, Thiên Ma Cung tiếp đón hai vị khách quý.

Trong đó có một vị mà ta biết, là Minh giới Thái tử Tu gia, một vị khác thì ta chưa từng thấy quá, người này dung mạo khuynh thành, khí chất hào hoa phú quý.

Sau này, Vân Khương hộ pháp nói cho ta biết, đó là Thiên giới Thần Quân, Lưu Dục.

Tu gia khi nhìn thấy Ma Tôn đã nói một câu, là không còn gì để nói.

Kể từ ngày trở về Thiên Ma Cung, việc đầu tiên người làm là chém chết Ma Hậu, rồi đem stt vào mật thất, dùng chân khí bảo vệ ma nguyên của nàng, cứ như nếu như buông tay thì tỷ tỷ sẽ lập tức hôi phi yện diệt.

Lúc đó, Ma giới đã loạn thành một đoàn.

Còn ta thì ôm muội muội đầy nếp nhăn như một đồng xương khô, không nhúc nhích ngồi cạnh người.

“Con Tiểu Hỏa này phượng cốt linh nhục đã sớm tan hết.” Lưu Dục Thiên Quân dùng hai ngón tay sờ lên cổ muội muội, bình thần nói: “Bản quân tuy có thể tặng cho nàng một mạng nhưng phải có thân thể xương thịt mới có thể nhận được.”

Tu gia xem xét một lát rồi thấp giọng nói: “Cũng giống như hài nhi ở Minh giới ta, tìm một chân thân có được không?”

Lưu Dục yên lặng gật đầu, nhìn Ma Tôn một cái rồi nói “Nàng và bản quân đều là hậu duệ Viễn Cổ Thần tộc, chân thân bình thường không thể chứa được hồn phách nàng, trước mắt, muốn cứu mẹ con nàng hai người chỉ có một biện pháp, chẳng qua là không biết Già Di La có chịu hay không?”

Ma Tôn mi mắt run lên: “Sư thúc tổ cứ nói, đừng ngại.”

“Bản quân có thể đem Diệu Ca đóng băng, đưa vào động tiên sau núi Lang Hoa, có thể tạm thời bảo đảm tính mạng cho nàng không ngại.” Lưu Dục suy nghĩ nhìn Diệt Nhật Cung treo trên tường rồi nói tiếng “Về phần con tiểu phượng hoàng này cần lấy nửa viên ma nguyên của Ma Thần Già Di La người làm tim, dùng dây cung Diệt Nhật Cung làm kinh mạch xương cốt, sau đó bản quân tự tay lần nữa tụ lại thần hồn cho nàng, đặt trong hồ Lưu Hoàng ở Bích Thủy Sơn bảo dưỡng ngàn năm mới có thể tái nhập luân hồi,”

Tu gia hoảng sợ nói: “Sư thúc tổ, Ma Hậu chết khiến cho Long Vương vô cùng tức giận, đã liên hiệp chúng thần lên Thiên đình cáo trạng . . . nếu như phá cây Diệt Nhật Cung này, rồi lại hủy hấn một nửa tu vi, trận này căn bản không cần đánh đã thua!”

Lưu Dục lạnh nhạt nói: “Cho nên bản quân mới nói, Già Di La người chưa chắc đã chịu.”

Ta cúi đầu nhìn muội muội, khẽ cười, muội muội, người có biết mạng của người rẻ mạt tới cỡ nào rồi lại cao quý tới mức nào không?

Thật lâu về sau, ta hiểu ra rằng, đó thật ra không phải là cách duy nhất, Lưu Dục Thiên Quân nói như thế, chẳng qua là vì đã tính ra rằng Già Di La sắp mang đến cho lục giới một cuộc tai kiếp, hấn tuy rằng chẳng quan tâm đến thể sự nhưng cũng không muốn sinh linh đồ thân.

Nhưng thật lâu về sau hấn mới hiểu ra một điều, hấn ban đầu là vì muốn cứu người nhưng cuối cùng lại góp phần khiến cho trận tai kiếp này lớn hơn.

Ta nghĩ, thông minh như Già Di La, làm sao có thể không đoán được ý đồ của hấn.

Vậy mà, kiêu ngạo như Già Di La, vẫn ngẩng đầu lên trời cười dài, giọng nói như chuông đồng: “Ít đi nửa viên ma nguyên thì thế nào? Gãy mất Diệt Nhật Cung thì thế nào? Bỏ tôn không tin, đường đường Tuyệt Ma Thần ta đây đâu không lại trời!”

30. Chương 30: Phiên Ngoại: Vô Cửu (hạ)

Ma nguyên từ một chia thành hai, cung thần và dây cung cũng phân ly.

Già Di La chân mày không nhăn lấy một lần, hai tay dâng lên cho Lưu Dục Thiên Quân.

Nhìn vậy, Lưu Dục trên mặt nháy mắt hiện lên nét kinh ngạc, đối với hần mà nói, đây là một vẻ mặt cực kỳ hiếm thấy.

“Diệu Ca giao cho ta là được.” Hần trong chốc lát khôi phục thái độ bình thường, ôm lấy muối muối từ trong tay ta, “Ồ Bích Thủy Sơn, người tốt nhất nên sai một tâm phúc tính tình trầm tĩnh đến trông coi.”

Già Di La yên lặng gật đầu, đợi sau khi Lưu Dục rời đi, người gọi Tam hộ pháp Doãn Tiêu vào mật thất.

Đúng như ta suy nghĩ, Doãn hộ pháp người khiêm tốn, tính tình ôn nhu, chính là ứng viên tốt nhất.

“Không có bốn tôn truyền lệnh, từ nay về sau, người không thể bước ta Bích Thủy Sơn nửa bước, người có bằng lòng không?”

Doãn Tiêu không chút do dự, hai đầu gối quỳ xuống đất: “Theo như Ma Tôn sai phái!”

Một ngàn năm, hần nghĩ hần có thể chờ được.

Nhưng hần không ngờ, Ma Tôn lại đợi không được.

“Trận chiến này, chúng ta nắm mấy phần thắng?” Tu gia đứng vòng tay, cười nhẹ nói “Không tính Nhân giới, lão già Yêu vương xảo quyệt kia quyết định giữ thái độ trung lập sau đó người nào thắng thì theo.”

“Đây là ân oán giữa ta và Thần giới, người không được nhúng tay.” Già Di La ngồi xuống điều tức.

“Đùa gì thế? Huynh đệ chúng ta đồng lòng đồng mệnh! Ta cho huynh biết, chuyện này Minh giới chúng ta quản định rồi! Cùng lắm là lưới rách cá chết, ta sớm đã nhìn mười huynh đệ kia không vừa mắt!”

Vị tu gia tuổi còn trẻ, bộc lộ tài năng.

Già Di La nhìn hần một cái, không nói nữa, thật ra thì lúc đó, trong lòng người đang nghĩ, nên chiến hay là hàng.

Người mặc dù tự phụ nhưng cũng có lý trí.

Ma giới vạn năm cơ nghiệp, mấy vạn sinh linh, nói không chừng sẽ bị hủy trong tay người.

Người ngay cả nữ nhi của kẻ thù cũng liều mình cứu giúp, tự nhiên sẽ không vì chút tình cảm cá nhân mà khơi mào phân tranh giữa lục giới.

Tru giết Ma Hậu, đó là việc nhất định phải làm, nhưng người là vương một giới, trên vai có bao nhiêu gánh nặng, trong lòng người chắc chắn hiểu rõ.

Sau khi Tu gia xoa tay rời đi, người ngồi trên sán nhà trong mật thất, ôm lấy đầu gối không nói gì. Ta đi tới bên cạnh người làm bạn, nhỏ giọng nói: “Thật xin lỗi.”

Đây là ba chữ đáng châm chọc nhất, vô sỉ nhất.

Già Di La ngẩng đầu lên, sờ đầu ta, suy cười nói: “May mà người không sao cả.”

“Ngài không trách ta sao? Ta đã lừa ngài” Ta cúi đầu.

“Tiểu Cửu, người chỉ mới mười tuổi, vẫn còn là một đứa trẻ.” Ma Tôn vươn tay đặt lên đỉnh đầu ta, một luồng hàn khí đi vào, xương cốt trong người phát ra tiếng kêu thanh thúy, ta run lên vì lạnh, người nói: “Bốn tôn đã thả thông kinh mạch cho người, người mau bay về Thiên Cung đi, Ma giới đã không còn là nơi an toàn nữa.”

Ta kinh ngạc: “Ngài biết . . .”

Người gật đầu một ánh sáng màu tím lóe trong mắt: “Từ khi ở sông Hạm Đạm nhìn thấy người ta đã biết, vốn nghĩ người là hài nhi của người nào trong các vị huynh đệ kia lưu lại trong nhân gian, không ngờ, kẻ đó lại là Li Diên . . .”

Chiều nay, người đã nói gián đoạn rất nhiều câu.

Lúc này, ta mới hiểu, lý do người sủng ái Diệu Ca cũng đơn giản như vậy.

Chỉ vì cha mẹ ruột của người cũng xuất thân từ nô tịch, chỉ vì mẹ ruột của người luôn bị kẻ khác khi dễ, chỉ vì mẹ ruột của người ôm hận mà chết . . .Người cướp lấy Diêu Ca từ tay Thái Hậu cũng chỉ vì muốn sung ái nàng.

Giờ phút này, điều mà người hận nhất chính là sự bất lực của mình.

Hoặc là Diêu Ca nói rất đúng, sung ái không phải là yêu, cho nên tỷ tỷ mới đi tìm chân ái.

Chỉ tiếc, tỷ tỷ đã yêu sai người.

Nắng sớm đã lên, Già Di La mệt mỏi tựa vào bên giường nghỉ ngơi.

Ta đứng lên, đi tới trước cây Diệt Nhật Cung đã không còn lạnh lặn.

Ta vì đã khôi phục thần thân nên đối với nó có chút e ngại nhưng vẫn không chùn bước, không do dự cầm nó lên, dùng đầu nhọn nơi dây bị chặt đứt đặt lên trên mắt cá chân, cắt một nhát rồi dùng sức kéo gân mạch ra.

Hét lớn một tiếng, ta đau suýt ngất

Đang ngã về phải sau thì được một bàn tay đỡ lại: “Người điên rồi! Tại sao dám rút gân tiên ra!”

Ta cúi đầu, đem sợi gân dài đầy máu lên cao hết mức: “Ngài đem mà nguyên uội muối, mạng của ta từ lúc đó đã thuộc về ngài; ngài đem dây cung uội muối, ta đem thần tiên gân cho cây Diệt Nhật Cung này, ta biết nó không thể sánh bằng nhưng có vẫn hơn không . . .”

Dùng Hỏa Hoàng thần mạch đi diệt Hỏa Hoàng, đây quả thật là sự vũ nhục lớn nhất dành cho họ.

Nói thật, tám vị bá phụ của ta chết có chút oan uổng.

Nhưng trên đời này, có bao nhiêu người có cái chết ý nghĩa?

Ví dụ như vị muối muối của ta đáng lẽ đã được ta ra sức nuông chiều nhưng còn chưa kịp mở mắt đã chết trong tay cha để.

Thiên lý là gì?

Ai có thể nắm giữ vận mệnh của người khác, người đó chính là thiên lý.

Sau khi rút gân thần tiên ra, một chân ta bị thọt, vì vậy ta chỉ có thể ở trong Ma Cung ngày ngày chờ tin chiến báo.

Tây Thiên Vương chiến bại, Long Vương chiến bại, hai mươi tám vị tinh tú chiến bại . . . Già Di La thể công như chẻ tre tấn công lên Bích Tiêu Thần Điện . . . Thiên đế bị thương nặng, Minh giới phản bội, phụ thân ta bị buộc phải xuất thủ . . .

Ta sớm biết, Già Di La trận này chắc chắn sẽ thất bại.

Nửa viên ma nguyên, nửa cây cung thần, nguyên bản là khốn thú vây đầu, nhưng nay anh hùng đã xuất hiện trên đường, dù bại cũng vinh.

Lúc đó, lục giới sinh linh đồ than, tiếng kêu vang dậy cả đất trời, mà ta, đã sớm không có chỗ dung thân.

Năm đó, ta mười hai tuổi.

Chín trăm chín mươi năm về sau, ta khắp khênh đi thăm khắp nhân gian. Nhìn mấy thời vương triều thay đổi, say mấy đời điều linh phồn hoa, làm mấy trận tam sinh đại mộng, hát mấy khúc trường hận vô thanh.

Chúng sinh gian khổ, mấy ai có thể chịu hết?

Thiên Ma Thành đã sớm đóng băng vạn dặm, Lang Hoa Sơn kết giới trùng điệp, Mặc Hằng được như nguyện lên ngôi Thiên đế, thủ đoạn so với phụ thân hắn còn inh gấp mấy ngàn lần, thiên đạo từ đó phát triển không ngừng, lục giới thái bình.

Thiên hạ thái bình, hay ột câu thiên hạ thái bình!

Trong này, tất nhiên cũng có công lao của ta.

Lúc Ma Tôn rời đi, ra lệnh cho Tứ Hải Giao Long nghe theo lệnh của ta, bảo hộ ta chu toàn.

Vân Khương hộ pháp không còn nhận ra ta nhưng lại nhận ra con sủng chiến này.

Thu phục Vân Khương, cũng chính là thu phục các bộ hạ cũ ở Ma giới, chỉ cần chúng sinh vẫn còn tâm ma, Ma giới vẫn có thể tiếp tục sinh sôi nảy nở.

Mà ta khi thống soái Ma giới ba mươi sáu bộ, chỉ làm đúng một việc.

Đó chính là đợi.

Cuối cùng —

Trên Bích Thủy Sơn, nàng vừa chùi nước mũi vừa kéo vạt áo ta hỏi: “Đại ca ca, ta thật sự rất xấu sao?”

Khuôn mặt tròn mập mập, tay heo mập mập, đôi mắt híp lại không thấy con ngươi, ta cảm thấy rất buồn cười: “Đúng là rất xấu xí, nhưng mà, ta là người thọt, ngươi là nàng mập, hai ta kẻ tám lạng người nửa cân.”

Từ đó, trên đời không có Thần Ma Cửu Hoàng, mà chỉ có tiểu hồ ly Vô Cửu vì nàng mà tồn tại.

Lại nói khi nhìn thấy Doãn Tiêu hộ pháp, ta quả thật không dám nói là đã từng quen người này.

Ngày xưa công tử văn nhâ hôm nay đã yên phận, cây Bích Ngọc Tiêu trong tay biến thành một cây tẩu hút thuốc, ngụy trang cực tốt.

Chỉ tiếc, lấy vợ vô ý.

Mỗi ngày đều có thể nghe thất tiếng nàng hô tới quát lui, la hét ầm ĩ, ngay cả hàng xóm cũng có thể đọc thuộc lòng, nếu không phải là nhà chỉ có bốn bức tường thì là mình gả sai người rồi vân vân . . .

Khi Doãn Tiêu mặt đen lại tìm ta uống rượu giải sầu thì ta cười: “Ma giới đệ nhất công tử không ngờ ại có ngày hôm nay.”

Hắn bắt đắ dĩ thở dài: “Ở đâu sống thì chẳng phải đều là củi gạo dầu muối tương dấm trà sao? Thật ra thì cuộc sống này cũng không rất tốt, người đứng đứng quá cao, không chỉ dễ ngã xuống mà còn bị mây mù làm mờ mắt mê tâm.”

Ta im lặng, nhấp rượu cười nhạt.

Người đứng quá cao quả thật rất dễ ngã, nhưng nếu đứng dưới thấp để rồi bị người ta dẫm dưới lòng bàn chân, lúc đó người sẽ nhận ra mình không có sức để phản kháng, chính là lúc bị kịch cuộc đời người bắt đầu.

.....

Thời gian năm trăm năm trôi qua rất nhanh, muội muội từ một đứa trẻ nay đã trở thành một thiếu nữ.

Trừ đầu óc có hơi chậm chạp một chút thì không có cái gì bất thường, Doãn Tiêu hỏi ta nên tiếp tục lưu lại chăm sóc hay tìm một người tin được rồi đem nàng gả cho.

Ta đã do dự.

Ta không dám thừa nhận rằng mình đã yêu muội muội ruột thịt của mình, mặc dù Doãn Tiêu nói cho ta biết, ở Thần giới, huynh muội thành thân là chuyện thường tình.

Trong lúc ta do dự, Mặc Hằng xuất hiện kéo ta trở về hiện thực.

Đến bây giờ, ta vẫn không hiểu, làm sao hắn biết được chuyện này.

Thân thể của muội muội, trong thiên hạ chỉ có bốn người biết, ngay cả phụ thân cũng không biết được rằng nữ nhi của hắn còn sống.

Ta lặng lẽ ôm tay đứng sau cây cười nhạo hắn, nhìn hắn âm thầm xuất thủ muốn hủy diệt nửa viên ma nguyên kia, nhưng khi nhìn lại, hắn khiếp sợ lao đảo lùi lại phía sau, trên mặt đầy vẻ khó tin.

Hắn hiển nhiên chỉ biết một chữ không biết hai, cây tàn cung trên Bích Tiêu Thần Điện ngày hôm nay, dây cung bị đứt chính là kinh mạch của ta.

Hắn muốn dùng thần thân hủy cây Diệt Nhật Cung, đơn giản một câu, si tâm vọng tưởng.

Nhưng một khắc này ta cũng hiểu, cho dù chúng ta tử tử bảo vệ muội muội như thế nào cũng không phải là kẻ sách tốt. người duy nhất có thể bảo vệ nàng trên cõi đời này, chỉ có thể là bản thân nàng. Để nàng có thể sinh tồn trong cõi đời này thì chỉ cần có một trái tim kiên định.

Vì vậy, khi Mặc Hằng đưa thiệp giả tới thì ta không hề ngăn lại. ngày thứ hai, Doãn Tiêu sợ hãi chạy tới hỏi ta làm sao bây giờ, ta a lệnh bảo hắn viết một bức thư gửi cho phụ thân, trong thư chỉ viết tám chữ lớn.

— Bích Thủy Thảo Yêu, Thương Phượng Niết Bàn.

Mặc Hằng muốn lấy muội muội làm mồi nhử, xác định thân phận Già Di La chuyển thế, hủy không được nửa viên ma nguyên liền hủy hắc ma thân. Lưu Dục Thiên Quân và phụ thân ở ngoài sáng, Mặc Hằng ở trong tối, trận đánh này, bọn họ không có mấy phần thắng.

Cũng giống như Mặc Hằng ở ngoài sáng, ta ở trong tối, hắn cũng không có mấy phần thắng.

Nguyên bản số mệnh ngọc đá cùng vợ, ai chết vào tay ai, bây giờ vẫn còn quá sớm để nói điều này.

Việc duy nhất mà ta lo lắng không phải Mặc Hằng, mà là Lưu Dục Thiên Quân. Hắn có đôi mắt có thể nhìn thấy Thiên cơ, còn có một trái tim cứng rắn hơn cả băng đá, điều đáng lo ngại nhất là chưa từng có ai xuất thủ với hắn, tu vi của hắn cao tới đâu, cả thiên hạ không ai biết được. Cho dù là xảo trá như Mặc Hằng cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Nhưng hắn nắm chắc một điều, chắc chắn sẽ bị thương.

Mà ta, chỉ có thể đứng ở ranh giới cuối cùng của hắn, đánh hắn một kích thật mạnh.

Ta biết, một chiêu này không thể nghi ngờ chính là lưỡi dao liếm máu, nhưng vì muội muội, ta không có lựa chọn khác.

Sau khi Thiên kiếp muội muội kết thúc, ta bị nhốt trong Băng ngục, cả người máu chảy như suối nhưng vẫn ngẩng cao đầu nhìn Lưu Dục đắc ý cười lớn: “Thượng thần đại nhân, lần này ta thắng!”

“Người điên rồi!” Hắn nhìn ta, ngữ khí bình thản lãnh đạm không có chút tình cảm.

“Không điên không phải là ma, ta đương nhiên là kẻ điên.”

“Người cũng biết người làm hỏng đại sự.”

“A? Đại sự? Lợi dụng Thiên kiếp, đem sức mạnh Diệt Nhật Cung trên người nàng giảm tới mức thấp nhất, sau đó đánh nát tim nàng, để cho Mặc Hằng và chúng thần chết tâm, thiên hạ thái bình, đây là đại sự mà ngài muốn nói?”

Phụ thân gần như đứng không vững: “Trong mắt ngươi, ta là người như thế?”

Ta cười: “Nếu ta nói tiếp, ta sợ là ngài chịu không nổi.”

Lưu Dục lắc đầu nói: “Ngươi có biết, mục đích phụ thân ngươi thu thập ngũ sắc thần khí để làm gì không? Chính là để đem chúng lần nữa biến thành ngũ sắc thạch thay thế nửa viên ma nguyên kia, lấy gân thần tiên của mình làm kinh mạch xương cốt cho nàng. Mà bản quân một mạng nữa lại chuẩn bị cho nàng, đưa nàng một lần nữa tái nhập luân hồi.”

“Hay! Quả thật là hay!” Ta vỗ tay cười to, sau đó lạnh lùng chỉ vào phụ thân, “Chỉ tiếc là ta không thể trở mắt nhìn muội muội ta chết thêm một lần nữa! Tại sao! Trong khi nàng chưa biết được gì lại bị các người nắm lấy mạng sống của nàng! Huống chi nếu Diệt Nhật Cung bị phá hủy, ma nguyên không có, Ma Tôn vĩnh viễn tiêu vong, Thiên Ma Thành trọn đời bị đóng băng, Diêu Ca cũng vĩnh viễn không thể tỉnh lại! Li Diên, diệt trừ hết thảy chính là cách người chuộc lỗi sao?”

Phụ thân nhắm mắt lại, khuôn mặt xám ngắt: “Ngươi không thể mắc thêm lỗi lầm nữa.”

“Vậy xin phiền thượng thần đại nhân nói cho ta biết, cái gì là đúng? Cái gì là sai?”

“Bỏ qua là đúng, truy tìm chân tướng là sai; phá hủy ma nguyên là đúng, phục sinh Ma thần là sai; bỏ mình bảo vệ thương sinh là đúng, vì mình hủy thương sinh là sai.”

“Hoang đường chí cực! Các người muốn bỏ, tại sao không chịu đi hỏi xem người khác có nguyện ý bị các người bỏ hay không! Tại sao luôn muốn hi sinh người khác để thành toàn các người! Thành toàn cho các người một đời bình an!”

“Luôn phải có người hi sinh.”

“Vậy tại sao không phải là các người!”

“Người quá cực đoan.” Lưu Dục lại nói.

Ta tức giận công tâm (*) khác ra một bùng máu, lau khô miệng, ta vẫn cười đắc ý nói: “Lưu Dục hiền Quân, vừa rồi khi đem muối muối thu vào Liễm Tinh Thoi, nàng bị tổng cộng sáu đạo Thiên Lôi, nếu lúc đó ngài rat tay, chắc chắn là đã có thể hủy diệt nàng, đúng không?”

(*) tức giận công tâm: vì đau khổ phần nộ mà hôn mê là nộ khí công tâm, vì bị thương bị bỏng nguy hiểm đến tính mạng mà hôn mê là hỏa khí công tâm hoặc độc khí công tâm. Đây là cách gọi của Đông y.

Lưu Dục mi mắt khẽ run, mím môi không nói.

Ta từng bước truy sát: “Một khắc đó ngài đã nghĩ gì? Là mình hay là thương sinh? Tập thể hay là cái tôi? Những lời ngớ ngẩn này có lẽ chỉ có mình phụ thân ngu ngốc của ta nói ra miệng thôi, đúng không?”

Phụ thân tức giận nói: “Không được vô lễ với Thượng thần!”

“Vô lễ?” Ta lại cười liếc mắt nhìn Lưu Dục: “Thiên Quân đại nhân lúc trước muốn giết nàng, là vì bảo vệ một bí mật, sau đó lại không thể hạ thủ được, là bởi vì trong lòng ngài luyện tiếu, tất cả đều là tư tâm của ngài!”

Lưu Dục lắc đầu cười khổ: “Được rồi, bản quân nhận thua, Vô Cữu, người thật khó lường.”

Ta lão đảo đứng lên, vui vẻ cười: “Đa tạ Thần quân tán thưởng, ngài sẽ rất nhanh biết được, ta sô với tưởng tượng của ngài còn khó lường hơn . . .”

Lưu Dục khẽ hạ con ngươi: “Đáng tiếc, chấp niệm trong lòng người quá sâu, bản quân không thể thả người đi ra ngoài.”

Đưa lưng về phí bọn họ, ta ngẩng đầu nhìn mảnh trời nhỏ phía trên, cười yếu ớt nói: “Không sao, tâm nguyện cả đời này của Vô Cữu đã xong.”

Nên làm, sớm đã làm xong, đối với ta sinh tử đã không còn ý nghĩa gì.

Muội muối, người cũng biết mà.

Thiên đường không thể tới, địa ngục không thể đi, ca ca đã dùng máu tươi vì người xây nên một con đường sống.

Cho nên, người phải sống thật tốt rồi nghe tiếng bọn họ khóc!

31. Chương 31: Mạnh Mối

“Nha đầu chết tiệt, mau tỉnh lại đi!”

Thật ồn ào, người nào đang làm ồn lên vậy? Bảo Thù lật người lại, lầu bầu nói: “Trọng Minh người đừng náo loạn, để cho ta ngủ tiếp một lát nữa!”

“Pằng!” Một tiếng tát dứt khoát gọn gàng vang lên.

Bảo Thù “Vọt” ngồi dậy, trợn to hai mắt lên nhìn qua người trước mắt, ngẩn ra rồi sau đó oa oa khóc lớn lên, nhào tới ôm lấy nàng: “Mẹ! Chẳng lẽ người cũng chết rồi?”

Bảo mẹ hừ một tiếng, cả giận nói: “Người mới chết! Nói, mẹ để người tới Lang Hoa là để làm gì?”

“Ô ô. Tìm nam nhân tốt. Về nhà.” Bảo Thù khóc không ra hơi, “Nhưng là, ta không thể chịu đựng qua Thiên kiếp. Chết rồi. Ô ô, Vô Cửu ca cũng đã chết.”

“Thì ra ngày đó muội tới Lang Hoa bái sư là vì chuyện này.”

Dạ Vi thanh âm đột nhiên vang lên, Bảo Thù sợ hết hồn, đẩy Bảo mẹ sang một bên, mắt nhắm mắt mở liếc nhìn xung quanh một cái, lập tức sợ chui vào góc giường.

Nơi này căn bản không phải cái gì Âm Tào Địa Phủ, rõ ràng là Thất Bảo Điện!

“Bá mẫu, tiểu sư muội vừa mới tỉnh, ngài nên để cho nàng.” Dung Hoan đứng lên mới nói một câu lời nói, lập tức bị Quý cô nương trừng mắt một cái, chỉ có thể ngượng ngùng lùi nửa ngồi xuống.

“A? Con chưa chết sao?” Bảo Thù sờ sờ mặt lại sờ sờ cánh tay, di, cũng không còn đau nữa.

“Tất nhiên.” Dạ Vi đứng ở sau lưng Minh Quân, khéo môi cong lên.

Bảo Thù bầm đuôi một cái rồi đột nhiên há miệng ra, giống như nhớ tới điều gì, nàng kinh hoảng ngẩng đầu: “Vô Cửu ca đâu?”

“Hắn không chỉ là Vô Cửu ca của muội, còn là Ma giới Đại quân Sư Thần Ma Cửu Hoàng, cũng chính là Hắc y nhân trong Yêu thành.” Dạ Vi bình tĩnh giải thích, “Mấy ngày trước đây hắn bị sư phụ nhốt ở trong địa lao nhưng lại bị Vân Khương quý mẫu cứu đi.”

“Không thể nào!” Bảo Thù sắc mặt trắng bệch, cuống quýt từ trên giường nhảy xuống, “Trên Lang Hoa Sơn không thể dùng pháp lực, lấy pháp lực Vân Khương mà nói thì làm sao có thể ở dưới mí mắt sư phụ mang người đi?”

“Ma giới tàng long ngoạ hổ(*) , nào có người nói như thế chẳng tể.”

(*) tàng long ngoạ hổ: ẩn giấu nhân tài

Bảo Thù ngực như bị đá đè, quay mặt đi. Ngoài cửa có hai người đang đi vào, nhìn thấy Li Diên, cả người nàng run lên, nhưng khi nhìn thấy một cây tẩu hút hốc phiện, nàng không thể tin được dụi mắt lại nhìn lần nữa, sau đó lại chạy tới khóc thêm lần nữa: “Cha, thì ra ngài cũng không chết a!”

Li Diên nghe thấy lời này lập tức ngẩn người, trong lòng vui buồn lẫn lộn.

Doãn Tiêu cầm tẩu hút thuốc phiện gõ đầu nàng: “Làm sao mà cứ thấy người nào cũng nói là chưa chết hay không, làm sao nha đầu người lại có thể chết dễ dàng như thế được? Chẳng qua là sư phụ người vì chữa trị cho người đã tốn không ít công phu.”

Doãn Tiêu đẩy nàng ra trước, “Còn không mau dập đầu cảm ơn sư phụ.”

Bảo Thù thân thể cứng đờ, không dám ngẩng đầu, nàng không thể quên được vẻ mặt lúc đó của sư phụ, nếu muốn nàng chết, vì sao lại cứu nàng?

“Thôi.” Li Diên biết trong lòng nàng ngăn cách không thể biến mất lập tức, giơ tay lên, “Cuối cùng là vì sư hại người bị thương, người trách sư phụ, cũng là chuyện thường tình.”

“Ngài cũng là vì đại cục suy nghĩ, không cần thiết cùng nha đầu ngốc này giải thích.” Doãn Tiêu lấy thêm tẩu hút thuốc lại gõ đầu nàng, “Quỳ xuống!”

Bảo Thù “Phịch” một tiếng quỳ xuống.

Lại không hiểu ngẩng đầu lên: “Cha, sư phụ không phải nói ngài không thể rời khỏi Bích Thủy Sơn sao?”

Doãn Tiêu trên mặt lập tức vui vẻ, chấp tay nhìn Lưu Dục Thiên Quân cười cười, rồi lại cung kính hướng về phía Dung Hoan thi lễ: “Chuyện này phải đa tạ Tiểu Thiên quân rồi, thật ra là hắn viết một lá thư bảo Trọng Minh đưa tới cho ta, ta mới biết người xảy ra chuyện.”

Dung Hoan vội vàng đứng dậy đáp lễ: “Bá phụ không cần khách khí, việc rất nhỏ, việc rất nhỏ.”

Lưu Dục nhú mày, môi mỏng giật giật rồi lại nhin xuống.

Bảo Thù giờ phút này trong lòng chỉ nghĩ tới Vô Cửu, cố gắng nhớ lại câu sau cùng mà hắn nói bên tai nàng, nhưng tai nàng lại đột nhiên bị Bảo mẹ véo mạnh, đau tới nhe răng héch miệng. Đang định cầu xin tha thứ thì lại nghe thấy một câu khiến nàng suýt nữa thì thăng thiên:

“Nha đầu chết tiệt! Nói, đứa bé trong bụng ngươi là của ai?”

Không chỉ Bảo Thù ngẩn người, trong phòng trừ Lưu Dục và Li Diên, tất cả đều im lặng tập thể.

Li Diên hơi bất mãn quay đầu nhìn về phía Dạ Vi, Quý cô nương đã sớm mừng rỡ chạy đến bên người hắn, đâm vào ngực hắn một cái: “Hắc, không nhìn ra a, tiểu tử ngươi bình thường không lạnh không nóng không ngờ xuống tay lại rất nhanh!”

Dạ Vi lúng túng lấy cây quạt ra từ trong tay áo, che miệng lại ho nhẹ hai tiếng.

Bảo mẹ lập tức hiểu ra, buông ra Bảo Thù cả người như bùn loãng, nở nụ cười mà đi lại chấp tay thở dài: “Dạ Vi công tử, ngài là Minh giới Đại Điện hạ, Bảo nha đầu nhà ta mặc dù môn đệ không cao, nhưng cũng là một đại cô nương, trong sạch không có, ngay cả hài tử cũng đã có, ngài tốt xấu cũng nên cho nàng một cái danh phận chứ, đúng không?”

“Mẹ!” Bảo Thù đầu óc như gạo cháy, vội vàng giải thích, “Chuyện này và Nhị sư huynh.”

“Đương nhiên.” Dạ Vi cắt đứt nàng, vung lên vạt áo quỳ một chân trên đất, “Hài nhi đang muốn hướng phụ quân cùng sư phụ bái bái, ta cùng với tiểu sư muội đã sớm kết làm tam sinh minh ước, mong rằng hai vị thành toàn.”

Li Diên và Minh Quân liếc mắt nhìn nhau, Li Diên nói: “Thù Nhi, ngươi có bằng lòng không?”

“Ta.” Bảo Thù trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, khó trách mình lúc trước luôn cảm thấy phiền não bất an, nhưng đứa bé này. Nhị sư huynh. Tứ Sư Huynh. Làm thế nào? Nàng ngồi dưới đất, mắt nhìn về phía Dung Hoan.

Dung Hoan so với nàng cũng không tốt hơn chút nào, đôi miêu nhân u ám không chút ánh sáng, cả người lúng ta lúng túng, không biết lúc này đang nghĩ gì.

Tẩu hút thuốc phiện quơ quơ trước mặt, Doãn Tiêu nói: “Thù Nhi, chẳng lẽ còn có gì nan ngôn chi ẩn?”

Bảo mẹ đánh một cái vào ót nàng: “Nha đầu ngốc như ngươi thì biết nghĩ cái gì! Hôn nhân chuyện lớn từ trước nay đều là do cha mẹ định đoạt, hài tử cũng đã có rồi, ngươi còn nghĩ cái gì? Chuyện này cứ quyết định vậy đi!”

Vì vậy, chuyện này cứ thế mà được định đoạt.

Bảo Thù thần thần nhìn bọn họ rời đi, có thể gả cho Nhị sư huynh, là mơ ước của nàng từ lúc mới vào Lang Hoa. Nhưng là nàng có thể đoán trúng kết quả này nhưng lại vụn vụn không thể đoán được quá trình.

Nằm ở trên giường, bên tai vẫn còn vang lên những lời Bảo cha Bảo mẹ dặn dò, nàng mở to hai mắt nhắm xà nhà.

Nàng tin Dạ Vi sẽ không lừa nàng, nhưng nàng tin chắc chắn một điều rằng Vô Cửu không phải người xấu, ít nhất, hắn tuyệt sẽ không thương tổn tới nàng. Nhưng là, Dạ Vi nói, chuyện ở U Minh Quỷ Vực, chính là Ma giới Quân sư ở sau lưng Tuyệt Tử Anh bày mưu tính kế.

Nếu đúng thật như thế thì vì sao hắn lại muốn Dung Hoan phá hủy sự trong sạch của mình?

Những thứ này đều không quan trọng, quan trọng hơn là, hắn bây giờ đang ở đâu?

.

Ngoài Thất Bảo Điện, Quý cô nương cùng Lưu Dục đưa mắt nhìn đám người Li Diên rời đi. Đợi bọn hắn đi xa, Lưu Dục quay đầu lại lạnh nhạt nói: “Hoan Nhi, vì sao ngươi lại viết thư cho Doãn Tiêu?”

“” Dung Hoan đỡ đầu cúi đầu nhìn giày, hoàn toàn không nghe được hắn nói chuyện.

Lưu Dục dĩ nhiên biết hắn giờ phút này tâm loạn như ma, một khác kia, khi hắn biết điều này so với hắn còn hoảng sợ hơn ba phần. (130% đó []).

Thông thấu như Lưu Dục, căn bản không cần hỏi Dung Hoan đã xảy ra chuyện gì, lấy ánh mắt của hắn, quả quyết sẽ không thích một con tiểu yêu tinh bình thường như thế Con trai bảo bối và mẫu thân của hắn tính cách tương tự, tính tình lỗ mãng đơn thuần, hay bị người khác lợi dụng tình cảm mà không hề biết.

Cho nên hắn nghĩ định hủy diệt Ma Nguyên trong cơ thể Bảo Thù, một là làm Thiên Đế chết tâm, không cố gắng đi tìm thân phận chuyển thế của Già Di La nữa,; hai là hắn có thể tỉnh ra, giống như Diệu Ca năm đó, Bảo Thù sẽ trở thành đầu hỏa tạo nên chiến loạn lục giới, kinh sợ nhất là, lần này chiến loạn, lục giới sóng lớn nổi lên còn bản thân chính hắn thì gặp phải kiếp nạn mà mất mạng.

Hắn tuy có chín cái mạng, nhưng sớm đã cho đi gần hết, nay, hắn cũng giống như người bình thường mà thôi.

Nhưng làm cho hắn nghĩ không thông là, nay trong lục giới không ai có thể địch được hắn, vậy thì, rốt cuộc là ai có thể khiến hắn mất mạng?

Hắn không quan tâm lục giới long trời lở đất, cũng không quan tâm đến việc mình có thể sống đến năm nào tháng nào, Quý nha đầu và Dung Hoan mới là điều hắn khiến hắn không yên tâm nhất. Nếu như hắn rời đi, Quý nha đầu sẽ không có ai chăm sóc, mỗi tháng nếu không có người độ khí sẽ hồn xiêu phách tán Còn Hoan Nhi, nó vẫn còn là một đứa trẻ

Vì vậy, dù là vì lục giới, hay là vì bản thân hắn, Bảo Thù nhất định phải chết.

Vậy mà, ngay cả hắn cũng không ngờ tới, nhi tử và Bảo Thù hiện nay đều là yêu, chỉ bằng huyết mạch của hai đại Viễn cổ Thần tộc trong người lại có thể sinh ra một hài tử chín mạng

Làm gia tộc tuyệt chủng, tuy đã 7000 năm trôi qua, nhưng đó vẫn là nỗi đau khó phía trong tim hắn

Cho nên trong một khắc hắn đang xuống tay thì lại do dự, mà Vô Cửu đánh cuộc đúng là mình không đành lòng, bỏ qua thời cơ, còn phải lại chờ năm trăm năm sau Trừ lần đó ra, chính là thừa dịp nàng dễ thể hư sức kiệt, hắn sẽ phải tự thân động thủ.

Ngay cả mình thân tôn nhi cũng giết sao?

Lưu Dục nâng trán cười khổ, cái gì gọi là đem đá tự đập vào chân mình, hắn lần này coi như là linh ngộ được.

Đang suy nghĩ, Quý cô nương hung hăng đạp Dung Hoan một cước: “Người đồ ngốc này, mau nhìn Nhị sư huynh của ngươi mà học hỏi đi! Nhìn xem nhân gia Minh Quân người ta, còn trẻ như vậy mà đã có thể ẵm cháu tai, lão nương ta sinh người đã mấy nghìn năm rồi mà còn không biết còn phải chờ thêm mấy nghìn năm nữa mới được bông cháu đây?”

Dung Hoan ngớ ngẩn nửa ngày rồi mờ mịt ngẩng đầu lên: “Mẹ, thật ra thì đứa bé kia.”

“Hoan Nhi, “ Lưu Dục dứt lời của hắn, trầm giọng nói, “Người còn chưa nói, vì sao người lại viết thư cho Doãn Tiêu?”

Dung Hoan nháy mắt hồi hồn, phát giác mình suýt nữa nói lộ miệng, trái tim nhảy lên như đánh trống, há mồm hỏi: “Ai là Doãn Tiêu?”

Lưu Dục thoáng ngẩn ra, giải thích: “Cha của Bảo Thù.”

“Cha, hắn tên là Tiêu Doãn.” Dung Hoan cố buông lỏng người rồi nhún vai một cái, “Là Nhị sư huynh bảo ta viết, hắn nói sư phụ và cha đem Vô Cửu đi, lại lo tiểu sư muội khi tình lại sẽ hờ dờ nên bảo ta viết một phong thư gửi cho Tiêu bá phụ, lấy danh nghĩa của hài nhi mới hắn tới Lanh Hoa sơn thăm tiểu sư muội.”

.

Thiên giới, trong Bích Tiêu Điện.

“Lá thư này thật sự do Dung Hoan gửi đi? Người chắc chắn?” Mặc Hằng nhỏ giọng hỏi lại một lần nữa..

“Đúng vậy.” Một thanh âm không chút cảm xúc trả lời.

Sau khi người nọ rời đi, Mặc Hằng đang đi đi lại lại trong điện thì nghe thấy tiếng bước chân vang lên sau lưng, mới xoay người nói: “Liệt nhi, người cảm thấy trong hai người bọn họ, ai mới là Ma Thần chuyển thể?”

“Bẩm phụ hoàng, hài nhi cho là Dạ Vi.” Chắp tay lãnh đạm nói.

“A? Nói một chút xem.”

“Minh Quân thật thật giả giả, không thể tin, đó là điều thứ nhất; Lưu Dục bo bo giữ mình, quả quyết sẽ không tự tìm phiền toái, đó là điều thứ hai; Dung Hoan thiên tư có thừa nhưng lòng dạ lại thiếu, đó là điều thứ ba; Dạ Vi sâu không lường được, tất thành họa lớn, đó là điều thứ tư.”

Mặc Hằng lắc đầu: “Liệt Nhi, mọi việc chớ để chỉ nhìn mặt ngoài, thường thường điều không có khả năng nhất, lại càng có thể. Lưu Dục xưa nay tự phụ hơn người, ở trong mắt của hắn mà nói thì không hề có chuyện gì gọi là phiền toái, hơn nữa năm đó nếu không phải là hắn”

“Muốn diệt trừ Lưu Dục, cũng không phải là việc khó.” Hân Liệt hờ hững mở miệng, “Hơn nữa, không cần phụ hoàng ngài tự thân động thủ, đã có người làm thay rồi, chúng ta chỉ cần ngồi mát ăn bát vàng là được. Vả lại cho dù Dung Hoan sư đệ có phải là Ma Thần chuyển thể, ván cờ này, hai cha con bọn họ không còn đường lui nữa rồi.”

Mặc Hằng tán dương gật đầu một cái, cười nói: “Người quả nhiên thông minh.”

Hân Liệt hạ mắt nói: “Đều nhờ phụ hoàng dạy dỗ, nếu muốn thái bình thịnh thế, phải trả giá thật lớn, phải có điều dứt bỏ, đó mới là hành động của đại trượng phu.”

Rời khỏi thần điện, Hân Liệt đứng trên mây, nhìn thật lâu về phía chân trời.

Người ở tại thần giới, nhưng tâm của hắn ở nơi nào? Có thật là Ma Thần kiếp này, nhất định sẽ họa loạn trời đất?

Tám trăm năm, hắn ở Thiên giới trông coi thương sinh, vì nhân gian mang đến ánh sáng và hơi ấm, có từng một lần cảm thấy cô đơn? Hắn không biết, mà cũng không có lựa chọn khác để chọn. Vô Cữu điên rồi. Thế nhưng hắn lại hâm mộ một người điên. Có phải hắn so kẻ điên còn điên hơn

“Biểu ca, ngài đứng ở nơi này nhìn gì vậy?”

Hân Liệt khẽ liếc mắt, Bích Ngưng nhẹ nhàng đi đến, hành lễ, cười nói, “Mới vừa bồi cô đánh cờ, Thiên nô đi vào bẩm báo nói ngài hồi cung rồi, cô bảo ta đến bồi ngài trò chuyện.”

“Bản quân nghĩ một mình yên lặng.” Hân Liệt quay đầu, lạnh lùng nói.

Bích Ngưng cắn cắn môi, tiến lên một bước: “Bởi vì Thần Ma Cửu Hoàng, ngài cùng Thương Kiệt thái tử tỷ thí bị lùi lại một tháng, đến lúc đó. chuyện đính hôn”

Hân Liệt liếc nàng một cái: “Người muốn nói gì?”

“Cô đã nói cho ta biết, Bảo Thủ hắn là nữ nhi của Li Diên Thượng Thần, nàng và ngài giống nhau, đều là tôn quý viễn cổ thần tộc hậu duệ. Ta biết, người trong lòng biểu ca là nàng. Mà ta thích.”

“Dung Hoan sư đệ.”

“Ngài. Ngài làm sao biết?”

“”

Chuyện dưỡng thai bị bàn tán xôn xao, hắn coi như là người bị cấm sùng đội trên đầu, hắn muốn không biết cũng khó khăn.

Bích Ngưng hai má ửng hồng: “Lúc trước ta ghét Bảo Thù, là hoài nghi nàng. Nhưng mà bây giờ không sao . . . biểu ca, phụ vương ta hiểu rõ ta nhất, chỉ cần hai người chúng ta cùng phản đối, hôn sự này”

“Yêu người là một chuyện, gia tộc lại là một chuyện khác.” Hân Liệt giọng mỉa mai, cười nói, “Đừng nói Lưu Dục Thiên Quân gia môn người với cao không tới, cho dù là mẫu hậu hay cậu cậu cùng không thể giúp người.”

Bích Ngưng vẻ mặt chán nản, cắn răng nói: “Ta tuyệt sẽ không để cho bọn họ định đoạt vận mệnh của ta!”

Hân Liệt buồn cười xoay người, đôi mắt đỏ bừng như nhuộm máu, cúi người nhìn nàng: “Số mệnh rất là công bằng, người sáu trăm năm cao cao tại thượng, đứng trên đầu người, nay, người đương nhiên phải vì gia tộc mà bán mạng. Nhà đầu gối, chỉ muốn làm công chúa vô ưu, không muốn làm hoàng tộc vật tế, trong cõi đời này, nào có chuyện tiện nghi như thế?”

“Vậy ngài thì sao? Ngài cam tâm sao?” Bích Ngưng chưa từ bỏ ý định nhìn chằm chằm hắn.

“Thời gian lâu dài, cam tâm cũng biến thành không cam tâm, mà không cam tâm, cũng sẽ dần dần cam tâm.”

“Có ý gì?”

Hân Liệt khẽ nhắm mắt, ấn ký màu đỏ trên trán phát sáng, Bích Ngưng cuống quýt lùi về phía sau, nhìn hắn hiện ra chân thân, giương cánh bay thẳng xuống dưới. Thân thể bị lửa nóng thiêu nóng không chịu nổi, bên tai, lại truyền đến thanh âm lạnh như băng của hắn:

“Ý ta là, ta sẽ là Vương còn người Bích Ngưng cũng sẽ phải làm Vương hậu, cảm phiền công chúa tự giải quyết cho tốt!”

Bích Ngưng thân thể chấn động, chán nản ngã ngồi trên mặt đất.

Một đường đi xuống, Hân Liệt dừng lại bên ngoài Vô Vọng Điện, vừa hóa thành hình người xong thì lập tức sững sờ.

Bảo Thù trong ngực ôm Tiểu Bạch, đang ngồi dưới ở mái nhà cong ngủ gà ngủ gật, đầu như gà mổ thóc, một bãi nước miếng chảy bên bờ môi, tướng ngủ xấu vô cùng.

Một màn này, Hân Liệt cũng không cảm thấy xa lạ.

Hắn đi tới, vốn định ôm nàng về phòng đi, nhưng một khắc khi sắp chạm được nàng, động tác tay lập tức chần chừ. Mi mắt rung động mấy lần, hắn cuối cùng lựa chọn đẩy nàng một cái.

Nàng bỗng dưng mở mắt, kinh hãi co rụt về phía sau: “Đại đại đại sư huynh!”

“Ban đêm gió rét, tiểu sư muội trọng thương mới khỏi, hơn nữa người mang. chạy tới nơi đây làm cái gì?”

Hắn giọng nói mặc dù lạnh lùng nhưng từng chữ từng chữ lại lộ ra sự quan tâm săn sóc, Bảo Thù tự nhiên nghe ra. Cúi đầu, nàng nhỏ giọng ngập ngừng: “Muội tới đem Hoàng kén trả lại cho huynh.”

Thanh âm càng lúc càng thấp, thấp hơn cả bụi rậm.

“Người nói không sai, đã đến lúc nên trả ta rồi.” Hân Liệt giơ tay lên đỉnh đầu nàng, phòng hộ tráo từ thân thể nàng hút ra, nếu như, hắn cũng có thể thu hồi lại cả trái tim của hắn thì tốt biết mấy?

“Vậy. Muội đi nha.” Bảo Thù vẫn cúi đầu đứng dậy từ dưới đất.

Đang lúc nàng vội vàng chạy ra khỏi bốn bức tường cao khiến người ta thở không thông thì nghe thấy Hân Liệt ở phía sau lạnh lùng mở miệng: “Thù Nhi, ta không trách muội, nhưng ta tuyệt sẽ không tha thứ Dạ Vi!”

Đợi chút.

Bảo Thù lúng túng dừng lại, quay đầu lại nhìn hắn: “Đại sư huynh, huynh vừa mới nói gì a?”

32. Chương 32: Chi Chiến Mở Màn

“Đại sư huynh nói, huynh ấy sẽ không bao giờ tha thứ cho ta”

Một chiếc áo khoác lông cáo trắng được khoác lên vai Bảo Thù, Dạ Vi nắm lấy bàn tay nhỏ lạnh buốt của nàng, giọng nói như giận nàng mà lại cũng như giận mình “Tại sao đi ra ngoài lại không nói với cha mẹ một tiếng? Bây giờ họ đang đi tìm muội đây.”

Bảo Thù cúi đầu, vì sao nàng lại trèo cửa sổ tử đi ra ngoài, vì sao không dám để cho họ biết, ngay cả bản thân chính nàng cũng không biết nữa “Bởi vì. Bây giờ đã khuya lắm rồi, muội sợ quấy rầy đến Lưu Dục Thiên Quân bọn họ.”

“Nha đầu này.” Dạ Vi khẽ cười một tiếng, đưa ngón trỏ đẩy trán nàng một cái.

Quay lưng lại, Hân Liệt định sải bước đi vào trong điện thì lại bị Dạ Vi gọi lại: “Sư huynh chẳng lẽ vẫn chưa biết chuyện sao?”

Hân Liệt không trả lời cũng không quay đầu lại, chỉ dừng chân lại.

Dạ Vi trầm giọng: “Đông Hải Long Vương, ở ba canh giờ trước, thần hồn tịch diệt rồi.”

“Cái gì?” Hân Liệt kinh hãi lập tức xoay người, “Chết như thế nào?”

“Căn cứ Long cung Sứ giả miêu tả, sư phụ suy đoán ra hẳn là chết bởi Tuyết Ma công.” Dạ Vi dừng một chút, lại nói, “Sư phụ còn nói, phương pháp xuống tay của hung thủ cực kỳ giống Ma Tôn Già Di La.”

Bảo Thù không nhịn được hỏi: “Ma Tôn không phải đã chết hơn nghìn năm sao?” Chẳng lẽ là Vô Cửu ca?

Hân Liệt đôi ngươi đỏ như máu rung động, nhìn chăm chú vào Dạ Vi nói: “Nhị sư đệ, ba canh giờ trước, người ở nơi nào?”

“Ở Mộng Hồi Điện đánh cờ cùng sư phụ.” Dạ Vi tránh ánh mắt của hắn, đưa tay phải bốt tuyết động trên vai, thần nhiên nói, “Ngũ Hành Trường lão cũng ở đây, nếu là sư huynh không tin có thể đi hỏi.”

Hân Liệt đang định mở miệng, thì trên trời đột nhiên rơi xuống một vật thể đầy lông, nặng nề ngã xuống đất. Bảo Thù lập tức trốn ra sau lưng Dạ Vi, một hồi lâu sau mới dám thò đầu ra nhìn.

“Bái kiến thái tử điện hạ.” Vật thể đầy lông lúc này giờ đã biến thành hình người quỳ xuống đất.

“Chuyện gì?” Hân Liệt mày kiếm cau lại.

“Bẩm điện hạ, Thiên đế có lệnh, mệnh ngài mau trở về Thiên cung!”

“Là vì chuyện của Đông Hải Long Vương?”

“Bẩm điện hạ, không những như thế. Nửa canh giờ trước tin dữ truyền vào Thiên cung, Thiên Hậu nương nương bị thương không dứt, Thiên đế vốn định nhanh chóng chạy tới Đông Hải, lại có Thiên binh báo lại, nói. Nói có người xông vào Bích Tiêu Thần điện, giết mười hai tên thủ vệ trong điện, đánh cắp Diệt Thiên Cung!”

Hân Liệt mặt trầm như nước, nắm tay nói: “Chuyện lớn như thế mà trong Thiên cung lại không người nào phát giác?”

“Bẩm điện hạ, người tới pháp lực cực cao, đừng nói Thiên cung không người nào phát hiện, ngay cả mười hai tên thủ vệ, chưa kịp phản kháng đã một chiêu mất mạng. Rất nhiều Thần Quân lên lút nói. Nói.”

“Nói gì?” Hân Liệt không nhịn được phẩy tay áo một cái.

“Bọn họ nói Ma Tôn Già Di La trở lại. Trở lại báo oán rửa nhục rồi.”

Trong tim giống như bị một viên đá đánh mạnh vào, Bảo Thủ cả người khẽ run lên. Đợi đến khi một luồng nhiệt lướt qua mặt, nàng mới biết Hàn Liệt đã rời đi rồi, vội hỏi Dạ Vi: “Có phải là do Vô Cửu ca làm không?”

Dạ Vi tựa như đang trầm tư, bị nàng kéo lại thì tức thì hồi hồn, vội an ủi: “Theo lý thì không phải, ta và Vô Cửu đã giao thủ, tu vi của hắn chưa đạt tới mức độ này. Huống chi, Tuyết Ma công chính là bí kỹ Ma giới Vương tộc, không thể nào truyền ra ngoài.”

Nghe lời này, Bảo Thủ trong lòng ngũ vị lẫn lộn, không rõ là tư vị gì.

Cúi đầu, nàng nước mắt đổ rơi rào rào: “Không phải là tốt rồi. . . . Nhưng, Vô Cửu ca rốt cuộc đang ở nơi nào? Hắn tại sao phải rơi vào ma đạo? Hắn có phải đã bị sư phụ giết chết?”

“Đứa ngốc.” Dạ Vi không biết nên khóc hay cười xoa đầu của nàng, lại đem áo khoác kéo chặt lại một chút, “Hắn là nhi tử của sư phụ, sư phụ làm sao có thể nhẫn tâm giết hắn? Cùng lắm là đem hắn giam lại mà thôi.”

“Vậy hắn hiện tại bị giam ở trong Lang Hoa địa lao sao?” Bảo Thủ đầy cõi lòng chờ mong nâng lên đôi mắt đầm lệ.

“Theo suy nghĩ của ta thì sợ là hắn không ở Lang Hoa.”

“Vậy thì ở nơi nào?”

Dạ Vi dắt nàng đi về hướng Thất Bảo Điện, trong bóng đêm mịt mờ, bóng dáng bị kéo dài ra, “Trong Lục giới, nơi có thể so sánh Lang Hoa Tiên sơn còn phải gió thổi không lọt, chỉ có Vân Hải Tuyết Vực.”

Bảo Thủ khựng lại một bước, lúng túng nói: “Nhà Tứ sư huynh sao?”

Dạ Vi “Ừ” một tiếng, rồi lại hạ giọng nói: “Nghe đồn Vân Hải Tuyết Vực nằm ở phía bên kia chân trời, xung quanh bày hư không ảo cảnh, ngay cả Thiên đế cũng không biết rõ được vị trí chính xác, dựa vào giao tình giữa Minh giới và Quỷ cô nương cũng chỉ biết rằng vị trí nhập khẩu của nó nằm ở trên núi đào tiên nằm cạnh đó.”

Bảo Thủ không hiểu nói: “Vậy sao các huynh không hỏi Tứ sư huynh?”

Dạ Vi bật cười: “Vân Hải Tuyết Vực nhập khẩu, chính là bí mật của Lão Tứ gia tộc, chúng ta làm sao có thể hỏi?”

Bảo Thủ chán nản rũ xuống đầu, giơ tay áo lên lau nước mũi, bước chân dần dần chậm lại: “Nếu như Vô Cửu ca quả thật bị Lưu Dục Thiên Quân bắt vào Vân Hải Tuyết Vực, vậy hắn có phải là cả đời cũng không ra được?”

“Sẽ không, rất nhanh muội có thể nhìn thấy. . . .”

Lời nói ngưng lại, Dạ Vi căng thẳng nắm chặt tay nàng: “Muội đừng nghĩ tới hắn nữa, tâm tình không tốt, sau này đứa trẻ sinh ra không chừng sẽ rất xấu xí.”

Câu chuyện đột nhiên lái sang hướng khác khiến Bảo Thủ ngẩn ra hồi lâu.

Rốt cuộc, nàng lại bắt đầu than vãn: “Nhị sư huynh, đứa nhỏ tại sao lại muốn. . . .”

Tại sao lại muốn? Làm sao có thể lưu? Dạ Vi không ngại mình không còn thân xử nữ đã là vạn hạnh, hôm nay lại muốn cho hắn giúp người khác nuôi con hay sao? Loại chuyện như vậy đối ở trên người đàn ông khác thì làm sao có thể vui vẻ chịu đựng được?

Dạ Vi như đoán được suy nghĩ trong lòng nàng, đưa ra ngón út chọc chọc chóp mũi của nàng, môi cười nói: “Muội đừng quên, ta cũng không phải con trai ruột của phụ quân, hắn không phải cũng đem ta nuôi lớn sao?”

“. . . .” Bảo Thủ biết nhiều lời vô ích, nhưng nàng trừ khóc ra cũng chỉ có thể khóc mà thôi.

Khóc lóc, than vãn, nằm ở trong ngực Dạ Vi bị thương thảm thiết quên trời quên đất. Thời gian chỉ mới nửa năm, thế giới của nàng từ mất đi sắc thái rồi đến lâm vào hắc ám, nàng thậm chí không có thời gian đi suy nghĩ, ác mộng từ cái này đến cái khác liên tiếp hiện ra trong đầu nàng.

Vì vậy, nàng bắt đầu sợ ban đêm.

Có phải chỉ cần vẩn trợn tròn mắt không nhắm lại, mặt trời là có thể vĩnh viễn không xuống núi?

Trở lại Thất Bảo Điện, Lưu Dục bọn họ đều không ở đây, có lẽ đã cùng đi lên Cửu Trọng Thiên. Bảo mẹ vừa thấy nàng, vốn định tức miệng mắng to, nhưng lại thấy Dạ Vi hết lòng chăm sóc, nín giận không nói, hốc mắt lại có chút hồng hồng.

Hai mẹ con hàn huyên tới tận bình minh, sáng sớm ngày thứ hai, Doãn Tiêu nói phải quay về Bích Thủy Sơn.

Li Diên và Lưu Dục đi Đông Hải Long Cung, lại không tìm được Dạ Vi, nhiệm vụ đưa tiễn liền rơi vào trên đầu Dung Hoan. Nhìn Bảo Thù bộ dạng ốm bệnh, Dung Hoan vốn định mời bọn họ ở thêm mấy ngày, nhưng hiện tại, trên Thần giới liên tục có chuyện lớn xảy ra, Lang Hoa cũng sắp không còn yên ổn nữa.

Suy đi xét lại, cuối cùng chỉ có thể gật đầu đáp ứng.

Đưa qua một trấn, lại đưa ra một tòa thành, đi lại mấy bước liền ra khỏi Lang Hoa kết giới. Bảo Thù lưu luyến không rời kéo tay Bảo mẹ, lại ngửa đầu nhìn Doãn Tiêu, nước mắt nước mũi lau liên tục.

“Cũng sắp làm mẹ rồi, làm sao vẫn còn như một đứa bé như vậy.” Doãn Tiêu thương yêu ôm nàng vào trong lòng, “Hôm nay nhìn người có mỗi quy túc (*) tốt như vậy, làm cha như ta cũng coi như yên lòng. Nhớ, sau này mọi việc đều phải nghe theo lời sư phụ, không được ngỗ nghịch phạm thượng.”

(*) quy túc: = chốn đi về, kết quả, trong câu này có nghĩa là nhà chồng

Bảo Thù nghẹn ngào đáp một tiếng.

Nhìn bọn họ dần đi xa, bóng lưng biến thành hai chấm đen nhỏ, cuối cùng biến mất không thấy gì nữa, Dung Hoan đôi môi mấp máy hồi lâu, mới nói: “Tiểu sư muội, chúng ta trở về đi thôi.”

Bảo Thù không lên tiếng, nhưng bụng ngược lại “Cô lô lô” vang lên mấy tiếng.

Lúng túng quay đầu đi, nàng e sợ nhưng mở miệng: “Cái đó. Đi thôi.”

“Có muốn đi ăn trước chút gì? Dù sao.” Dung Hoan ánh mắt xẹt qua bụng của nàng, lập tức chuyển con mắt về, hắng giọng một cái nói, “Ta biết rõ xung quanh đây có một quán rượu rất tốt, nếu không thì chungta qua đó một lát?”

Bảo Thù trầm nghĩ, quanh Lang Hoa, người tám phần chỉ có quán rượu là quen thuộc nhất.

Chỉ là nơi có thể để cho Dung Hoan khen ngợi, nhất định là có chỗ hơn người, chần chờ chốc lát, nàng vẫn gật đầu.

Quả thật là tốt địa phương a.

Ngồi ở lầu hai trước lan can, Bảo Thù nâng má nghe dưới lầu cô nương hát, nhìn chút oanh oanh yển yển đi tới đi lui rót rượu rót trà. Tiếng đàn coi như là có thể động tâm, rượu vào tiêu sầu, ngực sữa lộ ra hơn nửa phần, thiên đường nhân gian a

“Cái đó, chúng ta còn là đổi nơi khác đi? Chung quanh đây còn có một quán rượu khác cũng không tệ.” Dung Hoan âm thầm lau mồ hôi, hận không được một tát đem mình dắt trên tường!

“Không cần, sư huynh, nơi này tốt vô cùng.” Bảo Thù khê mỉm cười, nơi này so với tưởng tượng của nàng quả nhiên giống nhau đến chín mười phần.

“Khụ khụ, nơi này thật không phải thanh lâu, chỉ là quán rượu chiêu đãi khách nhân.”

Dung Hoan lời còn chưa nói hết, bả vai bỗng nhiên trầm xuống, một mùi thơm ngào ngạt đột nhiên tràn vào lỗ mũi, sau tai ngứa ngứa, làm như có người nhẹ nhàng thổi hơi vào.

“Ai u, Lưu công tử lâu rồi không có tới nha.”

Tóc gáy từng sợi dựng lên, thanh âm này Dung Hoan rất quen thuộc, “Yến Nương, đừng làm loạn.”

Diễm Nương? Có phải hay không Diễm Nương(*) trong kịch hay nói ?

(*) trong kịch thường có một nhân vật xinh đẹp (thường là kỹ nữ) gọi là Diễm Nương

Bảo Thù lập tức dời tầm mắt trở lại, định thần nhìn lại, quả nhiên là người cũng như tên a!

Yến Nương không để ý tới có người nhìn chăm chăm vào nàng, cả người thuận thế ngồi trên đùi Dung Hoan, một đôi tay thon trắng ôm cổ hắn: “Thế nào, hôm nay có mỹ nữ làm bạn, liền quên Yến Nương sao? Ta thấy nàng cũng không có gì chỗ đặc biệt nha?”

Hai vú nửa hơn nửa, thỉnh thoảng cọ vào ngực Dung Hoan, Bảo Thù một đôi mắt hạnh híp lại, giống như tụ ánh sáng, trực tiếp nhìn chăm chăm vào bộ ngực sữa, không để ý tới sự mỉa mai trong lời nàng.

“Đừng làm loạn, nàng là tiểu sư muội của ta.”

Dung Hoan đã sớm sợ tới hoa dung thất sắc, lại thấy Bảo Thù nhìn mình chăm chăm, cảm giác xấu hổ chưa từng biết trước đây đột nhiên ập tới, lập tức đứng dậy, Yến Nương cũng lập tức ngã xuống đất, tay mềm hươ lên làm cho tấm khăn lụa trải bàn bị kéo lệch sang một bên.

Thịt mỡ nước canh dội hết lên người Yến Nương, Bảo Thù đương nhiên cũng không thể may mắn thoát khỏi.

“Muội có sao không? Có thấy nóng không?” Dung Hoan lòng như lửa đốt phải đồ ăn trên người nàng.

Bảo Thù lui về phía sau hai bước: “Ta không sao, nếu không có ăn, chúng ta nhanh chút về núi đi đi.”

“Bên ngoài gió tuyết lớn, lại không thể dùng pháp lực, cả người muội ướt nhẹp thế này thì làm sao có thể được?” Dung Hoan cau mày, hơi chán ghét trừng mắt nhìn nữ nhân vừa đứng dậy từ trên đất, đôi mắt chột sáng lên.

Hắn từ trong tay áo lấy ra một thỏi vàng, đặt mạnh lên bàn: “100 Kim, mua một bộ xiêm y của người.”

Yến Nương vốn đang tức giận thì lập tức cười tươi như hoa, đem thỏi vàng thu lại, kiêu mỹ cười nói: “Ai u, nghe công tử nói kìa, cần gì mạnh tay thế, có thể giúp đỡ công tử, chính là phúc phận của Yến Nương đâu.”

Đừng nói nàng biến sắc mặt thay đổi so lật sách còn nhanh, Bảo Thù gương mặt cũng lập tức nhả lại .

100 Kim ! Mua xiêm y? Chừng đó cũng đủ để mua nàng rồi!

Còn chưa kịp cự tuyệt, Bảo Thù đã bị Yến Nương kéo vào khuê phòng, lúng túng đứng trong phòng, nhìn nàng từ trong ngăn tủ lấy ra một cái áo lông màu trắng: “Tiểu cô nương, tới thử xem vừa người không?”

Bảo Thù cởi chiếc áo ngoài đầy vết bẩn ra, mặc áo lông vào.

“Rất vừa người .” Nàng chất lười khen ngợi.

“Đó là đương nhiên.” Yến Nương che miệng cười nhạt, “Vốn là may cho người mặc, làm sao có thể không vừa đâu?”

Bảo Thù giật mình: “Người có ý gì?”

“Người nhìn kỹ xem ta là ai?” Yến Nương cười cười rồi đột nhiên xoay người lại, chỉ nghe “Xoẹt” một tiếng, giống như là tiếng da mặt bị xé xuống, xoay người lại, khuôn mặt trái xoan so với lúc này còn đẹp hơn nghìn lần hiện ra

Bảo Thù sống lưng lạnh cứng, sắc mặt trắng bệch, liên tục lùi về phía sau: “Vân Khương. . . . Vân Khương Quý Mẫu!”

Không đợi Vân Khương trả lời, Bảo Thù cuống quýt chạy ra ngoài cửa, vừa chạy hai bước, bỗng dừng ngã nhào trên đất. Áo lông màu trắng trên người giống như cứ động dậy một chút là lập tức siết chặt lại, làm cho nàng thở không ra hơi, nhưng cũng không làm nàng thở không được.

“Đừng động đây “ Vân Khương tốt bụng nhắc nhở nàng, “Thiên Tàm Vũ Y càng giãy dựa thì siết càng chặt. Nha đầu người yên tâm, chủ nhân có lệnh, người trong Ma giới chúng ta, ai cũng không thể thương người, trước mắt ta cần người giúp ta làm vài việc, người chịu đựng một chút.”

“Các người muốn đối phó Tứ sư huynh của ta ? !” Bảo Thù nghe lời không hề lộn xộn nữa, quả thật thoải mái hơn rất nhiều, ngẩng đầu lên, tức giận nhìn chằm chằm nàng, “Ta cho người biết, hấn ghét ta nhất, người tính sai rồi!”

Vân Khương giật giật khóe miệng: “Yêu Tinh ngốc ta thấy nhiều rồi nhưng ngốc như người, đúng là hiếm thấy.”

Nàng nắm cầm của Bảo Thù, đẩy miệng nàng ra, nhét một viên thuốc vào: “Huống chi, chúng ta cũng không muốn tổn thương hấn, ngược lại, chúng ta còn phải đưa cho hấn một cái bảo bối đây.”

Bảo Thù còn muốn hỏi nữa, nhưng đầu lại không nghe nàng sai bảo, trước mặt bỗng tối sầm, hôn mê bất tỉnh.

33. Chương 33: Cực Lạc Đảo , Diệt Thiên Cung

Hỗn độn Thiên Địa thuở còn sơ khai bị chia ra làm sáu phần, phân ra thành lục giới. Nơi giao nhau của lục giới là một đảo độc lập ngoài biển.

Đảo này bốn phía bị biển nước bao quanh, đảo được gọi là Cực Lạc, trên đảo cỏ hoang mọc thành bụi, cửa ra do hai con ma thú quý hiếm canh giữ, muốn rời khỏi đó còn khó hơn cả lên trời. Điều kinh khủng nhất là, Cực Lạc đảo không phải là chốn cực lạc , ở nơi này, thời gian vĩnh viễn đứng yên, bất cứ đau đớn nào cũng bị phóng đại lên một nghìn lần.

Nếu là tu vi kém, một khi bị thương, không cần đợi máu tươi chảy ra mà đã chết vì đau đớn.

So với xác ướp còn xấu xí mấy phần

Khoanh chân ngồi trên đá ngầm, tiếng sóng biển liên tục gào thét bên tai, Bảo Thù ngồi ném đá cái được cái không xuống nước, nhảy ba bước, nhảy năm bước, nhảy tám bước, thành tích càng ngày càng tốt nhưng tâm tình lại càng ngày càng xấu.

Rốt cuộc, thanh âm hoàn bội leng keng quen thuộc từ xa truyền vào tai.

“Huynh đã về rồi!”

Bảo Thù mừng rỡ vứt hết tất cả đá nhỏ, từ đá ngầm nhảy xuống, lội qua nước biển đi lên bãi biển.

“Hôm nay có thỏ còn có gà rừng.” Dung Hoan giơ dò trong tay lên hươu, ngón trở về nên một đường bạch quang, một đồng lửa xuất hiện, “Ta nghĩ muối ăn cá cũng chán sấp chết rồi nên hôm nay, vì ta vì muối, ta quyết định đổi món.”

Nói xong, hấn ngồi trên chiếu, xắn tay áo tự mình làm lông gà. Bảo Thù chảy nước miếng ngồi xỏm một bên giúp hấn, nhưng khi nhìn thấy vết máu lớn trên tay trái hấn thì tim đột nhiên đau như bị ai bóp chặt lại.

“Sư huynh, huynh lại bị thương?”

Sớm nên nghĩ tới, nơi này ác thú khắp nơi, muốn từ trong miệng bọn họ chia một chén súp, ngay cả khi có pháp lực hộ thân thì cũng không phải chuyện dễ. vậy mà bây giờ nàng lại thật sự muốn biết, một vết thương nhỏ nếu đem cảm giác đau đớn phóng đại ra nghìn lần thì sẽ là cảm giác gì?

Dung Hoan hơi liếc qua tai một chút rồi lại cười bất cần, nói: “Bị móng vuốt trảo qua chút thôi, may mà bản đại gia trốn nhanh a!”

“Ngày mai không cần đi nữa, chúng ta ăn cá cũng tốt.” Bảo Thù xé một mảnh vải từ trên áo xuống, cố chấp băng vết thương lại, rồi lại cúi đầu nhìn mình một chút, xiêm y mình cũng sắp xé hết thành khăn lau rồi ...

Dung Hoan vẻ mặt như nhặt được tiền, đưa tay ra cho nàng ôm lấy, hắn bây giờ trên người coi như là sắc màu rực rỡ, nơi nào cũng là mảnh áo

Đợi nàng làm xong, hắn tiếp tục công việc trong tay, nhỏ giọng nói: “Ta không sao, muội thì sao? Không vì mình suy nghĩ một chút thì cũng nên vì hài nhi trong bụng mà suy nghĩ một chút chứ?”

Mỗi lần nhắc tới chuyện này, Bảo Thù sẽ gặp lập tức im lặng.

Từ khi nàng tỉnh lại, hắn luôn ở bên chăm sóc cho nàng.

Nàng không biết mình làm sao đến được Cực Lạc đảo, lại càng không biết hắn đi theo như thế nào, tuy đã gắng hỏi nhiều lần nhưng hắn luôn trả lời mơ hồ cho qua chuyện. Thật ra thì trong lòng nàng cũng có thể đoán ra bảy tám phần, nhưng mà hắn nếu muốn giả ngu, nàng cũng đành phải đi theo giả ngu. (phụ xướng phụ tùy)

Giả bộ một chút nhưng người lại thật sự ngu.

Vì thời gian vĩnh viễn ngừng lại nên nàng cũng không biết bọn họ đã ở đây bao lâu, chỉ thấy hắn từ cuồng vọng tự phụ, nay đã trở thành cẩn thận, từng bước đi câu nói đều phải suy nghĩ rồi mới làm.

Dù sao, muốn ở nơi này sinh tồn được cũng không phải là chuyện dễ, hắn còn phải phân tâm chăm sóc mình và hài tử.

“Chỉ tiếc, ta Huyền Băng kiếm bị Vô Cửu nấu chảy rồi, nếu không, cũng không đến mức binh khí cầm tay cũng không có.” Dung Hoan đưa tay ra cầm lấy một nhánh cây, xâu qua gà rừng và thỏ đem treo lên trên đồng lửa.

Vừa mới nghe hai chữ Vô Cửu, Bảo Thù không kìm được run rẩy, con người đen đảo quanh mấy vòng, nàng giả bộ vô ý hỏi: “Sư huynh, Vân Hải Tuyết Vực có phải cũng giống với Cực Lạc đảo không, cũng là khó vào khó ra?”

“Khó vào khó ra là thật, nhưng bên trong lại khác nhau một trời một vực nha, nhà ta rất đẹp rất đẹp a, có cơ hội dẫn người trở về xem một chút.” Lời vừa ra khỏi miệng, Dung Hoan tay đột nhiên khựng lại, sau đó lại cười khổ, lẩm bẩm nói, “Sợ là không có cơ hội.”

“Tại sao?”

“Chúng ta Vân Hải không cho người ngoài tiến vào. Huống chi Vân Hải cửa chính, trong thiên hạ chỉ có cha mẹ, Mạc Tu thúc thúc và ta biết mở ra thế nào, tộc nhân nếu muốn ra cửa buôn bán du lịch gì đều phải bẩm báo với cha ta.”

“Tại sao?”

“Còn nhỏ mà lấy ở đâu ra nhiều tại sao như vậy?” Dung Hoan thưởng cho nàng một cái gõ đầu.

“Cha huynh hình như không thích nói chuyện nhiều, nếu như tộc nhân ra vào đều phải bẩm báo như vậy không phải là rất phiền sao?”

“Ha, người cho rằng ai muốn đi ra ngoài là có thể đi ra ngoài à? Muốn ra thì trước một năm phải tới gặp Mạc Tu thúc thúc xin phép sau đó đợi tới ngày mười lăm tháng tám hằng năm cha ta mở cửa mới có thể ra vào.”

“Ách. Cảm giác giống như địa lao nha.”

“Nha đầu chết tiệt nàh người thì biết cái gì? Chúng ta Vân Hải từ thần dân cho tới dân chúng bình thường đều tính tình nhân từ, tu vi thấp như người cũng coi như là không thiếu, bảo mật nhập khẩu, trên thực tế là vì bảo vệ bọn họ. Vì vậy lần trước lục giới loạn chiến, chỉ có Vân Hải bình an vô sự. Cha ta không thích xen vào việc của người khác, đối với người trong tộc thì lại rất yêu thương đấy!”

Bảo Thù không nói gì nữa, tộc nhân trông nom nghiêm như vậy, nghĩ cứu ra Vô Cửu, chẳng phải là so với lên trời còn khó hơn?

Những đám mây màu tím trôi qua trên đỉnh đầu, trên Cực Lạc đảo lúc nào cũng là ban ngày. Mặc dù không có buổi tối nhưng không biết có phải do mang thai hay là do tập tính loài heo nhưng nàng ăn xong là lập tức cảm thấy buồn ngủ.

Lưng dựa vào đá ngầm, đem nàng lấy đầu nhỏ đặt lên bả vai Dung Hoan, chỉ chốc lát sau nàng đã ngủ nước miếng giàn giụa.

Cho đến nghe tiếng ngáy nhỏ của nàng, Dung Hoan gương mặt vốn thần thái khỏe mạnh dần dần biến mất, từng giọt mồ hôi lớn như hạt từ trên mặt lăn xuống, không biết lúc trước Vân Khương cho hắn uống thuốc gì mà vết thương trên người không những sẽ không khép lại, ngược lại ngày càng thối rữa, đau đớn tận tim xương.

Trong rừng rậm một bóng trắng thoáng qua, Dung Hoan đem Bảo Thủ đặt ở trên tảng đá, bày ra kết giới.

Đuổi theo tiến vào rừng cây, đi vào một sơn động.

” Hi Hi, thú vị thú vị, không nghĩ tới tiểu tử đáng chết nhà ngươi đánh nhau lại vui như thế, chịu đựng lâu như vậy mà cũng không chịu lên tiếng.” Một con dị thú đầu hươu thân cáo thân hình to lớn dị thường giơ một chân trước lên, cúi người nhìn hắn.

Một con dị thú đầu hươu thân cáo khác nhỏ hơn rất nhiều, lại ngửa lên đầu cười hí mắt nói: “Ha Ha, chơi thật khá chơi thật khá, hai huynh đệ chúng ta ở nơi này đợi mấy nghìn năm, trừ người kia ra thì người chính là người thứ nhất có thể chịu đựng lâu như vậy.”

Dung Hoan mặt như giấy trắng, tức giận thẳng cắn răng: “Hai con quái vật nhà ngươi muốn giết cứ giết, đừng có vũ nhục người khác!”

Có lẽ là rồi rãnh quá lâu, ngay một khắc hắn tiến vào Cực Lạc đảo, hai con dị thú này liên tục quẩn lấy hắn. Dung Hoan sống một ngàn hai trăm tuổi, chưa từng bị thương một lần, nhưng mấy ngày nay thì lại rất nhiều.

Hi Hi nhìn chằm chằm hắn: “Chúng ta khi nào thì vũ nhục người? Thật là không phân biệt tốt xấu, không biết hảo thú tâm (*)!”

(*) hảo thú tâm: lòng tốt của thú vật

Ha Ha cũng trừng hắn một cái: “Đúng vậy đúng vậy, không phân biệt tốt xấu, không biết hảo thú tâm!” Bỗng dưng, nó gãi lấy đầu mờ mịt nhìn về phía Hi Hi: “Đại ca, Lữ Động Tân là ai nha?”

Hi Hi cũng gãi gãi đầu: “Có lẽ là con chuột, không phải thường nói bắt chó đi cày, xen vào việc của người khác sao?”

“Không đúng không đúng, người nói lời này không phải hình dung chúng ta là chuột? Rõ ràng hắn mới là chuột a!” (chân thân của Dung Hoan là Chuột bạch Miêu nhân ^^)

“Đúng đúng đúng, đúng là Lữ Động Tân cắn chó, không biết hảo thú tâm!” (ta)

“Không đúng không đúng, chúng ta như thế thì chẳng phải là chó sao?”

“Di, đúng vậy.”

Cố gắng nhìn xuống một cổ vừa tanh vừa ngọt trong cổ họng, Dung Hoan suýt chút nữa là đem cả tim phổi đều phun ra. Phẩy tay áo một cái, hắn tức giận mắng: “Tất cả đều cầm miệng cho lão tử! Muốn chém giết muốn róc thịt thì cứ tự nhiên muốn làm gì thì làm! Bớt lè mề đi!”

Đánh trước so sau, hắn ngay cả một con ma thú cũng đánh không lại, chứ đừng nói là cả hai con cùng lên! Đáng giận hơn là bọn chúng còn sợ hắn đau chết không còn để chơi nên mỗi ngày chỉ dùng có ba phần sức lực.

Dù sao đều chết, chết sớm sớm siêu sinh!

Dung Hoan cắn răng, ngồi xếp bằng trên mặt đất, cũng không thèm nhìn bọn hắn một cái.

Ha Ha cũng không có cách gì đành nhìn Hi Hi, giống như đang trao đổi chuyện gì. Hi Hi cố làm vẻ thâm trầm lắc đầu, ho khan hai tiếng, cất giọng nói: “Được a được a, làm thật một còn một, ta thấy tiểu cô nương kia chơi còn vui hơn!”

Dung Hoan thân thể chấn động, ánh mắt lạnh lùng nói: “Người đã đáp ứng ta, sẽ không thương tổn nàng!”

Hi Hi nhìn trái nhìn phải, cuối cùng giơ một chân chỉ vào mình: “Là ta nói sao? Nha? Ta tại sao lại không nhớ gì hết nha? Lại nói, người chết rồi thì ai thêm quan tâm người?”

“Người!” Dung Hoan quanh thân nhất thời tràn ra từng trận khí lạnh, đôi người lạnh như băng. Đứng lên, trên cổ tay phải hần hiện ra Bích Thủy Thiên Mang, “Đã như vậy, lão tử bây giờ lập tức tiêu diệt đám bọn người!”

Vừa mới thấy Bích Thủy Thiên Mang, hai con ma thú kinh hãi liên tiếp lui về phía sau, Ha Ha trốn sau lưng ca ca sau nhắc nhở: “Thần khí này nhiều lắm là đem chúng ta đánh cho trọng thương, nhưng người lại chết không thể nghi ngờ nha. Được rồi được rồi, coi như ta tốt bụng không chạm đến nàng, để lại một con lợn trên Cực Lạc đảo thì sớm muộn gì cũng sẽ vùi thân trong bụng thú.”

Dung Hoan cắn môi, trên cổ tay phải tráp ngọc như ẩn như hiện.

Thật lâu, hần lạnh giọng nói: “Rốt cuộc các người muốn ta làm gì thì mới bằng lòng để nàng đi ra ngoài?”

Hi Hi lòng vẫn còn sợ hãi, hồi lâu mới nói: “Người cầu xin ta à, người chịu quỳ xuống cầu xin ta, ta liền suy nghĩ một chút.”

Ha Ha ở phía sau đá móng nó, nhỏ giọng nói: “Đại ca, đừng đùa quá mức.”

Lời nói chưa từng nói xong, liền chỉ nghe “Phịch” một tiếng, nó chưa tỉnh hồn lộ ra nửa đầu, thấy Dung Hoan quỳ gối trước mặt, cúi đầu xuống, hai quả đấm chặt nắm: “Nếu như người lại nuốt lời, ta Dung Hoan thề với trời, nhất định đem bọn người nghiền xương thành tro!”

“Chính là cảm giác này!” Hi Hi nâng vó trước lên dùng sức đá sang, vách núi đột nhiên bị đẩy ra, lộ ra mấy chục chiếc gương đồng khổng lồ, phản xạ lại ánh sáng bên ngoài, chói mắt dị thường.

Dung Hoan giơ tay lên che trán.

Ngay chính giữa sơn động, có một tảng đá lớn lơ lửng trong không trung, bên trên đó là một cây trường cung đã cũ.

” Hi Hi, Trường Cung là binh khí đưa cho người, tránh cho người nói ta lấy lớn hiếp nhỏ, còn có trên mặt mười cái gương đồng này, là một bộ tâm pháp khẩu quyết, chỉ cần người theo đọc, chỉ cần vừa nghĩ tới nó thì chiêu thức sẽ lập tức hiện lên trong đầu.”

“Ha Ha, trên Cực Lạc trên đảo đầu đón đầu chỉ tăng lên gấp nghìn lần, chỉ có người có sự nhẫn nại cực mạnh mới có thể ở đây tu hành, chờ tới lúc người vượt qua thân thể cực hạn, ngày ra khỏi đảo, người chính là thiên hạ vô địch a!”

Dung Hoan lão đảo đứng lên, đi đến trước cây trường cung, cười lạnh: “Hảo một cây Diệt Thiên Cung! Dây cung này chính là gân rồng của Đông Hải Long Vương? Trong gương lại sẽ là thứ tà môn yêu thuật gì đây?”

“Cái gì gọi là tà môn pháp thuật? Đây chính là Ma giới Vương thất bí kỹ Tuyệt Ma Công!”

“A? Ma giới muốn ta làm gì? Cầm cung thần đi Thiên giới gánh tội thay?”

Ha Ha gãi đầu: “Những thứ này chúng ta cũng không biết, chúng ta chẳng qua là thiếu người nợ một ân tình, nhất định phải trả. Nếu như người muốn mang tiểu cô nương rời khỏi đảo thì nhất định phải đánh thắng chúng ta.”

“Ta sẽ không cần Diệt Thiên Cung, cũng sẽ không học cái gì Tuyệt Ma Công, cho ta một năm rưỡi, ta cũng có thể đánh bại các người.”

Dung Hoan cười nhạt xoay người, mỗi bước một bước, tim giống như bị sét đánh, đau không thở được.

Hi Hi đứng sau lưng hắn nói: “Tiểu cô nương đã ăn độc dược, người có thể chờ, ta có thể chờ nhưng nàng chờ không nổi. Nếu là mười ngày nữa vẫn chưa rời đảo, nàng và đứa trẻ trong bụng nàng, một người cũng không giữ được!”

“Không sai không sai, một người cũng không giữ được!”

Dung Hoan thân hình hơi khựng lại, hơi nhắm mắt, lần nữa mở ra thì hắn cất bước đi ra cửa động.

Trở lại bãi biển thấy Bảo Thù nằm ở trên tảng đá còn đang ngủ, Dung Hoan hủy kết giới, lần nữa ôm nàng vào trong ngực. Hắn giờ phút này thực sự rất hận, hận vì sao trước đây hắn không chịu ngoan ngoãn học pháp thuật

Chỉ vì phụ thân hắn là Lưu Dục Thiên Quân, chỉ vì phụ thân hắn là người mạnh nhất trong lục giới, cho nên hắn và các thần dân trong Vân Hải Tuyệt Vực tất cả đều thần nhiên núp sau lưng phụ thân nhận lấy sự che chở của người, tự nhận tìm khắp lục giới, không người nào dám tổn thương hắn.

Hắn coi tất cả mọi chuyện đều là chuyện đương nhiên.

Bây giờ mới hiểu được, thì ra là phụ thân nhìn như tiêu dao, nhưng thực ra sống vô cùng mệt mỏi.

Hắn nhớ phụ thân từng nói: một người, chỉ có phát hiện đầu vai trọng trách nặng bao nhiêu, mới có thể kiên định đi từng bước trên đường đời.

Nhưng hắn chưa bao giờ cảm giác mình đầu vai có gánh nặng gì Ở Vân Hải có phụ thân và Mạc Tu thúc thúc, ở Lang Hoa có sư phụ và ba vị sư huynh. Mặc kệ là hắn ở nơi nào cũng đều không đến lượt tự hắn quyết định.

Hắn khẽ nhắm mắt, nhìn nàng co lại trong ngực như con mèo nhỏ. Hắn không muốn thừa nhận cũng không muốn thừa nhận, cô gái nhỏ này giống như độc dược ăn sâu vào tận ngũ tạng lục phủ của hắn.

Nhìn nàng chết, hắn không làm được, huống chi trong bụng nàng còn có đứa con của hắn.

Hôm nay, hắn nên làm gì đây? Trực giác nói cho hắn biết, trước mắt là một cái bẫy sẽ khiến cho hắn vạn kiếp bất phục, tuyệt đối không thể mở to mắt mà nhảy xuống.

Nhưng nếu không nhảy thì hắn có thể làm gì?

Bảo Thù ở trong lòng hắn, vô thức lẩm bẩm một câu: “Nhị sư huynh.”

Dung Hoan cứng người lại rồi nhếch môi cười tự giễu.

Hồi lâu sau, hắn lại đứng dậy, xoay người đi sâu vào rừng rậm.

Hi Hi Ha Ha giống như là sớm đoán được hắn sẽ quay lại, vẫn như cũ đứng chờ hắn: “Mười ngày a, nếu người có thể đánh bại chúng ta, nhất định sẽ tha cho các người hai người đi ra ngoài, đến lúc đó, người Lưu công tử chính là thiên hạ vô địch!”

“Thiên hạ vô địch! Thiên hạ vô địch! Lúc trước hắn cũng ở nơi tu thành Ma Thần đấy!”

Dung Hoan buồn bực không lên tiếng, đến gần tòa phi thạch.

Khép mắt, hít sâu một hơi, hắn đang mở mắt ra. Trong nháy mắt, tay phải cầm thật chặt cây trường cung đã cũ, cổ hết sức mang nó xuống khỏi kệ, nguyên bản bụi bặm bám đầy vết tích lưu lại nhưng đột nhiên kim quang tỏa ra, khiến cho hai con ma thú cũng phải quay lưng lại tránh đi.

“Diệt Thiên trong tay, thiên hạ trong tay, Dung Hoan, đây là số mệnh của người.”

Đột nhiên bên tai vang tới thanh âm của người nào đó, hơi có chút quen thuộc, Dung Hoan ngưng thần muốn nghe rõ thì thanh âm lại đột nhiên biến mất.

Thiên hạ vô địch? Hắn thần nhiên nhếch khóe môi, không biết là châm chọc mình hay châm chọc đối thủ.

Giết chết hai con quái vật, đem Bảo Thù rời khỏi địa phương quỷ quái này, hắn sẽ lập tức tự vẫn.

Muốn lợi dụng hắn? Không có cửa đâu!

34. Chương 34: Hoàng Hôn? Tảng Sáng?

Khi Bảo Thủ tỉnh lại, nàng giật mình nhận ra Dung Hoan không còn ở bên cạnh.

Sắc trời âm u, từng đám mây đen nặng nề nện bay trên trời, tiếng gió và tiếng thú vãn gào thét bên tai. Dụi mắt mấy cái, trong lòng không khỏi tò mò, trên Cực Lạc đảo không phải ngày nào cũng là ban ngày sao?

Nàng chống tay trên đá ngằm đứng lên, cũng không biết đã ngủ bao lâu, hai chân có một chút tê dại.

Đá chân lung tung vài cái, nàng vịn eo bẻ cổ đi về phía trước mấy bước, đột nhiên cảm thấy sống lưng lạnh lạnh. Bụng run lên, nàng cố làm ra vẻ vô ý quay đầu lại.

Dụi mắt, rồi lại dụi mắt.

Trước mắt nàng là con gì nha? Đen sì sì, đầu rất lớn, có rất nhiều chân, a Bạch tuộc?

“Sư Sư sư huynh! Cứu mạng a!” Bảo Thủ cao giọng hô to một tiếng, sau đó ôm đầu chạy về phía rừng cây. Nàng chưa bao giờ nhìn thấy con bạch tuộc nào to như thế! Thì ra lúc này không phải trời tối mà là bị nó che hết ánh sáng

Chạy chưa được mấy bước, eo đột nhiên bị một thứ gì đó mềm nhũn ôm lấy, nàng theo bản năng đưa tay xuống bảo vệ bụng.

Bạch tuộc giơ nàng lên cao, xoay phải xoay trái, rồi lại lấy một tay chạm vào đầu nàng, sờ mặt của nàng, có vẻ như rất tò mò.

Bảo Thủ khê thở ra một hơi, thì ra con bạch tuộc này có vẻ như chưa bao giờ gặp ngoại tộc nên tò mò thôi.

Nàng cố gắng cùng nó khai thông: “Người. Người có nghe hiểu ta nói gì không?”

Bạch tuộc nháy nháy mấy cái, Bảo Thủ không hiểu, nhưng theo từ trong đáy lòng xác định nó sẽ không hại nàng lòng. Vì vậy khi đang định mở miệng nói chuyện thì đột nhiên nghe thấy thanh âm hoàn bội quen thuộc. Quay đầu lại, cách đó không xa có một thân ảnh màu trắng đang sử dụng Mê Tung Bộ đi đến, chính là Dung Hoan.

“Sư huynh, đừng ra tay! Không cần làm thương nó!”

Bảo Thủ cúi đầu hô to về phía hắn, tiếc là đã trễ, một đạo bạch quang thoáng hiện, chỉ nghe trên cổ bạch tuộc “Phập” một tiếng.

Hoảng hốt vung tay, Bảo Thủ bị vứt ra xa mấy mét, mắt nổ đom đóm, Tai lại nghe “Phịch” một tiếng, bạch tuộc nặng nề ngã xuống một tiếng, tạo ra một hố sâu trên bãi biển.

“Huynh là đồ khốn khiếp! Muội đã bảo huynh không cần ra tay! Nó căn bản không có ý định làm tổn thương muội, nó chỉ đang chơi trò chơi với muội thôi!” Người còn chưa rơi xuống đất, Bảo Thủ liền bắt đầu hung hăng nổi đóa, lời vừa ra khỏi miệng ngay chính nàng cũng sợ hết hồn.

Xong rồi. Chết chắc.

Dung Hoan ôm nàng vững vàng thả xuống, sau đó lập tức giơ tay đầu hàng: “Được được được, xin ngài bớt giận, ta là đồ khốn kiếp, được chưa?”

Lần này đến lượt Bảo Thủ ghen hờn nhìn trân trối thật lâu.

“Không cần lo lắng, nó không chết được, ta đi sang xem một chút.” Dung Hoan vội vàng an ủi, xoay người đi thì tay phải đột nhiên bị Bảo Thủ kéo lại, cả người không nhin được run lên.

“Sư huynh, muội. muội cũng đi.” Thật ra thì nàng muốn xin lỗi, chỉ là lời đến khóe miệng lại nuốt trở vào.

Giữa hắn và nàng, người nào thiếu người nào, còn phân rõ sao?

Dung Hoan vốn muốn nói nguy hiểm, để nàng ở lại, lại quý thần xui khiến gật đầu một cái, mặc cho nàng lôi kéo, chậm rãi đi ra phía bờ biển. Gió biển cuộn cuộn, từng đợt sóng nổi lên đập vào đá ngầm, nhưng cũng không át nổi âm thanh rối loạn trong lòng hấn.

Thậm chí hấn còn nghĩ, nếu như con đường dưới chân có thể vĩnh viễn không đi tới điểm cuối thì tốt biết mấy?

Nếu như, nàng không ăn phải thuốc độc, nếu như, bọn họ có thể vĩnh viễn lưu lại ở đảo hoang tĩnh mịch này thì tốt biết mấy?

Bạch tuộc co quắp rất lâu, có vẻ như đã kiệt sức, nằm yên lặng trên bãi biển không nhúc nhích.

Dung Hoan thận trọng đến gần nó, đưa ra hai ngón tay ra chắn mạch trên tay nó. Bạch tuộc trừng mắt lên nhìn, tức giận nhìn hấn một cái, sau đó giống như gianajdooix không thèm nhìn hấn.

Bảo Thù vuốt ve làn da trơn mượt của nó, rồi thở dài liên tục: “Sư huynh, nó còn cứu được không?”

“Đùa gì thế? Con bạch tuộc tinh này tuổi so với cha ta còn lớn hơn! Ta Dung Hoan có tài đức gì làm thương được nó?” Dung Hoan vẻ mặt vừa bực vừa buồn cười, hai tay chống nạnh, dùng sức đập nó một cái, “Này, huynh đệ, đừng có giả chết nữa.”

Bạch tuộc đau đớn co người lại một cái, sau đó lại bất động.

“A! Còn muốn cùng gia so xem ai khỏe hơn phải không?”

Dung Hoan vui vẻ giơ một tay lên, hiện ra cây Huyền Băng Kiếm đã bị nấu chảy thành chảy thủ, khoa tay múa chân nói, “Hừ hừ, không sao, nếu người không muốn dậy cũng tốt, hôm nay Tứ gia ta chuẩn bị được ăn một bữa mực nướng!”

Bảo Thù giật mình, giơ tay đánh rớt chảy thủ, cặp mắt tròn tròn nói: “Huynh có còn lương tâm không a? Nó bị huynh đánh thoi thóp chỉ còn một hơi rồi, huynh ồ ồ đứng đấy nói đùa?”

Dung Hoan khé miệng co quắp, giải thích: “Muội đừng bị nó lừa! Nó đang giả vờ đấy!”

“Huynh mới là giả bộ đấy!” Bảo Thù thấy hấn chết không chịu nhận lỗi, đột nhiên cảm thấy vô cùng tức giận. Học theo hấn hai tay chống nạnh, đập hấn một cái, phồng má nói, “Cả nhà huynh đều là giả bộ!”

Dung Hoan hai phiến môi mỏng mấp máy hồi lâu, kinh ngạc không nói nên lời.

Gió biển gào rít bên tai, đầu óc đột nhiên thanh minh. Bảo Thù phản ứng rất nhanh. Nàng đột nhiên vô cùng chân chó cưỡi người xuống, dùng tay áo lau đi vết chân trên áo hấn: “Hắc hắc, sư huynh a, hắc hắc, lão nhân gia đại nhân ngài tính tình vô cùng đại lượng, sẽ không cùng muội chấp nhặt chứ.”

Dung Hoan một tay chống eo một tay giữ lấy tay nàng, dở khóc dở cười.

“Bộ dáng của muội làm ta nhớ tới mẹ ta. Mỗi lần sau khi mắng cho cha ta máu có đầy đầu tôi lại lập tức khúm núm đi đến nịnh nọt người vui vẻ.”

“Sao muội lại thấy hình như mỗi lần đều là cha huynh đi dỗ dành mẹ huynh a?”

“Đó là bình thường, nhưng nếu thật sự đem cha ta chọc giận, hậu quả rất nghiêm trọng, mẹ ta cũng chống đỡ không được!”

“Nói là nói như thế, nhưng như thế thì cha huynh rất nhẫn nại nha”

“Đó là dĩ nhiên, một người đàn ông nếu ngay cả nữ nhân của mình cũng không thể nhẫn nại thì làm sao có thể gọi là đàn ông sao? Cũng giống như mẹ ta là dạng nữ nhân luôn cố tình gây chuyện, càng như thế càng chứng tỏ sự cao thượng của cha và tình cảm sâu đậm của hai người a!”

Bảo Thù nhớ tới Bảo mẹ, tán đồng gật đầu một cái, vô cùng đồng cảm. Hai người thoải mái nhìn nhau như vậy, nhưng lại không biết rằng cảnh tượng này trong mắt người khác cỡ nào vui vẻ hòa thuận. Cho tới khi vị bạch tuộc huynh chịu không được nữa, đột nhiên bay lên trời, những chiếc xúc tu dài rung động trong không trung.

Dung Hoan cảnh giác đem Bảo Thù ra sau lưng, vẻ mặt chột biển, lạnh lùng dị thường.

Bạch tuộc dần dần bay về phía biển, ngay lúc đầu nó chuẩn bị đi vào trong nước biển, cũng chính là lúc Dung Hoan thoáng bắt cảnh giác thì cơ thể nó đột nhiên đứng yên trên mặt nước, mấy cây xúc tu đột nhiên phun ra một thứ nước đen như mực, bắn về phía bọn họ.

Tránh né không kịp, thêm với sức lực cực mạnh, sau một hồi mưa mực mưa đi qua, trên bờ biển đột nhiên xuất hiện một mảng cát lớn màu đen.

“Huynh không sao chứ?” Bảo Thủ thấy hắn cũng không nhúc nhích, trong bụng run lên, vội từ phía sau hắn nhảy ra. Đi vòng qua trước mặt hắn, lập tức cười đứng không được, “Ha Ha, sư huynh, huynh. Huynh. Người da đen!”

“Tổ tông nhà hắn!” Dung Hoan giận không kèm được tức giận mắng to, rồi lại đột nhiên nhổ ra một ngụm nước mực, vẫn còn tức giận, vén một tay áo lên chạy ra ngoài biển “Thối Bạch tuộc! Chán sống hay sao mà dám cả gan trêu chọc gia gia ngươi! Hôm nay không đem ngươi băm thành bánh nhân thịt, gia liền đem mình lột sạch nhảy biển làm mồi cho cá mập!”

Bảo Thủ cuống quýt giữ hắn lại: “Vốn là huynh đã thương nó trước, giờ huynh bị nó đánh lại một cái coi như hòa nhau a.” Nói xong lại ngẩng đầu lên nhìn Lưu thiếu gia đen sì từ đầu tới chân, không nhìn được lại ôm bụng cười ha ha, “Huống chi, bộ dạng của huynh bây giờ coi như là đặc sắc nhất từ trước tới nay , ha ha ha”

Dung Hoan thấy nàng cười vui vẻ như thế, lửa giận trong tim cũng dần giảm bớt nhưng lại cảm thấy trong lòng đắng chát.

Lấy lại bình tĩnh, hắn hắng giọng nói: “Vậy ta bây giờ xuống rửa người một chút, muối tạm thời lại ngồi sau đá ngầm, tuyệt đối không được nhìn lên, nghe chưa?”

“Có cái gì tốt để nhìn lên sao?” Bảo Thủ bĩu môi, hừ hừ hai tiếng, “Huynh toàn thân từ trên xuống dưới nơi nào muối chưa có xem qua a!”

Lời vừa dứt, hai người đều thất thần.

Bảo Thủ xấu hổ không có chỗ trốn, xoa xoa hai tay dính đầy nước mực ngập ngừng nói: “Cái đó. Thật ra thì ý của muối là. Huynh đem quần áo dơ cởi uội, để muối giặt giúp huynh nha?”

“Bắn đại gia tu vi chỉ đơn giản như thế? Đến lượt ngươi giặt quần áo rồi hả ?”

Dung Hoan đẩy đầu nàng ra rồi lại dùng hai tay đen sì kéo mạnh cằm nàng lên “A! Thượng đẳng nước mực không nên lãng phí như thế, đến đây, để gia vẽ cho ngươi một bức vương bát!”

Bảo Thủ vừa nghe, lập tức gào khóc kêu to, giương nanh múa vuốt mở ra tay hắn, vừa ôm đầu vừa chạy.

“Tiểu nương tử chạy cái gì nha? Một người vui không bằng mọi người vui, , đừng thẹn thùng!” Dung Hoan đưa hai cánh tay ra, mặt cười xấu xa gần ở trước mặt nàng, nhíu mày nói, “Gia hôm nay coi như cũng có chút nước mực (*) trong bụng, tiểu nương tử ngươi liền theo gia đi!”

(*) nước mực: = kiến thức ^^

Bảo Thủ trái quay phải tránh, cuối cùng dùng sức đá nước biển tung tóe lên người Dung Hoan kêu lên: “Dâm tặc! Chớ có nói xằng nói bậy, ngươi cho rằng ngươi đối lại màu da, bốn tôn cũng không nhận ra ngươi sao? Mọi người ơi, đừng ngủ nữa, mau ra đây bắt dâm tặc a!”

“Ồ, không ngờ tiểu nương tử cũng rất mạnh mẽ nha, hừ hừ! Chờ gia bắt được ngươi, nhất định đem ngươi lột sạch ném vào trong biển làm mồi cho cá mập!”

“Ngươi bắt không được! Ngươi bắt không được! Ha ha ha.”

.

Trên bờ biển khắp nơi đều là dấu chân, tiếng cười vui vang dội cả tòa Cực Lạc đảo. Sâu trong rừng rậm, Doãn Tiêu xoay ngọc tiêu trong tay, trên mặt nửa vui nửa buồn.

“Một nhà ba người vui vẻ hòa thuận, thật là khiến người ta hâm mộ đấy.” Vân Khương chép miệng.

Doãn Tiêu liếc mắt nhìn nàng, trêu ghẹo: “Thế nào, Nhị tỷ muốn xuất giá?”

“Nói. Nói vớ vẩn gì vậy?” Vân Khương trừng hấn một cái, trong mắt cương nghị thoáng hiện, trên mặt lại không dấu được nét cô đơn, “Hôm nay Ma Thành bị phong ấn, làm sao về nhà? Huống chi quân sư hấn.”

“Ma Tôn đáp ứng, hấn sẽ không tiếc bất cứ giá nào cứu A Cửu, Nhị tỷ không nên lo lắng.”

“Ta thật sự không nghĩ tới, hấn lại là A Cửu. Hấn vì sao không sớm một chút nói cho ta biết chứ?”

“Nếu sớm một chút nói cho người biết, hấn còn có thể giữ chân được người sao?” Doãn Tiêu thở dài một tiếng, cười khổ nói, “Ma Tôn nói không sai, người trong Ma giới chúng ta thân là ma nhưng tâm không thể dọa ma. Có lẽ, ở Vân Hải tinh lọc ma tính, đối với A Cửu mà nói cũng là một loại giải thoát.”

“A Cửu đến tốt cùng làm sai chỗ nào?” Vân Khương bỗng dưng nổi giận, phất tay áo nói, “Ngược lại là Ma Tôn, ta thật sự không hiểu nổi người đang nghĩ cái gì, người giống như biến thành người khác vậy, hoàn toàn mất hết khí phách cuồng quyền trước đây!”

“Hôm qua kết thúc xem như hôm qua đã chết, 1500 năm, ngay cả ta và người cũng đều thay đổi, huống chi là Ma Tôn? Ta lại cảm thấy, người so với trước đây còn cơ trí hơn rất nhiều, hiểu được bách nhẫn thành kim (*), hiểu được tá lực đả lực (**), không hề bảo thủ.”

(*) bách nhẫn thành kim: “Tam nhẫn thành hiền - Bách nhẫn thành kim” (theo thuyết Tâm – Nhẫn của Phật giáo)

(**) tá lực đả lực: giết người bằng tuyệt kỹ của người đó

Vân Khương day day huyết thái dương, neho mắt nhìn hai người đang chơi vui vẻ trên bờ biển nói: “Bách nhẫn thành kim? Tá lực đả lực? Ma Tôn đem Tuyệt Ma Công và Diệt Thiên đưa hết cho thối tiểu tử kia, rốt cuộc là muốn làm gì?”

Doãn Tiêu lại nhú mày, nhắc nhở: “Nhị tỷ chẳng lẽ là quên? Ma Tôn đã sớm truyền lệnh, từ nay về sau, Dung Hoan chính là Ma giới Tân vương chúng ta, nói chuyện phải có kính.”

Vân Khương trên mặt quẫn bách, ngay sau đó khinh thường nghiêng mặt đi: “Vì một nữ nhân liên mạng cũng có thể không cần, nam nhân như vậy, làm sao có thể làm vương chúng ta? Làm sao có thể khiến Ma giới ba mươi sáu bộ tin phục?”

“Người phải biết rằng, chỉ có trọng tình mới có thể trọng nghĩa, chỉ có dụng tâm mới bị thương tâm. Ma Tôn tuyệt đối không có khả năng giết Bảo Thủ đem Ma Nguyên thu hồi, nếu muốn tuyệt tan Thiên Ma thành, nếu muốn cứu ra A Cửu, nhất định phải có người đứng ra. Dung Hoan kỳ tài ngất trời, tâm địa lại tinh khiết như ngọc thô chưa mài dũa, chính là thí sinh tốt nhất! Mấy ngày này ở Cực Lạc đảo, người không phải cũng nhìn thấy sao? Người mà Ma Tôn và A Cửu cùng chọn trúng chắc chắn không sai.”

“Người cũng biết, phụ thân hấn chính là Lưu Dục Thiên Quân!”

“Cho nên, còn đây là một hòn đá hạ hai con chim, người có hiểu không?”

“Hoàn toàn không hiểu!” Vân Khương tiếp tục xoa huyết Thái Dương, “Trước kia Ma Tôn tấm lòng thẳng thắn vô tư, hiện tại thế nào? Sử dụng toàn âm mưu quỷ kế, nghe cũng cảm thấy choáng váng đầu, nếu ta nói, trực tiếp trối lại Dung Hoan đi uy hiếp cha hấn không phải xong sao?”

Doãn Tiêu “Xì” cười một tiếng: “Nữ nhân a, thật đúng là. Năm đó Ma Tôn cũng là bởi vì quá mức thẳng thắn mới rơi vào kết quả như vậy, cũng may, lấy lòng dạ của hấn hôm nay, Ma giới lần nữa hưng thịnh cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn. Nhị tỷ, cho Ma Tôn một chút lòng tin, cũng cho Dung Hoan một chút lòng tin.”

“Lòng tin? Nếu là Lưu Dục chết rồi, hấn còn có thể giúp chúng ta sao? Không cần Diệt Thiên giết chúng ta đã coi là may mắn có được không!”

“Lưu Dục sẽ không chết ở trên tay chúng ta.” Doãn Tiêu đưa mắt nhìn về trời xanh, “Ma Tôn bình thường luôn hết sức kính trọng hấn, vậy mà, thế nhưng hấn lại là mấu chốt trong toàn bộ kế hoạch . . . ta đoán, Ma Tôn đang chờ, chờ một người có thể đem Vân Hải Tuyệt Vực nhổ tận gốc.”

Vân Khương trong lòng nghiêm nghị: “Tam đệ, nữ nhi bảo bối của ngươi chưa chắc chịu.”

Doãn Tiêu ngón giữa vuốt vuốt ngọc tiêu, cười khở: “Chuyện này căn bản không phải là do nàng.”

35. Chương 35: Nhất Mộ Hoang Lương

Chớp mắt đã trôi qua mười ngày, đối với Bảo Thù mà nói, không phải là ăn no thì là ngủ, tỉnh ngủ thì lại ăn. Những lúc rảnh rỗi, còn có Bạch tộc tinh đem nàng xuống biển mò cá, mỗi ngày trôi qua cũng khá thoải mái.

Dung Hoan lại không may mắn như vậy, mỗi ngày cả thân thể lẫn tinh thần đều bị hành hạ nhưng vẫn cố gắng tỏ ra vui vẻ.

Trong thời gian ngắn ngủi như thế, chỉ riêng việc ghi nhớ tất cả khẩu quyết chiêu thức đã không phải là chuyện dễ chứ không nói đến việc hiểu thấu những điều tinh túy trong nó. Già Di La dùng năm trăm năm mới luyện Tuyệt Ma công luyện đạt tới đạt đến cảnh giới, tuy là hần thiên tư hơn người, nhưng cũng chưa đủ khả năng điểm thạch thành kim (*).

(*) điểm thạch thành kim: biến đồ thành hay, từ dốt thành giỏi

Vì vậy, chỉ dựa vào một chút tu vi của hần, muốn đánh thắng Hi Hi Ha Ha tuyệt đối là si tâm vọng tưởng. Dung Hoan nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng đành phải gửi gắm hi vọng vào Diệt Nhật Cung.

Diệt Nhật Cung là thần khí đứng đầu ngũ sắc thần khí, lấy nội lực làm tên, về điểm này hần không lo lắng chút nào, bởi vì trong cơ thể hần chứa tinh thuần nội lực gần hai ngàn năm của Lưu Dục. Vấn đề khó khăn chính là cây cung này có linh tính, nhận chủ Chân chính vấn đề khó khăn dạ, này cung rất có linh tính, rất khó khiến nó nhận chủ, nếu như cưỡng chế khai cung thì rất có thể sẽ bị phản phệ, tổn thương tới ngũ tạng lục phủ, đến lúc đó.

Dung Hoan dựa lưng vào đá ngầm, tâm tình buồn bực, thờ ơ gầy gầy dây cung.

“Di, cây cung này thật là đẹp a!” Bảo Thù chân không nằm trên đá ngầm, thả tay xuống cầm Diệt Nhật Cung trong tay hần lên: “Dùng để săn thú sao? Tại sao lại không có tên?”

Nói xong, nàng lấy tay đi kéo dây cung.

Dung Hoan hoảng hốt, vội vàng đứng dậy ngăn lại: “Đừng đụng vào nó!”

Bảo Thù đã sớm không còn sợ hần, vừa cười vừa trượt từ trên đá ngầm xuống tránh khỏi tay hần. Nhanh nhẹn nhặt lấy một viên đá cuội, giương cung lên bắn ra ngoài biển.

Chỉ nghe một tiếng nổ “Bùm!” vang lên, mặt biển đột nhiên nổi lên một đạo sóng lớn.

Hai người nhất thời thành ướt sũng, trên đầu một người còn có một con cua lớn ngoe nguẩy.

Phun ra một miếng nước biển, nhìn cá tươi đầy đất, Bảo Thù sợ hãi giơ cây cung trong tay lên ngạc nhiên nói: “Oa, đây là bảo bối gì? Thật là lợi hại a!”

Dung Hoan không thể tin đoạt lấy Diệt Nhật Cung từ trong tay nàng: “Ngươi Ngươi có thể kéo ra nó?”

Hần kéo gần tròn mười ngày cũng không động được chút nào, nàng cư nhiên một cái liền kéo ra! Đây cũng quá đả kích người chứ?

“Không nói gạt huynh, muội cái gì cũng không biết nhưng mà việc khai cung bắn tên là giỏi nhất! Bách phát bách trúng! Ban đầu đại sư huynh chính là bị muội bắn từ trên trời rơi xuống đấy! Huynh còn nhớ không?” Bảo Thù cực kỳ đắc ý vỗ bộ ngực nhỏ của mình.

Nàng đương nhiên là không biết rằng kỳ kinh bát mạch (*) của mình chính là do Diệt Nhật Cung dây cung tạo thành, đương nhiên là lệ vô hư phát (**).

(*) kỳ kinh bát mạch: ý là tám mạch và các dây thần kinh trong cơ thể (mạch Đốc, mạch Nhâm, ...)

(**) lệ vô hư phát: mình đoán là lợi hại không cần phải nói

Ngửa mặt lên trời cười to ba tiếng, Bảo Thù cởi áo ngoài ra buộc lại thành một cái túi nhỏ, hào hứng bưng bưng dọc theo bãi biển nhặt lên cá tôm cua, vừa nhặt vừa chép miệng, miệng lẩm bẩm không biết đang thì thầm điều gì.

Nhặt xong, nàng tự nhiên sẽ không chạy đi nướng cho Dung Hoan ăn, mà là ngồi ở trên bờ biển chờ Bạch tuộc.

Mấy ngày nay, nàng và con Bạch tuộc tinh kia đã hình thành nên tình cảm bạn bè bằng hữu vô cùng bền chắc, cũng vì nó mà nàng càng ngày càng không đem Dung Hoan vào mắt, thường thường hay cùng nhau nghỉ trò treu hấn, hơn nữa lại càng làm càng không biết mệt.

Dung Hoan khổ không thể tả, nhưng lại thấy nàng vô cùng vui vẻ nên không thể làm gì khác hơn là đành liều mình bồi quân tử.

Đợi đến Bảo Thù ăn no, chơi mệt, liền dựa vào tấm đệm thịt người thở to ngủ. Dung Hoan nhẹ nhàng sửa lại tóc rối trên trán nàng, ngắm nhìn đôi môi nhỏ nhắn khẽ mở khẽ đóng của nàng, cố nén sự rung động trong tim mình.

Qua ngày hôm nay, hẳn có thể sẽ vĩnh viễn biến mất trong sinh mệnh nàng, không biết, nàng lại sẽ còn có nhớ hẳn một lần không?

Có lẽ, sẽ không.

Ai lại muốn nhớ một vị sư huynh cả ngày luôn khi dễ mình? Ai lại muốn nhớ tới kẻ làm bẩn sự trong sạch của mình? Ai lại muốn nhớ tới người luôn mang đến những cơn ác mộng ỉn?

Nhẹ nhàng đưa tay ra, hấn vụng về nhưng không mất đi sự dịu dàng đặt tay lên bụng nàng, vành mắt lại không kìm được mà ướt đầm.

Nhị sư huynh là người hấn tin tưởng, nhất định sẽ hảo hảo đợi nàng, cũng đem bảo bảo coi như đứa con do chính mình sinh ra. Minh chết đi, đối với hai người bọn họ mà nói, cũng coi như nhỏ được cái gai trong lòng.

Vậy hẳn còn có điều gì mà không yên lòng?

Dung Hoan cúi người hôn nhẹ lên trên trán nàng, đứng dậy rời đi.

Đúng lúc này, Bảo Thù len lén mở ra một con mắt. Nhẹ nhàng nghiêng đầu sang một bên xác định chính xác vị trí hấn biến mất, mới từ từ đứng dậy trên đất, chạy thẳng vào trong rừng.

Nàng không ngờ, Dung Hoan khác thường nàng làm sao có thể không nhìn ra?

Ban đầu nàng cho là Vân Khương là muốn giam bọn họ lại nhưng hôm nay, sau khi nhìn thấy Diệt Nhật Cung, trong nội tâm bất an càng lúc càng lớn. Chợt nhớ tới Vân Khương từng nói, nàng muốn tặng cho sư huynh một cái bảo bối.

Nàng thừa nhận mình rất trì độn, muốn nàng đi suy đoán tâm tư người khác coi như là khó như lên trời, nhưng nàng lại có thể đoán được Dung Hoan đang suy nghĩ điều gì.

Có lẽ là bởi vì hấn và mình đều rất đơn thuần, mà cũng có lẽ là.

Bảo Thù sờ bụng, buồn bã nhắm mắt.

Vượt qua một bụi cây, mu bàn tay vô ý đâm phải một cây gai nhỏ. Bảo Thù một đường chạy như điên, đứng ở trên đất trống dùng sức cắn tay, nước mắt nước mũi chảy khắp người, đau đến thiếu chút nữa ngã đi. Thì ra là phóng đại thống khổ gấp ngàn lần chính là cảm giác này!

Nàng lau khô nước mắt, lỗ mũi lại đột nhiên chua chua, trong lòng lại cảm thấy muốn khóc lớn một trận. Nhưng nàng hiểu, bây giờ không phải là lúc khóc, cố gắng đứng lên, nàng nén nỗi sợ hãi trong lòng tiếp tục hướng phía trước đi.

Bên trái có một sơn động, dây leo như yêu xà chiếm giữ cửa động, giống như muốn đem bất cứ kẻ nào dám xâm nhập vào ăn tươi nuốt sống.

Bảo Thù hít sâu một hơi, ngón trở khép lại, nhắm mắt đọc khẩu quyết. Đầu ngón tay lóe lên ánh sang màu xanh, thân thể của nàng đột nhiên thu nhỏ lại, dần dần hóa thành một con bọ có cánh, bay len vào khoảng trống màn dây leo mà đi vào.

Phép biến thân này là do Hàn Liệt dạy, đáng tiếc đồ đệ tư chất kém cỏi, duy trì không tới mười giây đã hiện hình. Vì vậy vừa vào trong động, nàng liền “Bịch” một tiếng ngã trên mặt đất.

Bảo Thù xoa cái mông bò dậy, lại đột nhiên giật mình nhận ra hành lang phía trước có người! Bống chốc ngẩng đầu lên, đúng lúc cùng người nọ bốn mắt nhìn nhau.

Người nọ vừa mới nhìn thấy nàng, sống lưng lập tức cứng đờ.

“Làm sao người lại ở chỗ này à?” Đầu tiên là hết sức kinh ngạc, sau đó là cực kỳ vui mừng, Bảo Thù vừa nhảy vừa chạy đến bên người hấn, “Người là tới cứu chúng ta sao? Ta biết ngay, nhất định sẽ có người tới cứu chúng ta!”

“Thật xin lỗi, ta không phải.”

Thừa dịp Bảo Thù ngẩn ra, hấn khẽ giơ tay, ở trước mắt nàng quơ quơ: “Thù Nhi, tất cả những gì người thấy chỉ là một giấc mơ, sau khi tỉnh dậy, tất cả sẽ đều quên hết.”

Chuyện cũ trước kia, những ngày ở Cực Lạc, đều nên quên đi thôi.

Mắt nhìn người nọ ôm lấy Bảo Thù rời đi, cho đến biến mất không thấy gì nữa, Ha Ha đá Hi Hi một cước: “Người nói Già Di La đến tốt cùng đang định làm cái gì? Làm gì mà cứ đánh bất tỉnh hai người này vậy, ta và tiểu tử thú kia còn chưa có đánh chưa đã!”

Hi Hi liếc nó một cái: “Thế nào, người ngại mệnh quá dài?”

“Lấy tu vi của hấn, làm sao có thể giết chúng ta?” Ha Ha xì mũi coi thường, sau đó lại run lên, “Còn nữa, ngày trước Già Di La mặc dù không thích nói chuyện tán dóc, nhưng hấn chẳng lẽ không thấy lãnh sao? Ở cạnh hấn, ta lúc nào cũng thấy sống lưng lạnh cứng.”

Hi Hi cố làm ra vẻ thâm trầm mắt khép hờ, giọng nói nghiêm túc: “Cái đó không gọi là lãnh mà gọi là khốc! Người còn phải học tập nhiều!”

.

“Sư huynh ——”

Bảo Thù từ trong cơn ác mộng đột nhiên tỉnh dậy, mồ hôi đầm đề ngồi dậy.

Một đám long mượng như nhung bay vào trong ngực nàng, đột nhiên cảm thấy thân thể nóng hừng hực, bên tai lại nghe thấy thanh âm ngái ngủ của Trọng Minh: “Chủ nhân, ngài sao vậy? Gặp ác mộng?”

Bảo Thù dụi dụi mắt, cho đến xác định mình không có hoa mắt, hai mắt đầy nước lập tức vỡ òa, ôm chặt Tiểu Bạch oa oa khóc lớn: “Ta còn tưởng rằng đời này sẽ không còn được gặp lại các người! Ô ô, ta thiếu chút nữa lại chết!”

“Chủ nhân ngốc, ở trong Lang Hoa Sơn, Vân Khương Quỷ Mẫu nào dám càn rỡ? Ngài sau này cũng không được cùng Dung Hoan Tiểu Thiên quân đi vào cái loại địa phương đó nữa.”

“Dung Hoan sư huynh đâu? Chúng ta làm sao trở về?”

Nàng nhớ lúc đó một mình đi vào rừng, sau đó bị gai trên một bụi cây đâm phải, sau đó thì sao? . . . Bảo Thù ôm lấy đầu cố gắng nhớ lại nhưng trong đầu lại trống trơn, không tài nào nhớ ra điều gì.

“Hấn bây giờ chắc đang ở trên Phi Tiên Điện, hôm nay sẽ cùng Dạ Vi tỷ thí đấy.”

“Hôm nay?” Bảo Thù ngây cả người, lập tức hiểu ra, bọn họ ở trên Cực Lạc trên đảo đã một tháng.

“Ân, vốn là định tại tháng sau , chỉ là hai ngày trước Long Vương qua đời, các tộc đều rất hoang mang, vì vậy các tộc vương giả đề nghị, đem ba cuộc tỷ thí cuối cùng tiến hành trước. Dĩ nhiên, trong việc này bọn họ còn có dụng ý khác, chính là vì gia tộc kết thân, tập trung lại đối kháng Ma giới.”

“Đợi đã nào...!” Sự hãi dần dần lan ra trong lòng, Bảo Thủ thử dò xét nói, “Trọng Minh, người mới vừa nói, Long Vương là qua đời hai ngày trước? Hai ngày trước? ?”

“Đúng vậy a.”

“Vậy ta trở về lúc nào?”

“Đương nhiên là tối ngày hôm qua, Dung Hoan tự mình đem ngài ôm trở về tới. Nói là lúc xuống núi tiễn cha mẹ ngài thì gặp được Vân Khương Quỷ Mẫu, ả cho ngài uống mê dược nên ngài ngủ từ lúc đó đến bây giờ. Sao vậy chủ nhân? Có vấn đề gì sao?”

Có vấn đề! Rất có vấn đề! Bảo Thủ thiếu chút nữa ngã từ trên giường xuống, nàng ở Cực Lạc trên đảo đối bụng không dưới hai trăm lần, vì vậy theo nàng đoán, không có tháng nào có hai mươi mấy ngày, huống chi là làm sao có thể mới một ngày? (một ngày đối bụng hơn 10 lần Heo ah)

Chẳng lẽ Tứ sư huynh nói thời gian đứng yên có nghĩa là thời gian ở đó và ở bên ngoài khác nhau?

Vân Khương Quỷ Mẫu đưa bọn họ tới một nơi như thế là có chủ ý gì?

Nghĩ đến đây, Bảo Thủ lau khô nước mắt hỏi: “Trọng Minh, người có từng nghe nói qua Cực Lạc đảo?”

Trọng Minh dạo bước hồi lâu, lắc đầu nói: “Mới nghe lần đầu.”

“Không được! Ta muốn đi tìm hắn!” Bảo Thủ nhảy xuống giường, giày cũng không đi liền muốn chạy ra ngoài, mặt lại đụng vào một bộ ngực quen thuộc, mặt còn chưa từng ngẩng lên, giọng nói ôn hòa của Dạ Vi đã quanh quẩn trên đỉnh đầu:

“Vừa mới tỉnh đã lại muốn chạy đi nơi nào?”

“Muội muốn đi tìm Dung Hoan sư huynh, có việc gấp!”

“Hắn đã đi rồi.” Dạ Vi nín lại ai đó đang muốn xông ra ngoài cửa, “Hắn bảo huynh nói với muội rằng đừng đi tìm hắn nữa.”

Bảo Thủ sững sờ: “Có ý gì?”

Dạ Vi nhíu mày: “Không rõ lắm, lúc này Lưu Dục dẫn lão tứ đi đến chỗ sư phụ từ giả, nói muốn buông tha cuộc tỷ thí hôm nay với ta, rồi đem lão tứ mang về Vân Hải Tuyệt Vực, từ nay sẽ không quan tâm tới bất cứ chuyện gì trong lục giới nữa.”

“Nhưng Diệt Nhật Cung.” Che miệng lại, Bảo Thủ lập tức im lặng.

“Diệt Nhật Cung tối hôm trước bị trộm, hiện tại vẫn chưa có tung tích.” Dạ Vi thoáng liếc nàng một cái, dặt tay nàng liền đi ra ngoài cửa, “Đi theo ta, sư phụ đang ở trên Phi Tiên Điện chờ chúng ta.”

Thông Thiên Thê một đường đi thẳng để Thất Trọng Thiên, từ lúc băng môn mở ra cho đến khi khép lại, Dạ Vi vẫn không nói thêm điều gì.

Yên lặng hồi lâu, bàn tay nhỏ bé lạnh buốt bị một bàn tay lớn hơn lạnh như băng nắm lấy thật chặt, Bảo Thủ cảm thấy hơi đau: “Nhị sư huynh, huynh không sao chứ?”

Tại sao, nàng lại có cảm giác tay của hắn lại đang run rẩy.

Trước mắt đột nhiên tối sầm, nàng bị Dạ Vi ôm chặt vào trong ngực.

Không chỉ tay mà cả người hắn đều đang run rẩy. Không có Hoàng kén hộ thân, chỉ trong chốc lát, Bảo Thủ cả người như rơi hầm băng, hàm răng run lên vì lạnh nhưng vẫn cố hết sức chịu đựng.

“Thù Nhi.”

“Dạ?”

“Muội có muốn cứu Vô Cửu không?”

“Đương nhiên là muốn a!”

“Vậy. muội có tin ta không?”

“Tin! Vô Cửu ca nói để cho ta không nên tin tưởng bất cứ kẻ nào, nhưng muội tin tưởng huynh, giống như tin tưởng huynh ấy!”

“Tốt, như vậy, huynh cần muội làm một việc”

Bằng môn lại mở ra, Dạ Vi dắt Bảo Thù cất bước chậm rãi đi ra ngoài. Dọc đường đệ tử rồi rít hành lễ, Dạ Vi đều cười nhẹ đáp lại, nhưng khuôn mặt Bảo Thù lại lạnh như băng, không có chút thần sắc như thường ngày.

Tiến vào Phi Tiên Đại Điện, Bảo Thù mắt hờn mắt vía giương mắt lên nhìn, trên trán không khỏi thấm ra tầng mồ hôi lạnh.

Khung cảnh này, ngày nằng và Bích Ngưng tỷ thí ngày đó đã sớm nhìn thấy.

Mặc Hằng Thiên đế, Minh Quân tu gia, Yêu Vương, Tây Thiên Vương. vương giả các tộc, đương nhiên là trừ Long Vương ra, đều đã đến rồi.

Dung Hoan cúi đầu đứng ở sau lưng Lưu Dục, phát hiện Bảo Thù tới, ngược mắt hơi nhìn nàng một cái, sau đó lại rũ đầu xuống. Thì ngược lại Quý cô nương, đã chạy đến trước mặt Bảo Thù, bỏ qua Dạ sang một bên, kéo tay nàng nói: “Ai nha, bá mẫu lần này về nhà, không biết ngày tháng năm nào mới có thể lần nữa ra ngoài, xem ra không thể uống rượu mừng của người rồi.”

Bảo Thù còn chưa kịp trả lời, Li Diên đã trên đài cao đi xuống, thần sắc nặng nề, nhìn Dạ Vi nói: “Còn kém người.” Xoay người, hần nhìn về Minh Quân, “Bản thượng thần nhập thất đệ tử, tương lai Lang Hoa chưởng môn, muốn lấy nhi tử nhà người, không có vấn đề gì chứ?”

Chư Vương nhất tề sửng sốt, hơn nửa ngày mới hiểu ra đệ tử mà hần nói là ai.

Bảo Thù nhất thời cũng không kịp phản ứng ,sư phụ lời này có ý gì? Ai là tương lai Lang Hoa chưởng môn?

Tu gia khuôn mặt vẫn lạnh lùng như cũ, vẻ mặt không nhiều nói cũng không nhiều: “Bản quân không có ý kiến.”

Ngay trong khoảnh khắc này, Dạ Vi vung lên vạt áo chậm rãi quỳ xuống đất, nhắm mắt lại nói: “Sư phụ, xin thứ cho đồ nhi lúc trước giấu giếm, đồ nhi cùng Yêu Tộc Cửu công chúa đã sớm tư định cả đời, lại không dám với cao tiểu sư muội.”

Lời vừa nói ra, chư vương trong điện lần nữa nhất tề sửng sốt, lại một phen châu đầu ghé tai.

Dung Hoan rút cuộc ngẩng đầu lên, không thể tin nhìn về phía Dạ Vi. Li Diên càng ghen hòng nhìn trần trối, hồi lâu mới phát tay áo nói: “Lão nhị, người có biết người ở đây nói những gì? Nàng đã.”

Yêu Vương vuốt râu dài cười cười ha ha nói: “Lão hủ nhà thứ xuất yêu nữ, tự nhiên không so được thượng thần nhập thất đệ tử tôn quý, chỉ là nhi tôn tự có phúc nhi tôn, chúng ta làm trưởng bối , có phải hay không không thể quá mức bá đạo?”

Li Diên nén tức giận, trầm giọng nói: “Dạ Vi, vi sư từ nhỏ dạy các người, nam tử hán đại trượng phu dám làm dám chịu! Bản thượng thần hỏi người một lần nữa, trách nhiệm này, người nhận hay không nhận?”

Dạ Vi khẽ ngẩng đầu lên, nhếch môi, không giấu ý cười: “Sư phụ, không phải đồ nhi trách nhiệm, làm sao có thể nhận?”

Li Diên cùng Quý cô nương lập tức ngăn người, trong lòng biết Dạ Vi sẽ không nói dối, hồi lâu sau mới chuyển mắt nhìn về phía Bảo Thù.

Bị người trước mặt mọi người cự tuyệt chính chủ, giờ phút này có lẽ là bởi vì xấu hổ quá độ, hai mắt đại ra, không nói gì, giống như người gỗ đứng im tại chỗ, không nhúc nhích.

Dung Hoan đang muốn nói, lại bị Lưu Dục âm thầm phong bế huyệt đạo.

Thương Kiệt nhìn mà như lọt vào trong sương mù, cánh tay đụng một cái vào Hân Liệt, nhúu mày rậm nhỏ giọng hỏi thăm: “Này, người nói rồi cuộc xảy ra chuyện gì? Nhà ta Cửu muội thích Nhị sư huynh đó là thật, nhưng Nhị sư huynh khi nào cùng với nàng tư định cả đời rồi? Còn nữa..., cái gì trách nhiệm không trách nhiệm, ta một câu cũng nghe không hiểu?”

Hân Liệt lạnh lùng liếc nhìn hắn một cái, lạnh giọng nói: “Chuyện không liên quan đến người.”

Giống như một cái cảnh tỉnh, Thương Kiệt suýt nữa là hồn bay phách tán, ngoảnh mặt nhìn về phía sau lưng Lưu Dục, trái tim nhỏ bé nhảy “Thình Thịch” liên tục. Thần a thần a! Dung lão tứ đứng bên phải hắn đã một ngàn năm, hôm nay đổi người, hắn thế nhưng quên mất !!!

Thương Kiệt nghe không hiểu, nhưng các tộc vương giả cũng không phải đèn đã cạn dầu, tự nhiên có người có thể từ nơi này mấy câu ngắn gọn này mà hiểu ra vài điều. Vốn là vì Long Vương chết đi mà không khí trở nên trầm thấp nhưng lại vì biến cố này mà trở nên vô cùng thú vị.

Cô gái trước mắt này, luôn có thể mang đến kinh hỉ cho bọn hắn.

Một nhóm người bắt đầu suy đoán, tầm mắt tò mò tập trung lên người Bảo Thù, nàng vẫn không nhúc nhích, chỉ là thoáng ngược mắt nhìn Dung Hoan một chút, giống như một con chó nhỏ gặp trúc trắc, trong ánh mắt đều là sự cầu khẩn như là chó vẫy đuôi mừng chủ.

Chỉ một cái nhìn như vậy, nàng liền nhanh chóng dời tầm mắt, mắt khép hờ không nói lời nào, cũng không thanh minh.

Chỉ một cái nhìn như vậy, Dung Hoan cả đầu như nổ tung, nhất thời đem cam kết đem qua với phụ thân quăng ra sau đầu.

Nhắm mắt ngưng thần, hắn âm thầm vận lực, giữa trán ẩn ký màu bạc thoáng hiện lên, cố gắng áp chế Tuyết Ma Công trong cơ thể hắn. Dung Hoan đầu đau muốn nứt, chân khí trong cơ thể hắn như dờ sóng lấp biển, nhưng hắn cũng không để ý, mặc cho chúng di chuyển hỗn loạn, rồi lại tụ chúng lại một điểm, Dung Hoan cắn răng một cái, bất ngờ phá tan chú thuật của Lưu Dục.

Lưu Dục kinh hãi, định giữ hắn lại thì đã quá trễ, chỉ có thể trở mắt nhìn hắn dùng Mê Tung Bộ phi thân đi xuống.

Rồi lại trở mắt nhìn hắn “Phịch” một tiếng quỳ gối trước mặt Yêu Vương, cao giọng nói: “Dung Hoan ngưỡng mộ Yêu Tộc Cửu công chúa đã lâu, hôm nay mượn này cơ hội này, cả gan hướng Yêu Vương bá bá cầu hôn, mong bá bá thành toàn!”

Lời vừa nói ra, lập tức kéo lại tầm mắt mọi người, thâm nghĩ này Yêu Tộc Cửu công chúa nhất định diễm tuyệt thiên hạ a, có thể khiến cho hai vị quý công tử tranh cướp đến trình độ này! Thương Kiệt chân suýt nữa trượt ngã, vội vàng bám lấy tay Hân Liệt, bỗng nhiên nhớ tới hắn không phải Dung Hoan, tức thì buông tay, vì vậy một lão đạo tể cá hai chân ngửa ra hai tay chấp lại.

Hân Liệt không nhìn hắn, lại tốt bụng đưa một tay ra, Thương Kiệt là mượn lực bò dậy, nhỏ giọng cảm ơn.

Hân Liệt cười một tiếng: “Đứng vững vào, chớ để phụ vương người mất mặt.”

Thương Kiệt đôi môi mấp máy mấy phen, hận không được một cái tát đem hắn dán trên tường! Nhưng mà ý nghĩ chỉ tồn tại một cái chớp mắt, rất nhanh, đầu óc hắn liền lâm vào một cuộc giao chiến ác liệt, cả hai đều là mình hảo huynh đệ, bên trái bên phải, chọn người làm muội phu cho phải đây?

Không đúng? Bọn họ đều là hảo huynh đệ, tại sao lại giành nữ nhân ? ?

Quý cô nương thật vất vả mới từ một trong khiếp sợ tỉnh lại, lúc này vận tốc quay hoàn toàn theo không kịp tình thế biến hóa, mờ mịt đi tới bên Dung Hoan, cúi người hỏi: “Tiểu tử thối, người lúc trước không phải nói không muốn đón dâu? Tại sao lại đột nhiên.”

“Cầu mẹ thành toàn.” Dung Hoan đập đầu một cái, ánh mắt kiên định nhìn nàng.

Quý cô nương chưa từng thấy nhi tử nghiêm túc như thế, tự nhiên tin tưởng hắn là tình thâm ý độc. Trái tim trầm mỗi cảm xúc ngổn ngang, căn bản không cùng Lưu Dục thương lượng, há mồm liền nói: “Yêu lão đại, người nói làm sao bây giờ?”

Yêu Vương run rẩy đứng lên, khom người chấp tay nói: “Tiểu chất quả thật là vinh vạnh, quả thật là vinh vạnh a! Vậy mà, dù sao cũng là tu gia lão đệ nhi tử nói ra trước, việc này có nên làm theo thứ tự đến trước sau?”

Lưu Dục đang muốn cự tuyệt, lại nghe Thiên đế cười nói: “Này còn không dễ làm sao? Hôm nay nguyên bản chính là hai người bọn họ tỷ thí, không ngờ Lưu Dục Thiên Quân lại muốn từ biệt Hiện nay, vừa đúng tỷ thí công bằng một trận, coi như là Cửu công chúa tỷ vô kén phò mã.”

“Hay, này chủ ý rất hay!” Tây Thiên Vương vừa nghe lại có kịch hay nhìn, lập tức vỗ tay phụ họa.

Li Diên toàn bộ suy nghĩ đều đặt ở trên người Bảo Thù, hoàn toàn không quan tâm tới bọn họ nói gì.

Thấy Dung Hoan vẫn cúi đầu không nói, Dạ Vi không sợ hãi mà nói: “Nhưng nếu bại bởi Tứ sư đệ, là ta Dạ Vi học nghệ không tinh, uổng phí Cửu công chúa một phen nâng đỡ, cũng coi như đối với nàng có một giao phó.”

“Được, ta liền cùng sư huynh so trận này!” Dung Hoan đứng dậy cắt đứt hấn, khớp xương trên mu bàn tay sớm đã nắm thành trắng bệch.

Tiếng trống vang lên, vang dội cả tòa Lang Hoa Tiên sơn, các đệ tử rồi rít đi lên Thất Trọng Thiên, xem cuộc tỷ thí chọn rể đầu tiên trên Lang Hoa từ trước tới nay, huống chi nam chính còn là hai vị sư huynh trong thần thoại.

Chỉ là, nữ chính là ai?

“Nuốt vào.” Lưu Dục mặt trầm như nước, lòng bàn tay hiện ra Băng Tinh Tuyết Phách.

Dung Hoan giơ tay nhận lấy, xấu hổ là không dám nhìn thẳng: “Cha. Thật xin lỗi, ta bảo đảm sẽ không sử dụng Tuyết Ma công .”

Lưu Dục nhú chặt mày, mệt mỏi không muốn trả lời, chỉ hơi phẩy tay một cái, ý bảo hấn đi quảng trường ứng chiến.

Từ giây phút hấn thất hồn lạc phách trở về chất vấn mình rằng hấn có phải là Ma Tôn chuyển thế hay không, Lưu Dục biết, một kiếp này, hấn sợ là tránh không thoát.

Cửu Mệnh gia tộc có huấn, chuyện bên ngoài không để ý, người bên ngoài không quan tâm Là hấn quá tự phụ! Hấn không nghe! Hấn cố tình không nghe! Kết quả là gì? Là bê đá tự đập chân mình, mua dây buộc mình! Nhóm lửa tự thiêu!

Ánh mắt dời đến trên người Bảo Thù, nàng vẫn như cũ đứng chết lặng bên người Li Diên, ngay cả nháy mắt một cái cũng không làm.

Lưu Dục lần thứ một vạn xác định, ban đầu cứu nàng, nhất định là sai lầm!

Về sau bỏ qua cho nàng, sai càng thêm sai!

36. Chương 36: Tuyệt Cảnh

“Nhị sư huynh.” Dung Hoan theo Dạ Vi đi xuống đài cao, bước nhanh cùng hấn sóng vai, “Tại sao?”

Dạ Vi không nhìn hấn, thanh âm lạnh không chút nhiệt độ: “Chỉ cần người thắng, ta mới có thể cưới Thù Nhi làm vợ.”

Dung Hoan sắc mặt trắng bệch: “Có người uy hiếp người?”

“Nghe, trận chiến này chính là cuộc chiến sinh tử, người phải toàn lực ứng phó, bởi vì ta tuyệt sẽ không xuống tay lưu tình.” Dạ Vi nói xong, mũi chân nhẹ nhàng nhún lên, tung người bay lên lôi đài dài chín thước trong sân.

Dung Hoan thoáng sửng sốt, cũng nhảy lên theo.

Cuộc chiến này do Ngũ Hành trưởng lão trong các Thủ Tọa trưởng lão tự mình chủ trì, sau khi đọc hết các quy tắc tỷ thí, hân rung chiếc chuông vàng trong tay ba cái, tuyên bố tỷ thí chính thức bắt đầu.

Hai người đứng đối mặt với nhau, thật lâu, không người nào động thủ.

Ban đêm gió tuyết rơi rất nhiều, nhưng lại có vô số đom đóm không biết từ đâu bay tới, khung cảnh này, đẹp vô cùng.

Dạ Vi mặc trường sam màu lam, một cây chiết phiến, đứng trong ánh trăng sắc mặt trong suốt như ngọc. Dung Hoan vẫn như cũ mặc hoa y cẩm phục, hoàn bội đính đang, đứng ngạo nghễ trong gió tuyết mù mịt.

Các đệ tử đứng dưới đài xem tỷ thí đều nhìn đến si mê, trên trán đọng lại một tầng tuyết dày cũng quên giờ tay lên gạt.

“Bọn họ tại sao không bắt đầu?” Tây Thiên Vương lòng như lửa đốt, “Định đứng đến khi nào a?”

Chư vương không người nào đáp lại, lại nghe Bảo Thù lạnh lùng mở miệng nói: “Người gấp cái gì? Đợi không được thì có thể rời đi, không ai bắt người ở lại!”

Tây Thiên Vương kinh ngạc không dứt, tính tình ngạo khí mười phần như hắn làm sao có thể chịu được người khác nói chuyện với mình như vậy, huống chi còn là một tiểu bối vô danh! Nhất thời nổi trận lôi đình vỗ bàn: “Xú nha đầu nhà ngươi! Lại dám đối bản vương bất kính như thế! Chán sống rồi sao?!”

Nói xong, giơ tay lên định cách không tát cho nàng một cái, một luồng gió mạnh quét qua, nhưng lại bị Hân Liệt ngăn lại: “Tiểu sư muội vô tâm chi ngôn (*), mong rằng Tây Thiên Vương bao dung.”

(*) vô tâm chi ngôn: nói chuyện vô tư không câu nệ tiểu tiết

Hắn. Hắn có thể ngăn lại mình! Lại một tiểu bối đáng chết!

Tây Thiên Vương có cảm giác không được nể mặt, đại não vẫn còn trong hỗn loạn thì Bảo Thù lại nhẹ nhàng nói: “Đại sư huynh, ta không phải vô tâm chi ngôn, hắn làm vương một phương, nhưng tính nhẫn nại lại quá kém, quả thật làm người ta cười đến rụng răng!”

Chư vương đồng loạt đem tầm mắt từ trên quảng trường dời về trên đài.

Trên lôi đài còn chưa có đánh, trên Phi Tiên Điện ngược lại đã khai chiến.

Li Diên nhú mày, đem Bảo Thù đứng sau lưng mình, chấp tay đối với Tây Thiên Vương nói: “Tiểu đồ lỗ mãng, ngươi chớ để chấp nhặt với nàng, bản thượng thần ngày sau nhất định nghiêm gia quản giáo.”

Tây Thiên Vương dựng râu trợn mắt, bất đắc dĩ đang ở trên địa bàn người ta, chỉ có thể tức giận phát tay áo, ngồi xuống lần nữa.

Trước mặt mọi người lần nữa nhìn về quảng trường thì hai người đột nhiên khai chiến.

Dung Hoan trong tay cũng không binh khí, chưởng phong nổi lên, phong tuyết hóa thành lợi kiếm, từng đạo công kích về phía Dạ Vi. Mà Dạ Vi tay mở ra Côn Luân Phiến, đã xem băng kiếm bỗng dừng vòng lại đánh trả về phía Dung Hoan.

Quang ảnh đan vào nhau, ánh sáng rực rỡ, người tới ta đi, chỉ nghe “Tì tì” tiếng lụa bị rách, có thể thấy được vết máu loang lổ.

Vừa mới bắt đầu, đã là sống chết tương bác, mọi người đều trợn mắt hốc mồm.

Thương Kiệt vừa xem, trong lòng lại vừa run sợ, làm gì mà tỷ thí, rõ ràng là đang liều mạng! Dựa vào tình huynh đệ ngàn năm của bọn họ, làm sao có thể chỉ vì một nữ nhân đánh đến mức này? Dung Hoan còn có thể làm được ra, nhưng là Dạ Vi tuyệt đối không có khả năng!

Ngay cả Lưu Dục cũng có chút kinh ngạc.

Chưa từng nghĩ rằng, hài tử của hắn lại có sức bộc phá kinh người như thế!

Li Diên lại liên tục cười khở, đồ nhi của hắn có bao nhiêu cân lượng, hắn làm sư phụ tất nhiên là hiểu rõ.

Hân Liệt kiên định cần cù, vì vậy nội lực tinh thuần thâm hậu. Bất cứ lúc nào ra tay, vô luận tốc chiến còn là giằng co, hần đều là người xuống tay vô cùng tàn nhẫn nhất trong bốn người, là người không thể chê vào đâu được, nhưng cũng là người cực kỳ kiên quyết và đảm đương.

Dạ Vi tâm tư tinh tế, ngộ tính cực cao, có học thức tốt như hại nạp bách xuyên (*), bất cứ thứ gì cũng am hiểu. Nhưng hần am hiểu sâu nhất chính là súng bắn chim đầu đàn, xưa nay giấu tài thâm tàng bất lộ, ví dụ như hiện tại, nhìn như cùng người ác đấu, thật ra thì vẫn không thả tay một lần.

(*) hải nạp bách xuyên: lớn như biển cả

Thương Kiệt là mặc dù lười biếng, nhưng thắng ở phẩm tính ôn hậu. Mềm nhẹ mà dũng mãnh như nước, nhưng lại không hề phân tranh với ai, vô luận là tu hành hay đối nhân xử thế, hần đều không cầu công lao, chỉ mong chờ yên yên ổn ổn sống qua ngày, an toàn là tốt nhất.

Mà Dung Hoan, là người bộp chộp nhất về tu hành trong bốn đồ nhi của hần, nhưng cũng là thiên tư cao nhất. Chuyện này đương nhiên là có liên quan đến thân thể của hần, sức chịu đựng và lực bộc phát mạnh đến kinh người, giống như lò xo, dùng sức càng lớn, hần lực bắn ngược sẽ càng mạnh.

Thật khó mà tưởng tượng, nếu là bọn họ bốn người một khi đoạn tuyệt, thiên hạ sẽ trở nên như thế nào?

Li Diên thở dài một tiếng, nghiêng đầu đối với Bảo Thù nhỏ giọng nói: “Hài tử, ngươi hi vọng hai người bọn họ người nào thắng?”

Bảo Thù làm như không nghe thấy, đôi mắt sáng quắc nhìn chăm chăm lời dài, đôi mày cau lại thành một đường, không che giấu sự lo lắng trong đôi mắt, nhưng, ai là người trong mắt nàng?

Hồi lâu sau, nàng mới nhẹ giọng nói: “Ta hi vọng, ai cũng không thắng được.”

Li Diên ngẩn người, đang muốn mở miệng, Bảo Thù đột nhiên hỏi: “Sư phụ, Lưu Dục Thiên Quân rất lợi hại phải không?”

Li Diên nhàn nhạt gật đầu: “Ngay từ một vạn năm trước, hần ở Lang Hoa tu hành đã là khúc cao hòa quả (*), hôm nay càng thêm không cần nhiều lời, nói vậy tu vi đã tới cực cảnh.”

(*) khúc cao hòa quả: cao siêu không ai kể được, uyên thâm ít ai hiểu rõ.

Bảo Thù hỏi tiếp: “Vậy hần rất thương Tứ sư huynh phải không?”

Li Diên hơi ngạc nhiên, gật đầu nói: “Đó là tự nhiên, Quý cô nương bởi vì năm xưa ở thiên giới chịu hình phạt phong cốt tủy gân (*), bất luận chuyển thế mấy lần, hồn phách vẫn bị tổn hại, khi sinh hạ hài tử cũng là tử thai.”

(*) phong cốt tủy gân: niêm phong xương cốt khóa lại gân cốt

“Tử thai?”

“Đúng thế, Hoan Nhi khi ra đời là một tử thai, hai người 5000 năm mới sinh ra được một đứa con, tự nhiên tự phụ vô cùng. Thiên Quân độ hần một cái mạng, lại dùng cấm thuật đem phong ấn tại trong cơ thể mình, lấy máu lấy từ tim nuôi hết hai ngàn năm.”

“Hai ngàn năm!” Bảo Thù bỗng đứng trợn to hai mắt, “Những hai ngàn năm? Chuyện này là thật?”

“Theo như ta tính toán thì đúng là hai ngàn năm, năm đó Quý cô nương mang thai thì Thiên Quân còn từng đến thiên đình tìm phụ hoàng ta, cho ta mượn mẫu hậu gia tộc chi bảo Liễm Tinh Thoi dùng một chút. Lúc đó, vì sư chỉ là 5, 6 tuổi, tính toán ra, Hoan Nhi thực tế tuổi ngược lại cùng vì sư không sai biệt lắm.”

“Chuyện này Mặc Hằng Thiên để không biết?” Bảo Thù gần như dán trên người Li Diên, vội vàng hỏi.

“Có lẽ không biết, lúc ấy trong điện trừ vì sư ra, chỉ có phụ hoàng, mẫu hậu và đại ca ta. Ta còn nhớ mẫu hậu lúc ấy hết sức vui mừng, còn hỏi Lưu Dục Thiên Quân có cần mượn bảo bối gì khác không, rồi nhân cơ hội trời cho đó đòi hần thực hiện một nguyện vọng.”

Nói tới cổ nhân, Li Diên trong lòng khó kìm được sự khổ sở, “Chúng ta mười huynh đệ, chỉ có đại ca và ta là do một mẹ sinh ra, nếu là không có trận tai kiếp kia, Thiên đế hôm nay chính là hần.”

Phát hiện Mặc Hằng chuyển mắt nhìn về phía mình, Li Diên không nói gì thêm, nhìn về phía lối đi trong sân.

Cửa thành cháy và đến cá dưới ao, đám người xung quanh lối đi đã sớm tán ra xa. Từ lúc mới bắt đầu si mê đến rung động, ai cũng không ngờ rằng, những cuộc tỷ thí qua loa đại khái trước đây, bây giờ lại trở nên như thế này.

“Nếu như ngươi sẽ không chịu dốc hết toàn lực, ta liền không khách khí.” Dạ Vi tránh thoát bằng kiếm, quay người dồn Dung Hoan đẩy vào lối đi một góc, chiết phiến đặt ngay trên cổ hắn, “Ta căn bản không có lựa chọn.”

Dung Hoan cắn môi không nói, thân thể co lại, di hình thoát khỏi Dạ Vi kiềm chế.

Diệt Nhật Cung giấu trong cơ thể của hắn, cho nên tuyệt đối không thể sử dụng Tuyệt Ma công.

Hắn có thể lần lữa, có thể trốn, có thể tránh, nhưng hắn không thắng được Dạ Vi.

“Nhị sư huynh.” Dung Hoan khó xử, nhỏ giọng nói, “Ta căn bản không phải đối thủ của ngươi.”

“A?” Dạ Vi thu lại Côn Luân Phiến, trong tay hiện ra một thanh trường kiếm, mỏng như cánh ve, hàn khí bức người, “Ta Dạ Vi có tài đức gì mà đường đường Ma Thần Bệ Hạ thế nhưng dễ dàng nhận thua?”

Dung Hoan hoảng hốt: “Nhị sư huynh, ngươi đang nói gì vậy?”

“Ta nói gì trong lòng ngươi rõ ràng.” Dạ Vi lạnh lùng cười liên tục, chưa ai từng thấy hắn dùng kiếm, vì vậy, cũng không có ai thấy rõ hắn là ra tay như thế nào. Kiếm mỏng như răn, đột nhiên đâm vào xương quai xanh của Dung Hoan.

Dưới đài tiếng hít sâu lan ra, Quỷ cô nương kinh hãi nhảy lên, lại bị Lưu Dục kéo lại.

Kiếm ra, máu đông lại, nhưng nửa giọt máu cũng không chảy.

Tiêu Bảo Thù ngưng thần nhìn vết thương, nghi ngờ trong con ngươi lan tràn.

Dung Hoan thậm chí cũng không cảm thấy đau, nghĩ rằng là Băng Tinh Tuyệt Phách trong cơ thể bắt đầu tác dụng, ngược mắt hướng đài cao nhìn lại, Lưu Dục hơi nhắm mắt, mặt mũi phẩy tay.

Băng Tinh Tuyệt Phách có công hiệu này sao?

Dung Hoan trong lòng giật mình, mới vừa nuốt xuống không phải Băng Tinh Tuyệt Phách, mà là phụ thân vạn năm tinh phách!

“Nhị sư huynh, ta nhận thua!” Dung Hoan tâm sợ tính loạn, hô to ra tiếng.

Cõi đời này, có cái gì có thể làm một nam nhân vì yêu làm cho hôn mê cả đầu óc dừng cương trước bờ vực?

—— chỉ có yêu rất nhiều, chỉ có thể là một tấm si tình, là người nguyện tự liếm vết thương lòng không cầu độc chiếm.

Lưu Dục cơ trí, lại không phải là vô song. Dạ Vi khéo môi cong lên, làm như thật dài thở ra, nhưng tay lại chưa từng dừng lại, thân hình mạnh mẽ đánh về phía Dung Hoan.

Tây Thiên Vương hừ lạnh một tiếng: “Mới chịu một kiếm đã nhận thua, tiểu tử này thật không có cốt khí.”

Quỷ cô nương vỗ bàn: “Cái này gọi là thức thời vụ giả vi tuần kiệt (*) , ngươi thì biết cái gì!”

(*) thức thời vụ giả vi tuần kiệt: hiểu rõ thời thế mới là người tài giỏi; kẻ thức thời mới là người tài giỏi

Tây Thiên Vương phẫn nộ nuốt nước miếng một cái, ngoảnh mặt nhìn về hướng khác, lại thấy Tiêu Bảo Thù nheo lại mắt hạnh nhìn hắn cười một tiếng, cười không có ý tốt, cười làm hắn tóc gáy dựng đứng.

“Ngươi cười cái gì?”

“Ta cười ngươi buồn cười.”

“Ngươi cố tình bôi mớ phải không?”

“Đúng thì sao?”

Tây Thiên Vương vốn đang tức giận, có thể nhin đến bây giờ quả thật không phải dễ, bàn tay vỗ một cái, bạch ngọc bàn nhỏ ứng tiếng mà bể, “Ranh con chết tiệt kia! Hôm nay không giáo huấn ngươi, Bồn vương liền theo họ người!”

Một đạo ánh sang đánh ngay trên mặt, Tiêu Bảo Thủ chợt lách người núp sau lưng Li Diên.

Li Diên phát tay áo đỡ, lạnh nhạt nói: “Tây Thiên Vương, ngay cả đồ đệ ta ngươi cũng dám đánh?”

Quý cô nương cười khẩy nói: “Đánh chó còn phải xem chủ nhân, đường đường Tây Thiên Vương tội gì cùng một tiểu nha đầu tranh chấp? Nha đầu này tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, chẳng lẽ ngươi cũng không hiểu chuyện sao?”

Tây Thiên Vương tự biết không địch lại Li Diên, lại cảm thấy Quý cô nương lời nói có lý, ở trước mặt chư vương động thủ quả thật rất khó coi, nghĩ thầm nhin thêm lần nữa cũng được. Kết quả khỏe mắt lại nhìn thấy Tiêu Bảo Thủ núp ở Li Diên sau lưng lộ ra nửa cái đầu, hướng hắn làm ngoáo ộp, rõ ràng chê cười hắn vô dụng! Một cái nho nhỏ Lang Hoa đệ tử, làm sao có thể ngang cuồng như vậy? Nhất định là bị Li Diên tiểu nhi xúi giục!

Cái này có thể nhin, thì còn gì không thể nhin!

“Li Diên, ngươi chó khinh người quá đáng!”

Tây Thiên Vương tức sùi bọt mép, chiến bào bay lên phần phật, trong tay hiện ra một thanh đao dài, dùng lực chém. tới.. Li Diên ôm lấy Tiêu Bảo Thủ tránh sang bên phải, đao khí chém thẳng vào ghế ngồi chường môn, lập tức hóa thành bụi.

Li Diên giữ Lang Hoa một ngàn năm, ít khi cùng người tranh nhau, hôm nay Tây Thiên Vương nhiều lần khiêu khích, cũng không khỏi nổi nóng. Mắt phượng như có lửa đốt, con ngươi từ màu đen chuyển thành màu đỏ, hắn đem Tiêu Bảo Thủ đặt sang, xoay người lại cười nhạt: “Bản thượng thần khinh người thì như thế nào?”

Tây Thiên Vương quát một tiếng, lao về phía Li Diên, Li Diên không sợ hãi không hoảng hốt, lập tức ứng chiến.

Mọi người nhất thời bối rối, đầu xoay trước xoay sau, ai cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra, bên này chín thước lôi đài bằng kiếm không ngừng, bên kia Phi Tiên đại điện ánh sáng lại lên.

Mặc dù chỉ có thể dùng ba phần tu vi, nhưng Tây Thiên Vương và Li Diên Giai lấy tư chiến nổi tiếng lục giới, uy lực không tự nhiên phải thể khinh thường, chư vương trong điện không người nào đi khuyên cũng không có người nào dám đi khuyên, lại không thể mất mặt trốn ra xa được.

Li Diên tung người nhảy ra đại điện, bay lên giữa không trung, Tây Thiên Vương theo sát phía sau, đuổi tận không buông.

Tứ đại thượng tiên ngồi phía sau thấy thế, chỉ sợ mình sự phụ thua thiệt, ngưng thần muốn bay ra, lại bị Hân Liệt một chưởng đánh trở về.

Một vị thượng tiên chấp tay nói: “Thái tử điện hạ, đây là chuyện riêng giữa chúng ta và Lang Hoa, mong thái tử chó nhúng tay vào.”

Hân Liệt lạnh nhạt nói: “Bản quân thân là Lang Hoa Đại đệ tử, há lại để cho các người ở chỗ này giương oai!”

“Đã như vậy, đừng trách chúng ta không khách khí!”

“Vãn bối cũng là Lang Hoa đệ tử, sự môn vi tôn, các vị thượng tiên, vãn bối đắc tội!” Bốn vị thượng tiên cùng lúc ra tay, Thương Kiệt cũng cùng Hân Liệt sánh vai mà chiến.

Tuy là lấy hai địch bốn nhưng Thương Kiệt và Hân Liệt vẫn chiếm thượng phong.

Chỉ là trong chớp mắt, trên đài dưới đài đều náo loạn.

Lưu Dục trong lòng muốn ngăn lại, nhưng tình phách đã rời khỏi người, cần lấy nội lực tu bổ chân khí. Giương mắt nhìn xuống, hắn chỉ có thể buồn bã cười khổ, thì ra là, quả nhiên là như vậy.

Trong màn sáng đầy trời, Lưu Dục tập trung tìm kiếm vị trí Tiêu Bảo Thù, quả nhiên, nàng thừa dịp loạn núp ở dưới một gốc cây cổ thụ ngoài điện.

Đúng lúc này, cổ thụ một đoạn nhánh cây ầm ầm nổ tung, hắc vụ lượn lờ, hiện ra một con Tứ Hải Ma Giao thu nhỏ rất nhiều lần, thân thể đen như than quần chặt lấy Tiêu Bảo Thù, miệng mở to như chậu máu như muốn nuốt nàng vào trong bụng.

Tiêu Bảo Thù hướng về phía lôi đài kêu to thảm thiết: “Tứ sư huynh! Cứu mạng a!”

Mỗi một lần đang cùng Hi Hi Ha Ha so chiêu thì hề nghe tiếng kêu cứu của Tiêu Bảo Thù, Dung Hoan tim như đập sai mấy nhịp. Lần này, cũng không tự nhiên ngoại lệ. Tìm nơi phát ra âm thanh nhìn lại, Dung Hoan lập tức kinh hãi ba hồn mất hơn hai hồn.

Sư phụ và sư huynh đang lâm vào khổ chiến, ai có thể tới kịp cứu nàng?

Hoặc là nói, cả Phi Tiên Điện đều hỗn loạn, người nào sẽ chú ý đến nàng?

Lưu Dục cười thầm, thật ra thì cả kế hoạch này quả thật là răn vẽ thêm chân, Dung Hoan căn bản sẽ không quan tâm những này, cơ hồ là bản năng, phản xạ có điều kiện liền gọi ra Diệt Nhật Cung trong cơ thể.

Tiêu Bảo Thù bình tĩnh nhìn lôi đài. Nhưng thấy hắc vụ bay bổng lên, tay trái chấp gương cung, tay phải kéo dây cung không do dự Thân hình chói mắt làm người ta khó mà chuyển mắt, nét kiên quyết trong mắt nàng chưa từng nhìn thấy, vẻ mặt chuyên chú mà nàng chưa từng nhìn thấy, nhìn tay hắc vụ buông lỏng, một đạo chói mắt kim quang xuất hiện, tinh chuẩn bắn trúng tim Ma Giao.

Thân thể buông lỏng, Tiêu Bảo Thù ngồi phịch ở trên đất, cũng không phải bị sợ .

Bởi vì nàng biết, con Ma Giao này chỉ là ảo ảnh, chỉ trong chớp lát, sẽ tan thành mây khói.

Cả Thất Trọng Thiên, thoáng chốc lâm vào một mảnh tĩnh mịch.

Chỉ có Dung Hoan phi thân nhảy xuống lôi đài, bước nhanh đến bên người Tiêu Bảo Thù, khom lưng muốn nâng nàng dậy: “Muội làm sao vậy rồi hả ? Có bị thương không? Có”

“Tại sao?” Tiêu Bảo Thù khóc không ra nước mắt, cười nhạt mở tay hắc vụ ra, “Người là Ma Thần chuyển thể có phải không? Long Vương là người giết có phải không? Người không muốn ta gả cho Nhị sư huynh, cho nên bày cục thế bức bách hắc vụ có phải không?”

Dung Hoan mất hồn, mới vừa chú ý tới Diệt Nhật Cung trong tay, nhất thời kinh hãi hoa dung thất sắc.

Cuối cùng, hắc vụ đã làm như đúng lời cha nói, sấm đại họa.

“Ta không giết Long Vương! Cũng chưa từng giết bất cứ kẻ nào! Cung này là do người trong Ma giới cứng rắn nhét cho ta! Không biết có phải là do luyện Tuyệt Ma công không nhưng bây giờ muốn ném cũng ném không được!”

Dung Hoan bắt kể sau lưng bao nhiêu ánh mắt dán trên người mình, chỉ muốn giải thích cho Tiêu Bảo Thù.

Về phần hắc vụ có phải là Ma Thần chuyển thể hay không, chính hắc vụ cũng hoài nghi, phụ thân nói không phải thì tạm thời là không phải.

“Sư thúc tổ, Diệt Nhật Cung tại sao lại có trong tay hắc vụ?” Mặc Hằng giả bộ khiếp sợ đứng lên, chỉ vào Dung Hoan nói: “Chỉ có người luyện Tuyệt Ma Công mới có thể sử dụng Diệt Nhật Cung, hắc vụ chẳng lẽ là Già Di La chuyển thể?”

Li Diên cùng Tây Thiên Vương đồng thời thả mình xuống đất, đều là kinh hãi.

Yêu Vương thần sắc hốt hoảng: “Già Di La chẳng lẽ không có chết? Điều này sao có thể?”

Lưu Dục nhàn nhạt liếc mắt Mặc Hằng một cái: “Vậy liền đem nghịch tử này bắt lại thẩm vấn rõ ràng, được không?”

“Sư thúc tổ ở trên cao, chính là Thiên quy cũng không nhân, ngài lời này quả thật là nói đùa.” Mặc Hằng nhướn mắt chấp tay, ngôn ngữ vừa cung kính vô cùng vừa châm chọc.

Chư vương trên điện e ngại Lưu Dục, nhưng nghĩ tới Già Di La, người người sợ.

Bàn luận xôn xao, có vương giả cả gan nói: “Thiên Quân ở trên cao, ngài cùng Ma giới có quan hệ sâu xa, chúng ta cũng có nghe thấy. Chỉ là thiên tử phạm pháp như thứ dân cùng tội, nếu là tổn hại thiên quy. . .”

“Không sai, Già Di La đồ thân sinh linh, chính là tội nhân lục giới, làm sao có thể bao che!”

“Thiên Quân cứu Ma Thần, nhận người ngoài làm con, hôm nay dung túng cho hắn giết Long Vương, cướp cung thần, đến tội cùng muốn làm cái gì?”

“”

Thấy Lưu Dục thủy chung không nói lời nào, chư vương càng ngày càng chắc chắn, trong bụng đều sợ hãi, liên tục nói muốn trừng phạt Dung Hoan. Quý cô nương hoàn toàn ngẩn ngơ, bình thường hay nói như nàng nay cũng trở mắt không nói.

Dung Hoan tay cầm Trường Cung đi vào đại điện, chư vương rồi rít nín thở lui về phía sau. Cây Diệt Nhật Cung này đứng đầu ngũ sắc thần khí, không chỉ có Diệt Thần Tru Tiên, mà còn có thể Hủy Thiên Diệt Địa.

“Ta chưa từng giết người, trước.” Hắn đứng yên kể lại chân tướng.

Yêu Vương vuốt râu, cau mày nói: “Cực Lạc đảo? Xin thứ cho lão hủ cô lậu quả văn, chưa bao giờ nghe thấy.”

Tây Thiên Vương đám người hai mặt nhìn nhau, cùng nhau lắc đầu.

Mặc Hằng nói: “Nếu theo như lời Tiểu Thiên quân thì ma công kia là học sau khi Diệt Nhật Cung bị trộm, Long Vương bị giết, tất cả những chuyện này đều là âm mưu do Ma giới bày ra, nhưng không biết chuyện này người nào tái sinh chứng?”

“Lúc ấy tiểu sư muội cũng ở đấy, nàng có thể làm chứng.”

Li Diên vẫy tay ý bảo Tiêu Bảo Thù tiến lên: “Thù Nhi, ngươi hãy nói đi.”

Tây Thiên Vương phẩy tay áo một cái, tức giận nói: “Bọn họ rõ ràng răn chuốt một ổ, cùng một giuộc! Nhất là trư yêu này, nhìn như ngu ngốc, nhưng thực tế lòng dạ ác độc, ai biết nàng lại giỏi trò gì!”

Dung Hoan nhất thời giận dữ, gơ Diệt Nhật Cung trong tay lên, nhìn hắn tức giận nói: “Tây Thiên Vương! Nếu như ngươi còn dám nói ta sư muội nửa câu không phải, lão tử hiện tại liền tiễn ngươi về Tây thiên!”

“Ngươi quỳ xuống cho ta!” Li Diên trầm giọng quát lớn.

“Ta không làm sai, tại sao quỳ!”

Li Diên vô ngữ chỉ cực: “Vì sư bảo ngươi quỳ xuống, còn cần lý do sao?”

Thương Kiệt phát giác tình thế không ổn, vội ở Li Diên sau lưng điên cuồng nháy mắt.

Dung Hoan cắn răng, “Phịch” một tiếng hai đầu gối quỳ xuống đất, nhưng vẫn quật cường nhướn cằm nhón lên nói: “Các người nghe cho kỹ! Lão tử hôm nay quỳ sư phụ! Là cha mẹ! Không phải bất cứ người nào trên Phi Tiên Điện!”

Lưu Dục day trán, đứa trẻ ngốc này, đến khi nào mới có thể trưởng thành?

Thật lâu sau, hắn rót cuộc lạnh lùng mở miệng: “Tiêu Bảo Thù, ngươi nói đi, lời Hoan Nhi nói, là thật hay giả?”

37. Chương 37: Phu Quân Như Tư

Mọi người đem tầm mắt chuyển lên trên người Tiêu Bảo Thù.

Nàng đi tới bên người Dung Hoan chậm rãi quỳ xuống, mặt không thay đổi nói: “Hôm qua lúc sáng sớm, ta cùng với Tứ sư huynh cùng nhau đưa cha mẹ ta xuống núi, sau đó gặp phải Vân Khương Quỷ Mẫu. Dem nàng cho ta uống thuốc mê, ngủ một giấc đến hoàng hôn hôm nay mới tỉnh lại, Cực Lạc đảo Tứ sư huynh nói, Bảo Thù không biết.”

Dung Hoan kinh ngạc nhìn nàng không biết nói gì..

Lưu Dục sớm đoán được Tiêu Bảo Thù sẽ nói gì, vẽ vờ thêm chuyện, chẳng qua là để cho nhi tử gốc của mình thanh tỉnh một chút. Đang định mở miệng, lại nghe thấy Dung Hoan tức giận nói: “Ta biết rồi, nhất định là nàng hạ được muội! Cái nữ nhân ác độc này, đừng để cho ta bắt được nàng!”

Tiêu Bảo Thù cúi đầu suy nghĩ, nghe vậy cũng không ngẩng đầu lên.

Mặc Hằng nhìn về phía Lưu Dục: “Sư thúc tổ, chuyện này, người xem.”

Quỷ cô nương bỗng nhiên mỉa mai: “Con ta làm sao có thể là Ma thần chuyển thế được!”

“Vậy ma công và thần khí trong cơ thể hần giải thích thế nào? “

“Có cái gì Có cái gì mà giải thích? Hần nói không làm tức là không làm! Hơn nữa, cho dù hần là Ma thần chuyển thế, cho dù người là hần giết, cũng là hần lấy thì thế nào? Có gan các ngươi ai dám chạm vào một cây lông tơ thử cho ta xem !”

Dung Hoan chậm chậm nói: “Cha, nương. . . . Ta rốt cuộc có phải hay không?”

Quỷ cô nương chưa mở miệng trả lời thì nghe thấy Lưu Dục bình thản nói: “Không sai, là người.”

Dung Hoan cả người như bị sét đánh, lập tức tê liệt ngã ngồi dưới đất, thì ra Vân Khương nói đúng, hần quả thật đúng là Ma thần chuyển thế! Kiếp trước hần là một đại ma đầu tội ác tày trời!

Trên điện lan ra một trận hít khí lạnh, sau đó lại lập tức rơi vào yên lặng. Mặc Hằng đã sớm ngờ vực Dung Hoan, nhưng hần không ngờ, Lưu Dục lại thừa nhận dứt khoát như vậy, điều này đại biểu cho điều gì?

Hần đã dám thừa nhận trước mặt các chư vương thì chắc chắn là đã nắm chắc tính thế!

Dạ Vi cũng thoáng ngẩn ra, đôi mày cau lại, hành động của Lưu Dục quả thực là nằm ngoài dự liệu của hần.

“Người nói hươu nói vượn cái gì thế hả?” Quỷ cô nương kinh ngạc không thôi, sau đó trợn mắt nhìn, “Rõ ràng con trai chúng ta, làm sao có thể là Tiểu Già chuyển thế? Tiểu Già đã trở về có phải không? Người cứu hần, hần vì sao còn muốn hại Hoan Nhi, rõ ràng. . . .”

Nàng chưa nói xong thì bị lạnh không phong bế huyết đạo của nàng.

“Không biết chư vị muốn Lưu Dục xử lý huyện này như thế nào?” Hần bình thản đứng dậy, khoe môi cong lên mỉm cười.

Nhưng thấy hần mày tựa viễn sơn (*), mặt như phù dung, chư vương thần sắc lại sợ hãi, liên tục lùi ra phía sau.

(*) viễn sơn: núi xa

Mặc Hằng lấy lại bình tĩnh, chấp tay nói: “Sư thúc tổ, thiên có thiên quy, cửu mệnh tộc cùng ta Hỏa Hoàng tộc đều là hậu duệ viễn cổ thần tộc, đảm đương trọng trách bình ổn Thiên giới. Già Di La làm nhiều việc ác, gây họa cho thương sinh, nếu ngài cố ý bao che. . .”

“Bản quân chưa từng nghĩ bao che cho hần.” Lưu Dục nhẹ nhàng phất tay áo, thản nhiên nói, “Vốn muốn cho hần một cơ hội, không ngờ hần sau khi chuyển thế lại phạm trọng tội. Nhưng mà, thượng đế vừa rồi cũng nói thiên quy, Già Di La tội ác tày trời, nhưng hần sớm đã niết bàn, hôm nay người quỳ trên điện,

là con của Lưu Dục ta, Dung Hoan. Trước mắt, hấn chỉ cần nhận trách nhiệm về hai tội danh giết Long Vương và trộm cung thần là được, đúng không?”

Mặc Hằng ngăn người, lại nghĩ hai tội danh này là đủ rồi, vì thế gật đầu một cái.

Lưu Dục cười nhạt nói: “Trước tiên là nói về Diệt Nhật Cung, nó vốn là vật của Ma giới, con ta trộm về, có gì sai? “

Mặc Hằng lại sửng sốt.

Lưu Dục lại nói: “Về phần Long Vương, Long thể hấn vẫn còn nguyên, bản quân tặng hấn một cái mạng cho hấn hoàn dương, vậy có ổn không?”

Long tộc sứ giả sau khi nghe xong, lập tức quỳ xuống nói: “Đa tạ Thiên quân! Đa tạ Thiên quân!”

Quý cô nương hoảng sợ, không khỏi trừng mắt nhìn hấn, tên nam nhân chết tiết này, còn dư mạng đi cho người khác?

“Chẳng lẽ việc này cứ như vậy quên đi sao? “Trước mặt Lưu Dục, Tây Thiên Vương không dám làm càn, chỉ cười lạnh một tiếng, “Chớ quên trận chiến loạn năm ấy, Li Diên, tám huynh đệ của người đều chết trên tay hấn.”

Lâu không lên tiếng, Li Diên chỉ cười nhạt không nói.

Mặc Hằng vẻ mặt căng thẳng, một lúc lâu mới run giọng nói: “Sư thúc tổ, mất bò mới lo làm chuồng như vậy, e rằng rất khó làm chủ vương tâm phục. Huống hồ, hôm nay trong người hấn có ma công, Diệt Nhật Cung trong tay, nếu như một ngày kia . . .”

“Không có ngày đó. “Lưu Dục ngắt lời hấn, dời mắt thương xót nhìn Dung Hoan, sau đó nói với Li Diên, “Hôm nay hấn thân là Lang Hoade tử, cho dù bản quân đền bù toàn bộ sai lầm, thì căn cứ vào Lang Hoa môn quy, hấn nên bị xử trí như thế nào?”

Li Diên nét mặt hoảng sợ, hồi lâu sau mới run giọng nói: “Trước phé hấn nghìn năm tu vi, sau đó chịu hình phạt phong cốt tủa gân, trục xuất sư môn.”

“Được, động thủ đi “Lưu Dục bình tĩnh nói ra bốn chữ, trên đại điện lập tức nổ tung!

— — phong cốt tủa gân. Cái gọi là phong cốt, chính là dùng vô số Thần Châm đâm vào toàn bộ khớp xương trên người, từ nay về sau chỉ cần động cốt là lập tức sẽ đau nhức tột cùng; cái gọi là tủa gân, chính là dùng ly hồn băng ti trói lại toàn bộ gân mạch trên người, từ nay về sau chỉ cần động gân sẽ lập tức thương hồn.

Quý cô nương không thể động dậy nhưng mồ hôi lạnh trên trán rơi xuống từng giọt lớn. Năm đó nàng chỉ chịu đựng một phần mười hình phạt, nhưng một tháng sau đã đi đời nhà ma, người bên ngoài không hiểu sự lợi hại trong đó, hấn chẳng lẽ lại không hiểu sao? Hôm nay phé đi tu vi của nhi tử rồi lại bắt hấn chịu cực hình, chẳng phải là muốn mạng của hấn sao?

Nam nhân này điên rồi! Đúng là điên rồi!

Chư vương thần sắc trong phút chốc biến đổi liên tục!

Già Di La chết, điều này không muốn nhưng lại không ai hiểu được Lưu Dục rốt cuộc có ý gì? Hấn yêu con như mạng là chuyện nổi danh trong lục giới ai ai mà không biết, một nghìn năm trước Tiểu Dung Hoan tuổi từng đem Đại thái tử Bắc Hiên gia đánh tới chỉ còn nửa cái mạng, nổi giận đùng đùng đi tìm Lưu Dục nói chuyện thì hấn chỉ nhẹ nhàng nói một câu: “Người tìm đến ta như thế, chẳng lẽ nửa cái mạng còn lại của nhi tử mình cũng không cần nữa sao?”

Quay đầu lại, hấn cũng chỉ nói khê quả mắng Tiểu Dung Hoan vài câu, sau đó mọi chuyện lại như sau khi mưa trời lại sáng.

Bao che khuyết điểm đến mức này, người nào có thể sánh bằng?

Các thái tử, thế tử của các chư vương gia đang có mặt ở đây, ngoại trừ Dạ Vi ba người, có mấy người không bị Dung Hoan đánh đến mặt mũi bầm dập kêu cha gọi mẹ? Nhưng phần lớn đều giận mà không dám nói gì dù có cũng đánh không lại, chỉ lo làm cho cậu ấm Dung Hoan mất hứng, kết quả là chịu thiệt vẫn là mình.

Vì thế Dung Hoan không thể tin vào tai mình, phụ thân lại không phân tốt xấu nói muốn trừng trị hần?
Làm sao có thể?

“Ta không có giết người! “Dung Hoan đứng dậy nói lớn, lại lần nữa vùng trường cung lên, hần không sợ chịu hình, càn, nhưng hần mình chết không minh bạch! “Cho dù ta đúng là Ma thần, Long Vương cũng không phải do giết!”

Chư vương nhìn thấy Diệt Nhật kim quang đại thịnh, rồi rút triệu hồi binh khí trong tay.

Dung Hoan mi tâm lệ khí, cười lạnh nói: “Ta sinh tử chỉ có thể do tự mình quyết định! Người đã muốn ta chết, ta đây liền lôi các người cùng nhau chôn cùng!”

“Nghịch tử!” Lưu Dục giận tím mặt, trong tay bạch quang chợt lóe, bằng tinh tuyệt phách bay lên không trung, bao quanh Dung Hoan. Vẫy một ngón tay, hần lại lần nữa quỳ xuống, trong tay nắm chặt Diệt Nhật, gãy dựa không được.

“Li Diên, động thủ!”

Bảo Thù ngậy người, bất ngờ quay đầu nhìn về phía Dạ Vi. Nhị sư huynh, người không phải nói Lưu Dục Thiên quân sẽ bảo vệ hần sao? Người không phải nói có biện pháp buộc Lưu Dục cầm Vô Cửu ca thả ra sao? Tại sao lại thế này?

Dạ Vi cũng vô cùng khiếp sợ, tình hình hoàn toàn thoát khỏi tay hần, hần tránh ánh mắt Bảo Thù, nhìn về phía Minh Quân. Minh Quân âm thầm lắc đầu, ý bảo hần yên lặng quan sát tình thế.

Lúc này, Li Diên trong đầu hỗn loạn vô cùng. Mặc kệ Dung Hoan là ai, hần cũng là bảo bối đồ nhi hần tự mình dốc lòng dạy dỗ một nghìn năm, làm sao hần có thể ra tay được?

Đắn đo hồi lâu, hần cầu tình nói: “Sư thúc tổ, sự tình chưa xem xét rõ ràng, không bằng trước đưa hần . . .”

Lưu Dục phẩy tay áo một cái, lạnh giọng quát lớn: “Sự thật đã bày ra trước mắt, còn có cái gì xem xét? Người không nỡ động thủ, được, vậy bản quân tự mình động thủ! “

Nói xong, hần đi tới trước mặt, không do dự chút nào, một chưởng trực tiếp đánh vào đỉnh đầu hần.

Dung Hoan hai đầu gối quỳ trên sàn nhà bằng ngọc xanh bỗng dưng lồm xuống dưới, như đá ném vào hồ, vết rạn lập tức lan rộng. Bên tai chỉ nghe nổ “Bang Bang” mấy tiếng, Dung Hoan đại huyết khắp người nổ tung, máu tươi lập tức phóng ra ba thước, làm cho người nhìn sồn tóc gáy. Nội lực không ngừng tuôn ra, trên Phi Tiên Điện khói trắng thoảng chốc đã đầy phòng, ngưng lại thành băng.

Không ai không hoảng sợ việc Già Di La còn sống, nhưng lại đều không khỏi chết lặng vì cảnh tượng trước mắt.

Lưu Dục, hần có phải điên rồi không?

“Thiên quân! Hần không có giết Long Vương, cung này. . .” Bảo Thù từ trong khiếp sợ tỉnh lại, nhất thời như bị Thiên lôi đánh trên đầu, đau đến tê tâm liệt phế. Vừa định đi lên phía trước thì không biết lại bị người nào lảng không điểm huyết nói, ngắt đi

Khi nàng tỉnh lại, trăng vẫn như cũ treo trên ngọn liễu.

Chẳng lẽ, mình đang nằm mơ?

Hoảng sợ ngồi dậy, nàng thở hổn hển từng ngụm, nhìn bốn phía xung quanh, là tấm điện của Dạ Vi . . . Điều này có nghĩa là mọi chuyện xảy ra ở Phi Tiên Điện đều là sự thật?

Đang suy nghĩ, Yêu Nhiêu đẩy cửa đi vào, thấy nàng thoi tỉnh, mặt mày lập tức vui vẻ.

“Ta đã ngủ bao lâu?” Bảo Thù lúng túng hỏi.

”Hai ngày, người bị bệnh, nhị sư huynh bảo ta tới chăm sóc.”Yêu Nhiêu đi tới bên giường ngồi xuống.

Bảo Thủ gật đầu, rũ mắt xuống, thấp giọng hỏi: “Tứ sư huynh . . . “

Yêu Nhiêu buồn bã thở dài: “Lưu Dục Thiên quân phệ đi hần nghìn năm tu vi, bắt quá cũng may hần chỉ phải chịu một nửa hình phạt phong cốt tủa gân. “

Bảo Thủ tim như rơi xuống, mắt sáng như đuốc nhìn thẳng ào Yêu Nhiêu: ” Là sao?”

Yêu Nhiêu biết nàng hiểu sai ý, vội vàng giải thích: “Hổ dữ không ăn thịt con, Lưu Dục lấy danh nghĩa làm bệ trên mà không quản giáo con tốt, thay hần nhận lấy một nửa phong cốt chi hình, mà chưởng môn lấy danh nghĩa là làm thầy dạy dỗ không nghiêm nhận lấy một nửa tủa gân chi hình, vì vậy, cuối cùng cũng nhặt về một mạng.”

Bảo Thủ cả người mệt mỏi, thở phào nhẹ nhõm một tiếng, lại hỏi “Vậy bây giờ bên ngoài thế nào?”

Giọng của Dạ Vi đột nhiên vang lên: “ Sư phụ bị thương nặng, đang bế quan. Lưu Dục Thiên quân đi Đông Hải cứu Long Vương, sau đó mang theo lão tứ trở về Vân Hải Tuyết Vực.”

Đẩy cửa đi vào, về mặt mệt mỏi đến cực điểm.

Bảo Thủ cong môi nửa mỉa mai nửa trào phúng nhìn hần: ” Lưu Dục tiếp nhân hình phạt phong cốt, nhưng vẫn có thể đi lại thoải mái, chứ vương chắc hần là rất hoảng sợ đúng không? Vốn tưởng rằng hần sẽ liều mình bao che khuyết điểm, nhưng không ngờ hần lại đập nổi dìm thuyền, dùng khổ nhục kế phản kích lại, bây giờ huynh có phải đã nhận ra đây là thất sách không?”

Dạ Vi không e dè hơi gật đầu: “Lưu Dục người này quả nhiên sâu không lường được.”

“Người lừa ta Dung Hoan là Ma Thần chuyển thế, còn lừa ta Dung Hoan bày cục hại người . . . Nhưng Dung Hoan sư huynh và hần tuổi thọ bằng nhau, làm sao có thể là Ma Thần chuyển thế? Kỳ thật người mới là Già Di La, đúng không?”

Dạ Vi thần sắc khê biến, mở quạt không nói.

Bảo Thủ chán nản khép mắt lại, chậm rãi nói: “Long Vương là người giết, Diệt Nhật là người trộm, mọi chuyện trên Cực Lạc đảo, đều là do người bày ra, mục đích là muốn diệt trừ Lưu Dục Thiên quân, đúng không? Nhưng người không ngờ Lưu Dục lại có thể ra một chiêu này . . . Lúc này, Dung Hoan sư huynh tuyệt đối không thể đi ra Vân Hải, nếu người lại có động tác gì khác, chắc chắn sẽ thành lý do để hần rửa trong vắt oan. Ván này, người thua “

“Muội đừng quên, khi Long Vương chết, đang cùng sư phụ chơi cờ.”

“Người cùng sư phụ chơi cờ, chỉ sợ là ca ca tốt của người, Tuyết Tử Anh đi?”

Dạ Vi khép quạt lại, run giọng nói: “Muội nói không sai, người là ta giết, cung là ta, nhưng Dung Hoan hần đúng là Ma Thần chuyển thế! Người cũng biết lúc đây Già Di La vì sao thất bại thảm hại? Bởi vì phụ quân ta phản bội hần! Nhưng muội có biết vì sao phụ quân ta phản bội hần không? Bởi vì mẫu thân ta và ta.”

Bảo Thủ ngẩn người: “Thì ra là thế . . . “

Dạ Vi cười lạnh một tiếng: “Mẹ ta lâm vào cảnh ngộ như thế là do Mặc Hằng dựa vào Diệu Ca mà bày kế ra. Phụ quân vì cứu nàng và hài nhi trong bụng, đành thỏa hiệp với thượng đế, thiết kế huynh đệ tốt nhất của hần có đi mà không có về . . . Mà, lại hận hần tròn một nghìn năm, không những hại bốn đứa con ruột thịt của hần, còn tự tay đem mẹ ta . . . Thủ Nhi, loại cảm thụ này muội vĩnh viễn không có cách gì hiểu được . . .”

Bỗng dưng hần bị thương nhìn ra ngoài cửa sổ: “Tất cả chuyện này, sau khi muội và sư phụ rời khỏi U Minh Cung, phụ quân đã tự mình nói cho ta biết. Cho nên, Dung Hoan hần không được phép tính lại, đợi hần một khi tính lại, ngày đó chính là ngày kết của Minh giới ta.”

Bảo Thủ trầm giọng hỏi: “Vậy người làm sao tập được Tuyệt ma công? Làm sao biết Cực Lạc đảo?”

“Phụ quân ta và Già Di La chính là anh em kết nghĩa, giữa họ không hề có một bí mật nào . . . “

Bảo Thủ ngưng mắt nhìn hần, nàng không biết nên nói gì, lại càng không dám ... tin hần một lần nữa.

Nhưng mà mặc kệ thật hay giả, hắn đều có lập trường mà hắn muốn giữ vững. Cũng như mình, mặc dù lúc đó vẫn hoài nghi nhưng vẫn cùng hắn diễn kịch . . .

Bởi vì đáy lòng nàng có một lập trường kiên định, nàng muốn cùng Dạ Vi đứng chung một chỗ.

Vô luận là chính hay tà, vô luận là sai hay đúng.

Nàng chỉ là một cô gái, tâm tư rất nhỏ, không thể chứa quá nhiều thứ. Hôm nay Dung Hoan, nàng sẽ chọn cách khác để đền bù, nếu như có thể, dù là lấy thân báo đáp cũng không sao.

Chỉ là Dạ Vi, lòng dạ của người có từng lo lắng cho ta sao? Cho dù chỉ là một lần?

Chỉ là Dạ Vi, người đáng giá để ta hi sinh sao? Cho dù chỉ một chút?

Rất lâu, im lặng nhìn nhau, liếc mắt một cái như đã vạn năm, cả hai đều không nói gì.

Yêu Nhiêu thấy thế vội nói: “Nhị sư huynh, Bảo Thù, các người từ từ trò chuyện, ta về trước.

Vừa mới xoay người, thình lình nghe Bảo Thù ở sau người bình tĩnh nói: “Cửu công chúa, ngài vẫn nên lưu lại đi, có mấy lời, nói trước mặt vẫn tốt hơn, ta không muốn nhắc lại hai lần.”

Yêu Nhiêu trong lòng trầm xuống, hoảng hốt nhìn Dạ Vi một chút, rồi nhìn Bảo Thù nói: “Người biết ta là . . .”

“Nếu như ta vẫn đoán không được thì quả thật là quá ngu rồi.” Bảo Thù lui vào một góc giường, hai tay ôm lấy đầu gối ngay cả mắt cũng lười mở: “Truy Huyền nói từng thấy người và Thương Kiệt sư huynh vô cùng thân thiết, đoán các người là tình nhân, mà ta biết người trong lòng người là Nhị sư huynh. Cho nên, người chỉ có thể Thương Kiệt tiểu muội, Yêu tộc Cửu công chúa . . . mấy thứ son phấn bột nước ở Tri Vi Tiểu Trúc đều là của người, đúng không?”

“Xin lỗi . . . ta không có ý định gạt người.” Yêu Nhiêu hoảng loạn giải thích “Lúc trước ta là vì . . .”

“Người là sau khi ta đến Lang Hoa mới tới, chính là vì theo ý của Nhị sư huynh? “Bảo Thù cắt ngang nàng, hơi nhướn mày, “Nguyên nhân là vì sư phụ đã từng thử ta, cho nên Nhị sư huynh nghĩ rằng ta không đơn giản, mới phái người tới? “

Yêu Nhiêu ngẩn người một lúc lâu, vội vàng nói: “Bảo Thù, sự tình điều không phải như người nghĩ, đến Lang Hoa là chủ ý của ta, cùng Tam ca cũng vậy, đều là sau lần ngự sủng thi đấu mới biết được . . . “

“Người đoán không sai.” Dạ Vi nâng vạt áo ngồi xuống bên bàn trà, tự rót ỉnh một chén trà, “Yêu Nhiêu, không cần lừa nàng nữa, nếu đã bị nàng vạch trần, vậy liền nói trắng ra đi.”

“Cái gì mà lừa nàng? Cái gì mà vạch trần? “Yêu Nhiêu tâm loạn như ma, bước nhanh đi tới trước mặt hắn, “Nhị sư huynh, người . . .”

Dạ Vi phát tay, ý bảo nàng không cần nhiều lời.

Yêu Nhiêu ngập ngừng mở miệng, mang lời đầu miệng thu lại.

Dạ Vi thản nhiên ngồi, một tay nhàn nhạt nâng, một tay nhẹ dùng đầu ngón tay chơi đùa chén trà bằng sứ màu trắng, đôi mắt hoa đào như có nước, miệng cười bừa bãi, chậm rãi nói: “Người thì sao? Ôm tâm từ gì đến gần ta? Mục tiêu ban đầu là đại sư huynh, sau lại thấy với cao không nổi nên đem chủ ý đánh vào người ta?”

Bảo Thù trong đầu “Ông” một tiếng nổ tung, thì ra hắn nghĩ mình là người như thế?

Hắn nghĩ mình là người như thế?

Dạ Vi liếc mắt nhìn nàng một cái, mỉa mai nói: “Chuyện cho tới bây giờ ta không ngại nói cho người toàn bộ. Khi ở U Minh Cung, ta vốn có thể kịp thời đi đến nhưng ta không có, chính là vì ngày hôm nay, nếu không làm sao có thể xem một vở kịch hay như vậy!”

Bảo Thù như rơi vào hầm băng, không nhìn được cả người run rẩy, một tia hi vọng đối với hắn đã hoàn toàn sụp đổ.

Quả nhiên, từ đầu tới đuôi, hấn lợi dụng nàng . . . Từ đầu tới đuôi hấn chỉ gặp dịp thì chơi . . . Từ đầu tới đuôi, tất cả những điều mình làm vì hấn chỉ là một trò cười cho hấn xem. . .

Tim như bị đâm thủng một lỗ rất lớn, nhưng cổ họng như có một đám hoàng liên vây phủ muốn hét cũng không được.

Bảo Thù không lên tiếng bò dậy trên giường, đang định cúi xuống lấy giấy đi vào thì đột nhiên lão đảo ngã xuống, Yêu Nhiêu cả kinh, đang định tiến lại đỡ thì lại bị nàng như điên đẩy ra.

Trên mặt ẩm ướt, Bảo Thù giơ tay lên lau, nhưng nước mắt vẫn chảy ra không ngừng, giống như vĩnh viễn không bao giờ khô cạn. Thân thể run rẩy như thu phong lạc diệp, ngẩng bộ mặt đầy nước mắt của mình lên, ngồi dưới đất gào khóc.

Lần đầu tiên trong đời, nàng khóc thiệt tình như vậy.

Nói vậy, phong cốt tỏa gân cũng không gì hơn cái này.

Không biết khóc bao lâu, nàng thút thít, chậm rãi đi giấy vào, người như xác không hồn đi ra ngoài cửa, lại bị Dạ Vi gọi lại: “Thế nào? Định đi Vân Hải tìm Lão Tứ tố cáo? “

Bảo Thù cả người run rẩy, cắn môi dưới, không chịu quay đầu lại.

“Cầm. “ Dạ Vi đem một chiếc gương đồng trong tay ra ném đến bên chân nàng, “Vân Hải bên ngoài nguy hiểm trùng trùng, đây là Linh Tê Kính, một cái khác hấn là nằm trong tay Lão Tứ, nếu người gặp phiền toái có thể tìm hấn.”

Bảo Thù không nhúc nhích.

“Người sợ ta lại lừa người?” Dạ Vi không chút nào che giấu ý mỉa mai. “Lấy bản lĩnh của Lưu Dục, chứ vương cũng không dám làm vậy, ta có thể làm gì? Nói thế nào người ta cũng có một đoạn tình duyên, cũng không muốn nhìn người tự tìm đường chết. Hơn nữa ta và Lão Tứ cũng huynh đệ hơn nghìn năm, hôm nay hấn đối với đã mất uy hiếp, ta không tội gì lại làm điều thừa làm hại hấn . . . “

Khom lưng nhặt Linh Tê Kính lên, Bảo Thù cũng không quay đầu lại tông cửa xông ra.

Bảo Thù chân trước vừa mới đi ra, Thương Kiệt chân sau như quỷ mị đi vào, dọa cho Dạ Vi nhảy dựng lên.

“Nhị sư huynh, người vừa rồi nói thật sao?”

“Nửa thật nửa giả. “Dạ Vi sửa lại vạt áo, thản nhiên nói, “Người nếu thấy bất bình thay Lão Tứ thì có thể động thủ, ta tuyệt đối không hoàn thủ. Nhưng ta nhất định phải nhắc nhở người, năm đó quay súng lại bắn quân mình còn có các người Yêu tộc, hại chết Già Di La, phụ vương người cũng có phần.”

Lời còn chưa dứt, một luồng gió sắc bén lướt qua. Yêu Nhiêu hoảng sợ, kêu lên một tiếng.

Quả đắm dừng lại trước mặt Dạ Vi, tiếng xương ngón tay nắm lại vang lên “Răng rắc.”

Hồi lâu sau, Thương Kiệt đau đớn nói: “Nhị sư huynh, vậy người có từng nhớ, hấn không phải ai khác, hấn là Lão Tứ; hấn không phải ai khác, hấn chính là huynh đệ chúng ta, là thân huynh đệ chúng ta a!”

Nói xong, hấn mơ mơ màng màng như người say rượu, xoay người loạng choạng đi ra.

“Tam ca hấn sẽ hiểu . . . “ Yêu Nhiêu mi mắt cau lại, khề đi tới bên Dạ Vi, trong đôi mắt đẹp tràn đầy yêu thương “Nhưng huynh vì sao lại nói như vậy với Bảo Thù? Vì sao lại muốn nàng hận huynh?”

Chiếc chén bằng sứ trắng bỗng nhiên rơi xuống đất, chiếc mặt nạ nguyệt trang trên mặt Dạ Vi vỡ ra.

Hấn vô cùng mệt mỏi, chậm rãi tựa đầu vào trong lòng, nhắm mắt mỉm cười nói: “Nửa đời trước, ta vì báo thù sinh, nửa đời sau, vì chuộc tội mà sống. Cuộc đời của ta không còn chỗ để nàng đứng, cho chính cả bản thân ta . . . “

Yêu Nhiêu nâng cao cằm lên, cố gắng nén lại nước mắt đang muốn trào ra.

Rắn không có tuyên lệ, đó là lí do mà vì sao hấn sẽ không khóc, càng thống hận càng muốn khóc, tiếng cười của hấn càng bi ai, càng tuyệt vọng, có thể nói khóc là một loại xa xỉ.

Nàng vẫn luôn nhớ điều đó.

Vì thế, nàng nguyện cùng hân, làm người vô lệ

Ngoài cửa sổ ánh sao sắc sỡ, trong phòng đầy sự u sầu, Dạ Vi nhàn nhạt mở ra đôi mắt hoa đào, nhìn về hướng Tiêu Bảo Thủ rồi đi cười khổ một tiếng. Nha đầu ngọc này, vì sao cho tới bây giờ vẫn còn sẵn lòng tin tưởng hân?

38. Chương 38: Vân Hải Tuyết Vực

“Đào Nguyên Sơn tuy tên rất đẹp nhưng xung quanh đều là sương mù, lại có rất nhiều hoa đào tinh. Mà ngài lại không rõ phương hướng cụ thể thì chúng ta biết đi đâu a?”

Trọng Minh ở giữa không trung lượn một vòng rồi lại bay một vòng, miệng lại phàn nàn không ngừng. Dọc đường theo Lang Hoa bay tới hôm nay, hơn nửa Bảo Thủ cơ thể không khỏe, kết quả kéo dài tới hơn một tháng.

Bảo Thủ móc ra Linh Tê Kính, vỗ rồi chụp, đánh rồi đập, nhưng nó vẫn y hệt một đồng sắt vụn không có chút hữu dụng nào.

Vân Hải Tuyết Vực so với tưởng tượng trước kia của nàng hoàn toàn bất đồng, Dung Hoan từng nói ở đây rất đẹp, nhưng nàng thấy so với Cực Lạc đảo thế nào cũng kinh khủng hơn rất nhiều, chướng khí tầng tầng lớp lớp, hoa yêu khắp nơi, chỉ cần không chú ý một chút thì cái mạng nhỏ của nàng lập tức đi đời nhà ma.

Đem gương lần nữa nhét vào trong ngực, nàng buồn bực đến mức nhỏ mắt mấy cọng lông chim của Trọng Minh: “Chẳng lẽ một chút biện pháp cũng không có sao? Nếu không thì chúng ta xuống phía dưới tìm xem? Người đường đường một thượng cổ thực thú, chẳng lẽ lại sợ mấy tiểu hoa đào tinh này?”

Trọng Minh thiếu chút nữa ngã từ trên không xuống, ngược lại nói: “Chủ nhân, ngài đừng trông mặt mà bắt hình dong được không? Mấy tiểu tử kia đều là Lưu Dục Thiên quân nuôi dưỡng, ngài cứ thử để chúng cắn một cái rồi, sẽ lập tức biết sự lợi hại của chúng.”

Bảo Thủ nhú mày, tâm phiền ý loạn, tiếp tục nhỏ lông chim.

Trọng Minh tuy đau, nhưng từ đầu đến cuối vẫn nhịn xuống không hé miệng kêu một lần. Từ khi rời khỏi Lang Hoa, nàng rất ít nói chuyện, nhất là mấy ngày bị bệnh, cả đêm một người trốn trong ổ chăn nhỏ giọng nức nở, hại còn tưởng là gian khách điểm đó nửa đêm có ma quỷ lộng hành.

Đang suy nghĩ thì thình lình nghe thấy phía dưới có tiếng kêu gào của trẻ con, hình như là đang hô cứu mạng.

Giật mình, Bảo Thủ lập tức chỉ huy Trọng Minh bay xuống phía dưới. Trọng Minh mặc dù không muốn những cũng chỉ có thể mặc cho số phận mà làm, cúi người bay thẳng về phía có thanh âm.

Đợi đến khi bay đến chỗ thấp thì tiếng kêu cứu đột nhiên biến mất.

Dò xét xung quanh thì thấy giữa một đầm lầy lớn có hai cánh tay lộ ra trên mặt đầm lầy đang liềm mạng vung vẩy. Không đợi Bảo Thủ ra lệnh, Trọng Minh đã dùng móng nhọn quắp lấy hai vai hân, ra sức lôi hân ra khỏi đầm lầy.

Đoàn người rơi xuống đất, tiểu nam hài kia lập tức vỗ ngực há miệng thở dốc: “A! Nguy hiểm thật nguy hiểm thật, a! Tiểu lão nhi suýt nữa là táng thân chỗ này rồi! A! Nếu truyền ra lục giới, tiểu lão nhi lại chết ở cửa nhà mình thì quá mất mặt rồi, a! Làm sao mà chịu nổi a làm sao mà chịu nổi a!” (quái, gì mà a lắm vậy nè?)

Bảo Thủ thấy hân chỉ có sáu bảy tuổi, mở miệng một cái đã xưng tiểu lão nhi, không khỏi ngẩn người.

Tiểu nam hài phỉ bìn trên người, quần áo lập tức vô cùng sạch sẽ. Hắn sửa lại ống tay áo một chút rồi nhắm mắt chấp tay, bộ dạng từng trải nói: “Tiểu lão nhi đa tạ cô nương ân cứu mạng, nhưng mà . . .”

Còn chưa dứt lời, hai mươi mấy hoa đào tinh lớn gần bằng ngón tay cái đột nhiên vây quanh các nàng.

Bảo Thù nhìn ngẩn người, cái gì gọi là mặt như hoa đào má phấn hồng hồng, nàng hôm nay coi như kiến thức, không hổ là tiểu yêu tinh Lưu Dục dưỡng hử, không ai là không xinh đẹp!

Một hoa đào tinh trong đó giống như là thủ lĩnh, đôi cánh trong suốt vỗ lên bay về phía trước, hung hăng nói: “Lão bất tử nhà ngươi, thừa dịp Thiên quân bế quan, lại tới rình coi tỷ muội bọn ta tắm rửa! Hôm nay không đem đôi mắt gian tà kia đâm mù, ta liền gả cho ngươi làm vợ!”

Bảo Thù thiếu chút nữa lão đảo ngã xuống đất, khó tin nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt kia, kinh ngạc nói: “Có phải là có gì hiểu lầm không a? Hắn bất quá chỉ là một đứa trẻ, cho dù nhìn trộm các người tắm rửa cũng không đến mức đâm mù mắt hắn chứ?”

Hoa đào tinh lúc này mới theo trong tức giận tỉnh táo lại. Đôi mắt phượng liếc nhìn Bảo Thù, con người so với kim còn nhọn hơn, nàng điềm nhiên nói: “Muốn chết!”

Bảo Thù giật mình, chân vô thức dịch về phía bên cạnh Trọng Minh, Tiểu Bạch theo trong ba lô lộ ra nửa đầu, nghe rằng nanh ra. Tiểu nam hài thấy thế, bước lên phía trước cười lạnh nói: “Đào Đào, ngươi xem nhìn người hơi một tí là kêu đánh kêu giết, không đáng yêu chút nào. Bớt giận chút, đừng dọa tiểu cô nương, nàng là ân nhân cứu mạng của ta đâu.”

Đào Đào hơi trầm ngâm, lạnh nhạt liếc mắt lườm nàng: “Nơi này không phải là nơi người nên tới, nể tình người vì cứu người mới đi xuống đây, lần này tha mạng cho người, mau lập tức rời khỏi đây đi!”

Trọng Minh ghé vào tai Bảo Thù thấp giọng nói: “Hảo hán không chịu thiệt, trước mắt chúng ta nên tránh đi chứ?”

Bảo Thù nào chịu nghe nó, lấy tay đẩy đầu chim ra, lớn giọng nói: “Ta không đi, muốn đi Vân Hải Tuyết Vực!”

Không chỉ Đào Đào kinh ngạc, tiểu nam hài cũng giật mình, sau đó hiểu kỳ nói: “Tiểu yêu tinh nhà ngươi làm sao biết nơi này là Vân Hải nhập khẩu? Đi vào Vân Hải làm gì?”

Bảo Thù vội hỏi: “Ta . . . Ta là đệ tử, tới tìm Dung Hoan sư huynh.”

Chúng yêu tinh nghe vậy vẻ mặt lập tức giận tím mặt: “Thiếu chủ nhà ta đã bị trục xuất khỏi Lang Hoa, nơi nào có cái gì sư huynh sư muội? Các người vô liêm sỉ thiết kế làm chủ nhân nhà ta thương thành như thế còn dám tự mình đưa lên cửa! Bọn tỷ muội, giết nàng cho ta!”

Hoa đào tinh lập tức vỗ cánh “Ong Ong” bay về phía trước.

Bảo Thù bệnh nặng chưa lành, bây giờ càng khó nhin một trận buồn nôn trong dạ dày, ngồi chồm hổm trên mặt đất bắt đầu nôn khan.

Tiểu nam hài vẫn cau mày này giờ, lúc này nhìn bộ dạng nàng, mới cẩn thận nhìn bụng dưới nàng. Trong tay quăng ra một tấm lưới bạc bao lấy người Bảo Thù, đem hoa đào tinh ngăn lại bên ngoài. Đào Đào vừa nhìn, tức giận đến nghiêng răng: “Lão bất tử nhà ngươi nhìn thấy nữ nhân liền nhắc chân không được, cổ tình luôn đối nghịch với ta.”

Tiểu nam hài vẻ mặt cười khổ: “Đào Đào, con tiểu yêu tinh này không thể chạm vào.”

Xoay người, hắn nhìn Bảo Thù nói: “Người chính là Li Diên môn hạ ngũ đệ tử, Tiểu Bảo Thù?”

Bảo Thù ngẩng đầu, gật đầu, lại cúi đầu nói: “Ta không có ác ý, chỉ là muốn đến xem Dung Hoan sư huynh thương có nặng hay không, xin người tin tưởng ta . . . Ta thực sự không có ác ý . . .”

Tiểu nam hài trầm ngâm hồi lâu, thản nhiên nói: “Hoan Nhi tu vi, bất quá thương thế cũng không nặng, người muốn đi xem cũng không sao.”

Bảo Thù ngẩng đầu, hai mắt tỏa ra ánh sáng. Đào Đào giận tái mặt: "Tuyệt đối không có khả năng, chủ nhân có lệnh, từ nay về sau người ngoài không được đến gần đào nguyên sơn nửa bước, nhất là Lang Hoa đệ tử!"

"Người ngoài không thể nhưng nàng có thể. "Tiểu nam hài nàng an tâm một chút đừng nóng, cười nhẹ nhìn về phía Bảo Thù: "Vân Hải quy củ, Tiêu cô nương chắc hẳn đã biết. Nếu người đi vào, cả đời này không thể trở ra, người nên suy xét cẩn thận a."

Bảo Thù cả người chấn động, cả đời không thể trở ra nghĩa là gì?

Nhưng nghe các trưởng lão nói, Lưu Dục đã hướng về phía thượng đế hứa hẹn đem Dung Hoan sư huynh cầm tù ở Vân Hải Tuyết Vực cả đời . . . Bây giờ Nhị sư huynh và Yêu Nhiêu thành thân, mình còn có cái gì lưu luyến?

Trời đất bao la, nàng còn có thể đi nơi nào ?

Về nhà sao? Bị người lui hôn, làm sao ăn nói với cha mẹ? Vả lại trên Bích Thủy Sơn đã không có Vô Cửu của nàng nữa.

Đã như vậy, liền dùng nửa đời sau đi bù đắp sai lầm của bản thân cũng được.

Nghĩ xong, nàng buồn bã cười một tiếng, bình tĩnh: "Ta đã suy nghĩ kỹ, ta muốn đi Vân Hải. "

Tiểu nam hài nheo mắt lại, ra vẻ vui mừng cười nói, "Kỳ thật phu nhân đã sớm ngờ tới người sẽ đến, chỉ là không ngờ tới sớm như vậy, người đã quyết định, vậy liền theo tiểu lão nhi đi thôi."

Đào Đào kinh ngạc nói: "Nàng chính là cô nương mà Lưu thiếu chủ thích?"

Bảo Thù trong lòng chấn động, không tự chủ cúi đầu xuống thấp hơn. Tiểu nam hài cười cười: "Nha đầu, ta sẽ phong bế ngũ thức của người, công người đi."

"Không phải đâu? Người công?" Bảo Thù biết cửa vào Vân Hải chính là bí mật, càng minh bạch oa nhi này trước mắt này thân phận không tầm thường, nhưng mà, chỉ bằng thân thể nhỏ bé của hắn, có thể công được thân thể tròn vo như bóng của mình sao?

Tiểu nam hài phát hiện mình bị người ta xem thường, nâng cánh tay mảnh khảnh lên làm một chỉ quyết, biểu diễn dáng người "To lớn" của mình : "Tiểu lão nhi sống hơn vạn tuổi, chẳng qua là đáng dấp có hơi trẻ tuổi thôi! Đây là bắp thịt có nhìn thấy không? Các người có nhìn thấy không? "

Bảo Thù cuối cùng cũng đem số nước chưa còn sót lại trong dạ dày "Oa" một hơi phun hết ra, ách, quả nhiên là dễ chịu hơn . . .

Đào Đào cả người run rẩy: "Mạc Tu a Mạc Tu, người nhân sâm tinh lão bất tử này, thật đúng là . . . "

Hàm răng run lên đánh loạn xạ, nàng chỉ nói một nửa liền kêu tiểu hoa đào tinh bay vào trong mây mù.

Mạc Tu vẻ mặt thất bại, nhìn phương hướng Đào Đào lỵ khai âm thầm thở dài.

Nhưng Bảo Thù lại hưng phấn hô to: "Thì ra ngài chính là Mạc Tu tiên bối hử! Dung Hoan sư huynh luôn ở trước mặt ta khen ngài, a, ta thật là ngốc, đáng lẽ nên sớm nghĩ tới a!"

"Thật sao?" Mạc Tu vẻ mặt lập tức rạng rỡ, "Vậy tiểu tử kia khen ta cái gì? "

"Hắn khen ngài già mà không kính, không biết xấu hổ. Cả ngày đi nhìn lên người ta tiểu cô nương tắm rửa, thường bị người đánh đến sưng mặt sưng mũi, còn theo đuổi Hoa đào muội muội mấy nghìn năm cũng không đuổi kịp, đến râu cũng bị nhô sạch, quả thật là mặt dày cực phẩm trong cực phẩm a!"

Mạc Tu khuôn mặt trắng nõn lập tức đen như than, khéo miệng co quắp nói: "Đây . . . Đây mà gọi là khen ta?"

Bảo Thù ra sức gật đầu một cái: "Dung Hoan sư huynh khi nói những lời này trong mắt đều là sùng bái nha!"

Lời này thật ra là ngược lại, chỉ là Bảo Thù càng sùng bái Lưu Dục hơn. Thật là rất khó mà tưởng tượng ra, một vị Thiên quân đứng đắn như vậy lại có lão bà và huynh đệ tốt nhất đều là kẻ dở hơi, ngay cả đứa con trai ruột của mình cũng . . .

Ai . . . Quả đúng là vỏ quýt dày có móng tay nhọn.

Ngẩn ngủ hắc ám đi qua, Bảo Thù khi mở mắt lần nữa, lập tức bị cảnh tượng trước mặt làm cho kinh hãi.

Vân Hải Tuyết Vực, không có biển mây, càng không có tuyết rơi, mà là một phương thái bình thịnh thế. Thái bình ở ngoài thiêu giết đánh cướp huyết ảnh xen kẽ, thái bình trong những cửa hàng san sát ca múa mừng cảnh thái bình, khiến cho khung cảnh thái bình đã thái bình lại thái bình gấp ba.

“Thế nào? Có phải rất giống nhân giới không?”

” Đúng vậy, chẳng qua kiến trúc và phục sức không giống cho lắm . . . “

Mạc Tu say mê ngắm mỹ nữ trên đường phố, cười khà khà nói “Đây là vì tộc trưởng cùng phu nhân từng luân hồi ở nhân gian một lần, sau khi trở về đô thành xây dựng lại.”

Bảo Thù hiểu ra gật đầu, đang muốn nói chuyện, Mạc Tu bước chân dừng lại “Tới rồi.”

Ngẩng đầu, chỉ thấy hai người hầu mặc huyền y không nhúc nhích đứng canh giữ ở trong và ngoài cửa son, mắt có thể nhìn thấy những luồng ánh sáng màu vàng, giống như giao long uốn lượn liên tục không ngừng. Nói vậy nhân gian hoàng thành chín trọng cung khuyết muốn xây dựng như cảnh tượng này cũng phải lực bất tòng tâm.

Bảo Thù rốt cục hiểu ra vì sao Lang Hoa Thất Bảo điện tuy khiến người ta thèm nhỏ nước dãi rồi nhưng mà Dung Hoan vẫn còn không hài lòng, so với nơi này, Thất Bảo điện đúng như hần nói miễn cưỡng có thể ở lại mà thôi.

Chính là thiên tử được nuông chiều từ bé như thế này lại trên đảo Cực Lạc lại vì mình ăn kham chịu khổ.

Mình thì sao? Trừ việc hại hần và hại hần ra, chẳng lẽ chỉ vì hần từng thiếu nàng nên muốn dùng cả đời hần đem ra bù lại?

Bảo Thù đứng ở ngoài cửa thật lâu không chuyển bước.

Mạc Tu cũng không thúc giục, nhìn thấu tình đời như hần, tự nhiên hiểu đối với nàng, một bước chân này quả thực rất khó.

39. Chương 39: Cầu Hôn

Cuối cùng.

Bảo Thù xuyên qua cửu khúc hành lang, dựa vào chỉ dẫn của Mạc Tu đẩy cửa đi vào, sau đó, nàng ngăn người. Trong tường tượng của nàng, coi như hần không phải chỉ còn lại nửa cái mạng thì ít nhất cũng nên người đau thân ốm mặt ủ mày chau chứ, nếu không thì cũng không thể là bộ dạng này chứ?

Nàng thấy gì?

Lưu thiếu gia đang nâng bàn tay như hoa lan, cầm một cuốn sách, thông dong nằm trên giường êm nệm ấm lật sách đọc.

Cả căn phòng lượn lờ mùi đàn hương thơm ngào ngạt, mùi rượu thoang thoang xông vào mũi, trên đùi hần phủ một tấm thảm làm bằng da cáo trắng, mấy tên tiểu tỳ hầu hạ ở hai bên, một người bưng chung rượu, một người đang cầm đĩa trái cây, đầm chân đầm chân, bóp vai bóp vai.

Vừa cho vào miệng một quả nho, nghe thấy tiếng cửa mở ra, Dung Hoan lười biếng nghiêng mắt nhìn ra. Đợi khi thấy rõ người đến là ai thì quả nho lập tức từ ngoài miệng trượt xuống cổ họng làm hần ho khan liên tục.

Mấy tên tiểu vội vàng vuốt lưng xoa ngực thuận khí cho hần thì lại bị Dung Hoan đẩy sang một bên, hần vừa ho vừa nói: “Muội Sao lại ở đây là bị mẹ ta bắt tới sao?”

Bảo Thủ ngẩng ra, chống nạnh đi tới giường, từ cao nhìn xuống hần. Nhìn bộ dạng âm dương quái khí của nàng, Dung Hoan run rẩy kéo tấm thảm lên ngực.

“U, xem ra là ta nghĩ nhiều rồi nha.” Bảo Thủ lấy một quả nho bỏ vào trong miệng, nheo mắt lại nói, “Muội còn tưởng là huynh sắp chết, cố ý mang theo bảo bảo tới gặp huynh một lần cuối đâu.”

Dung Hoan lập tức ngậy người, chỉ nghe nàng hừ lạnh một tiếng: “Chẳng trách sao mà Mạc Tu thúc thúc lại nói huynh ước gì bị trục xuất sư môn, trên Lang Hoa Sơn lên làm sao có thể tiêu điều tự tại như ở Vân Hải a, đúng không?”

Phun hột nho ra, Bảo Thủ ngoảnh mặt định đi thì bị Dung Hoan kéo lại.

“Cha ta trước đó đem tinh phách cho ta, những trọng hình kia Phần lớn đều phản phệ lên người hần. Chỉ là, hôm nay ta một thân tu vị mất hết, gân mạch xương cốt đều bị thương, bây giờ so với phế nhân cũng không có gì khác”

Cảm giác được tay hần run rẩy vì dùng lực, Bảo Thủ trong lòng đau đớn, xoay người lại nhìn hần tức giận nói: “Cha huynh còn đang bế quan mà huynh lại hoang thiên hỉ địa như thế này, không phải là phụ lòng hần sao?”

Dung Hoan cười ha ha một tiếng, đuổi lui thị nữ, lôi Bảo Thủ ngồi xuống bên cạnh: “Vui cũng là một ngày, không vui cũng là một ngày, chuyện đã xảy ra, cho dù kêu trời trách đất cũng không cải biến được, đúng không? Lại nói, mẹ ta so với ta còn thoáng hơn, còn cả ngày lôi kéo một đám sư cô ngồi xoa mặt chược đầu.”

Bảo Thủ ngậy cả người, không hiểu mặt chược mà hần nói là vật gì.

Dung Hoan biết nàng đang nghĩ gì, định giải thích lại nhận ra mình cũng không giải thích được, mà giải thích nàng có lẽ cũng nghe không hiểu, vì vậy nói sang chuyện khác: “Muội còn chưa nói, sao muội lại đến đây?”

Bảo Thủ không tự chủ được quay mặt qua chỗ khác, run giọng nói: “Đều là muội. Muội không tốt, là muội hại huynh. , muội cũng không biết làm như thế nào bởi thường huynh, nếu như huynh muốn, muội.”

“Chuyện này làm gì liên quan tới muội?” Dung Hoan néo tai nàng, xoay mặt nàng lại, “Ma giới trăm phương ngàn kế muốn hại chính là ta và phụ thân, là sư huynh làm liên lụy tới người mới đúng.”

“Không phải như thế, Cực Lạc đảo.”

“Vân Khương xóa trí nhớ của muội, ta biết.”

“Không phải vậy, thật ra là muội”

“Đúng rồi, muội cùng nhị sư huynh như thế nào? Đã định ngày chưa?”

Ba lần bốn lượt bị Dung Hoan cắt ngang, lại nghe thấy hần nhắc tới Nhị sư huynh, trái tim Bảo Thủ tim lại lần nữa đau đớn vô cùng, đầu choáng hoa mắt ngồi ở bên giường nôn khan. Mấy ngày này gần đây, hình như nôn càng lúc càng nhiều.

Dung Hoan vội vàng vỗ lưng thuận khí cho nàng, đột nhiên cao giọng nói: “Muội xem, thân thể đã yếu ớt như thế này mà vẫn còn dám chạy khắp nơi, nhị sư huynh cũng thế, sao cũng không lo gì uội vậy?”

Bảo Thủ nghe xong cả người run lên, lạnh lùng nói: “Đừng nói về nhị sư huynh nữa, muội và huynh ấy đã không có quan hệ gì nữa.”

Dung Hoan cũng run lên: “Có ý gì?”

Bảo Thù cười khỏ một tiếng, bình tĩnh nói: “Không có ý gì, huynh ấy sắp cùng Yêu Nhiêu thành thân. . . . Nhưng mà dù huynh ấy không có thì muội và huynh ấy cũng không bao giờ có khả năng. Huynh ấy căn bản không yêu muội, từ đầu tới đuôi, cũng chỉ lợi dụng muội mà thôi.”

Không nổi trận lôi đình như dự kiến, Dung Hoan chỉ hơi giật khóe môi, vỗ đầu nàng an ủi: “Hai người ở chung một chỗ, chắc chắn sẽ có rất nhiều mâu thuẫn và hiểu lầm, vì dụ như cha ta và mẹ ta. Muội cứ lại ở chỗ này trước, ta sẽ phái người thông báo nhị sư huynh.”

“Không cần.” Bảo Thù buồn bã, đưa đầu vào trong ngực Dung Hoan, “Muội và huynh ấy không thể nữa, Tứ sư huynh, muội đã đáp ứng Mạc Tu thúc thúc, đời này sẽ không rời khỏi Vân hải.”

Mặc dù Dung Hoan cũng đoán nàng đi vào không dễ, nhưng vẫn hoảng sợ vì điều này.

Nén lại cảm xúc trong lòng, hần nhẹ giọng nói, “Không sao, Mạc Tu chỉ dọa muội thôi. Lúc nào muốn đi, nói một tiếng với sư huynh, sư huynh mở cửa đưa muội đi ra ngoài.”

Bảo Thù chống tay trên ngực hần, dùng sức lắc đầu, nghẹn ngào nói: “Huynh không hiểu, là muội không muốn đi, muội muốn ở lại với huynh. Trên đời này, trừ cha mẹ, trừ Vô Cửu ca, chỉ có huynh là thật lòng tốt với ta. . . Trước kia muội xin lỗi huynh, sau này sẽ không nữa, sẽ không bao giờ nữa.”

Dung Hoan sắc mặt đột nhiên tái nhợt, nắm cánh tay nàng cắn răng nói: “Vô luận ta làm gì, đều là chuyện của ta, hoàn toàn không liên quan tới muội! Muội không phải cần phải cảm thấy thua thiệt ta cái gì, ta cũng không cần người khác đồng tình! Muội trước nghỉ ngơi cho tốt, mấy ngày nữa, ta đưa muội đi ra ngoài.”

Bảo Thù lau nước mắt, ngẩng đầu lên, bình tĩnh nhìn hần: “Huynh nói không sai, muội không thua thiệt huynh cái gì, muội vẫn là người ích kỷ, chỉ biết nghĩ cho riêng mình. Nhị sư huynh không quan tâm muội rồi, bảo bảo làm thế nào? Chẳng lẽ là huynh cho rằng hôm nay bị sư phụ trục xuất sư môn, bảo bảo sẽ không cần huynh chịu trách nhiệm sao? Huynh có thể tiêu dao tự tại? Huynh có thể.”

“Muội ở đây nói hươu nói vượn gì vậy? Ta không có ý này!”

Dung Hoan gấp đến độ giơ chân, không để ý khe động tới xương cốt, đau thiếu chút nữa không có từ trên thấp té xuống, trên trán ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Bảo Thù sợ hãi, cuống quýt đi đỡ hần, lại bị hần nắm chặt tay, hần cắn răng nghiền lợi nói: “Muội cho rằng, ta là không muốn chịu trách nhiệm mới đi tác hợp muội và nhị sư huynh sao? Ở trong lòng muội, vẫn nghĩ ta là người như vậy sao?”

“Đúng!” Bảo Thù khê cắn môi, trợn mắt nhìn hần, “Ta chính là nghĩ huynh như vậy!”

“Muội!” Dung Hoan tức giận muốn học máu, giờ phút này, hận không thể bóp nát nữ nhân chết tiệt này nuốt vào trong bụng, “Muội nghĩ rằng, trơ mắt nhìn muội mang theo con ta đi gả cho người khác, ta trong lòng rất thoải mái phải không?”

“Đúng vậy!” Bảo Thù bình tĩnh gật đầu, xoay mặt, “Huynh căn bản là không muốn chịu trách nhiệm! Huynh căn bản là.”

Di? Làm sao lại có cảm giác lạnh lạnh thế này, có phải do cửa đóng chưa kín không nhỉ?

Bảo Thù thức thời cầm miệng, cảnh giác xoay đầu lại, sống mũi đụng vào cằm, nàng che mũi, nhìn khuôn mặt đang vô cùng tức giận của hần.

Hần cứ như vậy từ trên cao nhìn chăm chăm nàng, tròng đến mức tay chân nàng lạnh run, đang định mở miệng thì hần đột nhiên nắm chặt lấy eo nàng, cúi đầu hung hăng hôn nàng.

Không khí nóng lên, thay vì nói là hôn, không bằng nói là cắn.

Bảo Thù sống lưng cứng đờ, theo bản năng muốn thoát ra, nhưng sau một lát suy nghĩ, nàng đưa tay lên vòng qua cổ hần, chua chát cắn lại.

Hần ngán người rồi lại lần nữa cắn lại. Nhưng không hề bá đạo như lúc trước mà hóa thành triền miên tỉ mỉ hôn môi nàng, như khe cong như một dòng nước, từ từ chảy vào từng góc trong tim. Mùi rượu từ trong miệng tỏa ra khiến hai người có cảm giác say, hai người miệng đắng lưỡi khô mặt đỏ bừng.

“Muội muốn ta chịu trách nhiệm?” Dung Hoan quỳn luyến rời môi nàng, thân thể khẽ run, chỉ sợ chạm phải bụng của nàng, không khỏi nghiêng nghiêng người.

“Muội. . . .” Hai má đỏ bừng, nàng đã tỉnh táo lại, khôi phục lại bộ dạng ngốc nghếch thường ngày.

“Ta chỉ muốn muội trả lời, có muốn ta chịu trách nhiệm hay không!”

“Muốn!” Bất cứ giá nào, ai sợ ai a!

Dung Hoan nhắm hai mắt lại, mím chặt môi mỏng, hồi lâu mới nói: “Được! Lời là muội nói, đường là muội chọn, đã như vậy thì không được phép hối hận!”

Bảo Thù nâng tay phải lên dùng ngón trỏ đâm vào gáy hấn, nheo mắt lại: “Muội có gì mà phải hối hận, là huynh không được hối hận mới đúng?”

Dung Hoan nắm lấy tay nàng, cười như không cười: “Được a, vậy thì nhìn xem hai chúng ta người nào sẽ hối hận trước!”

“Sư huynh.” Bảo Thù dùng hai bàn tay nhỏ của mình nắm lấy bàn tay lớn của hấn, mắt như hoa đào nhìn hấn, “Muội sẽ cố gắng, làm một thê tử tốt, làm một mẫu thân tốt, huynh phải tin tưởng muội, đi theo muội, tuyệt không để cho huynh chịu khổ, cho nên, cưới muội đi!”

Dung Hoan đỏ khóc đỏ cười muốn rút tay ra, lại giật mình vì bị nàng nắm chặt lấy tay, rút thế nào cũng không được. Trái tim ấm áp, thân thể đau đớn bỗng dưng biến mất gần như không còn, hấn mượn lực ôm nàng vào trong ngực, hôn một cái lên trán nàng: “Được, ta cưới muội.”

Ít nhất, nàng chịu ở lại bên cạnh hấn rồi, không phải sao?

Hấn làm như vậy, có thể có quá ích kỷ không?

Nhưng, phải làm sao cho phải đây? Hấn buông tay không được, trừ phi có người chém đứt tay của hấn. Nếu không, hấn cả đời này, sẽ không buông tay.

Đúng, hấn sẽ không buông tay nữa!

Mười ngày sau.

“Ta không đồng ý.” Lưu Dục mặt không chút thay đổi, trầm giọng nói, “Thiên hạ nữ nhân ai cũng có thể, chỉ có nàng là không được. Chẳng lẽ ngươi đến nay còn không chịu thanh tỉnh, lòng của nàng căn bản không ở trên người ngươi, nàng muốn ở cạnh người chắc chắn là có ý đồ khác!”

Dung Hoan quỳ gối dưới điện, hai tay nắm chặt: “Cha, lúc trước nàng bị nhị sư huynh lừa, bây giờ sẽ không như vậy nữa.”

Lưu Dục lạnh nhạt nói: “Người rốt cuộc có chịu hiểu hay không, người chọn nàng, tương đương với chọn mộ địa!”

Dung Hoan nhún vai: “Không sao, dù sao không có nàng, ta nằm ở nơi nào, nơi đó đều là mộ địa.”

“Đồ hồ trưởng này! Cha một đời tu vì tổn hại hơn phân nửa, có thể bảo vệ ngươi một lần, tuyệt đối không thể bảo vệ ngươi lần thứ hai! Đến lúc đó, chính là cả Vân Hải Tuyết Vực vì ngươi chôn cùng! Ngươi có thể gánh nổi ? !”

Lưu Dục phát tay áo lên, tức đến phát run, quả đúng là con trai tốt của hấn a, bị ngã một lần rồi àm vẫn không hiểu ra điều gì!

Dung Hoan ngược mắt, ánh mắt trấn tĩnh nói: “Cha, chúng ta từ bây giờ sẽ không bao giờ bước ra Vân Hải nửa bước, tại sao có thể có nguy hiểm? Nếu là ngài lo lắng bị liên lụy, ta có thể mang theo Bảo Thù rời khỏi Vân Hải.”

Lưu Dục ngăn người nhìn hấn, giống như là chưa từng biết hấn, thật lâu sau, lúng túng không nói gì.

Đây có thể coi như là quả báo không? Lời này, hấn chẳng phải đã từng nói với cha mình sao?

Vẫn không lên tiếng từ nãy giờ, Quý cô nương phát giác tình thế không đúng, đặt chén trà xuống, ho nhẹ hai tiếng nói: “Hoan Nhi, người về với Bảo nha đầu trước đi, chuyện còn lại để mẹ nói với cha người.”

Dung Hoan rũ mắt nghĩ ngợi chốc lát, gạt đầu một cái, lão đảo đứng lên: “VẬY HÀI NHI CÁO LUI TRƯỚC.”

Đợi khi hần đã đi ra cửa điện, Quý cô nương đang định mở miệng, Lưu Dục đột nhiên nhìn nàng lạnh lùng nói: “Từ xưa mẹ chiều thì con hư, xem con trai tốt của nàng đi!”

Từ Lang Hoa Sơn trở lại, Quý cô nương nín một bụng nghi vấn và tức giận, thấy hần và con trai bị thương nặng nên vẫn chịu đựng không phát tiết ra ngoài. Hôm nay vì hạnh phúc của con trai, vốn định cùng hần hảo hảo nói chuyện, kết quả hần lại ác nhân cáo trạng trước!

Hừ lạnh một tiếng, nàng lần nữa đặt mông ngồi xuống: “Chọn nàng, tương đương với lựa chọn mộ địa. . . . Bởi vì Hoan Nhi đâm trúng xương sống của người đứng không? Hần để cho người nhớ lại chính mình năm đó, nhớ tới cha người phải không? Theo ta thấy, con trai của người so với người càng giống đàn ông!”

Lưu Dục sắc mặt tái xanh, hít sâu một hơi nói: “Nàng biết rõ, ý của ta không phải như thế.”

“CÓ CÒN NHỚ NĂM ĐÓ CHA CỦA TIỂU GIÀ NÓI GÌ VỚI NGƯỜI KHÔNG?” Quý cô nương nhạo báng nhìn của hần, “Tình yêu giống như một thứ đồ chơi, nhưng không phải ai muốn chơi thì cũng chơi được, nếu sợ thì có thể lập tức thả xuống. Bây giờ, Bảo nha đầu tuy tâm quả thật không đặt trên người hần những làm sao người biết được là con trai người có thắng hay không? Năm đó cả thiên hạ đều nói ta không thắng, vậy ta hỏi người, ta không phải đã thắng sao? Hôm nay Hoan Nhi đã quyết tâm, chẳng phải là nên đập nôi chìm thuyền, thả tay một lần sao?”

Lưu Dục ngượng ngùng không nói gì, chậm rãi ngồi xuống.

“Ta biết, người đang trách ta tự mình đem Bảo nha đầu dẫn dụ đến, mà ta chỉ muốn cho con trai mình một cơ hội, sai sao? Kết quả này, là Hoan Nhi nhất định phải đi nhận được, đường là chính bản thân hần chọn, cho dù phía trước là núi đao biển lửa, hần cũng phải cắn chặt răng đi tiếp cho ta!”

“Ta hiểu, nhưng nữ nhân kia không đáng giá!”

“CÓ ĐÁNG HAY KHÔNG KHÔNG CẦN NGƯỜI TỰ TÍNH TOÁN! ĐỪNG CÓ LÀM LÃO GIA TRƯỞNG PHONG KIẾN CÓ ĐƯỢC KHÔNG? NĂM ĐÓ TRONG MẮT CHA MẸ NGƯỜI, CHỈ SỢ TA SO VỚI HÒN ĐÁ TRONG HẦM PHÂN CŨNG KHÔNG BẰNG, VẬY NGƯỜI NÓI XEM, TA CÓ ĐÁNG GIÁ KHÔNG?”

“Điều này làm sao có thể so? Nàng có ý đồ khác.”

“Hai chúng ta sống bao lâu rồi? Trừ con trai ra thì còn gì không thể thả tay ra? Huống chi, nếu không nói con trai chúng ta sẽ hại Vân Hải, việc hần bị Ma giới để mất tối, chính là do người làm hại, tự hỏi lòng mà xem, không phải sao?”

Lưu Dục ngây cả người, nhắm mắt chán nản nói: “Chuyện Già Di La.”

Quý cô nương thông thả nhấm một hớp trà, nhếch môi cười nói: “7000 năm, sư phụ đại nhân, đã tròn 7000 năm, ta vẫn luôn cảm thấy người rất buồn cười. Rất xin lỗi, là ta đem người cuốn vào trong cơn lốc xoáy này, bởi vì ta có máu thịt, mà ta quên người lại không có. Tính tình là trong xương mà ra, cái kiểu người luôn thanh cao tự phụ ỉnh là đúng, đúng thế, tự ỉnh là đúng! Chuyện xảy ra, không muốn quan tâm, có thể sao? Ví dụ như Vân Hải dân chúng, chỉ dựa vào một tấm lá chắn bảo vệ bọn họ, ngược lại sẽ làm bọn hần trong con đường tu hành lơ là sơ suất. Rồi ví dụ như con trai chúng ta, người cho rằng phỉ hần một thân tu vi, ở trước mặt chư vương nhận hình thì có thể bình an vô sự rồi sao? Có lúc, ta thật sự không biết nên khen người thông minh không ai bằng, hay là mắng người ngu ngốc không ai bằng, nói tóm lại một câu, buồn cười! Rất buồn cười! Vô cùng buồn cười!”

Lưu Dục yên lặng không nói gì, không biết qua bao lâu, hần buồn bã nói: “Đúng thế, Hoan Nhi rất giống nàng, đúng cảm quả quyết. Có lẽ, thế cục đã như lửa cháy lan ra đồng cỏ, cho dù ta muốn vùn tính toán cũng diệt không hết rồi. Thôi thôi, con đường của hần vẫn là tự hần đi thôi.”

Quý cô nương lạnh lùng liếc nhìn hần một cái, rồi yên lặng uống trà, không nói thêm gì nữa.

Vân Hải địa lao.

Vô Cửu đoán được hắc sẽ đến, đã sớm mang lên bàn cờ chờ hắc.

“Vô Cửu, bản quân thua.” Lưu Dục ngồi xuống đối diện hắc, nhắc lên một viên cờ đen nhưng lại không hề đặt xuống.

Vô Cửu nheo lại mắt phượng: “Còn chưa mở cục, Thiên Quân làm sao nhận thua?”

Lưu Dục cười khổ: “Ban đầu, phu nhân bản quân cầu khẩn bản quân cứu muội muội người và Già Di La, người có biết vì sao?”

“Biết.” Vô Cửu ngồi xếp bằng, lãnh đạm nói, “Năm đó tôn phu nhân phạm phải sai lầm lớn, đem Thiên Quân ngài một cước đạp xuống dòng luân hồi, đảo loạn thời cuộc nhân gian, phụ thân của Già Di La vì cứu nàng, cũng đi nhân gian luân hồi một chuyến. Giữa hai người, từng có qua một đoạn tình duyên, không thể không báo, không thể không trả.”

Lưu Dục đặt xuống một viên cờ xuống, than nhẹ: “Đúng thế, năm đó ở nhân gian, bản quân từng đối với hắc hận thấu xương. Sau khi về trời, cũng ghi nhớ một phần đại ân này của hắc, đáng tiếc, bởi vì lần đó chuyển thế, bản quân đối với nhân gian, cũng có một chút cảm thông.”

“Cho nên, nhân lúc ngài tới cứu xá muội đã lừa Ma Tôn, làm hắc hủy cung thần, chia ma nguyên.” Vô Cửu nhú mày, rồi nói tiếp, “Bản ý chính là đưa người vào chỗ chết, đợi người sau khi tịch diệt thì tặng mệnh cho người một mạng để sống lại?”

Lưu Dục bàn tay trắng nõn khẽ run, đặt xuống thêm một viên cờ: “Người đoán đúng rồi.”

“Ban đầu ở yêu quái thành ta liền đã biết, giữa Dạ Vi và Dung Hoan, không có người nào là Ma tôn chuyển thế. Khi đó, ta thậm chí bắt đầu hoài nghi Hân Liệt, bởi vì hắc. Về sau ta đem hắc loại bỏ, chỉ còn lại một loại khả năng — năm đó ngài căn bản không cứu Ma Tôn, mà là để mặc cho hắc hồn phách tan hết, tan thành mây khói. Nhưng là sau này, tin tức rằng Ma Tôn chuyển thế lại không chân mà chạy.”

“Là có người cố tình làm vậy.”

“Không phải là ta.”

“Bản quân biết, hơn nữa đã biết là ai, chỉ là muốn không hiểu nguyên nhân hắc làm như thế.”

Vô Cửu nhẹ nhàng cười một tiếng: “Ngài không nghĩ ra là tất nhiên, ngài rõ ràng không cứu được Già Di La, tại sao Ma Tôn lại có thể chuyển kiếp. Vậy ngài có nghĩ tới không, hắc và Già Di La từng là anh em kết nghĩa, tập được Tuyệt Ma công cũng hết sức bình thường.”

Lưu Dục lắc đầu: “Hắc rõ ràng biết bản quân trong cơ thể chỉ còn có một mạng, mới bày ván này, buộc bản quân đem mạng cuối cùng đưa cho Long Vương. Lúc ấy, hắc rõ ràng có thể ở Lang Hoa động thủ, đưa ta vào chỗ chết, nhưng hắc không có. Vì vậy ta đoán. Hắc muốn vào Vân Hải, cứu người.”

Vô Cửu lông mi khẽ run, cười khổ: “Người nào bố trí cục diện, người nào hạ cờ, toàn bộ đều rối loạn.”

Lưu Dục nặng nề đặt viên cờ cuối cùng xuống: “Bản quân chỉ muốn biết rõ, năm đó đến tận cùng đã xảy ra chuyện gì.”

Xảy ra chuyện gì, còn quan trọng sao? Vô Cửu nhìn đầy bàn cờ đen trắng lần lượt thay đổi, tinh thần chán nản.

Có người rất buồn cười, bày một cái bẫy, không bắt được con mồi thì tự mình lại nhảy vào. Có người rất đáng thương, khó khăn lắm mới có một lần thương xót thương sinh thì kết quả lại tan cửa nát nhà.

40. Chương 40: Phiên Ngoại: Hạnh Phúc

Vân Hải đoạn tuyệt với nhân thế, thiếp mời chỉ làm một tấm đưa đi Lang Hoa Sơn.

Cho dù như thế, cả Tuyết Vực vẫn như cũ khắp nơi giăng đèn kết hoa, khắp nơi đều là những khuôn mặt hân hoan. Bởi vì Bảo Bảo đã có thai nên việc chuẩn bị hôn lễ vô cùng gấp rút, Mạc Tu liên tục than thở, nói rằng đây chẳng qua làm cho xong chuyện nên tất cả đều phải giản lược, thật chẳng vui gì cả. Bảo Thù cũng không để ý điều này, hôm nay bảo bảo cũng đã có rồi, bái đường thành thân chỉ là một hình thức mà thôi, nhưng là đợi đến hai ngày trước ngày xuất giá, nàng lại khẩn trương đến mất ngủ.

Về việc tân nương tử nên từ nơi nào ra cửa quả thật là một vấn đề rất khó giải quyết, Quỷ cô nương và Mạc Tu thảo luận hồi lâu, cuối cùng quyết định đem Bảo Thù đưa đến nhà Mạc Tu ở mấy ngày, ngày thành thân sẽ đến nhà hân đón dâu.

Dung Hoan kiên quyết phản đối, nhưng mà vấn đề là hân cũng không biết làm sao mới phải.

Trước đêm hôn lễ, đang lúc Bảo Thù khẩn trương đứng ngồi không yên thì Li Diên đến.

Bảo Thù cho là sư phụ đang bế quan dưỡng thương, chắc chắn sẽ không tới, vừa thấy hân, trong lòng vừa mừng vừa sợ. Li Diên sắc mặt vẫn còn hơi tái nhợt, nhưng vẫn cười không khép miệng lại được, cuộc đời này có thể tự mình đưa nữ nhi xuất giá, hân cũng coi như không còn tiếc nuối.

Li Diên đang vui vẻ chải đầu cho Bảo Thù dưới sự chỉ dẫn của hỉ nương, hỉ nương đứng một bên niệm, “Nhất sơ đào vĩ, nhị sơ bạch phát . . .” Vẫn chưa đọc xong, Li Diên vì chịu hình phạt phong gân chưa lành, tay run lên làm lược ngọc rơi xuống đất, vỡ làm hai mảnh.

Hỉ nương trên mặt lo sợ không yên, không dám nhiều lời, lập tức khom người mang lên một chiếc lược ngọc mới. Li Diên chân mày cau lại thành một đường, nhưng Bảo Thù lại cười ha ha, nói Lưu Hoan trời sinh tóc trắng, nàng và hân, quả nhiên là bạch phát tề mi(*).

(*) bạch phát tề mi: tóc trắng ngang mày (ý tương tự như đầu bạc răng long :S)

Li Diên cũng cười một tiếng, cầm lấy chiếc lược ngọc trong tay hỉ nương lại chải lại một lần nữa.

Trang điểm thay đồ suốt cả đêm, cộng thêm mấy ngày trước ngủ không ngon, sau nửa đêm, Bảo Thù đã bắt đầu lấy tay che miệng ngáp lấy ngáp để. Nhưng khi trời bắt đầu sáng, ngoài cửa tiếng ồn ào bắt đầu truyền đến thì cơn buồn ngủ lập tức bay lên chín tầng mây.

Li Diên dắt nàng, chậm rãi đi ra ngoài phòng ngủ.

Khăn duyên ương che khuất nửa tầm mắt, trên đường đi, nàng chỉ nhìn thấy một đôi giày màu đỏ thêu hoa màu đen(*) đang song song bước đi, cho đến khi một vạt áo màu đỏ thẫm xuất hiện trong tầm mắt mới dừng bước.

Bên tai tiếng chúc mừng vang lên, lại nghe thấy tiếng Li Diên dặn dò: “Hoan Nhi, người mặc dù đã không còn là Lang Hoa đệ tử, nhưng người vĩnh viễn là đồ nhi tốt của Li Diên ta, hôm nay, vì sư đem bảo vật trân quý nhất cả đời ta giao cho người, hi vọng người không làm vi sư thất vọng.”

Thật ra thì Bảo Thù không tin điều cho lắm, bởi vì nàng đến nay vẫn đoán không ra lý do thật sự khiến sư phụ thương yêu của mình như vậy. Nhưng lúc này, khi nghe sư phụ nói như vậy, cánh mũi không khỏi chua lên, hốc mắt hồng hồng.

Dung Hoan vung vạt áo quỳ xuống, trầm giọng nói: “Sư phụ. . . . Xin ngài yên tâm, đồ nhi thề, ta đời này sẽ dùng cả sinh mạng để yêu thương tiểu sư muội, không để cho nàng chịu thêm nửa điểm uất ức nào nữa!”

Li Diên vui mừng gật đầu, hân biết rõ tính tình đồ nhi mình, tự nhiên là tin tưởng lời hân nói không phải là giả.

Dung Hoan từ Li Diên trong tay nhận lấy bàn tay nhỏ của Bảo Thù, trong lòng bàn tay, toàn là mồ hôi.

Một hồi lâu, vẫn đứng yên không nói chuyện.

Hỉ nương cười “Khanh khách” nói: “Ai u, ta nói thiếu chủ, chúng ta mau lên kiệu đi, đi làm giờ lành cũng không hay đâu, xuân tiêu nhất khắc trị thiên kim (*), hai người muốn nói riêng gì với nhau thì chờ vào đêm động phòng hoa chúc lại nói cũng không muộn đâu.”

(*) xuân tiêu nhất khắc trị thiên kim: một phút đêm xuân (đêm động phòng hoa chúc) giá ngàn vàng

Trong hỉ khăn, Bảo Thù mặt đỏ bừng như uống rượu, Dung Hoan cũng đỏ mặt đưa nàng lên chiếc kiệu trên đầu tám phía khảm ngọc tám người nâng.

Trong nháy mắt, hỉ nhạc vang lên tận trời, hai bên gõ trống gõ chiêng, binh mã ở phía trước dẹp đường. Bảo Thù giật mình, đây là cái mà “tất cả đều đã giản lược” mà Mạc Tu lão đầu nhi nói? Quá mức phô trương đi. Vén một góc hỉ khăn lên, xuyên qua màn tơ nhìn xung quanh một chút, trên phố hai bên đường đầy người, cánh hoa rơi như mưa, mấy hoa đồng(*) tóc để trái đào thỉnh thoảng liếc trộm nàng, che miệng cười trộm.

(*) hoa đồng: giống như mấy em nhỏ làm phù dâu phù rể đó

Chẳng biết tại sao, trong đầu nàng chợt nảy ra một câu nói của Quý cô nương, nàng nói nữ nhân cả đời chỉ là ba ngày, ngày hôm qua là cô nương, hôm nay là tân nương, ngày mai là lão nương.

Khoé môi vừa mới cong lên thì Bảo Thù bỗng dưng cảm thấy sống lưng lạnh cứng, có sát khí!

Hơn nữa, cảm giác này giống như đã từng quen biết.

Hai tay nắm chặt lại thoáng buông lỏng xuống.

Sư phụ ở đây, Thiên Quân ở đây, Vân Hải lại gần cách với bên ngoài, hẳn làm sao có thể tới được nơi này?

Bảo Thù cười khổ, lấy lại tinh thần, xuyên qua hồng sa, nhìn Dung Hoan đang cười ngửa ở phía trước, bóng lưng quen thuộc ngày nào, nay lại khoác lên một màu đỏ thắm, khi nhìn nàng cảm thấy vui vẻ lạ thường.

Hôm nay, nàng lập gia đình. Mẹ nói, nữ nhân phải tuân theo tam tòng tứ đức, từ đầu tới cuối.

Cổ kiệu chợt nghiêng về phía trước, chắc là đã đến Vân Hải Thần điện.

Cửa kiệu bị đá nhẹ ra, Dung Hoan dắt nàng xuống loan kiệu, nhỏ giọng hỏi thăm: “Có mệt không?”

Bảo Thù biết giờ phút này đáng lẽ nên trả lời là không mệt, nhưng ở trước mặt Dung Hoan nàng không thể nào nói dối được, vì vậy gật đầu.

Hỉ nương nói: “Đến đây, theo chúng ta Vân Hải tập tục, tân lang trên đầu phải đặt một chiếc chén lưu ly, ôm tân nương bước qua bảy chậu than, ngụ ý nâng khay ngang mày, vợ chồng hoà thuận. Sau đó còn phải.”

“Lấy ở đâu ra nhiều quy củ như vậy!” Dung Hoan không nhịn được cắt ngang nàng, thận trọng bế Bảo Thù chặn lên.

“Trực tiếp bái đường!”

“Thiếu chủ, này.” Hỉ nương ghen hòng nhìn trân trối nửa ngày, nhìn đương gia chủ mẫu đang đứng trước cửa, thấy nàng không có ý kiến, mới vừa tiếp tục nói, “Tư lễ, Bắt đầu!”

Nhất thời, thiếu tiếng nhạc lẫn nữa vang dội cả Vân Hải, không khí bắt đầu nóng lên.

Dung Hoan ôm nàng sải bước đi vào chính điện. Hai bên là tất cả các vị Vân Hải trưởng lão, sau lưng là những người xem lễ, hôm nay Thần điện đối ngoại mở ra, Vân Hải dân chúng đều có thể tham gia.

Trên điện chủ vị, những người đang ngồi là Quý cô nương, Lưu Dục và Li Diên.

Ba người vẻ mặt khác xa. Quý cô nương vui quá mà khóc, không ngừng lau nước mắt, Li Diên bờ môi cong lên nở nụ cười ngü vị tạp trần. Mà Lưu Dục lại ngồi nghiêm chỉnh, mặt lạnh như sương.

Bởi vì hẳn thường ngày đều không nói không cười nên mọi người cũng không còn cảm thấy có gì kỳ quái.

Tư lễ kéo dài giọng: “Nhất Bái Thiên Địa.”

Bảo Thù cứng ngắc đang cầm cầm tú hồng lăng(*) quỳ gối trên đệm hồng bồ(**), người nắm đầu kia hồng lăng, là nam nhân sắp trở thành phu quân của nàng.

Một lay, hai lay, ba lay, nàng nhắm mắt ngừng thở dập đầu theo hần.

Vô luận lúc trước tư tưởng của nàng chuẩn bị đầy đủ như thế nào, một khắc này, đại não hoàn toàn lâm vào trạng thái chân không. Nàng đột nhiên không thể tin được, mình cuối cùng lại gả cho hần!

Ở khách sạn dưới chân núi, không thấy mặt mà chỉ nghe thấy tiếng; khi dạy nàng tu hành, hần vừa cười nhạo vừa động tay động chân; ở U Minh Quỷ Vực, hần thất khiếu chảy máu chỉ nói nàng mau mau giết hần; trên Cực Lạc đảo, hần tận tâm tận lực chăm sóc nàng chu toàn.

Giống như là bị số mạng đẩy đi, từng bước từng bước một, không phải do nàng đi, cũng không phải do bất cứ người nào thôi thúc.

Nhưng những thứ này đều đã không còn quan trọng nữa. Từ nay về sau, hần là tất cả thế giới của nàng, đây là sự thật cho dù ai cũng không thể thay đổi.

Xong lễ, theo Văn Hải phong tục, tiếp theo là dâng trà.

Khăn cưới bị đẩy sang một bên, màn châu cũng được vén lên, Bảo Thù trước mắt trở nên sáng rực, sau đó lại trở thành một màu hồng hồng. Dung Hoan dặt tay nàng đi lên trên điện, nói nhỏ: “Cố gắng thêm chút nữa, chỉ còn chút nữa là sẽ kết thúc.”

Bảo Thù hạ mắt mím môi, tuy xung quanh không khí vô cùng huyền ảo nhưng nàng vẫn không dám lên tiếng.

Nhận lấy chén trà trong tay hỉ nương, hai người cùng quỳ xuống, đầu tiên là Lưu Dục.

“Công. Công, xin dùng trà.” Bảo Thù không dám thở mạnh, đem chén trà giơ thật cao, đầu lại cúi xuống thật thấp.

Hồi lâu, Lưu Dục vẫn không nhúc nhích.

Quỷ cô nương không biến sắc đá hần một cước, hần mới miễn cưỡng thò tay nhận, nhưng một hộp cũng không uống.

Bảo Thù chợt nhớ tới cảnh tượng lần đầu tiên nhìn thấy Lưu Dục, nàng vốn định gọi một tiếng công tử, lại kết ba nói thành công công. Lúc đó hần nói đùa, nói sợ là con mình không có phúc phận này. Hôm nay, hần nhất định là đối với mình vô cùng thất vọng.

Nghĩ ngợi một phen, Bảo Thù nâng lên con người, nghiêm túc nói: “Công công, lúc trước con dâu có lỗi, nhưng xin ngài nể tình con dâu còn trẻ ngu ngốc, tha thứ con dâu một lần. Ta biết ngài không tin ta, nói gì cũng đều là dư thừa, nhưng, con dâu sau này nhất định sẽ dùng hành động lấy chứng minh!”

Nói xong, nàng lay một lay.

“Cha.” Dung Hoan cũng lay một lay.

Lưu Dục khuôn mặt lạnh như băng khẽ nhu hòa một chút, như thở dài, khẽ nhấp một hộp trà.

“Bà bà, xin dùng trà.”

“Ngoan ngoan ngoan! Không ngờ người lại trở thành nàng dâu của con ta rồi, sau này đành nhờ người giúp ta quản lý đứa con trai ngốc này!” Quỷ cô nương mắt đỏ, vui mừng hơn hử đem trà uống một hơi cạn sạch, lấy ra hai phong bao tiền lì xì đưa cho nàng.

Đến lượt Li Diên thì Bảo Thù trong lòng cảm xúc lẫn lộn, nhất thời nói không ra lời.

Trên Phi Tiên Điện, hần quay mặt đi thấy chết mà không cứu, mỗi lần nhớ tới, trong lòng nàng vẫn có một cái gai.

Nhưng sự chiều chuộng yêu thương hần dành cho nàng quyết không phải là giả. Hần nhất định có nỗi khổ tâm riêng, nếu hần không muốn cho nàng biết, tất nhiên có lý do của hần.

Bảo Thù giơ lên chén trà: “Hôm nay cha mẹ không có ở đây. Một ngày là thầy, cả đời là cha.
. Phụ thân, xin dùng trà.”

Li Diên đang định nhận lấy chén trà, tay đột nhiên cứng lại, hoảng hốt nhìn nàng: “Người, người nói cái gì?”

Bảo Thù cho là hắn không nghe rõ, khẽ mỉm cười: “Phụ thân, xin dùng trà.”

Phụ thân. Li Diên trái tim rung lên, run rẩy từ trong tay nàng nhận lấy chén trà, có thể nghe nàng kêu một tiếng phụ thân, nàng chế nhạo hắn sao? Trái tim giống như là bị một tảng đá nghiền nát, rồi rất nhanh bị niềm vui sướng ùa vào, rồi lan ra.

Đây là con gái của nàng, vừa mới sinh ra thì bị mình giết, hắn chưa từng một lần thực hiện trách nhiệm làm cha của mình. Cuối cùng, khi gặp nhau cũng không dám nhận nàng, chỉ vì hắn khó có thể mở miệng, mà cũng không thể mở miệng được.

Thật may là, vô luận chính đạo hay ma đạo, ai cũng không muốn nói rõ chân tướng cho nàng, tình nguyện nàng biết về kiếp trước.

Những thứ kia chuyện cũ trước kia, những thứ bi hoan ly hợp kia, đã ràng buộc quá nhiều người.
Bây giờ, bọn họ chỉ mong nàng có thể một đời không lo không buồn.

Thật có thể cho nàng một đời không lo không buồn sao?

Sau khi vào tới động phòng, Dung Hoan một lời cũng chưa kịp nói liền bị người náo động phòng kéo ra ngoài uống rượu.

Bảo Thù ngồi ở trên giường gấm, hỉ nường và đám tỷ nữ ra ra vào vào liên tục không biết lại đang bận việc cái gì, tay nàng vuốt khăn gấm uyên ương đỏ thắm, bụng kêu lên.

Nàng suy nghĩ một chút, tay nhỏ sờ xuống dưới gối, dưới chăn một chút, quả nhiên là có rất rất nhiều hạt sen, táo đỏ và đậu phộng(*).

(*) đậu phộng: lạc

Hỉ nường muốn nói lại không dám nói, đôi môi đóng mở mấy lần, cuối cùng đành giả vờ như không thấy.

Đợi đến khi Dung Hoan trở lại, còn chưa vào cửa đã bắt đầu ôm tường nôn, quay đầu lại nhìn thấy Bảo Thù nửa nằm trên giường, thanh thời bóc đậu phộng ăn, không khỏi oán thán nói: “Không ngờ báỉ đường lại phiền toái như vậy, Mạc Tu thúc thúc cũng thật là, biết rõ hai người chúng ta ai cũng không thích phiền toái, vậy mà cứ lần qua lần lại!”

Bảo Thù cười khanh khách: “Thành thân không phải đều là như vậy? Huynh không phải chỉ mới báỉ đường thôi sao, Mạc Tu thúc thúc chuẩn bị mấy chuyện này hết hơn nửa tháng đấy.”

Dung Hoan chưa từ bỏ ý định: “Lần sau, tuyệt đối không cho bọn họ giằng co, có thể giảm liền giảm.”

Bảo Thù mặt tối lại, trừng hắn một cái: “Thế nào, huynh còn định thành hôn mấy lần nữa?”

Dung Hoan đầu đầy hắc tuyến: “Muội đừng nói lung tung, chúng ta Vân Hải là theo chế độ một vợ một chồng.”

“A, nghe giọng điệu của huynh kia, nầu không phải một vợ một chồng thì huynh sẽ lập tức nạp thượng bảy tám phòng tiểu thiếp, ừ?”

“Cái đó, ta chỉ nói là nếu như, nếu như mà ta muốn cưới vợ bé. Ai ai ai, sai rồi, ta không nói là được rồi, muội coi nhuta cái gì cũng không nói, được không đi?”

“Hừ, nói thì cũng đã nói rồi, làm soa có thể coi hư là chưa nói qua?”

“Ta nói muội, làm sao lại không chịu hiểu chuyện vậy, lúc nào thì học theo mẹ ta vậy hả?”

Hỉ nường và đám nha đầu cười lẫn lộn, trêu ghẹo nói: “Ta nói thiếu chủ, không chịu hiểu chuyện bốn chữ, đây chính là bản tính trời sinh của nữ nhân, không cần phải học theo ai. Ngài a, sau này sẽ hiểu!”

Bảy nói tám làm, Dung Hoan ôm đầu nộ vũ khí đầu hàng: “Dừng dừng, các tổ tông, ta sai rồi, ta sai rồi!”

Hai người một người có thai, một thấy rượu buồn nôn, kết quả là lễ giao bôi bằng rượu đổi thành trà. Uống xong, Dung Hoan đuổi đám nha đầu đi, hai tay hai chân giang ra ngã lên giường: “A! Không được, ta thật sự muốn chết!”

Bảo Thù che miệng nhỏ cười trộm, nam nhân chịu hình phạt phong cốt khóa gân cũng có thể không kêu một tiếng, lại bị một chút lễ nghi phiền phức giày vò kêu khổ thấu trời. Xem ra, phàm là người thì sẽ có một chữ “sợ” quần trong lòng.

Cười cười, nàng bị Dung Hoan đưa tay ôm, từ từ ngã vào trong ngực hắn. Mùi rượu thoang thoang, hắn nghiêm mặt nói: “Muội chắc chắn muội sẽ không hối hận?”

Giọng nói ngọt ngào như rượu, Bảo Thù một tay chống cằm mình, một tay nắm cằm của hắn, nhíu mày nói: “Phu quân đại nhân, bà bà nói, nữ nhân có hối hận hay không, hoàn toàn là phụ thuộc vào vấn đề người đàn ông đó sau này có làm nàng hối hận hay không. Vì vậy, huynh nên tự hỏi huynh mới đúng.”

“Thần a! Mẹ a!” Dung Hoan khuôn mặt nghiêm túc lập tức biến mất.

Hắn biết, hắn xong rồi!

Hơn nữa, hoàn toàn xong rồi !

Li Diên rời đi trong đêm, Bảo Thù không thể đi đưa. Cuộc sống của nàng từ đó về sau đã biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Quý cô nương luôn chê nàng quá mức trầm tĩnh, lúc rảnh rỗi liền lôi nàng đi ra ngoài đi dạo xung quanh, chỉ nói đi lại nhiều hơn cso lợi cho bảo bảo. Vì vậy Bảo Thù cả ngày lo lắng đề phòng đi theo sau nàng, chỉ sợ ở Thần điện gặp phải Lưu Dục, lại sợ ra cửa bị người vây xem.

Dân chúng ở Vân Hải rất kì lạ, họ vừa mạnh mẽ lại vừa cởi mở.

Nhất là những vị sư cô thường hay xoa mặt chược với bà bà, tay xoa không ngừng mà miệng nói cũng không ngừng.

Khi Bảo Thù ở Lang Hoa đã sớm nghe quen bát quái, nhưng chủ yếu đều rất chán và không hiểu gì hết nhưng khi ở đây, nàng thường nghe đến mặt đỏ tai mang, tim đập không ngừng.

Tỷ như con cái nhà ai không phải con của ai đó nhưng khi lớn lên lại giống như người hàng xóm của ai đó. Rồi ai đó là mẹ hai ai đó, ai đó lên lút nuôi tiểu bạch kiểm nào đó. Một ngày giáp nào đó bắt gian tại trận lão bà ai đó rồi lên náo nhà trưởng lão, lão bà thế nhưng lại phản án rằng chức năng nào đó của ai-đó có vấn đề làm cho sinh hoạt vợ chồng có vấn đề không thể thỏa mãn nàng cho nên cương quyết đòi ly hôn []

Bảo Thù lúc đầu nghe không hiểu nhưng lại không dám chen miệng vào, vì vậy khi về nhà liền ôm lấy Dung Hoan hỏi liên tục, ra vẻ không ngại học hỏi kẻ dưới.

Dung Hoan bị hỏi bên học máu muốn điên, tùy tiện nói vài lời lấp liếm cho qua rồi sau đó nổi giận dùng dùng đi tìm mẹ hắn tính sổ. Mẹ hắn hành hung hắn một trận rồi ném ra ngoài, ngày thứ hai lại mang theo con dâu đi ra ngoài xoa mặt chược, với một danh nghĩa rất chi là oai: dưỡng thai.

Vì vậy, dưới sự dạy dỗ một cách tận tình và chu đáo của các sư cô đại nhân, bạn Bảo Thù đã đắc đạo thành tài. () ()

Cùng vì vậy, nàng sẽ không ở quần lấy Dung Hoan hỏi những vấn đề ngớ ngẩn này nữa, càng ngày càng hiểu những đạo lý mà các sư cô đàm luận mỗi ngày, tay xoa mặt chược cũng tăng tiến lên rất nhiều.

Lại nói đêm khuya một ngày nào đó nàng đột nhiên ngồi dậy hô to một tiếng, “Đừng động, ta dán!” Sau đó lại ngủ, làm cho Dung Hoan hoảng sợ ngã từ trên tháp xuống, cả đêm không dám nhắm mắt.

Đầu tháng năm năm sau, bảo bảo sắp ra đời, không cần Dung Hoan mãnh liệt kháng nghị, Quý cô nương cũng không dám dẫn Bảo Thù đi ra ngoài chạy nữa

.

Bảo Thủ tính khí trở nên vô cùng nóng nảy, chỉ cần không một chút hài lòng là lại véo Dung Hoan mắng liên tục, những chuyện nhỏ xíu trước đây cũng lôi ra nói cả ngày, ví dụ như trước hắn khi dễ nàng thế nào, háo sắc như thế nào, thế nào thế nào thế nào.

Dung Hoan cả ngày không ngừng kêu khổ, quay đầu lại nhìn Lưu Dục ánh mắt càng ngày càng là tràn đầy đồng tình, rồi lại như động kinh lôi kéo Quý cô nương hỏi han ân cần, khen nàng trên trời dưới đất.

Cái gì gọi là nuôi con mới biết cha mẹ ân, hắn coi như là cảm nhận được.

Giữa tháng năm, trong một cuộc cuồng phong gào thét, bảo bảo rốt cuộc ra đời.

Dung Hoan và Bảo Thủ đều không tài nào hiểu được, Yêu Tộc chân chân theo mẹ, nàng đáng lẽ là nên sinh ra được một con heo nhỏ mới phải a?

Nhưng là, ai có thể nói cho bọn hắn biết, tại sao nàng lại sinh ra một quả trứng ? ? ? ? ? ? ? ?

Quý cô nương nâng tại trên lòng bàn tay sờ rồi lại sờ, nhìn rồi lại nhìn, cũng không tài nào hiểu được. Sau đó người trước giờ không chịu xuất hiện trước mặt Bảo Thủ, Lưu Dục đại nhân tới, sau đó vẩy lên một thứ bột gì đó, vỏ trứng “răng rắc” nứt ra, lộ ra một cái đầu chim nhỏ.

Mọi người rung động.

Là một con chim non toàn thân trắng như tuyết.

Nhìn hắn dần dần hóa thành một đứa bé trai bình thường, đưa tay nhỏ lên oa oa khóc lớn, Lưu Dục rốt cuộc lộ ra một nụ cười. Rồi nhẹ nhàng giải thích, cháu trai của hắn là một con tuyết vũ băng phượng độc nhất vô nhị trong lục giới

Bảo Thủ hoàn toàn không hiểu tại sao mình lại sinh ra một chú chim nhỏ, nhưng thấy bộ dạng từ ái của Lưu Dục, liền cho rằng thân thể hắn là hậu duệ viễn cổ thần tộc, có lẽ là do huyết thống quấy phá.

Sau đó, việc đặt tên cho tiểu thiếu chủ là một việc cần thảo luận rất lâu, đương nhiên, việc này không tới phiên Dung Hoan cùng Bảo Thủ.

Bà bà và Mạc Tu xúm lại nói thầm, nói thầm mấy ngày, rốt cuộc đạt thành nhất trí. Đại danh gọi Bảo Dung, nữ danh gọi Trứng Muối.

Bảo Thủ khi nghe mặt đều đen. Bảo Dung, có phải quá mức ẻo lả không a ? Trứng Muối, cũng quá khó nghe đi?

Bà bà một tay ôm cháu trai, một tay vỗ đầu nàng nói: “Tên của bảo bảo không cần quá mạnh mẽ, càng dễ nuôi càng có thể khỏe mạnh lớn lên, Hoan Nhi nữ danh là gì người biết không?”

Bảo Thủ lắc đầu một cái.

41. Chương 41: Cái Gọi Là Viên Phòng

Ngày tháng sáu, sấm sét đùng đùng.

Hân Liệt quỳ gối trên Cửu Trọng Thiên, đã quỳ tròn ba canh giờ. Mái tóc dài đỏ như lửa bay theo gió, nhưng cánh cửa gỗ kia vẫn không mở ra, hắn cũng không nhúc nhích.

Chuyện này đã kéo dài hơn một tháng, mỗi khi mặt trời lặn, hắn lại từ Thiên Cung xuống quỳ ở chỗ này.

Hắn không nói gì, chỉ lặng lẽ quỳ ở đó, Bằng Môn ở sau lưng từ từ mở ra. Người tới, không cần quay đầu lại hắn cũng đoán được là ai.

“Đại sư huynh.” Dạ Vi biết hắn nhìn không thấy, nhưng vẫn thản nhiên chấp tay thi lễ.

“Thật xin lỗi, ba ngày sau là nhị sư đệ đại hôn, ta lại không thể tự mình có mặt chúc mừng.” Hân Liệt bình tĩnh mở miệng.

“Không sao.” Vung vạt áo lên, Dạ Vi quỳ xuống ở bên cạnh hắn, ôn hòa nói, “Đại sư huynh cũng biết, tiểu sư muội một tháng trước đã sinh hạ lân nhi (*), nghe nói là một con Tuyết Vũ Băng Phượng chín đuôi.”

(*) lân nhi: mỗi khi các vị vương quân có con nối dõi được sinh ra thì bên ngoài sẽ xuất hiện một con kỳ lân đứa trẻ đó được gọi là lân nhi (chep)

Hân Liệt thoáng kinh ngạc: “Chín đuôi?”

Dạ Vi bình tĩnh liếc nhìn hắn một cái, thản nhiên nói: “Ngày nàng cùng Dung Hoan thành thân, đại sư huynh tự mình đến Vân Hải tiễn giá, nếu như tiểu sư muội biết, chắc chắn sẽ cảm thấy thụ sủng nhược kinh(*).”

(*) thụ sủng nhược kinh: được yêu mà hoảng sợ

Hân Liệt khẽ cong khóe môi: “Chuyện này cũng phải đa tạ nhị sư đệ rồi, nếu không có người nói cho ta biết đại môn Vân Hải ở đâu thì ta làm sao có thể đi vào, cho dù ta có ba đầu sáu tay cũng uống công vô ích.”

Dạ Vi mỉm cười: “Đại sư huynh khách khí, hôm nay Thiên giới và Minh giới kết thành đồng minh, tất nhiên là đồng khí liên chi(*).”

(*) đồng khí liên chi: cùng suy nghĩ cùng hành động

Hân Liệt đột nhiên quay đầu nhìn hắn, vẻ mặt hiện lên một tia thương hại, “Dạ Vi, lòng của người, có thật là không đau sao?”

Dạ Vi lại cười: “A? Đại sư huynh vì sao lại nói vậy?”

“Ta không cảm thấy chuyện này có gì buồn cười, cho dù người ta đều là thân bất do kỷ . . . Nhưng, hỉ nộ ái ố chung quy cũng phải có, nếu không thì khác gì đám súc sinh?”

Nếu như là trước đây, Dạ Vi sau khi nghe xong lời này có chút sững sốt nhưng bây giờ hắn chỉ thản nhiên cong môi cười một tiếng.

Bỗng nhiên, hắn thu lại nụ cười, nhìn cánh cửa gỗ đóng chặt, run giọng nói: “Sư phụ, lần này đồ nhi là tới chào từ biệt, một ngày lãthầy cả đời là cha, sự quan ái nghìn năm nay, đồ nhi cuộc đời này không có gì có thể báo đáp hết, xin nhận đồ nhi một lạy.”

Nói xong, lạy một cái.

“Sư phụ đã từng dạy đồ nhi, bất cứ việc gì cũng phải nghĩ kỹ rồi mới làm, bởi vì một khi phạm sai lầm thì sẽ phải dùng cả đời để trả, đến chết mới thôi. Xin nhận đồ nhi lạy thứ hai.”

Nói xong, hắn lại lạy một lạy.

Sau đó, nghìn năm tu hành, từng chút từng chút một, một câu một lạy. Tròn một nghìn câu, dập đầu tròn một nghìn cái.

Lạy xong một lạy cuối cùng, vầng trán như ngọc đã rớm máu.

Hắn từ từ đứng dậy, thản nhiên xoay người, khi đi tới trước Băng Môn, hắn lạnh lùng nói: “Từ nay về sau, Dạ Vi tự mình trục xuất sư môn, không còn là Lang Hoa đệ tử nữa. Từ nay về sau, người ngăn cản ta đều phải chết! Dạ Vi ngọ quý hàng quý, gặp thần sát thần!”

Quay đầu lại nhìn hắn rời đi, Hân Liệt cười khổ. Bên này, Băng Môn khép lại, bên kia cửa gỗ mở ra.

Li Diên nhìn đốm máu trên mặt đất, lắc đầu nói: “Người nói, cuối cùng là ai sai? Suy nghĩ thật lâu, ta vẫn nghĩ không ra là ai sai ai đúng.”

“Thúc phụ.” Hân Liệt lạy một lạy, “Lưu Dục Thiên quân vì bảo vệ Ma tôn chuyển thế, một lòng muốn đem Bảo Thủ vào chỗ chết . . . Hơn nữa, ngài thật sự nhân tâm để mặc cho Vô Cửu bị tù ở Vân Hải cả đời sao?”

Li Diên buồn cười nhìn hân: “Nếu theo như ý người, vì cứu ra một đứa con trai cho nên ta phải bồi thường lại cho họ một đứa con gái?”

“Dung Hoan không thể sống!” Hân Liệt lạnh lùng nói, “Về phần Bảo Thù, diệt nhi (*) có thể cam đoan với ngài, nàng sẽ không có việc gì.”

(*) diệt nhi: cháu

“A Liệt.” Li Diên phui. vỗ vỗ vai hân, “Mấy ngày nay, ta vẫn luôn suy nghĩ Diệt Nhật làm sao có thể bị mất, Dạ Vi từ Đông Hải chạy tới Thiên Cung, có thể sao? Huống hồ mười hai thủ vệ Bích Tiêu Thần Điện cũng không phải là kẻ đầu đường xó chợ, có thể khiến bọn họ một chiêu mất mạng thì cho dù là Lưu Dục Thiên quân cũng không thể làm được. Nhưng, người có thể . . . Bởi vì bọn họ sẽ không đề phòng người.”

Hân Liệt thân hình chấn động.

Li Diên lại nói: “Người và Dạ Vi, vẫn luôn cùng nhau diễn trò, lừa gạt Bảo Thù, lừa gạt thượng đế, lừa gạt lục giới chư vương . . . Dem đầu mâu chỉ về hướng Dung Hoan, Mặc Hằng và chư vương liền coi Lưu Dục là đinh trong mắt, gai trong thịt.. Lúc này, Mặc Hằng chắc chắn sẽ đưa hơn nửa binh quyền cho người, lệnh cho người và Minh, Yêu hai giới hợp tác diệt Vân Hải Tuyết Vực . . . Đương nhiên, đây chỉ là mục đích của Dạ Vi, người, là muốn trai cò tranh chấp ngư ông đắc lợi. Nếu như thúc phước đoán không sai, người muốn đoạt quyền của Mặc Hằng, cùng Dạ Vi liên thủ, đẩy hân vào chỗ chết.”

Hân Liệt không nói.

“Người . . . khi nào biết được?” Li Diên ngồi xuống trước bàn trà, ra hiệu hân đứng dậy, “Là lần trước đi U Minh Cung tìm ta trở về ư? Hay là khi Bảo Thù gặp thiên kiếp?”

Hân Liệt vẫn quỳ, im lặng hồi lâu mới nói: “Đúng vậy, ở bên ngoài U Minh Cung, Vô Cữu đã nói cho diệt nhi biết.”

“Người tin sao?”

“Lúc đó chưa tin, nhưng sau dần dần tin.”

Li Diên buồn bã lắc đầu: “Thúc phụ sớm nên phát giác, sau khi từ U Minh Cung trở về, người thay đổi rất nhiều.”

“Thúc phụ.”

Hân Liệt ngẩng đầu, con ngươi màu đỏ lóe lên một tia hàn ý, “Thù giết cha, không đội trời chung! Phụ thân tuy là chết ở trên tay GiàDi La, nhưng tất cả mọi chuyện, Mặc Hằng mới là người khởi xướng!”

“Lại là báo thù . . .” Li Diên cong môi, nhưng là cay đắng tột cùng, “A Liệt, Mặc Hằng thủy chung là ta tứ ca, của người tứ thúc . . . Huống hồ, hân dưỡng dục người một nghìn năm trăm, người quả thật có thể xuống tay sao?”

Hân Liệt vẻ mặt buồn bã, rồi lại lạnh lùng nói: “Năm đó nếu không phải mẫu hậu lừa hân, nếu không phải Mặc Hằng cho ta là con ruột hân, hân sẽ đối xử với ta như thế nào? Sợ là đã sớm trừ khử rồi!”

“Thiên giới sớm muộn gì cũng là của người, người cần gì cùng Dạ Vi hợp tác, làm to chuyện? “

“Diệt nhi chờ không được!” Hân Liệt nét mặt lệ khí mười phần, “Huống hồ, diệt nhi muốn thay phụ thân và bảy vị thúc phụ lấy lại công đạo! Vì ngày này, diệt nhi đã mất đi rất nhiều, tuyệt đối không thể bỏ dở nửa chừng!”

“Hài tử, người nhập ma.”

“Thúc phụ, diệt nhi đã cùng Dạ Vi đạt thành hiệp nghị, chỉ cần trận chiến này kết thúc, nhất định sẽ trả lại thái bình thịnh thế cho thiên hạ. “

“ . . . “

“Chúng ta đã biết vị trí của Vân Hải, chắc hẳn Lưu Dục cũng đã biết. Với tác phong hành động của hắn, tuyệt đối sẽ không lôi kéo tộc nhân chôn cùng, cho nên trận chiến này, sẽ không có quá nhiều người chết. Về phần Thiên giới, thúc phụ cứ yên tâm. “

“Đừng nói nữa” Li Diên sắc mặt tái nhợt, mệt mỏi khoát khoát tay, nặng nề nói, “Chuyện lục giới, thúc phụ bây giờ không muốn biết mà cũng chẳng muốn xen vào nữa, các người nên trả thù thì cứ trả thù, nên oán vị thì cứ oán vị, thích thế nào thì cứ làm đi.”

“Thúc phụ ...” Hân Liệt vốn định nói tiếp, lại thấy Li Diên nhắm hai mắt lại, chỉ có thể nuốt lại lời vào bụng.

Cho dù không được hấn tha thứ, hắn cũng muốn làm.

Hôm nay tên đã trên đây, hắn đã không còn đường lui. Vân Hải phải diệt, Dung Hoan phải chết, Thiên giới phải đổi chủ, và . . . Hắn nhất định phải một lần nữa cướp nàng về!

Vân Hải Tuyết Vực.

Tiểu Bảo Dung từ lúc hoàng hôn đã bắt đầu sự nghiệp “Oa oa” Thóc lớn, cho đến giờ Tý vẫn khóc không ngừng, mà còn càng khóc càng mạnh hơn. Bà vú không có biện pháp gì, Bảo Thủ đành ôm hắn đi tới đi lui ở trong phòng, bị nháo cho tâm phiền ý loạn.

“Tiểu tử này có phải bị ốm rồi không?” Dung Hoan vươn tay, định sờ cổ hắn.

“Bị ốm cũng là do huynh làm hại! “Bảo Thủ xoay lưng một cái, né tránh tay hắn, hung hăng trừng hắn một cái, “Huynh đầu óc bị teo lại rồi sao? Bảo bảo vừa mới đầy tháng mà huynh lại dám cho nó uống rượu, ngon lắm à?”

“Chỉ là một chút thôi mà!” Dung Hoan vẽ mặt đau khổ cố gắng tiếp cận, nửa xin lỗi nửa oan ức, “Mẹ ta kể, ta sinh không tới vài ngày là có thể uống mấy chén đầu, thật không biết Bảo Dung có phải là con đẻ của ta không, thật vô dụng a!”

Lời vừa ra khỏi miệng, trán hắn lập tức mồ hôi lạnh rơi rào rào.

Bảo Thủ tức sùi bọt mép, thiếu chút nữa đem con ném sang một bên đi tới bóp chết hắn. Khuôn mặt tái mét, gắt gao trừng mắt hắn, trừng cho hắn co rụt người lại, cả đầu cũng không dám ngẩng lên. . . . Chiều dùng ánh mắt giết người này, Bảo Thủ bây giờ đạo hạnh khá cao.

“Ba!” Tiếng roi quen thuộc vang lên, sống lưng Dung Hoan thẳng đứng, sau đó nhảy cao ba thước, chân còn không chạm đất đã bị Quỷ cô nương véo tai: “Đầu người bị lừa đá phải không? Người một con chuột chết này, trộm dầu ăn trộm rượu uống tự nhiên không đáng kể, nhà ta bảo bối tôn tử là thân phận gì? Dám đem hắn ra so với người?”

Lại một roi đánh tới, Dung Hoan kêu lên một tiếng đau đớn, rồi lập tức cắn răng nhịn xuống.

Bảo Thủ trong lòng hoảng sợ, hắn gân cốt chưa lành, làm sao có thể chịu đòn được? Vội vàng nói: “Bà bà, ngài sao lại tới đây? Nửa đêm rồi, có phải là do Bảo Dung làm ồn làm ngại và công công không nghỉ ngơi được?”

Tuy nói đêm khuya yên tĩnh, nhưng hai điện cách nhau khá xa, chẳng lẽ bảo bảo khóc ồn như vậy sao?

Quỷ cô nương lúc này mới ném roi sang một bên, đau lòng nhận Bảo Dung từ trong lòng Bảo Thủ: “Người cũng thật là, hải tử nháo đêm, làm sao cũng không sai người đi thông báo một tiếng? Nếu không phải công công người thỉnh tai, hải tử không chừng đã bị hai người các người dày vò thành cái dạng gì nữa.”

Bảo Thủ xấu hổ, đang định xin lỗi thì thấy Quỷ cô nương đưa ra hai ngón tay đặt lên cổ bảo bảo. Lúc này mới nhớ ra, Lưu Dục Thiên quân y thuật rất cao, vừa rồi Dung Hoan là muốn bắt mạch cho bảo bảo . . . Bảo Thủ hơi áy náy nhìn về phía Dung Hoan, lại thấy hắn đang lo lắng nhìn bảo bảo, trong lòng không khỏi ảm áp.

“Hình như không bị bệnh.” Quý cô nương cười cười, nhìn Bảo Thù nói, “Cố gắng có lẽ là bị hai người các người cãi nhau làm cho khó chịu, cho nên mới khóc. Ta ôm về dỗ nó, người thân thể vừa mới bình phục, nghỉ cho khỏe đi.”

Bảo Thù gật đầu, giao cho nàng tự nhiên là tốt nhất, chẳng qua là Lưu Dục . . . Hắn thích yên tĩnh như vậy.

Không đợi nàng nghĩ xong, người đã đi mất rồi.

Xoa bóp cánh tay đau nhức, Bảo Thù ngáp một cái rồi bò lên trên giường, nhắm mắt lại hồi lâu rồi lại mở ra, nghiêng đầu buồn bực nhìn về phía Dung Hoan: “Huynh không lại đây ngủ mà còn đứng dựa vào tường làm gì?”

Dung Hoan như đột ngột hoàn hồn, ừ một tiếng rồi đi tới nằm bên cạnh.

Trong phòng yên lặng đến đáng sợ. Vốn bảo bảo nên giao cho bà vú chăm sóc nhưng Bảo Thù không nghe theo, mỗi đêm đều ôm bảo bảo đi ngủ mới yên tâm. May mà giường lớn, đặt ở giữa nàng và Dung Hoan hai người cũng không có vấn đề gì.

Thân là một con heo, Bảo Thù có đầy đủ mọi phẩm chất của heo, ngủ là sấm đánh cũng không tỉnh, không những thích đá chân mà nửa đêm còn hay nói mê. Mấy tháng sau khi sinh bảo bảo, lại có thêm một người so với người kia âm ỉ. Dung Hoan dây thần kinh yếu ớt chịu không nổi gió thổi cỏ lay. Có đôi khi mở mắt thấy bình minh, lại vô thức nhớ lại những chuyện từ khi còn nhỏ tới nay.

Hắn hoài nghi mình có phải đã già rồi không, làm sao hơi một tí lại ngồi nhớ về những chuyện trước đây?

Bảo Thù trở mình một cái, nàng cũng ngủ không được.

Ánh nến rồi tắt, ánh trăng lạnh lạnh, trong phòng tối đen, nhìn không thấy nghe không được, chỉ có một mùi hương không ngừng tràn vào trong mũi. Mùi này, nàng nhớ kỹ trong lòng, đây là mùi của Dung Hoan, chỉ mình Dung Hoan mới có.

Trước đây, nàng rất xem thường một đại nam nhân trên người mùi hương lượn lờ, nàng nghĩ nam nhân nên giống như cha, phải mang theo mùi thuốc lá, như vậy mới gọi là nam nhân. Nhưng, khi Dạ Vi xuất hiện làm nàng thay đổi, lúc đó, nàng lần đầu tiên biết rằng mùi hoa lan nhàn nhạt, lại có thể làm cho người ta thoải mái như vậy . . .

Bảo Thù âm thầm bóp tay, làm sao lại nghĩ tới hắn?

Nàng hôm nay đã là vợ, làm mẹ, hắn và nàng cho dù gặp lại cũng chỉ có thể là người dưng.

Huống hồ, một đường này đi tới, Dung Hoan vì nàng thay đổi bao nhiêu, trả giá bao nhiêu, cho dù lòng của nàng là tảng đá, cũng phải tan ra. Nhưng, thái độ hắn đối với nàng, từ đầu đến cuối vẫn rất kỳ quái . . .

Bảo Thù cắn cắn môi, xoay mình hai cái, trống không, trở mình một cái nữa, vẫn trống không.

Quý tha mà bắt cái giường này đi, vì sao lại lớn như vậy? Trở mình ba lần cũng không gặp được người!

“Thù Nhi muội làm sao vậy? Khó chịu chỗ nào? “ Trong bóng tối, Dung Hoan cúi đầu hỏi, một tay đẩy vai của nàng, cho là nàng được ác mộng hành hạ.

Bảo Thù buồn bực, bất chấp tất cả lặn vào trong lòng hắn. Dùng tư thế giống hệt gấu Koala ôm chặt hắn, đem mặt đặt vào bên cổ hắn, mắc cổ đỏ mặt, khe khẽ thở dài. Dung Hoan giật mình ngẩn người, sau đó vội vàng lôi chăn lại: “Lạnh sao?”

Giống như trời đang đẹp thì sấm đánh xuống, Bảo Thù trái tim lạnh mất một nửa.

Lạnh, trời tháng sáu, lạnh cái đầu huynh a!

Không đếm xỉa đến Dung Hoan! Ôn nhu ám chỉ không thể thực hiện được, vậy thì bá vương ngành thượng cung! Bảo Thù đen mặt đẩy chân ra, thò một tay vào trong vạt áo hắn, vụng về sờ loạn.

Dung Hoan bị dọa biến sắc, vốn đang ngủ bên mép giường thì lúc này vừa nghiêng người một cái thì “Phịch” một tiếng ngã thẳng xuống giường, sau đó hét lên “Ai nha!” một tiếng, một người nữa cũng ngã xuống.

“Muội sao vậy? Ngã có đau không?” Cơ thể bị “vật nặng” đè dưới đất, muốn động lại không dám động, chỉ có thể nghiêng đầu nằm trên đất, nhẹ búng tay một cái, ánh nền bỗng nhiên sáng lên.

“Huynh không phải là mất hết tu vi sao?” Bảo Thủ quên đau, giật mình hỏi.

“Cha ta và Mạc Tu thúc thúc mỗi người độ cho ta một nghìn năm tu vi, chỉ là vẫn chưa sử dụng thành thạo, chỉ có thể làm một số tiểu phép thuật thôi. “ Dung Hoan cắn chặt môi dưới, mặt không chút thay đổi ôm lấy nàng đặt lên trên giường, “Vất vả lắm mới yên tĩnh được một chút, mau ngủ đi.”

Bảo Thủ khóc không ra nước mắt, chẳng lẽ mình quả thật là không có một chút sức hấp dẫn nào sao, ôm ấp yêu thương cũng không làm cho người ta một chút hứng thú sao? Cảm giác thất vọng lan ra cả người, cúi đầu chui vào trong chăn, co người lại thành một đoàn.

Đang bị phẫn, trên lưng đột nhiên cảm thấy ngứa ngứa, Bảo Thủ cả người cứng đờ, cơ thể mỗi một tắc da nổi lên tầng tầng lớp lớp da gà . =,.=

Dung Hoan im lặng từ sau lưng ôm lấy nàng, cánh môi xẹt qua tai nàng, thấp giọng nói: “Bảo Dung vừa mới đầy tháng không bao lâu, thân thể muội còn chưa bình phục, đây là trách nhiệm của ta đối với muội, ngoan, mau ngủ đi. “

“Muội không sao.” Bảo Thủ nắm chặt lấy bàn tay hần đang định rút ra, bất ngờ quay mặt sang. Không thẹn thùng như trước đây, mắt nàng nhìn thẳng vào mắt hắn, “Huynh cưới muội, chỉ là vì muốn chịu trách nhiệm?”

“Ta nói, không phải muội cả ngày đều nói ta giống trẻ con, làm rồi mà không chịu trách nhiệm sao?”

“Muội biết mà, huynh quả nhiên là không cam tâm tình nguyện, người ta ở sau lưng nói gì, đừng cho là muội không biết! Nếu như không có Bảo Dung, huynh còn lâu mới chịu cưới muội, đúng không?”

Bảo Thủ đột nhiên cảm thấy xót xa trong lòng, mình bị làm sao vậy? Trở nên so đo từng tấc, trở nên lo sợ bất an, chưa bao giờ suy nghĩ một chút đã lập tức chạy đến làm loạn, bà bà nói, cái này gọi là chứng uất ức sau khi sinh.

Nàng uất ức, càng nghĩ tới nghĩ lui, nước mắt liền rơi xuống như mưa.

Dung Hoan không biết làm sao đành ôm nàng vào trong lòng: “Muội xem muội cả ngày lo nghĩ cái gì kia? Ta là vì lo cho thân thể của muội có được không? Hơn nữa, lời này là ta nên hỏi mới đúng, nếu như không có Bảo Dung, muội có chịu gả cho ta không?”

Bảo Thủ nhỏ giọng nghẹn ngào: “Đúng vậy, huynh nói rất đúng, nếu như không có Bảo Dung, huynh sẽ không yêu muội, mà muội cũng sẽ không yêu huynh . . . Nhưng là, rõ ràng là đã có Bảo Dung rồi, rõ ràng là muội yêu huynh . . . “

Càng nghĩ lòng càng chua xót, không muốn nghĩ tiếp. Bảo Thủ buông tay ra, cả người run lên vì khóc, định quay người đi ngủ.

Cổ tay đột nhiên bị nắm lấy, bị một bàn tay to lớn nắm chặt lấy: “Muội . . . Lặp lại lần nữa!”

Thanh âm trầm thấp khàn khàn, con ngươi Dung Hoan lóe lên những tia màu rực rỡ, Bảo Thủ có chút mất hồn, bình thường mắt hắn cũng có lúc thay đổi màu sắc nhưng màu đỏ như bây giờ, nàng chỉ thấy qua một lần . . . Đúng thế, ách, là lần trước. . .

“Lặp lại lần nữa! “

” Nói... Nói cái gì?” Nàng vừa rồi nói cái gì?

“Muội nói nếu như không có Bảo Dung, muội sẽ không yêu ta, muội nói bởi vì có Bảo Dung, cho nên muội ta . . . Ta muốn nghe lời thật lòng của muội, lặp lại lần nữa!”

Rõ ràng là mệnh lệnh mà lại giống như là cầu xin, Bảo Thủ lúng túng, đột nhiên hiểu ra mở to mắt. Lời này, thực sự là từ trong miệng nàng đi ra sao? Nhìn về mặt kinh ngạc của nàng, Dung Hoan khuôn mặt càng lúc càng lạnh. Bảo Thủ phát hiện tình thế không đúng, đang định lấp liếm, thì bờ môi hắn đang cắn chặt đột nhiên mở ra, rồi cong lên, ý cười hiện lên tới chân mày, khóe mắt, chỉ cười mà không nói.

Bảo Thù nhìn hấn cười mà tóc gáy dựng thẳng, vô thức dịch lưng ra phía sau thì đột nhiên bị hấn chiếm lấy môi.

Hai cánh môi vừa chạm vào nhau, Dung Hoan một tay siết chặt lấy thắt lưng nàng, tay kia đem hai tay nàng ấn ở trên đầu, trên cao nhìn xuống mỉm cười với nàng, trong mắt ba quang liễm diễm, nga, không đúng, là ba đào mãnh liệt a.

Bảo Thù hoàn toàn không hiểu hấn vì sao lại hưng phấn như uống máu gà, lúc này nàng ngược lại lại cảm thấy mệt mỏi, rất muốn ngủ.

Chưa kịp nói gì, bị hấn hung hăng cắn môi, trần trọc cắn nuốt.

Nụ hôn của hấn như một bình mật nhẹ nhàng từ trên trán đi đến vành tai, rồi từ vành tai đi đến cổ, trước ngực . . . Vừa hôn vừa cắn, bá đạo dị thường. Từng đợt tê dại như bài sơn đảo hải(*) đánh về phía Bảo Thù, qua lớp quần áo mỏng, nàng cảm nhận được lồng ngực nhấp nhô không ngừng của hấn, còn có sự miêu tả một cách tinh tế và nhiệt tình của cơ thể . . .

(*) bài sơn đảo hải: dời núi lấp biển

Bàn tay âm áp tiến vào áo nàng, du ngoạn trên đùi nàng, Bảo Thù cả người cứng ngắc, trong người như được liệt hỏa thiêu cháy. Cảm thụ được sự căng thẳng ở cơ thể hấn, nàng chậm rãi thả lỏng người ra.

Hấn và nàng là vợ chồng, làm cái gì cũng là thiên kinh địa nghĩa.

Thân thể của hấn, vừa xa lạ mà lại vừa quen thuộc, Dung Hoan cố gắng nhịn xuống dục vọng muốn nuốt lấy nàng, ở bên tai nàng khàn khàn nói nhỏ: “Muội xác định, muội có thể chịu được?”

Hô hấp cực nóng phả lên má, Bảo Thù ý loạn tình mê gật đầu một cái.

Dung Hoan nén không được dục vọng, dùng đầu gối tách hai chân nàng ra, đẩy người đi vào.

Lần này, hấn không trúng Hợp Hoan Tán, nhưng lại trúng độc, thứ độc này tên là tình yêu.

Hợp Hoan Tán có thể giải nhưng tình yêu chỉ có thể dùng tâm để giải.

Chỉ có điều, lần trước người gặp nạn Bảo Thù, còn lần này người gặp nạn lại là hấn. Hơn nữa còn trở thành buổi tối thảm nhất cả đời của Dung tứ gia hấn, thậm chí còn trở thành cơn ác mộng đi theo hấn cả đời.

Có lẽ vì nhịn lâu lắm, có lẽ là vì quá mức xúc động, mặc kệ là vì cái gì cũng khó mà mở miệng ra kể.

Đó chính là hấn, ngã ngay lập tức . . .

Nếu như không có lần trước, Bảo Thù lại cho rằng tiền làm trò phức tạp, chính kịch, là gây sát, nhưng, hết lần này tới lần khác người nào đó trước kia quá mức dửng dưng mãnh thiện chiến, làm cho nàng vô cùng ấn tượng.

Thì nay, khi một dòng nước ấm nhanh chóng phóng ra trong cơ thể, nhìn về mặt quần bách tới cực điểm, Bảo Thù từ trong ** đột nhiên tỉnh dậy.

Sửng sốt ngẩn người, nàng suy nghĩ vận chuyển nhanh như gió, lập tức vỗ một cái vào gáy hấn cười ha ha: “Thì ra, huynh và chó cũng có bệnh giống nhau! Ha ha, lần sau gặp phải Vân Khương, huynh nên hỏi nàng mua chút Hợp Hoan Tán đi, ha ha ha ha!”

(để mình giải thích đoạn “chó” một xíu: bạn Bảo Thù của chúng ta hồi nhỏ đã nhìn thấy “khu* hai bạn “giáp” xxoo oxxx —> bạn í mới so sánh lh với “giáp”)

42. Chương 42: Khất Xảo

Lại nói, nữ nhân ghét nhất là bị nam nhân nói “Người không đẹp.”, nam nhân lại ghét nhất là bị nữ nhân nói “Người không được.”. Khi nữ nhân nói ra ba chữ này, nam nhân có hai loại phản ứng, thứ nhất, đó là

đứng dậy không được, còn loại thứ hai chính là càng đánh càng hăng.

Mà Dung Tứ gia, chính là loại thứ hai.

Vì thế, Tiêu Bảo Thù rất nhanh nhận ra rằng, nàng vì một lúc lỡ miệng mà phải trả một cái giá vô cùng thê thảm. Nói thô tục một chút thì là, từ hôm đó, hai người mỗi ngày không ra ngoài hoạt động giải trí mà chỉ chuyên tâm đóng cửa thực hiện sự nghiệp tạo ra trẻ con; nếu không thì nói văn nhã một chút là, đình xa tọa ái phong lâm vân, vu sơn vân vũ kỷ thì hưu(*).

(*) đình xa tọa ái phong lâm vân = dừng xe ngồi nói chuyện tình yêu dưới rừng phong; vu sơn vân vũ kỷ thì hưu = hoan ái so với núi còn cao hơn.

“ Sinh một đứa là đủ rồi. ” Tiêu Bảo Thù ôm bảo bảo vô cùng nghiêm túc nói.

“Không phải nói loài heo đẻ rất nhiều sao ?” Dung Hoan nhướn mày, ngồi đối diện nàng nhẹ nhàng trả lời.

“Muội thì được nhưng muội sợ là huynh không được.” Thật ra thì ý của Bảo Thù là sợ hẳn không chịu được chứng uất ức sau khi sinh của mình.

Bất hạnh là lời này đi vào trong đầu Dung Hoan lại trở thành ngòi nổ của một bãi mìn. Sau khi nghe xong, mặt của người nào đó lập tức so với mặt lừ còn dài hơn, khuôn mặt trắng trẻo biến thành màu tím, rồi từ màu tím chuyển sang màu đen.

Hắn đứng dậy, nhìn chằm chằm nàng, đang định mở miệng thì cái đầu nhỏ nhắn của Mạc Tu đột nhiên thò vào từ cửa sổ, con người màu đen xoay một vòng, sợ hãi hỏi: “A! Tiểu Lão Nhi không làm phiền các người đây chứ?”

Bảo Thù như nhặt được đại xá, ôm bảo bảo không tiện đứng dậy nên chỉ có thể hơi khom người: “Mạc Tu thúc thúc, ngài có việc gì vậy?”

“Hôm nay Đào Đào nhận được thiệp mừng, phụ thân người nói đem đến đây, tặng lễ hay không là tùy các người.” Trong tay Mạc Tu hiện ra một thiệp hồng lớn, đưa cho Dung Hoan.

Dung Hoan buồn bực nhận lấy, mở ra nhìn, sắc mặt cứng lại, hơi do dự nhìn về phía Bảo Thù.

Bảo Thù trong lòng đoán được bảy tám phần: “Là của Nhị sư huynh và Yêu Nhiêu?”

Dung Hoan gật đầu: “Thiệp được đưa tới ngày hôm trước, tính ra thì, ngày hỉ là mười ngày sau.”

“Có cần gửi quà tới không?” Mạc Tu ngón trở hơi cong, câu được câu không gõ lên song cửa, “ Phụ thân người nói, dù sao cũng là đồng môn sư huynh đệ nghìn năm, đám cưới của người và Bảo nha đầu, là hẳn và Thương Kiệt giúp sư phụ chọn quà đây.”

“Không cần đưa nữa.” Dung Hoan đưa thiệp đặt lên bàn, từ từ ngồi xuống.

Bảo Thù chép miệng: “Coi như không tặng nhị sư huynh thì phần của Yêu Nhiêu cũng phải đưa chứ? Chưa nói nàng là bằng hữu của ta thì nàng còn là muội muội của Thương Kiệt sư huynh, mà Thương Kiệt sư huynh và huynh Ừm, cũng là quan hệ này a.”

Dung Hoan sững sốt: “Cái gì mà quan hệ này?”

Bảo Thù cười nham hiểm, nhìn Mạc Tu nói: “Hắn không đưa, ta đưa, có được không?”

Mạc Tu mỉm cười: “Vậy thì Bảo nha đầu theo ta đi Thao Thiết Các một chuyến, xem có cái nào vừa lòng rồi sai người mang đi.”

Bảo Thù gật đầu, đang định đứng dậy đem Bảo Dung cho bà vú thì đột nhiên bị kéo lại.

Lưu Hoan vẻ mặt do dự, giống như rất khó mở miệng, một hồi lâu sau mới nói: “Ta làm gì hẹp hòi như thế? Mặc kệ vì sao nhị sư huynh lại muốn tính kế ta, thì trong lòng ta vẫn tin tưởng rằng hẳn cũng không muốn như thế . . .”

Dừng lại một chút, rồi nói tiếp: “Phần lễ này, ta đã đưa trước rồi.”

Bảo Thù không hiểu: “Huynh đưa khi nào mà muội không biết?”

“Lần trước từ Cực Lạc đảo trở về, cha nói muốn dẫn ta trở về Vân Hải, ta suy nghĩ có nên đi tham gia hôn lễ của muội và nhị sư huynh không, nên đi tặng một bảo bối cho các người, nên quà cho hôn lễ lần này coi như là đã đưa rồi.”

“Bảo bối gì?”

“Mẹ ta mượn từ chỗ Nguyệt lão, ta lại mượn từ tay mẹ ta, là một đôi gương đồng, tên là Linh Tê. Chỉ cần hai người trong lòng có nhau thì vô luận là cách xa nhau chừng nào thì chỉ cần niệm chú là có thể nhìn thấy tình cảnh của đối phương.”

“Một đôi gương đồng, tên là Linh Tê.” Bảo Thù lẩm bẩm lại, sống lưng đột nhiên cứng đờ, ôm Bảo Dung đứng bật dậy: “Linh Tê Kính?! Mặt gương khác không phải là ở trong tay huynh sao?”

Dung Hoan bị nàng hét lên giật mình, vượt ngực nói: “Đùa gì thế? Ta tặng quà, tất nhiên là một đôi rồi.”

Mạc Tu vẫn còn ở lại trong phòng nói mấy câu với Dung Hoan, Bảo Thù trong lòng hoảng sợ, nửa câu cũng không lọt vào tai. Nếu Dung Hoan nhắc tới nó thì Bảo Thù cũng đã quên mất chiếc gương này nhị sư huynh a nhị sư huynh, người quả nhiên là lại lừa ta lần nữa!

“Mạc Tu thúc thúc.” Bảo Thù cắt ngang bọn họ, “Công công bây giờ đang ở đâu?”

“Ách Bây giờ mặt trời vừa mới lặn, chắc còn đang bế quan, xem chừng còn một hai canh giờ nữa mới ra.”

Bảo Thù “Ừ” một tiếng, Mạc Tu cười nhìn Dung Hoan nói: “Hôm nay là lễ Khất Xảo, mẹ người đã bận rộn cả ngày, năm ngoái tiểu tử người trốn so với ai cũng xa, năm nay thì mang Thù Nhi ra ngoài chơi một lần đi.”

Dung Hoan khước miệng giật giật: “Ta không thèm! Cái đó mà gọi là đi ra ngoài chơi sao? Đó là đi ra ngoài bị người chơi có được không?”

Khuôn mặt trẻ con nhỏ nhắn của Mạc Tu lộ ra một tia cười gian xảo: “Thật là uổng phí mẹ người một phen khổ tâm, “Dừng một chút, hần nâng cằm nhìn về phía Bảo Thù, “Bảo nha đầu không muốn ra ngoài ngao du sao? Lễ Khất Xảo ở chỗ chúng ta rất độc đáo nha.”

Nếu là lúc thường, Bảo Thù chắc chắn sẽ hưng phấn xoa tay, tông cửa xông ra, nhưng lúc này nàng tâm loạn như ma, một lòng đặt lên trên Linh Tê Kính. Trong đầu nàng loạn như điên, đoán không ra được suy nghĩ của Dạ Vi, lại chợt ra rằng bất cứ lúc nào hần cũng có thể nhìn trộm mọi hoạt động của mình thì trong lòng càng loạn hơn.

Một lúc lâu vẫn không lên tiếng trả lời, Dung Hoan cho là nàng đang thất vọng, vội hỏi: : “Đi thôi, đi xem một chút cũng không sao.”

Không cho nàng một cơ hội phản đối nào, bà vú thức thời bế bảo bảo, đổi lại quần áo, Dung Hoan nắm nàng đi ra cửa.

Trăng trên ngọn liễu, đường phố Vân Hải thấp đầy đèn dầu, sáng như ban ngày. Tuần nam mỹ nữ mỹ nữ qua lại không ngớt trong chợ hoa, cảnh đẹp tới mức có thể làm cho người ta mù mắt, tuy Bảo Thù bụng đầy tâm sự, cũng bị cảnh đẹp trước mắt câu lên ba phần hứng thú.

Rất nhanh nàng liền phát hiện, dòng người đều đi về một hướng, nhìn từ xa, hình như ở đó có một đài cao.

“A, chỗ đó đang làm gì vậy?”

“Trò chơi tình nhân.” Dung Hoan cũng không liếc mắt nhìn một cái, dắt Bảo Thù đi về hướng ngược lại, “Mẹ ta nghĩ rất lâu mới nghĩ ra trò này, tên là ‘ hữu duyên thiên lý lai tương hội, vô duyên đối diện bất tương phùng ’, không thú vị chút nào.”

“Chơi như thế nào?”

“Những đôi tình lữ tham gia trò chơi chia làm hai tổ, mỗi người đeo mặt nạ quý, mặc thêm một áo choàng đen phù phép ẩn nấp, chỉ cho lộ ra đôi mắt. Nam đi về phía bên trái, nữ đi về phía bên phải, hai người đều không được nói lời nào, trong một canh giờ, nữ nhân chỉ có thể hái xuống một mặt nạ của một nam nhân.”

“A, nghe có vẻ rất thú vị. “Bảo Thủ dừng lại, ngoảnh đầu lại nhìn về phía đài cao.

Dung Hoan xoay mặt nàng lại, bắt đầu nói: “Thú vị? Mọi người có biết Khất Xảo mỗi năm, nhờ trò chơi này mà có bao nhiêu tình lữ mỗi người một ngã không?”

Bảo Thủ ngăn người: “Tại sao? “

“Mọi người không thấy sao, tham gia trò chơi có khoảng hơn một nghìn đôi tình lữ, nghìn dặm chọn một, là duyên phận có thể nắm trong tay sao?”

“Cũng đúng, nhưng mà, cũng có người tìm được nhau đúng không?”

Dung Hoan hơi gật đầu “Tự nhiên là có, nghe Mạc Tu thúc thúc nói, cha ta và mẹ ta đôi đầu tiên, sau đó cũng có mười mấy đôi nữa. Trong đó có một đôi phu thê già tham dự từ khi là người yêu, đến nay đã là ông cố bà cả rồi nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định.”

Bảo Thủ ghen hống nhìn trân trối, trong lòng ngứa, xoay người kéo lấy tay Dung Hoan đi: “Đi đi đi, chúng ta cũng đi tham gia, không phải là duyên phận sao, hai ta thứ này có rất nhiều?”

Dung Hoan trên trán gân xanh nhảy lên như nhảy lò cò, nói: “Hai ta gọi là nghiệt duyên có được không?”

“Không cần biết duyên gì, tất cả đều là duyên a!” Bảo Thủ kéo hần đi nhanh về phía trước, chuyện Linh Tê Kính chỉ trong chốc lát đã vụt ra sau đầu. Có đôi khi chính nàng cũng cảm thấy kỳ quái, không biết từ khi nào, bệnh hay quên của nàng càng lúc càng nặng.

Quý cô nương vừa thấy bọn họ thì lập tức cười không khép miệng được, lấy ra hai bộ trang phục và đạo cụ đưa tới.

Tiêu Bảo Thủ hào hứng bừng bừng nhận lấy, Lưu Hoan cũng là lúng túng đứng yên.

Hắn không dám tham gia, tại sao, bản thân cũng nghĩ không ra lý do là vì sao.

Quý cô nương nhét vào ngực hần, trừng mắt xem thường: “Nhìn người kia, y như con rùa rút đầu vậy! Trò chơi lão nương nghĩ ra người cũng không dám chơi thì trên đời này còn có trò gì mà người dám chơi?”

Dung Hoan cả người chấn động, nâng cằm lên nói: “Chơi thì chơi, ai sợ ai!”

Rũ mắt xuống, Bảo Thủ căn bản không thèm để ý hai mẹ con cùng nhau chơi chữ, mặc áo choàng, đeo mặt nạ quý vào, trong nháy mắt, hơi thở biến mất không dấu vết, ngay cả tóc cũng giống hệt như người khác.

Quý cô nương ra lệnh một tiếng, hai bên một trái một phải hùng dũng lên đường.

Nàng thở phào nhẹ nhõm, từ từ ngồi xuống ghế, nâng chén trà lên uống một hơi cạn sạch, cất giọng cười nói: “Này, ta và người đánh cuộc đi, Bảo nhá đầu nhất định sẽ tìm ra Hoan Nhi, người tin không?”

“Không thể nào.” Trên đài cao đột nhiên xuất hiện một thân ảnh màu trắng, Lưu Dục vén vạt áo màu trắng thuần, ngồi xuống bên người nàng.

“Hừ hừ, chờ xem.” Quý cô nương chống cằm ngồi ghẹo hần, “Con dâu ta chọn, tuyệt đối không sai.”

Lưu Dục nhíu mày, trầm giọng nói: “Phu nhân, ta đã nói rồi, Hoan Nhi sẽ chết trong tay nàng.”

Quý cô nương ngáp một cái, nghiêng đầu tựa vào vai hần: “Được rồi, số lần ta chết trong tay người còn ít sao? Có mấy lời giấu trong lòng không nói không vui, Hoan Nhi từ nhỏ đến lớn, người làm cha lại quá chiều chuộng nó, bảo bọc đến mức hần vẫn không biết khói lửa nhân gian là gì, cũng chiều đến mức hần cũng không biết rằng chúng sinh muôn màu, một khi rời khỏi người, ta thấy hần và phế vật chẳng có gì khác nhau.”

Lưu Dục sắc mặt ngưng lại, nàng đột nhiên nói tiếp: “Người có biết ta năm đó như thế nào ngàn dặm chọn một, tìm ra người không?”

Nàng đột nhiên nói một câu không đầu không đuôi như vậy khiến cho Lưu Dục chạy theo không kịp, chỉ có thể nói: “Không phải nàng nói là, ta người tâm hủi linh tê sao?”

“Thôi đi!!” Quý cô nương nằm trên đầu vai hắn cười run rẩy, giờ ngón trở chọc vào gáy hắn: “Thật ra thì, ta lén động tay động chân trên mặt nạ của người, lau lên một chút mặt hoa cho nên khi đó trên đầu người có vài con bướm bướm, vì thế ta liền nhận ra, ha ha ha ha”

Lưu Dục mặt tái đi, ngay sau đó nhàn nhạt cong môi, lắc đầu cười khổ.

Bảo Thủ đầu tiên là đi theo đám người, sau đó vì trên đường có rất nhiều ngã rẽ ngang dọc nên dần dần tản đi. Đi tới đi lui, không biết là rẽ bao nhiêu lần, chỉ cảm thấy nàng đã cách đường chính rất xa, xung quanh trống trải.

Đang định trở về thì thấy một người đang đứng bên bờ sông.

Không mặc áo choàng mà cũng không mang mặt nạ, mái tóc trắng bay bay trước mắt nàng, không phải là Lưu Dục thì là ai?

Bảo Thủ sau lưng đột nhiên lạnh cứng, sợ hãi nhấc chân chạy trốn, rồi trong đầu đột nhiên lại thoáng hiện lên hình ảnh Linh Tê Kính, lại vội vàng quay lại. Chân chần chờ một hồi lâu rồi nhắm mắt đi lên phía trước.

Xóc mặt nạ lên, nàng ngáp ngừng nói: “Công công, không phải ngài đang bế quan sao? Tại sao lại ở chỗ này?”

Lưu Dục nhìn nàng một cái: “Bà bà người gọi ta đi ra.”

Bảo Thủ không dám ngắt đầu, dưới chân chà tới chà lui sắp rách hết chân váy mới nói chi

uyện Linh Tê Kính ra nói cho Lưu Dục biết. Cuối cùng, nàng bổ sung: “Mặt gương ngày ta đã sai Trọng Minh chôn dưới gốc cây Nguyệt Quế trong vườn, theo ý kiến của ngài, nên làm gì bây giờ?”

Lưu Dục vẫn không nói gì, Bảo Thủ trong lòng càng ngày càng trầm, thầm nghĩ quả nhiên là mình đã gây ra đại họa.

“Không sao.” Hồi lâu sau, hắn nói “Chuyện này người không cần nói cho Hoan Nhi, cứ để ta xử lý là được.”

Bảo Thủ gật đầu một cái rồi đứng yên bên bờ, muốn đi lại không dám mở miệng, bỗng nhiên một cây chùy thủ xuất hiện trong tầm mắt, bụng run lên, nàng lão đảo lui lại mấy bước.

Chẳng lẽ hắn muốn giết mình sao? Không thể nào a, lấy tu vi của hắn thì cũng không cần dùng đến chùy thủ chứ?

Bảo Thủ suy nghĩ trong đầu nhanh chóng vận chuyển, cố gắng bình tâm lại, nàng mắt không hiểu nhìn về phía hắn.

“Không lâu nữa, Vân Hải sẽ có đại sự xảy ra,” Lưu Dục đem chùy thủ cho nàng, dặn dò, “Hoan Nhi quá nặng tình ý, ta không yên lòng, cây Linh Lung Thứ này người tạm giữ lấy trước, lúc cần thiết, lấy ra bảo vệ tính mạng.”

Bảo Thủ lúng túng không biết nói gì, một lúc lâu sau mới hoảng loạn giờ tay ra nhận lấy.

Đại sự, từ nàng hiện tại không muốn nghe nhất chính là từ này! Huống hồ, pháp lực nàng vô cùng thấp kém, công công vì sao không đưa cho Dung Hoan mà lại đưa ình? Bụng đầy hồ nghi nhưng nàng một chữ cũng không dám hỏi.

Chỉ là, công công ngay cả suy nghĩ của Dạ Vi cũng đoán không được thì chỉ bằng chút đạo hạnh của nàng, làm sao có thể đoán được? Hắn đã làm như thế này, chắc chắn là có thâm ý khác.

Nghĩ vậy, nàng cúi đầu nghe lời. Lưu Dục khoát tay, ý bảo nàng rời đi.

Bảo Thủ đem Linh Lung Thứ ẩn vào cơ thể, xong xuôi, đeo lại mặt nạ quý xoay người rời đi. Đi vào giữa đám người, nàng không nhìn được quay đầu lại nhìn, di, con đường mòn lúc nãy thông ra bờ sông không phải là nên ngoặt sang phía bên trái a, làm sao lại trở thành ngoặt phải rồi a?

Đang định quay lại nhìn cho rõ, thì đột nhiên va phải người, lập tức ngã ngửa ra.

Người đưng phải nàng bởi vì không thể nói chuyện nên không thể làm gì khác hơn là liều mạng gật đầu tỏ ý áy náy.

Bảo Thù ngã một cái, xương cốt coi như là sắp tan ra hết, từ từ bò dậy từ dưới đất, nàng khoát tay ý bảo không sao cả. Nàng xoa hông đi về phía ngọn đèn dầu sắp tàn, mệt mỏi, không muốn chơi nữa.

Trên đường nơi nào cũng thấy được mặt nạ quỷ và áo choàng đen, bởi vì thời gian sắp kết thúc nên các cô nương đều tâm thần thấp thỏm lo âu, ai cũng không dám đường đột vén mặt nạ nam tử nào trên đường.

Chán đến chết, Bảo Thù đột nhiên bị một nhà đèn hấp dẫn, tiến lên nhìn kỹ một chút, đó là chiếc đèn kéo quân bốn góc, phía trên là hình một con mèo đầu lợn cười không ngừng, nhìn rất khác biệt.

Giơ tay lên định sờ thì một góc đèn khác bị một bàn tay nắm lấy.

Bảo Thù khiêu khích nâng con người nhìn chằm chằm người kia, mà người kia cũng cúi đầu nhìn nàng, hai người đều ngẩn ra.

Mặc dù tóc bị mặt nạ nhuộm thành màu đen nhưng trong thiên hạ tìm đâu ra người thứ hai có hai con người hai màu khác nhau như thế này? Người khác có lẽ sẽ không phát hiện ra rằng đồng tử của hắn trong ban đêm sẽ đổi màu, nhưng nàng thì biết.

Khóe miệng không khỏi co quắp, đặc thù quá mức rõ ràng, thật không có chút ý nghĩa nào.

Không chút nghĩ ngợi, Bảo Thù thả cây đèn ra, giơ tay lên kéo mặt nạ hắn xuống, cười nói: “Như thế nào, phu quân đại nhân, ta nói hai ta là có duyên phận có đúng hay không a?”

Dung Hoan cầm đèn kéo quân, si ngốc nhìn nàng, hồi lâu vẫn không có phản ứng.

Bảo Thù cầm mặt nạ quơ quơ trước mặt hắn: “Choáng váng? Chẳng lẽ . . .”

Lời còn chưa dứt, liền bị hắn ôm chặt vào ngực, đầu chấn đau, “Ông” một tiếng nổ tung, sau đó nghe thấy xung quanh nổi lên tiếng hoan hô chúc mừng hoặc là hâm mộ hoặc là ghen tị.

Cảm giác được thân thể hắn đang run, trái tim Bảo Thù bỗng nhiên đau xót.

Ban đêm khi ngủ, Dung Hoan lần thứ một trăm lay tỉnh nàng dậy: “Rốt cuộc là làm sao muội nhận ra ta?”

Bảo Thù rất muốn nói thật là vì con người của hắn có thể phản quang nhưng lời ra khỏi miệng lại biến thành như thế này: “Bởi vì ánh mắt của huynh nhìn muội a, coi như không thấy được mặt thì chỉ cần nhìn ánh mắt là muội nhận ra ngay.”

“Vậy nếu như một ngày mặt ta bị phá hủy thì muội có nhận ra ta không?”

“Phi phi phi, nói lung tung cái gì.”

“Nói mau!”

“ ” Bảo Thù bị kéo đi kéo lại. không có biện pháp nào, chỉ có thể nói: “Đương nhiên.”

“Vậy nếu mắt ta cũng bị mù thì sao?”

“Muội nói, huynh có thể nói dễ nghe chút không?”

“Muội nói mau!”

“Được được được, cho dù huynh hóa thành tro muội cũng có thể nhận ra, được chưa, đại thiếu gia?”

Lúc này Dung Hoan mới chịu bỏ qua cho nàng, tuy rất muốn nhin nhưng cơ mặt của hắn lại không cho phép hắn nhin lại, cơ miệng kéo ra tận mang tai, hắn si ngốc cười nguyên một đêm. Ngay lúc đó, hắn cái gì cũng không hiểu, cho nên hạnh phúc đối với hắn là rất gần, chỉ cần giơ tay ra là có thể chạm vào.

43. Chương 43: Vân Hải Tuyết Thệ

Cuối tháng bảy, Vân Hải nổi lên một cơn bão tuyết lớn.

Lang Hoa một năm bốn mùa tuyết bay đầy trời, Bảo Thù nghiệm nhiên đã không còn khái niệm về bốn mùa xuân hạ thu đông, Dung Hoan thì lại ngược lại, hần đứng trong sân hai tay chống eo ngửa đầu nhìn trời mãi không chán.

Cũng khó trách hần tò mò, từ khi hần ra đời đến nay, hần chưa từng nhìn thấy tuyết rơi ở Vân Hải.

Trở lại phòng, hần ôm lấy Bảo Dung từ trong nôi đi ra ngoài, vừa bước đi thông thả vừa buồn bực: “Thù Nhi, muội nói xem có phải cha ta có chuyện gì gât chúng ta không? Vô duyên vô cớ đưa Băng Tinh Tuyết Phách cho ta bảo quản, sáng sớm hôm nay lại cố ý đến thăm Bảo Dung.”

Bảo Thù đang cầm lược chải tóc cho Tiểu Bạch, nghe thấy lời này thì bàn tay run lên, lúng túng nói: “Đến thăm cháu trai mình có cái gì kỳ quái? Bà bà không phải mỗi ngày đều tới sao?”

“Không giống.” Dung Hoan trong lòng thấp thỏm không yên, “Cha ta bình thường không thích nói chuyện, mấy ngày này lại không ngừng nhắc đi nhắc lại ta không phải, một câu dạy bảo của cha ta giống như muốn nói rằng ta giống nhau đã gây nên tội ác tày trời.”

Có lẽ là do ôm quá chặt nên Bảo Dung đột nhiên mở miệng khóc lớn. Bảo Thù cất lược đi tới nhận lấy bảo bảo, trừng hần một cái: “Thấy không, đừng nói là cha huynh mắng huynh mà ngay cả con trai huynh cũng nhìn huynh góc tường, huynh mau tự giác đi úp mặt vào góc tường suy nghĩ đi.”

Bảo Dung vừa được Bảo Thù ôm vào ngực, lập tức ngừng khóc, mí mắt chớp chớp rồi dụi đầu ngủ ngon.

Dung Hoan vẽ mặt ngượng ngùng, không nịn được véo nhẹ cái mũi nhỏ của bảo bảo, giả vờ tức giận nói: “Tiểu tử thói nhà người, dám cả gan không cho cha người tí mặt mũi nào, hôm nay lão tử nhất định phải hảo hảo giáo huấn người một chút, nếu không thì lại bị mẹ người nói cha người không biết dạy con.”

Bảo Thù bật cười, giả giận đá hần một cái.

Đúng lúc này, bên tai đột nhiên truyền tới thanh âm quen thuộc mơ hồ không rõ—— “Muội muội, cứu ta . . .”

Rất mơ hồ nhưng nhanh chóng trong đầu Bảo Thù nổ tung, đây là giọng của Vô Cửu!

Nàng một tay đưa bảo bảo cho Dung Hoan, thất hồn lạc phách chạy đi, chỉ thấy một khoảng không trắng xóa, ngay cả bóng dáng một con quỷ cũng không có. Chẳng lẽ là ảo giác? Không, tuyệt đối không phải là ảo giác!

Từ khi nàng gả vào Vân Hải, chưa từng ở trước mặt ai đề cập tới Vô Cửu, bởi vì Lưu Dục vẫn không chịu tiếp nhận nàng, lại lo Dung Hoan hoài nghi nàng có ý đồ riêng, cho nên vẫn đặt việc này ở trong lòng.

Lúc này, tuy chỉ là một câu gọi mơ hồ nhưng đã kích phá tất cả phòng tuyến trong lòng Bảo Thù.

“Làm sao vậy?” Dung Hoan ôm bảo bảo đi tới bên nàng.

“Huynh có nghe thấy ai đang nói chuyện không?”

“Muội không thích nhìn thấy đám thủ vệ và bọn nha đầu nên ta đuổi bọn họ đi hết rồi, nơi này ngoại trừ một nhà ba người chúng ta thì không có ai nữa.”

Bảo Thù “Ừ” một tiếng, hoảng hốt quay đầu, vừa mới đi hai bước, bên tai tiếng kêu cứu lại lần nữa vang lên, mà còn khẩn thiết hơn cả lúc này. Tim nàng như bị bóp chặt, bất thành linh quay đầu lại cây nguyệt quế trong vườn.

Là từ chỗ đó truyền đến!

Bảo Thù một người chạy qua, ngồi trên đất lấy tay đào bùn lên, bởi vì tuyết kết thành băng, bùn đất trở nên cứng rắn dị thường, mới đào được hai cái, bàn tay đã dính đầy máu.

Dung Hoan hoảng sợ, vội kéo nàng đứng dậy: “Muội muốn làm gì thì cứ nói cho ta biết là được!”

“Trọng Minh!” Tiếng kêu cứu làm cho nàng lòng dạ rối bời, căn bản không có thời gian trả lời hắn, hắng giọng gọi Trọng Minh, một hồi lâu mới nhớ ra là nàng đã sai nó đi đưa tin đến Bích Thủy Sơn, vội vàng kéo tay Dung Hoan nói: “Huynh mau dùng pháp lực, tìm một cái gương dưới mặt đất này, mau!”

Dung Hoan trong lòng nghi ngờ, nhưng thấy nàng bộ dạng mất bình tĩnh nên cũng không hỏi nhiều.

Lắm nhảm khẩu quyết, đầu ngón tay lóe lên bạch quang, bùn đất xung quanh cây nguyệt quế lập tức biến thành trong suốt, ở dưới rễ cây có một mặt gương đang tỏa ra ánh sáng màu hồng, thân hình hơi rung rung.

Dung Hoan vẫy tay cách không, gương đồng chui từ dưới đất lên, bị thu vào trong tay: “Linh Tê Kính! Làm sao nó lại ở chỗ này??”

Bảo Thù đoạt lấy, Linh Tê Kính vẫn tỏa ra ánh sáng màu hồng nhưng lại không hiện lên hình ảnh nào. Đặt sát vào tai lắng nghe, đúng là giọng của Vô Cửu, bên trong còn truyền ra giọng một người khác, là ai?

Trong hoảng loạn, nàng nghe thấy những tiếng kêu thảm thiết thê lương từ trong kính truyền ra.

Bảo Thù lập tức nghẹn ngào đứng dậy, túm lấy tay Dung Hoan nói: “Cứu cứu Vô Cửu ca có được không, hắn đã xảy ra chuyện! ”

“Vô Cửu? Thần Ma Cửu Hoàng, con trai của sư phụ?” Dung Hoan vẫn còn suy nghĩ về Linh Tê Kính, trong chốc lát không kịp phản ứng lại, khi hiểu ra thì mặt lập tức xanh mét: “Đường đường là Ma giới quân sư, trên đường hại ta đến mức này, hắn còn có thể xảy ra chuyện gì cần ta cứu?”

Bảo Thù nén khóc, vội la lên: “Không phải, hắn vốn chưa từng được Vân Khương cứu đi, hắn được công công mang về Vân Hải Tuyết Vực, bị nhốt trong Vân Hải Băng Lao các người!”

Dung Hoan ngẩn ra, nhíu mày nói: “Muội làm sao biết được chuyện này?”

“Nhị sư huynh nói uội biết.” Lúc này cứu người quan trọng hơn, không thể giấu diếm được nữa, Bảo Thù cắn răng nói ra sự thật, “Giết Long Vương, trộm Diệt Nhật đều là Nhị sư huynh, muốn muội trước mặt chư vương nói dối cũng là Nhị sư huynh, những chuyện này và Vô Cửu ca một chút liên quan cũng không có!”

Dung Hoan nghe vậy sắc mặt tái mét, những lời phụ thân lấp lửng nước đôi, hắn đã mơ hồ đoán ra vì sao Dạ Vi lại cùng Ma giới liên thủ nhưng lại không ngờ toàn bộ đều là hắn lừa sau màn thao túng!

“Không thể nào, hắn không có lý do gì để làm như vậy! “Dung Hoan vẫn không dám tin rằng đây là sự thật.

“Hắn nói Minh Quân đã từng phản bội Già Di La, lại nói huynh là Ma tôn chuyển thế, một khi huynh thức tỉnh chắc chắn sẽ cùng Minh giới đối địch!”

“Cha nói, ta chỉ là con của hắn.”

Bảo Thù lúc này không có tâm trạng để nói những chuyện này, lau nước mắt nói: “Vô Cửu ca đã làm chuyện sai, chịu nghiêm phạt là đương nhiên nhưng huynh ấy bây giờ chắc chắn đã xảy ra chuyện . . . Huynh dẫn muội đi gặp huynh ấy có được không, chỉ cần xác định là huynh ấy không có việc gì là muội sẽ lập tức quay về!”

Dung Hoan khó xử nhìn nàng: “Băng Lao là Vân Hải cấm địa . . .”

“Van cầu huynh, muội chỉ nhìn một cái thôi!” Bảo Thù nắm lấy vai hắn, khóc lóc cầu xin: “Chỉ nhìn một cái thôi mà!”

Dung Hoan không để ý tới nàng, ôm nhi tử đi nhanh về phòng. Bảo Thù lão đảo suýt ngã, ngây cả người, quyết định sử dụng đòn sát thủ, một khóc hai nháo ba thất cổ!

Dung Hoan không phải Nhị sư huynh, nhất định sẽ mềm lòng!

Không đợi nàng chuẩn bị tốt nước mắt, Dung Hoan đã tay không đi tới, dắt nàng đi: “Ta muốn nhìn xem đây có phải là sự thật hay không, Vô Cửu hắn nếu quả thật đang ở Vân Hải, lão tử không đánh cho hắn nằm bẹp giường thì không được!”

Bảo Thù biết miệng hắn tuy cứng nhưng đã mềm lòng, lời đi vào tai, trong lòng khôn khỏi ảm áp.

Đi qua cửu khúc hành lang, thủ vệ canh cửa đều khom mình hành lễ, Dung Hoan lơ đãng vẩy tay, nhưng bước chân vẫn không ngừng lại. Cho đến khi đi đến một vườn hoa u tĩnh(*), quái thạch lởm chởm, hắn mới dừng lại.

(*) u tĩnh: u nhã tĩnh mịch.

Nơi này không có một thủ vệ nào, chỉ nghe thấy tiếng tuyết rơi.

Bảo Thủ nhìn hắn vươn ngón trỏ đặt ở trên môi dùng sức cắn một cái, vài giọt máu đỏ sẫm như huyết anh nở rộ trên đất tuyết, hắn vẽ một vòng tròn trước cửa đá, cửa đá bỗng dừng từ từ lui ra hai bên.

Theo Dung Hoan, Bảo Thủ vừa sợ run lại giật mình.

So với địa ngục trần gian trong tưởng tượng của nàng hoàn toàn khác biệt, hành lang làm bằng bạch ngọc, đèn tường là dạ minh châu, hai bên treo tranh sơn thủy, lại có mùi hoa quế thơm ngào ngạt, làm cho người ta thanh thản.

Dung Hoan nhẹ giọng nói: “Cha ta nói, nếu như tội nhân trong lòng không có hối ý, thì mặc kệ là thân thể bị hành hạ như thế nào cũng đều là uống công vô ích.”

Bảo Thủ khê hạ mắt không biết nên nói gì.

“Tối rồi,” Dung Hoan đẩy Bảo Thủ về phía trước, ngữ khí hơi có chút bất thường, “Nhìn đi, đã nói, nếu như hắn quả thật là bị cha ta giam giữ thì tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì.”

Bảo Thủ vội vàng ngẩng đầu lên, đối diện với đôi mắt đầy nghi vấn của Vô Cửu.

Giống như ở Bích Thủy Sơn, hắn ngồi trên chiếu, dựa chiếc kỷ trà yên lặng đọc sách. Vẫn là một bộ thanh sam, vẫn là khí chất trong trẻo nhưng lạnh lùng, vẻ mặt so với ngày trước còn ôn hòa hơn rất nhiều.

Thấy Bảo Thủ hai người, hắn hơi sững sốt, rồi cười gượng: “Quả nhiên, ngày này vẫn tới.”

Bảo Thủ nước mắt, quên mất Dung Hoan bên cạnh định đi lên thì lại bị Dung Hoan kéo tay áo lại: “Không thể đi qua, phía trước có thiên la vông, pháp lực muội quá thấp, không thể đến gần.”

Bảo Thủ một câu nói cũng nói không nên lời, chỉ có thể nhìn Vô Cửu ngây ngốc khóc.

Vô Cửu bất đắc dĩ lắc đầu, dựa chiếc kỷ trà đứng dậy, về phía trước vài bước. Bảo Thủ bình tĩnh nhìn hắn, một lúc lâu mới mở to hai mắt nói: “Vô Cửu ca, chân của người . . .”

“Khỏi bệnh, tháng trước, Li Diên Thượng thần đến đây tiễn gả cho người, liền chữa khỏi cho ta.” Vô Cửu cười hờ hững, nhưng trong lòng ngũ vị đảo lộn. Lúc đó, pháp lực của hắn bị Lưu Dục phong ấn, không có năng lực phản kháng, nếu như hắn có thể chọn, hắn không dừng làm con hắn lại càng không muốn nhận thân tiên gân của hắn.

Cho rằng như vậy là có thể chuộc tội sao? Cho rằng như vậy là hắn sẽ tha thứ cho hắn sao?

Quả thật là ngu ngốc không ai bằng!

“Người muội đã thấy rồi, bây giờ chúng ta phải rời đi ngay lập tức, pháp lực bây giờ duy trì không được bao lâu. ” Dung Hoan mỗi khi thấy Vô Cửu thì giống như nuốt phải một con con ruồi sống, nói không được đây là vị gì, không nói không rằng kéo Bảo Thủ đi về.

Bảo Thủ hai mắt ngấn lệ đang định giẫy dụa thì nghe thấy sau lưng Vô Cửu buồn bã nói: “Không còn kịp rồi.”

Dung Hoan bước chân dừng lại, bên tai tiếng gió gào thét đi qua, bụng run lên, theo phản xạ xoay người bảo vệ Bảo Thủ. Mở mắt ra lần nữa thì một luồng hắc khí dừng lại nơi hắn vừa mới đứng lúc này.

Hắc khí dần dần tản ra, Dung Hoan cùng Bảo Thủ thấy rõ người nọ lập tức chết lặng.

Thật lâu sau, Dung Hoan dùng sức trừng mắt nhìn, hắng giọng nói: “Minh Quân bá bá? Ngài đến Vân Hải lúc nào, tại sao không hề nghe thấy phụ thân đề cập qua?”

Tu gia mặt không chút thay đổi nói: “Bản tôn hôm nay đến đây, phụ thân người cũng không hề biết.”

Nói xong, hắc liếc mắt thiên la võng, thở dài: “Tiểu Cửu, ngươi còn tốt không?”

Vô Cửu buông mắt xuống, thanh âm khẽ run: “Bệ hạ, Tiểu Cửu vô năng, không chỉ không thể giải phong Thiên Ma thành, còn làm phiền ngài tự thân cứu nguy, ta . . .”

“Ngươi đoán được? Ha ha, bản tôn không có nhìn lầm người, ngươi quả nhiên thông minh. Ma giới ba mươi sáu bộ, Tiểu Cửu quản thúc tốt lắm, ngay cả cũng không thể làm tốt như ngươi.”

Hai người từng câu từng chữ, Dung Hoan và Bảo Thủ đã hoàn toàn hóa đá.

Phía sau, giọng nói thản nhiên của Lưu Dục vang lên: “Già Di La, ngươi rốt cục cũng chịu hiện thân. “

Bảo Thủ hoàn toàn ngây người, một đôi mắt hạnh mở lớn. Dung Hoan lấp bắp: “Già Di La? Ma tôn Già Di La? Cha . . . Ngài không phải nói, năm đó ngài không có cứu hắc sao? Minh Quân bá bá làm sao lại trở thành Già Di La?”

Lưu Dục dưới chân không động, di hình đi vào, đứng đối diện với Minh Quân.

Minh Quân tung vạt áo lên, quỳ gối xuống, chấp tay nói: “Lang Hoa nghiêm đồ Già Di La, bái kiến sư thúc tổ. “

Lưu Dục cười mà không cười: “Năm đó bản quân không chịu cứu ngươi, hôm nay ngươi lại, lớn như vậy, đây là đang chế nhạo bản quân sao?”

Già Di La vẫn không đứng dậy, chấp tay buông mắt xuống nói: “Ngươi ta lập trường bất đồng, đó là dễ hiểu. Nhưng Diệu Ca là do ngài cứu, Bảo . . . Hải tử kia cũng là nhận ngài một mạng, phần đại ân này, Già Di La suốt đời không quên.”

“A? “Lưu Dục nét mặt hơi hiện lên hàn ý “Vậy nên ngươi đem tất cả mọi chuyện trút lên đầu Hoan Nhi?”

“Đây không phải là tính kế.” Già Di La dừng một chút, trầm giọng nói, “Hôm nay ta nguyên không còn nữa, đã không có năng lực sử dụng Diệt Nhật cung, muốn giải phong Thiên Ma thành, trong thiên hạ chỉ có Dung Hoan có khả năng làm được.”

Dung Hoan vẫn chưa thể tiếp nhận sự thật thì bây giờ lại như một đạo thiên lôi đánh xuống: “Vì sao chỉ mình ta có thể?”

Già Di La nhìn Bảo Thủ trốn sau lưng Dung Hoan, đem ánh mắt bình tĩnh đặt lên người Dung Hoan: “Thứ nhất, ngươi là Cửu Mệnh hậu duệ, thuộc về Tuyệt Linh loại, dễ dàng tu luyện Tuyệt Ma Công; thứ hai, ngươi ta mệnh cách tương đồng, đều là mệnh sát tinh.”

Lưu Dục nhíu mày: “Cho nên ngươi một mực bức hắc nhập ma?”

Già Di La quay đầu lại, thản nhiên gật đầu: “Lúc trước khi nguyên khí đại thương, lại thêm ma nguyên không thể thu hồi, cho nên chỉ có thể như vậy.”

Dung Hoan hoàn toàn nghe không hiểu bọn họ đang nói gì, hoảng sợ, đột nhiên nghe thấy Bảo Thủ ở sau người quát to một tiếng.

Kinh hoảng hoàn hồn đã thấy một hắc y nhân nắm lấy cổ Bảo Thủ nhanh chóng lui về phía sau. Dung Hoan hoảng loạn, vội vã đuổi theo, trong điện quang thạch hỏa, ba người trong lao, mắt cũng chưa từng liếc nhìn.

Lưu Dục không hoảng không loạn hỏi: “Bản quân chỉ muốn biết, ngươi vì sao không chết?”

Ngẩn ngủ trầm mặc trôi qua, Già Di La nặng nề nói: “Lúc đó đánh vào Bích Tiêu Thần Điện, bởi vì gân Hỏa Hoàng của Vô Cửu không thể chịu nổi mà đứt đoạn. Trong trận chiến với Li Diên, ta bị thương nặng không thể chống đỡ, tự biết tất bại, dễ thừa dịp lúc ta đang tự khí nguyên thần nói cho Tu gia, bảo hắc đầu hàng Thiên đế, để tránh liên lụy cho Minh giới, không ngờ hắc lại . . .”

“Không ngờ hắc lại chế trụ nguyên thần của ngươi,” Lưu Dục cười khở một tiếng, nói tiếp, “Sau đó, hắc cưỡng ép cùng ngươi trao đổi nguyên thần, cho nên năm đó ngươi chết ở trong tay Li Diên là hắc mà không phải là ngươi.”

Già Di La nhắm mắt lại, trên trán gân xanh nổi lên, giống như đang đè nén sự đau đớn tột cùng trong lòng.

Lưu Dục lại nói: “Hắn làm như thế là có hai nguyên nhân. Thứ nhất, ngươi và hắn là anh em kết nghĩa, hắn thay ngươi chết cũng xuất phát từ tình nghĩa huynh đệ nghìn năm, hắn yêu một nữ nhân trong nhân gian, lại bị Mặc Hằng thiết kế làm hại đến cốt nhục trong bụng nàng, Tu gia và ngươi đều là người si tình, liền buông tha nửa đời tu vì cứu nàng một mạng. Nhưng mà, hắn không thể bảo đảm cho hài tử của nàng, nhưng ngươi lại có thể . . .”

“Đúng vậy.” Già Di La mở mắt, môi cong lên một nụ cười không rõ là buồn hay vui “Thứ nhất là vì bảo trụ mạng của ta, thứ hai là vì bảo trụ mạng của Dạ Vi, hắn dặn hắn sống cho thật tốt, không cần báo thù, chỉ cần bảo vệ cho hai mẫu tử bọn họ thật tốt là được.”

Lưu Dục gật đầu, nhìn về phía Vô Cửu: “Ngươi từ lúc nào biết được?”

“Khi ở Yêu quái thành đánh một trận, Tứ Hải Ma Giao cảm nhận được tim của Dạ Vi có chứa một nửa khối ma nguyên của Ma Tôn.” Dừng một chút, Vô Cửu nói, “Điều này cho thấy Dạ Vi không thể là Ma tôn, nhưng lại không dám khẳng định Minh Quân hắn . . .”

“Cho nên ngươi lựa chọn ở Lang Hoa triều hội hiện thân, mục đích là vì muốn bức Già Di La hiện thân?”

Vô Cửu xấu hổ gật đầu.

Nếu như cho hắn một cơ hội nữa, hắn sẽ không cố chấp như vậy. Mấy ngày này hắn tỉnh hạ rất nhiều, suy nghĩ rất nhiều, mới chợt phát hiện tự mình vậy mình trong mê cục hơn một nghìn năm.

Mà mê cục này tên là tâm ma.

“Tiểu Già, “ Quý cô nương khẽ gọi một tiếng, từ hành lang từ từ đi tới, vẻ mặt quanh năm cười đùa nay lại vô cùng lạnh lẽo, “Ta vốn là được phụ thân ngươi nhờ vả, vốn nghĩ muốn giữ lại cho ngươi một mạng, nhưng không ngờ tới . . .”

Già Di La lay một lay, nói mà như khóc: “Sư nương, từ nhỏ ngài đối với ta thương yêu có thừa nhưng ta lại”

Nhưng hắn quả thật không còn cách nào!

Ma giới hủy trên tay hắn, rất nhiều người đã vì hắn mà chết, cho dù hắn không muốn lại cầm vũ khí lên tới cỡ nào đi nữa thì hắn cũng đâu nào còn cách nào khác?

Cho dù là nghìn năm trước, hay là nghìn năm sau, hắn vẫn đều là muốn tránh cũng không được, muốn chạy cũng không xong.

Hắn đã rất hi vọng rằng người chết năm đó chính là hắn, chỉ có thể như thế thì hôm nay sẽ không cần có ai chết ai thương nữa.

Chẳng lẽ hề là mang ma sát tinh thì sẽ phải đau khổ như thế này sao? Muốn sống không được, muốn chết không xong?

Đứng lên, hắn sống lưng thẳng tắp, nhìn Lưu Dục lạnh lùng nói: “Hôm nay Thiên, Minh, Yêu tam tộc bình mã đã tập kết phụ cận Đào Nguyên, sư thúc tổ, ngài bây giờ tu vi thừa lại không nhiều. . . Thật sin lỗi . . . Vân Hải còn, Dung Hoan vĩnh viễn không thể thành ma.”

Lưu Dục im lặng, đột nhiên mở truyền thanh điều đậu lên bả vai Già Di La: “Chủ công, nhận được thám tử hồi báo, Li Diên đã sớm thu hồi kết giới trăm dặm xung quanh Lang Hoa Sơn, đồng thời sai người nhấn lờ, bảo ngài ở động tiên phía sau núi đắp mặt một chút.”

Già Di La hoảng sợ khó tin nhìn về phía Lưu Dục.

Lưu Dục không nhìn hắn, lạnh giọng nói: “Yêu hận tình cừu chẳng qua là phù vân, hôm nay, tất cả cũng nên kết thúc thôi.”

Già Di La đầu đau như muốn nứt ra, hai tay chảy máu, ngưng giọng nói: “Ta muốn dẫn Vô Cửu rời khỏi nơi này!”

Vô Cửu cười thản nhiên: “Ma tôn, Tiểu Cửu không muốn đi ra ngoài.” —— càng không thể đi ra ngoài, có lẽ cùng Vân Hải chôn vùi, cũng là một loại giải thoát.

Nhưng Lưu Dục lại khoát tay một cái, Thiên Vồng tan ra: “Thù sâu hận đậm thì thế nào? Máu mủ tình thâm cuối cùng người muốn chém cũng không đứt. Đi đi, đi gặp phụ thân người một mặt cuối cùng, tháo ra khúc mắc năm xưa, đừng để cho các người hai người đều ôm nỗi tiếc suốt đời.”

Vô Cửu cứng người, chưa kịp phản ứng đã bị Già Di La nắm lấy đầu vai, thu vào trong hắc khi mang đi.

Trong Bằng Lao chỉ còn lại Quỷ cô nương và Lưu Dục hai người.

Hồi lâu sau, Lưu Dục thân hình khẽ run lên, bỗng phun ra một búng máu. Quỷ cô nương tiến lên đỡ hắt, cười nói: “Được rồi, nổi bắn khoản cuối cùng cũng chấm dứt rồi.”

Lưu Dục hiểu ý cười, cùng nàng dắt tay nhau đi ra hành lang.

Trước mắt vốn nên một mảnh tuyết trắng nhưng lại thấy nhiều người hồng y quỳ xuống đầy vườn, thấy hắt hai người đi ra lập tức cúi lạy: “Tiểu nhân không muốn rời đi, nguyện cùng Vân Hải cùng tồn vong!”

Lưu Dục vươn tay phải, một hoa đào tinh nhanh nhẹn bay vào lòng bàn tay, vành mắt hồng hồng nói: “Chủ nhân, những người xâm lấn đứng ở chân núi, không biết là đang chờ cái gì. Còn có Vân Hải các trưởng lão tộc và bách tính trăm họ, bọn họ không ai chịu đi, cũng không hoang mang, thường ngày hay làm cái gì, bọn họ đều làm cái đó, chỉ nói tất cả đều theo Thiên quân phân phó, sống chết không rời.”

Lưu Dục sớm biết rằng kết quả như vậy, cũng không cảm thấy ngạc nhiên, thản nhiên cười nói: “Các người đều tự mình đi đi. Về nhà gặp thân nhân đi, quý trọng những thời khắc cuối cùng này.”

Tất cả hồng y nhân đồng loạt bái lạy, không hề mở miệng, nối đuôi nhau đi ra.

Vân Hải thần diện to như vậy mà chỉ trong chốc lát đã không người.

Lưu Dục duỗi hai cánh tay ngửa đầu nhìn trời, tuyết vẫn rơi nhiều như trước, rơi lên gò má như ngọc của hắt. Môi khẽ nở một nụ cười, hắt thoải mái như vừa trút hết gánh nặng trên vai mình.

“Vừa rồi Mặc Hằng đã ở, vì sao không cùng Tiểu Già liên thủ giết hắt? “

“Quá tiện nghi cho hắt, sau khi ra ngoài, hắt sẽ chết càng thống khổ.”

“Vì sao?”

“Uổng hắt một đời khôn ngoan, quay đầu lại, cuối cùng hắt lại trở thành đồ cưới cho người khác.”

“Được rồi, không đề cập tới nữa, thật mất hứng! Ai, không được nhìn cháu trai trưởng thành đúng là đáng tiếc mà, may là nhanh nhạy a, ngay khi hắt chưa kịp xuống tay đã ôm hắt chạy trước.” Quỷ cô nương nhướn mày, bĩu môi nói: “Người cái tên này, phái người bắt đi Bảo Dung, đem Mặc Tu lão bất tử kia dẫn ra Vân Hải. Lại phái người bắt đi Bảo Thủ đem Hoan Nhi cũng dẫn ra Vân Hải, vì sao không đem ta cũng dẫn ra luôn a?”

Lưu Dục hạ mắt nhìn nàng: “Nàng cái gì cũng thấy, vì sao không đuổi theo đi ra?”

Quỷ cô nương cười khanh khách, sau đó tức giận nói: “Vậy vì sao người không đem ta đánh hôn mê khiêng ra ngoài a?”

Lưu Dục chọn một chỗ sạch sẽ ngồi xuống, kéo vào nàng vào lòng mình, cười nói: “Đột nhiên nhớ tới người ta khi nhân gian, lúc đó người độc vào tâm mạch không lâu liền chạy tới hỏi ta nếu như người chết, ta nên như thế nào.”

“Người nói, trừ nguyện bị dục trường tương thủ thủ, mạc yếu độc lưu trường tương ức ức (*).”

(*) trừ nguyện bị dục trường tương thủ thủ, mạc yếu độc lưu trường tương ức ức: chỉ mong được cùng nhau nắm tay đi, chẳng mong cô đơn một mình bước đi.

“Ừm.” Lưu Dục từ phía sau ôm lấy nàng, đặt cằm lên vai nàng, “Huống hồ, người yêu gặp rắc rối như vậy, ta lo lắng. Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là đem người buộc lên người là tốt nhất,”

Ấn ký màu bạc trên trán hắt loé lên, không ngừng tỏa ra ánh sáng màu bạc, tỏa ra bốn phương tám hướng. Chạm vào chỗ nào thì chỗ đó bắt đầu cứng lại, kết băng.

Không có Băng Tinh Tuyết Phách, hắc muốn dùng hết thần hồn để đóng băng cả.

“Sư phụ.”

“Ừ?”

“Đời này có thể gặp được người, là điều may mắn nhất cả đời của đồ nhi. Nhưng mà, lão Thiên cho người gặp được ta, lại là chuyện xui xẻo nhất cả cuộc đời này của người.”

“Không sao.” Thần lực không ngừng bắn ra bên ngoài, Lưu Dục ý thức dần dần tan rã. Sắc mặt tái nhợt như giấy, máu từ khoe môi nhỏ lên vai nàng, hắc mặt mỗi nỉ non, “Loại này vận mau xui rủi này, theo ý của vi sư mà nói thì là nhờ phúc tám đời.”

“Sư phụ.”

“Ừ?”

“Ta hơi lạnh.”

“Ừ, để ta ôm chặt thêm một chút.”

Đời này kiếp này, đời sau kiếp sau, vĩnh viễn không buông tay.

44. Chương 44: Kết Thúc, Bắt Đầu

Dung Hoan đuổi theo hắc y nhân một đường đi, ra khỏi Vân Hải từ lúc nào không biết. Thẳng đến vách kết giới của Đào Nguyên Tiên Sơn, hắc y nhân mới dừng lại, buông Bảo Thủ ra rồi lập tức lui ra phía sau quỳ một chân xuống đất.

Dung Hoan khi chạy đến nơi thì đã thở hồng hộc, kéo Bảo Thủ vào ngực, mệt không đứng dậy được.

“Thừa Phong, người điên rồi phải không?” Mê Tung Bộ là điều hắc kiều ngạo nhất, vậy mà đuổi không kịp người này, ngoại trừ tả ám vệ Thừa Phong bên người phụ thân ra, hắc nghĩ không ra còn có người nào có thể nhanh như vậy.

Thừa Phong nặng nề quỳ ở đó, không đáp lời cũng không đứng dậy. Tiên sơn bốn mùa hoa đào nở rộ, vậy mà hôm nay lại hoa rơi còn cành, Dung Hoan sống lưng lạnh cứng, bàn tay ôm lấy Bảo Thủ run rẩy không dứt, cắn răng hỏi: “Phụ thân ta muốn người dẫn ta ra đây? Hắc muốn làm gì?”

Không chờ Thừa Phong mở miệng, Bảo Thủ đột nhiên kêu to: “Sương, thật nhiều sương trắng!” (Cái câu kêu la này sao nghe nhảm thế =,=!!!)

Dung Hoan xoay người nhìn lại, chỉ thấy cửa vào Vân Hải khói trắng nổi lên cuộn cuộn, như dã thú thoát cương, điên cuồng lan ra, dường như muốn đem cả Vân Hải cắn nuốt.

“Cha . . .” Dung Hoan lảo lảo như người mất hồn, bất ngờ, con người đột nhiên co lại: “Cha ta muốn đóng băng Vân Hải?!”

“Đóng băng? “Biến cố liên tiếp, Bảo Thủ đầu óc mê man, đợi khi nàng có phản ứng lại thì bất ngờ hét lên: “Bảo Dung! Bảo Dung còn đang ở trong phòng!”

Hất tay Dung Hoan ra, Bảo Thủ hoảng sợ chạy trở lại, lại bị Dung Hoan dùng sức giữ chặt lại.

“Muội ở chỗ này đợi ta trở lại!”

Dung Hoan định giao nàng cho Thừa Phong, không có cách nào Thừa Phong tiến lên một bước chắn trước người hắn: “Thiếu chủ, Thiên quân có lệnh, nếu ngài cố ý phải đi về, xin hãy dẫm lên xác thuộc hạ rồi hãy đi!”

“Cút ngay!” Mắt thấy sương trắng càng lúc càng nhiều, nếu chậm trễ thêm chút nữa, sợ rằng ngay cả cửa chính cũng bị phong bế! Dung Hoan tức giận đánh một chưởng, Thừa Phong cắn răng nhận lấy, nhưng bước chân vẫn không nhúc nhích.

“Thiếu chủ, tiểu thiếu chủ đã được Vũ Phong mang ra Vân Hải, sau đó sẽ đến đây hội hợp. Hôm nay dưới chân núi Đào Nguyên trọng binh tụ họp, Vân Hải sớm đã bốn bề thọ địch, Thiên quân dùng hết thần hồn của mình để đóng băng tuyết vực, lưu lại một con đường sống, . . . Có ngài ở, Vân Hải vẫn còn có hi vọng”

Thừa Phong giọng nói có hơi khàn khàn, quỳ xuống lạy một lạy, “Xin ngài đừng nên cô phụ nỗi khổ tâm của Thiên quân.”

Hắn đang nói gì?

Cố gắng trấn tĩnh lại, Dung Hoan phân tích từng câu từng chữ mà cha hắn, mà Thừa Phong nói, phân tích hàm ý trong đó, trái tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Hắn không hiểu, thời gian chỉ là một cái nháy mắt, nhưng vì sao, cái gì cũng thay đổi?

Một con đường sống? Hi vọng?

Cha hắn đã chết . . .

Đầu óc đang hỗn loạn thì nghe thấy Mạc Tu nói: “Thừa Phong nói rất đúng, Hoan Nhi, người không thể quay về.”

Bảo Thù quay đầu lại, thấy Mạc Tu trong ngực ôm một bọc tã, cuối cùng từ trong mờ mịt tỉnh táo lại. Nhào tới ôm lấy Bảo Dung vào trong ngực, dán mặt lên mặt hắn hồi lâu, nước mắt bắt đầu rơi xuống như mưa.

“Mạc Tu thúc thúc! “Dung Hoan phù một tiếng quỳ xuống, cắn răng nắm chặt tay, nhịn xuống nước mắt đang trào lên trong hốc mắt, nức nở nói, “Ta không thể . . . Không thể trở mặt nhìn cha mẹ . . . Nơi đó là nhà của ta a”

Mạc Tu đi lên phía trước vỗ vai hắn: “Hoan Nhi, đừng hành động theo cảm tính, bây giờ người đã lập gia đình, trước mắt nên nghĩ, làm sao nên thực hiện trách nhiệm trên vai.”

Dung Hoan cả người run rẩy, cắn môi liều mạng kiềm chế cảm giác muốn sụp ngã của mình. “Lưu Dục a, tiểu lão nhi theo người vạn năm, hôm nay người rời đi cũng không mang theo tiểu lão nhi, thật là làm cho người ta thất vọng!” Mạc Tu con người trong suốt lúc này như có một màn sương bao phủ, vụng trộm lau nước mắt, lại vỗ vai Dung Hoan nói, “Nơi này bị phụ thân người hạ kết giới, bọn họ hiện không thể tìm được, tiểu lão nhi đi ra ngoài xem xét một chút, người cứ quỳ ở chỗ này từ từ suy ngẫm những lời phụ thân người đã dặn dò.”

Nói xong, hắn độn thổ mà đi.

Dung Hoan buông xuống, đưa lưng về phía Vân Hải mà quỳ. Không biết qua bao lâu, sắc mặt hắn càng ngày càng tái nhợt, mồ hôi trên trán theo hai má tích lại rơi xuống, môi dưới được hắn cắn ra máu, nhưng từ đầu đến đuôi cũng không rên lên một tiếng.

Tim như bị bóp chặt, Bảo Thù ôm bảo bảo đi tới ngồi xuống cạnh hắn, chỉ có thể dùng tay áo nhẹ nhàng lau mồ hôi trên mặt hắn: “Nếu huynh muốn khóc thì cứ khóc ra tiếng đi, ở đây cũng không có người ngoài”

Dung Hoan cũng không ngẩng đầu lên, hồi lâu bình tĩnh mở miệng nói: “Thừa Phong, người đi phụ cận tìm cho ta một chút đồ ăn.”

Thừa Phong miệng đóng mở mấy lần rồi đành phải chấp tay nghe lệnh.

Tiếng gió gào thét bên tai, Dung Hoan từ từ nâng mắt nhìn Bảo Thù.

Con người lạnh như băng, Bảo Thù đột nhiên cảm thấy rợn cả tóc gáy, hoảng sợ quay mặt qua chỗ khác, nghe thấy hần lạnh lùng nói: “Ngay từ đầu, muội vẫn cùng Nhị sư huynh cùng nhau diễn kịch, cố ý lừa gạt ta đúng không?”

Bảo Thù vội quay mặt sang, ngạc nhiên nhìn hần: “Dung Hoan, huynh đang nói lung tung gì vậy?”

“Vậy muội nói cho ta biết, cửa vào Vân Hải hần làm sao biết được?”

“Khi muội đi Vân Hải, hần nói một mặt Linh Tê Kính khác ở trong tay huynh, cho nên . . .”

“Vậy tại sao sau đó muội không nói cho ta biết?”

“Muội trước đó nói cho công công, công công nói ta không cần nói cho huynh biết!” Bảo Thù gấp đỏ mặt, giải thích nói, “Lần trước trên Phi Tiên Điện là muội không đúng, sau khi muội và Nhị sư huynh cãi nhau, muội . . . Muội là thật lòng tới tìm huynh, muội cũng không ngờ hần lại lừa muội . . . Là muội sai, là muội ngu, là muội ngốc, làm sao lại có thể tin lời hần nói . . . Hần rõ ràng là một tên lừa đảo . . .”

Nàng khóc nghẹn giọng, Bảo Dung cảm thụ được cái gì, cũng quơ hai cánh tay nhỏ bé lên oa oa khóc lớn. Dung Hoan khuôn mặt lạnh như băng có chút buông lỏng, đưa tay ra ôm lấy nàng và bảo bảo vào trong ngực: “Được rồi được rồi, ta cũng chỉ là thuận miệng hỏi một chút.”

Bảo Thù nằm ở đầu vai hần, nghẹn ngào nói: “Huynh phải tin muội . . . Muội không có . . .”

“Ừ, ta tin muội.” Dung Hoan mở mồm gật đầu, nên cái gì, không nên cái gì, hần lúc này lực thần vô chủ, tâm loạn như ma(*). Hần không muốn nghĩ, càng không dám nghĩ, nhà đã không còn, cha mẹ đã không có, nếu như ngay cả nàng cũng là giả . . .

(*) lực thần vô chủ = là lực thần không được điều tiết, tâm loạn như ma = lòng rối như tơ vò

“Công công đưa cho ta một thanh chủy thủ, tên là Linh Lung Thứ, nói là gặp phải nguy hiểm thì có thể lấy ra dùng.”

“Ừm.” Dung Hoan đáp lời, một lúc lâu mới nhíu mày nói, “Linh Lung Thứ?”

Bảo Thù đứng dậy, một tay chìa ra, hiện ra một cây chủy thủ màu đen: “Ừm, chính là cái này.”

Dung Hoan vốn định cầm lên nhìn nhưng lại theo bản năng dừng lại, bỗng nhiên lạnh lùng nói: “Thứ này làm sao lại có thể là do cha ta đưa? Chúng ta Vân Hải lấy màu trắng vi tôn, cấm kỵ màu đen, nhất là cha ta, đối với màu đen là căm thù đến tận xương tủy!”

Bảo Thù lập tức há hốc mồm, cố gắng nhớ lại, Vân Hải hình như quả thật là không có màu đen nhưng này cây chủy thủ này rõ ràng là do hần đưa cho nàng à?

Đột nhiên ——

Tay nàng như là bị ai khống chế, cầm lấy chủy thủ màu đen, hung hăng đâm vào ngực Dung Hoan. Biến cố xảy ra bất ngờ, mà Dung Hoan lại không có cảnh giác, chỉ là một cái nháy mắt, đầu nhọn đã đâm thẳng vào trái tim hần.

Ngay cả tay nàng cũng đi vào . . .

Ngón tay cảm thấy cái gì đó ẩm áp, mềm mềm, ngay khi nàng chạm đến cái gì đó . . . Sau đó, nàng trở mắt nhìn tay phải mình cầm chủy thủ đột nhiên rút ra khỏi người hần, máu, văng ra khắp nơi . . .

Không khí trong nháy mắt cứng lại. Dung Hoan kinh ngạc cúi đầu xuống, nhìn chất lỏng màu đỏ đang chảy ra từ ngực mình, lại nhìn khuôn mặt đầy sợ hãi của Bảo Thù trước mắt. Thật lâu sau, hần run rẩy nhìn trời cười dài, hầu kết khẽ động, một ngụm máu tươi phun ra.

Bảo Dung khuôn mặt nhỏ nhắn bị nhuộm đỏ, hé môi lộ lưỡi liếm, bất ngờ cao giọng khóc lớn.

Bảo Thù không nhúc nhích nhìn máu đang nhỏ từng giọt từng giọt trên đầu chủy thủ, một lúc lâu, vẻ mặt bình tĩnh dần dần nứt ra, giống như diên lên ném chủy thủ đi, ngay cả Bảo Dung cũng bị nàng ném đi.

“Không phải muối! Không phải muối!” Nỗi sợ hãi trong nháy mắt đánh vỡ nàng, nàng liều mạng lấy tay che lỗ máu trên ngực hấn, từng giọt máu nóng chảy ra từ trong kẽ tay nàng, giống như dầu thác nước, không ngừng không ngừng, không hết không thôi.

Dung Hoan khoe môi cong lên, run rẩy đẩy tay nàng ra, môi cười mà nước mắt chảy ròng ròng: “Trái tim vậy vốn là của muối, muốn lấy, bảo ta móc ra đem uội cũng được, muối cần gì phải tự tay lấy như vậy?”

“Không phải muối! Thực sự không phải muối, không phải muối mà . . .” Bảo Thủ ý thức như bị rút đi, trước mắt huyết sắc thành thương (*) , nàng hoảng hoảng hốt hốt, nhưng cũng chỉ có thể vô lực lảm bảm.

(*) huyết sắc thành thương: màu máu tạo thành thương tích = hình ảnh Dung Hoan bị máu nhuộm đỏ người làm cho Bảo Thủ bị trọng thương (pộp pộp)

Dung Hoan nhắm mắt lại, đầu mày như bị như oán, tự giấu cười khổ.

Bao nhiêu lần, hấn cắn chặt răng vì nàng vào sinh ra tử, cái mạng này từ lâu đã không còn là của hấn. Nhưng hôm nay, khi hấn chết ở trong tay nàng, hấn vì sao lại phát hiện ra rằng tất cả đều không đáng?

Đúng lúc này, sau lưng có người dịu dàng cười nói: “Thù Nhi, muối làm tốt lắm.”

Lúc này nghe thấy giọng nói quen thuộc này, trái tim Bảo Thủ rung mạnh, quay đầu lại, Dạ Vi đang ôm Bảo Dung vào trong ngực, thoải mái véo khuôn mặt nhỏ nhắn của hấn.

“Là người!” Bảo Thủ đứng dậy, ngón trỏ đầy máu chỉ về phía hấn “Ngày đó người trên bờ sông, là người!”

Dạ Vi cũng không để ý nàng, chỉ mĩa mai nhìn Dung Hoan: “ Lão Tứ, Nhị sư huynh sớm đã nói cho người, tình yêu là thứ mê mắt người, hoặc lòng người. Hôm nay, người đã hiểu chưa?”

Dung Hoan đang định mở miệng trả lời thì đột nhiên phun ra một búng máu.

Bảo Thủ hoảng sợ vội khom lưng dìu hấn, nhưng ngay trong nháy mắt nàng cúi đầu xuống, kinh hãi đến mức đầu óc trống rỗng, lảo đảo ngã về phía sau.

Khuôn mặt trắng bệch, như là vỏ trứng đã vỡ, hai má hấn nổ tung. Da tay cũng vỡ ra, giống nhau vậy cá bị bóc ra, có thể thấy mơ hồ những miếng xương trắng.

Dung Hoan như bị lăng trì giã vụn trên mặt đất, tóc trắng áo trắng bị máu máu nhuộm đỏ.

Dạ Vi kinh ngạc: “Chuyện gì thế này? Làm sao lại là Trảm Yêu Kiếm?!”

Ngẩn người trong chốc lát rồi lập tức đem Bảo Dung định giữa không trung. Tiến lên một bước, hấn hai tay kết ấn, đọc chú ngữ, Huyền Thiên Tán (*) đột nhiên hiện ra, ở trên đỉnh đầu Dung Hoan xoay quanh , tỏa ra ánh sáng màu vàng yếu ớt.

(*) Tán: ô (chiếc ô màu trắng mà Dạ Vi đã từng dùng để đưa mình và Bảo Thủ đi Minh giới ở chương 10)

Dung Hoan toàn thân hắc khí lượn lơ, thân thể bởi vì đau đớn nên có chút co giật. Dạ Vi tập trung tư tưởng nín thở đem toàn bộ linh lực tập trung vào Huyền Thiên Tán, kiềm chế tính ăn mòn của Trảm Yêu Kiếm.

Thứ hấn đưa cho Bảo Thủ rõ ràng là một cây Linh Lung Thứ không thương thân!

Hấn chỉ là muốn kích thích Dung Hoan, hi vọng hấn trong tuyệt vọng đột phá cảnh giới!

Tại sao, Linh Lung Thứ đột nhiên biến thành Trảm Yêu Kiếm?

Trong rối loạn, bụng đột nhiên một trận đau nhức, linh lực thả ra lập tức phản phê. Dạ Vi hốt hoảng mở mắt, đối diện một đôi mắt lạnh lùng của Bảo Thủ. Cúi đầu, hấn chừng không thể tin được hai mắt mình.

Hấn nghe thấy nàng run rẩy nói: “Dạ Vi, đời này, người là người đầu tiên khiến ta muốn tự tay giết chết!”

Hấn vẫn đứng nhưng nàng lại ngã xuống.

Hấn vốn định đưa tay ôm lấy nhưng lại bị một đôi tay khác đoạt lấy.

Là Hân Liệt.

Nhìn Dung Hoan gần như phân tách thành mảnh nhỏ, Hân Liệt một tay ôm Bảo Thù, một tay hiện ra Liệt Diễm. Tiếc là hắn chưa kịp tung ra thì thần hồn của Dung Hoan bất ngờ bị hút vào một chiếc bình ngọc màu trắng, sau đó lập tức chui xuống đất.

Hân Liệt cũng không đuổi theo, hôm nay Lưu Dục đã chết, trên đời này đã không còn người nào có thể cứu một người bị Trảm Yêu đâm vào tim.

Dạ Vi lạnh lùng nói: “Là người động tay chân?”

Hân Liệt gật đầu một cái: “Người ta đã có hiệp nghị trước hủy đi Vân Hải sau đó phải trả lại cho thiên hạ thái bình. Người cho là ta không biết người có ý định gì sao? Muốn lợi dụng Dung Hoan giải phong Thiên Ma thành, quả thực là hy vọng hảo huyền.”

Dạ Vi tức giận không kìm được, vươn tay che lại đại huyệt khắp người: “Ta không biết, thì ra đại sư huynh lại có bụng dạ như vậy.”

Hân Liệt có chút buồn cười hắn: “Trước đây không cùng các người đấu pháp là vì ta cảm thấy không cần thiết mà thôi, Hân Liệt ta muốn thứ gì thì tự ta cũng có thể lấy được. Ta cũng nhắc nhở người, coi chừng mua dây buộc mình, chơi với lửa có ngày chết cháy.”

Dạ Vi hỏa khí công tâm (*), đứng không vững, lão đảo ngồi xuống xếp bằng điều khí: “Hân Liệt bằng không người tốt nhất là nên giết ta ngay lúc này, bằng không, Dạ Vi ta thề với trời, tuyệt sẽ không bỏ qua cho người!”

(*) hỏa khí công tâm: Theo cách nói của Đông Y, vì bị thương bị bỏng nguy hiểm đến tính mạng mà hôn mê là hỏa khí công tâm hoặc độc khí công tâm.

Hân Liệt lại gật đầu một cái, kiêu ngạo nói: “Rất tốt, bản thân quân bất cứ lúc nào cũng có thể phụng bồi!”

Nói xong, hắn giơ tay đánh vỡ kết giới Bảo Dung, cách không thu vào trong tay, mang theo Bảo Thù hóa thành một đạo hồng quang bay lên cao, trong chớp lát đã biến mất không còn dấu vết.

Dạ Vi không phải là yêu, Trảm Yêu Kiếm chém không đứt thần hồn hắn, nhưng có thể làm nguyên khí của hắn bị tổn thương nặng nề.

Bây giờ trong đầu hắn ngàn vạn suy nghĩ, trái tim càng lúc càng run rẩy. Hi sinh cả Vân Hải Tuyết Vực, hi sinh hạnh phúc cuộc đời này của mình, hắn chỉ vì muốn hoàn thành nguyện vọng của Già Di La, chỉ vì muốn bù đắp những tội nghiệt do hắn gây ra!

Bây giờ Dung Hoan đã chết, vậy tất cả những gì hắn làm còn có ý nghĩa gì nữa?

Sau khi Bảo Thù tỉnh lại, ôm Bảo Dung ba ngày đêm chưa hề mở miệng nói chuyện.

Đôi mắt ngày trước luôn sáng rực nay lại như một màu xám xịt, cho dù thiên nô thiên tỷ quỳ xuống van nài như thế nào, nàng vẫn như người chết không nhúc nhích, Bảo Dung đói bụng oa oa khóc lớn, nàng cũng không để ý, chỉ đỡ đầu gối trên giường.

Hân Liệt cũng ba ngày chưa từng xuất hiện, nửa đêm ngày thứ ba, hắn rốt cục cũng đi vào Liệt Dương Điện.

Thiên nô lập tức quỳ xuống hành lễ, Hân Liệt phất tay ý bảo bọn họ lui ra.

Mọi người nối đuôi nhau đi ra, hắn đi tới bên giường, từ trên cao nhìn xuống Bảo Thù: “Người rất muốn chết sao?”

Nàng ngay cả mí mắt cũng không nháy một cái.

“Muốn mang theo Bảo Dung cùng chết? Sau đó cả nhà cùng nhau gặp lại ở âm tào địa phủ? Đừng giả vờ nữa, trái tim bị Trảm Yêu chém phải, thần hồn hắn đã sớm hơi phi yên diệt, xương nghiền thành tro, cho dù người chết cũng sẽ không còn được gặp lại hắn. Huống hồ, Lưu Dục Thiên quân nhất mạch, chỉ còn lại có đứa trẻ trong lòng người.”

Bờ vai khẽ run lên, Bảo Thù vẫn không nói lời nào.

“Đã như vậy, tôi gì phải tốn công tốn sức hành hạ mình!” Hân Liệt đưa tay cướp lấy Bảo Dung, giơ lên cao quá đầu.

“Không!” Bảo Thù sợ hãi đoạt lại, nhưng sức lực đã sớm cạn kiệt, nàng từ trên giường xuống, “Đại sư huynh, ta chỉ còn lại mình, cái gì cũng không có, ta chỉ hân . . .”

Hân Liệt đem Bảo Dung trả lại cho nàng, lạnh nhạt nói: “Người khác tốn sức muốn người sống, mà người lại lãng phí bản thân, thật là buồn cười! Người muốn chết không ai ngăn người, chỉ có điều cũng phải nhìn chết có giá trị hay không!”

Bảo Thù cắn răng, cả người run rẩy.

Hân Liệt giơ tay tát nàng một cái: “Muốn khóc thì khóc đi, người chỉ là một nữ nhân, không ai buộc người phải kiên cường!”

Bảo Thù quả thực đã khóc lớn thành tiếng, ôm bảo bảo khàn cả giọng. “Đại sư huynh, Dung Hoan hân đã chết . . . Hân đã chết trên tay ta . . . Dạ Vi tại sao phải làm như vậy? Hân tại sao muốn Dung Hoan chết? Hân không thích ta, tại sao hân còn muốn tự tay giết chết người yêu ta? Tại sao . . .”

“Không có tại sao, đây vốn là thế giới cá lớn nuốt cá bé.” Hân Liệt không khỏi trầm giọng, ngồi xuống bên người nàng, “Hôm nay Minh giới và Thiên giới đoạn tuyệt, hân tuyên bố muốn diệt ta.”

Bảo Thù hai mắt nhắm lệ nhìn về phía hân: “Bởi vì người đã cứu ta cùng Bảo Dung?”

Hân Liệt buông mắt xuống không nói, một lúc lâu mới ngưng giọng nói: “Thù Nhi, Bảo Dung bị trúng hàn độc.”

Bảo Thù khuôn mặt vốn đã trắng như giấy bây giờ lại càng trắng hơn, giống như bị ném vào hàn đàm không đáy, ngay cả đại sư huynh đều là vẻ mặt như vậy, Bảo Dung, hân . . . Hân còn có thể cứu sao?

Cúi đầu nhìn đôi môi tái xanh của Bảo Dung, nàng còn tưởng rằng hân là đối tượng.

Dạ Vi, huynh thật là độc ác!

Hân Liệt không biến sắc quan sát nàng, thản nhiên nói: “Thiên Cung có thiên trì, có thể giải bách độc, cứ cách mười ngày nửa tháng dẫn hân đi ngâm nước một thời ba khắc, đợi qua mười năm, hân sẽ hết bệnh.”

Mười năm?

Bảo Thù lúng túng hồi lâu, lẩm bẩm nói: “Thiên đế, hân đồng ý sao?”

Hân Liệt cuối cùng cũng nhếch môi lên: “Tự nhiên là đồng ý, Thiên đế bây giờ là ta.”

“Vậy Mặc . . . Phụ hoàng huynh đâu?”

“Hân lên vào Vân Hải Tuyết Vực bị Lưu Dục Thiên quân giết hại, hân phi yên diệt.”

Bảo Thù khiếp sợ, mồ hôi lạnh trên trán toát ra: “Công công ta giết Mặc . . . Phụ hoàng huynh?” Dừng một chút, nàng cười khổ một tiếng, “Như vậy, người còn bằng lòng cứu Bảo Dung? Cho dù người bằng lòng, người khác nói như thế nào?”

Hân Liệt lơ đãng cười cười: “Người đừng quan tâm người ngoài nói như thế nào, cứ yên tâm ở lại đây, đợi mười năm sau, người mang theo Bảo Dung rời khỏi cũng được.”

Bảo Thù trong lòng ngũ vị hỗn loạn, ôm bảo bảo ngồi tựa vào mép giường, nước mắt không ngừng rơi xuống sàn nhà bằng bạch ngọc.

Vân Hải không có, Dung Hoan không có, trời đất bao la, không còn chỗ dung thân cho nàng nữa. Hôm nay Bảo Dung, cũng chỉ có thể ở chỗ này ở mười năm.

Mười năm, có dài lắm không? Có xa lắm không?

Mười năm, đối với yêu quái mà nói, có lẽ chỉ là trong nháy mắt. Nhưng nếu là trong lòng nhớ thương một người, thì dù chỉ là một ngày một đêm thôi thì cũng đã như bị moi tim nhai xương rồi.

Chỉ mới nửa năm, Bảo Thù đã không chịu nổi.

Hễ chỉ cần nhắm mắt lại một cái, toàn bộ thế giới sẽ lâm vào một màu đen vô tận, loại sợ hãi này, không có từ ngữ nào có thể tả được.

“Muội quả nhiên là đã yêu hắn.” Đó là câu đầu tiên mà Vô Cửu nói khi đi vào Liệt Dương Điện thăm nàng.

“ . . . ” Bảo Thù im lặng.

Vô Cửu khẽ run lên, khom người đem Dung Nhi ôm vào trong ngực, ngồi ở bên cạnh Bảo Thù. Cũng là im lặng, nhưng là vì hắn cũng không biết nhà còn có thể nói gì, yêu hận không được, hối hận thì đã muộn, đúng là tâm trạng hắn hiện giờ.

“Lang Hoa Sơn thế nào?” Bảo Thù rốt cục mở mắt ra, ngược mắt nhìn hắn.

“Vẫn tốt.” Nhàn nhạt trả lời, “Li Diên làm việc luôn luôn ngoan tuyệt, thập nhị trưởng lão tuy rằng không muốn nhưng cũng chỉ có thể nhẫn xuống, chấp nhận ta làm tân chủ môn.”

“Hắn không phải Li Diên, hắn là phụ thân của ngươi . . . ” Giọng nói run rẩy, Bảo Thù nức nở nói, “Vô Cửu ca, thật ra sư phụ rất thương yêu huynh, không chỉ đem thần tiên gân của mình cho huynh, hắn còn gạt bỏ mọi khó khăn để huynh trở thành Lang Hoa chủ môn . . . ”

Vô Cửu im lặng một lúc lâu, nhìn đứa trẻ trong ngực mình cười nói: “Đúng vậy, thử hỏi trong thiên hạ, có cha mẹ nào không thương yêu con mình.”

Bảo Thù một tay vòng qua đầu gối, một tay vuốt khuôn mặt nhỏ mập mạp của Dung Nhi.

Trong nửa năm này, nàng gầy đi rất nhiều, Dung Nhi lại béo ra không ít, trẻ con thật tốt, cho dù là chuyện gì xảy ra chuyện gì thay đổi thì chúng vẫn ngây thơ không biết.

Vô Cửu biết nàng nghĩ gì, giơ tay lên xoa mặt nàng như an ủi. Trong mắt hắn, nàng đã không còn là một đứa trẻ ngây thơ vô tri . . . Giấy dựa do dự mấy lần, lời đến khóe môi mấy lượt, hắn cuối cùng quyết định đem tâm sự đẩy sâu xuống đáy lòng.

Ra khỏi Liệt Dương Điện, hắn liếc mắt nhìn Hân Liệt đã đứng chờ đã lâu ở ngoài cửa.

“Ngươi không sợ ta vạch trần ngươi?”

“Trời đất bao la, trừ đem nàng ở Thiên Cung, ngươi còn có một nơi khác yên ổn cho nàng sao?” Hân Liệt lắc đầu một chút, giọng nói hơn ba phần buồn bã, “Nói cho nàng, chỉ khiến nàng lại cảm hận thêm một người mà thôi, cái gì cũng không thay đổi được. Huống hồ, chuyện ngươi giấu nàng đâu chỉ một hai chuyện?”

“ . . . ”

“Động tiên phía sau núi Lang Hoa sớm đã sụp đổ, thúc phụ, Già Di La, Diệu Ca cùng nhau hồi phi yên diệt . . . Hôm nay, ngươi dám nói cho nàng về thân thế của nàng sao?”

Vô Cửu vẫn không nói gì, Hân Liệt lại nói tiếp: “Thúc phụ chọn cách này, bởi vì hắn không muốn Diệu Ca tỉnh lại, hắn biết một khi Diệu Ca tỉnh lại, sự đau đớn mà nàng, thúc phụ, Già Di La phải đối mặt lớn đến mức nào. Hôm nay, chính là kết cục tốt nhất.”

Nói thật dễ nghe.

Vô Cửu cười nhạt một tiếng: “Ngươi sau cổ độc lên người Dung Nhi, giữ lại Bảo Thù mười năm, chỉ là vì muốn tốt cho nàng, đơn giản vậy sao? Hôm nay Thiên giới toàn cục không bình tĩnh, ngươi lo lắng tiên giới náo động, lại lo lắng Dạ Vi Thương Kiệt liên thủ ngươi chống đỡ không được, vì vậy, dùng mạng của Thù Nhi và Dung Nhi để uy hiếp, uy hiếp ta mà thôi.”

Hân Liệt không giải thích, chỉ bắt đầu dĩ nhiên mảy.

Vô Cửu đi về phía đám mây, nhìn xuống kỳ cảnh dưới chân, lạnh lùng nói: “Ta biết ngươi sẽ đợi Thù Nhi, cho nên ta đem nàng tạm thời giao cho ngươi. Cùng cùng đáp ứng cùng Thiên giới kết minh, nhưng ngươi cũng phải đáp ứng ta một điều kiện.”

“A?”

“Cười nàng, nhưng không được chạm vào nàng, trừ khi nàng chính miệng nói nàng yêu người.”

“Không cần người nói.”

Vô Cửu nhếch môi: “Hân Liệt, rồi sẽ có một ngày, người sẽ vì việc người làm ngày hôm nay mà phải trả giá lớn.”

Hân Liệt thông thả bước lên phía trước, cùng hân sóng vai: “Cho dù người làm gì đi nữa, thì bảo vệ Thiên giới, là trách nhiệm của ta.”

Vô Cửu không đáp, đứng ở trên mây, trong đầu hân cuộn vào hai chữ “Trách nhiệm”, không khỏi chán nản mà cười.

Vật đổi sao dời, sao mới đi lên.

Nửa năm sau, Bảo Thủ được phong làm Thủ Thiên phi. Vốn là nàng không muốn, nhưng trên Thiên Cung quy củ rất nhiều, người tới ta đi trong đó lắm lời đồn tin nhảm nổi lên bốn phía, nghĩ lại thời gian cũng chỉ còn chín năm, đợi khi Dung Nhi lớn lên làm sao có thể chịu được những lời này?

Suy nghĩ mấy ngày, nàng quyết định đồng ý.

Bởi vì chuyện nàng gả đi Vân Hải ít người thêm thường, lại có “Thêm thường” sự kiện nên người ngoài đều cho rằng Dung Nhi chính là do Hân Liệt tư sinh, hôm nay chiếu thư sắc phong ban xuống thì chắc chắn không còn ai nghi ngờ.

Dao Hân thái hậu tự nhiên không chịu, thế nhưng Hân Liệt xưa đâu bằng nay, hai mẹ con vốn có hiềm khích giết cha, nàng cũng không muốn vì vậy mà xé rách mặt nhau ra, chỉ có thể nén giận.

Ngược lại là Bích Ngưng, cực kỳ bình tĩnh. Không tranh không nháo không nói, thậm chí khi Long Vương nổi giận, nàng còn nói mấy câu giúp nàng.

Những khi rảnh rỗi, Bích Ngưng liền đến Liệt Dương Điện thăm hỏi mẹ con các nàng, tuy rằng chẳng bao giờ hoà nhã với Bảo Thủ nhưng lại cực kỳ thích Dung Nhi, mỗi khi ôm vào lòng liền không nỡ buông tay.

Thiên nô thiên tỳ lén lút nói với nàng con chồn chúc tết con gà, tiểu nha đầu bên người lo lắng không thôi, cả ngày nhắc nhở Bảo Thủ đề phòng nàng làm hại Dung Nhi. Nghe vậy, Bảo Thủ chỉ cười một tiếng, nguyên nhân trong đó, nàng hiểu rõ.

Bích Ngưng quả thật là rất yêu hân.

Phần yêu này, làm cho Bảo Thủ hổ thẹn, cũng làm cho Bảo Thủ ghen tị phát điên.

Có đôi khi nửa đêm khuya khoắt nàng từ trong ác mộng tỉnh lại, nàng sau khi thở hồng hộc, lập tức lui vào một góc tối ôm đầu khóc rống.

Nàng hối hận, tại sao khi những ngày gần nhau nàng không biết trân trọng? Tại sao khi hân ở bên cạnh thì nàng lại cảm thấy phiền phức? Giờ hân đã đi rồi, nàng mỗi ngày mỗi đêm đều nghĩ tới hân, gọi tên hân, trông mong hân . . .

Tại sao đến lúc mất đi hân, nàng mới giật mình nhận ra bản thân đã từng hạnh phúc như vậy?

Tại sao, ngày xưa khi vành tai tóc mai chạm vào nhau, những ngày vui vẻ trước đây, bây giờ, nàng mới nhận ra những điều này gọi là hạnh phúc?

Yêu, không kịp.

Hối hận, đã chậm.

45. Chương 45: Mười Năm

“Ô, Nguyệt Quế nha đầu, ngươi một mình trốn ở đây làm gì?” Đột nhiên sau lưng xuất hiện một người.

Không cần quay đầu lại nhìn, chỉ ngửi mùi rượu nàng cũng biết đó là lão tửu quỷ đầu ngõ, người này lúc nào cũng hay chuyện điên điên khùng khùng, khoe khoang mình có đôi hỏa nhãn kim tinh, nói nàng là một con chim yến gì gì đó bay lạc vào nhà dân chúng tầm thường, sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày bay lên trên trời cao.

Có thể bay lên trời cao hay không thì nàng không biết, nàng chỉ biết là nàng có thể hỏa khí tận trời.

Nguyệt Quế quảng cần câu sang một bên, cười nói: “Thức thức ngài lại uống nhiều rồi, thời gian không sớm nữa, Nguyệt Quế phải về, thức thức cũng mau trở về thôi, nếu không thăm thăm lại mắng ngài cho xem.”

Ba mươi sáu kế, chạy là thượng sách.

Tửu quỷ nhấp một ngụm rượu, đứng ở sau lưng nàng chép miệng thở dài nói, “Nguyệt Quế a, ngươi cũng không phải vật trong ao(*), nhất định có thể nhất phi trùng thiên(**)!”

(*) vật trong ao: ý nói người bình thường, tầm thường không có gì nổi bật

(**) nhất phi trùng thiên: bay một cái là lên được trời, ý nói người tài giỏi, nổi danh bla bla bla . . .

Nguyệt Quế hết ý kiến, nàng một con thỏ tinh, không thể mọc cánh được thì có thể bay được đi đâu?

Lại nói Tử Sa Thành chỉ là một thành nhỏ ở biên giới Yêu giới, không khác gì ở Nhân giới, ai cũng đều phải kiếm tiền sống qua ngày. Nhà Nguyệt Quế mở một đồ phở, chỉ là không chơi xúc xắc, đánh bài mà là chuyên tổ chức đánh nhau.

Vừa mới quẹo người vào trong hậu viện thì có người ngăn nàng lại: “Nguyệt Quế, Vân Thương hôm nay có ra sân không?”

“Không biết.” Nguyệt Quế mắt nhìn thẳng, trực tiếp đi vào, “Nếu hắn muốn kiếm tiền mua rượu thì sẽ ra sân, muốn đặt cược lên người hắn thì ngài hãy chờ đi rồi sẽ biết.”

“Vậy hắn bây giờ ở đâu?”

“Không biết, hắn nói là đi uống rượu, ngài muốn tìm hắn mời uống rượu thì cứ việc đi tìm.”

“Xú nha đầu nhà người chỉ được cái nhanh mồm nhanh miệng! Ngay cả đại gia ta cũng dám nói dối!”

“Cảm ơn đã khích lệ, đi thông thả, không tiễn!”

Nguyệt Quế thò đầu ra cong mày cười một tiếng, quay đầu lại liền đập mạnh cửa sau một cước, trong miệng phun ra mấy câu thô tục, rồi nhổ nước miếng xuống đất: “Phi, một con chồn hôi nhà người cũng cả gan muốn kết giao tình với Vân Thương nhà ta, cũng không về nhà đưa mắt vào nước tiểu mà soi gương!” (xong đoạn này mình chả biết người vừa noise huyện với Nguyệt Quế là nam hay nữ luôn ==)

Xoay mặt lại, nàng lập tức cứng người.

Hồi lâu sau, nàng mới ngượng ngùng nói: “Thế nào, ngươi hôm nay không đi uống rượu sao?”

“Ừ.”

“Tối nay muốn đánh?”

“Ừ.”

“Nhưng tối hôm nay trên trường đấu là Bắc Thành Hồ Bá, nghe nói là hắn chưa từng thua lần nào, nếu không thì chờ ngày mai đánh một ván được không?”

“Không cần, tối nay là được rồi.”

Nguyệt Quế biết nói cũng vô ích, chỉ đành chống eo nhìn lên trời, đang muốn dằn dò mấy câu thì thấy hắn đã tựa vào cây ngủ thiếp đi. Thật là, nam nhân gì mà so với heo còn tham ăn tham ngủ hơn, nhưng lại còn cần cù chăm chỉ hơn bò a! (các bạn thân mến, mình die với ngôn ngữ của Nguyệt Quế mất thôi [..])

Nguyệt Quế ngừng thở đi về phía trước, đứng ở bên chân hần, khuôn mặt hão sắc nước miếng chảy ròng ròng.

Áo vải gai thô, mái tóc màu đen rối tung, nhưng lại tỏa ra một loại khí chất sắc bén làm người khác chỉ muốn cúi bái a!

Ai nói bầu trời sẽ không thả bánh xuống ấy nhỉ, thế mà mười năm trước, bầu trời đã “thả” xuống đây nhá, lại còn “thả” trứng đầu nòng. Mẹ nàng – Mỹ Ngọc cũng chính là bà chủ đồ phường gặp ai cũng nói, một cú “rớt” này, đem đầu khuê nữ nhà nàng đập bể!

Nguyệt Quế len lén duỗi ngón tay ra, phác hoạ những đường nét trên khuôn mặt của hần, miêu tả cái cằm nhọn của hần.

Nếu như không có một vết sẹo sâu trên má trái, nếu như không có những vết sẹo như vảy cá trên má phải thì khuôn mặt hần sẽ như thế nào? Nguyệt Quế trong những năm này, mỗi khi không có chuyện gì làm thì sẽ lập tức lâm vào ảo tưởng, lấy hết tất cả tướng mạo của tất cả những mỹ nam nàng từng nhìn thấy ra so, bao gồm cả con khổng tước tinh bị bệnh tự luyện ở thành Nam ra so, cũng chẳng có ai đẹp bằng hần.

Chẳng biết tại sao, nàng chưa bao giờ nghi ngờ một điều là, hần đã từng là một mỹ nam, mà còn là đại đại đại đại đại mỹ nam!

Vân Thương đột nhiên mở mắt, con ngươi màu đen nhìn nàng: “Người xem đủ chưa? Có muốn ta cởi hết cho người xem luôn không?”

Nguyệt Quế giật mình, đặt mông ngồi xuống dưới đất, hồi lâu sau mới ngồi dậy cười hí hửng, hai cái mả trảo giương lên, một cái chạm vào ngực hần, một cái vung lên: “Không phải vội vàng như vậy, phải chờ tới đêm khuya yên tĩnh làm mới thú, còn bây giờ a, hắc hắc . . .”

Vân Thương cười nhạt một tiếng: “Không biết xấu hổ ta đã thấy nhiều, nhưng mà cái loại không biết xấu hổ như người quả thật là rất ít.”

Nguyệt Quế có chút nhục chí, nhưng suy nghĩ một chút rồi lập tức tinh thần phấn chấn nói: “Không sao a, ta chỉ ở trước mặt người không biết xấu hổ thôi, người có mặt là được, ta không có cũng không sao!”

Nhắc tới mặt, Nguyệt Quế trong lòng trầm xuống, Vân Thương cũng không nói gì đứng lên phủi đất dính trên áo.

“Ta không thích nữ nhân dịu dàng.”

“Vậy người thích dạng nữ nhân gì? Ta có thể học a!”

“Không cần, ta không thích nữ nhân.”

“Vậy người đem ta làm thành nam nhân cũng được.” Nguyệt Quế buồn bã ở sau lưng kéo kéo ống tay áo hần hần, cẩn thận a dua nịnh hót, “Tuy ta nghe nói nếu như vậy thì sẽ rất đau lòng, nhưng không sao, vì người cái gì ta cũng làm!”

Vân Thương im lặng triệt để, mặt than vụn năm cũng nữa không giữ được, chỉ có thể dừng lại quay đầu nhìn nàng: “Đại tiểu thư, ngài có thể bình thường một chút không? Ngài có biết làm như vậy sẽ khiến tiểu nhân bị áp lực rất lớn?”

“Thế nào, có phải mẹ ta lại tìm người làm phiền không?” Nguyệt Quế tức giận phất tay áo, “Không sao, không cần phải để ý bà già điên đó, cái nhà này ta mới là chủ!”

Mỹ Ngọc đang ở trong nhà ăn dưa hấu ướp lạnh, đột nhiên nghe lời này thiếu chút nữa là bị nghẹn chết, cầm lên cây mộc côn xông ra ngoài: “Tốt lắm, con nha đầu này ! Cưới nàng dâu liền quên mẹ ! Xem lão nương hôm nay thu thập người thế nào!”

Nguyệt Quế đầu “Ông” một tiếng nổ tung, hốt hoảng vừa chạy vừa kêu: “Mẹ, tại sao hôm nay ngài lại ở nhà?”

Mỹ Ngọc đuổi theo thở hồng hộc: “Thế nào, lão nương ở nhà hay không còn cần người phê chuẩn sao?”

Mắt thấy một gậy đang chuẩn bị đánh xuống, Nguyệt Quế lập tức chạy ra sau lưng Vân Thương hô cứu mạng. Không ngờ Vân Thương lại tránh sang một bên, kết quả là nàng ăn trọn một gậy này, đau đến mức nước mắt nước mũi chảy ròng ròng.

Mỹ Ngọc mí mắt giật giật, nói một hơi: “Thấy không, đây chính là nam nhân người chọn, căn bản là một con chó không quen chủ!”

Vứt cây gậy, nàng hùng hùng hổ hổ trở về phòng tiếp tục ăn dưa hấu.

Nguyệt Quế xoa hông kêu lớn: “Hắn cái này gọi là không coi mình là người ngoài! Là tôn trọng ngài, có hiểu không a?”

Quay đầu lại thận trọng liếc trộm Vân Thương, chỉ thấy hắn đứng đó hạ mắt xuống, giống như đang nhớ lại chuyện gì, mày nhíu lại thành một đường thẳng. Thâm nghĩ không tốt, nàng vội cười cười dán đi lại: “Bảo bối, người đừng tức giận, nàng. . . .”

Vân Thương cũng không thèm nhìn nàng một cái, xoay người rời đi.

Nguyệt Quế đưa ra tay dừng lại tại giữa không trung, hồi lâu sau vẫn không thu lại, cuối cùng thở dài một hơi. Mười năm chung sống, nàng hiểu rất rõ tính khí nam nhân này, có lúc nàng hi vọng mình ngốc đi một chút, không biết gì thì vẫn tốt hơn.

Chỉ cần là Vân Thương ra sân thì cục diện tuyệt đối là nghiêng về một bên.

Cho dù đối thủ là Hổ tinh xưng bá Bắc thành thì cũng đều là thua thê thảm không nở nhìn. Trong sông bạc tỷ thí, cấm dụng pháp lực để đánh cho nên không có ai có thể kháng trụ lại cách đánh như liều mạng của Vân Thương.

Nguyệt Quế cũng không lo lắng hắn thua, chỉ là đau lòng hắn lại thương mới bệnh cũ.

Vân Thương thường cầm tiền xong là đi, Nguyệt Quế cũng lập tức như mũi tên rời cung, bỏ lại cục diện rối rắm ở sông bạc lại ẹ nàng, ôm hộp thuốc đuôi theo phía sau, giống hệt như thuốc cao bôi trên da chó, muốn gỡ ra cũng không được. Lúc đầu Vân Thương cũng có kháng cự nhưng về sau tập mãi thành quen, ngay cả khi hắn chưa từng cho nàng một khuôn mặt hòa nhã thì nàng vẫn chạy theo không biết mệt.

Trong quán rượu, hắn uống rượu, nàng bôi thuốc.

Móng vuốt của Hổ tinh giống như bôi độc được, mười mấy móng vuốt cào xuống, ống tay áo loang lổ vết máu, màu bụi và thịt trộn lẫn vào nhau làm cho người ta nhìn vào là muốn nôn ra. Nguyệt Quế không thèm để ý, sau khi băng bó vết thương xong lại còn cố ý làm một cái nơ bướm thật to.

“Đại công cáo thành! Xem một chút, có đẹp không nào?” Nàng vỗ vỗ tay, rất hài lòng nhìn kiệt tác của mình.

Vân Thương đến liếc một cái cũng lười, tiếp tục uống rượu. Uống xong, đang định đứng lên rời đi thì khi vướn qua một bàn trà, nghe thấy tiếng người nói chuyện thì dừng chân lại, lông mi khẽ run lên, hắn lần nữa ngồi xuống.

“Nghe nói chưa? Thành Tây Hoàng gia tiểu nữ nhi phát lên làm phượng hoàng rồi, nàng được gả cho vương chúng ta làm trắc phi đó!”

“Chuyện như vậy có người nào không biết, ta còn nghe nói hai người bọn họ là ở Lang Hoa Sơn quen biết, chỉ tiếc cô nương kia thân phận hơi thấp cho nên không xứng với vương chúng ta. Khi vương còn là thái tử, hai người đã ở cạnh nhau rồi, hôm nay thái tử lên ngôi, nàng lập tức được ân sủng có thừa!”

“Phải không, Lang Hoa Sơn làm thật không thẹn là đệ nhất môn tu tiên môn, Chương môn đương nhiệm là Cửu Hoàng Thần Quân, cùng Thiên đế là đường huynh đệ.”

“Nói đến Thiên đế, nghe nói Thù Thiên phi cũng tới Tử Sa Thành chúng ta dự tiệc đấy.”

“Thù Thiên phi? Chính là người làm cho Thiên giới và Minh giới trở mặt thành thù, Yêu Tộc đệ nhất mỹ nhân Tiêu Bảo Thù?”

“Đúng a, nàng chính là Lang Hoa tiền chủ môn Li Diên môn hạ đệ tử, nàng và vương chúng ta, Minh giới phụ chính vương đều là sư huynh muội. Nghe nói Thù Thiên phi không chỉ dung mạo khuynh quốc khuynh thành, tính tình cũng rất dịu dàng trinh tĩnh, dưới gối còn có Thiên đế Trường Tử Điện hạ. Thiên đế đối với nàng đó là sủng ái có thừa, trong Thiên cung không ai không biết không có người không hiểu, hôm nay Thiên Hậu cũng chỉ là bày biện, một câu nói của Thù Thiên phi chính là ý trời!”

“Chuyện này ta cũng có nghe thấy, trước đây tiểu công tử nhà Đông Hải Long Vương nói năng lỗ mãng chọc giận Thiên đế, cho dù là ai cầu xin thì Thiên đế vẫn xử trọng hình. Tiểu công tử nhưng là người nhà của Thái hậu, là thân đệ đệ của Thiên Hậu, thế thì sao nào? Sau đó Thiên Hậu bảo người đi cầu Thù Thiên phi, kết quả dựng sào thấy bóng, lời bên gối vừa thối, liền đem Thiên đế cơn tức thối tan thành mây khói.”

“Ai, lần này nàng tới Tử Sa Thành chúng ta, không biết có thể nhìn thấy phương dung được không đây.”

Vân Thương vuốt chén rượu, trầm mặc, lại đột nhiên nghe Nguyệt Quế hô to gọi nhỏ: “Chư vị đại ca, không biết trong miệng các người Hoàng gia yêu nữ, khuê danh có phải gọi là Truy Huyền không a?”

“Có lẽ là thế, thường nghe Hoàng lão gia gọi là Huyền Huyền, thế nào, chẳng lẽ là Nguyệt Quế đại tiểu thư biết?”

“Không biết, chúng ta là Thành Đông, người của Thành Tây ta làm sao sẽ biết, tò mò mà thôi.”

Nguyệt Quế trở lại ngồi xuống, mặt khinh thường, nghiêng mắt nhìn lên trời.

Vân Thương lần đầu tiên mở miệng hỏi: “Thế nào? Người biết nàng?”

Nguyệt Quế “Phi” một tiếng: “Làm gì mà chỉ biết, ta và nàng còn là kẻ thù đấy.” Vung lên tay áo, nàng chỉ vào một vết sẹo cũ nói, “Khi còn bé ta và nàng là hàng xóm, thường hay đánh nhau, tiểu tiện nhân này, không hổ là chó vàng, mở miệng một cái là vừa ngoan vừa chuẩn!”

Vân Thương không khỏi cong môi, vậy cũng là thâm thù đại hận.

Nguyệt Quế càng nói càng xúc động, miệng lưỡi lưu loát tố cáo một đồng tội của nàng, cuối cùng hốt mất hồng hồng: “Người xem, nữ nhân đáng ghét thế này thế mà lại có thể gả cho vương, trở thành trắc vương phi, còn ta, một con thỏ tinh vừa ngây thơ tốt bụng lại xinh đẹp dịu dàng đoan trang đến bây giờ vẫn còn độc thân, ô ô ô.”

Vân Thương vốn là không yên lòng, kết quả nghe một câu cuối cùng lập tức bị sắc, suýt nữa phun rượu ra.

Giật giạt khoe môi, hấn cổ gắng duy trì hình tượng mặt than ngàn năm, đặt xuống một thỏi bạc vụn rồi đứng dậy ra cửa.

Nguyệt Quế thấy thế, chân lập tức đi theo sau. Còn chưa từng đi ra cửa, không cẩn thận đánh ngã một tiểu nam hài vừa đi vào, vội vươn tay ra định kéo hắn dậy.

Thế mà vừa chạm vào cánh tay hắn, tiểu nam hài lại nằm dưới đất co chân lên đạp vào bụng nàng, tức giận nói: “Nữ nhân chết tiệt, lấy bàn tay bẩn thỉu của người ra!”

46. Chương 46: Cha Và Con

Nguyệt Quế ôm bụng đau chảy nước mắt, nhìn hai thanh niên mặc áo gấm lo lắng đi tới đỡ tiểu hài nhi kia từ trên mặt đất đứng lên, run rẩy nói: “Tiểu thiếu gia, ngài có sao không? Có bị thương ở đâu không?”

Tiểu hài nhi vừa xoa mông vừa nhấc chân lên đá bọn họ mỗi người một cước: “Phế vật vô dụng! Ta nuôi các người làm gì hả!”

Hai gã người hầu sợ hãi trả lời một tiếng: “Dạ!”, Nguyệt Quế đứng ở một bên há miệng ra mà nhìn, nàng còn tưởng rằng ở Tử Sa Thành người không hiểu chuyện nàng là đệ nhất, bây giờ mới biết một đứa trẻ chưa đầy mười tuổi còn hung hăng hơn cả nàng!

Đang định mở miệng dạy dỗ hắn vài câu thì thấy tiểu hài nhi kiêu căng dùng một ngón tay chỉ vào nàng: “Đem tay phải nữ nhân này bẻ xuống cho ta!”

Nghe xong lời này, Nguyệt Quế nhin không được cười ha hả: “Tiểu tử này là con cái nhà ai vậy, cười chết lão nương rồi, ha ha!”

Nhưng rất nhanh sau đó, nàng cười không được, bởi vì một tia sáng “Vụt” một tiếng bắn về phía nàng, miệng nàng còn chưa kịp khép lại thì lập tức biến thành hình chữ “O”, tuy giật mình nhưng nàng không sợ chút nào.

Đúng như nàng nghĩ, ngay khi tia sáng cách tay nàng khoảng 0,000...01 milimet thì bị một tia sáng khác đánh tan.

Một lát sau, Vân Thương đã đứng che trước người. Nguyệt Quế đẩy hắn ra một bên, nhướn mày nhìn tiểu hài nhi: “Hừ, ngươi cho là chỉ ngươi mới có người hầu sao?” Ra sức vỗ vai Vân Thương, nàng đắc ý nói, “Bảo tiêu của lão nương đây, thế nào?”

Tiểu nam hài tức giận, nhắc chân lại người nọ một cước, trừng mắt nhìn Vân Thương nói: “Ngăn người cái gì? Còn không mau làm thịt đôi cẩu nam cẩu nữ này cho ta!”

Hai gã người hầu ai oán đưa mắt nhìn nhau, đành phải đưa tay đánh về phía Vân Thương.

Vân Thương chỉ thủ không công, bọn họ hai người cũng không tiến lại gần hắn được, khách điểm bị đánh cho gỗ bay đầy trời, ông chủ khách điểm về mặt đau khổ ngồi chồm hổm một bên nhìn.

Tiểu hài tử này không biết là có lai lịch gì nhưng chỉ nhìn quần áo trang sức là đã biết xuất thân bất phàm, phi phú bất quý mà tính khí lại nóng nảy như thế, có thể tìm hắn bắt đền sao? Hơn nữa Vân Thương, hắn nghèo rách mồng tơi cả Tử Sa Thành không người không biết, tìm bà chủ của hắn đòi được không? Đùa hoài, đại tiểu thư Tử Ngọc đồ phờng hãn chọc không nổi a!

Lại giương mắt nhìn lần nữa thì thấy hai gã người hầu đã bị Vân Thương đánh lui về phía sau.

Tiểu nam hài thấy thế không khỏi tức giận, đột nhiên giơ tay lên, đầu ngón tay tỏa ra ánh sáng màu trắng đánh về phía Nguyệt Quế, nhưng lại bị Vân Thương không biết từ nơi nào chui ra cầm lấy tay bẻ “Răng rắc” một tiếng, tiểu nam hài lập tức khóc lớn.

Buông hắn ra, Vân Thương lạnh lùng nói: “Tuổi còn nhỏ như vậy mà đã bướng bỉnh ngang ngược, ra tay độc ác, hôm nay bẻ gãy tay ngươi, coi như thay mặt cha mẹ ngươi dạy dỗ ngươi, lần sau lại làm cho gặp được thì thứ bị gãy sẽ là đầu ngươi!”

Tiểu nam hài giống như là vô cùng khiếp sợ, vừa khóc vừa trừng mắt nhìn hắn: “Ô ô ô, ngươi . . . Ngươi cũng dám nói chuyện như vậy với ta! Ngươi có biết tiểu gia ta là ai không?”

Vân Thương liếc mắt nhìn hắn một cái: “Thần tộc vương hầu công tử gia, ta đã gặp không ít, mà đánh qua cũng không thiếu.”

Nói xong, hắn kéo tay Nguyệt Quế đi, nghe thấy tiểu hài tử ở phía sau tức giận nói: “Tốt lắm, tiểu gia ta coi như ngươi có gan, ngươi tên là gì, nhất định sẽ đến báo thù!”

Vân Thương cũng không quay đầu lại: “Vân Thương, Vân trong Vân Hải, Thương trong Ly Thương.”

Vân Thương, Vân trong Vân Hải, Thương trong Ly Thương. Tiểu nam hài lẩm bẩm nhắc lại, cổ tay vừa nhắc lên một chút lại oa oa khóc lớn lên.

Hai gã người hầu mặt xanh mét, hoảng loạn nghĩ cách nổi lại tay cho hắn, nhưng vẫn không làm được, đành phải lúng túng thấp giọng nói: “Tiểu thiếu gia, chúng ta có lẽ nên về trước phủ chứ?”

Tiểu nam hài đáp hắn một cước, khóc rống nói: “Ô ô, nếu để mẹ ta thấy thì chắc chắn sẽ rất đau lòng, làm sao mà về được!”

Hoàng biệt viện.

Tiểu nam hài đẩy cửa đi vào vừa khóc vừa nói: “Yêu vương thúc thúc, ô ô, tay Bảo Dung bị gãy rồi!”

“Xảy ra chuyện gì?” Thương Kiệt vừa mới đem quyển sách xuống đã thấy Bảo Dung chạy vào ngực hắn, ra sức dụi đầu nói: “Tay Bảo Dung bị bẻ gãy rồi, bị yêu quái trong thành bẻ gãy . . . Ô ô . . .”

Thương Kiệt ngẩn người ra rồi cười nói: “Tiểu tử nhà ngươi lại ra ngoài bắt nạt người khác chứ gì?”

Không đợi Bảo Dung trả lời, hắn giơ cổ tay nhỏ quần đầy băng của hắn lên, một luồng khí màu tím tan đi, vẫn không có chút phản ứng nào.

Thương Kiệt sững sốt, kéo tay áo hắn lên, bóp thử ... Đột nhiên sắc mặt tái đi, hắn nắm chặt hai vai Bảo Dung, vội la lên: “Dung Nhi, nói cho thúc thúc, là ai đã thương ngươi? Có phải là một thúc thúc rất rất đẹp không?”

Bảo Dung vốn đã đau thì nay đau lại càng thêm đau, cái miệng nhỏ mếu đi, khóc to hơn nữa: “Không phải là một thúc thúc rất rất đẹp mà là một nam nhân rất rất xấu, trên mặt có rất nhiều vết sẹo!”

Thương Kiệt trong lòng lập tức lạnh hơn một nửa, vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi: “Là cao bằng ta, tóc trắng dài quá gối, khi cười mắt cong lên, nhìn rất giống lưu manh, đúng không?”

“Cao gần bằng yêu vương thúc thúc nhưng tóc hắn là màu xám, không phải màu trắng.”

“Đôi mắt thế nào? Có phải là nhìn rất giống mắt mèo không? Có rất nhiều màu sắc?”

“Màu xám, rất vô hồn.”

Thương Kiệt trái tim lạnh cứng lại, một hồi lâu sau mới cười khổ. Nắm tay Bảo Dung nhìn từ trên xuống một lượt nữa rồi đột nhiên nhún một cái, lại “Rắc” một tiếng, Bảo Dung đau ra một gáy mồ hôi lạnh.

Cách bẻ gãy xương người khác này khiến cho hắn nhớ tới một người đã hồn phi phách tán cách đây mười năm.

Thương Kiệt một lúc lâu mới khôi phục bình tĩnh, nâng tay áo lau nước mắt trên mặt Bảo Dung: “Được rồi được rồi, Dung Nhi ngoan, mẫu phi ngươi lúc này mới sai người đi xung quanh ngươi, nhanh đi thỉnh an nàng đi, tiện đường bảo Huyền đi mau trở về với thúc thúc.”

Bảo Dung dạ một tiếng, giơ tay chạy ra cửa. Một lát sau lại từ ngoài cửa chạy vào, nháy mắt mấy cái nói: “Yêu vương thúc thúc, tay Bảo Dung . . .”

Thương Kiệt lắc đầu cười nói: “Thúc thúc biết rồi, sẽ không nói ấu phi ngươi.”

Bảo Dung lúc này mới cười vui vẻ: “Dạ, quân tử nhất ngôn tứ mã nan truy!”

Nghe tiếng bước chân hắn càng ngày càng xa, Thương Kiệt mệt mỏi ngồi trên ghế, nhìn xà nhà đen như mực mà vành mắt hơi hơi đỏ. Lão Tứ, người có biết không, hài tử này rất giống người khi còn nhỏ, nếu như người còn sống, không biết sẽ buồn hay vui, không biết nên tự hào hay là nhục đầu, không biết là . . .

Vậy mà, hắn hôm nay lại nhận giặc làm cha.

Ánh nến chập chờn, mùi nhang Long Tiên Hương thơm ngào ngạt cả phòng, Bảo Thủ thoải mái nằm trên giường quý phi, ngón út đeo một chiếc nhẫn bằng phi thủy nhẹ nhàng trêu chọc con mèo nhỏ trắng như tuyết trong ngực, nghe Tầm Huyền cằn nhằn không ngừng, thỉnh thoảng lại cười khê một tiếng.

Nàng biết nàng ở trong Yêu Vương Cung chắc chắn là rất buồn bực, không chỉ là vì nơi đó rất nhiều quy củ mà còn là vì đây là một thế giới lực đực đầu đá không ngừng.

Tầm Huyền nói iệng đắng lưỡi khô, tay cầm cây quạt vẩy vẩy: “Nếu không phải vì Thương Kiệt sư huynh ta còn lâu mới chịu ở lại cái địa phương quỷ quái đó, cho dù chỉ là một đêm, cho dù là đầu óc ta có bị bệnh đi nữa!”

Bảo Thủ che miệng cười: “Lần trước trên thọ yến Tây Thiên Vương gặp mặt ngươi, thấy ngươi vẻ ngoài đoan trang lễ độ, còn tưởng là nha đầu nhà người đối tính, ai ngờ lại là giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời.”

Tầm Huyền trừng mắt nhìn nàng một cái, chống cằm nói: “Giao tiếp xã giao, làm bộ làm tịch là điều cơ bản nhất của lễ phép đó, người có biết không hả? Vừa vặn, ta ngược lại lại muốn hỏi người, làm sao mà người bây giờ lại giống như biến thành một người khác thế này?”

“A?” Bảo Thù buông mắt xuống, trong hốc mắt hiện lên một bóng ma, “Thay đổi chỗ nào?”

“Cái gì cũng thay đổi, gầy rồi, đẹp rồi, thông tuệ rồi, nhưng lại không hề vui vẻ một chút nào hết.” Tầm Huyền vừa nói vừa đứng dậy đi lại bên cạnh nàng nhỏ giọng nói: “Bảo Thù, người và Hân Liệt sư huynh . . . À không, Thiên đế mới đúng, bây giờ thế nào rồi?”

Bảo Thù giờ tay nâng má, miễn cưỡng nói: “Nên thế nào thì là thế đó.”

Tầm Huyền vẻ mặt suy sụp, bĩu môi nói: “Hắn đối đãi người như thế nào, cả lục giới không người nào là không biết, hơn nữa cũng đã lạy thiên địa . . .”

“Cả đời ta chỉ cùng một người đã lạy thiên địa.” Bảo Thù cắt ngang nàng, nhắm mắt nói: “Bây giờ chẳng qua là kẻ thích ứng, đợi nửa năm nữa, hàn độc trong người Dung Nhi được tẩy sạch, ta liền dẫn hắn quay về Bích Thủy Sơn.”

Tầm Huyền gãi gãi cổ con mèo, thở dài: “Nữ nhân đời này, đơn giản là muốn tìm một nơi về thật tốt, Dung Hoan sư huynh đã chết Cũng đã rời khỏi mười năm rồi, người cũng nên vì nửa đời sau bản thân mình mà suy nghĩ chứ, còn có Bảo Dung, mười năm phụ tử tình thâm, người nói xem, nó làm sao có thể bỏ được?”

Vừa nghe hai chữ kia, lông mi Bảo Thù hơi hơi rung rung. Tầm Huyền lại nói: “Huống hồ, người không phải thường nói đắc nhân ân quả thiên niên (*) sao? Đại ân của Hân Liệt sư huynh, người tính trả như thế nào? Thật ra thì chuyện người gả đi Vân Hải năm đó, trong lục giới có rất ít người biết được, tội gì để nó làm phí người một đời?”

(*) đắc nhân ân quả thiên niên: đã có ân với người thì phải trả ân lại cho người bằng nghìn năm.

Lông mi lại lần nữa run rẩy, Bảo Thù đang định mở miệng nói, giọng của Bảo Dung đã vang lên ngoài cửa, “Mẫu phi, Dung Nhi tới thỉnh an ngài đây! Dung Nhi đẩy cửa vào được không?”

Lời và dứt thì cửa cũng đã bị đẩy ra.

Bảo Dung đi lên phía trước, quỳ một chân xuống đất, nói to: “Nhi thần bái kiến mẫu phi, mẫu phi kim an.”

Nét cười lan ra trên mặt, Bảo Thù, ý bảo hắn lại đây: “Mẫu thân đã nói với người, không ở Thiên Cung thì không cần phải làm mấy thứ lễ tiết ấy.”

Bảo Dung đi lên thẳng hướng ngực nàng chui vào, nói như ông cụ non: “Phụ hoàng luôn răn dạy nhi thần, không có quy củ thì không thể nên người được.”

Bảo Thù cứng chiều sửa vạt áo cho hắn, sáng giọng nói: “Phụ hoàng nói là thánh chỉ, mẫu thân nói liền không xuôi tai rồi hả?”

“Dĩ nhiên không phải.” Bảo Dung cười hắc hắc, “Phụ hoàng nói, nam tử trị quốc tề gia bình thiên hạ, nữ tử không tài mới là đức. Bởi vậy, đối nhân xử thế tự nhiên là phải nghe phụ vương, cuộc sống thường ngày thì phải nghe theo mẫu phi.”

Bảo Thù vừa vui vừa buồn xoa đầu hắn, cười gượng nói, “Dung Nhi rất yêu phụ hoàng sao?”

Bảo Dung sững sốt ngẩn người, một lúc lâu sau mới nhú mày nói: “Mẫu phi, hắn là phụ hoàng Dung Nhi, là thần tượng của Dung Nhi, Dung Nhi tự nhiên là yêu phụ hoàng rồi.”

Len lén liếc mắt nhìn Bảo Thù một cái, hắn lại cười, kéo tay nàng làm nũng nói: “Chỉ là, người Dung Nhi thích nhất đương nhiên mẫu thân rồi! Ai cũng không thể so sánh được!”

Bảo Thù bị hắn trêu chọc bật cười, bất đắc dĩ nhéo mũi hắn.

Tầm Huyền đem Bảo Dung lôi vào bên người, cười toe toét nói: “Vậy Dung Nhi ở Thiên Cung có thích không?”

“Huyền di, ngài nói gì vậy, ở nhà mình đương nhiên là tốt rồi, làm sao lại có thể không tốt?”

“Vậy có nào bắt nạt người không? Thái hậu và Thiên hậu thế nào?”

Bảo Dung lấy tay xoa cằm ra vẻ suy nghĩ rất lung, sau đó nói: “Thái hậu gia gia rất nghiêm, nhưng phụ hoàng nói nàng thích thanh tịnh, nói Dung Nhi không cần đi thỉnh an. Còn mẫu hậu, nàng đối với Dung Nhi tự nhiên là rất tốt.”

Tầm Huyền khinh thường bĩu môi, “Nữ nhân này, chắc chắn là không có ý tốt!”

Bảo Thủ đem Dung Nhi ôm vào lòng, không đồng ý lắc đầu: “Nàng đối với ta tuy thường xuyên châm chọc khiêu khích nhưng với Dung Nhi, quả thực là rất thật tình, có lẽ là yêu ai yêu cả đường đi . . .”

Bảo Dung mắt sáng như sao, cười khanh khách nói: “Đúng vậy a, mẫu hậu và mẫu phi giống nhau yêu phụ hoàng, cho nên cũng yêu Dung Nhi.”

Bảo Thủ không khỏi nhăn mi lại, bàn tay nắm tay hắn vô thức siết chặt lại. Cổ tay Bảo Dung “rắc rắc” Một trận đau nhức, cắn môi không ừm rên ra tiếng, trong lòng lửa giận bất ngờ lại chạy lên sùng sục như bị đổ thêm vào một môi dầu sôi.

Người được lắm Vân Thương, không chính chết, chính là con trai người!

47. Chương 47: Gặp Lại

Bảo Dung nói là làm, lập tức phái người đi vào thành Đông nghe ngóng, Vân Thương và Nguyệt Quế đều là danh nhân trong thành, tùy tiện hỏi một người ra hỏi là có thể nói liên tục hơn nửa ngày cũng không hết.

“Nguyệt Quế con thô tình kia đúng là đồ không biết xấu hổ, chỉ cần là nam nhân trong thành chỉ cần coi như là có một chút sắc là lập tức bị nàng trêu ghẹo. Nhưng mười năm này vì nhờ có Vân Thương, nàng cuối cùng cũng yên phận một chút, cho nên nói, Vân Thương chính là ân nhân cứu mạng của nam nhân toàn thành a!”

“Vân Thương? Ai cũng không biết lai lịch của hắn, nghe nói mười năm trước có một tiểu nam hài sáu bảy tuổi té xỉu ở hậu viện nhà Nguyệt Quế, Nguyệt Quế tưởng đó là kẻ trộm liền đem hắn khóa trong phòng củi, vậy mà ngày thứ hai mở cửa thì biến thành Vân Thương.”

Trong một đồng câu chữ loạn xì ngầu này, Bảo Dung chỉ hiểu đúng một chuyện. Vân Thương là một kẻ độc ác, mà xương sườn mềm của hắn chính là Nguyệt Quế.

Bảo Dung tay chống eo đứng ở trên cửa sổ lầu thành Đông, nhìn về phía Tử Ngọc đồ phờ phờ hừ lạnh một tiếng. Kiều ngạo liếc mắt nhìn người hầu, hắn hỏi: “Đồ ta nói đã đi mượn từ chỗ Lão Quân?”

“Khởi bẩm đại diện hạ, chuyện ngài giao cho, thuộc hạ đã làm xong.”

Bảo Dung gật đầu, sửa lại tay áo một chút rồi phi thân xuống.

Sáng sớm, Nguyệt Quế đi ra cửa. Mấy năm nay, nàng thường đi ra khỏi thành, bởi vì trên Tử Sa Sơn ở ngoại thành Tử Sa Thành có rất nhiều Tử Tham, mà Tử Tham có thể trị những vết thương trên mặt Vân Thương.

Mặt trời vừa lên tỏa ra luồng khí nóng đỏ người, nàng biến ra một cây ô bằng giấy dầu che bớt nắng.

Dọc theo con đường mòn quanh trong núi, nàng thỉnh thoảng lại giơ tay áo lên lau mồ hôi, vừa nóng vừa mệt, đột ngột nghe thấy một tiếng hét của trẻ con vang lên rồi lại nghe thấy tiếng kêu cứu mạn

Đẩy bụi cây ra, Nguyệt Quế buồn bực, đúng là tiểu hài nhi hồn xược trong khách điếm hôm trước.

Bảo Dung nằm trên đất, khóc hoa mắt: “Tỷ tỷ cứu mạng, chân Dung Nhi bị kẹp, ô ô . . .”

Nguyệt Quế hai tay chống eo cười ha ha: “Kệ tốt lắm! Xem ra ngay cả ông trời cũng không thương người a, ha ha!” Nói xong, nàng xoay người đi, không thèm liếc mắt nhìn hấn một cái.

Bảo Dung ngăn người, đây là nữ nhân sao?

Dùng sức véo đùi mình một cái, Bảo Dung oa oa khóc lớn: “Ô ô . . . Mẫu thân, Dung Nhi không thể nhìn thấy mẫu thân nữa rồi, không thể ăn bánh trôi của mẫu thân, mẫu thân . . .”

Nguyệt Quế dừng chân lại một chút, hấn chỉ là một đứa bé, mình cần gì phải so đo với một đứa bé? Nhưng khi nhớ lại bộ dạng đáng ghét của hấn ở khách điểm hôm đó, không khỏi chán ghét, suy nghĩ một chút, nàng quay lại lạnh lùng nhìn hấn nói: “Tiểu phiến tử(*) nhà ngươi, suýt nữa thì bị người lừa, thân kiêu nhục quý(**) Đại thiếu gia làm sao lại có thể xuất hiện ở trong chốn rừng sâu núi thẳm này? Mấy con chó săn kia đâu rồi? Hừ, muốn bày trò lừa ta. Chỉ bằng người, vẫn còn non lắm!”

(*) phiến tử: tỏ ý coi thường, không để vào mắt

(**) thân kiêu nhục quý: người mềm thịt quý

Bảo Dung lại lần nữa trợn tròn mắt, đây thật là nữ nhân sao?

Ngẩn ra nhìn quên cả khóc, nhìn nàng cúi lưng xuống, đưa tay xoa hông hấn vỗ mấy cái: “Tiểu thí hài nhi, về nhà tu luyện hai năm rồi hãy đến đi! Lão nương chờ ngươi!”

Bảo Dung khuôn mặt lập tức từ trắng chuyển sang xanh, một lúc sau lại đỏ bừng, nhìn Nguyệt Quế sững sốt. Hăng giọng, Nguyệt Quế nâng người dậy xoay người muốn chạy, lại bị một cái tay nhỏ giữ lại.

Kinh ngạc cúi đầu xuống nhìn, Bảo Dung mặt đỏ như táo đỏ, ngập ngừng nói: “Ta . . . Cha ta nói . . . Cái hông điều tộc chúng ta . . . Nữ nhân không được sờ lưng tung. . .”

Nguyệt Quế khoe môi giật giật, hất tay hấn ra: “Lão nương chỉ nghe nói hông hổ không thể sờ, cha ngươi, bảo hấn tới tìm ta! Đừng nói cái hông của ngươi, cái hông của hấn ta cũng dám sờ một cái!”

Bảo Dung đứng lên, đem cái bẫy thú đá sang một bên. Cúi đầu xoắn ngón tay, xoắn a xoắn a xoắn a xoắn, nửa ngày sau mới nâng mắt lên nhìn trộm nàng một cái, rồi cúi xuống nói tiếp: “Không phải, cái hông điều tộc chúng ta rất tinh quý, có vĩ linh, cha nói, chỉ có mẫu thân và vợ mới có thể sờ . . .”

Nguyệt Quế cảm vốn đang nâng lên rất rất rất cao trong phút chốc rớt xuống rất rất rất rất thấp, nuốt nước miếng hỏi: “Ngươi mới vừa nói cái gì?”

Bảo Dung y hệt một con tôm lược, đổ từ đỉnh đầu tới lòng bàn chân, ngượng nghịu nói: “Ta đi về nói với cha ta, bảo hấn sai người đi nhà ngươi cầu hôn, cho người làm thiếp của ta.”

Nguyệt Quế ngăn người một lúc rồi sau đó lại đột nhiên ôm bụng cười nghiêng ngả.

Nàng không có nghe sai chứ? Một đứa trẻ chưa đầy mười tuổi nói muốn nàng làm vợ hấn, lại còn là làm thiếp!

Vất vả lắm mới nín cười được, Nguyệt Quế vỗ đầu hấn: “Được rồi Được rồi, tiểu tử ngươi đừng đùa nữa, muốn làm gì thì đi làm đi!”

Bảo Dung lại lần nữa giữ tay nàng lại, cong môi nói: “Ta nói thật mà, ngươi tại sao lại không tin, không biết bao nhiêu người khóc hô muốn làm thiếp của ta mà ta cũng không chịu, ngươi thật đúng là không biết điều!”

Nguyệt Quế nóng nảy, mắt thấy mặt trời càng ngày càng nắng, nếu lẳng nhẳng thêm chút nữa thì mấy cây nhân sâm oa oa cũng không còn. Không muốn mất thêm thời gian với hấn nữa, dùng sức rút tay ra, không ngờ lại loạng choạng ngã xuống đất, ai ngờ, ông trời không thương nàng, ngã trúng vào cái bẫy thú lúc này.

Nguyệt Quế lập tức hét to một tiếng thảm thiết, rằng nanh ở cái bẫy thú cắn chặt vào đùi nàng.

Bảo Dung giật mình, hai tay vội vàng kết ấn, lăm nhăm khẩu quyết.

Đúng lúc này, một đạo hàn quang chói mắt hiện lên, đánh thẳng vào ngực Bảo Dung, đem cả người hắn bay đi, nặng nề ngã xuống đất. Người hầu ẩn trong chỗ tối thấy thế ba hồn lập tức mất đi hơn hai hồn rười, hoảng hốt phi thân đi, nhưng lại không nhanh được bằng người nọ.

Chỉ thấy hắn một tay bóp chặt cổ Bảo Dung, chỉ cần dùng một chút lực, là có thể bẻ gãy cổ hắn.

Một chưởng lúc này xuống tay rất nặng, Bảo Dung lúc này đầu óc choáng váng, trước mắt toàn là ảnh chồng ảnh. Bây giờ, người nọ toát ra sát khí lạnh thấu xương làm hắn sờn tóc gáy, vô thức mở lớn hai mắt ra, cả người run lấy bầy.

Nhìn đôi mắt hạnh to đó, Vân Thương thế nhưng lại có chút mất hồn, ma xui quỷ khiến buông tay ra. Nhìn hắn ngã trên mặt đất lần nữa, đột nhiên không hiểu vì sao mí mắt lại giật giật mấy cái.

“Tiểu thiếu gia!” Người hầu ôm lấy hắn, hoảng sợ nói, “Ngài . . . Ngài có làm sao không?”

Bảo Dung trừng mắt nhìn, bất ngờ phun ra một búng máu, một từ cũng chưa kịp thốt ra đã lệch đầu ngất đi. Người hầu bị dọa sợ không nhẹ, quay đầu nhìn Vân Thương cả giận nói: “To gan lớn mật cẩu vật! Người có biết hắn là ai không hả? Nếu hắn có một chút tổn thương, người một trăm cái mạng cũng đền không được!”

Vân Thương âm thầm vận khí tháo bẫy thú đang kẹp trên chân Nguyệt Quế ra, lạnh lùng nói: “Ta mặc kệ hắn là ai đi nữa, chỉ cần lão tử muốn giết thì giết, các ngươi làm khó dễ được ta? Không muốn chết thì lập tức mang hắn cút!”

Một người hầu lửa giận cuộn cuộn định xông lên, lại bị tên còn lại nắm lấy: “Cứu thiếu gia quan trọng hơn!”

Vân Thương đưa tay đặt lên trên miệng vết thương của nàng, dần dần có máu đặc màu đen từ từ chảy ra. Nguyệt Quế toát mồ hôi lạnh, run giọng nói: “Vân Thương, không phải lỗi của đứa nhỏ này, hắn vốn không định hại ta, là ta tự mình không cẩn thận đụng vào.”

Vân Thương giật mình, với tính cách thêm mắm thêm muối của Nguyệt Quế, chịu thay người khác giải thích thì đó chính là sự thật.

Quay đầu lại, trên mặt đất đã không còn ai, không biết vì sao, trong lòng hắn lại có chút bất an.

Lấy lại bình tĩnh, hắn nói: “Người chỉ cần lo lắng mình là được rồi, đứa trẻ kia xuất thân bất phàm, ngay cả ta cũng nhìn không thấu hắn chân thân, chịu chút khổ mà thôi, không chết được.”

Nguyệt Quế đang muốn nói hắn là chim, Vân Thương đột nhiên nói: “Người thử đứng dậy đi một chút xem.”

Nguyệt Quế sửng sốt một chút, hai tay chống lên mặt đất chậm rãi đứng lên, chân vừa nhấc lên một chút đã lập tức đau cả người run run, lão đảo ngã về phía sau. Đột nhiên, eo nhỏ được một cánh tay mạnh mẽ ôm lấy, đầu “Phanh” Một tiếng ngã vào trong ngực hắn.

Tim đập loạn như hươu chạy, Nguyệt Quế “Bá” đỏ mặt.

Vân Thương khẽ đảo tay đem nàng đỡ lên lưng: “Đi trước thành Tây mua chút dược liệu, chân của người nếu không mau chữa trị thì sẽ bị phế.”

Nguyệt Quế hoảng hoảng hốt hốt, rồi cười hì hì: “Phế bỏ liền phế bỏ, nếu như phế bỏ mà sau này người ngày nào cũng công ta thế này thì cũng đáng giá.”

Vân Thương không để ý nàng, mũi chân khẽ lấy lực, hướng về phía dưới chân núi bay đi. Nguyệt Quế ôm chặt cổ hắn, khuôn mặt đỏ bừng dán trên lưng hắn, nín thở lắng nghe tiếng tim đập của hắn.

Vào thành Tây, hắn hạ xuống đất công nàng đi bộ.

Mới đi vài bước, đột nhiên nghe thấy một trận hỗn loạn phía trước, đám người nhao nhao tản ra bốn phía, bên tai tiếng vó ngựa và tiếng hí lớn càng lúc càng gần. Nguyệt Quế từ trong ngực ngất tỉnh lại, đưa mắt nhìn, thì ra là một con ngựa trắng bị kinh sợ, trên lưng mang theo một nữ tử chạy lung tung trên đường phố, đạp đến chỗ nào là nơi đó thành một đống hỗn độn.

Phía sau con ngựa trắng có rất nhiều binh tướng đuổi theo, không người dám sử dụng pháp thuật ngăn lại, có lẽ đó là một con ngựa chưa được thuần hóa mà lại đang trong tình trạng hoảng sợ.

Nguyệt Quế không bị ngựa làm cho kinh sợ nhưng Vân Thương lại kinh sợ, không sợ trời không sợ đất như Vân Thương, vậy àm lại một ngựa điên? Nếu không phải thì làm sao mà tìm hấn lại đập dồn dập như thế này?

Đang suy nghĩ, trước mắt đột nhiên loáng một cái, đợi nàng phản ứng lại, mới hiểu được là mình bị ném sang bên cạnh.

Con người mất hoảng loạn, Vân Thương làm tư thế trung bình tấn, quanh thân thả ra một lá chắn trong suốt. Con ngựa trắng kia đâm đụng vào, chân trước khuyu xuống mặt đất, dưới ảnh hưởng của lực quán tính, nữ tử trên lưng ngựa bất ngờ bị ngã về phía trước.

Liền nghe có người kêu to: “Thù Thiên phi!”

Bảo Thù sợ hãi hoa dung thất sắc, hôm nay sáng sớm Truy Huyền lôi kéo nàng đi nhìn hai con uyên ương mã, nói đây là lễ vật chúc mừng của Nam Cương tộc đưa tới, muốn cùng nàng cười cùng nhau rangọai thành giải sầu.

Vậy mà còn chưa ra khỏi thành, Truy Huyền đã bị phụ thân nàng kêu trở về. Nàng thấy cũng không sao, nên tự mình cười đi ra ngoài.

Ngay khi bị ném trên không trung, Bảo Thù bắt đầu bình tĩnh lại, không có thiên mã trối buộc, nàng an toàn hạ cánh không là vấn đề. Vận khí, nhưng lại đột nhiên cảm thấy phần eo căng thẳng, đồng thời trong lòng cũng là căng thẳng.

Cảm giác này Rất quen thuộc

Nàng hoảng hốt nhìn lên, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt kia con người đột nhiên co rút lại.

Sau khi chạm đất, Vân Thương đột nhiên buông nàng ra, khuôn mặt không chút biểu cảm, xoay người đi thẳng về phía Nguyệt Quế.

Bảo Thù ngăn người tại chỗ, bên tai thanh âm hỗn loạn vang lên: “Thù Thiên phi, ngài có làm sao không? Có bị thương không?”

Vân Thương vươn tay, Nguyệt Quế vội vàng đi lên, thuận thế bò lên trên lưng hấn. Vân Thương công nàng đi nhanh về phía trước, bước chân cùng ngày thường không giống chút nào.

Bảo Thù vươn tay lên ý bảo xung quanh im lặng, mở miệng hô: “Công tử, xin dừng bước.”

Vân Thương dừng một chút, mặc dù chưa từng quay đầu lại, bước chân có chút do dự rồi ngừng lại.

Cái miệng nhỏ nhắn của Nguyệt Quế há ra to tới mức có thể nhét vào một quả trứng gà! Nhận thức hấn mười năm, có thể khiến tên đầu gối này dừng bước, từ lúc khai thiên lập địa tới nay thì đây đúng là lần đầu tiên. Khẽ cắn môi, không khỏi quay đầu nhìn nàng: khuôn mặt trái xoan tinh xảo, mi như đại, mắt như tợ, quả nhiên là một người nhả nhận lịch sự ôn nhu, ung dung hoa lệ.

Quả đúng là Thiên phi a, loại khí chất này

Chậc chậc hai tiếng, Nguyệt Quế vô cùng chân chó cười làm lành nói: “Xin hỏi, Thiên phi nương nương ngài còn có gì phân phó?”

Bảo Thù mỉm cười: “Mới vừa rồi đa tạ vị công tử này ra tay cứu giúp, không biết công tử . . . “

“Nói nhảm không cần nhiều lời.” Vân Thương nặng nề cắt ngang nàng, cất bước tiếp tục đi về phía trước.

“Này, người hung như vậy làm gì? Người ta tốt xấu dù sao cũng là Thiên phi a, là một đại mỹ nhân nha!” Nguyệt Quế ghé vào lỗ tai hấn nhỏ giọng nói, “Chỉ là nói cảm ơn thôi, người làm gì mà như con nhím xù gai ra thế?”

Vân Thương im lặng.

Bảo Thù nhìn bóng lưng hấn có chút ngạc nhiên, trong lòng nổi lên một cảm giác chua xót khổ sở nói không được, nói không ra . . . Có chút thất vọng xoay người lại, đã thấy người hầu bên cạnh Bảo Dung hoảng hốt đánh ngựa chạy tới, quỳ xuống hoảng sợ nói:

“Khởi bẩm Thù Thiên phi, đại diện hạ bị thương nặng, bây giờ đang hôn mê bất tỉnh, Yêu Vương bệ hạ mời ngài mau mau hồi phủ!”

Bảo Thù cả người run lên, vội la lên: “Sáng sớm không phải còn tốt sao, làm sao chỉ mới chớp mắt mà đã bị thương?”

Nguyệt Quế nghe vậy thầm nghĩ không tốt, trong đầu lập tức hiện lên một khuôn mặt đỏ bừng . . . Sẽ không trùng hợp như vậy chứ? đang định nhắc nhở Vân Thương, phát hiện hắn đã dừng bước lại, sống lưng cứng ngắc.

“Thưa . . . là bị người của Tử Ngọc đồ phường thành Nam đả thương, người nọ tên là Vân Thương, Yêu Vương bệ hạ một mặt phái người đi Thiên Cung báo tin cho Thiên đế, một mặt đã bắt giữ bà chủ đồ phường . . .”

“Dung Nhi thương thế thế nào?”

“Khởi bẩm Thù Thiên phi, đại diện hạ hắn . . . Gãy ba cây xương sườn, bị thương tâm mạch, xem sắc mặt của Yêu Vương bệ hạ thì tình hình . . . hình như không được khả quan cho lắm.”

Bảo Thù lão đảo suýt ngã, đoạt lấy ngựa của, nàng lật người ngồi lên ngựa, ghì chặt cương ngựa, giờ rồi rời đi.

Nguyệt Quế bị dọa sợ ra một thân mồ hôi lạnh, bám vào bên tai Vân Thương nhỏ giọng nói: “Xong rồi xong rồi, chúng ta gặp rắc rối rồi! Đứa trẻ kia lại là trưởng tử của Thiên đế a! Vân Thương, làm sao bây giờ, mẹ bị bọn họ bắt rồi!”

Vân Thương giống như không hề nghe thấy, không nhúc nhích đứng ở đó.

Đứa trẻ kia . . . Là Bảo Dung?! Mặt trời vừa lên tỏa ra luồng khí nóng đỏ người, nàng biến ra một cây ô bằng giấy dầu che bớt nắng.

Dọc theo con đường mòn quanh trong núi, nàng thỉnh thoảng lại giơ tay áo lên lau mồ hôi, vừa nóng vừa mệt, đột ngột nghe thấy một tiếng hét của trẻ con vang lên rồi lại nghe thấy tiếng kêu cứu mạng.

Đẩy bụi cây ra, Nguyệt Quế buồn bực, đúng là tiểu hài nhi hỗn xược trong khách điểm hôm trước.

Bảo Dung nằm trên đất, khóc hoa mắt: “Tỷ tỷ cứu mạng, chân Dung Nhi bị kẹp, ô ô . . .”

Nguyệt Quế hai tay chống eo cười ha ha: “Kẹp tốt lắm! Xem ra ngay cả ông trời cũng không thương người a, ha ha!” Nói xong, nàng xoay người đi, không thèm liếc mắt nhìn hắn một cái.

Bảo Dung ngẩn người, đây là nữ nhân sao?

Dùng sức véo đùi mình một cái, Bảo Dung oa oa khóc lớn: “Ô ô . . . Mẫu thân, Dung Nhi không thể nhìn thấy mẫu thân nữa rồi, không thể ăn bánh trôi của mẫu thân, mẫu thân . . .”

Nguyệt Quế dừng chân lại một chút, hắn chỉ là một đứa bé, mình cần gì phải so đo với một đứa bé? Nhưng khi nhớ lại bộ dạng đáng ghét của hắn ở khách điểm hôm đó, không khỏi chán ghét, suy nghĩ một chút, nàng quay lại lạnh lùng nhìn hắn nói: “Tiểu phiền tử(*) nhà ngươi, suýt nữa thì bị người lừa, thân kiêu nhục quý(**) Đại thiếu gia làm sao lại có thể xuất hiện ở trong chốn rừng sâu núi thẳm này? Mấy con chó săn kia đâu rồi? Hừ, muốn bày trò lừa ta. Chỉ bằng ngươi, vẫn còn non lắm!”

(*) phiền tử: tỏ ý coi thường, không để vào mắt

(**) thân kiêu nhục quý: người mềm thịt quý

Bảo Dung lại lần nữa tròn mắt, đây thật là nữ nhân sao?

Ngẩn ra nhìn quên cả khóc, nhìn nàng cúi lưng xuống, đưa tay xoa mông hắn vỗ mấy cái: “Tiểu thí hài nhi, về nhà tu luyện hai năm rồi hãy đến đi! Lão nương chờ ngươi!”

Bảo Dung khuôn mặt lập tức từ trắng chuyển sang xanh, một lúc sau lại đỏ bừng, nhìn Nguyệt Quế sững sờ. Hăng giọng, Nguyệt Quế nâng người dậy xoay người muốn chạy, lại bị một cái tay nhỏ giữ lại.

Kinh ngạc cúi đầu xuống nhìn, Bảo Dung mặt đỏ như táo đỏ, ngập ngừng nói: “Ta . . . Cha ta nói . . . Cái mông điều tộc chúng ta . . . Nữ nhân không được sờ lưng tung. . .”

Nguyệt Quế khoe môi giật giật, hất tay hất ra: “Lão nương chỉ nghe nói mông hổ không thể sờ, cha người, bảo hấn tới tìm ta! Đừng nói cái mông của người, cái mông của hấn ta cũng dám sờ một cái!”

Bảo Dung đứng lên, đem cái bẫy thú đá sang một bên. Cúi đầu xoắn ngón tay, xoắn a xoắn a xoắn a xoắn, nửa ngày sau mới nâng mắt lên nhìn trộm nàng một cái, rồi cúi xuống nói tiếp: “Không phải, cái mông điều tộc chúng ta rất tinh quý, có vĩ linh, cha nói, chỉ có mẫu thân và vợ mới có thể sờ . . .”

Nguyệt Quế cầm vốn đang nâng lên rất rất rất cao trong phút chốc rút xuống rất rất rất rất rất thấp, nuốt nước miếng hỏi: “Người mới vừa nói cái gì?”

Bảo Dung y hệt một con tôm luộc, đỏ từ đỉnh đầu tới lòng bàn chân, ngượng ngịu nói: “Ta đi về nói với cha ta, bảo hấn sai người đi nhà người cầu hôn, cho người làm thiếp của ta.”

Nguyệt Quế ngăn người một lúc rồi sau đó lại đột nhiên ôm bụng cười nghiêng ngả.

Nàng không có nghe sai chứ? Một đứa trẻ chưa đầy mười tuổi nói muốn nàng làm vợ hấn, lại còn là làm thiếp!

Vất vả lắm mới nín cười được, Nguyệt Quế vỗ đầu hấn: “Được rồi Được rồi, tiểu rử người đừng đùa nữa, muốn làm gì thì đi làm đi!”

Bảo Dung lại lần nữa giữ tay nàng lại, cong môi nói: “Ta nói thật mà, người tại sao lại không tin, không biết bao nhiêu người khóc hô muốn làm thiếp của ta mà ta cũng không chịu, người thật đúng là không biết điều!”

Nguyệt Quế nóng nảy, mắt thấy mặt trời càng ngày càng nắng, nếu lằng nhằng thêm chút nữa thì mấy cây nhân sâm oa oa cũng không còn. Không muốn mất thêm thời gian với hấn nữa, dùng sức rút tay ra, không ngờ lại loạng choạng ngã xuống đất, ai ngờ, ông trời không thương nàng, ngã trúng vào cái bẫy thú lúc này.

Nguyệt Quế lập tức hét to một tiếng thảm thiết, răng nanh ở cái bẫy thú cắn chặt vào đùi nàng.

Bảo Dung giật mình, hai tay vội vàng kết ấn, lẩm nhẩm khẩu quyết.

Đúng lúc này, một đạo hàn quang chói mắt hiện lên, đánh thẳng vào ngực Bảo Dung, đem cả người hấn bay đi, nặng nề ngã xuống đất. Người hầu ẩn trong chỗ tối thấy thế ba hồn lập tức mất đi hơn hai hồn rưỡi, hoảng hốt phi thân đi, nhưng lại không nhanh được bằng người nọ.

Chỉ thấy hấn một tay bóp chặt cổ Bảo Dung, chỉ cần dùng một chút lực, là có thể bẻ gãy cổ hấn.

Một chớp mắt nàng xuống tay rất nặng, Bảo Dung lúc này đầu óc choáng váng, trước mắt toàn là ảnh chồng ảnh. Bây giờ, người nọ toát ra sát khí lạnh thấu xương làm hấn sởn tóc gáy, vô thức mở lớn hai mắt ra, cả người run rẩy bầy.

Nhìn đôi mắt hạnh to đó, Vân Thương thế nhưng lại có chút mất hồn, ma xui quỷ khiến buông tay ra. Nhìn hấn ngã trên mặt đất lần nữa, đột nhiên không hiểu vì sao mí mắt lại giật giật mấy cái.

“Tiểu thiếu gia!” Người hầu ôm lấy hấn, hoảng sợ nói, “Ngài . . . Ngài có làm sao không?”

Bảo Dung trừng mắt nhìn, bất ngờ phun ra một búng máu, một từ cũng chưa kịp thốt ra đã lệch đầu ngất đi. Người hầu bị dọa sợ không nhẹ, quay đầu nhìn Vân Thương cả giận nói: “To gan lớn mật cấu vật! Người có biết hấn là ai không hả? Nếu hấn có một chút tổn thương, người một trăm cái mạng cũng đền không được!”

Vân Thương âm thầm vận khí tháo bẫy thú đang kẹp trên chân Nguyệt Quế ra, lạnh lùng nói: “Ta mặc kệ hấn là ai đi nữa, chỉ cần lão tử muốn giết thì giết, các người làm khó dễ được ta? Không muốn chết thì lập tức mang hấn cút!”

Một người hầu lửa giận cuộn cuộn định xông lên, lại bị tên còn lại nắm lấy: “Cứu thiếu gia quan trọng hơn!” Vân Thương đưa tay đặt lên trên miệng vết thương của nàng, dần dần có máu đặc màu đen từ từ chảy

ra. Nguyệt Quế toát mồ hôi lạnh, run giọng nói: “Vân Thương, không phải lỗi của đứa nhỏ này, hẳn vốn không định hại ta, là ta tự mình không cẩn thận đụng vào.”

Vân Thương giật mình, với tính cách thêm mắm thêm muối của Nguyệt Quế, chịu thay người khác giải thích thì đó chính là sự thật.

Quay đầu lại, trên mặt đất đã không còn ai, không biết vì sao, trong lòng hẳn lại có chút bất an.

Lấy lại bình tĩnh, hẳn nói: “Người chỉ cần lo lắng mình là được rồi, đứa trẻ kia xuất thân bất phàm, ngay cả ta cũng nhìn không thấu hẳn chân thân, chịu chút khổ mà thôi, không chết được.”

Nguyệt Quế đang muốn nói hẳn là chim, Vân Thương đột nhiên nói: “Người thử đứng dậy đi một chút xem.”

Nguyệt Quế sửng sốt một chút, hai tay chống lên mặt đất chậm rãi đứng lên, chân vừa nhấc lên một chút đã lập tức đau cả người run run, lảo đảo ngã về phía sau. Đột nhiên, eo nhỏ được một cánh tay mạnh mẽ ôm lấy, đầu “Phanh” Một tiếng ngã vào trong ngực hẳn.

Tim đập loạn như hươu chạy, Nguyệt Quế “Bá” đỏ mặt.

Vân Thương khẽ đảo tay đem nàng đỡ lên lưng: “Đi trước thành Tây mua chút dược liệu, chân của người nếu không mau chữa trị thì sẽ bị phế.”

Nguyệt Quế hoảng hoảng hốt hốt, rồi cười hì hì: “Phế bỏ liền phế bỏ, nếu như phế bỏ mà sau này người ngày nào cũng công ta thể này thì cũng đáng giá.”

Vân Thương không để ý nàng, mũi chân khẽ lấy lực, hướng về phía dưới chân núi bay đi. Nguyệt Quế ôm chặt cổ hẳn, khuôn mặt đỏ bừng dán trên lưng hẳn, nín thở lắng nghe tiếng tim đập của hẳn.

Vào thành Tây, hẳn hạ xuống đất công nàng đi bộ.

Mới đi vài bước, đột nhiên nghe thấy một trận hỗn loạn phía trước, đám người nhao nhao tản ra bốn phía, bên tai tiếng vó ngựa và tiếng hí lớn càng lúc càng gần. Nguyệt Quế từ trong ngây ngất tỉnh lại, đưa mắt nhìn, thì ra là một con ngựa trắng bị kinh sợ, trên lưng mang theo một nữ tử chạy lung tung trên đường phố, đập đến chỗ nào là nơi đó thành một đồng hỗn loạn.

Phía sau con ngựa trắng có rất nhiều binh tướng đuổi theo, không người dám sử dụng pháp thuật ngăn lại, có lẽ đó là một con ngựa chưa được thuần hóa mà lại đang trong tình trạng hoảng sợ.

Nguyệt Quế không bị ngựa làm cho kinh sợ nhưng Vân Thương lại kinh sợ, không sợ trời không sợ đất như Vân Thương, vậy àm lại một ngựa điên? Nếu không phải thì làm sao mà tim hẳn lại đập dồn dập như thế này?

Đang suy nghĩ, trước mắt đột nhiên loáng một cái, đợi nàng phản ứng lại, mới hiểu được là mình bị ném sang bên cạnh.

Con người mất hoảng loạn, Vân Thương làm tư thế trung bình tấn, quanh thân thả ra một lá chắn trong suốt. Con ngựa trắng kia đâm đụng vào, chân trước khụy xuống mặt đất, dưới ảnh hưởng của lực quán tính, nữ tử trên lưng ngựa bất ngờ bị ngã về phía trước.

Liền nghe có người kêu to: “Thù Thiên phi!”

Bảo Thù sợ hãi hoa dung thất sắc, hôm nay sáng sớm Truy Huyền lôi kéo nàng đi nhìn hai con uyên ương mã, nói đây là lễ vật chúc mừng của Nam Cương tộc đưa tới, muốn cùng nàng cười cùng nhau rangọai thành giải sầu.

Vậy mà còn chưa ra khỏi thành, Truy Huyền đã bị phụ thân nàng kêu trở về. Nàng thấy cũng không sao, nên tự mình cười đi ra ngoài.

Ngay khi bị ném trên không trung, Bảo Thù bắt đầu bình tĩnh lại, không có thiên mã trối buộc, nàng an toàn hạ cánh không là vấn đề. Vận khí, nhưng lại đột nhiên cảm thấy phần eo căng thẳng, đồng thời trong lòng cũng là căng thẳng.

Cảm giác này Rất quen thuộc

Nàng hoảng hốt nhìn lên, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt kia con người đột nhiên co rút lại.

Sau khi chạm đất, Vân Thương đột nhiên buông nàng ra, khuôn mặt không chút biểu cảm, xoay người đi thẳng về phía Nguyệt Quế.

Bảo Thủ ngẩn người tại chỗ, bên tai thanh âm hỗn loạn vang lên: “Thù Thiên phi, ngài có làm sao không? Có bị thương không?”

Vân Thương vươn tay, Nguyệt Quế vội vàng đi lên, thuận thế bò lên trên lưng hắn. Vân Thương công nàng đi nhanh về phía trước, bước chân cùng ngày thường không giống chút nào.

Bảo Thủ vươn tay lên ý bảo xung quanh im lặng, mở miệng hô: “Công tử, xin dừng bước.”

Vân Thương dừng một chút, mặc dù chưa từng quay đầu lại, bước chân có chút do dự rồi ngừng lại.

Cái miệng nhỏ nhắn của Nguyệt Quế há ra to tới mức có thể nhét vào một quả trứng gà! Nhận thức hắn mười năm, có thể khiến tên đầu gối này dừng bước, từ lúc khai thiên lập địa tới nay thì đây đúng là lần đầu tiên. Khẽ cắn môi, không khỏi quay đầu nhìn nàng: khuôn mặt trái xoan tinh xảo, mi như đại, mắt như tợ, quả nhiên là một người nhã nhặn lịch sự ôn nhu, ung dung hoa lệ.

Quả đúng là Thiên phi a, loại khí chất này . . .

Chắc chắn hai tiếng, Nguyệt Quế vô cùng chân chó cười làm lạnh nói: “Xin hỏi, Thiên phi nương nương ngài còn có gì phân phó?”

Bảo Thủ mỉm cười: “Mới vừa rồi đa tạ vị công tử này ra tay cứu giúp, không biết công tử . . .”

“Nói nhảm không cần nhiều lời.” Vân Thương nặng nề cắt ngang nàng, cất bước tiếp tục đi về phía trước.

“Này, người hung như vậy làm gì? Người ta tốt xấu dù sao cũng là Thiên phi a, là một đại mỹ nhân nha!” Nguyệt Quế ghé vào lỗ tai hắn nhỏ giọng nói, “Chỉ là nói cảm ơn thôi, người làm gì mà như con nhím xù gai ra thế?”

Vân Thương im lặng.

Bảo Thủ nhìn bóng lưng hắn có chút ngạc nhiên, trong lòng nổi lên một cảm giác chua xót khổ sở nói không được, nói không ra . . . Có chút thất vọng xoay người lại, đã thấy người hầu bên cạnh Bảo Dung hoảng hốt đánh ngựa chạy tới, quỳ xuống hoảng sợ nói:

“Khởi bẩm Thủ Thiên phi, đại diện hạ bị thương nặng, bây giờ đang hôn mê bất tỉnh, Yêu Vương bệ hạ mời ngài mau mau hồi phủ!”

Bảo Thủ cả người run lên, vội la lên: “Sáng sớm không phải còn tốt sao, làm sao chỉ mới chớp mắt mà đã bị thương?”

Nguyệt Quế nghe vậy trầm nghĩ không tốt, trong đầu lập tức hiện lên một khuôn mặt đỏ bừng . . . Sẽ không trùng hợp như vậy chứ? đang định nhắc nhở Vân Thương, phát hiện hắn đã dừng bước lại, sống lưng cứng ngắc.

“Thưa . . . là bị người của Tử Ngọc đồ phường thành Nam đả thương, người nọ tên là Vân Thương, Yêu Vương bệ hạ một mặt phái người đi Thiên Cung báo tin cho Thiên đế, một mặt đã bắt giữ bà chủ đồ phường . . .”

“Dung Nhi thương thế thế nào?”

“Khởi bẩm Thủ Thiên phi, đại diện hạ hắn . . . Gãy ba cây xương sườn, bị thương tâm mạch, xem sắc mặt của Yêu Vương bệ hạ thì tình hình . . . hình như không được khả quan cho lắm.”

Bảo Thủ lão đạo suất ngã, đoạt lấy ngựa của, nàng lật người ngồi lên ngựa, ghì chặt cương ngựa, giơ roi rời đi.

Nguyệt Quế bị dọa sợ ra một thân mồ hôi lạnh, bám vào bên tai Vân Thương nhỏ giọng nói: “Xong rồi xong rồi, chúng ta gặp rắc rối rồi! Đứa trẻ kia lại là trưởng tử của Thiên đế a! Vân Thương, làm sao bây giờ, mẹ bị bọn họ bắt rồi!”

Vân Thương giống như không hề nghe thấy, không nhúc nhích đứng ở đó.

Đứa trẻ kia . . . Là Bảo Dung?! Mặt trời vừa lên tỏa ra luồng khí nóng đỏ người, nàng biến ra một cây ô bằng giấy dầu che bớt nắng.

Dọc theo con đường mòn quanh trong núi, nàng thỉnh thoảng lại giơ tay áo lên lau mồ hôi, vừa nóng vừa mệt, đột ngột nghe thấy một tiếng hét của trẻ con vang lên rồi lại nghe thấy tiếng kêu cứu mạng.

Đẩy bụi cây ra, Nguyệt Quế buồn bực, đúng là tiểu hài nhi hỗn xược trong khách điểm hôm trước.

Bảo Dung nằm trên đất, khóc hoa máu: “Tỷ tỷ cứu mạng, chân Dung Nhi bị kẹp, ô ô . . .”

Nguyệt Quế hai tay chống eo cười ha hả: “Kẹp tốt lắm! Xem ra ngay cả ông trời cũng không thương người a, ha ha!” Nói xong, nàng xoay người đi, không thèm liếc mắt nhìn hân một cái.

Bảo Dung ngẩn người, đây là nữ nhân sao?

Dùng sức véo đùi mình một cái, Bảo Dung oa oa khóc lớn: “Ô ô . . . Mẫu thân, Dung Nhi không thể nhìn thấy mẫu thân nữa rồi, không thể ăn bánh trôi của mẫu thân, mẫu thân . . .”

Nguyệt Quế dừng chân lại một chút, hân chỉ là một đứa bé, mình cần gì phải so đo với một đứa bé? Nhưng khi nhớ lại bộ dạng đáng ghét của hân ở khách điểm hôm đó, không khỏi chán ghét, suy nghĩ một chút, nàng quay lại lạnh lùng nhìn hân nói: “Tiểu phiến tử(*) nhà ngươi, suýt nữa thì bị người lừa, thân kiều nhục quý(**) Đại thiếu gia làm sao lại có thể xuất hiện ở trong chốn rừng sâu núi thẳm này? Mấy con chó săn kia đâu rồi? Hừ, muốn bày trò lừa ta. Chỉ bằng người, vẫn còn non lắm!”

(*) phiến tử: tỏ ý coi thường, không để vào mắt

(**) thân kiều nhục quý: người mềm thịt quý

Bảo Dung lại lần nữa trợn tròn mắt, đây thật là nữ nhân sao?

Ngẩn ra nhìn quên cả khóc, nhìn nàng cúi lưng xuống, đưa tay xoa mông hân vỗ mấy cái: “Tiểu thí hài nhi, về nhà tu luyện hai năm rồi hãy đến đi! Lão nương chờ người!”

Bảo Dung khuôn mặt lập tức từ trắng chuyển sang xanh, một lúc sau lại đỏ bừng, nhìn Nguyệt Quế sững sốt. Hăng giọng, Nguyệt Quế nâng người dậy xoay người muốn chạy, lại bị một cái tay nhỏ giữ lại.

Kinh ngạc cúi đầu xuống nhìn, Bảo Dung mặt đỏ như táo đỏ, ngập ngừng nói: “Ta . . . Cha ta nói . . . Cái mông điều tộc chúng ta . . . Nữ nhân không được sờ lưng tung. . .”

Nguyệt Quế khòe môi giật giật, hất tay hân ra: “Lão nương chỉ nghe nói mông hổ không thể sờ, cha ngươi, bảo hân tới tìm ta! Đừng nói cái mông của ngươi, cái mông của hân ta cũng dám sờ một cái!”

Bảo Dung đứng lên, đem cái bẫy thú đá sang một bên. Cúi đầu xoắn ngón tay, xoắn a xoắn a xoắn a xoắn, nửa ngày sau mới nâng mắt lên nhìn trộm nàng một cái, rồi cúi xuống nói tiếp: “Không phải, cái mông điều tộc chúng ta rất tinh quý, có vĩ linh, cha nói, chỉ có mẫu thân và vợ mới có thể sờ . . .”

Nguyệt Quế cầm vốn đang nâng lên rất rất rất cao trong phút chốc rớt xuống rất rất rất rất rất thấp, nuốt nước miếng hỏi: “Người mới vừa nói cái gì?”

Bảo Dung y hệt một con tôm luộc, đỏ từ đỉnh đầu tới lòng bàn chân, ngượng nghịu nói: “Ta đi về nói với cha ta, bảo hân sai người đi nhà ngươi cầu hôn, cho người làm thiếp của ta.”

Nguyệt Quế ngẩn người một lúc rồi sau đó lại đột nhiên ôm bụng cười nghiêng ngả.

Nàng không có nghe sai chứ? Một đứa trẻ chưa đầy mười tuổi nói muốn nàng làm vợ hân, lại còn là làm thiếp!

Vất vả lắm mới nín cười được, Nguyệt Quế vỗ đầu hân: “Được rồi Được rồi, tiểu tử ngươi đừng đùa nữa, muốn làm gì thì đi làm đi!”

Bảo Dung lại lần nữa giữ tay nàng lại, cong môi nói: “Ta nói thật mà, ngươi tại sao lại không tin, không biết bao nhiêu người khóc hô muốn làm thiếp của ta mà ta cũng không chịu, ngươi thật đúng là không biết điều!”

Nguyệt Quế nóng nảy, mắt thấy mặt trời càng ngày càng nắng, nếu lằng nhằng thêm chút nữa thì mấy cây nhân sâm oa oa cũng không còn. Không muốn mất thêm thời gian với hần nữa, dùng sức rút tay ra, không ngờ lại loạng choạng ngã xuống đất, ai ngờ, ông trời không thương nàng, ngã trúng vào cái bẫy thú lúc này.

Nguyệt Quế lập tức hét to một tiếng thảm thiết, rằng nanh ở cái bẫy thú cắn chặt vào đùi nàng.

Bảo Dung giật mình, hai tay vội vàng kết ấn, lẩm nhẩm khẩu quyết.

Đúng lúc này, một đạo hàn quang chói mắt hiện lên, đánh thẳng vào ngực Bảo Dung, đem cả người hần bay đi, nặng nề ngã xuống đất. Người hầu ẩn trong chỗ tối thấy thế ba hồn lập tức mất đi hơn hai hồn rười, hoảng hốt phi thân đi, nhưng lại không nhanh được bằng người nọ.

Chỉ thấy hần một tay bóp chặt cổ Bảo Dung, chỉ cần dùng một chút lực, là có thể bẻ gãy cổ hần.

Một chặp lúc này xuống tay rất nặng, Bảo Dung lúc này đầu óc choáng váng, trước mắt toàn là ảnh chồng ảnh. Bây giờ, người nọ toát ra sát khí lạnh thấu xương làm hần sởn tóc gáy, vô thức mở lớn hai mắt ra, cả người run rẩy bầy.

Nhìn đôi mắt hạnh to đó, Vân Thương thế nhưng lại có chút mất hồn, ma xui quỷ khiến buông tay ra. Nhìn hần ngã trên mặt đất lần nữa, đột nhiên không hiểu vì sao mí mắt lại giật giật mấy cái.

“Tiểu thiếu gia!” Người hầu ôm lấy hần, hoảng sợ nói, “Ngài . . . Ngài có làm sao không?”

Bảo Dung trừng mắt nhìn, bất ngờ phun ra một búng máu, một từ cũng chưa kịp thốt ra đã lệch đầu ngất đi. Người hầu bị dọa sợ không nhẹ, quay đầu nhìn Vân Thương cả giận nói: “To gan lớn mật cấu vật! Người có biết hần là ai không hả? Nếu hần có một chút tổn thương, người một trăm cái mạng cũng đền không được!”

Vân Thương âm thầm vận khí tháo bẫy thú đang kẹp trên chân Nguyệt Quế ra, lạnh lùng nói: “Ta mặc kệ hần là ai đi nữa, chỉ cần lão tử muốn giết thì giết, các người làm khó dễ được ta? Không muốn chết thì lập tức mang hần cút!”

Một người hầu lửa giận cuộn cuộn định xông lên, lại bị tên còn lại nắm lấy: “Cứu thiếu gia quan trọng hơn!” Vân Thương đưa tay đặt lên trên miệng vết thương của nàng, dần dần có máu đặc màu đen từ từ chảy ra. Nguyệt Quế toát mồ hôi lạnh, run giọng nói: “Vân Thương, không phải lỗi của đứa nhỏ này, hần vốn không định hại ta, là ta tự mình không cẩn thận đụng vào.”

Vân Thương giật mình, với tính cách thêm mắm thêm muối của Nguyệt Quế, chịu thay người khác giải thích thì đó chính là sự thật.

Quay đầu lại, trên mặt đất đã không còn ai, không biết vì sao, trong lòng hần lại có chút bất an.

Lấy lại bình tĩnh, hần nói: “Người chỉ cần lo lắng mình là được rồi, đứa trẻ kia xuất thân bất phàm, ngay cả ta cũng nhìn không thấu hần chân thân, chịu chút khổ mà thôi, không chết được.”

Nguyệt Quế đang muốn nói hần là chim, Vân Thương đột nhiên nói: “Người thử đứng dậy đi một chút xem.”

Nguyệt Quế sửng sốt một chút, hai tay chống lên mặt đất chậm rãi đứng lên, chân vừa nhấc lên một chút đã lập tức đau cả người run run, lão đảo ngã về phía sau. Đột nhiên, eo nhỏ được một cánh tay mạnh mẽ ôm lấy, đầu “Phanh” Một tiếng ngã vào trong ngực hần.

Tim đập loạn như hươu chạy, Nguyệt Quế “Bá” đỏ mặt.

Vân Thương khẽ đảo tay đem nàng đỡ lên lưng: “Đi trước thành Tây mua chút dược liệu, chân của người nếu không mau chữa trị thì sẽ bị phế.”

Nguyệt Quế hoảng hoảng hốt hốt, rồi cười hì hì: “Phế bỏ liền phế bỏ, nếu như phế bỏ mà sau này người ngày nào cũng công ta thế này thì cũng đáng giá.”

Vân Thương không để ý nàng, mũi chân khẽ lấy lực, hướng về phía dưới chân núi bay đi. Nguyệt Quế ôm chặt cổ hần, khuôn mặt đỏ bừng dán trên lưng hần, nín thở lắng nghe tiếng tim đập của hần.

Vào thành Tây, hần hạ xuống đất công nàng đi bộ.

Mới đi vài bước, đột nhiên nghe thấy một trận hỗn loạn phía trước, đám người nhao nhao tản ra bốn phía, bên tai tiếng vó ngựa và tiếng hí lớn càng lúc càng gần. Nguyệt Quế từ trong ngáy ngất tỉnh lại, đưa mắt nhìn, thì ra là một con ngựa trắng bị kinh sợ, trên lưng mang theo một nữ tử chạy lung tung trên đường phố, đạp đến chỗ nào là nơi đó thành một đồng hỗn độn.

Phía sau con ngựa trắng có rất nhiều binh tướng đuổi theo, không người dám sử dụng pháp thuật ngăn lại, có lẽ đó là một con ngựa chưa được thuần hóa mà lại đang trong tình trạng hoảng sợ.

Nguyệt Quế không bị ngựa làm cho kinh sợ nhưng Vân Thương lại kinh sợ, không sợ trời không sợ đất như Vân Thương, vậy àm lại một ngựa điên? Nếu không phải thì làm sao mà tìm hấn lại đạp dồn dập như thế này?

Đang suy nghĩ, trước mắt đột nhiên loáng một cái, dợt nàng phản ứng lại, mới hiểu được là mình bị ném sang bên cạnh.

Con người mắt hoảng loạn, Vân Thương làm tư thế trung bình tấn, quanh thân thả ra một lá chắn trong suốt. Con ngựa trắng kia đâm đụng vào, chân trước khụy xuống mặt đất, dưới ảnh hưởng của lực quán tính, nữ tử trên lưng ngựa bất ngờ bị ngã về phía trước.

Liền nghe có người kêu to: “Thù Thiên phi!”

Bảo Thù sợ hãi hoa dung thất sắc, hôm nay sáng sớm Truy Huyền lôi kéo nàng đi nhìn hai con uyên ương mã, nói đây là lễ vật chúc mừng của Nam Cương tộc đưa tới, muốn cùng nàng cười cùng nhau rangọa thành giải sầu.

Vậy mà còn chưa ra khỏi thành, Truy Huyền đã bị phụ thân nàng kêu trở về. Nàng thấy cũng không sao, nên tự mình cười đi ra ngoài.

Ngay khi bị ném trên không trung, Bảo Thù bắt đầu bình tĩnh lại, không có thiên mã trối buộc, nàng an toàn hạ cánh không là vấn đề. Vận khí, nhưng lại đột nhiên cảm thấy phần eo căng thẳng, đồng thời trong lòng cũng là căng thẳng.

Cảm giác này Rất quen thuộc

Nàng hoảng hốt nhìn lên, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt kia con người đột nhiên co rút lại.

Sau khi chạm đất, Vân Thương đột nhiên buông nàng ra, khuôn mặt không chút biểu cảm, xoay người đi thẳng về phía Nguyệt Quế.

Bảo Thù ngẩn người tại chỗ, bên tai thanh âm hỗn loạn vang lên: “Thù Thiên phi, ngài có làm sao không? Có bị thương không?”

Vân Thương vươn tay, Nguyệt Quế vội vàng đi lên, thuận thế bò lên trên lưng hấn. Vân Thương công nàng đi nhanh về phía trước, bước chân cùng ngày thường không giống chút nào.

Bảo Thù vươn tay lên ý bảo xung quanh im lặng, mở miệng hô: “Công tử, xin dừng bước.”

Vân Thương dừng một chút, mặc dù chưa từng quay đầu lại, bước chân có chút do dự rồi ngừng lại.

Cái miệng nhỏ nhắn của Nguyệt Quế há ra to tới mức có thể nhét vào một quả trứng gà! Nhận thức hấn mười năm, có thể khiến tên đầu gối này dừng bước, từ lúc khai thiên lập địa tới nay thì đây đúng là lần đầu tiên. Khẽ cắn môi, không khỏi quay đầu nhìn nàng: khuôn mặt trái xoan tinh xảo, mi như đại, mắt như tợ, quả nhiên là một người nhả nhận lịch sự ôn nhu, ung dung hoa lệ.

Quả đúng là Thiên phi a, loại khí chất này

Chậc chậc hai tiếng, Nguyệt Quế vô cùng chân chó cười làm lành nói: “Xin hỏi, Thiên phi nương nương ngài còn có gì phân phó?”

Bảo Thù mỉm cười: “Mới vừa rồi đa tạ vị công tử này ra tay cứu giúp, không biết công tử”

“Nói nhảm không cần nhiều lời.” Vân Thương nặng nề cắt ngang nàng, cất bước tiếp tục đi về phía trước.

“Này, người hung như vậy làm gì? Người ta tốt xấu dù sao cũng là Thiên phi a, là một đại mỹ nhân nha!” Nguyệt Quế ghé vào lỗ tai hắn nhỏ giọng nói, “Chỉ là nói cảm ơn thôi, người làm gì mà như con nhím xù gai ra thế?”

Vân Thương im lặng.

Bảo Thù nhìn bóng lưng hắn có chút ngạc nhiên, trong lòng nổi lên một cảm giác chua xót khổ sở nói không được, nói không ra . . . Có chút thất vọng xoay người lại, đã thấy người hầu bên cạnh Bảo Dung hoảng hốt đánh ngựa chạy tới, quỳ xuống hoảng sợ nói:

“Khởi bẩm Thù Thiên phi, đại diện hạ bị thương nặng, bây giờ đang hôn mê bất tỉnh, Yêu Vương bệ hạ mời ngài mau mau hồi phủ!”

Bảo Thù cả người run lên, vội la lên: “Sáng sớm không phải còn tốt sao, làm sao chỉ mới chớp mắt mà đã bị thương?”

Nguyệt Quế nghe vậy thăm nghĩ không tốt, trong đầu lập tức hiện lên một khuôn mặt đỏ bừng . . . Sẽ không trùng hợp như vậy chứ? đang định nhắc nhở Vân Thương, phát hiện hắn đã dừng bước lại, sống lưng cứng ngắc.

“Thưa . . . là bị người của Tử Ngọc đồ phường thành Nam đá thương, người nọ tên là Vân Thương, Yêu Vương bệ hạ một mặt phái người đi Thiên Cung báo tin cho Thiên đế, một mặt đã bắt giữ bà chủ đồ phường . . .”

“Dung Nhi thương thế thế nào?”

“Khởi bẩm Thù Thiên phi, đại diện hạ hắn . . . Gãy ba cây xương sườn, bị thương tâm mạch, xem sắc mặt của Yêu Vương bệ hạ thì tình hình . . . hình như không được khả quan cho lắm.”

Bảo Thù lão đảo suýt ngã, đoạt lấy ngựa của, nàng lật người ngồi lên ngựa, ghì chặt cương ngựa, giơ roi rời đi.

Nguyệt Quế bị dọa sợ ra một thân mồ hôi lạnh, bám vào bên tai Vân Thương nhỏ giọng nói: “Xong rồi xong rồi, chúng ta gặp rắc rối rồi! Đứa trẻ kia lại là trưởng tử của Thiên đế a! Vân Thương, làm sao bây giờ, mẹ bị bọn họ bắt rồi!”

Vân Thương giống như không hề nghe thấy, không nhúc nhích đứng ở đó.

Đứa trẻ kia . . . Là Bảo Dung?! Mặt trời vừa lên tỏa ra luồng khí nóng đỏ người, nàng biến ra một cây ô bằng giấy dầu che bớt nắng.

Dọc theo con đường mòn quanh trong núi, nàng thỉnh thoảng lại giơ tay áo lên lau mồ hôi, vừa nóng vừa mệt, đột ngột nghe thấy một tiếng hét của trẻ con vang lên rồi lại nghe thấy tiếng kêu cứu mạng.

Đẩy bụi cây ra, Nguyệt Quế buồn bực, đúng là tiểu hài nhi hỗn xược trong khách điểm hôm trước.

Bảo Dung nằm trên đất, khóc hoa mắt: “Tỷ tỷ cứu mạng, chân Dung Nhi bị kẹp, ô ô . . .”

Nguyệt Quế hai tay chống eo cười ha ha: “Kẹp tốt lắm! Xem ra ngay cả ông trời cũng không thương người a, ha ha!” Nói xong, nàng xoay người đi, không thèm liếc mắt nhìn hắn một cái.

Bảo Dung ngẩn người, đây là nữ nhân sao?

Dùng sức véo đùi mình một cái, Bảo Dung oa oa khóc lớn: “Ô ô . . . Mẫu thân, Dung Nhi không thể nhìn thấy mẫu thân nữa rồi, không thể ăn bánh trôi của mẫu thân, mẫu thân . . .”

Nguyệt Quế dừng chân lại một chút, hắn chỉ là một đứa bé, mình cần gì phải so đo với một đứa bé? Nhưng khi nhớ lại bộ dạng đáng ghét của hắn ở khách điểm hôm đó, không khỏi chán ghét, suy nghĩ một chút, nàng quay lại lạnh lùng nhìn hắn nói: “Tiểu phiến tử(*) nhà ngươi, suýt nữa thì bị người lừa, thân kiều nhục quý(**) Đại thiếu gia làm sao lại có thể xuất hiện ở trong chốn rừng sâu núi thẳm này? Mấy con chó săn kia đâu rồi? Hừ, muốn bày trò lừa ta. Chỉ bằng ngươi, vẫn còn non lắm!”

(*) phiến tử: tỏ ý coi thường, không để vào mắt

(**) thân kiều nhục quý: người mềm thịt quý

Bảo Dung lại lần nữa tròn tròn mắt, đây thật là nữ nhân sao?

Ngẩn ra nhìn quên cả khóc, nhìn nàng cúi lưng xuống, đưa tay xoa hông hấn vỗ mấy cái: “Tiểu thí hài nhi, về nhà tu luyện hai năm rồi hãy đến đi! Lão nương chờ người!”

Bảo Dung khuôn mặt lập tức từ trắng chuyển sang xanh, một lúc sau lại đỏ bừng, nhìn Nguyệt Quế sững sốt. Hắng giọng, Nguyệt Quế nâng người dậy xoay người muốn chạy, lại bị một cái tay nhỏ giữ lại.

Kinh ngạc cúi đầu xuống nhìn, Bảo Dung mặt đỏ như táo đỏ, ngập ngừng nói: “Ta . . . Cha ta nói . . . Cái hông điều tộc chúng ta . . . Nữ nhân không được sờ lưng tung. . .”

Nguyệt Quế khoe môi giật giật, hất tay hấn ra: “Lão nương chỉ nghe nói hông hổ không thể sờ, cha người, bảo hấn tới tìm ta! Đừng nói cái hông của người, cái hông của hấn ta cũng dám sờ một cái!”

Bảo Dung đứng lên, đem cái bẫy thú đá sang một bên. Cúi đầu xoắn ngón tay, xoắn a xoắn a xoắn a xoắn, nửa ngày sau mới nâng mắt lên nhìn trộm nàng một cái, rồi cúi xuống nói tiếp: “Không phải, cái hông điều tộc chúng ta rất tinh quý, có vĩ linh, cha nói, chỉ có mẫu thân và vợ mới có thể sờ. . .”

Nguyệt Quế cầm vốn đang nâng lên rất rất rất cao trong phút chốc rớt xuống rất rất rất rất rất thấp, nuốt nước miếng hỏi: “Người mới vừa nói cái gì?”

Bảo Dung y hệt một con tôm luộc, đỏ từ đỉnh đầu tới lòng bàn chân, ngượng nghịu nói: “Ta đi về nói với cha ta, bảo hấn sai người đi nhà người cầu hôn, cho người làm thiếp của ta.”

Nguyệt Quế ngăn người một lúc rồi sau đó lại đột nhiên ôm bụng cười nghiêng ngả.

Nàng không có nghe sai chứ? Một đứa trẻ chưa đầy mười tuổi nói muốn nàng làm vợ hấn, lại còn là làm thiếp!

Vất vả lắm mới nín cười được, Nguyệt Quế vỗ đầu hấn: “Được rồi Được rồi, tiểu tử ngươi đừng đùa nữa, muốn làm gì thì đi làm đi!”

Bảo Dung lại lần nữa giữ tay nàng lại, cong môi nói: “Ta nói thật mà, người tại sao lại không tin, không biết bao nhiêu người khóc hô muốn làm thiếp của ta mà ta cũng không chịu, người thật đúng là không biết điều!”

Nguyệt Quế nóng nảy, mắt thấy mặt trời càng ngày càng nắng, nếu lẳng nhặng thêm chút nữa thì mấy cây nhân sâm oa oa cũng không còn. Không muốn mất thêm thời gian với hấn nữa, dùng sức rút tay ra, không ngờ lại loạng choạng ngã xuống đất, ai ngờ, ông trời không thương nàng, ngã trúng vào cái bẫy thú lúc này.

Nguyệt Quế lập tức hét to một tiếng thảm thiết, răng nanh ở cái bẫy thú cắn chặt vào đùi nàng.

Bảo Dung giật mình, hai tay vội vàng kết ấn, lẩm nhẩm khẩu quyết.

Đúng lúc này, một đạo hàn quang chói mắt hiện lên, đánh thẳng vào ngực Bảo Dung, đem cả người hấn bay đi, nặng nề ngã xuống đất. Người hầu ẩn trong chỗ tối thấy thế ba hồn lập tức mất đi hơn hai hồn rưỡi, hoảng hốt phi thân đi, nhưng lại không nhanh được bằng người nọ.

Chỉ thấy hấn một tay bóp chặt cổ Bảo Dung, chỉ cần dùng một chút lực, là có thể bẻ gãy cổ hấn.

Một chớp mắt nàng xuống tay rất nặng, Bảo Dung lúc này đầu óc choáng váng, trước mắt toàn là ảnh chồng ảnh. Bây giờ, người nọ toát ra sát khí lạnh thấu xương làm hấn sồn tóc gáy, vô thức mở lớn hai mắt ra, cả người run lẩy bẩy.

Nhìn đôi mắt hạnh to đó, Vân Thương thế nhưng lại có chút mất hồn, ma xui quỷ khiến buông tay ra. Nhìn hấn ngã trên mặt đất lần nữa, đột nhiên không hiểu vì sao mí mắt lại giật giật mấy cái.

“Tiểu thiếu gia!” Người hầu ôm lấy hấn, hoảng sợ nói, “Ngài . . . Ngài có làm sao không?”

Bảo Dung trừng mắt nhìn, bất ngờ phun ra một búng máu, một từ cũng chưa kịp thốt ra đã lệch đầu ngất đi. Người hầu bị dọa sợ không nhẹ, quay đầu nhìn Vân Thương cả giận nói: “To gan lớn mật cấu vật! Người

có biết hần là ai không hả? Nếu hần có một chút tổn thương, người một trăm cái mạng cũng đền không được!”

Vân Thương âm thầm vận khí tháo bảy thú đang kẹp trên chân Nguyệt Quế ra, lạnh lùng nói: “Ta mặc kệ hần là ai đi nữa, chỉ cần lão tử muốn giết thì giết, các người làm khó dễ được ta? Không muốn chết thì lập tức mang hần cứu!”

Một người hầu lửa giận cuộn cuộn định xông lên, lại bị tên còn lại nắm lấy: “Cứu thiếu gia quan trọng hơn!” Vân Thương đưa tay đặt lên trên miệng vết thương của nàng, dần dần có máu đặc màu đen từ từ chảy ra. Nguyệt Quế toát mồ hôi lạnh, run giọng nói: “Vân Thương, không phải lỗi của đứa nhỏ này, hần vốn không định hại ta, là ta tự mình không cẩn thận đụng vào.”

Vân Thương giật mình, với tính cách thêm mắm thêm muối của Nguyệt Quế, chịu thay người khác giải thích thì đó chính là sự thật.

Quay đầu lại, trên mặt đất đã không còn ai, không biết vì sao, trong lòng hần lại có chút bất an.

Lấy lại bình tĩnh, hần nói: “Người chỉ cần lo lắng mình là được rồi, đứa trẻ kia xuất thân bất phàm, ngay cả ta cũng nhìn không thấu hần chân thân, chịu chút khổ mà thôi, không chết được.”

Nguyệt Quế đang muốn nói hần là chim, Vân Thương đột nhiên nói: “Người thử đứng dậy đi một chút xem.”

Nguyệt Quế sửng sốt một chút, hai tay chống lên mặt đất chậm rãi đứng lên, chân vừa nhấc lên một chút đã lập tức đau cả người run run, lão đảo ngă về phía sau. Đột nhiên, eo nhỏ được một cánh tay mạnh mẽ ôm lấy, đầu “Phanh” Một tiếng ngã vào trong ngực hần.

Tim đập loạn như hươu chạy, Nguyệt Quế “Bá” đỏ mặt.

Vân Thương khẽ đảo tay đem nàng đỡ lên lưng: “Đi trước thành Tây mua chút dược liệu, chân của người nếu không mau chữa trị thì sẽ bị phế.”

Nguyệt Quế hoảng hoảng hốt hốt, rồi cười hì hì: “Phế bỏ liền phế bỏ, nếu như phế bỏ mà sau này người ngày nào cũng công ta thể này thì cũng đáng giá.”

Vân Thương không để ý nàng, mũi chân khẽ lấy lực, hướng về phía dưới chân núi bay đi. Nguyệt Quế ôm chặt cổ hần, khuôn mặt đỏ bừng dán trên lưng hần, nín thở lắng nghe tiếng tim đập của hần.

Vào thành Tây, hần hạ xuống đất công nàng đi bộ.

Mới đi vài bước, đột nhiên nghe thấy một trận hỗn loạn phía trước, đám người nhao nhao tản ra bốn phía, bên tai tiếng vó ngựa và tiếng hí lớn càng lúc càng gần. Nguyệt Quế từ trong ngây ngất tỉnh lại, đưa mắt nhìn, thì ra là một con ngựa trắng bị kinh sợ, trên lưng mang theo một nữ tử chạy lung tung trên đường phố, đập đến chỗ nào là nơi đó thành một đồng hỗn loạn.

Phía sau con ngựa trắng có rất nhiều binh tướng đuổi theo, không người dám sử dụng pháp thuật ngăn lại, có lẽ đó là một con ngựa chưa được thuần hóa mà lại đang trong tình trạng hoảng sợ.

Nguyệt Quế không bị ngựa làm cho kinh sợ nhưng Vân Thương lại kinh sợ, không sợ trời không sợ đất như Vân Thương, vậy àm lại một ngựa điên? Nếu không phải thì làm sao mà tim hần lại đập dồn dập như thế này?

Đang suy nghĩ, trước mắt đột nhiên loáng một cái, đợi nàng phản ứng lại, mới hiểu được là mình bị ném sang bên cạnh.

Con người mất hoảng loạn, Vân Thương làm tư thế trung bình tấn, quanh thân thả ra một lá chắn trong suốt. Con ngựa trắng kia đâm đụng vào, chân trước khụy xuống mặt đất, dưới ảnh hưởng của lực quán tính, nữ tử trên lưng ngựa bất ngờ bị ngã về phía trước.

Liền nghe có người kêu to: “Thù Thiên phi!”

Bảo Thù sợ hãi hoa dung thất sắc, hôm nay sáng sớm Truy Huyền lôi kéo nàng đi nhìn hai con uyên ương mã, nói đây là lễ vật chúc mừng của Nam Cương tộc đưa tới, muốn cùng nàng cười cùng nhau rangọai thành giải sầu.

Vậy mà còn chưa ra khỏi thành, Truy Huyền đã bị phụ thân nàng kêu trở về. Nàng thấy cũng không sao, nên tự mình cười đi ra ngoài.

Ngay khi bị ném trên không trung, Bảo Thù bắt đầu bình tĩnh lại, không có thiên mã trối buộc, nàng an toàn hạ cánh không là vấn đề. Vận khí, nhưng lại đột nhiên cảm thấy phần eo căng thẳng, đồng thời trong lòng cũng là căng thẳng.

Cảm giác này Rất quen thuộc

Nàng hoảng hốt nhìn lên, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt kia con người đột nhiên co rút lại.

Sau khi chạm đất, Vân Thương đột nhiên buông nàng ra, khuôn mặt không chút biểu cảm, xoay người đi thẳng về phía Nguyệt Quế.

Bảo Thù ngẩn người tại chỗ, bên tai thanh âm hỗn loạn vang lên: “Thù Thiên phi, ngài có làm sao không? Có bị thương không?”

Vân Thương vươn tay, Nguyệt Quế vội vàng đi lên, thuận thế bò lên trên lưng hắn. Vân Thương công nàng đi nhanh về phía trước, bước chân cùng ngày thường không giống chút nào.

Bảo Thù vươn tay lên ý bảo xung quanh im lặng, mở miệng hô: “Công tử, xin dừng bước.”

Vân Thương dừng một chút, mặc dù chưa từng quay đầu lại, bước chân có chút do dự rồi ngừng lại.

Cái miệng nhỏ nhắn của Nguyệt Quế há ra to tới mức có thể nhét vào một quả trứng gà! Nhận thức hẳn mười năm, có thể khiến tên đầu gối này dừng bước, từ lúc khai thiên lập địa tới nay thì đây đúng là lần đầu tiên. Khẽ cắn môi, không khỏi quay đầu nhìn nàng: khuôn mặt trái xoan tinh xảo, mi như đại, mắt như tợ, quả nhiên là một người nhã nhặn lịch sự ôn nhu, ung dung hoa lệ.

Quả đúng là Thiên phi a, loại khí chất này

Chắc chắc hai tiếng, Nguyệt Quế vô cùng chân chó cười lạnh nói: “Xin hỏi, Thiên phi nương nương ngài còn có gì phân phó?”

Bảo Thù mỉm cười: “Mới vừa rồi đa tạ vị công tử này ra tay cứu giúp, không biết công tử . . . “

“Nói nhảm không cần nhiều lời.” Vân Thương nặng nề cắt ngang nàng, cất bước tiếp tục đi về phía trước.

“Này, người hung như vậy làm gì? Người ta tốt xấu dù sao cũng là Thiên phi a, là một đại mỹ nhân nha!” Nguyệt Quế ghé vào lỗ tai hắn nhỏ giọng nói, “Chỉ là nói cảm ơn thôi, người làm gì mà như con nhím xù gai ra thế?”

Vân Thương im lặng.

Bảo Thù nhìn bóng lưng hắn có chút ngạc nhiên, trong lòng nổi lên một cảm giác chua xót khổ sở nói không được, nói không ra . . . Có chút thất vọng xoay người lại, đã thấy người hầu bên cạnh Bảo Dung hoảng hốt đánh ngựa chạy tới, quỳ xuống hoảng sợ nói:

“Khởi bẩm Thù Thiên phi, đại diện hạ bị thương nặng, bây giờ đang hôn mê bất tỉnh, Yêu Vương bệ hạ mời ngài mau mau hồi phủ!”

Bảo Thù cả người run lên, vội la lên: “Sáng sớm không phải còn tốt sao, làm sao chỉ mới chớp mắt mà đã bị thương?”

Nguyệt Quế nghe vậy trầm nghĩ không tốt, trong đầu lập tức hiện lên một khuôn mặt đỏ bừng . . . Sẽ không trùng hợp như vậy chứ? đang định nhắc nhở Vân Thương, phát hiện hắn đã dừng bước lại, sống lưng cứng ngắc.

“Thưa . . . là bị người của Tử Ngọc đồ phường thành Nam đả thương, người nọ tên là Vân Thương, Yêu Vương bệ hạ một mặt phái người đi Thiên Cung báo tin cho Thiên đế, một mặt đã bắt giữ bà chủ đồ phường . . .”

“Dung Nhi thương thế thế nào?”

“Khởi bẩm Thù Thiên phi, đại diện hạ hần . . . Gãy ba cây xương sườn, bị thương tâm mạch, xem sắc mặt của Yêu Vương bệ hạ thì tình hình . . . hình như không được khả quan cho lắm.”

Bảo Thủ lão đảo suýt ngã, đoạt lấy ngựa của, nàng lật người ngồi lên ngựa, ghì chặt cương ngựa, gíơ ròi rời đi.

Nguyệt Quế bị dọa sợ ra một thân mồ hôi lạnh, bám vào bên tai Vân Thương nhỏ giọng nói: “Xong rồi xong rồi, chúng ta gặp rắc rối rồi! Đứa trẻ kia lại là trưởng tử của Thiên đế a! Vân Thương, làm sao bây giờ, mẹ bị bọn họ bắt rồi!”

Vân Thương giống như không hề nghe thấy, không nhúc nhích đứng ở đó.

Đứa trẻ kia . . . Là Bảo Dung?! Mặt trời vừa lên tỏa ra luồng khí nóng đỏ người, nàng biến ra một cây ô bằng giấy dầu che bớt nắng.

Dọc theo con đường mòn quanh trong núi, nàng thỉnh thoảng lại gíơ tay áo lên lau mồ hôi, vừa nóng vừa mệt, đột ngột nghe thấy một tiếng hét của trẻ con vang lên rồi lại nghe thấy tiếng kêu cứu mạng.

Đẩy bụi cây ra, Nguyệt Quế buồn bực, đúng là tiểu hài nhi hỗn xược trong khách điểm hôm trước.

Bảo Dung nằm trên đất, khóc hoa đái: “Tỷ tỷ cứu mạng, chân Dung Nhi bị kẹp, ô ô . . .”

Nguyệt Quế hai tay chống eo cười ha hả: “Kẹp tốt lắm! Xem ra ngay cả ông trời cũng không thương người a, ha ha!” Nói xong, nàng xoay người đi, không thèm liếc mắt nhìn hần một cái.

Bảo Dung ngẩn người, đây là nữ nhân sao?

Dùng sức véo đùi mình một cái, Bảo Dung oa oa khóc lớn: “Ô ô . . . Mẫu thân, Dung Nhi không thể nhìn thấy mẫu thân nữa rồi, không thể ăn bánh trôi của mẫu thân, mẫu thân . . .”

Nguyệt Quế dừng chân lại một chút, hần chỉ là một đứa bé, mình cần gì phải so đo với một đứa bé? Nhưng khi nhớ lại bộ dạng đáng ghét của hần ở khách điểm hôm đó, không khỏi chán ghét, suy nghĩ một chút, nàng quay lại lạnh lùng nhìn hần nói: “Tiểu phiến tử(*) nhà ngươi, suýt nữa thì bị người lừa, thân kiều nhục quý(**) Đại thiếu gia làm sao lại có thể xuất hiện ở trong chốn rừng sâu núi thẳm này? Mấy con chó săn kia đâu rồi? Hừ, muốn bày trò lừa ta. Chỉ bằng người, vẫn còn non lắm!”

(*) phiến tử: tỏ ý coi thường, không để vào mắt

(**) thân kiều nhục quý: người mềm thịt quý

Bảo Dung lại lần nữa trợn tròn mắt, đây thật là nữ nhân sao?

Ngẩn ra nhìn quên cả khóc, nhìn nàng cúi lưng xuống, đưa tay xoa mông hần vỗ mấy cái: “Tiểu thí hài nhi, về nhà tu luyện hai năm rồi hãy đến đi! Lão nương chờ người!”

Bảo Dung khuôn mặt lập tức từ trắng chuyển sang xanh, một lúc sau lại đỏ bừng, nhìn Nguyệt Quế sừng sốt. Hăng giọng, Nguyệt Quế nâng người dậy xoay người muốn chạy, lại bị một cái tay nhỏ giữ lại.

Kinh ngạc cúi đầu xuống nhìn, Bảo Dung mặt đỏ như táo đỏ, ngập ngừng nói: “Ta . . . Cha ta nói . . . Cái mông điều tộc chúng ta . . . Nữ nhân không được sờ lưng tung. . .”

Nguyệt Quế khóe môi giật giật, hất tay hần ra: “Lão nương chỉ nghe nói mông hổ không thể sờ, cha ngươi, bảo hần tới tìm ta! Đừng nói cái mông của ngươi, cái mông của hần ta cũng dám sờ một cái!”

Bảo Dung đứng lên, đem cái bày thú đá sang một bên. Cúi đầu xoắn ngón tay, xoắn a xoắn a xoắn a xoắn, nửa ngày sau mới nâng mắt lên nhìn trộm nàng một cái, rồi cúi xuống nói tiếp: “Không phải, cái mông điều tộc chúng ta rất tinh quý, có vĩ linh, cha nói, chỉ có mẫu thân và vợ mới có thể sờ . . .”

Nguyệt Quế cảm vốn đang nâng lên rất rất rất cao trong phút chốc rớt xuống rất rất rất rất thấp, nuốt nước miếng hỏi: “Người mới vừa nói cái gì?”

Bảo Dung y hệt một con tôm luộc, đỏ từ đỉnh đầu tới lòng bàn chân, ngượng nghịu nói: “Ta đi về nói với cha ta, bảo hần sai người đi nhà người cầu hôn, cho người làm thiếp của ta.”

Nguyệt Quế ngẩn người một lúc rồi sau đó lại đột nhiên ôm bụng cười nghiêng ngả.

Nàng không có nghe sai chứ? Một đứa trẻ chưa đầy mười tuổi nói muốn nàng làm vợ hắn, lại còn là làm thiếp!

Vất vả lắm mới nín cười được, Nguyệt Quế vỗ đầu hắn: “Được rồi Được rồi, tiểu tử ngươi đừng đùa nữa, muốn làm gì thì đi làm đi!”

Bảo Dung lại lần nữa giữ tay nàng lại, cong môi nói: “Ta nói thật mà, ngươi tại sao lại không tin, không biết bao nhiêu người khóc hô muốn làm thiếp của ta mà ta cũng không chịu, ngươi thật đúng là không biết điều!”

Nguyệt Quế nóng nảy, mắt thấy mặt trời càng ngày càng nắng, nếu lằng nhằng thêm chút nữa thì mấy cây nhân sâm oa oa cũng không còn. Không muốn mất thêm thời gian với hắn nữa, dùng sức rút tay ra, không ngờ lại loạng choạng ngã xuống đất, ai ngờ, ông trời không thương nàng, ngã trúng vào cái bẫy thú lúc này.

Nguyệt Quế lập tức hét to một tiếng thảm thiết, răng nanh ở cái bẫy thú cắn chặt vào đùi nàng.

Bảo Dung giật mình, hai tay vội vàng kết ấn, lẩm nhẩm khẩu quyết.

Đúng lúc này, một đạo hàn quang chói mắt hiện lên, đánh thẳng vào ngực Bảo Dung, đem cả người hắn bay đi, nặng nề ngã xuống đất. Người hầu ẩn trong chỗ tối thấy thế ba hồn lập tức mất đi hơn hai hồn rưỡi, hoảng hốt phi thân đi, nhưng lại không nhanh được bằng người nọ.

Chỉ thấy hắn một tay bóp chặt cổ Bảo Dung, chỉ cần dùng một chút lực, là có thể bẻ gãy cổ hắn.

Một chớp mắt nàng xuống tay rất nặng, Bảo Dung lúc này đầu óc choáng váng, trước mắt toàn là ảnh chồng ảnh. Bây giờ, người nọ toát ra sát khí lạnh thấu xương làm hắn sờn tóc gáy, vô thức mở lớn hai mắt ra, cả người run rẩy bầy.

Nhìn đôi mắt hạnh to đó, Vân Thương thế nhưng lại có chút mất hồn, ma xui quỷ khiến buông tay ra. Nhìn hắn ngã trên mặt đất lần nữa, đột nhiên không hiểu vì sao mí mắt lại giật giật mấy cái.

“Tiểu thiếu gia!” Người hầu ôm lấy hắn, hoảng sợ nói, “Ngài . . . Ngài có làm sao không?”

Bảo Dung trừng mắt nhìn, bất ngờ phun ra một búng máu, một từ cũng chưa kịp thốt ra đã lệch đầu ngất đi. Người hầu bị dọa sợ không nhẹ, quay đầu nhìn Vân Thương cả giận nói: “To gan lớn mật cấu vật! Người có biết hắn là ai không hả? Nếu hắn có một chút tổn thương, ngươi một trăm cái mạng cũng đền không được!”

Vân Thương âm thầm vận khí tháo bẫy thú đang kẹp trên chân Nguyệt Quế ra, lạnh lùng nói: “Ta mặc kệ hắn là ai đi nữa, chỉ cần lão tử muốn giết thì giết, các ngươi làm khó dễ được ta? Không muốn chết thì lập tức mang hắn cút!”

Một người hầu lửa giận cuộn cuộn định xông lên, lại bị tên còn lại nắm lấy: “Cứu thiếu gia quan trọng hơn!” Vân Thương đưa tay đặt lên trên miệng vết thương của nàng, dần dần có máu đặc màu đen từ từ chảy ra. Nguyệt Quế toát mồ hôi lạnh, run giọng nói: “Vân Thương, không phải lỗi của đứa nhỏ này, hắn vốn không định hại ta, là ta tự mình không cẩn thận đụng vào.”

Vân Thương giật mình, với tính cách thêm mắm thêm muối của Nguyệt Quế, chịu thay người khác giải thích thì đó chính là sự thật.

Quay đầu lại, trên mặt đất đã không còn ai, không biết vì sao, trong lòng hắn lại có chút bất an.

Lấy lại bình tĩnh, hắn nói: “Ngươi chỉ cần lo lắng mình là được rồi, đứa trẻ kia xuất thân bất phàm, ngay cả ta cũng nhìn không thấu hắn chân thân, chịu chút khổ mà thôi, không chết được.”

Nguyệt Quế đang muốn nói hắn là chim, Vân Thương đột nhiên nói: “Ngươi thử đứng dậy đi một chút xem.”

Nguyệt Quế sửng sốt một chút, hai tay chống lên mặt đất chậm rãi đứng lên, chân vừa nhấc lên một chút đã lập tức đau cả người run run, lão đảo ngã về phía sau. Đột nhiên, eo nhỏ được một cánh tay mạnh mẽ ôm lấy, đầu “Phanh” Một tiếng ngã vào trong ngực hắn.

Tim đập loạn như hươu chạy, Nguyệt Quế “Bá” đỏ mặt.

Vân Thương khê đảo tay đem nạng đỡ lên lưng: “Đi trước thành Tây mua chút được liệu, chân của người nếu không mau chữa trị thì sẽ bị phế.”

Nguyệt Quế hoảng hoảng hốt hốt, rồi cười hì hì: “Phế bỏ liền phế bỏ, nếu như phế bỏ mà sau này người ngày nào cũng công ta thể này thì cũng đáng giá.”

Vân Thương không để ý nạng, mũi chân khê lấy lực, hướng về phía dưới chân núi bay đi. Nguyệt Quế ôm chặt cổ hắn, khuôn mặt đỏ bừng dán trên lưng hắn, nín thở lắng nghe tiếng tim đập của hắn.

Vào thành Tây, hắn hạ xuống đất công nạng đi bộ.

Mới đi vài bước, đột nhiên nghe thấy một trận hỗn loạn phía trước, đám người nhao nhao tản ra bốn phía, bên tai tiếng vó ngựa và tiếng hí lớn càng lúc càng gần. Nguyệt Quế từ trong ngực ngất tỉnh lại, đưa mắt nhìn, thì ra là một con ngựa trắng bị kinh sợ, trên lưng mang theo một nữ tử chạy lung tung trên đường phố, đạp đến chỗ nào là nơi đó thành một đồng hỗn độn.

Phía sau con ngựa trắng có rất nhiều binh tướng đuổi theo, không người dám sử dụng pháp thuật ngăn lại, có lẽ đó là một con ngựa chưa được thuần hóa mà lại đang trong tình trạng hoảng sợ.

Nguyệt Quế không bị ngựa làm cho kinh sợ nhưng Vân Thương lại kinh sợ, không sợ trời không sợ đất như Vân Thương, vậy àm lại một ngựa điên? Nếu không phải thì làm sao mà tìm hắn lại đạp dồn dập như thế này?

Đang suy nghĩ, trước mắt đột nhiên loáng một cái, đợi nàng phản ứng lại, mới hiểu được là mình bị ném sang bên cạnh.

Con người mất hoảng loạn, Vân Thương làm tư thế trung bình tấn, quanh thân thả ra một lá chắn trong suốt. Con ngựa trắng kia đâm đụng vào, chân trước khụy xuống mặt đất, dưới ảnh hưởng của lực quán tính, nữ tử trên lưng ngựa bất ngờ bị ngã về phía trước.

Liền nghe có người kêu to: “Thù Thiên phi!”

Bảo Thù sợ hãi hoa dung thất sắc, hôm nay sáng sớm Truy Huyền lôi kéo nàng đi nhìn hai con uyên ương mã, nói đây là lễ vật chúc mừng của Nam Cương tộc đưa tới, muốn cùng nàng cười cùng nhau rangọa thành giải sầu.

Vậy mà còn chưa ra khỏi thành, Truy Huyền đã bị phụ thân nàng kêu trở về. Nàng thấy cũng không sao, nên tự mình cười đi ra ngoài.

Ngay khi bị ném trên không trung, Bảo Thù bắt đầu bình tĩnh lại, không có thiên mã trối buộc, nàng an toàn hạ cánh không là vấn đề. Vận khí, nhưng lại đột nhiên cảm thấy phần eo căng thẳng, đồng thời trong lòng cũng là căng thẳng.

Cảm giác này Rất quen thuộc

Nàng hoảng hốt nhìn lên, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt kia con người đột nhiên co rút lại.

Sau khi chạm đất, Vân Thương đột nhiên buông nàng ra, khuôn mặt không chút biểu cảm, xoay người đi thẳng về phía Nguyệt Quế.

Bảo Thù ngẩn người tại chỗ, bên tai thanh âm hỗn loạn vang lên: “Thù Thiên phi, ngài có làm sao không? Có bị thương không?”

Vân Thương vươn tay, Nguyệt Quế vội vàng đi lên, thuận thế bò lên trên lưng hắn. Vân Thương công nàng đi nhanh về phía trước, bước chân cùng ngày thường không giống chút nào.

Bảo Thù vươn tay lên ý bảo xung quanh im lặng, mở miệng hô: “Công tử, xin dừng bước.”

Vân Thương dừng một chút, mặc dù chưa từng quay đầu lại, bước chân có chút do dự rồi ngừng lại.

Cái miệng nhỏ nhắn của Nguyệt Quế há ra to tới mức có thể nhét vào một quả trứng gà. Nhận thức hắn mười năm, có thể khiến tên đầu gối này dừng bước, từ lúc khai thiên lập địa tới nay thì đây đúng là lần đầu tiên. Khê cắn môi, không khỏi quay đầu nhìn nàng: khuôn mặt trái xoan tinh xảo, mi như đại, mắt như tợ, quả nhiên là một người nhã nhặn lịch sự ôn nhu, ung dung hoa lệ.

Quả đúng là Thiên phi a, loại khí chất này . . .

Chậc chậc hai tiếng, Nguyệt Quế vô cùng chân chó cười làm lành nói: “Xin hỏi, Thiên phi nương nương ngài còn có gì phân phó?”

Bảo Thủ mỉm cười: “Mới vừa rồi đa tạ vị công tử này ra tay cứu giúp, không biết công tử . . .”

“Nói nhảm không cần nhiều lời.” Vân Thương nặng nề cắt ngang nàng, cất bước tiếp tục đi về phía trước.

“Này, người hung như vậy làm gì? Người ta tốt xấu dù sao cũng là Thiên phi a, là một đại mỹ nhân nha!” Nguyệt Quế ghé vào lỗ tai hắn nhỏ giọng nói, “Chỉ là nói cảm ơn thôi, người làm gì mà như con nhím xù gai ra thế?”

Vân Thương im lặng.

Bảo Thủ nhìn bóng lưng hắn có chút ngạc nhiên, trong lòng nổi lên một cảm giác chua xót khổ sở nói không được, nói không ra . . . Có chút thất vọng xoay người lại, đã thấy người hầu bên cạnh Bảo Dung hoảng hốt đánh ngựa chạy tới, quỳ xuống hoảng sợ nói:

“Khởi bẩm Thủ Thiên phi, đại diện hạ bị thương nặng, bây giờ đang hôn mê bất tỉnh, Yêu Vương bệ hạ mời ngài mau mau hồi phủ!”

Bảo Thủ cả người run lên, vội la lên: “Sáng sớm không phải còn tốt sao, làm sao chỉ mới chớp mắt mà đã bị thương?”

Nguyệt Quế nghe vậy thăm nghĩ không tốt, trong đầu lập tức hiện lên một khuôn mặt đỏ bừng . . . Sẽ không trùng hợp như vậy chứ? đang định nhắc nhở Vân Thương, phát hiện hắn đã dừng bước lại, sống lưng cứng ngắc.

“Thưa . . . là bị người của Tử Ngọc đồ phường thành Nam đả thương, người nọ tên là Vân Thương, Yêu Vương bệ hạ một mặt phái người đi Thiên Cung báo tin cho Thiên đế, một mặt đã bắt giữ bà chủ đồ phường . . .”

“Dung Nhi thương thế thế nào?”

“Khởi bẩm Thủ Thiên phi, đại diện hạ hân . . . Gãy ba cây xương sườn, bị thương tâm mạch, xem sắc mặt của Yêu Vương bệ hạ thì tình hình . . . hình như không được khả quan cho lắm.”

Bảo Thủ lão đạo suýt ngã, đoạt lấy ngựa của, nàng lật người ngồi lên ngựa, ghì chặt cương ngựa, giơ roi rời đi.

Nguyệt Quế bị dọa sợ ra một thân mồ hôi lạnh, bám vào bên tai Vân Thương nhỏ giọng nói: “Xong rồi xong rồi, chúng ta gặp rắc rối rồi! Đứa trẻ kia lại là trưởng tử của Thiên đế a! Vân Thương, làm sao bây giờ, mẹ bị bọn họ bắt rồi!”

Vân Thương giống như không hề nghe thấy, không nhúc nhích đứng ở đó.

Đứa trẻ kia . . . Là Bảo Dung?! Mặt trời vừa lên tỏa ra luồng khí nóng đỏ người, nàng biến ra một cây ô bằng giấy dầu che bớt nắng.

Dọc theo con đường mòn quanh trong núi, nàng thỉnh thoảng lại giơ tay áo lên lau mồ hôi, vừa nóng vừa mệt, đột ngột nghe thấy một tiếng hét của trẻ con vang lên rồi lại nghe thấy tiếng kêu cứu mạng.

Đẩy bụi cây ra, Nguyệt Quế buồn bực, đúng là tiểu hài nhi hồn xược trong khách điểm hôm trước.

Bảo Dung nằm trên đất, khóc hoa mắt: “Tỷ tỷ cứu mạng, chân Dung Nhi bị kẹp, ô ô . . .”

Nguyệt Quế hai tay chống eo cười ha ha: “Kẹp tốt lắm! Xem ra ngay cả ông trời cũng không thương người a, ha ha!” Nói xong, nàng xoay người đi, không thèm liếc mắt nhìn hắn một cái.

Bảo Dung ngẩn người, đây là nữ nhân sao?

Dùng sức véo đùi mình một cái, Bảo Dung oa oa khóc lớn: “Ô ô . . . Mẫu thân, Dung Nhi không thể nhìn thấy mẫu thân nữa rồi, không thể ăn bánh trôi của mẫu thân, mẫu thân . . .”

Nguyệt Quế dừng chân lại một chút, hẳn chỉ là một đứa bé, mình cần gì phải so đo với một đứa bé? Nhưng khi nhớ lại bộ dạng đáng ghét của hắn ở khách điểm hôm đó, không khỏi chán ghét, suy nghĩ một chút, nàng quay lại lạnh lùng nhìn hắn nói: “Tiểu phiến tử(*) nhà ngươi, suýt nữa thì bị ngươi lừa, thân kiều nhục quý(**) Đại thiếu gia làm sao lại có thể xuất hiện ở trong chốn rừng sâu núi thẳm này? Mấy con chó săn kia đâu rồi? Hừ, muốn bày trò lừa ta. Chỉ bằng ngươi, vẫn còn non lắm!”

(*) phiến tử: tỏ ý coi thường, không để vào mắt

(**) thân kiều nhục quý: người mềm thịt quý

Bảo Dung lại lần nữa tròn tròn mắt, đây thật là nữ nhân sao?

Ngẩn ra nhìn quên cả khóc, nhìn nàng cúi lưng xuống, đưa tay xoa hông hắn vỗ mấy cái: “Tiểu thí hài nhi, về nhà tu luyện hai năm rồi hãy đến đi! Lão nương chờ ngươi!”

Bảo Dung khuôn mặt lập tức từ trắng chuyển sang xanh, một lúc sau lại đỏ bừng, nhìn Nguyệt Quế sững sốt. Hắng giọng, Nguyệt Quế nâng người dậy xoay người muốn chạy, lại bị một cái tay nhỏ giữ lại.

Kinh ngạc cúi đầu xuống nhìn, Bảo Dung mặt đỏ như táo đỏ, ngập ngừng nói: “Ta . . . Cha ta nói . . . Cái mông điều tộc chúng ta . . . Nữ nhân không được sờ lưng tung. . .”

Nguyệt Quế khoe môi giật giật, hất tay hắn ra: “Lão nương chỉ nghe nói mông hổ không thể sờ, cha ngươi, bảo hắn tới tìm ta! Đừng nói cái mông của ngươi, cái mông của hắn ta cũng dám sờ một cái!”

Bảo Dung đứng lên, đem cái bầy thú đá sang một bên. Cúi đầu xoắn ngón tay, xoắn a xoắn a xoắn a xoắn, nửa ngày sau mới nâng mắt lên nhìn trộm nàng một cái, rồi cúi xuống nói tiếp: “Không phải, cái mông điều tộc chúng ta rất tinh quý, có vĩ linh, cha nói, chỉ có mẫu thân và vợ mới có thể sờ . . .”

Nguyệt Quế cầm vốn đang nâng lên rất rất rất cao trong phút chốc rớt xuống rất rất rất rất rất thấp, nuốt nước miếng hỏi: “Ngươi mới vừa nói cái gì?”

Bảo Dung y hệt một con tôm luộc, đỏ từ đỉnh đầu tới lòng bàn chân, ngượng nghịu nói: “Ta đi về nói với cha ta, bảo hắn sai người đi nhà ngươi cầu hôn, cho ngươi làm thiếp của ta.”

Nguyệt Quế ngăn người một lúc rồi sau đó lại đột nhiên ôm bụng cười nghiêng ngả.

Nàng không có nghe sai chứ? Một đứa trẻ chưa đầy mười tuổi nói muốn nàng làm vợ hắn, lại còn là làm thiếp!

Vất vả lắm mới nín cười được, Nguyệt Quế vỗ đầu hắn: “Được rồi Được rồi, tiểu tử ngươi đừng đùa nữa, muốn làm gì thì đi làm đi!”

Bảo Dung lại lần nữa giữ tay nàng lại, cong môi nói: “Ta nói thật mà, ngươi tại sao lại không tin, không biết bao nhiêu người khóc hô muốn làm thiếp của ta mà ta cũng không chịu, ngươi thật đúng là không biết điều!”

Nguyệt Quế nóng nảy, mắt thấy mặt trời càng ngày càng nắng, nếu lẳng nhẳng thêm chút nữa thì mấy cây nhân sâm oa oa cũng không còn. Không muốn mất thêm thời gian với hắn nữa, dùng sức rút tay ra, không ngờ lại loạng choạng ngã xuống đất, ai ngờ, ông trời không thương nàng, ngã trúng vào cái bầy thú lúc này.

Nguyệt Quế lập tức hét to một tiếng thảm thiết, răng nanh ở cái bầy thú cắn chặt vào đùi nàng.

Bảo Dung giật mình, hai tay vội vàng kết ấn, lăm lăm khẩu quyết.

Đúng lúc này, một đạo hàn quang chói mắt hiện lên, đánh thẳng vào ngực Bảo Dung, đem cả người hắn bay đi, nặng nề ngã xuống đất. Người hầu ẩn trong chỗ tối thấy thế ba hồn lập tức mất đi hơn hai hồn rười, hoảng hốt phi thân đi, nhưng lại không nhanh được bằng người nọ.

Chỉ thấy hắn một tay bóp chặt cổ Bảo Dung, chỉ cần dùng một chút lực, là có thể bẻ gãy cổ hắn.

Một chớp mắt nàng xuống tay rất nặng, Bảo Dung lúc này đầu óc choáng váng, trước mắt toàn là ảnh chồng ảnh. Bây giờ, người nọ toát ra sát khí lạnh thấu xương làm hắn sởn tóc gáy, vô thức mở lớn hai mắt ra, cả người run rẩy bầy.

Nhìn đôi mắt hạnh to đó, Vân Thương thế nhưng lại có chút mất hồn, ma xui quỷ khiến buông tay ra. Nhìn hần ngã trên mặt đất lần nữa, đột nhiên không hiểu vì sao mí mắt lại giật giật mấy cái.

“Tiểu thiếu gia!” Người hầu ôm lấy hần, hoảng sợ nói, “Ngài . . . Ngài có làm sao không?”

Bảo Dung trừng mắt nhìn, bất ngờ phun ra một búng máu, một từ cũng chưa kịp thốt ra đã lệch đầu ngất đi. Người hầu bị dọa sợ không nhẹ, quay đầu nhìn Vân Thương cả giận nói: “To gan lớn mật cẩu vật! Người có biết hần là ai không hả? Nếu hần có một chút tổn thương, người một trăm cái mạng cũng đền không được!”

Vân Thương âm thầm vận khí tháo bẫy thú đang kẹp trên chân Nguyệt Quế ra, lạnh lùng nói: “Ta mặc kệ hần là ai đi nữa, chỉ cần lão tử muốn giết thì giết, các người làm khó dễ được ta? Không muốn chết thì lập tức mang hần cứu!”

Một người hầu lửa giận cuộn cuộn định xông lên, lại bị tên còn lại nắm lấy: “Cứu thiếu gia quan trọng hơn!” Vân Thương đưa tay đặt lên trên miệng vết thương của nàng, dần dần có máu đặc màu đen từ từ chảy ra. Nguyệt Quế toát mồ hôi lạnh, run giọng nói: “Vân Thương, không phải lỗi của đứa nhỏ này, hần vốn không định hại ta, là ta tự mình không cẩn thận đụng vào.”

Vân Thương giật mình, với tính cách thêm mắm thêm muối của Nguyệt Quế, chịu thay người khác giải thích thì đó chính là sự thật.

Quay đầu lại, trên mặt đất đã không còn ai, không biết vì sao, trong lòng hần lại có chút bất an.

Lấy lại bình tĩnh, hần nói: “Người chỉ cần lo lắng ỉn là được rồi, đứa trẻ kia xuất thân bất phàm, ngay cả ta cũng nhìn không thấu hần chân thân, chịu chút khổ mà thôi, không chết được.”

Nguyệt Quế đang muốn nói hần là chim, Vân Thương đột nhiên nói: “Người thử đứng dậy đi một chút xem.”

Nguyệt Quế sửng sốt một chút, hai tay chống lên mặt đất chậm rãi đứng lên, chân vừa nhấc lên một chút đã lập tức đau cả người run run, lão đảo ngã về phía sau. Đột nhiên, eo nhỏ được một cánh tay mạnh mẽ ôm lấy, đầu “Phanh” Một tiếng ngã vào trong ngực hần.

Tim đập loạn như hươu chạy, Nguyệt Quế “Bá” đỏ mặt.

Vân Thương khẽ đảo tay đem nàng đỡ lên lưng: “Đi trước thành Tây mua chút dược liệu, chân của người nếu không mau chữa trị thì sẽ bị phế.”

Nguyệt Quế hoảng hoảng hốt hốt, rồi cười hì hì: “Phế bỏ liền phế bỏ, nếu như phế bỏ mà sau này người ngày nào cũng công ta thể này thì cũng đáng giá.”

Vân Thương không để ý nàng, mũi chân khẽ lấy lực, hướng về phía dưới chân núi bay đi. Nguyệt Quế ôm chặt cổ hần, khuôn mặt đỏ bừng dán trên lưng hần, nín thở lắng nghe tiếng tim đập của hần.

Vào thành Tây, hần hạ xuống đất công nàng đi bộ.

Mới đi vài bước, đột nhiên nghe thấy một trận hỗn loạn phía trước, đám người nhao nhao tản ra bốn phía, bên tai tiếng vó ngựa và tiếng hí lớn càng lúc càng gần. Nguyệt Quế từ trong ngây ngất tỉnh lại, đưa mắt nhìn, thì ra là một con ngựa trắng bị kinh sợ, trên lưng mang theo một nữ tử chạy lung tung trên đường phố, đạp đến chỗ nào là nơi đó thành một đồng hỗn loạn.

Phía sau con ngựa trắng có rất nhiều binh tướng đuổi theo, không người dám sử dụng pháp thuật ngăn lại, có lẽ đó là một con ngựa chưa được thuần hóa mà lại đang trong tình trạng hoảng sợ.

Nguyệt Quế không bị ngựa làm cho kinh sợ nhưng Vân Thương lại kinh sợ, không sợ trời không sợ đất như Vân Thương, vậy àm lại một ngựa điên? Nếu không phải thì làm sao mà tim hần lại đập dồn dập như thế này?

Đang suy nghĩ, trước mắt đột nhiên loáng một cái, đợi nàng phản ứng lại, mới hiểu được là mình bị ném sang bên cạnh.

Con người mắt hoảng loạn, Vân Thương làm tư thế trung bình tấn, quanh thân thả ra một lá chắn trong suốt. Con ngựa trắng kia đâm đụng vào, chân trước khuyu xuống mặt đất, dưới ảnh hưởng của lực quán tính, nữ tử trên lưng ngựa bất ngờ bị ngã về phía trước.

Liền nghe có người kêu to: “Thù Thiên phi!”

Bảo Thù sợ hãi hoa dung thất sắc, hôm nay sáng sớm Truy Huyền lôi kéo nàng đi nhìn hai con uyên ương mã, nói đây là lễ vật chúc mừng của Nam Cương tộc đưa tới, muốn cùng nàng cười cùng nhau rangọa thành giải sầu.

Vậy mà còn chưa ra khỏi thành, Truy Huyền đã bị phụ thân nàng kêu trở về. Nàng thấy cũng không sao, nên tự mình cười đi ra ngoài.

Ngay khi bị ném trên không trung, Bảo Thù bắt đầu bình tĩnh lại, không có thiên mã trối buộc, nàng an toàn hạ cánh không là vấn đề. Vận khí, nhưng lại đột nhiên cảm thấy phần eo căng thẳng, đồng thời trong lòng cũng là căng thẳng.

Cảm giác này Rất quen thuộc

Nàng hoảng hốt nhìn lên, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt kia con người đột nhiên co rút lại.

Sau khi chạm đất, Vân Thương đột nhiên buông nàng ra, khuôn mặt không chút biểu cảm, xoay người đi thẳng về phía Nguyệt Quế.

Bảo Thù ngẩn người tại chỗ, bên tai thanh âm hỗn loạn vang lên: “Thù Thiên phi, ngài có làm sao không? Có bị thương không?”

Vân Thương vươn tay, Nguyệt Quế vội vàng đi lên, thuận thế bò lên trên lưng hắn. Vân Thương công nàng đi nhanh về phía trước, bước chân cùng ngày thường không giống chút nào.

Bảo Thù vươn tay lên ý bảo xung quanh im lặng, mở miệng hô: “Công tử, xin dừng bước.”

Vân Thương dừng một chút, mặc dù chưa từng quay đầu lại, bước chân có chút do dự rồi ngừng lại.

Cái miệng nhỏ nhắn của Nguyệt Quế há ra to tới mức có thể nhét vào một quả trứng gà! Nhận thức hắn mười năm, có thể khiến tên đầu gối này dừng bước, từ lúc khai thiên lập địa tới nay thì đây đúng là lần đầu tiên. Khẽ cắn môi, không khỏi quay đầu nhìn nàng: khuôn mặt trái xoan tinh xảo, mi như đại, mắt như tợ, quả nhiên là một người nhã nhặn lịch sự ôn nhu, ung dung hoa lệ.

Quả đúng là Thiên phi a, loại khí chất này

Chậc chậc hai tiếng, Nguyệt Quế vô cùng chân chó cười làm lành nói: “Xin hỏi, Thiên phi nương nương ngài còn có gì phân phó?”

Bảo Thù mỉm cười: “Mới vừa rồi đa tạ vị công tử này ra tay cứu giúp, không biết công tử”

“Nói nhảm không cần nhiều lời.” Vân Thương nặng nề cắt ngang nàng, cất bước tiếp tục đi về phía trước.

“Này, người hung như vậy làm gì? Người ta tốt xấu dù sao cũng là Thiên phi a, là một đại mỹ nhân nha!” Nguyệt Quế ghé vào lỗ tai hắn nhỏ giọng nói, “Chỉ là nói cảm ơn thôi, người làm gì mà như con nhím xù gai ra thế?”

Vân Thương im lặng.

Bảo Thù nhìn bóng lưng hắn có chút ngạc nhiên, trong lòng nổi lên một cảm giác chua xót khổ sở nói không được, nói không ra Có chút thất vọng xoay người lại, đã thấy người hầu bên cạnh Bảo Dung hoảng hốt đánh ngựa chạy tới, quỳ xuống hoảng sợ nói:

“Khởi bẩm Thù Thiên phi, đại diện hạ bị thương nặng, bây giờ đang hôn mê bất tỉnh, Yêu Vương bệ hạ mời ngài mau mau hồi phủ!”

Bảo Thù cả người run lên, vội la lên: “Sáng sớm không phải còn tốt sao, làm sao chỉ mới chớp mắt mà đã bị thương?”

Nguyệt Quế nghe vậy thầm nghĩ không tốt, trong đầu lập tức hiện lên một khuôn mặt đỏ bừng . . . Sẽ không trùng hợp như vậy chứ? đang định nhắc nhở Vân Thương, phát hiện hắn đã dừng bước lại, sống lưng cứng ngắc.

“Thưa . . . là bị người của Tử Ngọc đồ phường thành Nam đả thương, người nọ tên là Vân Thương, Yêu Vương bệ hạ một mặt phái người đi Thiên Cung báo tin cho Thiên đế, một mặt đã bắt giữ bà chủ đồ phường . . .”

“Dung Nhi thương thế thế nào?”

“Khởi bẩm Thủ Thiên phi, đại diện hạ hân . . . Gãy ba cây xương sườn, bị thương tâm mạch, xem sắc mặt của Yêu Vương bệ hạ thì tình hình . . . hình như không được khả quan cho lắm.”

Bảo Thủ lão đảo suýt ngã, đoạt lấy ngựa của, nàng lật người ngồi lên ngựa, ghì chặt cương ngựa, giơ roi rời đi.

Nguyệt Quế bị dọa sợ ra một thân mồ hôi lạnh, bám vào bên tai Vân Thương nhỏ giọng nói: “Xong rồi xong rồi, chúng ta gặp rắc rối rồi! Đứa trẻ kia lại là trưởng tử của Thiên đế a! Vân Thương, làm sao bây giờ, mẹ bị bọn họ bắt rồi!”

Vân Thương giống như không hề nghe thấy, không nhúc nhích đứng ở đó.

Đứa trẻ kia . . . Là Bảo Dung?! Mặt trời vừa lên tỏa ra luồng khí nóng đỏ người, nàng biến ra một cây ô bằng giấy dầu che bớt nắng.

Dọc theo con đường mòn quanh trong núi, nàng thỉnh thoảng lại giơ tay áo lên lau mồ hôi, vừa nóng vừa mệt, đột ngột nghe thấy một tiếng hét của trẻ con vang lên rồi lại nghe thấy tiếng kêu cứu mạng.

Đẩy bụi cây ra, Nguyệt Quế buồn bực, đúng là tiểu hài nhi hỗn xược trong khách điểm hôm trước.

Bảo Dung nằm trên đất, khóc hoa đái: “Tỷ tỷ cứu mạng, chân Dung Nhi bị kẹp, ô ô . . .”

Nguyệt Quế hai tay chống eo cười ha ha: “Kẹp tốt lắm! Xem ra ngay cả ông trời cũng không thương người a, ha ha!” Nói xong, nàng xoay người đi, không thèm liếc mắt nhìn hân một cái.

Bảo Dung ngẩn người, đây là nữ nhân sao?

Dùng sức véo đùi mình một cái, Bảo Dung oa oa khóc lớn: “Ô ô . . . Mẫu thân, Dung Nhi không thể nhìn thấy mẫu thân nữa rồi, không thể ăn bánh trôi của mẫu thân, mẫu thân . . .”

Nguyệt Quế dừng chân lại một chút, hắn chỉ là một đứa bé, mình cần gì phải so đo với một đứa bé? Nhưng khi nhớ lại bộ dạng đáng ghét của hắn ở khách điểm hôm đó, không khỏi chán ghét, suy nghĩ một chút, nàng quay lại lạnh lùng nhìn hắn nói: “Tiểu phiến tử(*) nhà ngươi, suýt nữa thì bị người lừa, thân kiều nhục quý(**) Đại thiếu gia làm sao lại có thể xuất hiện ở trong chốn rừng sâu núi thẳm này? Mấy con chó săn kia đâu rồi? Hừ, muốn bày trò lừa ta. Chỉ bằng ngươi, vẫn còn non lắm!”

(*) phiến tử: tỏ ý coi thường, không để vào mắt

(**) thân kiều nhục quý: người mềm thịt quý

Bảo Dung lại lần nữa trợn tròn mắt, đây thật là nữ nhân sao?

Ngẩn ra nhìn quên cả khóc, nhìn nàng cúi lưng xuống, đưa tay xoa mông hắn vỗ mấy cái: “Tiểu thí hài nhi, về nhà tu luyện hai năm rồi hãy đến đi! Lão nương chờ ngươi!”

Bảo Dung khuôn mặt lập tức từ trắng chuyển sang xanh, một lúc sau lại đỏ bừng, nhìn Nguyệt Quế sững sốt. Hăng giọng, Nguyệt Quế nâng người dậy xoay người muốn chạy, lại bị một cái tay nhỏ giữ lại.

Kinh ngạc cúi đầu xuống nhìn, Bảo Dung mặt đỏ như táo đỏ, ngập ngừng nói: “Ta . . . Cha ta nói . . . Cái mông điều tộc chúng ta . . . Nữ nhân không được sờ lưng tung. . .”

Nguyệt Quế khóe môi giật giật, hất tay hắn ra: “Lão nương chỉ nghe nói mông hổ không thể sờ, cha ngươi, bảo hắn tới tìm ta! Đừng nói cái mông của ngươi, cái mông của hắn ta cũng dám sờ một cái!”

Bảo Dung đứng lên, đem cái bẫy thú đá sang một bên. Cúi đầu xoắn ngón tay, xoắn a xoắn a xoắn a xoắn, nửa ngày sau mới nâng mắt lên nhìn trộm nàng một cái, rồi cúi xuống nói tiếp: “Không phải, cái mộng điều tộc chúng ta rất tinh quý, có vĩ linh, cha nói, chỉ có mẫu thân và vợ mới có thể sờ . . .”

Nguyệt Quế cầm vốn đang nâng lên rất rất rất cao trong phút chốc rớt xuống rất rất rất rất rất thấp, nuốt nước miếng hỏi: “Người mới vừa nói cái gì?”

Bảo Dung y hệt một con tôm luộc, đổ từ đỉnh đầu tới lòng bàn chân, ngượng nghịu nói: “Ta đi về nói với cha ta, bảo hắn sai người đi nhà người cầu hôn, cho người làm thiếp của ta.”

Nguyệt Quế ngăn người một lúc rồi sau đó lại đột nhiên ôm bụng cười nghiêng ngả.

Nàng không có nghe sai chứ? Một đứa trẻ chưa đầy mười tuổi nói muốn nàng làm vợ hắn, lại còn là làm thiếp!

Vất vả lắm mới nín cười được, Nguyệt Quế vỗ đầu hắn: “Được rồi Được rồi, tiểu tử ngươi đừng đùa nữa, muốn làm gì thì đi làm đi!”

Bảo Dung lại lần nữa giữ tay nàng lại, cong môi nói: “Ta nói thật mà, người tại sao lại không tin, không biết bao nhiêu người khóc hô muốn làm thiếp của ta mà ta cũng không chịu, người thật đúng là không biết điều!”

Nguyệt Quế nóng nảy, mắt thấy mặt trời càng ngày càng nắng, nếu lẳng nhằng thêm chút nữa thì mấy cây nhân sâm oa oa cũng không còn. Không muốn mất thêm thời gian với hắn nữa, dùng sức rút tay ra, không ngờ lại loạng choạng ngã xuống đất, ai ngờ, ông trời không thương nàng, ngã trúng vào cái bẫy thú lúc này.

Nguyệt Quế lập tức hét to một tiếng thảm thiết, răng nanh ở cái bẫy thú cắn chặt vào đùi nàng.

Bảo Dung giật mình, hai tay vội vàng kết ấn, lẩm nhẩm khẩu quyết.

Đúng lúc này, một đạo hàn quang chói mắt hiện lên, đánh thẳng vào ngực Bảo Dung, đem cả người hắn bay đi, nặng nề ngã xuống đất. Người hầu ẩn trong chỗ tối thấy thế ba hồn lập tức mất đi hơn hai hồn rưỡi, hoảng hốt phi thân đi, nhưng lại không nhanh được bằng người nọ.

Chỉ thấy hắn một tay bóp chặt cổ Bảo Dung, chỉ cần dùng một chút lực, là có thể bẻ gãy cổ hắn.

Một chớp mắt nàng xuống tay rất nặng, Bảo Dung lúc này đầu óc choáng váng, trước mắt toàn là ảnh chồng ảnh. Bây giờ, người nọ toát ra sát khí lạnh thấu xương làm hắn sờn tóc gáy, vô thức mở lớn hai mắt ra, cả người run lấy bẫy.

Nhìn đôi mắt hạnh to đó, Vân Thương thế nhưng lại có chút mất hồn, ma xui quỷ khiến buông tay ra. Nhìn hắn ngã trên mặt đất lần nữa, đột nhiên không hiểu vì sao mí mắt lại giật giật mấy cái.

“Tiểu thiếu gia!” Người hầu ôm lấy hắn, hoảng sợ nói, “Ngài . . . Ngài có làm sao không?”

Bảo Dung trừng mắt nhìn, bất ngờ phun ra một búng máu, một từ cũng chưa kịp thốt ra đã lệch đầu ngất đi. Người hầu bị dọa sợ không nhẹ, quay đầu nhìn Vân Thương cả giận nói: “To gan lớn mật cấu vật! Người có biết hắn là ai không hả? Nếu hắn có một chút tổn thương, người một trăm cái mạng cũng đền không được!”

Vân Thương âm thầm vận khí tháo bẫy thú đang kẹp trên chân Nguyệt Quế ra, lạnh lùng nói: “Ta mặc kệ hắn là ai đi nữa, chỉ cần lão tử muốn giết thì giết, các ngươi làm khó dễ được ta? Không muốn chết thì lập tức mang hắn cút!”

Một người hầu lửa giận cuộn cuộn định xông lên, lại bị tên còn lại nắm lấy: “Cứu thiếu gia quan trọng hơn!” Vân Thương đưa tay đặt lên trên miệng vết thương của nàng, dần dần có máu đặc màu đen từ từ chảy ra. Nguyệt Quế toát mồ hôi lạnh, run giọng nói: “Vân Thương, không phải lỗi của đứa nhỏ này, hắn vốn không định hại ta, là ta tự mình không cẩn thận đụng vào.”

Vân Thương giật mình, với tính cách thêm mắm thêm muối của Nguyệt Quế, chịu thay người khác giải thích thì đó chính là sự thật.

Quay đầu lại, trên mặt đất đã không còn ai, không biết vì sao, trong lòng hắn lại có chút bất an.

Lấy lại bình tĩnh, hắn nói: “Người chỉ cần lo lắng mình là được rồi, đứa trẻ kia xuất thân bất phàm, ngay cả ta cũng nhìn không thấu hắn chân thân, chịu chút khổ mà thôi, không chết được.”

Nguyệt Quế đang muốn nói hắn là chim, Vân Thương đột nhiên nói: “Người thử đứng dậy đi một chút xem.”

Nguyệt Quế sửng sốt một chút, hai tay chống lên mặt đất chậm rãi đứng lên, chân vừa nhấc lên một chút đã lập tức đau cả người run run, lão đảo ngă về phía sau. Đột nhiên, eo nhỏ được một cánh tay mạnh mẽ ôm lấy, đầu “Phanh” Một tiếng ngã vào trong ngực hắn.

Tim đập loạn như hươu chạy, Nguyệt Quế “Bá” đỏ mặt.

Vân Thương khẽ đảo tay đem nàng đỡ lên lưng: “Đi trước thành Tây mua chút dược liệu, chân của người nếu không mau chữa trị thì sẽ bị phế.”

Nguyệt Quế hoảng hoảng hốt hốt, rồi cười hì hì: “Phế bỏ liền phế bỏ, nếu như phế bỏ mà sau này người ngày nào cũng công ta thế này thì cũng đáng giá.”

Vân Thương không để ý nàng, mũi chân khẽ lấy lực, hướng về phía dưới chân núi bay đi. Nguyệt Quế ôm chặt cổ hắn, khuôn mặt đỏ bừng dán trên lưng hắn, nín thở lắng nghe tiếng tim đập của hắn.

Vào thành Tây, hắn hạ xuống đất công nàng đi bộ.

Mới đi vài bước, đột nhiên nghe thấy một trận hỗn loạn phía trước, đám người nhao nhao tản ra bốn phía, bên tai tiếng vó ngựa và tiếng hí lớn càng lúc càng gần. Nguyệt Quế từ trong ngực ngất tỉnh lại, đưa mắt nhìn, thì ra là một con ngựa trắng bị kinh sợ, trên lưng mang theo một nữ tử chạy lung tung trên đường phố, đập đến chỗ nào là nơi đó thành một đống hỗn độn.

Phía sau con ngựa trắng có rất nhiều binh tướng đuổi theo, không người dám sử dụng pháp thuật ngăn lại, có lẽ đó là một con ngựa chưa được thuần hóa mà lại đang trong tình trạng hoảng sợ.

Nguyệt Quế không bị ngựa làm cho kinh sợ nhưng Vân Thương lại kinh sợ, không sợ trời không sợ đất như Vân Thương, vậy àm lại một ngựa điên? Nếu không phải thì làm sao mà tim hắn lại đập dồn dập như thế này?

Đang suy nghĩ, trước mắt đột nhiên loáng một cái, đợi nàng phản ứng lại, mới hiểu được là mình bị ném sang bên cạnh.

Con người mất hoảng loạn, Vân Thương làm tư thế trung bình tấn, quanh thân thả ra một lá chắn trong suốt. Con ngựa trắng kia đâm đụng vào, chân trước khụy xuống mặt đất, dưới ảnh hưởng của lực quán tính, nữ tử trên lưng ngựa bất ngờ bị ngã về phía trước.

Liền nghe có người kêu to: “Thù Thiên phi!”

Bảo Thù sợ hãi hoa dung thất sắc, hôm nay sáng sớm Truy Huyền lôi kéo nàng đi nhìn hai con uyên ương mã, nói đây là lễ vật chúc mừng của Nam Cương tộc đưa tới, muốn cùng nàng cười cùng nhau rangọa thành giải sầu.

Vậy mà còn chưa ra khỏi thành, Truy Huyền đã bị phụ thân nàng kêu trở về. Nàng thấy cũng không sao, nên tự mình cười đi ra ngoài.

Ngay khi bị ném trên không trung, Bảo Thù bắt đầu bình tĩnh lại, không có thiên mã trời buộc, nàng an toàn hạ cánh không là vấn đề. Vận khí, nhưng lại đột nhiên cảm thấy phần eo căng thẳng, đồng thời trong lòng cũng là căng thẳng.

Cảm giác này Rất quen thuộc

Nàng hoảng hốt nhìn lên, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt kia con người đột nhiên co rút lại.

Sau khi chạm đất, Vân Thương đột nhiên buông nàng ra, khuôn mặt không chút biểu cảm, xoay người đi thẳng về phía Nguyệt Quế.

Bảo Thù ngăn người tại chỗ, bên tai thanh âm hỗn loạn vang lên: “Thù Thiên phi, ngài có làm sao không? Có bị thương không?”

Vân Thương vươn tay, Nguyệt Quế vội vàng đi lên, thuận thế bò lên trên lưng hần. Vân Thương công nàng đi nhanh về phía trước, bước chân cùng ngày thường không giống chút nào.

Bảo Thủ vươn tay lên ý bảo xung quanh im lặng, mở miệng hô: “Công tử, xin dừng bước.”

Vân Thương dừng một chút, mặc dù chưa từng quay đầu lại, bước chân có chút do dự rồi ngừng lại.

Cái miệng nhỏ nhắn của Nguyệt Quế há ra to tới mức có thể nhét vào một quả trứng gà! Nhận thức hần mười năm, có thể khiến tên đầu gối này dừng bước, từ lúc khai thiên lập địa tới nay thì đây đúng là lần đầu tiên. Khẽ cắn môi, không khỏi quay đầu nhìn nàng: khuôn mặt trái xoan tinh xảo, mi như đại, mắt như tợ, quả nhiên là một người nhã nhặn lịch sự ôn nhu, ung dung hoa lệ.

Quả đúng là Thiên phi a, loại khí chất này . . .

Chắc chắn hai tiếng, Nguyệt Quế vô cùng chân chó cười làm lạnh nói: “Xin hỏi, Thiên phi nương nương ngài còn có gì phân phó?”

Bảo Thủ mỉm cười: “Mới vừa rồi đa tạ vị công tử này ra tay cứu giúp, không biết công tử . . .”

“Nói nhảm không cần nhiều lời.” Vân Thương nặng nề cắt ngang nàng, cất bước tiếp tục đi về phía trước.

“Này, người hung như vậy làm gì? Người ta tốt xấu dù sao cũng là Thiên phi a, là một đại mỹ nhân nha!” Nguyệt Quế ghé vào lỗ tai hần nhỏ giọng nói, “Chỉ là nói cảm ơn thôi, người làm gì mà như con nhím xù gai ra thế?”

Vân Thương im lặng.

Bảo Thủ nhìn bóng lưng hần có chút ngạc nhiên, trong lòng nổi lên một cảm giác chua xót khổ sở nói không được, nói không ra . . . Có chút thất vọng xoay người lại, đã thấy người hầu bên cạnh Bảo Dung hoảng hốt đánh ngựa chạy tới, quỳ xuống hoảng sợ nói:

“Khởi bẩm Thủ Thiên phi, đại diện hạ bị thương nặng, bây giờ đang hôn mê bất tỉnh, Yêu Vương bệ hạ mời ngài mau mau hồi phủ!”

Bảo Thủ cả người run lên, vội la lên: “Sáng sớm không phải còn tốt sao, làm sao chỉ mới chớp mắt mà đã bị thương?”

Nguyệt Quế nghe vậy thăm nghĩ không tốt, trong đầu lập tức hiện lên một khuôn mặt đỏ bừng . . . Sẽ không trùng hợp như vậy chứ? đang định nhắc nhở Vân Thương, phát hiện hần đã dừng bước lại, sống lưng cứng ngắc.

“Thưa . . . là bị người của Tử Ngọc đồ phường thành Nam đã thương, người họ tên là Vân Thương, Yêu Vương bệ hạ một mặt phái người đi Thiên Cung báo tin cho Thiên đế, một mặt đã bắt giữ bà chủ đồ phường . . .”

“Dung Nhi thương thế thế nào?”

“Khởi bẩm Thủ Thiên phi, đại diện hạ hần . . . Gãy ba cây xương sườn, bị thương tâm mạch, xem sắc mặt của Yêu Vương bệ hạ thì tình hình . . . hình như không được khả quan cho lắm.”

Bảo Thủ lão đạo suýt ngã, đoạt lấy ngựa của, nàng lật người ngồi lên ngựa, ghì chặt cương ngựa, giờ rồi rời đi.

Nguyệt Quế bị dọa sợ ra một thân mồ hôi lạnh, bám vào bên tai Vân Thương nhỏ giọng nói: “Xong rồi xong rồi, chúng ta gặp rắc rối rồi! Đứa trẻ kia lại là trưởng tử của Thiên đế a! Vân Thương, làm sao bây giờ, mẹ bị bọn họ bắt rồi!”

Vân Thương giống như không hề nghe thấy, không nhúc nhích đứng ở đó.

Đứa trẻ kia . . . Là Bảo Dung?! Mặt trời vừa lên tỏa ra luồng khí nóng đỏ người, nàng biến ra một cây ô bằng giấy dầu che bớt nắng.

Dọc theo con đường mòn quanh trong núi, nàng thỉnh thoảng lại giơ tay áo lên lau mồ hôi, vừa nóng vừa mệt, đột ngột nghe thấy một tiếng hét của trẻ con vang lên rồi lại nghe thấy tiếng kêu cứu mạng.

Đẩy bụi cây ra, Nguyệt Quế buồn bực, đúng là tiểu hài nhi hỗn xược trong khách điểm hôm trước.

Bảo Dung nằm trên đất, khóc hoa đào: “Tỷ tỷ cứu mạng, chân Dung Nhi bị kẹp, ô ô . . .”

Nguyệt Quế hai tay chống eo cười ha hả: “Kẹp tốt lắm! Xem ra ngay cả ông trời cũng không thương người a, ha ha!” Nói xong, nàng xoay người đi, không thèm liếc mắt nhìn hân một cái.

Bảo Dung ngẩn người, đây là nữ nhân sao?

Dùng sức véo đùi mình một cái, Bảo Dung oa oa khóc lớn: “Ô ô . . . Mẫu thân, Dung Nhi không thể nhìn thấy mẫu thân nữa rồi, không thể ăn bánh trôi của mẫu thân, mẫu thân . . .”

Nguyệt Quế dừng chân lại một chút, hân chỉ là một đứa bé, mình cần gì phải so đo với một đứa bé? Nhưng khi nhớ lại bộ dạng đáng ghét của hân ở khách điểm hôm đó, không khỏi chán ghét, suy nghĩ một chút, nàng quay lại lạnh lùng nhìn hân nói: “Tiểu phiến tử(*) nhà ngươi, suýt nữa thì bị người lừa, thân kiều nhục quý(**) Đại thiếu gia làm sao lại có thể xuất hiện ở trong chốn rừng sâu núi thẳm này? Mấy con chó săn kia đâu rồi? Hừ, muốn bày trò lừa ta. Chỉ bằng người, vẫn còn non lắm!”

(*) phiến tử: tỏ ý coi thường, không để vào mắt

(**) thân kiều nhục quý: người mềm thịt quý

Bảo Dung lại lần nữa tròn tròn mắt, đây thật là nữ nhân sao?

Ngẩn ra nhìn quên cả khóc, nhìn nàng cúi lưng xuống, đưa tay xoa mông hân vỗ mấy cái: “Tiểu thí hài nhi, về nhà tu luyện hai năm rồi hãy đến đi! Lão nương chờ người!”

Bảo Dung khuôn mặt lập tức từ trắng chuyển sang xanh, một lúc sau lại đỏ bừng, nhìn Nguyệt Quế sững sốt. Hăng giọng, Nguyệt Quế nâng người dậy xoay người muốn chạy, lại bị một cái tay nhỏ giữ lại.

Kinh ngạc cúi đầu xuống nhìn, Bảo Dung mặt đỏ như táo đỏ, ngập ngừng nói: “Ta . . . Cha ta nói . . . Cái mông điều tộc chúng ta . . . Nữ nhân không được sờ lưng tung. . .”

Nguyệt Quế khòe môi giật giật, hất tay hân ra: “Lão nương chỉ nghe nói mông hổ không thể sờ, cha ngươi, bảo hân tới tìm ta! Đừng nói cái mông của ngươi, cái mông của hân ta cũng dám sờ một cái!”

Bảo Dung đứng lên, đem cái bẫy thú đá sang một bên. Cúi đầu xoắn ngón tay, xoắn a xoắn a xoắn a xoắn, nửa ngày sau mới nâng mắt lên nhìn trộm nàng một cái, rồi cúi xuống nói tiếp: “Không phải, cái mông điều tộc chúng ta rất tinh quý, có vĩ linh, cha nói, chỉ có mẫu thân và vợ mới có thể sờ . . .”

Nguyệt Quế cảm vốn đang nâng lên rất rất rất cao trong phút chốc rớt xuống rất rất rất rất thấp, nuốt nước miếng hỏi: “Người mới vừa nói cái gì?”

Bảo Dung y hết một con tôm lược, đổ từ đỉnh đầu tới lòng bàn chân, ngượng nghịu nói: “Ta đi về nói với cha ta, bảo hân sai người đi nhà ngươi cầu hôn, cho người làm thiếp của ta.”

Nguyệt Quế ngẩn người một lúc rồi sau đó lại đột nhiên ôm bụng cười nghiêng ngả.

Nàng không có nghe sai chứ? Một đứa trẻ chưa đầy mười tuổi nói muốn nàng làm vợ hân, lại còn là làm thiếp!

Vất vả lắm mới nín cười được, Nguyệt Quế vỗ đầu hân: “Được rồi Được rồi, tiểu tử ngươi đừng đùa nữa, muốn làm gì thì đi làm đi!”

Bảo Dung lại lần nữa giữ tay nàng lại, cong môi nói: “Ta nói thật mà, ngươi tại sao lại không tin, không biết bao nhiêu người khóc hô muốn làm thiếp của ta mà ta cũng không chịu, người thật đúng là không biết điều!”

Nguyệt Quế nóng nảy, mắt thấy mặt trời càng ngày càng nắng, nếu lằng nhằng thêm chút nữa thì mấy cây nhân sâm oa oa cũng không còn. Không muốn mất thêm thời gian với hân nữa, dùng sức rút tay ra, không ngờ lại loạng choạng ngã xuống đất, ai ngờ, ông trời không thương nàng, ngã trúng vào cái bẫy thú lúc này.

Nguyệt Quế lập tức hét to một tiếng thảm thiết, rằng nanh ở cái bẫy thú cắn chặt vào đùi nàng.

Bảo Dung giật mình, hai tay vội vàng kết ấn, lăm nhăm khẩu quyết.

Đúng lúc này, một đạo hàn quang chói mắt hiện lên, đánh thẳng vào ngực Bảo Dung, đem cả người hắn bay đi, nặng nề ngã xuống đất. Người hầu ẩn trong chỗ tối thấy thế ba hồn lập tức mất đi hơn hai hồn rười, hoảng hốt phi thân đi, nhưng lại không nhanh được bằng người nọ.

Chỉ thấy hắn một tay bóp chặt cổ Bảo Dung, chỉ cần dùng một chút lực, là có thể bẻ gãy cổ hắn.

Một chưởng lúc này xuống tay rất nặng, Bảo Dung lúc này đầu óc choáng váng, trước mắt toàn là ảnh chồng ảnh. Bây giờ, người nọ toát ra sát khí lạnh thấu xương làm hắn sờn tóc gáy, vô thức mở lớn hai mắt ra, cả người run lấy bầy.

Nhìn đôi mắt hạnh to đó, Vân Thương thế nhưng lại có chút mất hồn, ma xui quỷ khiến buông tay ra. Nhìn hắn ngã trên mặt đất lần nữa, đột nhiên không hiểu vì sao mí mắt lại giật giật mấy cái.

“Tiểu thiếu gia!” Người hầu ôm lấy hắn, hoảng sợ nói, “Ngài . . . Ngài có làm sao không?”

Bảo Dung trừng mắt nhìn, bất ngờ phun ra một búng máu, một từ cũng chưa kịp thốt ra đã lệch đầu ngất đi. Người hầu bị dọa sợ không nhẹ, quay đầu nhìn Vân Thương cả giận nói: “To gan lớn mật cẩu vật! Người có biết hắn là ai không hả? Nếu hắn có một chút tổn thương, người một trăm cái mạng cũng đền không được!”

Vân Thương âm thầm vận khí tháo bẫy thú đang kẹp trên chân Nguyệt Quế ra, lạnh lùng nói: “Ta mặc kệ hắn là ai đi nữa, chỉ cần lão tử muốn giết thì giết, các ngươi làm khó dễ được ta? Không muốn chết thì lập tức mang hắn cút!”

Một người hầu lửa giận cuộn cuộn định xông lên, lại bị tên còn lại nắm lấy: “Cứu thiếu gia quan trọng hơn!” Vân Thương đưa tay đặt lên trên miệng vết thương của nàng, dần dần có máu đặc màu đen từ từ chảy ra. Nguyệt Quế toát mồ hôi lạnh, run giọng nói: “Vân Thương, không phải lỗi của đứa nhỏ này, hắn vốn không định hại ta, là ta tự mình không cẩn thận đụng vào.”

Vân Thương giật mình, với tính cách thêm mắm thêm muối của Nguyệt Quế, chịu thay người khác giải thích thì đó chính là sự thật.

Quay đầu lại, trên mặt đất đã không còn ai, không biết vì sao, trong lòng hắn lại có chút bất an.

Lấy lại bình tĩnh, hắn nói: “Người chỉ cần lo lắng mình là được rồi, đứa trẻ kia xuất thân bất phàm, ngay cả ta cũng nhìn không thấu hắn chân thân, chịu chút khổ mà thôi, không chết được.”

Nguyệt Quế đang muốn nói hắn là chim, Vân Thương đột nhiên nói: “Người thử đứng dậy đi một chút xem.”

Nguyệt Quế sửng sốt một chút, hai tay chống lên mặt đất chậm rãi đứng lên, chân vừa nhấc lên một chút đã lập tức đau cả người run run, lão đảo ngã về phía sau. Đột nhiên, eo nhỏ được một cánh tay mạnh mẽ ôm lấy, đầu “Phanh” Một tiếng ngã vào trong ngực hắn.

Tim đập loạn như hươu chạy, Nguyệt Quế “Bá” đỏ mặt.

Vân Thương khẽ đảo tay đem nàng đỡ lên lưng: “Đi trước thành Tây mua chút dược liệu, chân của người nếu không mau chữa trị thì sẽ bị phế.”

Nguyệt Quế hoảng hoảng hốt hốt, rồi cười hì hì: “Phế bỏ liền phế bỏ, nếu như phế bỏ mà sau này người ngày nào cũng công ta thế này thì cũng đáng giá.”

Vân Thương không để ý nàng, mũi chân khẽ lấy lực, hướng về phía dưới chân núi bay đi. Nguyệt Quế ôm chặt cổ hắn, khuôn mặt đỏ bừng dán trên lưng hắn, nín thở lắng nghe tiếng tim đập của hắn.

Vào thành Tây, hắn hạ xuống đất công nàng đi bộ.

Mới đi vài bước, đột nhiên nghe thấy một trận hỗn loạn phía trước, đám người nhao nhao tản ra bốn phía, bên tai tiếng vó ngựa và tiếng hí lớn càng lúc càng gần. Nguyệt Quế từ trong ngực ngất tỉnh lại, đưa mắt nhìn, thì ra là một con ngựa trắng bị kinh sợ, trên lưng mang theo một nữ tử chạy lung tung trên đường phố, đạp đến chỗ nào là nơi đó thành một đống hỗn độn.

Phía sau con ngựa trắng có rất nhiều binh tướng đuổi theo, không người dám sử dụng pháp thuật ngăn lại, có lẽ đó là một con ngựa chưa được thuần hóa mà lại đang trong tình trạng hoảng sợ.

Nguyệt Quế không bị ngựa làm cho kinh sợ nhưng Vân Thương lại kinh sợ, không sợ trời không sợ đất như Vân Thương, vậy àm lại một ngựa điên? Nếu không phải thì làm sao mà tìm hấn lại đập dồn dập như thế này?

Đang suy nghĩ, trước mắt đột nhiên loáng một cái, đợi nàng phản ứng lại, mới hiểu được là mình bị ném sang bên cạnh.

Con người mất hoảng loạn, Vân Thương làm tư thế trung bình tấn, quanh thân thả ra một lá chắn trong suốt. Con ngựa trắng kia đâm đụng vào, chân trước khuyu xuống mặt đất, dưới ảnh hưởng của lực quán tính, nữ tử trên lưng ngựa bất ngờ bị ngã về phía trước.

Liền nghe có người kêu to: “Thù Thiên phi!”

Bảo Thù sợ hãi hoa dung thất sắc, hôm nay sáng sớm Truy Huyền lôi kéo nàng đi nhìn hai con uyên ương mã, nói đây là lễ vật chúc mừng của Nam Cương tộc đưa tới, muốn cùng nàng cười cùng nhau rangọai thành giải sầu.

Vậy mà còn chưa ra khỏi thành, Truy Huyền đã bị phụ thân nàng kêu trở về. Nàng thấy cũng không sao, nên tự mình cười đi ra ngoài.

Ngay khi bị ném trên không trung, Bảo Thù bắt đầu bình tĩnh lại, không có thiên mã trối buộc, nàng an toàn hạ cánh không là vấn đề. Vận khí, nhưng lại đột nhiên cảm thấy phần eo căng thẳng, đồng thời trong lòng cũng là căng thẳng.

Cảm giác này Rất quen thuộc

Nàng hoảng hốt nhìn lên, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt kia con người đột nhiên co rút lại.

Sau khi chạm đất, Vân Thương đột nhiên buông nàng ra, khuôn mặt không chút biểu cảm, xoay người đi thẳng về phía Nguyệt Quế.

Bảo Thù ngăn người tại chỗ, bên tai thanh âm hỗn loạn vang lên: “Thù Thiên phi, ngài có làm sao không? Có bị thương không?”

Vân Thương vươn tay, Nguyệt Quế vội vàng đi lên, thuận thế bò lên trên lưng hấn. Vân Thương công nàng đi nhanh về phía trước, bước chân cùng ngày thường không giống chút nào.

Bảo Thù vươn tay lên ý bảo xung quanh im lặng, mở miệng hô: “Công tử, xin dừng bước.”

Vân Thương dừng một chút, mặc dù chưa từng quay đầu lại, bước chân có chút do dự rồi ngừng lại.

Cái miệng nhỏ nhắn của Nguyệt Quế há ra to tới mức có thể nhét vào một quả trứng gà! Nhận thức hấn mười năm, có thể khiến tên đầu gối này dừng bước, từ lúc khai thiên lập địa tới nay thì đây đúng là lần đầu tiên. Khẽ cắn môi, không khỏi quay đầu nhìn nàng: khuôn mặt trái xoan tinh xảo, mi như đại, mắt như tợ, quả nhiên là một người nhâ nhận lịch sự ôn nhu, ung dung hoa lệ.

Quả đúng là Thiên phi a, loại khí chất này

Chậc chậc hai tiếng, Nguyệt Quế vô cùng chân chó cười làm lành nói: “Xin hỏi, Thiên phi nương nương ngài còn có gì phân phó?”

Bảo Thù mỉm cười: “Mới vừa rồi đa tạ vị công tử này ra tay cứu giúp, không biết công tử . . . “

“Nói nhảm không cần nhiều lời.” Vân Thương nặng nề cắt ngang nàng, cất bước tiếp tục đi về phía trước.

“Này, người hung như vậy làm gì? Người ta tốt xấu dù sao cũng là Thiên phi a, là một đại mỹ nhân nha!” Nguyệt Quế ghé vào lỗ tai hấn nhỏ giọng nói, “Chỉ là nói cảm ơn thôi, người làm gì mà như con nhím xù gai ra thế?”

Vân Thương im lặng.

Bảo Thù nhìn bóng lưng hấn có chút ngạc nhiên, trong lòng nổi lên một cảm giác chua xót khổ sở nói không được, nói không ra . . . Có chút thất vọng xoay người lại, đã thấy người hầu bên cạnh Bảo Dung hoảng hốt đánh ngựa chạy tới, quỳ xuống hoảng sợ nói:

“Khởi bẩm Thù Thiên phi, đại diện hạ bị thương nặng, bây giờ đang hôn mê bất tỉnh, Yêu Vương bệ hạ mời ngài mau mau hồi phủ!”

Bảo Thù cả người run lên, vội la lên: “Sáng sớm không phải còn tốt sao, làm sao chỉ mới chớp mắt mà đã bị thương?”

Nguyệt Quế nghe vậy thầm nghĩ không tốt, trong đầu lập tức hiện lên một khuôn mặt đỏ bừng . . . Sẽ không trùng hợp như vậy chứ? đang định nhắc nhở Vân Thương, phát hiện hắn đã dừng bước lại, sống lưng cứng ngắc.

“Thưa . . . là bị người của Tử Ngọc đồ phường thành Nam đả thương, người nọ tên là Vân Thương, Yêu Vương bệ hạ một mặt phái người đi Thiên Cung báo tin cho Thiên đế, một mặt đã bắt giữ bà chủ đồ phường . . .”

“Dung Nhi thương thế thế nào?”

“Khởi bẩm Thù Thiên phi, đại diện hạ hắn . . . Gãy ba cây xương sườn, bị thương tâm mạch, xem sắc mặt của Yêu Vương bệ hạ thì tình hình . . . hình như không được khả quan cho lắm.”

Bảo Thù lão đảo suýt ngã, đoạt lấy ngựa của, nàng lật người ngồi lên ngựa, ghì chặt cương ngựa, giơ roi rời đi.

Nguyệt Quế bị dọa sợ ra một thân mồ hôi lạnh, bám vào bên tai Vân Thương nhỏ giọng nói: “Xong rồi xong rồi, chúng ta gặp rắc rối rồi! Đứa trẻ kia lại là trưởng tử của Thiên đế a! Vân Thương, làm sao bây giờ, mẹ bị bọn họ bắt rồi!”

Vân Thương giống như không hề nghe thấy, không nhúc nhích đứng ở đó.

Đứa trẻ kia . . . Là Bảo Dung?! Mặt trời vừa lên tỏa ra luồng khí nóng đỏ người, nàng biến ra một cây ô bằng giấy dầu che bớt nắng.

Dọc theo con đường mòn quanh trong núi, nàng thảnh thọa lại giơ tay áo lên lau mồ hôi, vừa nóng vừa mệt, đột ngột nghe thấy một tiếng hét của trẻ con vang lên rồi lại nghe thấy tiếng kêu cứu mạng.

Đẩy bụi cây ra, Nguyệt Quế buồn bực, đúng là tiểu hài nhi hỗn xược trong khách điểm hôm trước.

Bảo Dung nằm trên đất, khóc hoa mắt: “Tỷ tỷ cứu mạng, chân Dung Nhi bị kẹp, ô ô . . .”

Nguyệt Quế hai tay chống eo cười ha hả: “Kẹp tốt lắm! Xem ra ngay cả ông trời cũng không thương người a, ha ha!” Nói xong, nàng xoay người đi, không thèm liếc mắt nhìn hắn một cái.

Bảo Dung ngẩn người, đây là nữ nhân sao?

Dùng sức véo đùi mình một cái, Bảo Dung oa oa khóc lớn: “Ô ô . . . Mẫu thân, Dung Nhi không thể nhìn thấy mẫu thân nữa rồi, không thể ăn bánh trôi của mẫu thân, mẫu thân . . .”

Nguyệt Quế dừng chân lại một chút, hắn chỉ là một đứa bé, mình cần gì phải so đo với một đứa bé? Nhưng khi nhớ lại bộ dạng đáng ghét của hắn ở khách điểm hôm đó, không khỏi chán ghét, suy nghĩ một chút, nàng quay lại lạnh lùng nhìn hắn nói: “Tiểu phiền tử(*) nhà ngươi, suýt nữa thì bị người lừa, thân kiêu nhục quý(**) Đại thiếu gia làm sao lại có thể xuất hiện ở trong chốn rừng sâu núi thẳm này? Mấy con chó săn kia đâu rồi? Hừ , muốn bày trò lừa ta. Chỉ bằng ngươi , vẫn còn non lắm !”

(*) phiền tử: tỏ ý coi thường, không để vào mắt

(**) thân kiêu nhục quý: người mềm thịt quý

Bảo Dung lại lần nữa trợn tròn mắt, đây thật là nữ nhân sao?

Ngẩn ra nhìn quên cả khóc, nhìn nàng cúi lưng xuống, đưa tay xoa mông hắn vỗ mấy cái: “Tiểu thí hài nhi, về nhà tu luyện hai năm rồi hãy đến đi! Lão nương chờ ngươi!”

Bảo Dung khuôn mặt lập tức từ trắng chuyển sang xanh, một lúc sau lại đỏ bừng, nhìn Nguyệt Quế sững sốt. Hăng giọng, Nguyệt Quế nâng người dậy xoay người muốn chạy, lại bị một cái tay nhỏ giữ lại.

Kinh ngạc cúi đầu xuống nhìn, Bảo Dung mặt đỏ như táo đỏ, ngập ngừng nói: “Ta . . . Cha ta nói . . . Cái mông điều tộc chúng ta . . . Nữ nhân không được sờ lưng tung. . .”

Nguyệt Quế khoe môi giật giật, hất tay hất ra: “Lão nương chỉ nghe nói mông hổ không thể sờ, cha người, bảo hấn tới tìm ta! Đừng nói cái mông của người, cái mông của hấn ta cũng dám sờ một cái!”

Bảo Dung đứng lên, đem cái bẫy thú đá sang một bên. Cúi đầu xoắn ngón tay, xoắn a xoắn a xoắn a xoắn, nửa ngày sau mới nâng mắt lên nhìn trộm nàng một cái, rồi cúi xuống nói tiếp: “Không phải, cái mông điều tộc chúng ta rất tinh quý, có vĩ linh, cha nói, chỉ có mẫu thân và vợ mới có thể sờ . . .”

Nguyệt Quế cầm vốn đang nâng lên rất rất rất cao trong phút chốc rớt xuống rất rất rất rất rất thấp, nuốt nước miếng hỏi: “Người mới vừa nói cái gì?”

Bảo Dung y hệt một con tôm luộc, đỏ từ đỉnh đầu tới lòng bàn chân, ngượng ngịu nói: “Ta đi về nói với cha ta, bảo hấn sai người đi nhà người cầu hôn, cho người làm thiếp của ta.”

Nguyệt Quế ngăn người một lúc rồi sau đó lại đột nhiên ôm bụng cười nghiêng ngả.

Nàng không có nghe sai chứ? Một đứa trẻ chưa đầy mười tuổi nói muốn nàng làm vợ hấn, lại còn là làm thiếp!

Vất vả lắm mới nín cười được, Nguyệt Quế vỗ đầu hấn: “Được rồi Được rồi, tiểu rử người đừng đùa nữa, muốn làm gì thì đi làm đi!”

Bảo Dung lại lần nữa giữ tay nàng lại, cong môi nói: “Ta nói thật mà, người tại sao lại không tin, không biết bao nhiêu người khóc hô muốn làm thiếp của ta mà ta cũng không chịu, người thật đúng là không biết điều!”

Nguyệt Quế nóng nảy, mắt thấy mặt trời càng ngày càng nắng, nếu lằng nhằng thêm chút nữa thì mấy cây nhân sâm oa oa cũng không còn. Không muốn mất thêm thời gian với hấn nữa, dùng sức rút tay ra, không ngờ lại loạng choạng ngã xuống đất, ai ngờ, ông trời không thương nàng, ngã trúng vào cái bẫy thú lúc này.

Nguyệt Quế lập tức hét to một tiếng thảm thiết, răng nanh ở cái bẫy thú cắn chặt vào đùi nàng.

Bảo Dung giật mình, hai tay vội vàng kết ấn, lẩm nhẩm khẩu quyết.

Đúng lúc này, một đạo hàn quang chói mắt hiện lên, đánh thẳng vào ngực Bảo Dung, đem cả người hấn bay đi, nặng nề ngã xuống đất. Người hầu ẩn trong chỗ tối thấy thế ba hồn lập tức mất đi hơn hai hồn rưỡi, hoảng hốt phi thân đi, nhưng lại không nhanh được bằng người nọ.

Chỉ thấy hấn một tay bóp chặt cổ Bảo Dung, chỉ cần dùng một chút lực, là có thể bẻ gãy cổ hấn.

Một chớp mắt nàng xuống tay rất nặng, Bảo Dung lúc này đầu óc choáng váng, trước mắt toàn là ảnh chồng ảnh. Bây giờ, người nọ toát ra sát khí lạnh thấu xương làm hấn sởn tóc gáy, vô thức mở lớn hai mắt ra, cả người run rẩy bầy.

Nhìn đôi mắt hạnh to đó, Vân Thương thế nhưng lại có chút mất hồn, ma xui quỷ khiến buông tay ra. Nhìn hấn ngã trên mặt đất lần nữa, đột nhiên không hiểu vì sao mí mắt lại giật giật mấy cái.

“Tiểu thiếu gia!” Người hầu ôm lấy hấn, hoảng sợ nói, “Ngài . . . Ngài có làm sao không?”

Bảo Dung trừng mắt nhìn, bất ngờ phun ra một búng máu, một từ cũng chưa kịp thốt ra đã lệch đầu ngất đi. Người hầu bị dọa sợ không nhẹ, quay đầu nhìn Vân Thương cả giận nói: “To gan lớn mật cấu vật! Người có biết hấn là ai không hả? Nếu hấn có một chút tổn thương, người một trăm cái mạng cũng đền không được!”

Vân Thương âm thầm vận khí tháo bẫy thú đang kẹp trên chân Nguyệt Quế ra, lạnh lùng nói: “Ta mặc kệ hấn là ai đi nữa, chỉ cần lão tử muốn giết thì giết, các người làm khó dễ được ta? Không muốn chết thì lập tức mang hấn cứu!”

Một người hầu lửa giận cuộn cuộn định xông lên, lại bị tên còn lại nắm lấy: “Cứu thiếu gia quan trọng hơn!” Vân Thương đưa tay đặt lên trên miệng vết thương của nàng, dần dần có máu đặc màu đen từ từ chảy

ra. Nguyệt Quế toát mồ hôi lạnh, run giọng nói: “Vân Thương, không phải lỗi của đứa nhỏ này, hẳn vốn không định hại ta, là ta tự mình không cẩn thận đụng vào.”

Vân Thương giật mình, với tính cách thêm mắm thêm muối của Nguyệt Quế, chịu thay người khác giải thích thì đó chính là sự thật.

Quay đầu lại, trên mặt đất đã không còn ai, không biết vì sao, trong lòng hẳn lại có chút bất an.

Lấy lại bình tĩnh, hẳn nói: “Người chỉ cần lo lắng mình là được rồi, đứa trẻ kia xuất thân bất phàm, ngay cả ta cũng nhìn không thấu hẳn chân thân, chịu chút khổ mà thôi, không chết được.”

Nguyệt Quế đang muốn nói hẳn là chim, Vân Thương đột nhiên nói: “Người thử đứng dậy đi một chút xem.”

Nguyệt Quế sửng sốt một chút, hai tay chống lên mặt đất chậm rãi đứng lên, chân vừa nhấc lên một chút đã lập tức đau cả người run run, lão đảo ngã về phía sau. Đột nhiên, eo nhỏ được một cánh tay mạnh mẽ ôm lấy, đầu “Phanh” Một tiếng ngã vào trong ngực hẳn.

Tim đập loạn như hươu chạy, Nguyệt Quế “Bá” đỏ mặt.

Vân Thương khẽ đảo tay đem nàng đỡ lên lưng: “Đi trước thành Tây mua chút dược liệu, chân của người nếu không mau chữa trị thì sẽ bị phế.”

Nguyệt Quế hoảng hoảng hốt hốt, rồi cười hì hì: “Phế bỏ liền phế bỏ, nếu như phế bỏ mà sau này người ngày nào cũng công ta thể này thì cũng đáng giá.”

Vân Thương không để ý nàng, mũi chân khẽ lấy lực, hướng về phía dưới chân núi bay đi. Nguyệt Quế ôm chặt cổ hẳn, khuôn mặt đỏ bừng dán trên lưng hẳn, nín thở lắng nghe tiếng tim đập của hẳn.

Vào thành Tây, hẳn hạ xuống đất công nàng đi bộ.

Mới đi vài bước, đột nhiên nghe thấy một trận hỗn loạn phía trước, đám người nhao nhao tản ra bốn phía, bên tai tiếng vó ngựa và tiếng hí lớn càng lúc càng gần. Nguyệt Quế từ trong ngây ngất tỉnh lại, đưa mắt nhìn, thì ra là một con ngựa trắng bị kinh sợ, trên lưng mang theo một nữ tử chạy lung tung trên đường phố, đập đến chỗ nào là nơi đó thành một đồng hỗn loạn.

Phía sau con ngựa trắng có rất nhiều binh tướng đuổi theo, không người dám sử dụng pháp thuật ngăn lại, có lẽ đó là một con ngựa chưa được thuần hóa mà lại đang trong tình trạng hoảng sợ.

Nguyệt Quế không bị ngựa làm cho kinh sợ nhưng Vân Thương lại kinh sợ, không sợ trời không sợ đất như Vân Thương, vậy àm lại một ngựa điên? Nếu không phải thì làm sao mà tim hẳn lại đập dồn dập như thế này?

Đang suy nghĩ, trước mắt đột nhiên loáng một cái, đợi nàng phản ứng lại, mới hiểu được là mình bị ném sang bên cạnh.

Con người mất hoảng loạn, Vân Thương làm tư thế trung bình tấn, quanh thân thả ra một lá chắn trong suốt. Con ngựa trắng kia đâm đụng vào, chân trước khụy xuống mặt đất, dưới ảnh hưởng của lực quán tính, nữ tử trên lưng ngựa bất ngờ bị ngã về phía trước.

Liền nghe có người kêu to: “Thù Thiên phi!”

Bảo Thù sợ hãi hoa dung thất sắc, hôm nay sáng sớm Truy Huyền lôi kéo nàng đi nhìn hai con uyên ương mã, nói đây là lễ vật chúc mừng của Nam Cương tộc đưa tới, muốn cùng nàng cười cùng nhau rangọai thành giải sầu.

Vậy mà còn chưa ra khỏi thành, Truy Huyền đã bị phụ thân nàng kêu trở về. Nàng thấy cũng không sao, nên tự mình cười đi ra ngoài.

Ngay khi bị ném trên không trung, Bảo Thù bắt đầu bình tĩnh lại, không có thiên mã trối buộc, nàng an toàn hạ cánh không là vấn đề. Vận khí, nhưng lại đột nhiên cảm thấy phần eo căng thẳng, đồng thời trong lòng cũng là căng thẳng.

Cảm giác này Rất quen thuộc

Nàng hoảng hốt nhìn lên, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt kia con người đột nhiên co rút lại.

Sau khi chạm đất, Vân Thương đột nhiên buông nàng ra, khuôn mặt không chút biểu cảm, xoay người đi thẳng về phía Nguyệt Quế.

Bảo Thủ ngẩn người tại chỗ, bên tai thanh âm hỗn loạn vang lên: “Thù Thiên phi, ngài có làm sao không? Có bị thương không?”

Vân Thương vươn tay, Nguyệt Quế vội vàng đi lên, thuận thế bò lên trên lưng hắn. Vân Thương công nàng đi nhanh về phía trước, bước chân cùng ngày thường không giống chút nào.

Bảo Thủ vươn tay lên ý bảo xung quanh im lặng, mở miệng hô: “Công tử, xin dừng bước.”

Vân Thương dừng một chút, mặc dù chưa từng quay đầu lại, bước chân có chút do dự rồi ngừng lại.

Cái miệng nhỏ nhắn của Nguyệt Quế há ra to tới mức có thể nhét vào một quả trứng gà! Nhận thức hắn mười năm, có thể khiến tên đầu gối này dừng bước, từ lúc khai thiên lập địa tới nay thì đây đúng là lần đầu tiên. Khẽ cắn môi, không khỏi quay đầu nhìn nàng: khuôn mặt trái xoan tinh xảo, mi như đại, mắt như tợ, quả nhiên là một người nhã nhặn lịch sự ôn nhu, ung dung hoa lệ.

Quả đúng là Thiên phi a, loại khí chất này . . .

Chắc chắn hai tiếng, Nguyệt Quế vô cùng chân chó cười làm lành nói: “Xin hỏi, Thiên phi nương nương ngài còn có gì phân phó?”

Bảo Thủ mỉm cười: “Mới vừa rồi đa tạ vị công tử này ra tay cứu giúp, không biết công tử . . .”

“Nói nhảm không cần nhiều lời.” Vân Thương nặng nề cắt ngang nàng, cất bước tiếp tục đi về phía trước.

“Này, người hung như vậy làm gì? Người ta tốt xấu dù sao cũng là Thiên phi a, là một đại mỹ nhân nha!” Nguyệt Quế ghé vào lỗ tai hắn nhỏ giọng nói, “Chỉ là nói cảm ơn thôi, người làm gì mà như con nhím xù gai ra thế?”

Vân Thương im lặng.

Bảo Thủ nhìn bóng lưng hắn có chút ngạc nhiên, trong lòng nổi lên một cảm giác chua xót khổ sở nói không được, nói không ra . . . Có chút thất vọng xoay người lại, đã thấy người hầu bên cạnh Bảo Dung hoảng hốt đánh ngựa chạy tới, quỳ xuống hoảng sợ nói:

“Khởi bẩm Thủ Thiên phi, đại diện hạ bị thương nặng, bây giờ đang hôn mê bất tỉnh, Yêu Vương bệ hạ mời ngài mau mau hồi phủ!”

Bảo Thủ cả người run lên, vội la lên: “Sáng sớm không phải còn tốt sao, làm sao chỉ mới chớp mắt mà đã bị thương?”

Nguyệt Quế nghe vậy trầm nghĩ không tốt, trong đầu lập tức hiện lên một khuôn mặt đỏ bừng . . . Sẽ không trùng hợp như vậy chứ? đang định nhắc nhở Vân Thương, phát hiện hắn đã dừng bước lại, sống lưng cứng ngắc.

“Thưa . . . là bị người của Tử Ngọc đồ phường thành Nam đả thương, người nọ tên là Vân Thương, Yêu Vương bệ hạ một mặt phái người đi Thiên Cung báo tin cho Thiên đế, một mặt đã bắt giữ bà chủ đồ phường . . .”

“Dung Nhi thương thế thế nào?”

“Khởi bẩm Thủ Thiên phi, đại diện hạ hắn . . . Gãy ba cây xương sườn, bị thương tâm mạch, xem sắc mặt của Yêu Vương bệ hạ thì tình hình . . . hình như không được khả quan cho lắm.”

Bảo Thủ lão đạo suất ngã, đoạt lấy ngựa của, nàng lật người ngồi lên ngựa, ghì chặt cương ngựa, giờ rời đi.

Nguyệt Quế bị dọa sợ ra một thân mồ hôi lạnh, bám vào bên tai Vân Thương nhỏ giọng nói: “Xong rồi xong rồi, chúng ta gặp rắc rối rồi! Đứa trẻ kia lại là trưởng tử của Thiên đế a! Vân Thương, làm sao bây giờ, mẹ bị bọn họ bắt rồi!”

Vân Thương giống như không hề nghe thấy, không nhúc nhích đứng ở đó.

Đứa trẻ kia . . . Là Bảo Dung?! Mặt trời vừa lên tỏa ra luồng khí nóng đỏ người, nàng biến ra một cây ô bằng giấy dầu che bớt nắng.

Dọc theo con đường mòn quanh trong núi, nàng thỉnh thoảng lại giơ tay áo lên lau mồ hôi, vừa nóng vừa mệt, đột ngột nghe thấy một tiếng hét của trẻ con vang lên rồi lại nghe thấy tiếng kêu cứu mạng.

Đẩy bụi cây ra, Nguyệt Quế buồn bực, đúng là tiểu hài nhi hỗn xược trong khách điểm hôm trước.

Bảo Dung nằm trên đất, khóc hoa máu: “Tỷ tỷ cứu mạng, chân Dung Nhi bị kẹp, ô ô . . .”

Nguyệt Quế hai tay chống eo cười ha hả: “Kẹp tốt lắm! Xem ra ngay cả ông trời cũng không thương người a, ha ha!” Nói xong, nàng xoay người đi, không thèm liếc mắt nhìn hân một cái.

Bảo Dung ngẩn người, đây là nữ nhân sao?

Dùng sức véo đùi mình một cái, Bảo Dung oa oa khóc lớn: “Ô ô . . . Mẫu thân, Dung Nhi không thể nhìn thấy mẫu thân nữa rồi, không thể ăn bánh trôi của mẫu thân, mẫu thân . . .”

Nguyệt Quế dừng chân lại một chút, hân chỉ là một đứa bé, mình cần gì phải so đo với một đứa bé? Nhưng khi nhớ lại bộ dạng đáng ghét của hân ở khách điểm hôm đó, không khỏi chán ghét, suy nghĩ một chút, nàng quay lại lạnh lùng nhìn hân nói: “Tiểu phiến tử(*) nhà ngươi, suýt nữa thì bị người lừa, thân kiều nhục quý(**) Đại thiếu gia làm sao lại có thể xuất hiện ở trong chốn rừng sâu núi thẳm này? Mấy con chó săn kia đâu rồi? Hừ, muốn bày trò lừa ta. Chỉ bằng người, vẫn còn non lắm!”

(*) phiến tử: tỏ ý coi thường, không để vào mắt

(**) thân kiều nhục quý: người mềm thịt quý

Bảo Dung lại lần nữa trợn tròn mắt, đây thật là nữ nhân sao?

Ngẩn ra nhìn quên cả khóc, nhìn nàng cúi lưng xuống, đưa tay xoa mông hân vỗ mấy cái: “Tiểu thí hài nhi, về nhà tu luyện hai năm rồi hãy đến đi! Lão nương chờ người!”

Bảo Dung khuôn mặt lập tức từ trắng chuyển sang xanh, một lúc sau lại đỏ bừng, nhìn Nguyệt Quế sững sốt. Hăng giọng, Nguyệt Quế nâng người dậy xoay người muốn chạy, lại bị một cái tay nhỏ giữ lại.

Kinh ngạc cúi đầu xuống nhìn, Bảo Dung mặt đỏ như táo đỏ, ngập ngừng nói: “Ta . . . Cha ta nói . . . Cái mông điều tộc chúng ta . . . Nữ nhân không được sờ lưng tung. . .”

Nguyệt Quế khòe môi giật giật, hất tay hân ra: “Lão nương chỉ nghe nói mông hổ không thể sờ, cha ngươi, bảo hân tới tìm ta! Đừng nói cái mông của người, cái mông của hân ta cũng dám sờ một cái!”

Bảo Dung đứng lên, đem cái bẫy thú đá sang một bên. Cúi đầu xoắn ngón tay, xoắn a xoắn a xoắn a xoắn, nửa ngày sau mới nâng mắt lên nhìn trộm nàng một cái, rồi cúi xuống nói tiếp: “Không phải, cái mông điều tộc chúng ta rất tinh quý, có vĩ linh, cha nói, chỉ có mẫu thân và vợ mới có thể sờ . . .”

Nguyệt Quế cầm vốn đang nâng lên rất rất rất cao trong phút chốc rớt xuống rất rất rất rất rất thấp, nuốt nước miếng hỏi: “Người mới vừa nói cái gì?”

Bảo Dung y hệt một con tôm luộc, đỏ từ đỉnh đầu tới lòng bàn chân, ngượng nghịu nói: “Ta đi về nói với cha ta, bảo hân sai người đi nhà ngươi cầu hôn, cho người làm thiếp của ta.”

Nguyệt Quế ngẩn người một lúc rồi sau đó lại đột nhiên ôm bụng cười nghiêng ngả.

Nàng không có nghe sai chứ? Một đứa trẻ chưa đầy mười tuổi nói muốn nàng làm vợ hân, lại còn là làm thiếp!

Vất vả lắm mới nín cười được, Nguyệt Quế vỗ đầu hân: “Được rồi Được rồi, tiểu tử ngươi đừng đùa nữa, muốn làm gì thì đi làm đi!”

Bảo Dung lại lần nữa giữ tay nàng lại, cong môi nói: “Ta nói thật mà, ngươi tại sao lại không tin, không biết bao nhiêu người khóc hô muốn làm thiếp của ta mà ta cũng không chịu, ngươi thật đúng là không biết điều!”

Nguyệt Quế nóng nẩy, mắt thấy mặt trời càng ngày càng nắng, nếu lằng nhằng thêm chút nữa thì mấy cây nhân sâm oa oa cũng không còn. Không muốn mất thêm thời gian với hần nữa, dùng sức rút tay ra, không ngờ lại loạng choạng ngã xuống đất, ai ngờ, ông trời không thương nàng, ngã trúng vào cái bẫy thú lúc này.

Nguyệt Quế lập tức hét to một tiếng thảm thiết, rằng nanh ở cái bẫy thú cắn chặt vào đùi nàng.

Bảo Dung giật mình, hai tay vội vàng kết ấn, lẩm nhẩm khẩu quyết.

Đúng lúc này, một đạo hàn quang chói mắt hiện lên, đánh thẳng vào ngực Bảo Dung, đem cả người hần bay đi, nặng nề ngã xuống đất. Người hầu ẩn trong chỗ tối thấy thế ba hồn lập tức mất đi hơn hai hồn rười, hoảng hốt phi thân đi, nhưng lại không nhanh được bằng người nọ.

Chỉ thấy hần một tay bóp chặt cổ Bảo Dung, chỉ cần dùng một chút lực, là có thể bẻ gãy cổ hần.

Một chưởng lúc này xuống tay rất nặng, Bảo Dung lúc này đầu óc choáng váng, trước mắt toàn là ảnh chồng ảnh. Bây giờ, người nọ toát ra sát khí lạnh thấu xương làm hần sởn tóc gáy, vô thức mở lớn hai mắt ra, cả người run rẩy bầy.

Nhìn đôi mắt hạnh to đó, Vân Thương thế nhưng lại có chút mất hồn, ma xui quỷ khiến buông tay ra. Nhìn hần ngã trên mặt đất lần nữa, đột nhiên không hiểu vì sao mí mắt lại giật giật mấy cái.

“Tiểu thiếu gia!” Người hầu ôm lấy hần, hoảng sợ nói, “Ngài . . . Ngài có làm sao không?”

Bảo Dung trừng mắt nhìn, bất ngờ phun ra một búng máu, một từ cũng chưa kịp thốt ra đã lệch đầu ngất đi. Người hầu bị dọa sợ không nhẹ, quay đầu nhìn Vân Thương cả giận nói: “To gan lớn mật cấu vật! Người có biết hần là ai không hả? Nếu hần có một chút tổn thương, người một trăm cái mạng cũng đền không được!”

Vân Thương âm thầm vận khí tháo bẫy thú đang kẹp trên chân Nguyệt Quế ra, lạnh lùng nói: “Ta mặc kệ hần là ai đi nữa, chỉ cần lão tử muốn giết thì giết, các người làm khó dễ được ta? Không muốn chết thì lập tức mang hần cút!”

Một người hầu lửa giận cuộn cuộn định xông lên, lại bị tên còn lại nắm lấy: “Cứu thiếu gia quan trọng hơn!” Vân Thương đưa tay đặt lên trên miệng vết thương của nàng, dần dần có máu đặc màu đen từ từ chảy ra. Nguyệt Quế toát mồ hôi lạnh, run giọng nói: “Vân Thương, không phải lỗi của đứa nhỏ này, hần vốn không định hại ta, là ta tự mình không cẩn thận đụng vào.”

Vân Thương giật mình, với tính cách thêm mắm thêm muối của Nguyệt Quế, chịu thay người khác giải thích thì đó chính là sự thật.

Quay đầu lại, trên mặt đất đã không còn ai, không biết vì sao, trong lòng hần lại có chút bất an.

Lấy lại bình tĩnh, hần nói: “Người chỉ cần lo lắng mình là được rồi, đứa trẻ kia xuất thân bất phàm, ngay cả ta cũng nhìn không thấu hần chân thân, chịu chút khổ mà thôi, không chết được.”

Nguyệt Quế đang muốn nói hần là chim, Vân Thương đột nhiên nói: “Người thử đứng dậy đi một chút xem.”

Nguyệt Quế sửng sốt một chút, hai tay chống lên mặt đất chậm rãi đứng lên, chân vừa nhấc lên một chút đã lập tức đau cả người run run, lão đảo ngã về phía sau. Đột nhiên, eo nhỏ được một cánh tay mạnh mẽ ôm lấy, đầu “Phanh” Một tiếng ngã vào trong ngực hần.

Tim đập loạn như hươu chạy, Nguyệt Quế “Bá” đỏ mặt.

Vân Thương khẽ đảo tay đem nàng đỡ lên lưng: “Đi trước thành Tây mua chút dược liệu, chân của người nếu không mau chữa trị thì sẽ bị phế.”

Nguyệt Quế hoảng hoảng hốt hốt, rồi cười hì hì: “Phế bỏ liền phế bỏ, nếu như phế bỏ mà sau này người ngày nào cũng công ta thể này thì cũng đáng giá.”

Vân Thương không để ý nàng, mũi chân khẽ lấy lực, hướng về phía dưới chân núi bay đi. Nguyệt Quế ôm chặt cổ hần, khuôn mặt đỏ bừng dán trên lưng hần, nín thở lắng nghe tiếng tim đập của hần.

Vào thành Tây, hần hạ xuống đất công nàng đi bộ.

Mới đi vài bước, đột nhiên nghe thấy một trận hỗn loạn phía trước, đám người nhao nhao tản ra bốn phía, bên tai tiếng vó ngựa và tiếng hí lớn càng lúc càng gần. Nguyệt Quế từ trong ngáy ngất tỉnh lại, đưa mắt nhìn, thì ra là một con ngựa trắng bị kinh sợ, trên lưng mang theo một nữ tử chạy lung tung trên đường phố, đạp đến chỗ nào là nơi đó thành một đồng hỗn độn.

Phía sau con ngựa trắng có rất nhiều binh tướng đuổi theo, không người dám sử dụng pháp thuật ngăn lại, có lẽ đó là một con ngựa chưa được thuần hóa mà lại đang trong tình trạng hoảng sợ.

Nguyệt Quế không bị ngựa làm cho kinh sợ nhưng Vân Thương lại kinh sợ, không sợ trời không sợ đất như Vân Thương, vậy àm lại một ngựa điên? Nếu không phải thì làm sao mà tìm hấn lại đạp dồn dập như thế này?

Đang suy nghĩ, trước mắt đột nhiên loáng một cái, dợt nàng phản ứng lại, mới hiểu được là mình bị ném sang bên cạnh.

Con người mất hoảng loạn, Vân Thương làm tư thế trung bình tấn, quanh thân thả ra một lá chắn trong suốt. Con ngựa trắng kia đâm đụng vào, chân trước khụy xuống mặt đất, dưới ảnh hưởng của lực quán tính, nữ tử trên lưng ngựa bất ngờ bị ngã về phía trước.

Liền nghe có người kêu to: “Thù Thiên phi!”

Bảo Thù sợ hãi hoa dung thất sắc, hôm nay sáng sớm Truy Huyền lôi kéo nàng đi nhìn hai con uyên ương mã, nói đây là lễ vật chúc mừng của Nam Cương tộc đưa tới, muốn cùng nàng cười cùng nhau rangọa thành giải sầu.

Vậy mà còn chưa ra khỏi thành, Truy Huyền đã bị phụ thân nàng kêu trở về. Nàng thấy cũng không sao, nên tự mình cười đi ra ngoài.

Ngay khi bị ném trên không trung, Bảo Thù bắt đầu bình tĩnh lại, không có thiên mã trối buộc, nàng an toàn hạ cánh không là vấn đề. Vận khí, nhưng lại đột nhiên cảm thấy phần eo căng thẳng, đồng thời trong lòng cũng là căng thẳng.

Cảm giác này Rất quen thuộc

Nàng hoảng hốt nhìn lên, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt kia con người đột nhiên co rút lại.

Sau khi chạm đất, Vân Thương đột nhiên buông nàng ra, khuôn mặt không chút biểu cảm, xoay người đi thẳng về phía Nguyệt Quế.

Bảo Thù ngẩn người tại chỗ, bên tai thanh âm hỗn loạn vang lên: “Thù Thiên phi, ngài có làm sao không? Có bị thương không?”

Vân Thương vươn tay, Nguyệt Quế vội vàng đi lên, thuận thế bò lên trên lưng hấn. Vân Thương công nàng đi nhanh về phía trước, bước chân cùng ngày thường không giống chút nào.

Bảo Thù vươn tay lên ý bảo xung quanh im lặng, mở miệng hô: “Công tử, xin dừng bước.”

Vân Thương dừng một chút, mặc dù chưa từng quay đầu lại, bước chân có chút do dự rồi ngừng lại.

Cái miệng nhỏ nhắn của Nguyệt Quế há ra to tới mức có thể nhét vào một quả trứng gà! Nhận thức hấn mười năm, có thể khiến tên đầu gối này dừng bước, từ lúc khai thiên lập địa tới nay thì đây đúng là lần đầu tiên. Khẽ cắn môi, không khỏi quay đầu nhìn nàng: khuôn mặt trái xoan tinh xảo, mi như đại, mắt như tợ, quả nhiên là một người nhả nhận lịch sự ôn nhu, ung dung hoa lệ.

Quả đúng là Thiên phi a, loại khí chất này

Chắc chắc hai tiếng, Nguyệt Quế vô cùng chân chó cười làm lành nói: “Xin hỏi, Thiên phi nương nương ngài còn có gì phân phó?”

Bảo Thù mỉm cười: “Mới vừa rồi đa tạ vị công tử này ra tay cứu giúp, không biết công tử”

“Nói nhảm không cần nhiều lời.” Vân Thương nặng nề cắt ngang nàng, cất bước tiếp tục đi về phía trước.

“Này, người hung như vậy làm gì? Người ta tốt xấu dù sao cũng là Thiên phi a, là một đại mỹ nhân nha!” Nguyệt Quế ghé vào lỗ tai hắn nhỏ giọng nói, “Chỉ là nói cảm ơn thôi, người làm gì mà như con nhím xù gai ra thế?”

Vân Thương im lặng.

Bảo Thù nhìn bóng lưng hắn có chút ngạc nhiên, trong lòng nổi lên một cảm giác chua xót khổ sở nói không được, nói không ra . . . Có chút thất vọng xoay người lại, đã thấy người hầu bên cạnh Bảo Dung hoảng hốt đánh ngựa chạy tới, quỳ xuống hoảng sợ nói:

“Khởi bẩm Thù Thiên phi, đại diện hạ bị thương nặng, bây giờ đang hôn mê bất tỉnh, Yêu Vương bệ hạ mời ngài mau mau hồi phủ!”

Bảo Thù cả người run lên, vội la lên: “Sáng sớm không phải còn tốt sao, làm sao chỉ mới chớp mắt mà đã bị thương?”

Nguyệt Quế nghe vậy thăm nghĩ không tốt, trong đầu lập tức hiện lên một khuôn mặt đỏ bừng . . . Sẽ không trùng hợp như vậy chứ? đang định nhắc nhở Vân Thương, phát hiện hắn đã dừng bước lại, sống lưng cứng ngắc.

“Thưa . . . là bị người của Tử Ngọc đồ phường thành Nam đá thương, người nọ tên là Vân Thương, Yêu Vương bệ hạ một mặt phái người đi Thiên Cung báo tin cho Thiên đế, một mặt đã bắt giữ bà chủ đồ phường . . .”

“Dung Nhi thương thế thế nào?”

“Khởi bẩm Thù Thiên phi, đại diện hạ hắn . . . Gãy ba cây xương sườn, bị thương tâm mạch, xem sắc mặt của Yêu Vương bệ hạ thì tình hình . . . hình như không được khả quan cho lắm.”

Bảo Thù lão đảo suýt ngã, đoạt lấy ngựa của, nàng lật người ngồi lên ngựa, ghì chặt cương ngựa, giong roi rời đi.

Nguyệt Quế bị dọa sợ ra một thân mồ hôi lạnh, bám vào bên tai Vân Thương nhỏ giọng nói: “Xong rồi xong rồi, chúng ta gặp rắc rối rồi! Đứa trẻ kia lại là trưởng tử của Thiên đế a! Vân Thương, làm sao bây giờ, mẹ bị bọn họ bắt rồi!”

Vân Thương giống như không hề nghe thấy, không nhúc nhích đứng ở đó.

Đứa trẻ kia . . . Là Bảo Dung?! Mặt trời vừa lên tỏa ra luồng khí nóng đỏ người, nàng biến ra một cây ô bằng giấy dầu che bớt nắng.

Dọc theo con đường mòn quanh trong núi, nàng thảnh thỏa lại gơ tay áo lên lau mồ hôi, vừa nóng vừa mệt, đột ngột nghe thấy một tiếng hét của trẻ con vang lên rồi lại nghe thấy tiếng kêu cứu mạng.

Đẩy bụi cây ra, Nguyệt Quế buồn bực, đúng là tiểu hài nhi hỗn xược trong khách điểm hôm trước.

Bảo Dung nằm trên đất, khóc hoa mắt: “Tỷ tỷ cứu mạng, chân Dung Nhi bị kẹp, ô ô . . .”

Nguyệt Quế hai tay chống eo cười ha ha: “Kẹp tốt lắm! Xem ra ngay cả ông trời cũng không thương người a, ha ha!” Nói xong, nàng xoay người đi, không thèm liếc mắt nhìn hắn một cái.

Bảo Dung ngẩn người, đây là nữ nhân sao?

Dùng sức véo đùi mình một cái, Bảo Dung oa oa khóc lớn: “Ô ô . . . Mẫu thân, Dung Nhi không thể nhìn thấy mẫu thân nữa rồi, không thể ăn bánh trôi của mẫu thân, mẫu thân . . .”

Nguyệt Quế dừng chân lại một chút, hắn chỉ là một đứa bé, mình cần gì phải so đo với một đứa bé? Nhưng khi nhớ lại bộ dạng đáng ghét của hắn ở khách điểm hôm đó, không khỏi chán ghét, suy nghĩ một chút, nàng quay lại lạnh lùng nhìn hắn nói: “Tiểu phiến tử(*) nhà ngươi, suýt nữa thì bị người lừa, thân kiều nhục quý(**) Đại thiếu gia làm sao lại có thể xuất hiện ở trong chốn rừng sâu núi thẳm này? Mấy con chó săn kia đâu rồi? Hừ, muốn bày trò lừa ta. Chỉ bằng ngươi, vẫn còn non lắm!”

(*) phiến tử: tỏ ý coi thường, không để vào mắt

(**) thân kiều nhục quý: người mềm thịt quý

Bảo Dung lại lần nữa tròn tròn mắt, đây thật là nữ nhân sao?

Ngẩn ra nhìn quên cả khóc, nhìn nàng cúi lưng xuống, đưa tay xoa hông hấn vỗ mấy cái: “Tiểu thí hài nhi, về nhà tu luyện hai năm rồi hãy đến đi! Lão nương chờ người!”

Bảo Dung khuôn mặt lập tức từ trắng chuyển sang xanh, một lúc sau lại đỏ bừng, nhìn Nguyệt Quế sững sốt. Hắng giọng, Nguyệt Quế nâng người dậy xoay người muốn chạy, lại bị một cái tay nhỏ giữ lại.

Kinh ngạc cúi đầu xuống nhìn, Bảo Dung mặt đỏ như táo đỏ, ngập ngừng nói: “Ta . . . Cha ta nói . . . Cái hông điều tộc chúng ta . . . Nữ nhân không được sờ lưng tung. . .”

Nguyệt Quế khoe môi giật giật, hất tay hấn ra: “Lão nương chỉ nghe nói hông hổ không thể sờ, cha người, bảo hấn tới tìm ta! Đừng nói cái hông của người, cái hông của hấn ta cũng dám sờ một cái!”

Bảo Dung đứng lên, đem cái bẫy thú đá sang một bên. Cúi đầu xoắn ngón tay, xoắn a xoắn a xoắn a xoắn, nửa ngày sau mới nâng mắt lên nhìn trộm nàng một cái, rồi cúi xuống nói tiếp: “Không phải, cái hông điều tộc chúng ta rất tinh quý, có vĩ linh, cha nói, chỉ có mẫu thân và vợ mới có thể sờ. . .”

Nguyệt Quế cầm vốn đang nâng lên rất rất rất cao trong phút chốc rớt xuống rất rất rất rất rất thấp, nuốt nước miếng hỏi: “Người mới vừa nói cái gì?”

Bảo Dung y hệt một con tôm luộc, đỏ từ đỉnh đầu tới lòng bàn chân, ngượng nghịu nói: “Ta đi về nói với cha ta, bảo hấn sai người đi nhà người cầu hôn, cho người làm thiếp của ta.”

Nguyệt Quế ngăn người một lúc rồi sau đó lại đột nhiên ôm bụng cười nghiêng ngả.

Nàng không có nghe sai chứ? Một đứa trẻ chưa đầy mười tuổi nói muốn nàng làm vợ hấn, lại còn là làm thiếp!

Vất vả lắm mới nín cười được, Nguyệt Quế vỗ đầu hấn: “Được rồi Được rồi, tiểu tử người đừng đùa nữa, muốn làm gì thì đi làm đi!”

Bảo Dung lại lần nữa giữ tay nàng lại, cong môi nói: “Ta nói thật mà, người tại sao lại không tin, không biết bao nhiêu người khóc hô muốn làm thiếp của ta mà ta cũng không chịu, người thật đúng là không biết điều!”

Nguyệt Quế nóng nảy, mắt thấy mặt trời càng ngày càng nắng, nếu lẳng nhặng thêm chút nữa thì mấy cây nhân sâm oa oa cũng không còn. Không muốn mất thêm thời gian với hấn nữa, dùng sức rút tay ra, không ngờ lại loạng choạng ngã xuống đất, ai ngờ, ông trời không thương nàng, ngã trúng vào cái bẫy thú lúc này.

Nguyệt Quế lập tức hét to một tiếng thảm thiết, răng nanh ở cái bẫy thú cắn chặt vào đùi nàng.

Bảo Dung giật mình, hai tay vội vàng kết ấn, lăm lăm khẩu quyết.

Đúng lúc này, một đạo hàn quang chói mắt hiện lên, đánh thẳng vào ngực Bảo Dung, đem cả người hấn bay đi, nặng nề ngã xuống đất. Người hầu ẩn trong chỗ tối thấy thế ba hồn lập tức mất đi hơn hai hồn rưỡi, hoảng hốt phi thân đi, nhưng lại không nhanh được bằng người nọ.

Chỉ thấy hấn một tay bóp chặt cổ Bảo Dung, chỉ cần dùng một chút lực, là có thể bẻ gãy cổ hấn.

Một chớp mắt nàng xuống tay rất nặng, Bảo Dung lúc này đầu óc choáng váng, trước mắt toàn là ảnh chồng ảnh. Bây giờ, người nọ toát ra sát khí lạnh thấu xương làm hấn sồn tóc gáy, vô thức mở lớn hai mắt ra, cả người run rẩy bầy.

Nhìn đôi mắt hạnh to đó, Vân Thương thế nhưng lại có chút mất hồn, ma xui quỷ khiến buông tay ra. Nhìn hấn ngã trên mặt đất lần nữa, đột nhiên không hiểu vì sao mí mắt lại giật giật mấy cái.

“Tiểu thiếu gia!” Người hầu ôm lấy hấn, hoảng sợ nói, “Ngài . . . Ngài có làm sao không?”

Bảo Dung trừng mắt nhìn, bất ngờ phun ra một búng máu, một từ cũng chưa kịp thốt ra đã lệch đầu ngất đi. Người hầu bị dọa sợ không nhẹ, quay đầu nhìn Vân Thương cả giận nói: “To gan lớn mật cấu vật! Người

có biết hần là ai không hả? Nếu hần có một chút tổn thương, người một trăm cái mạng cũng đền không được!”

Vân Thương âm thầm vận khí tháo bảy thú đang kẹp trên chân Nguyệt Quế ra, lạnh lùng nói: “Ta mặc kệ hần là ai đi nữa, chỉ cần lão tử muốn giết thì giết, các người làm khó dễ được ta? Không muốn chết thì lập tức mang hần cứu!”

Một người hầu lửa giận cuộn cuộn định xông lên, lại bị tên còn lại nắm lấy: “Cứu thiếu gia quan trọng hơn!” Vân Thương đưa tay đặt lên trên miệng vết thương của nàng, dần dần có máu đặc màu đen từ từ chảy ra. Nguyệt Quế toát mồ hôi lạnh, run giọng nói: “Vân Thương, không phải lỗi của đứa nhỏ này, hần vốn không định hại ta, là ta tự mình không cẩn thận đụng vào.”

Vân Thương giật mình, với tính cách thêm mắm thêm muối của Nguyệt Quế, chịu thay người khác giải thích thì đó chính là sự thật.

Quay đầu lại, trên mặt đất đã không còn ai, không biết vì sao, trong lòng hần lại có chút bất an.

Lấy lại bình tĩnh, hần nói: “Người chỉ cần lo lắng mình là được rồi, đứa trẻ kia xuất thân bất phàm, ngay cả ta cũng nhìn không thấu hần chân thân, chịu chút khổ mà thôi, không chết được.”

Nguyệt Quế đang muốn nói hần là chim, Vân Thương đột nhiên nói: “Người thử đứng dậy đi một chút xem.”

Nguyệt Quế sửng sốt một chút, hai tay chống lên mặt đất chậm rãi đứng lên, chân vừa nhấc lên một chút đã lập tức đau cả người run run, lão đảo ngă về phía sau. Đột nhiên, eo nhỏ được một cánh tay mạnh mẽ ôm lấy, đầu “Phanh” Một tiếng ngã vào trong ngực hần.

Tim đập loạn như hươu chạy, Nguyệt Quế “Bá” đỏ mặt.

Vân Thương khẽ đảo tay đem nàng đỡ lên lưng: “Đi trước thành Tây mua chút dược liệu, chân của người nếu không mau chữa trị thì sẽ bị phế.”

Nguyệt Quế hoảng hoảng hốt hốt, rồi cười hì hì: “Phế bỏ liền phế bỏ, nếu như phế bỏ mà sau này người ngày nào cũng công ta thể này thì cũng đáng giá.”

Vân Thương không để ý nàng, mũi chân khẽ lấy lực, hướng về phía dưới chân núi bay đi. Nguyệt Quế ôm chặt cổ hần, khuôn mặt đỏ bừng dán trên lưng hần, nín thở lắng nghe tiếng tim đập của hần.

Vào thành Tây, hần hạ xuống đất công nàng đi bộ.

Mới đi vài bước, đột nhiên nghe thấy một trận hỗn loạn phía trước, đám người nhao nhao tản ra bốn phía, bên tai tiếng vó ngựa và tiếng hí lớn càng lúc càng gần. Nguyệt Quế từ trong ngây ngất tỉnh lại, đưa mắt nhìn, thì ra là một con ngựa trắng bị kinh sợ, trên lưng mang theo một nữ tử chạy lung tung trên đường phố, đập đến chỗ nào là nơi đó thành một đồng hỗn loạn.

Phía sau con ngựa trắng có rất nhiều binh tướng đuổi theo, không người dám sử dụng pháp thuật ngăn lại, có lẽ đó là một con ngựa chưa được thuần hóa mà lại đang trong tình trạng hoảng sợ.

Nguyệt Quế không bị ngựa làm cho kinh sợ nhưng Vân Thương lại kinh sợ, không sợ trời không sợ đất như Vân Thương, vậy àm lại một ngựa điên? Nếu không phải thì làm sao mà tim hần lại đập dồn dập như thế này?

Đang suy nghĩ, trước mắt đột nhiên loáng một cái, đợi nàng phản ứng lại, mới hiểu được là mình bị ném sang bên cạnh.

Con người mất hoảng loạn, Vân Thương làm tư thế trung bình tấn, quanh thân thả ra một lá chắn trong suốt. Con ngựa trắng kia đâm đụng vào, chân trước khụy xuống mặt đất, dưới ảnh hưởng của lực quán tính, nữ tử trên lưng ngựa bất ngờ bị ngã về phía trước.

Liền nghe có người kêu to: “Thù Thiên phi!”

Bảo Thù sợ hãi hoa dung thất sắc, hôm nay sáng sớm Truy Huyền lôi kéo nàng đi nhìn hai con uyên ương mã, nói đây là lễ vật chúc mừng của Nam Cương tộc đưa tới, muốn cùng nàng cười cùng nhau rangọai thành giải sầu.

Vậy mà còn chưa ra khỏi thành, Truy Huyền đã bị phụ thân nàng kêu trở về. Nàng thấy cũng không sao, nên tự mình cười đi ra ngoài.

Ngay khi bị ném trên không trung, Bảo Thù bắt đầu bình tĩnh lại, không có thiên mã trối buộc, nàng an toàn hạ cánh không là vấn đề. Vận khí, nhưng lại đột nhiên cảm thấy phần eo căng thẳng, đồng thời trong lòng cũng là căng thẳng.

Cảm giác này Rất quen thuộc

Nàng hoảng hốt nhìn lên, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt kia con người đột nhiên co rút lại.

Sau khi chạm đất, Vân Thương đột nhiên buông nàng ra, khuôn mặt không chút biểu cảm, xoay người đi thẳng về phía Nguyệt Quế.

Bảo Thù ngăn người tại chỗ, bên tai thanh âm hỗn loạn vang lên: “Thù Thiên phi, ngài có làm sao không? Có bị thương không?”

Vân Thương vươn tay, Nguyệt Quế vội vàng đi lên, thuận thế bò lên trên lưng hắn. Vân Thương công nàng đi nhanh về phía trước, bước chân cùng ngày thường không giống chút nào.

Bảo Thù vươn tay lên ý bảo xung quanh im lặng, mở miệng hô: “Công tử, xin dừng bước.”

Vân Thương dừng một chút, mặc dù chưa từng quay đầu lại, bước chân có chút do dự rồi ngừng lại.

Cái miệng nhỏ nhắn của Nguyệt Quế há ra to tới mức có thể nhét vào một quả trứng gà! Nhận thức hẳn mười năm, có thể khiến tên đầu gối này dừng bước, từ lúc khai thiên lập địa tới nay thì đây đúng là lần đầu tiên. Khẽ cắn môi, không khỏi quay đầu nhìn nàng: khuôn mặt trái xoan tinh xảo, mi như đại, mắt như tợ, quả nhiên là một người nhã nhặn lịch sự ôn nhu, ung dung hoa lệ.

Quả đúng là Thiên phi a, loại khí chất này

Chắc chắc hai tiếng, Nguyệt Quế vô cùng chân chó cười lạnh nói: “Xin hỏi, Thiên phi nương nương ngài còn có gì phân phó?”

Bảo Thù mỉm cười: “Mới vừa rồi đa tạ vị công tử này ra tay cứu giúp, không biết công tử”

“Nói nhảm không cần nhiều lời.” Vân Thương nặng nề cắt ngang nàng, cất bước tiếp tục đi về phía trước.

“Này, người hung như vậy làm gì? Người ta tốt xấu dù sao cũng là Thiên phi a, là một đại mỹ nhân nha!” Nguyệt Quế ghé vào lỗ tai hắn nhỏ giọng nói, “Chỉ là nói cảm ơn thôi, người làm gì mà như con nhím xù gai ra thế?”

Vân Thương im lặng.

Bảo Thù nhìn bóng lưng hắn có chút ngạc nhiên, trong lòng nổi lên một cảm giác chua xót khổ sở nói không được, nói không ra Có chút thất vọng xoay người lại, đã thấy người hầu bên cạnh Bảo Dung hoảng hốt đánh ngựa chạy tới, quỳ xuống hoảng sợ nói:

“Khởi bẩm Thù Thiên phi, đại diện hạ bị thương nặng, bây giờ đang hôn mê bất tỉnh, Yêu Vương bệ hạ mời ngài mau mau hồi phủ!”

Bảo Thù cả người run lên, vội la lên: “Sáng sớm không phải còn tốt sao, làm sao chỉ mới chớp mắt mà đã bị thương?”

Nguyệt Quế nghe vậy thâm nghĩ không tốt, trong đầu lập tức hiện lên một khuôn mặt đỏ bừng Sẽ không trùng hợp như vậy chứ? đang định nhắc nhở Vân Thương, phát hiện hắn đã dừng bước lại, sống lưng cứng ngắc.

“Thưa . . . là bị người của Tử Ngọc đồ phường thành Nam đả thương, người nọ tên là Vân Thương, Yêu Vương bệ hạ một mặt phái người đi Thiên Cung báo tin cho Thiên đế, một mặt đã bắt giữ bà chủ đồ phường”

“Dung Nhi thương thế thế nào?”

“Khởi bẩm Thù Thiên phi, đại diện hạ hần . . . Gãy ba cây xương sườn, bị thương tâm mạch, xem sắc mặt của Yêu Vương bệ hạ thì tình hình . . . hình như không được khả quan cho lắm.”

Bảo Thủ lão đảo suýt ngã, đoạt lấy ngựa của, nàng lật người ngồi lên ngựa, ghì chặt cương ngựa, gíơ rời đi.

Nguyệt Quế bị dọa sợ ra một thân mồ hôi lạnh, bám vào bên tai Vân Thương nhỏ giọng nói: “Xong rồi xong rồi, chúng ta gặp rắc rối rồi! Đứa trẻ kia lại là trưởng tử của Thiên đế a! Vân Thương, làm sao bây giờ, mẹ bị bọn họ bắt rồi!”

Vân Thương giống như không hề nghe thấy, không nhúc nhích đứng ở đó.

Đứa trẻ kia . . . Là Bảo Dung?! Mặt trời vừa lên tỏa ra luồng khí nóng đỏ người, nàng biến ra một cây ô bằng giấy dầu che bớt nắng.

Dọc theo con đường mòn quanh trong núi, nàng thỉnh thoảng lại gíơ tay áo lên lau mồ hôi, vừa nóng vừa mệt, đột ngột nghe thấy một tiếng hét của trẻ con vang lên rồi lại nghe thấy tiếng kêu cứu mạng.

Đẩy bụi cây ra, Nguyệt Quế buồn bực, đúng là tiểu hài nhi hỗn xược trong khách điểm hôm trước.

Bảo Dung nằm trên đất, khóc hoa đái: “Tỷ tỷ cứu mạng, chân Dung Nhi bị kẹp, ô ô . . .”

Nguyệt Quế hai tay chống eo cười ha ha: “Kẹp tốt lắm! Xem ra ngay cả ông trời cũng không thương người a, ha ha!” Nói xong, nàng xoay người đi, không thèm liếc mắt nhìn hần một cái.

Bảo Dung ngẩn người, đây là nữ nhân sao?

Dùng sức véo đùi mình một cái, Bảo Dung oa oa khóc lớn: “Ô ô . . . Mẫu thân, Dung Nhi không thể nhìn thấy mẫu thân nữa rồi, không thể ăn bánh trôi của mẫu thân, mẫu thân . . .”

Nguyệt Quế dừng chân lại một chút, hần chỉ là một đứa bé, mình cần gì phải so đo với một đứa bé? Nhưng khi nhớ lại bộ dạng đáng ghét của hần ở khách điểm hôm đó, không khỏi chán ghét, suy nghĩ một chút, nàng quay lại lạnh lùng nhìn hần nói: “Tiểu phiến tử(*) nhà ngươi, suýt nữa thì bị người lừa, thân kiều nhục quý(**) Đại thiếu gia làm sao lại có thể xuất hiện ở trong chốn rừng sâu núi thẳm này? Mấy con chó săn kia đâu rồi? Hừ, muốn bày trò lừa ta. Chỉ bằng người, vẫn còn non lắm!”

(*) phiến tử: tỏ ý coi thường, không để vào mắt

(**) thân kiều nhục quý: người mềm thịt quý

Bảo Dung lại lần nữa trợn tròn mắt, đây thật là nữ nhân sao?

Ngẩn ra nhìn quên cả khóc, nhìn nàng cúi lưng xuống, đưa tay xoa mông hần vỗ mấy cái: “Tiểu thí hài nhi, về nhà tu luyện hai năm rồi hãy đến đi! Lão nương chờ người!”

Bảo Dung khuôn mặt lập tức từ trắng chuyển sang xanh, một lúc sau lại đỏ bừng, nhìn Nguyệt Quế sừng sốt. Hắng giọng, Nguyệt Quế nâng người dậy xoay người muốn chạy, lại bị một cái tay nhỏ giữ lại.

Kinh ngạc cúi đầu xuống nhìn, Bảo Dung mặt đỏ như táo đỏ, ngập ngừng nói: “Ta . . . Cha ta nói . . . Cái mông điều tộc chúng ta . . . Nữ nhân không được sờ lưng tung. . .”

Nguyệt Quế khóe môi giật giật, hất tay hần ra: “Lão nương chỉ nghe nói mông hổ không thể sờ, cha ngươi, bảo hần tới tìm ta! Đừng nói cái mông của ngươi, cái mông của hần ta cũng dám sờ một cái!”

Bảo Dung đứng lên, đem cái bẫy thú đá sang một bên. Cúi đầu xoắn ngón tay, xoắn a xoắn a xoắn a xoắn, nửa ngày sau mới nâng mắt lên nhìn trộm nàng một cái, rồi cúi xuống nói tiếp: “Không phải, cái mông điều tộc chúng ta rất tinh quý, có vĩ linh, cha nói, chỉ có mẫu thân và vợ mới có thể sờ . . .”

Nguyệt Quế cảm vốn đang nâng lên rất rất rất cao trong phút chốc rớt xuống rất rất rất rất thấp, nuốt nước miếng hỏi: “Người mới vừa nói cái gì?”

Bảo Dung y hệt một con tôm luộc, đỏ từ đỉnh đầu tới lòng bàn chân, ngượng nghịu nói: “Ta đi về nói với cha ta, bảo hần sai người đi nhà người cầu hôn, cho người làm thiếp của ta.”

Nguyệt Quế ngẩn người một lúc rồi sau đó lại đột nhiên ôm bụng cười nghiêng ngả.

Nàng không có nghe sai chứ? Một đứa trẻ chưa đầy mười tuổi nói muốn nàng làm vợ hắn, lại còn là làm thiếp!

Vất vả lắm mới nín cười được, Nguyệt Quế vỗ đầu hắn: “Được rồi Được rồi, tiểu tử ngươi đừng đùa nữa, muốn làm gì thì đi làm đi!”

Bảo Dung lại lần nữa giữ tay nàng lại, cong môi nói: “Ta nói thật mà, ngươi tại sao lại không tin, không biết bao nhiêu người khóc hô muốn làm thiếp của ta mà ta cũng không chịu, ngươi thật đúng là không biết điều!”

Nguyệt Quế nóng nảy, mắt thấy mặt trời càng ngày càng nắng, nếu lằng nhằng thêm chút nữa thì mấy cây nhân sâm oa oa cũng không còn. Không muốn mất thêm thời gian với hắn nữa, dùng sức rút tay ra, không ngờ lại loạng choạng ngã xuống đất, ai ngờ, ông trời không thương nàng, ngã trúng vào cái bẫy thú lúc này.

Nguyệt Quế lập tức hét to một tiếng thảm thiết, răng nanh ở cái bẫy thú cắn chặt vào đùi nàng.

Bảo Dung giật mình, hai tay vội vàng kết ấn, lẩm nhẩm khẩu quyết.

Đúng lúc này, một đạo hàn quang chói mắt hiện lên, đánh thẳng vào ngực Bảo Dung, đem cả người hắn bay đi, nặng nề ngã xuống đất. Người hầu ẩn trong chỗ tối thấy thế ba hồn lập tức mất đi hơn hai hồn rưỡi, hoảng hốt phi thân đi, nhưng lại không nhanh được bằng người nọ.

Chỉ thấy hắn một tay bóp chặt cổ Bảo Dung, chỉ cần dùng một chút lực, là có thể bẻ gãy cổ hắn.

Một chớp mắt nàng xuống tay rất nặng, Bảo Dung lúc này đầu óc choáng váng, trước mắt toàn là ảnh chồng ảnh. Bây giờ, người nọ toát ra sát khí lạnh thấu xương làm hắn sờn tóc gáy, vô thức mở lớn hai mắt ra, cả người run rẩy bầy.

Nhìn đôi mắt hạnh to đó, Vân Thương thế nhưng lại có chút mất hồn, ma xui quỷ khiến buông tay ra. Nhìn hắn ngã trên mặt đất lần nữa, đột nhiên không hiểu vì sao mí mắt lại giật giật mấy cái.

“Tiểu thiếu gia!” Người hầu ôm lấy hắn, hoảng sợ nói, “Ngài . . . Ngài có làm sao không?”

Bảo Dung trừng mắt nhìn, bất ngờ phun ra một búng máu, một từ cũng chưa kịp thốt ra đã lệch đầu ngất đi. Người hầu bị dọa sợ không nhẹ, quay đầu nhìn Vân Thương cả giận nói: “To gan lớn mật cấu vật! Người có biết hắn là ai không hả? Nếu hắn có một chút tổn thương, ngươi một trăm cái mạng cũng đền không được!”

Vân Thương âm thầm vận khí tháo bẫy thú đang kẹp trên chân Nguyệt Quế ra, lạnh lùng nói: “Ta mặc kệ hắn là ai đi nữa, chỉ cần lão tử muốn giết thì giết, các ngươi làm khó dễ được ta? Không muốn chết thì lập tức mang hắn cút!”

Một người hầu lửa giận cuộn cuộn định xông lên, lại bị tên còn lại nắm lấy: “Cứu thiếu gia quan trọng hơn!” Vân Thương đưa tay đặt lên trên miệng vết thương của nàng, dần dần có máu đặc màu đen từ từ chảy ra. Nguyệt Quế toát mồ hôi lạnh, run giọng nói: “Vân Thương, không phải lỗi của đứa nhỏ này, hắn vốn không định hại ta, là ta tự mình không cẩn thận đụng vào.”

Vân Thương giật mình, với tính cách thêm mắm thêm muối của Nguyệt Quế, chịu thay người khác giải thích thì đó chính là sự thật.

Quay đầu lại, trên mặt đất đã không còn ai, không biết vì sao, trong lòng hắn lại có chút bất an.

Lấy lại bình tĩnh, hắn nói: “Ngươi chỉ cần lo lắng mình là được rồi, đứa trẻ kia xuất thân bất phàm, ngay cả ta cũng nhìn không thấu hắn chân thân, chịu chút khổ mà thôi, không chết được.”

Nguyệt Quế đang muốn nói hắn là chim, Vân Thương đột nhiên nói: “Ngươi thử đứng dậy đi một chút xem.”

Nguyệt Quế sửng sốt một chút, hai tay chống lên mặt đất chậm rãi đứng lên, chân vừa nhấc lên một chút đã lập tức đau cả người run run, lão đảo ngã về phía sau. Đột nhiên, eo nhỏ được một cánh tay mạnh mẽ ôm lấy, đầu “Phanh” Một tiếng ngã vào trong ngực hắn.

Tim đập loạn như hươu chạy, Nguyệt Quế “Bá” đỏ mặt.

Vân Thương khê đảo tay đem nằng đỡ lên lưng: “Đi trước thành Tây mua chút được liệu, chân của người nếu không mau chữa trị thì sẽ bị phế.”

Nguyệt Quế hoảng hoảng hốt hốt, rồi cười hì hì: “Phế bỏ liền phế bỏ, nếu như phế bỏ mà sau này người ngày nào cũng công ta thể này thì cũng đáng giá.”

Vân Thương không để ý nằng, mũi chân khê lấy lực, hướng về phía dưới chân núi bay đi. Nguyệt Quế ôm chặt cổ hần, khuôn mặt đỏ bừng dán trên lưng hần, nín thở lắng nghe tiếng tim đập của hần.

Vào thành Tây, hần hạ xuống đất công nằng đi bộ.

Mới đi vài bước, đột nhiên nghe thấy một trận hỗn loạn phía trước, đám người nhao nhao tản ra bốn phía, bên tai tiếng vó ngựa và tiếng hí lớn càng lúc càng gần. Nguyệt Quế từ trong ngực ngất tỉnh lại, đưa mắt nhìn, thì ra là một con ngựa trắng bị kinh sợ, trên lưng mang theo một nữ tử chạy lung tung trên đường phố, đạp đến chỗ nào là nơi đó thành một đồng hỗn độn.

Phía sau con ngựa trắng có rất nhiều binh tướng đuổi theo, không người dám sử dụng pháp thuật ngăn lại, có lẽ đó là một con ngựa chưa được thuần hóa mà lại đang trong tình trạng hoảng sợ.

Nguyệt Quế không bị ngựa làm cho kinh sợ nhưng Vân Thương lại kinh sợ, không sợ trời không sợ đất như Vân Thương, vậy àm lại một ngựa điên? Nếu không phải thì làm sao mà tìm hần lại đạp dồn dập như thế này?

Đang suy nghĩ, trước mắt đột nhiên loáng một cái, đợi nằng phản ứng lại, mới hiểu được là mình bị ném sang bên cạnh.

Con người mất hoảng loạn, Vân Thương làm tư thế trung bình tấn, quanh thân thả ra một lá chắn trong suốt. Con ngựa trắng kia đâm đụng vào, chân trước khuyu xuống mặt đất, dưới ảnh hưởng của lực quán tính, nữ tử trên lưng ngựa bất ngờ bị ngã về phía trước.

Liền nghe có người kêu to: “Thù Thiên phi!”

Bảo Thù sợ hãi hoa dung thất sắc, hôm nay sáng sớm Truy Huyền lôi kéo nằng đi nhìn hai con uyên ương mã, nói đây là lễ vật chúc mừng của Nam Cương tộc đưa tới, muốn cùng nằng cười cùng nhau rangọa thành giải sầu.

Vậy mà còn chưa ra khỏi thành, Truy Huyền đã bị phụ thân nằng kêu trở về. Nằng thấy cũng không sao, nên tự mình cười đi ra ngoài.

Ngay khi bị ném trên không trung, Bảo Thù bắt đầu bình tĩnh lại, không có thiên mã trối buộc, nằng an toàn hạ cánh không là vấn đề. Vận khí, nhưng lại đột nhiên cảm thấy phần eo căng thẳng, đồng thời trong lòng cũng là căng thẳng.

Cảm giác này Rất quen thuộc

Nằng hoảng hốt nhìn lên, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt kia con người đột nhiên co rút lại.

Sau khi chạm đất, Vân Thương đột nhiên buông nằng ra, khuôn mặt không chút biểu cảm, xoay người đi thẳng về phía Nguyệt Quế.

Bảo Thù ngăn người tại chỗ, bên tai thanh âm hỗn loạn vang lên: “Thù Thiên phi, ngài có làm sao không? Có bị thương không?”

Vân Thương vươn tay, Nguyệt Quế vội vàng đi lên, thuận thế bò lên trên lưng hần. Vân Thương công nằng đi nhanh về phía trước, bước chân cùng ngày thường không giống chút nào.

Bảo Thù vươn tay lên ý bảo xung quanh im lặng, mở miệng hô: “Công tử, xin dừng bước.”

Vân Thương dừng một chút, mặc dù chưa từng quay đầu lại, bước chân có chút do dự rồi ngừng lại.

Cái miệng nhỏ nhắn của Nguyệt Quế há ra to tới mức có thể nhét vào một quả trứng gà. Nhận thức hần mười năm, có thể khiến tên đầu gối này dừng bước, từ lúc khai thiên lập địa tới nay thì đây đúng là lần đầu tiên. Khê cắn môi, không khỏi quay đầu nhìn nằng: khuôn mặt trái xoan tinh xảo, mi như đại, mắt như tợ, quả nhiên là một người nhâ nhận lịch sự ôn nhu, ung dung hoa lệ.

Quả đúng là Thiên phi a, loại khí chất này . . .

Chắc chắc hai tiếng, Nguyệt Quế vô cùng chân chó cười làm lành nói: “Xin hỏi, Thiên phi nương nương ngài còn có gì phân phó?”

Bảo Thủ mỉm cười: “Mới vừa rồi đa tạ vị công tử này ra tay cứu giúp, không biết công tử . . .”

“Nói nhảm không cần nhiều lời.” Vân Thương nặng nề cắt ngang nàng, cất bước tiếp tục đi về phía trước.

“Này, người hung như vậy làm gì? Người ta tốt xấu dù sao cũng là Thiên phi a, là một đại mỹ nhân nha!” Nguyệt Quế ghé vào lỗ tai hắn nhỏ giọng nói, “Chỉ là nói cảm ơn thôi, người làm gì mà như con nhím xù gai ra thế?”

Vân Thương im lặng.

Bảo Thủ nhìn bóng lưng hắn có chút ngạc nhiên, trong lòng nổi lên một cảm giác chua xót khổ sở nói không được, nói không ra . . . Có chút thất vọng xoay người lại, đã thấy người hầu bên cạnh Bảo Dung hoảng hốt đánh ngựa chạy tới, quỳ xuống hoảng sợ nói:

“Khởi bẩm Thủ Thiên phi, đại diện hạ bị thương nặng, bây giờ đang hôn mê bất tỉnh, Yêu Vương bệ hạ mời ngài mau mau hồi phủ!”

Bảo Thủ cả người run lên, vội la lên: “Sáng sớm không phải còn tốt sao, làm sao chỉ mới chớp mắt mà đã bị thương?”

Nguyệt Quế nghe vậy thăm nghĩ không tốt, trong đầu lập tức hiện lên một khuôn mặt đỏ bừng . . . Sẽ không trùng hợp như vậy chứ? đang định nhắc nhở Vân Thương, phát hiện hắn đã dừng bước lại, sống lưng cứng ngắc.

“Thưa . . . là bị người của Tử Ngọc đồ phường thành Nam đả thương, người nọ tên là Vân Thương, Yêu Vương bệ hạ một mặt phái người đi Thiên Cung báo tin cho Thiên đế, một mặt đã bắt giữ bà chủ đồ phường . . .”

“Dung Nhi thương thế thế nào?”

“Khởi bẩm Thủ Thiên phi, đại diện hạ hân . . . Gãy ba cây xương sườn, bị thương tâm mạch, xem sắc mặt của Yêu Vương bệ hạ thì tình hình . . . hình như không được khả quan cho lắm.”

Bảo Thủ lão đạo suýt ngã, đoạt lấy ngựa của, nàng lật người ngồi lên ngựa, ghì chặt cương ngựa, giơ roi rời đi.

Nguyệt Quế bị dọa sợ ra một thân mồ hôi lạnh, bám vào bên tai Vân Thương nhỏ giọng nói: “Xong rồi xong rồi, chúng ta gặp rắc rối rồi! Đứa trẻ kia lại là trưởng tử của Thiên đế a! Vân Thương, làm sao bây giờ, mẹ bị bọn họ bắt rồi!”

Vân Thương giống như không hề nghe thấy, không nhúc nhích đứng ở đó.

Đứa trẻ kia . . . Là Bảo Dung?! Mặt trời vừa lên tỏa ra luồng khí nóng đỏ người, nàng biến ra một cây ô bằng giấy dầu che bớt nắng.

Dọc theo con đường mòn quanh trong núi, nàng thỉnh thoảng lại giơ tay áo lên lau mồ hôi, vừa nóng vừa mệt, đột ngột nghe thấy một tiếng hét của trẻ con vang lên rồi lại nghe thấy tiếng kêu cứu mạng.

Đẩy bụi cây ra, Nguyệt Quế buồn bực, đúng là tiểu hài nhi hồn xược trong khách điểm hôm trước.

Bảo Dung nằm trên đất, khóc hoa mắt: “Tỷ tỷ cứu mạng, chân Dung Nhi bị kẹp, ô ô . . .”

Nguyệt Quế hai tay chống eo cười ha ha: “Kẹp tốt lắm! Xem ra ngay cả ông trời cũng không thương người a, ha ha!” Nói xong, nàng xoay người đi, không thèm liếc mắt nhìn hắn một cái.

Bảo Dung ngẩn người, đây là nữ nhân sao?

Dùng sức véo đùi mình một cái, Bảo Dung oa oa khóc lớn: “Ô ô . . . Mẫu thân, Dung Nhi không thể nhìn thấy mẫu thân nữa rồi, không thể ăn bánh trôi của mẫu thân, mẫu thân . . .”

Nguyệt Quế dừng chân lại một chút, hấn chỉ là một đứa bé, mình cần gì phải so đo với một đứa bé? Nhưng khi nhớ lại bộ dạng đáng ghét của hấn ở khách điểm hôm đó, không khỏi chán ghét, suy nghĩ một chút, nàng quay lại lạnh lùng nhìn hấn nói: “Tiểu phiến tử(*) nhà ngươi, suýt nữa thì bị ngươi lừa, thân kiều nhục quý(**) Đại thiếu gia làm sao lại có thể xuất hiện ở trong chốn rừng sâu núi thẳm này? Mấy con chó săn kia đâu rồi? Hừ, muốn bày trò lừa ta. Chỉ bằng ngươi, vẫn còn non lắm!”

(*) phiến tử: tỏ ý coi thường, không để vào mắt

(**) thân kiều nhục quý: người mềm thịt quý

Bảo Dung lại lần nữa tròn tròn mắt, đây thật là nữ nhân sao?

Ngẩn ra nhìn quên cả khóc, nhìn nàng cúi lưng xuống, đưa tay xoa hông hấn vỗ mấy cái: “Tiểu thí hài nhi, về nhà tu luyện hai năm rồi hãy đến đi! Lão nương chờ ngươi!”

Bảo Dung khuôn mặt lập tức từ trắng chuyển sang xanh, một lúc sau lại đỏ bừng, nhìn Nguyệt Quế sững sốt. Hắng giọng, Nguyệt Quế nâng người dậy xoay người muốn chạy, lại bị một cái tay nhỏ giữ lại.

Kinh ngạc cúi đầu xuống nhìn, Bảo Dung mặt đỏ như táo đỏ, ngập ngừng nói: “Ta . . . Cha ta nói . . . Cái mông điều tộc chúng ta . . . Nữ nhân không được sờ lưng tung. . .”

Nguyệt Quế khoe môi giật giật, hất tay hấn ra: “Lão nương chỉ nghe nói mông hổ không thể sờ, cha ngươi, bảo hấn tới tìm ta! Đừng nói cái mông của ngươi, cái mông của hấn ta cũng dám sờ một cái!”

Bảo Dung đứng lên, đem cái bầy thú đá sang một bên. Cúi đầu xoắn ngón tay, xoắn a xoắn a xoắn a xoắn, nửa ngày sau mới nâng mắt lên nhìn trộm nàng một cái, rồi cúi xuống nói tiếp: “Không phải, cái mông điều tộc chúng ta rất tinh quý, có vĩ linh, cha nói, chỉ có mẫu thân và vợ mới có thể sờ . . .”

Nguyệt Quế cầm vốn đang nâng lên rất rất rất cao trong phút chốc rút xuống rất rất rất rất rất thấp, nuốt nước miếng hỏi: “Ngươi mới vừa nói cái gì?”

Bảo Dung y hệt một con tôm luộc, đỏ từ đỉnh đầu tới lòng bàn chân, ngượng nghịu nói: “Ta đi về nói với cha ta, bảo hấn sai người đi nhà ngươi cầu hôn, cho ngươi làm thiếp của ta.”

Nguyệt Quế ngăn người một lúc rồi sau đó lại đột nhiên ôm bụng cười nghiêng ngả.

Nàng không có nghe sai chứ? Một đứa trẻ chưa đầy mười tuổi nói muốn nàng làm vợ hấn, lại còn là làm thiếp!

Vất vả lắm mới nín cười được, Nguyệt Quế vỗ đầu hấn: “Được rồi Được rồi, tiểu tử ngươi đừng đùa nữa, muốn làm gì thì đi làm đi!”

Bảo Dung lại lần nữa giữ tay nàng lại, cong môi nói: “Ta nói thật mà, ngươi tại sao lại không tin, không biết bao nhiêu người khóc hô muốn làm thiếp của ta mà ta cũng không chịu, ngươi thật đúng là không biết điều!”

Nguyệt Quế nóng nảy, mắt thấy mặt trời càng ngày càng nắng, nếu lẳng nhặng thêm chút nữa thì mấy cây nhân sâm oa oa cũng không còn. Không muốn mất thêm thời gian với hấn nữa, dùng sức rút tay ra, không ngờ lại loạng choạng ngã xuống đất, ai ngờ, ông trời không thương nàng, ngã trúng vào cái bầy thú lúc này.

Nguyệt Quế lập tức hét to một tiếng thảm thiết, răng nanh ở cái bầy thú cắn chặt vào đùi nàng.

Bảo Dung giật mình, hai tay vội vàng kết ấn, lăm lăm khẩu quyết.

Đúng lúc này, một đạo hàn quang chói mắt hiện lên, đánh thẳng vào ngực Bảo Dung, đem cả người hấn bay đi, nặng nề ngã xuống đất. Người hầu ẩn trong chỗ tối thấy thế ba hồn lập tức mất đi hơn hai hồn rưỡi, hoảng hốt phi thân đi, nhưng lại không nhanh được bằng người nọ.

Chỉ thấy hấn một tay bóp chặt cổ Bảo Dung, chỉ cần dùng một chút lực, là có thể bẻ gãy cổ hấn.

Một chớp mắt nàng xuống tay rất nặng, Bảo Dung lúc này đầu óc choáng váng, trước mắt toàn là ảnh chồng ảnh. Bây giờ, người nọ toát ra sát khí lạnh thấu xương làm hấn sồn tóc gáy, vô thức mở lớn hai mắt ra, cả người run rẩy bầy.

Nhìn đôi mắt hạnh to đó, Vân Thương thế nhưng lại có chút mất hồn, ma xui quỷ khiến buông tay ra. Nhìn hần ngã trên mặt đất lần nữa, đột nhiên không hiểu vì sao mí mắt lại giật giật mấy cái.

“Tiểu thiếu gia!” Người hầu ôm lấy hần, hoảng sợ nói, “Ngài . . . Ngài có làm sao không?”

Bảo Dung trừng mắt nhìn, bất ngờ phun ra một búng máu, một từ cũng chưa kịp thốt ra đã lệch đầu ngất đi. Người hầu bị dọa sợ không nhẹ, quay đầu nhìn Vân Thương cả giận nói: “To gan lớn mật cẩu vật! Người có biết hần là ai không hả? Nếu hần có một chút tổn thương, người một trăm cái mạng cũng đền không được!”

Vân Thương âm thầm vận khí tháo bẫy thú đang kẹp trên chân Nguyệt Quế ra, lạnh lùng nói: “Ta mặc kệ hần là ai đi nữa, chỉ cần lão tử muốn giết thì giết, các người làm khó dễ được ta? Không muốn chết thì lập tức mang hần cứu!”

Một người hầu lửa giận cuộn cuộn định xông lên, lại bị tên còn lại nắm lấy: “Cứu thiếu gia quan trọng hơn!” Vân Thương đưa tay đặt lên trên miệng vết thương của nàng, dần dần có máu đặc màu đen từ từ chảy ra. Nguyệt Quế toát mồ hôi lạnh, run giọng nói: “Vân Thương, không phải lỗi của đứa nhỏ này, hần vốn không định hại ta, là ta tự mình không cẩn thận đụng vào.”

Vân Thương giật mình, với tính cách thêm mắm thêm muối của Nguyệt Quế, chịu thay người khác giải thích thì đó chính là sự thật.

Quay đầu lại, trên mặt đất đã không còn ai, không biết vì sao, trong lòng hần lại có chút bất an.

Lấy lại bình tĩnh, hần nói: “Người chỉ cần lo lắng ỉn là được rồi, đứa trẻ kia xuất thân bất phàm, ngay cả ta cũng nhìn không thấu hần chân thân, chịu chút khổ mà thôi, không chết được.”

Nguyệt Quế đang muốn nói hần là chim, Vân Thương đột nhiên nói: “Người thử đứng dậy đi một chút xem.”

Nguyệt Quế sửng sốt một chút, hai tay chống lên mặt đất chậm rãi đứng lên, chân vừa nhấc lên một chút đã lập tức đau cả người run run, lão đảo ngã về phía sau. Đột nhiên, eo nhỏ được một cánh tay mạnh mẽ ôm lấy, đầu “Phanh” Một tiếng ngã vào trong ngực hần.

Tim đập loạn như hươu chạy, Nguyệt Quế “Bá” đỏ mặt.

Vân Thương khê đảo tay đem nàng đỡ lên lưng: “Đi trước thành Tây mua chút dược liệu, chân của người nếu không mau chữa trị thì sẽ bị phế.”

Nguyệt Quế hoảng hoảng hốt hốt, rồi cười hì hì: “Phế bỏ liền phế bỏ, nếu như phế bỏ mà sau này người ngày nào cũng công ta thể này thì cũng đáng giá.”

Vân Thương không để ý nàng, mũi chân khê lấy lực, hướng về phía dưới chân núi bay đi. Nguyệt Quế ôm chặt cổ hần, khuôn mặt đỏ bừng dán trên lưng hần, nín thở lắng nghe tiếng tim đập của hần.

Vào thành Tây, hần hạ xuống đất công nàng đi bộ.

Mới đi vài bước, đột nhiên nghe thấy một trận hỗn loạn phía trước, đám người nhao nhao tản ra bốn phía, bên tai tiếng vó ngựa và tiếng hí lớn càng lúc càng gần. Nguyệt Quế từ trong ngây ngất tỉnh lại, đưa mắt nhìn, thì ra là một con ngựa trắng bị kinh sợ, trên lưng mang theo một nữ tử chạy lung tung trên đường phố, đạp đến chỗ nào là nơi đó thành một đồng hỗn loạn.

Phía sau con ngựa trắng có rất nhiều binh tướng đuổi theo, không người dám sử dụng pháp thuật ngăn lại, có lẽ đó là một con ngựa chưa được thuần hóa mà lại đang trong tình trạng hoảng sợ.

Nguyệt Quế không bị ngựa làm cho kinh sợ nhưng Vân Thương lại kinh sợ, không sợ trời không sợ đất như Vân Thương, vậy àm lại một ngựa điên? Nếu không phải thì làm sao mà tim hần lại đập dồn dập như thế này?

Đang suy nghĩ, trước mắt đột nhiên loáng một cái, đợi nàng phản ứng lại, mới hiểu được là mình bị ném sang bên cạnh.

Con người mắt hoảng loạn, Vân Thương làm tư thế trung bình tấn, quanh thân thả ra một lá chắn trong suốt. Con ngựa trắng kia đâm đụng vào, chân trước khuyu xuống mặt đất, dưới ảnh hưởng của lực quán tính, nữ tử trên lưng ngựa bất ngờ bị ngã về phía trước.

Liền nghe có người kêu to: “Thù Thiên phi!”

Bảo Thù sợ hãi hoa dung thất sắc, hôm nay sáng sớm Truy Huyền lôi kéo nàng đi nhìn hai con uyên ương mã, nói đây là lễ vật chúc mừng của Nam Cương tộc đưa tới, muốn cùng nàng cười cùng nhau rangọa thành giải sầu.

Vậy mà còn chưa ra khỏi thành, Truy Huyền đã bị phụ thân nàng kêu trở về. Nàng thấy cũng không sao, nên tự mình cười đi ra ngoài.

Ngay khi bị ném trên không trung, Bảo Thù bắt đầu bình tĩnh lại, không có thiên mã trối buộc, nàng an toàn hạ cánh không là vấn đề. Vận khí, nhưng lại đột nhiên cảm thấy phần eo căng thẳng, đồng thời trong lòng cũng là căng thẳng.

Cảm giác này Rất quen thuộc

Nàng hoảng hốt nhìn lên, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt kia con người đột nhiên co rút lại.

Sau khi chạm đất, Vân Thương đột nhiên buông nàng ra, khuôn mặt không chút biểu cảm, xoay người đi thẳng về phía Nguyệt Quế.

Bảo Thù ngẩn người tại chỗ, bên tai thanh âm hỗn loạn vang lên: “Thù Thiên phi, ngài có làm sao không? Có bị thương không?”

Vân Thương vươn tay, Nguyệt Quế vội vàng đi lên, thuận thế bò lên trên lưng hắn. Vân Thương công nàng đi nhanh về phía trước, bước chân cùng ngày thường không giống chút nào.

Bảo Thù vươn tay lên ý bảo xung quanh im lặng, mở miệng hô: “Công tử, xin dừng bước.”

Vân Thương dừng một chút, mặc dù chưa từng quay đầu lại, bước chân có chút do dự rồi ngừng lại.

Cái miệng nhỏ nhắn của Nguyệt Quế há ra to tới mức có thể nhét vào một quả trứng gà! Nhận thức hắn mười năm, có thể khiến tên đầu gối này dừng bước, từ lúc khai thiên lập địa tới nay thì đây đúng là lần đầu tiên. Khẽ cắn môi, không khỏi quay đầu nhìn nàng: khuôn mặt trái xoan tinh xảo, mi như đại, mắt như tợ, quả nhiên là một người nhã nhặn lịch sự ôn nhu, ung dung hoa lệ.

Quả đúng là Thiên phi a, loại khí chất này

Chậc chậc hai tiếng, Nguyệt Quế vô cùng chân chó cười làm lành nói: “Xin hỏi, Thiên phi nương nương ngài còn có gì phân phó?”

Bảo Thù mỉm cười: “Mới vừa rồi đa tạ vị công tử này ra tay cứu giúp, không biết công tử”

“Nói nhảm không cần nhiều lời.” Vân Thương nặng nề cắt ngang nàng, cất bước tiếp tục đi về phía trước.

“Này, người hung như vậy làm gì? Người ta tốt xấu dù sao cũng là Thiên phi a, là một đại mỹ nhân nha!” Nguyệt Quế ghé vào lỗ tai hắn nhỏ giọng nói, “Chỉ là nói cảm ơn thôi, người làm gì mà như con nhím xù gai ra thế?”

Vân Thương im lặng.

Bảo Thù nhìn bóng lưng hắn có chút ngạc nhiên, trong lòng nổi lên một cảm giác chua xót khổ sở nói không được, nói không ra . . . Có chút thất vọng xoay người lại, đã thấy người hầu bên cạnh Bảo Dung hoảng hốt đánh ngựa chạy tới, quỳ xuống hoảng sợ nói:

“Khởi bẩm Thù Thiên phi, đại diện hạ bị thương nặng, bây giờ đang hôn mê bất tỉnh, Yêu Vương bệ hạ mời ngài mau mau hồi phủ!”

Bảo Thù cả người run lên, vội la lên: “Sáng sớm không phải còn tốt sao, làm sao chỉ mới chớp mắt mà đã bị thương?”

Nguyệt Quế nghe vậy thầm nghĩ không tốt, trong đầu lập tức hiện lên một khuôn mặt đỏ bừng . . . Sẽ không trùng hợp như vậy chứ? đang định nhắc nhở Vân Thương, phát hiện hắn đã dừng bước lại, sống lưng cứng ngắc.

“Thưa . . . là bị người của Tử Ngọc đồ phường thành Nam đả thương, người nọ tên là Vân Thương, Yêu Vương bệ hạ một mặt phái người đi Thiên Cung báo tin cho Thiên đế, một mặt đã bắt giữ bà chủ đồ phường . . .”

“Dung Nhi thương thế thế nào?”

“Khởi bẩm Thủ Thiên phi, đại diện hạ thần . . . Gãy ba cây xương sườn, bị thương tâm mạch, xem sắc mặt của Yêu Vương bệ hạ thì tình hình . . . hình như không được khả quan cho lắm.”

Bảo Thủ lão đảo suýt ngã, đoạt lấy ngựa của, nàng lật người ngồi lên ngựa, ghì chặt cương ngựa, giơ roi rời đi.

Nguyệt Quế bị dọa sợ ra một thân mồ hôi lạnh, bám vào bên tai Vân Thương nhỏ giọng nói: “Xong rồi xong rồi, chúng ta gặp rắc rối rồi! Đứa trẻ kia lại là trưởng tử của Thiên đế a! Vân Thương, làm sao bây giờ, mẹ bị bọn họ bắt rồi!”

Vân Thương giống như không hề nghe thấy, không nhúc nhích đứng ở đó.

Đứa trẻ kia . . . Là Bảo Dung?! Mặt trời vừa lên tỏa ra luồng khí nóng đỏ người, nàng biến ra một cây ô bằng giấy dầu che bớt nắng.

Dọc theo con đường mòn quanh trong núi, nàng thỉnh thoảng lại giơ tay áo lên lau mồ hôi, vừa nóng vừa mệt, đột ngột nghe thấy một tiếng hét của trẻ con vang lên rồi lại nghe thấy tiếng kêu cứu mạng.

Đẩy bụi cây ra, Nguyệt Quế buồn bực, đúng là tiểu hài nhi hỗn xược trong khách điểm hôm trước.

Bảo Dung nằm trên đất, khóc hoa mắt: “Tỷ tỷ cứu mạng, chân Dung Nhi bị kẹp, ô ô . . .”

Nguyệt Quế hai tay chống eo cười ha hả: “Kẹp tốt lắm! Xem ra ngay cả ông trời cũng không thương người a, ha ha!” Nói xong, nàng xoay người đi, không thèm liếc mắt nhìn hắn một cái.

Bảo Dung ngẩn người, đây là nữ nhân sao?

Dùng sức véo đùi mình một cái, Bảo Dung oa oa khóc lớn: “Ô ô . . . Mẫu thân, Dung Nhi không thể nhìn thấy mẫu thân nữa rồi, không thể ăn bánh trôi của mẫu thân, mẫu thân . . .”

Nguyệt Quế dừng chân lại một chút, hắn chỉ là một đứa bé, mình cần gì phải so đo với một đứa bé? Nhưng khi nhớ lại bộ dạng đáng ghét của hắn ở khách điểm hôm đó, không khỏi chán ghét, suy nghĩ một chút, nàng quay lại lạnh lùng nhìn hắn nói: “Tiểu phiến tử(*) nhà ngươi, suýt nữa thì bị người lừa, thân kiều nhục quý(**) Đại thiếu gia làm sao lại có thể xuất hiện ở trong chốn rừng sâu núi thẳm này? Mấy con chó săn kia đâu rồi? Hừ, muốn bày trò lừa ta. Chỉ bằng ngươi, vẫn còn non lắm!”

(*) phiến tử: tỏ ý coi thường, không để vào mắt

(**) thân kiều nhục quý: người mềm thịt quý

Bảo Dung lại lần nữa trợn tròn mắt, đây thật là nữ nhân sao?

Ngẩn ra nhìn quên cả khóc, nhìn nàng cúi lưng xuống, đưa tay xoa mông hắn vỗ mấy cái: “Tiểu thí hài nhi, về nhà tu luyện hai năm rồi hãy đến đi! Lão nương chờ ngươi!”

Bảo Dung khuôn mặt lập tức từ trắng chuyển sang xanh, một lúc sau lại đỏ bừng, nhìn Nguyệt Quế sững sờ. Hăng giọng, Nguyệt Quế nâng người dậy xoay người muốn chạy, lại bị một cái tay nhỏ giữ lại.

Kinh ngạc cúi đầu xuống nhìn, Bảo Dung mặt đỏ như táo đỏ, ngập ngừng nói: “Ta . . . Cha ta nói . . . Cái mông điều tộc chúng ta . . . Nữ nhân không được sờ lưng tung. . .”

Nguyệt Quế khóe môi giật giật, hất tay hắn ra: “Lão nương chỉ nghe nói mông hổ không thể sờ, cha ngươi, bảo hắn tới tìm ta! Đừng nói cái mông của ngươi, cái mông của hắn ta cũng dám sờ một cái!”

Bảo Dung đứng lên, đem cái bẫy thú đá sang một bên. Cúi đầu xoắn ngón tay, xoắn a xoắn a xoắn a xoắn, nửa ngày sau mới nâng mắt lên nhìn trộm nàng một cái, rồi cúi xuống nói tiếp: “Không phải, cái mộng điều tộc chúng ta rất tinh quý, có vĩ linh, cha nói, chỉ có mẫu thân và vợ mới có thể sờ . . .”

Nguyệt Quế cầm vốn đang nâng lên rất rất rất cao trong phút chốc rớt xuống rất rất rất rất rất thấp, nuốt nước miếng hỏi: “Người mới vừa nói cái gì?”

Bảo Dung y hệt một con tôm luộc, đổ từ đỉnh đầu tới lòng bàn chân, ngượng nghịu nói: “Ta đi về nói với cha ta, bảo hắn sai người đi nhà người cầu hôn, cho người làm thiếp của ta.”

Nguyệt Quế ngăn người một lúc rồi sau đó lại đột nhiên ôm bụng cười nghiêng ngả.

Nàng không có nghe sai chứ? Một đứa trẻ chưa đầy mười tuổi nói muốn nàng làm vợ hắn, lại còn là làm thiếp!

Vất vả lắm mới nín cười được, Nguyệt Quế vỗ đầu hắn: “Được rồi Được rồi, tiểu tử ngươi đừng đùa nữa, muốn làm gì thì đi làm đi!”

Bảo Dung lại lần nữa giữ tay nàng lại, cong môi nói: “Ta nói thật mà, người tại sao lại không tin, không biết bao nhiêu người khóc hô muốn làm thiếp của ta mà ta cũng không chịu, người thật đúng là không biết điều!”

Nguyệt Quế nóng nảy, mắt thấy mặt trời càng ngày càng nắng, nếu lằng nhằng thêm chút nữa thì mấy cây nhân sâm oa oa cũng không còn. Không muốn mất thêm thời gian với hắn nữa, dùng sức rút tay ra, không ngờ lại loạng choạng ngã xuống đất, ai ngờ, ông trời không thương nàng, ngã trúng vào cái bẫy thú lúc này.

Nguyệt Quế lập tức hét to một tiếng thảm thiết, răng nanh ở cái bẫy thú cắn chặt vào đùi nàng.

Bảo Dung giật mình, hai tay vội vàng kết ấn, lẩm nhẩm khẩu quyết.

Đúng lúc này, một đạo hàn quang chói mắt hiện lên, đánh thẳng vào ngực Bảo Dung, đem cả người hắn bay đi, nặng nề ngã xuống đất. Người hầu ẩn trong chỗ tối thấy thế ba hồn lập tức mất đi hơn hai hồn rưỡi, hoảng hốt phi thân đi, nhưng lại không nhanh được bằng người nọ.

Chỉ thấy hắn một tay bóp chặt cổ Bảo Dung, chỉ cần dùng một chút lực, là có thể bẻ gãy cổ hắn.

Một chớp mắt nàng xuống tay rất nặng, Bảo Dung lúc này đầu óc choáng váng, trước mắt toàn là ảnh chồng ảnh. Bây giờ, người nọ toát ra sát khí lạnh thấu xương làm hắn sờn tóc gáy, vô thức mở lớn hai mắt ra, cả người run lấy bẫy.

Nhìn đôi mắt hạnh to đó, Vân Thương thế nhưng lại có chút mất hồn, ma xui quỷ khiến buông tay ra. Nhìn hắn ngã trên mặt đất lần nữa, đột nhiên không hiểu vì sao mí mắt lại giật giật mấy cái.

“Tiểu thiếu gia!” Người hầu ôm lấy hắn, hoảng sợ nói, “Ngài . . . Ngài có làm sao không?”

Bảo Dung trừng mắt nhìn, bất ngờ phun ra một búng máu, một từ cũng chưa kịp thốt ra đã lệch đầu ngất đi. Người hầu bị dọa sợ không nhẹ, quay đầu nhìn Vân Thương cả giận nói: “To gan lớn mật cấu vật! Người có biết hắn là ai không hả? Nếu hắn có một chút tổn thương, người một trăm cái mạng cũng đền không được!”

Vân Thương âm thầm vận khí tháo bẫy thú đang kẹp trên chân Nguyệt Quế ra, lạnh lùng nói: “Ta mặc kệ hắn là ai đi nữa, chỉ cần lão tử muốn giết thì giết, các ngươi làm khó dễ được ta? Không muốn chết thì lập tức mang hắn cút!”

Một người hầu lửa giận cuộn cuộn định xông lên, lại bị tên còn lại nắm lấy: “Cứu thiếu gia quan trọng hơn!” Vân Thương đưa tay đặt lên trên miệng vết thương của nàng, dần dần có máu đặc màu đen từ từ chảy ra. Nguyệt Quế toát mồ hôi lạnh, run giọng nói: “Vân Thương, không phải lỗi của đứa nhỏ này, hắn vốn không định hại ta, là ta tự mình không cẩn thận đụng vào.”

Vân Thương giật mình, với tính cách thêm mắm thêm muối của Nguyệt Quế, chịu thay người khác giải thích thì đó chính là sự thật.

Quay đầu lại, trên mặt đất đã không còn ai, không biết vì sao, trong lòng hắn lại có chút bất an.

Lấy lại bình tĩnh, hắn nói: “Người chỉ cần lo lắng ỉnh là được rồi, đứa trẻ kia xuất thân bất phàm, ngay cả ta cũng nhìn không thấu hắn chân thân, chịu chút khổ mà thôi, không chết được.”

Nguyệt Quế đang muốn nói hắn là chim, Vân Thương đột nhiên nói: “Người thử đứng dậy đi một chút xem.”

Nguyệt Quế sững sốt một chút, hai tay chống lên mặt đất chậm rãi đứng lên, chân vừa nhấc lên một chút đã lập tức đau cả người run run, lão đảo ngă về phía sau. Đột nhiên, eo nhỏ được một cánh tay mạnh mẽ ôm lấy, đầu “Phanh” Một tiếng ngã vào trong ngực hắn.

Tim đập loạn như hươu chạy, Nguyệt Quế “Bá” đỏ mặt.

Vân Thương khẽ đảo tay đem nàng đỡ lên lưng: “Đi trước thành Tây mua chút dược liệu, chân của người nếu không mau chữa trị thì sẽ bị phế.”

Nguyệt Quế hoảng hoảng hốt hốt, rồi cười hì hì: “Phế bỏ liền phế bỏ, nếu như phế bỏ mà sau này người ngày nào cũng công ta thể này thì cũng đáng giá.”

Vân Thương không để ý nàng, mũi chân khẽ lấy lực, hướng về phía dưới chân núi bay đi. Nguyệt Quế ôm chặt cổ hắn, khuôn mặt đỏ bừng dán trên lưng hắn, nín thở lắng nghe tiếng tim đập của hắn.

Vào thành Tây, hắn hạ xuống đất công nàng đi bộ.

Mới đi vài bước, đột nhiên nghe thấy một trận hỗn loạn phía trước, đám người nhao nhao tản ra bốn phía, bên tai tiếng vó ngựa và tiếng hí lớn càng lúc càng gần. Nguyệt Quế từ trong ngây ngất tỉnh lại, đưa mắt nhìn, thì ra là một con ngựa trắng bị kinh sợ, trên lưng mang theo một nữ tử chạy lung tung trên đường phố, đập đến chỗ nào là nơi đó thành một đống hỗn độn.

Phía sau con ngựa trắng có rất nhiều binh tướng đuổi theo, không người dám sử dụng pháp thuật ngăn lại, có lẽ đó là một con ngựa chưa được thuần hóa mà lại đang trong tình trạng hoảng sợ.

Nguyệt Quế không bị ngựa làm cho kinh sợ nhưng Vân Thương lại kinh sợ, không sợ trời không sợ đất như Vân Thương, vậy àm lại một ngựa điên? Nếu không phải thì làm sao mà tim hắn lại đập dồn dập như thế này?

Đang suy nghĩ, trước mắt đột nhiên loáng một cái, đợi nàng phản ứng lại, mới hiểu được là mình bị ném sang bên cạnh.

Con người mất hoảng loạn, Vân Thương làm tư thế trung bình tấn, quanh thân thả ra một lá chắn trong suốt. Con ngựa trắng kia đâm đụng vào, chân trước khụy xuống mặt đất, dưới ảnh hưởng của lực quán tính, nữ tử trên lưng ngựa bất ngờ bị ngã về phía trước.

Liền nghe có người kêu to: “Thù Thiên phi!”

Bảo Thù sợ hãi hoa dung thất sắc, hôm nay sáng sớm Truy Huyền lôi kéo nàng đi nhìn hai con uyên ương mã, nói đây là lễ vật chúc mừng của Nam Cương tộc đưa tới, muốn cùng nàng cưới cùng nhau rangọi thành giải sầu.

Vậy mà còn chưa ra khỏi thành, Truy Huyền đã bị phụ thân nàng kêu trở về. Nàng thấy cũng không sao, nên tự mình cưới đi ra ngoài.

Ngay khi bị ném trên không trung, Bảo Thù bắt đầu bình tĩnh lại, không có thiên mã trời buộc, nàng an toàn hạ cánh không là vấn đề. Vận khí, nhưng lại đột nhiên cảm thấy phần eo căng thẳng, đồng thời trong lòng cũng là căng thẳng.

Cảm giác này Rất quen thuộc

Nàng hoảng hốt nhìn lên, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt kia con người đột nhiên co rút lại.

Sau khi chạm đất, Vân Thương đột nhiên buông nàng ra, khuôn mặt không chút biểu cảm, xoay người đi thẳng về phía Nguyệt Quế.

Bảo Thù ngăn người tại chỗ, bên tai thanh âm hỗn loạn vang lên: “Thù Thiên phi, ngài có làm sao không? Có bị thương không?”

Vân Thương vươn tay, Nguyệt Quế vội vàng đi lên, thuận thế bò lên trên lưng hần. Vân Thương công nàng đi nhanh về phía trước, bước chân cùng ngày thường không giống chút nào.

Bảo Thủ vươn tay lên ý bảo xung quanh im lặng, mở miệng hô: “Công tử, xin dừng bước.”

Vân Thương dừng một chút, mặc dù chưa từng quay đầu lại, bước chân có chút do dự rồi ngừng lại.

Cái miệng nhỏ nhắn của Nguyệt Quế há ra to tới mức có thể nhét vào một quả trứng gà! Nhận thức hần mười năm, có thể khiến tên đầu gối này dừng bước, từ lúc khai thiên lập địa tới nay thì đây đúng là lần đầu tiên. Khẽ cắn môi, không khỏi quay đầu nhìn nàng: khuôn mặt trái xoan tinh xảo, mi như đại, mắt như tơ, quả nhiên là một người nhã nhặn lịch sự ôn nhu, ung dung hoa lệ.

Quả đúng là Thiên phi a, loại khí chất này . . .

Chắc chắn hai tiếng, Nguyệt Quế vô cùng chân chó cười làm lạnh nói: “Xin hỏi, Thiên phi nương nương ngài còn có gì phân phó?”

Bảo Thủ mỉm cười: “Mới vừa rồi đa tạ vị công tử này ra tay cứu giúp, không biết công tử . . .”

“Nói nhảm không cần nhiều lời.” Vân Thương nặng nề cắt ngang nàng, cất bước tiếp tục đi về phía trước.

“Này, người hung như vậy làm gì? Người ta tốt xấu dù sao cũng là Thiên phi a, là một đại mỹ nhân nha!” Nguyệt Quế ghé vào lỗ tai hần nhỏ giọng nói, “Chỉ là nói cảm ơn thôi, người làm gì mà như con nhím xù gai ra thế?”

Vân Thương im lặng.

Bảo Thủ nhìn bóng lưng hần có chút ngạc nhiên, trong lòng nổi lên một cảm giác chua xót khổ sở nói không được, nói không ra . . . Có chút thất vọng xoay người lại, đã thấy người hầu bên cạnh Bảo Dung hoảng hốt đánh ngựa chạy tới, quỳ xuống hoảng sợ nói:

“Khởi bẩm Thủ Thiên phi, đại diện hạ bị thương nặng, bây giờ đang hôn mê bất tỉnh, Yêu Vương bệ hạ mời ngài mau mau hồi phủ!”

Bảo Thủ cả người run lên, vội la lên: “Sáng sớm không phải còn tốt sao, làm sao chỉ mới chớp mắt mà đã bị thương?”

Nguyệt Quế nghe vậy thăm nghĩ không tốt, trong đầu lập tức hiện lên một khuôn mặt đỏ bừng . . . Sẽ không trùng hợp như vậy chứ? đang định nhắc nhở Vân Thương, phát hiện hần đã dừng bước lại, sống lưng cứng ngắc.

“Thưa . . . là bị người của Tử Ngọc đồ phường thành Nam đả thương, người nọ tên là Vân Thương, Yêu Vương bệ hạ một mặt phái người đi Thiên Cung báo tin cho Thiên đế, một mặt đã bắt giữ bà chủ đồ phường . . .”

“Dung Nhi thương thế thế nào?”

“Khởi bẩm Thủ Thiên phi, đại diện hạ hần . . . Gãy ba cây xương sườn, bị thương tâm mạch, xem sắc mặt của Yêu Vương bệ hạ thì tình hình . . . hình như không được khả quan cho lắm.”

Bảo Thủ lão đạo suýt ngã, đoạt lấy ngựa của, nàng lật người ngồi lên ngựa, ghì chặt cương ngựa, giờ rời đi.

Nguyệt Quế bị dọa sợ ra một thân mồ hôi lạnh, bám vào bên tai Vân Thương nhỏ giọng nói: “Xong rồi xong rồi, chúng ta gặp rắc rối rồi! Đứa trẻ kia lại là trưởng tử của Thiên đế a! Vân Thương, làm sao bây giờ, mẹ bị bọn họ bắt rồi!”

Vân Thương giống như không hề nghe thấy, không nhúc nhích đứng ở đó.

Đứa trẻ kia . . . Là Bảo Dung?! Mặt trời vừa lên tỏa ra luồng khí nóng đỏ người, nàng biến ra một cây ô bằng giấy dầu che bớt nắng.

Dọc theo con đường mòn quanh trong núi, nàng thỉnh thoảng lại giơ tay áo lên lau mồ hôi, vừa nóng vừa mệt, đột ngột nghe thấy một tiếng hét của trẻ con vang lên rồi lại nghe thấy tiếng kêu cứu mạng.

Đẩy bụi cây ra, Nguyệt Quế buồn bực, đúng là tiểu hài nhi hỗn xược trong khách điểm hôm trước.

Bảo Dung nằm trên đất, khóc hoa đào: “Tỷ tỷ cứu mạng, chân Dung Nhi bị kẹp, ô ô . . .”

Nguyệt Quế hai tay chống eo cười ha ha: “Kẹp tốt lắm! Xem ra ngay cả ông trời cũng không thương người a, ha ha!” Nói xong, nàng xoay người đi, không thèm liếc mắt nhìn hân một cái.

Bảo Dung ngẩn người, đây là nữ nhân sao?

Dùng sức véo đùi mình một cái, Bảo Dung oa oa khóc lớn: “Ô ô . . . Mẫu thân, Dung Nhi không thể nhìn thấy mẫu thân nữa rồi, không thể ăn bánh trôi của mẫu thân, mẫu thân . . .”

Nguyệt Quế dừng chân lại một chút, hân chỉ là một đứa bé, mình cần gì phải so đo với một đứa bé? Nhưng khi nhớ lại bộ dạng đáng ghét của hân ở khách điểm hôm đó, không khỏi chán ghét, suy nghĩ một chút, nàng quay lại lạnh lùng nhìn hân nói: “Tiểu phiến tử(*) nhà ngươi, suýt nữa thì bị người lừa, thân kiều nhục quý(**) Đại thiếu gia làm sao lại có thể xuất hiện ở trong chốn rừng sâu núi thẳm này? Mấy con chó săn kia đâu rồi? Hừ, muốn bày trò lừa ta. Chỉ bằng người, vẫn còn non lắm!”

(*) phiến tử: tỏ ý coi thường, không để vào mắt

(**) thân kiều nhục quý: người mềm thịt quý

Bảo Dung lại lần nữa tròn tròn mắt, đây thật là nữ nhân sao?

Ngẩn ra nhìn quên cả khóc, nhìn nàng cúi lưng xuống, đưa tay xoa mông hân vỗ mấy cái: “Tiểu thí hài nhi, về nhà tu luyện hai năm rồi hãy đến đi! Lão nương chờ người!”

Bảo Dung khuôn mặt lập tức từ trắng chuyển sang xanh, một lúc sau lại đỏ bừng, nhìn Nguyệt Quế sững sốt. Hăng giọng, Nguyệt Quế nâng người dậy xoay người muốn chạy, lại bị một cái tay nhỏ giữ lại.

Kinh ngạc cúi đầu xuống nhìn, Bảo Dung mặt đỏ như táo đỏ, ngập ngừng nói: “Ta . . . Cha ta nói . . . Cái mông điều tộc chúng ta . . . Nữ nhân không được sờ lưng tung. . .”

Nguyệt Quế khóe môi giật giật, hất tay hân ra: “Lão nương chỉ nghe nói mông hổ không thể sờ, cha ngươi, bảo hân tới tìm ta! Đừng nói cái mông của ngươi, cái mông của hân ta cũng dám sờ một cái!”

Bảo Dung đứng lên, đem cái bẫy thú đá sang một bên. Cúi đầu xoắn ngón tay, xoắn a xoắn a xoắn a xoắn, nửa ngày sau mới nâng mắt lên nhìn trộm nàng một cái, rồi cúi xuống nói tiếp: “Không phải, cái mông điều tộc chúng ta rất tinh quý, có vĩ linh, cha nói, chỉ có mẫu thân và vợ mới có thể sờ . . .”

Nguyệt Quế cảm vốn đang nâng lên rất rất rất cao trong phút chốc rớt xuống rất rất rất rất thấp, nuốt nước miếng hỏi: “Người mới vừa nói cái gì?”

Bảo Dung y hệt một con tôm luộc, đỏ từ đỉnh đầu tới lòng bàn chân, ngượng nghịu nói: “Ta đi về nói với cha ta, bảo hân sai người đi nhà ngươi cầu hôn, cho người làm thiếp của ta.”

Nguyệt Quế ngẩn người một lúc rồi sau đó lại đột nhiên ôm bụng cười nghiêng ngả.

Nàng không có nghe sai chứ? Một đứa trẻ chưa đầy mười tuổi nói muốn nàng làm vợ hân, lại còn là làm thiếp!

Vất vả lắm mới nín cười được, Nguyệt Quế vỗ đầu hân: “Được rồi Được rồi, tiểu tử ngươi đừng đùa nữa, muốn làm gì thì đi làm đi!”

Bảo Dung lại lần nữa giữ tay nàng lại, cong môi nói: “Ta nói thật mà, ngươi tại sao lại không tin, không biết bao nhiêu người khóc hô muốn làm thiếp của ta mà ta cũng không chịu, người thật đúng là không biết điều!”

Nguyệt Quế nóng nảy, mắt thấy mặt trời càng ngày càng nắng, nếu lẳng nhẳng thêm chút nữa thì mấy cây nhân sâm oa oa cũng không còn. Không muốn mất thêm thời gian với hân nữa, dùng sức rút tay ra, không ngờ lại loạng choạng ngã xuống đất, ai ngờ, ông trời không thương nàng, ngã trúng vào cái bẫy thú lúc này.

Nguyệt Quế lập tức hét to một tiếng thảm thiết, rằng nanh ở cái bẫy thú cắn chặt vào đùi nàng.

Bảo Dung giật mình, hai tay vội vàng kết ấn, lăm nhăm khẩu quyết.

Đúng lúc này, một đạo hàn quang chói mắt hiện lên, đánh thẳng vào ngực Bảo Dung, đem cả người hắn bay đi, nặng nề ngã xuống đất. Người hầu ẩn trong chỗ tối thấy thế ba hồn lập tức mất đi hơn hai hồn rười, hoảng hốt phi thân đi, nhưng lại không nhanh được bằng người nọ.

Chỉ thấy hắn một tay bóp chặt cổ Bảo Dung, chỉ cần dùng một chút lực, là có thể bẻ gãy cổ hắn.

Một chặp lúc này xuống tay rất nặng, Bảo Dung lúc này đầu óc choáng váng, trước mắt toàn là ảnh chồng ảnh. Bây giờ, người nọ toát ra sát khí lạnh thấu xương làm hắn sờn tóc gáy, vô thức mở lớn hai mắt ra, cả người run lấy bầy.

Nhìn đôi mắt hạnh to đó, Vân Thương thế nhưng lại có chút mất hồn, ma xui quỷ khiến buông tay ra. Nhìn hắn ngã trên mặt đất lần nữa, đột nhiên không hiểu vì sao mí mắt lại giật giật mấy cái.

“Tiểu thiếu gia!” Người hầu ôm lấy hắn, hoảng sợ nói, “Ngài . . . Ngài có làm sao không?”

Bảo Dung trừng mắt nhìn, bất ngờ phun ra một búng máu, một từ cũng chưa kịp thốt ra đã lệch đầu ngất đi. Người hầu bị dọa sợ không nhẹ, quay đầu nhìn Vân Thương cả giận nói: “To gan lớn mật cẩu vật! Người có biết hắn là ai không hả? Nếu hắn có một chút tổn thương, người một trăm cái mạng cũng đền không được!”

Vân Thương âm thầm vận khí tháo bẫy thú đang kẹp trên chân Nguyệt Quế ra, lạnh lùng nói: “Ta mặc kệ hắn là ai đi nữa, chỉ cần lão tử muốn giết thì giết, các ngươi làm khó dễ được ta? Không muốn chết thì lập tức mang hắn cút!”

Một người hầu lửa giận cuộn cuộn định xông lên, lại bị tên còn lại nắm lấy: “Cứu thiếu gia quan trọng hơn!” Vân Thương đưa tay đặt lên trên miệng vết thương của nàng, dần dần có máu đặc màu đen từ từ chảy ra. Nguyệt Quế toát mồ hôi lạnh, run giọng nói: “Vân Thương, không phải lỗi của đứa nhỏ này, hắn vốn không định hại ta, là ta tự mình không cẩn thận đụng vào.”

Vân Thương giật mình, với tính cách thêm mắm thêm muối của Nguyệt Quế, chịu thay người khác giải thích thì đó chính là sự thật.

Quay đầu lại, trên mặt đất đã không còn ai, không biết vì sao, trong lòng hắn lại có chút bất an.

Lấy lại bình tĩnh, hắn nói: “Người chỉ cần lo lắng mình là được rồi, đứa trẻ kia xuất thân bất phàm, ngay cả ta cũng nhìn không thấu hắn chân thân, chịu chút khổ mà thôi, không chết được.”

Nguyệt Quế đang muốn nói hắn là chim, Vân Thương đột nhiên nói: “Người thử đứng dậy đi một chút xem.”

Nguyệt Quế sửng sốt một chút, hai tay chống lên mặt đất chậm rãi đứng lên, chân vừa nhấc lên một chút đã lập tức đau cả người run run, lão đảo ngã về phía sau. Đột nhiên, eo nhỏ được một cánh tay mạnh mẽ ôm lấy, đầu “Phanh” Một tiếng ngã vào trong ngực hắn.

Tim đập loạn như hươu chạy, Nguyệt Quế “Bá” đỏ mặt.

Vân Thương khẽ đảo tay đem nàng đỡ lên lưng: “Đi trước thành Tây mua chút dược liệu, chân của người nếu không mau chữa trị thì sẽ bị phế.”

Nguyệt Quế hoảng hoảng hốt hốt, rồi cười hì hì: “Phế bỏ liền phế bỏ, nếu như phế bỏ mà sau này người ngày nào cũng công ta thế này thì cũng đáng giá.”

Vân Thương không để ý nàng, mũi chân khẽ lấy lực, hướng về phía dưới chân núi bay đi. Nguyệt Quế ôm chặt cổ hắn, khuôn mặt đỏ bừng dán trên lưng hắn, nín thở lắng nghe tiếng tim đập của hắn.

Vào thành Tây, hắn hạ xuống đất công nàng đi bộ.

Mới đi vài bước, đột nhiên nghe thấy một trận hỗn loạn phía trước, đám người nhao nhao tản ra bốn phía, bên tai tiếng vó ngựa và tiếng hí lớn càng lúc càng gần. Nguyệt Quế từ trong ngực ngất tỉnh lại, đưa mắt nhìn, thì ra là một con ngựa trắng bị kinh sợ, trên lưng mang theo một nữ tử chạy lung tung trên đường phố, đạp đến chỗ nào là nơi đó thành một đống hỗn độn.

Phía sau con ngựa trắng có rất nhiều binh tướng đuổi theo, không người dám sử dụng pháp thuật ngăn lại, có lẽ đó là một con ngựa chưa được thuần hóa mà lại đang trong tình trạng hoảng sợ.

Nguyệt Quế không bị ngựa làm cho kinh sợ nhưng Vân Thương lại kinh sợ, không sợ trời không sợ đất như Vân Thương, vậy àm lại một ngựa điên? Nếu không phải thì làm sao mà tìm hấn lại đập dồn dập như thế này?

Đang suy nghĩ, trước mắt đột nhiên loáng một cái, đợi nàng phản ứng lại, mới hiểu được là mình bị ném sang bên cạnh.

Con người mất hoảng loạn, Vân Thương làm tư thế trung bình tấn, quanh thân thả ra một lá chắn trong suốt. Con ngựa trắng kia đâm đụng vào, chân trước khuyu xuống mặt đất, dưới ảnh hưởng của lực quán tính, nữ tử trên lưng ngựa bất ngờ bị ngã về phía trước.

Liền nghe có người kêu to: “Thù Thiên phi!”

Bảo Thù sợ hãi hoa dung thất sắc, hôm nay sáng sớm Truy Huyền lôi kéo nàng đi nhìn hai con uyên ương mã, nói đây là lễ vật chúc mừng của Nam Cương tộc đưa tới, muốn cùng nàng cười cùng nhau rangọai thành giải sầu.

Vậy mà còn chưa ra khỏi thành, Truy Huyền đã bị phụ thân nàng kêu trở về. Nàng thấy cũng không sao, nên tự mình cười đi ra ngoài.

Ngay khi bị ném trên không trung, Bảo Thù bắt đầu bình tĩnh lại, không có thiên mã trối buộc, nàng an toàn hạ cánh không là vấn đề. Vận khí, nhưng lại đột nhiên cảm thấy phần eo căng thẳng, đồng thời trong lòng cũng là căng thẳng.

Cảm giác này Rất quen thuộc

Nàng hoảng hốt nhìn lên, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt kia con người đột nhiên co rút lại.

Sau khi chạm đất, Vân Thương đột nhiên buông nàng ra, khuôn mặt không chút biểu cảm, xoay người đi thẳng về phía Nguyệt Quế.

Bảo Thù ngăn người tại chỗ, bên tai thanh âm hỗn loạn vang lên: “Thù Thiên phi, ngài có làm sao không? Có bị thương không?”

Vân Thương vươn tay, Nguyệt Quế vội vàng đi lên, thuận thế bò lên trên lưng hấn. Vân Thương công nàng đi nhanh về phía trước, bước chân cùng ngày thường không giống chút nào.

Bảo Thù vươn tay lên ý bảo xung quanh im lặng, mở miệng hô: “Công tử, xin dừng bước.”

Vân Thương dừng một chút, mặc dù chưa từng quay đầu lại, bước chân có chút do dự rồi ngừng lại.

Cái miệng nhỏ nhắn của Nguyệt Quế há ra to tới mức có thể nhét vào một quả trứng gà! Nhận thức hấn mười năm, có thể khiến tên đầu gối này dừng bước, từ lúc khai thiên lập địa tới nay thì đây đúng là lần đầu tiên. Khẽ cắn môi, không khỏi quay đầu nhìn nàng: khuôn mặt trái xoan tinh xảo, mi như đại, mắt như tợ, quả nhiên là một người nhâ nhận lịch sự ôn nhu, ung dung hoa lệ.

Quả đúng là Thiên phi a, loại khí chất này

Chậc chậc hai tiếng, Nguyệt Quế vô cùng chân chó cười làm lành nói: “Xin hỏi, Thiên phi nương nương ngài còn có gì phân phó?”

Bảo Thù mỉm cười: “Mới vừa rồi đa tạ vị công tử này ra tay cứu giúp, không biết công tử”

“Nói nhảm không cần nhiều lời.” Vân Thương nặng nề cắt ngang nàng, cất bước tiếp tục đi về phía trước.

“Này, người hung như vậy làm gì? Người ta tốt xấu dù sao cũng là Thiên phi a, là một đại mỹ nhân nha!” Nguyệt Quế ghé vào lỗ tai hấn nhỏ giọng nói, “Chỉ là nói cảm ơn thôi, người làm gì mà như con nhím xù gai ra thế?”

Vân Thương im lặng.

Bảo Thù nhìn bóng lưng hấn có chút ngạc nhiên, trong lòng nổi lên một cảm giác chua xót khổ sở nói không được, nói không ra Có chút thất vọng xoay người lại, đã thấy người hầu bên cạnh Bảo Dung hoảng hốt đánh ngựa chạy tới, quỳ xuống hoảng sợ nói:

“Khởi bẩm Thù Thiên phi, đại diện hạ bị thương nặng, bây giờ đang hôn mê bất tỉnh, Yêu Vương bệ hạ mời ngài mau mau hồi phủ!”

Bảo Thù cả người run lên, vội la lên: “Sáng sớm không phải còn tốt sao, làm sao chỉ mới chớp mắt mà đã bị thương?”

Nguyệt Quế nghe vậy thầm nghĩ không tốt, trong đầu lập tức hiện lên một khuôn mặt đỏ bừng . . . Sẽ không trùng hợp như vậy chứ? đang định nhắc nhở Vân Thương, phát hiện hắn đã dừng bước lại, sống lưng cứng ngắc.

“Thưa . . . là bị người của Tử Ngọc đồ phường thành Nam đả thương, người nọ tên là Vân Thương, Yêu Vương bệ hạ một mặt phái người đi Thiên Cung báo tin cho Thiên đế, một mặt đã bắt giữ bà chủ đồ phường . . .”

“Dung Nhi thương thế thế nào?”

“Khởi bẩm Thù Thiên phi, đại diện hạ hắn . . . Gãy ba cây xương sườn, bị thương tâm mạch, xem sắc mặt của Yêu Vương bệ hạ thì tình hình . . . hình như không được khả quan cho lắm.”

Bảo Thù lão đảo suýt ngã, đoạt lấy ngựa của, nàng lật người ngồi lên ngựa, ghì chặt cương ngựa, giơ roi rời đi.

Nguyệt Quế bị dọa sợ ra một thân mồ hôi lạnh, bám vào bên tai Vân Thương nhỏ giọng nói: “Xong rồi xong rồi, chúng ta gặp rắc rối rồi! Đứa trẻ kia lại là trưởng tử của Thiên đế a! Vân Thương, làm sao bây giờ, mẹ bị bọn họ bắt rồi!”

Vân Thương giống như không hề nghe thấy, không nhúc nhích đứng ở đó.

Đứa trẻ kia . . . Là Bảo Dung?! Mặt trời vừa lên tỏa ra luồng khí nóng đỏ người, nàng biến ra một cây ô bằng giấy dầu che bớt nắng.

Dọc theo con đường mòn quanh trong núi, nàng thảnh thơi lại giơ tay áo lên lau mồ hôi, vừa nóng vừa mệt, đột ngột nghe thấy một tiếng hét của trẻ con vang lên rồi lại nghe thấy tiếng kêu cứu mạng.

Đẩy bụi cây ra, Nguyệt Quế buồn bực, đúng là tiểu hài nhi hỗn xược trong khách điểm hôm trước.

Bảo Dung nằm trên đất, khóc hoa mắt: “Tỷ tỷ cứu mạng, chân Dung Nhi bị kẹp, ô ô . . .”

Nguyệt Quế hai tay chống eo cười ha ha: “Kẹp tốt lắm! Xem ra ngay cả ông trời cũng không thương người a, ha ha!” Nói xong, nàng xoay người đi, không thèm liếc mắt nhìn hắn một cái.

Bảo Dung ngẩn người, đây là nữ nhân sao?

Dùng sức véo đùi mình một cái, Bảo Dung oa oa khóc lớn: “Ô ô . . . Mẫu thân, Dung Nhi không thể nhìn thấy mẫu thân nữa rồi, không thể ăn bánh trôi của mẫu thân, mẫu thân . . .”

Nguyệt Quế dừng chân lại một chút, hắn chỉ là một đứa bé, mình cần gì phải so đo với một đứa bé? Nhưng khi nhớ lại bộ dạng đáng ghét của hắn ở khách điểm hôm đó, không khỏi chán ghét, suy nghĩ một chút, nàng quay lại lạnh lùng nhìn hắn nói: “Tiểu phiến tử(*) nhà ngươi, suýt nữa thì bị người lừa, thân kiều nhục quý(**) Đại thiếu gia làm sao lại có thể xuất hiện ở trong chốn rừng sâu núi thẳm này? Mấy con chó săn kia đâu rồi? Hừ, muốn bày trò lừa ta. Chỉ bằng ngươi, vẫn còn non lắm!”

(*) phiến tử: tỏ ý coi thường, không để vào mắt

(**) thân kiều nhục quý: người mềm thịt quý

Bảo Dung lại lần nữa tròn mắt, đây thật là nữ nhân sao?

Ngẩn ra nhìn quên cả khóc, nhìn nàng cúi lưng xuống, đưa tay xoa mông hắn vỗ mấy cái: “Tiểu thí hài nhi, về nhà tu luyện hai năm rồi hãy đến đi! Lão nương chờ ngươi!”

Bảo Dung khuôn mặt lập tức từ trắng chuyển sang xanh, một lúc sau lại đỏ bừng, nhìn Nguyệt Quế sững sờ. Hăng giọng, Nguyệt Quế nâng người dậy xoay người muốn chạy, lại bị một cái tay nhỏ giữ lại.

Kinh ngạc cúi đầu xuống nhìn, Bảo Dung mặt đỏ như táo đỏ, ngập ngừng nói: “Ta . . . Cha ta nói . . . Cái mông điều tộc chúng ta . . . Nữ nhân không được sờ lưng tung. . .”

Nguyệt Quế khoe môi giật giật, hất tay hất ra: “Lão nương chỉ nghe nói mông hổ không thể sờ, cha người, bảo hấn tới tìm ta! Đừng nói cái mông của người, cái mông của hấn ta cũng dám sờ một cái!”

Bảo Dung đứng lên, đem cái bẫy thú đá sang một bên. Cúi đầu xoắn ngón tay, xoắn a xoắn a xoắn a xoắn, nửa ngày sau mới nâng mắt lên nhìn trộm nàng một cái, rồi cúi xuống nói tiếp: “Không phải, cái mông điều tộc chúng ta rất tinh quý, có vĩ linh, cha nói, chỉ có mẫu thân và vợ mới có thể sờ . . .”

Nguyệt Quế cầm vốn đang nâng lên rất rất rất cao trong phút chốc rút xuống rất rất rất rất rất thấp, nuốt nước miếng hỏi: “Người mới vừa nói cái gì?”

Bảo Dung y hệt một con tôm luộc, đỏ từ đỉnh đầu tới lòng bàn chân, ngượng ngịu nói: “Ta đi về nói với cha ta, bảo hấn sai người đi nhà người cầu hôn, cho người làm thiếp của ta.”

Nguyệt Quế ngăn người một lúc rồi sau đó lại đột nhiên ôm bụng cười nghiêng ngả.

Nàng không có nghe sai chứ? Một đứa trẻ chưa đầy mười tuổi nói muốn nàng làm vợ hấn, lại còn là làm thiếp!

Vất vả lắm mới nín cười được, Nguyệt Quế vỗ đầu hấn: “Được rồi Được rồi, tiểu rử người đừng đùa nữa, muốn làm gì thì đi làm đi!”

Bảo Dung lại lần nữa giữ tay nàng lại, cong môi nói: “Ta nói thật mà, người tại sao lại không tin, không biết bao nhiêu người khóc hô muốn làm thiếp của ta mà ta cũng không chịu, người thật đúng là không biết điều!”

Nguyệt Quế nóng nảy, mắt thấy mặt trời càng ngày càng nắng, nếu lằng nhằng thêm chút nữa thì mấy cây nhân sâm oa oa cũng không còn. Không muốn mất thêm thời gian với hấn nữa, dùng sức rút tay ra, không ngờ lại loạng choạng ngã xuống đất, ai ngờ, ông trời không thương nàng, ngã trúng vào cái bẫy thú lúc này.

Nguyệt Quế lập tức hét to một tiếng thảm thiết, răng nanh ở cái bẫy thú cắn chặt vào đùi nàng.

Bảo Dung giật mình, hai tay vội vàng kết ấn, lẩm nhẩm khẩu quyết.

Đúng lúc này, một đạo hàn quang chói mắt hiện lên, đánh thẳng vào ngực Bảo Dung, đem cả người hấn bay đi, nặng nề ngã xuống đất. Người hầu ẩn trong chỗ tối thấy thế ba hồn lập tức mất đi hơn hai hồn rưỡi, hoảng hốt phi thân đi, nhưng lại không nhanh được bằng người nọ.

Chỉ thấy hấn một tay bóp chặt cổ Bảo Dung, chỉ cần dùng một chút lực, là có thể bẻ gãy cổ hấn.

Một chặp lúc này xuống tay rất nặng, Bảo Dung lúc này đầu óc choáng váng, trước mắt toàn là ảnh chồng ảnh. Bây giờ, người nọ toát ra sát khí lạnh thấu xương làm hấn sờn tóc gáy, vô thức mở lớn hai mắt ra, cả người run lấy bẫy.

Nhìn đôi mắt hạnh to đó, Vân Thương thế nhưng lại có chút mất hồn, ma xui quỷ khiến buông tay ra. Nhìn hấn ngã trên mặt đất lần nữa, đột nhiên không hiểu vì sao mí mắt lại giật giật mấy cái.

“Tiểu thiếu gia!” Người hầu ôm lấy hấn, hoảng sợ nói, “Ngài . . . Ngài có làm sao không?”

Bảo Dung trừng mắt nhìn, bất ngờ phun ra một búng máu, một từ cũng chưa kịp thốt ra đã lệch đầu ngất đi. Người hầu bị dọa sợ không nhẹ, quay đầu nhìn Vân Thương cả giận nói: “To gan lớn mật cấu vật! Người có biết hấn là ai không hả? Nếu hấn có một chút tổn thương, người một trăm cái mạng cũng đền không được!”

Vân Thương âm thầm vận khí tháo bẫy thú đang kẹp trên chân Nguyệt Quế ra, lạnh lùng nói: “Ta mặc kệ hấn là ai đi nữa, chỉ cần lão tử muốn giết thì giết, các người làm khó dễ được ta? Không muốn chết thì lập tức mang hấn cứu!”

Một người hầu lửa giận cuộn cuộn định xông lên, lại bị tên còn lại nắm lấy: “Cứu thiếu gia quan trọng hơn!” Vân Thương đưa tay đặt lên trên miệng vết thương của nàng, dần dần có máu đặc màu đen từ từ chảy

ra. Nguyệt Quế toát mồ hôi lạnh, run giọng nói: “Vân Thương, không phải lỗi của đứa nhỏ này, hẳn vốn không định hại ta, là ta tự mình không cẩn thận đụng vào.”

Vân Thương giật mình, với tính cách thêm mắm thêm muối của Nguyệt Quế, chịu thay người khác giải thích thì đó chính là sự thật.

Quay đầu lại, trên mặt đất đã không còn ai, không biết vì sao, trong lòng hẳn lại có chút bất an.

Lấy lại bình tĩnh, hẳn nói: “Người chỉ cần lo lắng mình là được rồi, đứa trẻ kia xuất thân bất phàm, ngay cả ta cũng nhìn không thấu hẳn chân thân, chịu chút khổ mà thôi, không chết được.”

Nguyệt Quế đang muốn nói hẳn là chim, Vân Thương đột nhiên nói: “Người thử đứng dậy đi một chút xem.”

Nguyệt Quế sửng sốt một chút, hai tay chống lên mặt đất chậm rãi đứng lên, chân vừa nhấc lên một chút đã lập tức đau cả người run run, lảo đảo ngã về phía sau. Đột nhiên, eo nhỏ được một cánh tay mạnh mẽ ôm lấy, đầu “Phanh” Một tiếng ngã vào trong ngực hẳn.

Tim đập loạn như hươu chạy, Nguyệt Quế “Bá” đỏ mặt.

Vân Thương khẽ đảo tay đem nàng đỡ lên lưng: “Đi trước thành Tây mua chút dược liệu, chân của người nếu không mau chữa trị thì sẽ bị phế.”

Nguyệt Quế hoảng hoảng hốt hốt, rồi cười hì hì: “Phế bỏ liền phế bỏ, nếu như phế bỏ mà sau này người ngày nào cũng công ta thể này thì cũng đáng giá.”

Vân Thương không để ý nàng, mũi chân khẽ lấy lực, hướng về phía dưới chân núi bay đi. Nguyệt Quế ôm chặt cổ hẳn, khuôn mặt đỏ bừng dán trên lưng hẳn, nín thở lắng nghe tiếng tim đập của hẳn.

Vào thành Tây, hẳn hạ xuống đất công nàng đi bộ.

Mới đi vài bước, đột nhiên nghe thấy một trận hỗn loạn phía trước, đám người nhao nhao tản ra bốn phía, bên tai tiếng vó ngựa và tiếng hí lớn càng lúc càng gần. Nguyệt Quế từ trong ngây ngất tỉnh lại, đưa mắt nhìn, thì ra là một con ngựa trắng bị kinh sợ, trên lưng mang theo một nữ tử chạy lung tung trên đường phố, đập đến chỗ nào là nơi đó thành một đồng hỗn loạn.

Phía sau con ngựa trắng có rất nhiều binh tướng đuổi theo, không người dám sử dụng pháp thuật ngăn lại, có lẽ đó là một con ngựa chưa được thuần hóa mà lại đang trong tình trạng hoảng sợ.

Nguyệt Quế không bị ngựa làm cho kinh sợ nhưng Vân Thương lại kinh sợ, không sợ trời không sợ đất như Vân Thương, vậy àm lại một ngựa điên? Nếu không phải thì làm sao mà tìm hẳn lại đập dồn dập như thế này?

Đang suy nghĩ, trước mắt đột nhiên loáng một cái, đợi nàng phản ứng lại, mới hiểu được là mình bị ném sang bên cạnh.

Con người mất hoảng loạn, Vân Thương làm tư thế trung bình tấn, quanh thân thả ra một lá chắn trong suốt. Con ngựa trắng kia đâm đụng vào, chân trước khụy xuống mặt đất, dưới ảnh hưởng của lực quán tính, nữ tử trên lưng ngựa bất ngờ bị ngã về phía trước.

Liền nghe có người kêu to: “Thù Thiên phi!”

Bảo Thù sợ hãi hoa dung thất sắc, hôm nay sáng sớm Truy Huyền lôi kéo nàng đi nhìn hai con uyên ương mã, nói đây là lễ vật chúc mừng của Nam Cương tộc đưa tới, muốn cùng nàng cười cùng nhau rangọai thành giải sầu.

Vậy mà còn chưa ra khỏi thành, Truy Huyền đã bị phụ thân nàng kêu trở về. Nàng thấy cũng không sao, nên tự mình cười đi ra ngoài.

Ngay khi bị ném trên không trung, Bảo Thù bắt đầu bình tĩnh lại, không có thiên mã trời buộc, nàng an toàn hạ cánh không là vấn đề. Vận khí, nhưng lại đột nhiên cảm thấy phần eo căng thẳng, đồng thời trong lòng cũng là căng thẳng.

Cảm giác này Rất quen thuộc

Nàng hoảng hốt nhìn lên, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt kia con người đột nhiên co rút lại.

Sau khi chạm đất, Vân Thương đột nhiên buông nàng ra, khuôn mặt không chút biểu cảm, xoay người đi thẳng về phía Nguyệt Quế.

Bảo Thủ ngẩn người tại chỗ, bên tai thanh âm hỗn loạn vang lên: “Thù Thiên phi, ngài có làm sao không? Có bị thương không?”

Vân Thương vươn tay, Nguyệt Quế vội vàng đi lên, thuận thế bò lên trên lưng hắn. Vân Thương công nàng đi nhanh về phía trước, bước chân cùng ngày thường không giống chút nào.

Bảo Thủ vươn tay lên ý bảo xung quanh im lặng, mở miệng hô: “Công tử, xin dừng bước.”

Vân Thương dừng một chút, mặc dù chưa từng quay đầu lại, bước chân có chút do dự rồi ngừng lại.

Cái miệng nhỏ nhắn của Nguyệt Quế há ra to tới mức có thể nhét vào một quả trứng gà! Nhận thức hắn mười năm, có thể khiến tên đầu gối này dừng bước, từ lúc khai thiên lập địa tới nay thì đây đúng là lần đầu tiên. Khẽ cắn môi, không khỏi quay đầu nhìn nàng: khuôn mặt trái xoan tinh xảo, mi như đại, mắt như tợ, quả nhiên là một người nhã nhặn lịch sự ôn nhu, ung dung hoa lệ.

Quả đúng là Thiên phi a, loại khí chất này . . .

Chắc chắn hai tiếng, Nguyệt Quế vô cùng chân chó cười làm lạnh nói: “Xin hỏi, Thiên phi nương nương ngài còn có gì phân phó?”

Bảo Thủ mỉm cười: “Mới vừa rồi đa tạ vị công tử này ra tay cứu giúp, không biết công tử . . .”

“Nói nhảm không cần nhiều lời.” Vân Thương nặng nề cắt ngang nàng, cất bước tiếp tục đi về phía trước.

“Này, người hung như vậy làm gì? Người ta tốt xấu dù sao cũng là Thiên phi a, là một đại mỹ nhân nha!” Nguyệt Quế ghé vào lỗ tai hắn nhỏ giọng nói, “Chỉ là nói cảm ơn thôi, người làm gì mà như con nhím xù gai ra thế?”

Vân Thương im lặng.

Bảo Thủ nhìn bóng lưng hắn có chút ngạc nhiên, trong lòng nổi lên một cảm giác chua xót khổ sở nói không được, nói không ra . . . Có chút thất vọng xoay người lại, đã thấy người hầu bên cạnh Bảo Dung hoảng hốt đánh ngựa chạy tới, quỳ xuống hoảng sợ nói:

“Khởi bẩm Thủ Thiên phi, đại diện hạ bị thương nặng, bây giờ đang hôn mê bất tỉnh, Yêu Vương bệ hạ mời ngài mau mau hồi phủ!”

Bảo Thủ cả người run lên, vội la lên: “Sáng sớm không phải còn tốt sao, làm sao chỉ mới chớp mắt mà đã bị thương?”

Nguyệt Quế nghe vậy trầm nghĩ không tốt, trong đầu lập tức hiện lên một khuôn mặt đỏ bừng . . . Sẽ không trùng hợp như vậy chứ? đang định nhắc nhở Vân Thương, phát hiện hắn đã dừng bước lại, sống lưng cứng ngắc.

“Thưa . . . là bị người của Tử Ngọc đồ phường thành Nam đả thương, người nọ tên là Vân Thương, Yêu Vương bệ hạ một mặt phái người đi Thiên Cung báo tin cho Thiên đế, một mặt đã bắt giữ bà chủ đồ phường . . .”

“Dung Nhi thương thế thế nào?”

“Khởi bẩm Thủ Thiên phi, đại diện hạ hắn . . . Gãy ba cây xương sườn, bị thương tâm mạch, xem sắc mặt của Yêu Vương bệ hạ thì tình hình . . . hình như không được khả quan cho lắm.”

Bảo Thủ lão đạo suất ngã, đoạt lấy ngựa của, nàng lật người ngồi lên ngựa, ghì chặt cương ngựa, giờ rời đi.

Nguyệt Quế bị dọa sợ ra một thân mồ hôi lạnh, bám vào bên tai Vân Thương nhỏ giọng nói: “Xong rồi xong rồi, chúng ta gặp rắc rối rồi! Đứa trẻ kia lại là trưởng tử của Thiên đế a! Vân Thương, làm sao bây giờ, mẹ bị bọn họ bắt rồi!”

Vân Thương giống như không hề nghe thấy, không nhúc nhích đứng ở đó.

Đứa trẻ kia . . . Là Bảo Dung?! Mặt trời vừa lên tỏa ra luồng khí nóng đỏ người, nàng biến ra một cây ô bằng giấy dầu che bớt nắng.

Dọc theo con đường mòn quanh trong núi, nàng thỉnh thoảng lại giơ tay áo lên lau mồ hôi, vừa nóng vừa mệt, đột ngột nghe thấy một tiếng hét của trẻ con vang lên rồi lại nghe thấy tiếng kêu cứu mạng.

Đẩy bụi cây ra, Nguyệt Quế buồn bực, đúng là tiểu hài nhi hỗn xược trong khách điểm hôm trước.

Bảo Dung nằm trên đất, khóc hoa đái: “Tỷ tỷ cứu mạng, chân Dung Nhi bị kẹp, ô ô . . .”

Nguyệt Quế hai tay chống eo cười ha hả: “Kẹp tốt lắm! Xem ra ngay cả ông trời cũng không thương người a, ha ha!” Nói xong, nàng xoay người đi, không thèm liếc mắt nhìn hần một cái.

Bảo Dung ngẩn người, đây là nữ nhân sao?

Dùng sức véo đùi mình một cái, Bảo Dung oa oa khóc lớn: “Ô ô . . . Mẫu thân, Dung Nhi không thể nhìn thấy mẫu thân nữa rồi, không thể ăn bánh trôi của mẫu thân, mẫu thân . . .”

Nguyệt Quế dừng chân lại một chút, hần chỉ là một đứa bé, mình cần gì phải so đo với một đứa bé? Nhưng khi nhớ lại bộ dạng đáng ghét của hần ở khách điểm hôm đó, không khỏi chán ghét, suy nghĩ một chút, nàng quay lại lạnh lùng nhìn hần nói: “Tiểu phiến tử(*) nhà ngươi, suýt nữa thì bị người lừa, thân kiều nhục quý(**) Đại thiếu gia làm sao lại có thể xuất hiện ở trong chốn rừng sâu núi thẳm này? Mấy con chó săn kia đâu rồi? Hừ, muốn bày trò lừa ta. Chỉ bằng người, vẫn còn non lắm!”

(*) phiến tử: tỏ ý coi thường, không để vào mắt

(**) thân kiều nhục quý: người mềm thịt quý

Bảo Dung lại lần nữa trợn tròn mắt, đây thật là nữ nhân sao?

Ngẩn ra nhìn quên cả khóc, nhìn nàng cúi lưng xuống, đưa tay xoa mông hần vỗ mấy cái: “Tiểu thí hài nhi, về nhà tu luyện hai năm rồi hãy đến đi! Lão nương chờ người!”

Bảo Dung khuôn mặt lập tức từ trắng chuyển sang xanh, một lúc sau lại đỏ bừng, nhìn Nguyệt Quế sững sốt. Hăng giọng, Nguyệt Quế nâng người dậy xoay người muốn chạy, lại bị một cái tay nhỏ giữ lại.

Kinh ngạc cúi đầu xuống nhìn, Bảo Dung mặt đỏ như táo đỏ, ngập ngừng nói: “Ta . . . Cha ta nói . . . Cái mông điều tộc chúng ta . . . Nữ nhân không được sờ lưng tung. . .”

Nguyệt Quế khòe môi giật giật, hất tay hần ra: “Lão nương chỉ nghe nói mông hổ không thể sờ, cha ngươi, bảo hần tới tìm ta! Đừng nói cái mông của ngươi, cái mông của hần ta cũng dám sờ một cái!”

Bảo Dung đứng lên, đem cái bẫy thú đá sang một bên. Cúi đầu xoắn ngón tay, xoắn a xoắn a xoắn a xoắn, nửa ngày sau mới nâng mắt lên nhìn trộm nàng một cái, rồi cúi xuống nói tiếp: “Không phải, cái mông điều tộc chúng ta rất tinh quý, có vĩ linh, cha nói, chỉ có mẫu thân và vợ mới có thể sờ . . .”

Nguyệt Quế cầm vốn đang nâng lên rất rất rất cao trong phút chốc rớt xuống rất rất rất rất rất thấp, nuốt nước miếng hỏi: “Ngươi mới vừa nói cái gì?”

Bảo Dung y hệt một con tôm luộc, đỏ từ đỉnh đầu tới lòng bàn chân, ngượng nghịu nói: “Ta đi về nói với cha ta, bảo hần sai người đi nhà ngươi cầu hôn, cho người làm thiếp của ta.”

Nguyệt Quế ngẩn người một lúc rồi sau đó lại đột nhiên ôm bụng cười nghiêng ngả.

Nàng không có nghe sai chứ? Một đứa trẻ chưa đầy mười tuổi nói muốn nàng làm vợ hần, lại còn là làm thiếp!

Vất vả lắm mới nín cười được, Nguyệt Quế vỗ đầu hần: “Được rồi Được rồi, tiểu tử ngươi đừng đùa nữa, muốn làm gì thì đi làm đi!”

Bảo Dung lại lần nữa giữ tay nàng lại, cong môi nói: “Ta nói thật mà, ngươi tại sao lại không tin, không biết bao nhiêu người khóc hô muốn làm thiếp của ta mà ta cũng không chịu, ngươi thật đúng là không biết điều!”

Nguyệt Quế nóng nảy, mắt thấy mặt trời càng ngày càng nắng, nếu lằng nhằng thêm chút nữa thì mấy cây nhân sâm oa oa cũng không còn. Không muốn mất thêm thời gian với hần nữa, dùng sức rút tay ra, không ngờ lại loạng choạng ngã xuống đất, ai ngờ, ông trời không thương nàng, ngã trúng vào cái bẫy thú lúc này.

Nguyệt Quế lập tức hét to một tiếng thảm thiết, rằng nanh ở cái bẫy thú cắn chặt vào đùi nàng.

Bảo Dung giật mình, hai tay vội vàng kết ấn, lẩm nhẩm khẩu quyết.

Đúng lúc này, một đạo hàn quang chói mắt hiện lên, đánh thẳng vào ngực Bảo Dung, đem cả người hần bay đi, nặng nề ngã xuống đất. Người hầu ẩn trong chỗ tối thấy thế ba hồn lập tức mất đi hơn hai hồn rười, hoảng hốt phi thân đi, nhưng lại không nhanh được bằng người nọ.

Chỉ thấy hần một tay bóp chặt cổ Bảo Dung, chỉ cần dùng một chút lực, là có thể bẻ gãy cổ hần.

Một chặp lúc này xuống tay rất nặng, Bảo Dung lúc này đầu óc choáng váng, trước mắt toàn là ảnh chồng ảnh. Bây giờ, người nọ toát ra sát khí lạnh thấu xương làm hần sởn tóc gáy, vô thức mở lớn hai mắt ra, cả người run rẩy bầy.

Nhìn đôi mắt hạnh to đó, Vân Thương thế nhưng lại có chút mất hồn, ma xui quỷ khiến buông tay ra. Nhìn hần ngã trên mặt đất lần nữa, đột nhiên không hiểu vì sao mí mắt lại giật giật mấy cái.

“Tiểu thiếu gia!” Người hầu ôm lấy hần, hoảng sợ nói, “Ngài . . . Ngài có làm sao không?”

Bảo Dung trừng mắt nhìn, bất ngờ phun ra một búng máu, một từ cũng chưa kịp thốt ra đã lệch đầu ngất đi. Người hầu bị dọa sợ không nhẹ, quay đầu nhìn Vân Thương cả giận nói: “To gan lớn mật cấu vật! Người có biết hần là ai không hả? Nếu hần có một chút tổn thương, người một trăm cái mạng cũng đền không được!”

Vân Thương âm thầm vận khí tháo bẫy thú đang kẹp trên chân Nguyệt Quế ra, lạnh lùng nói: “Ta mặc kệ hần là ai đi nữa, chỉ cần lão tử muốn giết thì giết, các người làm khó dễ được ta? Không muốn chết thì lập tức mang hần cút!”

Một người hầu lửa giận cuộn cuộn định xông lên, lại bị tên còn lại nắm lấy: “Cứu thiếu gia quan trọng hơn!” Vân Thương đưa tay đặt lên trên miệng vết thương của nàng, dần dần có máu đặc màu đen từ từ chảy ra. Nguyệt Quế toát mồ hôi lạnh, run giọng nói: “Vân Thương, không phải lỗi của đứa nhỏ này, hần vốn không định hại ta, là ta tự mình không cẩn thận đụng vào.”

Vân Thương giật mình, với tính cách thêm mắm thêm muối của Nguyệt Quế, chịu thay người khác giải thích thì đó chính là sự thật.

Quay đầu lại, trên mặt đất đã không còn ai, không biết vì sao, trong lòng hần lại có chút bất an.

Lấy lại bình tĩnh, hần nói: “Người chỉ cần lo lắng mình là được rồi, đứa trẻ kia xuất thân bất phàm, ngay cả ta cũng nhìn không thấu hần chân thân, chịu chút khổ mà thôi, không chết được.”

Nguyệt Quế đang muốn nói hần là chim, Vân Thương đột nhiên nói: “Người thử đứng dậy đi một chút xem.”

Nguyệt Quế sửng sốt một chút, hai tay chống lên mặt đất chậm rãi đứng lên, chân vừa nhấc lên một chút đã lập tức đau cả người run run, lão đảo ngã về phía sau. Đột nhiên, eo nhỏ được một cánh tay mạnh mẽ ôm lấy, đầu “Phanh” Một tiếng ngã vào trong ngực hần.

Tim đập loạn như hươu chạy, Nguyệt Quế “Bá” đỏ mặt.

Vân Thương khẽ đảo tay đem nàng đỡ lên lưng: “Đi trước thành Tây mua chút dược liệu, chân của người nếu không mau chữa trị thì sẽ bị phế.”

Nguyệt Quế hoảng hoảng hốt hốt, rồi cười hì hì: “Phế bỏ liền phế bỏ, nếu như phế bỏ mà sau này người ngày nào cũng công ta thế này thì cũng đáng giá.”

Vân Thương không để ý nàng, mũi chân khẽ lấy lực, hướng về phía dưới chân núi bay đi. Nguyệt Quế ôm chặt cổ hần, khuôn mặt đỏ bừng dán trên lưng hần, nín thở lắng nghe tiếng tim đập của hần.

Vào thành Tây, hần hạ xuống đất công nàng đi bộ.

Mới đi vài bước, đột nhiên nghe thấy một trận hỗn loạn phía trước, đám người nhao nhao tản ra bốn phía, bên tai tiếng vó ngựa và tiếng hí lớn càng lúc càng gần. Nguyệt Quế từ trong ngáy ngất tỉnh lại, đưa mắt nhìn, thì ra là một con ngựa trắng bị kinh sợ, trên lưng mang theo một nữ tử chạy lung tung trên đường phố, đạp đến chỗ nào là nơi đó thành một đồng hỗn độn.

Phía sau con ngựa trắng có rất nhiều binh tướng đuổi theo, không người dám sử dụng pháp thuật ngăn lại, có lẽ đó là một con ngựa chưa được thuần hóa mà lại đang trong tình trạng hoảng sợ.

Nguyệt Quế không bị ngựa làm cho kinh sợ nhưng Vân Thương lại kinh sợ, không sợ trời không sợ đất như Vân Thương, vậy àm lại một ngựa điên? Nếu không phải thì làm sao mà tìm hấn lại đạp dồn dập như thế này?

Đang suy nghĩ, trước mắt đột nhiên loáng một cái, dợt nàng phản ứng lại, mới hiểu được là mình bị ném sang bên cạnh.

Con người mất hoảng loạn, Vân Thương làm tư thế trung bình tấn, quanh thân thả ra một lá chắn trong suốt. Con ngựa trắng kia đâm đụng vào, chân trước khụy xuống mặt đất, dưới ảnh hưởng của lực quán tính, nữ tử trên lưng ngựa bất ngờ bị ngã về phía trước.

Liền nghe có người kêu to: “Thù Thiên phi!”

Bảo Thù sợ hãi hoa dung thất sắc, hôm nay sáng sớm Truy Huyền lôi kéo nàng đi nhìn hai con uyên ương mã, nói đây là lễ vật chúc mừng của Nam Cương tộc đưa tới, muốn cùng nàng cười cùng nhau rangọa thành giải sầu.

Vậy mà còn chưa ra khỏi thành, Truy Huyền đã bị phụ thân nàng kêu trở về. Nàng thấy cũng không sao, nên tự mình cười đi ra ngoài.

Ngay khi bị ném trên không trung, Bảo Thù bắt đầu bình tĩnh lại, không có thiên mã trối buộc, nàng an toàn hạ cánh không là vấn đề. Vận khí, nhưng lại đột nhiên cảm thấy phần eo căng thẳng, đồng thời trong lòng cũng là căng thẳng.

Cảm giác này Rất quen thuộc

Nàng hoảng hốt nhìn lên, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt kia con người đột nhiên co rút lại.

Sau khi chạm đất, Vân Thương đột nhiên buông nàng ra, khuôn mặt không chút biểu cảm, xoay người đi thẳng về phía Nguyệt Quế.

Bảo Thù ngẩn người tại chỗ, bên tai thanh âm hỗn loạn vang lên: “Thù Thiên phi, ngài có làm sao không? Có bị thương không?”

Vân Thương vươn tay, Nguyệt Quế vội vàng đi lên, thuận thế bò lên trên lưng hấn. Vân Thương công nàng đi nhanh về phía trước, bước chân cùng ngày thường không giống chút nào.

Bảo Thù vươn tay lên ý bảo xung quanh im lặng, mở miệng hô: “Công tử, xin dừng bước.”

Vân Thương dừng một chút, mặc dù chưa từng quay đầu lại, bước chân có chút do dự rồi ngừng lại.

Cái miệng nhỏ nhắn của Nguyệt Quế há ra to tới mức có thể nhét vào một quả trứng gà! Nhận thức hấn mười năm, có thể khiến tên đầu gối này dừng bước, từ lúc khai thiên lập địa tới nay thì đây đúng là lần đầu tiên. Khẽ cắn môi, không khỏi quay đầu nhìn nàng: khuôn mặt trái xoan tinh xảo, mi như đại, mắt như tợ, quả nhiên là một người nhả nhận lịch sự ôn nhu, ung dung hoa lệ.

Quả đúng là Thiên phi a, loại khí chất này

Chậc chậc hai tiếng, Nguyệt Quế vô cùng chân chó cười làm lành nói: “Xin hỏi, Thiên phi nương nương ngài còn có gì phân phó?”

Bảo Thù mỉm cười: “Mới vừa rồi đa tạ vị công tử này ra tay cứu giúp, không biết công tử”

“Nói nhảm không cần nhiều lời.” Vân Thương nặng nề cắt ngang nàng, cất bước tiếp tục đi về phía trước.

“Này, người hung như vậy làm gì? Người ta tốt xấu dù sao cũng là Thiên phi a, là một đại mỹ nhân nha!” Nguyệt Quế ghé vào lỗ tai hắn nhỏ giọng nói, “Chỉ là nói cảm ơn thôi, người làm gì mà như con nhím xù gai ra thế?”

Vân Thương im lặng.

Bảo Thù nhìn bóng lưng hắn có chút ngạc nhiên, trong lòng nổi lên một cảm giác chua xót khổ sở nói không được, nói không ra . . . Có chút thất vọng xoay người lại, đã thấy người hầu bên cạnh Bảo Dung hoảng hốt đánh ngựa chạy tới, quỳ xuống hoảng sợ nói:

“Khởi bẩm Thù Thiên phi, đại diện hạ bị thương nặng, bây giờ đang hôn mê bất tỉnh, Yêu Vương bệ hạ mời ngài mau mau hồi phủ!”

Bảo Thù cả người run lên, vội la lên: “Sáng sớm không phải còn tốt sao, làm sao chỉ mới chớp mắt mà đã bị thương?”

Nguyệt Quế nghe vậy thăm nghĩ không tốt, trong đầu lập tức hiện lên một khuôn mặt đỏ bừng . . . Sẽ không trùng hợp như vậy chứ? đang định nhắc nhở Vân Thương, phát hiện hắn đã dừng bước lại, sống lưng cứng ngắc.

“Thưa . . . là bị người của Tử Ngọc đồ phường thành Nam đá thương, người nọ tên là Vân Thương, Yêu Vương bệ hạ một mặt phái người đi Thiên Cung báo tin cho Thiên đế, một mặt đã bắt giữ bà chủ đồ phường . . .”

“Dung Nhi thương thế thế nào?”

“Khởi bẩm Thù Thiên phi, đại diện hạ hắn . . . Gãy ba cây xương sườn, bị thương tâm mạch, xem sắc mặt của Yêu Vương bệ hạ thì tình hình . . . hình như không được khả quan cho lắm.”

Bảo Thù lão đảo suýt ngã, đoạt lấy ngựa của, nàng lật người ngồi lên ngựa, ghì chặt cương ngựa, giơ roi rời đi.

Nguyệt Quế bị dọa sợ ra một thân mồ hôi lạnh, bám vào bên tai Vân Thương nhỏ giọng nói: “Xong rồi xong rồi, chúng ta gặp rắc rối rồi! Đứa trẻ kia lại là trưởng tử của Thiên đế a! Vân Thương, làm sao bây giờ, mẹ bị bọn họ bắt rồi!”

Vân Thương giống như không hề nghe thấy, không nhúc nhích đứng ở đó.

Đứa trẻ kia . . . Là Bảo Dung?! Mặt trời vừa lên tỏa ra luồng khí nóng đỏ người, nàng biến ra một cây ô bằng giấy dầu che bớt nắng.

Dọc theo con đường mòn quanh trong núi, nàng thỉnh thoảng lại giơ tay áo lên lau mồ hôi, vừa nóng vừa mệt, đột ngột nghe thấy một tiếng hét của trẻ con vang lên rồi lại nghe thấy tiếng kêu cứu mạng.

Đẩy bụi cây ra, Nguyệt Quế buồn bực, đúng là tiểu hài nhi hỗn xược trong khách điểm hôm trước.

Bảo Dung nằm trên đất, khóc hoa mắt: “Tỷ tỷ cứu mạng, chân Dung Nhi bị kẹp, ô ô . . .”

Nguyệt Quế hai tay chống eo cười ha ha: “Kẹp tốt lắm! Xem ra ngay cả ông trời cũng không thương người a, ha ha!” Nói xong, nàng xoay người đi, không thèm liếc mắt nhìn hắn một cái.

Bảo Dung ngẩn người, đây là nữ nhân sao?

Dùng sức véo đùi mình một cái, Bảo Dung oa oa khóc lớn: “Ô ô . . . Mẫu thân, Dung Nhi không thể nhìn thấy mẫu thân nữa rồi, không thể ăn bánh trôi của mẫu thân, mẫu thân . . .”

Nguyệt Quế dừng chân lại một chút, hắn chỉ là một đứa bé, mình cần gì phải so đo với một đứa bé? Nhưng khi nhớ lại bộ dạng đáng ghét của hắn ở khách điểm hôm đó, không khỏi chán ghét, suy nghĩ một chút, nàng quay lại lạnh lùng nhìn hắn nói: “Tiểu phiến tử(*) nhà ngươi, suýt nữa thì bị người lừa, thân kiều nhục quý(**) Đại thiếu gia làm sao lại có thể xuất hiện ở trong chốn rừng sâu núi thẳm này? Mấy con chó săn kia đâu rồi? Hừ, muốn bày trò lừa ta. Chỉ bằng ngươi, vẫn còn non lắm!”

(*) phiến tử: tỏ ý coi thường, không để vào mắt

(**) thân kiều nhục quý: người mềm thịt quý

Bảo Dung lại lần nữa tròn tròn mắt, đây thật là nữ nhân sao?

Ngẩn ra nhìn quên cả khóc, nhìn nàng cúi lưng xuống, đưa tay xoa hông hấn vỗ mấy cái: “Tiểu thí hài nhi, về nhà tu luyện hai năm rồi hãy đến đi! Lão nương chờ người!”

Bảo Dung khuôn mặt lập tức từ trắng chuyển sang xanh, một lúc sau lại đỏ bừng, nhìn Nguyệt Quế sững sốt. Hắng giọng, Nguyệt Quế nâng người dậy xoay người muốn chạy, lại bị một cái tay nhỏ giữ lại.

Kinh ngạc cúi đầu xuống nhìn, Bảo Dung mặt đỏ như táo đỏ, ngập ngừng nói: “Ta . . . Cha ta nói . . . Cái hông điều tộc chúng ta . . . Nữ nhân không được sờ lưng tung. . .”

Nguyệt Quế khoe môi giật giật, hất tay hấn ra: “Lão nương chỉ nghe nói hông hổ không thể sờ, cha người, bảo hấn tới tìm ta! Đừng nói cái hông của người, cái hông của hấn ta cũng dám sờ một cái!”

Bảo Dung đứng lên, đem cái bẫy thú đá sang một bên. Cúi đầu xoắn ngón tay, xoắn a xoắn a xoắn a xoắn, nửa ngày sau mới nâng mắt lên nhìn trộm nàng một cái, rồi cúi xuống nói tiếp: “Không phải, cái hông điều tộc chúng ta rất tinh quý, có vĩ linh, cha nói, chỉ có mẫu thân và vợ mới có thể sờ. . .”

Nguyệt Quế cầm vốn đang nâng lên rất rất rất cao trong phút chốc rớt xuống rất rất rất rất rất thấp, nuốt nước miếng hỏi: “Người mới vừa nói cái gì?”

Bảo Dung y hệt một con tôm luộc, đỏ từ đỉnh đầu tới lòng bàn chân, ngượng nghịu nói: “Ta đi về nói với cha ta, bảo hấn sai người đi nhà người cầu hôn, cho người làm thiếp của ta.”

Nguyệt Quế ngăn người một lúc rồi sau đó lại đột nhiên ôm bụng cười nghiêng ngả.

Nàng không có nghe sai chứ? Một đứa trẻ chưa đầy mười tuổi nói muốn nàng làm vợ hấn, lại còn là làm thiếp!

Vất vả lắm mới nín cười được, Nguyệt Quế vỗ đầu hấn: “Được rồi Được rồi, tiểu rử người đừng đùa nữa, muốn làm gì thì đi làm đi!”

Bảo Dung lại lần nữa giữ tay nàng lại, cong môi nói: “Ta nói thật mà, người tại sao lại không tin, không biết bao nhiêu người khóc hô muốn làm thiếp của ta mà ta cũng không chịu, người thật đúng là không biết điều!”

Nguyệt Quế nóng nảy, mắt thấy mặt trời càng ngày càng nắng, nếu lẳng nhặng thêm chút nữa thì mấy cây nhân sâm oa oa cũng không còn. Không muốn mất thêm thời gian với hấn nữa, dùng sức rút tay ra, không ngờ lại loạng choạng ngã xuống đất, ai ngờ, ông trời không thương nàng, ngã trúng vào cái bẫy thú lúc này.

Nguyệt Quế lập tức hét to một tiếng thảm thiết, răng nanh ở cái bẫy thú cắn chặt vào đùi nàng.

Bảo Dung giật mình, hai tay vội vàng kết ấn, lăm lăm khẩu quyết.

Đúng lúc này, một đạo hàn quang chói mắt hiện lên, đánh thẳng vào ngực Bảo Dung, đem cả người hấn bay đi, nặng nề ngã xuống đất. Người hầu ẩn trong chỗ tối thấy thế ba hồn lập tức mất đi hơn hai hồn rưỡi, hoảng hốt phi thân đi, nhưng lại không nhanh được bằng người nọ.

Chỉ thấy hấn một tay bóp chặt cổ Bảo Dung, chỉ cần dùng một chút lực, là có thể bẻ gãy cổ hấn.

Một chớp mắt nàng xuống tay rất nặng, Bảo Dung lúc này đầu óc choáng váng, trước mắt toàn là ảnh chồng ảnh. Bây giờ, người nọ toát ra sát khí lạnh thấu xương làm hấn sởn tóc gáy, vô thức mở lớn hai mắt ra, cả người run lẩy bẩy.

Nhìn đôi mắt hạnh to đó, Vân Thương thế nhưng lại có chút mất hồn, ma xui quỷ khiến buông tay ra. Nhìn hấn ngã trên mặt đất lần nữa, đột nhiên không hiểu vì sao mí mắt lại giật giật mấy cái.

“Tiểu thiếu gia!” Người hầu ôm lấy hấn, hoảng sợ nói, “Ngài . . . Ngài có làm sao không?”

Bảo Dung trừng mắt nhìn, bất ngờ phun ra một búng máu, một từ cũng chưa kịp thốt ra đã lệch đầu ngất đi. Người hầu bị dọa sợ không nhẹ, quay đầu nhìn Vân Thương cả giận nói: “To gan lớn mật cấu vật! Người

có biết hần là ai không hả? Nếu hần có một chút tổn thương, người một trăm cái mạng cũng đền không được!”

Vân Thương âm thầm vận khí tháo bẫy thú đang kẹp trên chân Nguyệt Quế ra, lạnh lùng nói: “Ta mặc kệ hần là ai đi nữa, chỉ cần lão tử muốn giết thì giết, các người làm khó dễ được ta? Không muốn chết thì lập tức mang hần cứu!”

Một người hầu lửa giận cuộn cuộn định xông lên, lại bị tên còn lại nắm lấy: “Cứu thiếu gia quan trọng hơn!” Vân Thương đưa tay đặt lên trên miệng vết thương của nàng, dần dần có máu đặc màu đen từ từ chảy ra. Nguyệt Quế toát mồ hôi lạnh, run giọng nói: “Vân Thương, không phải lỗi của đứa nhỏ này, hần vốn không định hại ta, là ta tự mình không cẩn thận đụng vào.”

Vân Thương giật mình, với tính cách thêm mắm thêm muối của Nguyệt Quế, chịu thay người khác giải thích thì đó chính là sự thật.

Quay đầu lại, trên mặt đất đã không còn ai, không biết vì sao, trong lòng hần lại có chút bất an.

Lấy lại bình tĩnh, hần nói: “Người chỉ cần lo lắng mình là được rồi, đứa trẻ kia xuất thân bất phàm, ngay cả ta cũng nhìn không thấu hần chân thân, chịu chút khổ mà thôi, không chết được.”

Nguyệt Quế đang muốn nói hần là chim, Vân Thương đột nhiên nói: “Người thử đứng dậy đi một chút xem.”

Nguyệt Quế sửng sốt một chút, hai tay chống lên mặt đất chậm rãi đứng lên, chân vừa nhấc lên một chút đã lập tức đau cả người run run, lão đảo ngă về phía sau. Đột nhiên, eo nhỏ được một cánh tay mạnh mẽ ôm lấy, đầu “Phanh” Một tiếng ngã vào trong ngực hần.

Tim đập loạn như hươu chạy, Nguyệt Quế “Bá” đỏ mặt.

Vân Thương khẽ đảo tay đem nàng đỡ lên lưng: “Đi trước thành Tây mua chút dược liệu, chân của người nếu không mau chữa trị thì sẽ bị phế.”

Nguyệt Quế hoảng hoảng hốt hốt, rồi cười hì hì: “Phế bỏ liền phế bỏ, nếu như phế bỏ mà sau này người ngày nào cũng công ta thể này thì cũng đáng giá.”

Vân Thương không để ý nàng, mũi chân khẽ lấy lực, hướng về phía dưới chân núi bay đi. Nguyệt Quế ôm chặt cổ hần, khuôn mặt đỏ bừng dán trên lưng hần, nín thở lắng nghe tiếng tim đập của hần.

Vào thành Tây, hần hạ xuống đất công nàng đi bộ.

Mới đi vài bước, đột nhiên nghe thấy một trận hỗn loạn phía trước, đám người nhao nhao tản ra bốn phía, bên tai tiếng vó ngựa và tiếng hí lớn càng lúc càng gần. Nguyệt Quế từ trong ngây ngất tỉnh lại, đưa mắt nhìn, thì ra là một con ngựa trắng bị kinh sợ, trên lưng mang theo một nữ tử chạy lung tung trên đường phố, đập đến chỗ nào là nơi đó thành một đồng hỗn loạn.

Phía sau con ngựa trắng có rất nhiều binh tướng đuổi theo, không người dám sử dụng pháp thuật ngăn lại, có lẽ đó là một con ngựa chưa được thuần hóa mà lại đang trong tình trạng hoảng sợ.

Nguyệt Quế không bị ngựa làm cho kinh sợ nhưng Vân Thương lại kinh sợ, không sợ trời không sợ đất như Vân Thương, vậy àm lại một ngựa điên? Nếu không phải thì làm sao mà tim hần lại đập dồn dập như thế này?

Đang suy nghĩ, trước mắt đột nhiên loáng một cái, đợi nàng phản ứng lại, mới hiểu được là mình bị ném sang bên cạnh.

Con người mất hoảng loạn, Vân Thương làm tư thế trung bình tấn, quanh thân thả ra một lá chắn trong suốt. Con ngựa trắng kia đâm đụng vào, chân trước khụy xuống mặt đất, dưới ảnh hưởng của lực quán tính, nữ tử trên lưng ngựa bất ngờ bị ngã về phía trước.

Liền nghe có người kêu to: “Thù Thiên phi!”

Bảo Thù sợ hãi hoa dung thất sắc, hôm nay sáng sớm Truy Huyền lôi kéo nàng đi nhìn hai con uyên ương mã, nói đây là lễ vật chúc mừng của Nam Cương tộc đưa tới, muốn cùng nàng cười cùng nhau rangọai thành giải sầu.

Vậy mà còn chưa ra khỏi thành, Truy Huyền đã bị phụ thân nàng kêu trở về. Nàng thấy cũng không sao, nên tự mình cười đi ra ngoài.

Ngay khi bị ném trên không trung, Bảo Thù bắt đầu bình tĩnh lại, không có thiên mã trối buộc, nàng an toàn hạ cánh không là vấn đề. Vận khí, nhưng lại đột nhiên cảm thấy phần eo căng thẳng, đồng thời trong lòng cũng là căng thẳng.

Cảm giác này Rất quen thuộc

Nàng hoảng hốt nhìn lên, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt kia con người đột nhiên co rút lại.

Sau khi chạm đất, Vân Thương đột nhiên buông nàng ra, khuôn mặt không chút biểu cảm, xoay người đi thẳng về phía Nguyệt Quế.

Bảo Thù ngẩn người tại chỗ, bên tai thanh âm hỗn loạn vang lên: “Thù Thiên phi, ngài có làm sao không? Có bị thương không?”

Vân Thương vươn tay, Nguyệt Quế vội vàng đi lên, thuận thế bò lên trên lưng hắn. Vân Thương công nàng đi nhanh về phía trước, bước chân cùng ngày thường không giống chút nào.

Bảo Thù vươn tay lên ý bảo xung quanh im lặng, mở miệng hô: “Công tử, xin dừng bước.”

Vân Thương dừng một chút, mặc dù chưa từng quay đầu lại, bước chân có chút do dự rồi ngừng lại.

Cái miệng nhỏ nhắn của Nguyệt Quế há ra to tới mức có thể nhét vào một quả trứng gà! Nhận thức hẳn mười năm, có thể khiến tên đầu gối này dừng bước, từ lúc khai thiên lập địa tới nay thì đây đúng là lần đầu tiên. Khẽ cắn môi, không khỏi quay đầu nhìn nàng: khuôn mặt trái xoan tinh xảo, mi như đại, mắt như tợ, quả nhiên là một người nhã nhặn lịch sự ôn nhu, ung dung hoa lệ.

Quả đúng là Thiên phi a, loại khí chất này

Chắc chắc hai tiếng, Nguyệt Quế vô cùng chân chó cười lạnh nói: “Xin hỏi, Thiên phi nương nương ngài còn có gì phân phó?”

Bảo Thù mỉm cười: “Mới vừa rồi đa tạ vị công tử này ra tay cứu giúp, không biết công tử . . . “

“Nói nhảm không cần nhiều lời.” Vân Thương nặng nề cắt ngang nàng, cất bước tiếp tục đi về phía trước.

“Này, người hung như vậy làm gì? Người ta tốt xấu dù sao cũng là Thiên phi a, là một đại mỹ nhân nha!” Nguyệt Quế ghé vào lỗ tai hắn nhỏ giọng nói, “Chỉ là nói cảm ơn thôi, người làm gì mà như con nhím xù gai ra thế?”

Vân Thương im lặng.

Bảo Thù nhìn bóng lưng hắn có chút ngạc nhiên, trong lòng nổi lên một cảm giác chua xót khổ sở nói không được, nói không ra . . . Có chút thất vọng xoay người lại, đã thấy người hầu bên cạnh Bảo Dung hoảng hốt đánh ngựa chạy tới, quỳ xuống hoảng sợ nói:

“Khởi bẩm Thù Thiên phi, đại diện hạ bị thương nặng, bây giờ đang hôn mê bất tỉnh, Yêu Vương bệ hạ mời ngài mau mau hồi phủ!”

Bảo Thù cả người run lên, vội la lên: “Sáng sớm không phải còn tốt sao, làm sao chỉ mới chớp mắt mà đã bị thương?”

Nguyệt Quế nghe vậy thâm nghĩ không tốt, trong đầu lập tức hiện lên một khuôn mặt đỏ bừng . . . Sẽ không trùng hợp như vậy chứ? đang định nhắc nhở Vân Thương, phát hiện hắn đã dừng bước lại, sống lưng cứng ngắc.

“Thưa . . . là bị người của Tử Ngọc đồ phường thành Nam đả thương, người nọ tên là Vân Thương, Yêu Vương bệ hạ một mặt phái người đi Thiên Cung báo tin cho Thiên đế, một mặt đã bắt giữ bà chủ đồ phường . . .”

“Dung Nhi thương thế thế nào?”

“Khởi bẩm Thù Thiên phi, đại diện hạ hần . . . Gãy ba cây xương sườn, bị thương tâm mạch, xem sắc mặt của Yêu Vương bệ hạ thì tình hình . . . hình như không được khả quan cho lắm.”

Bảo Thù lão đảo suýt ngã, đoạt lấy ngựa của, nàng lật người ngồi lên ngựa, ghì chặt cương ngựa, gíơ ròi rời đi.

Nguyệt Quế bị dọa sợ ra một thân mồ hôi lạnh, bám vào bên tai Vân Thương nhỏ giọng nói: “Xong rồi xong rồi, chúng ta gặp rắc rối rồi! Đứa trẻ kia lại là trưởng tử của Thiên đế a! Vân Thương, làm sao bây giờ, mẹ bị bọn họ bắt rồi!”

Vân Thương giống như không hề nghe thấy, không nhúc nhích đứng ở đó.

Đứa trẻ kia . . . Là Bảo Dung?! Mặt trời vừa lên tỏa ra luồng khí nóng đỏ người, nàng biến ra một cây ô bằng giấy dầu che bớt nắng.

Dọc theo con đường mòn quanh trong núi, nàng thỉnh thoảng lại gíơ tay áo lên lau mồ hôi, vừa nóng vừa mệt, đột ngột nghe thấy một tiếng hét của trẻ con vang lên rồi lại nghe thấy tiếng kêu cứu mạng.

Đẩy bụi cây ra, Nguyệt Quế buồn bực, đúng là tiểu hài nhi hỗn xược trong khách điểm hôm trước.

Bảo Dung nằm trên đất, khóc hoa đái: “Tỷ tỷ cứu mạng, chân Dung Nhi bị kẹp, ô ô . . .”

Nguyệt Quế hai tay chống eo cười ha ha: “Kẹp tốt lắm! Xem ra ngay cả ông trời cũng không thương người a, ha ha!” Nói xong, nàng xoay người đi, không thèm liếc mắt nhìn hần một cái.

Bảo Dung ngẩn người, đây là nữ nhân sao?

Dùng sức véo đùi mình một cái, Bảo Dung oa oa khóc lớn: “Ô ô . . . Mẫu thân, Dung Nhi không thể nhìn thấy mẫu thân nữa rồi, không thể ăn bánh trôi của mẫu thân, mẫu thân . . .”

Nguyệt Quế dừng chân lại một chút, hần chỉ là một đứa bé, mình cần gì phải so đo với một đứa bé? Nhưng khi nhớ lại bộ dạng đáng ghét của hần ở khách điểm hôm đó, không khỏi chán ghét, suy nghĩ một chút, nàng quay lại lạnh lùng nhìn hần nói: “Tiểu phiến tử(*) nhà ngươi, suýt nữa thì bị người lừa, thân kiều nhục quý(**) Đại thiếu gia làm sao lại có thể xuất hiện ở trong chốn rừng sâu núi thẳm này? Mấy con chó săn kia đâu rồi? Hừ , muốn bày trò lừa ta. Chỉ bằng ngươi , vẫn còn non lắm !”

(*) phiến tử: tỏ ý coi thường, không để vào mắt

(**) thân kiều nhục quý: người mềm thịt quý

Bảo Dung lại lần nữa trợn tròn mắt, đây thật là nữ nhân sao?

Ngẩn ra nhìn quên cả khóc, nhìn nàng cúi lưng xuống, đưa tay xoa mông hần vỗ mấy cái: “Tiểu thí hài nhi, về nhà tu luyện hai năm rồi hãy đến đi! Lão nương chờ ngươi!”

Bảo Dung khuôn mặt lập tức từ trắng chuyển sang xanh, một lúc sau lại đỏ bừng, nhìn Nguyệt Quế sừng sốt. Hăng giọng, Nguyệt Quế nâng người dậy xoay người muốn chạy, lại bị một cái tay nhỏ giữ lại.

Kinh ngạc cúi đầu xuống nhìn, Bảo Dung mặt đỏ như táo đỏ, ngập ngừng nói: “Ta . . . Cha ta nói . . . Cái mông điều tộc chúng ta . . . Nữ nhân không được sờ lưng tung. . .”

Nguyệt Quế khoe môi giật giật, hất tay hần ra: “Lão nương chỉ nghe nói mông hổ không thể sờ, cha ngươi, bảo hần tới tìm ta! Đừng nói cái mông của ngươi, cái mông của hần ta cũng dám sờ một cái!”

Bảo Dung đứng lên, đem cái bẫy thú đá sang một bên. Cúi đầu xoắn ngón tay, xoắn a xoắn a xoắn a xoắn, nửa ngày sau mới nâng mắt lên nhìn trộm nàng một cái, rồi cúi xuống nói tiếp: “Không phải, cái mông điều tộc chúng ta rất tinh quý, có vĩ linh, cha nói, chỉ có mẫu thân và vợ mới có thể sờ . . .”

Nguyệt Quế cảm vốn đang nâng lên rất rất rất cao trong phút chốc rớt xuống rất rất rất rất thấp, nuốt nước miếng hỏi: “Ngươi mới vừa nói cái gì?”

Bảo Dung y hệt một con tôm luộc, đỏ từ đỉnh đầu tới lòng bàn chân, ngượng nghịu nói: “Ta đi về nói với cha ta, bảo hần sai người đi nhà ngươi cầu hôn, cho người làm thiếp của ta.”

Nguyệt Quế ngẩn người một lúc rồi sau đó lại đột nhiên ôm bụng cười nghiêng ngả.

Nàng không có nghe sai chứ? Một đứa trẻ chưa đầy mười tuổi nói muốn nàng làm vợ hắn, lại còn là làm thiếp!

Vất vả lắm mới nín cười được, Nguyệt Quế vỗ đầu hắn: “Được rồi Được rồi, tiểu tử ngươi đừng đùa nữa, muốn làm gì thì đi làm đi!”

Bảo Dung lại lần nữa giữ tay nàng lại, cong môi nói: “Ta nói thật mà, ngươi tại sao lại không tin, không biết bao nhiêu người khóc hô muốn làm thiếp của ta mà ta cũng không chịu, ngươi thật đúng là không biết điều!”

Nguyệt Quế nóng nảy, mắt thấy mặt trời càng ngày càng nắng, nếu lằng nhằng thêm chút nữa thì mấy cây nhân sâm oa oa cũng không còn. Không muốn mất thêm thời gian với hắn nữa, dùng sức rút tay ra, không ngờ lại loạng choạng ngã xuống đất, ai ngờ, ông trời không thương nàng, ngã trúng vào cái bẫy thú lúc này.

Nguyệt Quế lập tức hét to một tiếng thảm thiết, răng nanh ở cái bẫy thú cắn chặt vào đùi nàng.

Bảo Dung giật mình, hai tay vội vàng kết ấn, lẩm nhẩm khẩu quyết.

Đúng lúc này, một đạo hàn quang chói mắt hiện lên, đánh thẳng vào ngực Bảo Dung, đem cả người hắn bay đi, nặng nề ngã xuống đất. Người hầu ẩn trong chỗ tối thấy thế ba hồn lập tức mất đi hơn hai hồn rưỡi, hoảng hốt phi thân đi, nhưng lại không nhanh được bằng người nọ.

Chỉ thấy hắn một tay bóp chặt cổ Bảo Dung, chỉ cần dùng một chút lực, là có thể bẻ gãy cổ hắn.

Một chớp mắt nàng xuống tay rất nặng, Bảo Dung lúc này đầu óc choáng váng, trước mắt toàn là ảnh chồng ảnh. Bây giờ, người nọ toát ra sát khí lạnh thấu xương làm hắn sờn tóc gáy, vô thức mở lớn hai mắt ra, cả người run rẩy bầy.

Nhìn đôi mắt hạnh to đó, Vân Thương thế nhưng lại có chút mất hồn, ma xui quỷ khiến buông tay ra. Nhìn hắn ngã trên mặt đất lần nữa, đột nhiên không hiểu vì sao mí mắt lại giật giật mấy cái.

“Tiểu thiếu gia!” Người hầu ôm lấy hắn, hoảng sợ nói, “Ngài . . . Ngài có làm sao không?”

Bảo Dung trừng mắt nhìn, bất ngờ phun ra một búng máu, một từ cũng chưa kịp thốt ra đã lệch đầu ngất đi. Người hầu bị dọa sợ không nhẹ, quay đầu nhìn Vân Thương cả giận nói: “To gan lớn mật cấu vật! Người có biết hắn là ai không hả? Nếu hắn có một chút tổn thương, ngươi một trăm cái mạng cũng đền không được!”

Vân Thương âm thầm vận khí tháo bẫy thú đang kẹp trên chân Nguyệt Quế ra, lạnh lùng nói: “Ta mặc kệ hắn là ai đi nữa, chỉ cần lão tử muốn giết thì giết, các ngươi làm khó dễ được ta? Không muốn chết thì lập tức mang hắn cút!”

Một người hầu lửa giận cuộn cuộn định xông lên, lại bị tên còn lại nắm lấy: “Cứu thiếu gia quan trọng hơn!” Vân Thương đưa tay đặt lên trên miệng vết thương của nàng, dần dần có máu đặc màu đen từ từ chảy ra. Nguyệt Quế toát mồ hôi lạnh, run giọng nói: “Vân Thương, không phải lỗi của đứa nhỏ này, hắn vốn không định hại ta, là ta tự mình không cẩn thận đụng vào.”

Vân Thương giật mình, với tính cách thêm mắm thêm muối của Nguyệt Quế, chịu thay người khác giải thích thì đó chính là sự thật.

Quay đầu lại, trên mặt đất đã không còn ai, không biết vì sao, trong lòng hắn lại có chút bất an.

Lấy lại bình tĩnh, hắn nói: “Ngươi chỉ cần lo lắng mình là được rồi, đứa trẻ kia xuất thân bất phàm, ngay cả ta cũng nhìn không thấu hắn chân thân, chịu chút khổ mà thôi, không chết được.”

Nguyệt Quế đang muốn nói hắn là chim, Vân Thương đột nhiên nói: “Ngươi thử đứng dậy đi một chút xem.”

Nguyệt Quế sửng sốt một chút, hai tay chống lên mặt đất chậm rãi đứng lên, chân vừa nhấc lên một chút đã lập tức đau cả người run run, lão đảo ngã về phía sau. Đột nhiên, eo nhỏ được một cánh tay mạnh mẽ ôm lấy, đầu “Phanh” Một tiếng ngã vào trong ngực hắn.

Tim đập loạn như hươu chạy, Nguyệt Quế “Bá” đỏ mặt.

Vân Thương khẽ đảo tay đem nằng đỡ lên lưng: “Đi trước thành Tây mua chút được liệu, chân của người nếu không mau chữa trị thì sẽ bị phế.”

Nguyệt Quế hoảng hoảng hốt hốt, rồi cười hì hì: “Phế bỏ liền phế bỏ, nếu như phế bỏ mà sau này người ngày nào cũng công ta thể này thì cũng đáng giá.”

Vân Thương không để ý nằng, mũi chân khẽ lấy lực, hướng về phía dưới chân núi bay đi. Nguyệt Quế ôm chặt cổ hần, khuôn mặt đỏ bừng dán trên lưng hần, nín thở lắng nghe tiếng tim đập của hần.

Vào thành Tây, hần hạ xuống đất công nằng đi bộ.

Mới đi vài bước, đột nhiên nghe thấy một trận hỗn loạn phía trước, đám người nhao nhao tản ra bốn phía, bên tai tiếng vó ngựa và tiếng hí lớn càng lúc càng gần. Nguyệt Quế từ trong ngực ngất tỉnh lại, đưa mắt nhìn, thì ra là một con ngựa trắng bị kinh sợ, trên lưng mang theo một nữ tử chạy lung tung trên đường phố, đạp đến chỗ nào là nơi đó thành một đồng hỗn độn.

Phía sau con ngựa trắng có rất nhiều binh tướng đuổi theo, không người dám sử dụng pháp thuật ngăn lại, có lẽ đó là một con ngựa chưa được thuần hóa mà lại đang trong tình trạng hoảng sợ.

Nguyệt Quế không bị ngựa làm cho kinh sợ nhưng Vân Thương lại kinh sợ, không sợ trời không sợ đất như Vân Thương, vậy àm lại một ngựa điên? Nếu không phải thì làm sao mà tìm hần lại đạp dồn dập như thế này?

Đang suy nghĩ, trước mắt đột nhiên loáng một cái, đợi nằng phản ứng lại, mới hiểu được là mình bị ném sang bên cạnh.

Con người mất hoảng loạn, Vân Thương làm tư thế trung bình tấn, quanh thân thả ra một lá chắn trong suốt. Con ngựa trắng kia đâm đụng vào, chân trước khụy xuống mặt đất, dưới ảnh hưởng của lực quán tính, nữ tử trên lưng ngựa bất ngờ bị ngã về phía trước.

Liền nghe có người kêu to: “Thù Thiên phi!”

Bảo Thù sợ hãi hoa dung thất sắc, hôm nay sáng sớm Truy Huyền lôi kéo nằng đi nhìn hai con uyên ương mã, nói đây là lễ vật chúc mừng của Nam Cương tộc đưa tới, muốn cùng nằng cười cùng nhau rangọa thành giải sầu.

Vậy mà còn chưa ra khỏi thành, Truy Huyền đã bị phụ thân nằng kêu trở về. Nằng thấy cũng không sao, nên tự mình cười đi ra ngoài.

Ngay khi bị ném trên không trung, Bảo Thù bắt đầu bình tĩnh lại, không có thiên mã trối buộc, nằng an toàn hạ cánh không là vấn đề. Vận khí, nhưng lại đột nhiên cảm thấy phần eo căng thẳng, đồng thời trong lòng cũng là căng thẳng.

Cảm giác này Rất quen thuộc

Nằng hoảng hốt nhìn lên, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt kia con người đột nhiên co rút lại.

Sau khi chạm đất, Vân Thương đột nhiên buông nằng ra, khuôn mặt không chút biểu cảm, xoay người đi thẳng về phía Nguyệt Quế.

Bảo Thù ngẩn người tại chỗ, bên tai thanh âm hỗn loạn vang lên: “Thù Thiên phi, ngài có làm sao không? Có bị thương không?”

Vân Thương vươn tay, Nguyệt Quế vội vàng đi lên, thuận thế bò lên trên lưng hần. Vân Thương công nằng đi nhanh về phía trước, bước chân cùng ngày thường không giống chút nào.

Bảo Thù vươn tay lên ý bảo xung quanh im lặng, mở miệng hô: “Công tử, xin dừng bước.”

Vân Thương dừng một chút, mặc dù chưa từng quay đầu lại, bước chân có chút do dự rồi ngừng lại.

Cái miệng nhỏ nhắn của Nguyệt Quế há ra to tới mức có thể nhét vào một quả trứng gà. Nhận thức hần mười năm, có thể khiến tên đầu gối này dừng bước, từ lúc khai thiên lập địa tới nay thì đây đúng là lần đầu tiên. Khẽ cắn môi, không khỏi quay đầu nhìn nằng: khuôn mặt trái xoan tinh xảo, mi như đại, mắt như tợ, quả nhiên là một người nhâ nhận lịch sự ôn nhu, ung dung hoa lệ.

Quả đúng là Thiên phi a, loại khí chất này . . .

Chắc chắc hai tiếng, Nguyệt Quế vô cùng chân chó cười làm lành nói: “Xin hỏi, Thiên phi nương nương ngài còn có gì phân phó?”

Bảo Thủ mỉm cười: “Mới vừa rồi đa tạ vị công tử này ra tay cứu giúp, không biết công tử . . .”

“Nói nhảm không cần nhiều lời.” Vân Thương nặng nề cắt ngang nàng, cất bước tiếp tục đi về phía trước.

“Này, người hung như vậy làm gì? Người ta tốt xấu dù sao cũng là Thiên phi a, là một đại mỹ nhân nha!” Nguyệt Quế ghé vào lỗ tai hắn nhỏ giọng nói, “Chỉ là nói cảm ơn thôi, người làm gì mà như con nhím xù gai ra thế?”

Vân Thương im lặng.

Bảo Thủ nhìn bóng lưng hắn có chút ngạc nhiên, trong lòng nổi lên một cảm giác chua xót khổ sở nói không được, nói không ra . . . Có chút thất vọng xoay người lại, đã thấy người hầu bên cạnh Bảo Dung hoảng hốt đánh ngựa chạy tới, quỳ xuống hoảng sợ nói:

“Khởi bẩm Thủ Thiên phi, đại diện hạ bị thương nặng, bây giờ đang hôn mê bất tỉnh, Yêu Vương bệ hạ mời ngài mau mau hồi phủ!”

Bảo Thủ cả người run lên, vội la lên: “Sáng sớm không phải còn tốt sao, làm sao chỉ mới chớp mắt mà đã bị thương?”

Nguyệt Quế nghe vậy thăm nghĩ không tốt, trong đầu lập tức hiện lên một khuôn mặt đỏ bừng . . . Sẽ không trùng hợp như vậy chứ? đang định nhắc nhở Vân Thương, phát hiện hắn đã dừng bước lại, sống lưng cứng ngắc.

“Thưa . . . là bị người của Tử Ngọc đồ phường thành Nam đả thương, người nọ tên là Vân Thương, Yêu Vương bệ hạ một mặt phái người đi Thiên Cung báo tin cho Thiên đế, một mặt đã bắt giữ bà chủ đồ phường . . .”

“Dung Nhi thương thế thế nào?”

“Khởi bẩm Thủ Thiên phi, đại diện hạ hắn . . . Gãy ba cây xương sườn, bị thương tâm mạch, xem sắc mặt của Yêu Vương bệ hạ thì tình hình . . . hình như không được khả quan cho lắm.”

Bảo Thủ lão đạo suýt ngã, đoạt lấy ngựa của, nàng lật người ngồi lên ngựa, ghì chặt cương ngựa, giơ roi rời đi.

Nguyệt Quế bị dọa sợ ra một thân mồ hôi lạnh, bám vào bên tai Vân Thương nhỏ giọng nói: “Xong rồi xong rồi, chúng ta gặp rắc rối rồi! Đứa trẻ kia lại là trưởng tử của Thiên đế a! Vân Thương, làm sao bây giờ, mẹ bị bọn họ bắt rồi!”

Vân Thương giống như không hề nghe thấy, không nhúc nhích đứng ở đó.

Đứa trẻ kia . . . Là Bảo Dung?! Mặt trời vừa lên tỏa ra luồng khí nóng đỏ người, nàng biến ra một cây ô bằng giấy dầu che bớt nắng.

Dọc theo con đường mòn quanh trong núi, nàng thỉnh thoảng lại giơ tay áo lên lau mồ hôi, vừa nóng vừa mệt, đột ngột nghe thấy một tiếng hét của trẻ con vang lên rồi lại nghe thấy tiếng kêu cứu mạng.

Đẩy bụi cây ra, Nguyệt Quế buồn bực, đúng là tiểu hài nhi hồn xược trong khách điểm hôm trước.

Bảo Dung nằm trên đất, khóc hoa mắt: “Tỷ tỷ cứu mạng, chân Dung Nhi bị kẹp, ô ô . . .”

Nguyệt Quế hai tay chống eo cười ha ha: “Kẹp tốt lắm! Xem ra ngay cả ông trời cũng không thương người a, ha ha!” Nói xong, nàng xoay người đi, không thêm liếc mắt nhìn hắn một cái.

Bảo Dung ngẩn người, đây là nữ nhân sao?

Dùng sức véo đùi mình một cái, Bảo Dung oa oa khóc lớn: “Ô ô . . . Mẫu thân, Dung Nhi không thể nhìn thấy mẫu thân nữa rồi, không thể ăn bánh trôi của mẫu thân, mẫu thân . . .”

Nguyệt Quế dừng chân lại một chút, hấn chỉ là một đứa bé, mình cần gì phải so đo với một đứa bé? Nhưng khi nhớ lại bộ dạng đáng ghét của hấn ở khách điểm hôm đó, không khỏi chán ghét, suy nghĩ một chút, nàng quay lại lạnh lùng nhìn hấn nói: “Tiểu phiến tử(*) nhà ngươi, suýt nữa thì bị ngươi lừa, thân kiều nhục quý(**) Đại thiếu gia làm sao lại có thể xuất hiện ở trong chốn rừng sâu núi thẳm này? Mấy con chó săn kia đâu rồi? Hừ, muốn bày trò lừa ta. Chỉ bằng ngươi, vẫn còn non lắm!”

(*) phiến tử: tỏ ý coi thường, không để vào mắt

(**) thân kiều nhục quý: người mềm thịt quý

Bảo Dung lại lần nữa tròn tròn mắt, đây thật là nữ nhân sao?

Ngẩn ra nhìn quên cả khóc, nhìn nàng cúi lưng xuống, đưa tay xoa hông hấn vỗ mấy cái: “Tiểu thí hài nhi, về nhà tu luyện hai năm rồi hãy đến đi! Lão nương chờ ngươi!”

Bảo Dung khuôn mặt lập tức từ trắng chuyển sang xanh, một lúc sau lại đỏ bừng, nhìn Nguyệt Quế sững sốt. Hắng giọng, Nguyệt Quế nâng người dậy xoay người muốn chạy, lại bị một cái tay nhỏ giữ lại.

Kinh ngạc cúi đầu xuống nhìn, Bảo Dung mặt đỏ như táo đỏ, ngập ngừng nói: “Ta . . . Cha ta nói . . . Cái mông điều tộc chúng ta . . . Nữ nhân không được sờ lưng tung. . .”

Nguyệt Quế khòe môi giật giật, hất tay hấn ra: “Lão nương chỉ nghe nói mông hổ không thể sờ, cha ngươi, bảo hấn tới tìm ta! Đừng nói cái mông của ngươi, cái mông của hấn ta cũng dám sờ một cái!”

Bảo Dung đứng lên, đem cái bầy thú đá sang một bên. Cúi đầu xoắn ngón tay, xoắn a xoắn a xoắn a xoắn, nửa ngày sau mới nâng mắt lên nhìn trộm nàng một cái, rồi cúi xuống nói tiếp: “Không phải, cái mông điều tộc chúng ta rất tinh quý, có vĩ linh, cha nói, chỉ có mẫu thân và vợ mới có thể sờ. . .”

Nguyệt Quế cầm vốn đang nâng lên rất rất rất cao trong phút chốc rớt xuống rất rất rất rất rất thấp, nuốt nước miếng hỏi: “Ngươi mới vừa nói cái gì?”

Bảo Dung y hệt một con tôm luộc, đỏ từ đỉnh đầu tới lòng bàn chân, ngượng nghịu nói: “Ta đi về nói với cha ta, bảo hấn sai người đi nhà ngươi cầu hôn, cho ngươi làm thiếp của ta.”

Nguyệt Quế ngăn người một lúc rồi sau đó lại đột nhiên ôm bụng cười nghiêng ngả.

Nàng không có nghe sai chứ? Một đứa trẻ chưa đầy mười tuổi nói muốn nàng làm vợ hấn, lại còn là làm thiếp!

Vất vả lắm mới nín cười được, Nguyệt Quế vỗ đầu hấn: “Được rồi Được rồi, tiểu tử ngươi đừng đùa nữa, muốn làm gì thì đi làm đi!”

Bảo Dung lại lần nữa giữ tay nàng lại, cong môi nói: “Ta nói thật mà, ngươi tại sao lại không tin, không biết bao nhiêu người khóc hô muốn làm thiếp của ta mà ta cũng không chịu, ngươi thật đúng là không biết điều!”

Nguyệt Quế nóng nảy, mắt thấy mặt trời càng ngày càng nắng, nếu lẳng nhẳng thêm chút nữa thì mấy cây nhân sâm oa oa cũng không còn. Không muốn mất thêm thời gian với hấn nữa, dùng sức rút tay ra, không ngờ lại loạng choạng ngã xuống đất, ai ngờ, ông trời không thương nàng, ngã trúng vào cái bầy thú lúc này.

Nguyệt Quế lập tức hét to một tiếng thảm thiết, răng nanh ở cái bầy thú cắn chặt vào đùi nàng.

Bảo Dung giật mình, hai tay vội vàng kết ấn, lăm lăm khẩu quyết.

Đúng lúc này, một đạo hàn quang chói mắt hiện lên, đánh thẳng vào ngực Bảo Dung, đem cả người hấn bay đi, nặng nề ngã xuống đất. Người hầu ẩn trong chỗ tối thấy thế ba hồn lập tức mất đi hơn hai hồn rười, hoảng hốt phi thân đi, nhưng lại không nhanh được bằng người nọ.

Chỉ thấy hấn một tay bóp chặt cổ Bảo Dung, chỉ cần dùng một chút lực, là có thể bẻ gãy cổ hấn.

Một chớp mắt nàng xuống tay rất nặng, Bảo Dung lúc này đầu óc choáng váng, trước mắt toàn là ảnh chồng ảnh. Bây giờ, người nọ toát ra sát khí lạnh thấu xương làm hấn sởn tóc gáy, vô thức mở lớn hai mắt ra, cả người run rẩy bầy.

Nhìn đôi mắt hạnh to đó, Vân Thương thế nhưng lại có chút mất hồn, ma xui quỷ khiến buông tay ra. Nhìn hần ngã trên mặt đất lần nữa, đột nhiên không hiểu vì sao mí mắt lại giật giật mấy cái.

“Tiểu thiếu gia!” Người hầu ôm lấy hần, hoảng sợ nói, “Ngài . . . Ngài có làm sao không?”

Bảo Dung trừng mắt nhìn, bất ngờ phun ra một búng máu, một từ cũng chưa kịp thốt ra đã lệch đầu ngất đi. Người hầu bị dọa sợ không nhẹ, quay đầu nhìn Vân Thương cả giận nói: “To gan lớn mật cẩu vật! Người có biết hần là ai không hả? Nếu hần có một chút tổn thương, người một trăm cái mạng cũng đền không được!”

Vân Thương âm thầm vận khí tháo bẫy thú đang kẹp trên chân Nguyệt Quế ra, lạnh lùng nói: “Ta mặc kệ hần là ai đi nữa, chỉ cần lão tử muốn giết thì giết, các người làm khó dễ được ta? Không muốn chết thì lập tức mang hần cứu!”

Một người hầu lửa giận cuộn cuộn định xông lên, lại bị tên còn lại nắm lấy: “Cứu thiếu gia quan trọng hơn!” Vân Thương đưa tay đặt lên trên miệng vết thương của nàng, dần dần có máu đặc màu đen từ từ chảy ra. Nguyệt Quế toát mồ hôi lạnh, run giọng nói: “Vân Thương, không phải lỗi của đứa nhỏ này, hần vốn không định hại ta, là ta tự mình không cẩn thận đụng vào.”

Vân Thương giật mình, với tính cách thêm mắm thêm muối của Nguyệt Quế, chịu thay người khác giải thích thì đó chính là sự thật.

Quay đầu lại, trên mặt đất đã không còn ai, không biết vì sao, trong lòng hần lại có chút bất an.

Lấy lại bình tĩnh, hần nói: “Người chỉ cần lo lắng mình là được rồi, đứa trẻ kia xuất thân bất phàm, ngay cả ta cũng nhìn không thấu hần chân thân, chịu chút khổ mà thôi, không chết được.”

Nguyệt Quế đang muốn nói hần là chim, Vân Thương đột nhiên nói: “Người thử đứng dậy đi một chút xem.”

Nguyệt Quế sửng sốt một chút, hai tay chống lên mặt đất chậm rãi đứng lên, chân vừa nhấc lên một chút đã lập tức đau cả người run run, lão đảo ngã về phía sau. Đột nhiên, eo nhỏ được một cánh tay mạnh mẽ ôm lấy, đầu “Phanh” Một tiếng ngã vào trong ngực hần.

Tim đập loạn như hươu chạy, Nguyệt Quế “Bá” đỏ mặt.

Vân Thương khẽ đảo tay đem nàng đỡ lên lưng: “Đi trước thành Tây mua chút dược liệu, chân của người nếu không mau chữa trị thì sẽ bị phế.”

Nguyệt Quế hoảng hoảng hốt hốt, rồi cười hì hì: “Phế bỏ liền phế bỏ, nếu như phế bỏ mà sau này người ngày nào cũng công ta thể này thì cũng đáng giá.”

Vân Thương không để ý nàng, mũi chân khẽ lấy lực, hướng về phía dưới chân núi bay đi. Nguyệt Quế ôm chặt cổ hần, khuôn mặt đỏ bừng dán trên lưng hần, nín thở lắng nghe tiếng tim đập của hần.

Vào thành Tây, hần hạ xuống đất công nàng đi bộ.

Mới đi vài bước, đột nhiên nghe thấy một trận hỗn loạn phía trước, đám người nhao nhao tản ra bốn phía, bên tai tiếng vó ngựa và tiếng hí lớn càng lúc càng gần. Nguyệt Quế từ trong ngây ngất tỉnh lại, đưa mắt nhìn, thì ra là một con ngựa trắng bị kinh sợ, trên lưng mang theo một nữ tử chạy lung tung trên đường phố, đập đến chỗ nào là nơi đó thành một đồng hỗn loạn.

Phía sau con ngựa trắng có rất nhiều binh tướng đuổi theo, không người dám sử dụng pháp thuật ngăn lại, có lẽ đó là một con ngựa chưa được thuần hóa mà lại đang trong tình trạng hoảng sợ.

Nguyệt Quế không bị ngựa làm cho kinh sợ nhưng Vân Thương lại kinh sợ, không sợ trời không sợ đất như Vân Thương, vậy àm lại một ngựa điên? Nếu không phải thì làm sao mà tim hần lại đập dồn dập như thế này?

Đang suy nghĩ, trước mắt đột nhiên loáng một cái, đợi nàng phản ứng lại, mới hiểu được là mình bị ném sang bên cạnh.

Con người mắt hoảng loạn, Vân Thương làm tư thế trung bình tấn, quanh thân thả ra một lá chắn trong suốt. Con ngựa trắng kia đâm đụng vào, chân trước khuyu xuống mặt đất, dưới ảnh hưởng của lực quán tính, nữ tử trên lưng ngựa bất ngờ bị ngã về phía trước.

Liền nghe có người kêu to: “Thù Thiên phi!”

Bảo Thù sợ hãi hoa dung thất sắc, hôm nay sáng sớm Truy Huyền lôi kéo nàng đi nhìn hai con uyên ương mã, nói đây là lễ vật chúc mừng của Nam Cương tộc đưa tới, muốn cùng nàng cười cùng nhau rangọa thành giải sầu.

Vậy mà còn chưa ra khỏi thành, Truy Huyền đã bị phụ thân nàng kêu trở về. Nàng thấy cũng không sao, nên tự mình cười đi ra ngoài.

Ngay khi bị ném trên không trung, Bảo Thù bắt đầu bình tĩnh lại, không có thiên mã trối buộc, nàng an toàn hạ cánh không là vấn đề. Vận khí, nhưng lại đột nhiên cảm thấy phần eo căng thẳng, đồng thời trong lòng cũng là căng thẳng.

Cảm giác này Rất quen thuộc

Nàng hoảng hốt nhìn lên, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt kia con người đột nhiên co rút lại.

Sau khi chạm đất, Vân Thương đột nhiên buông nàng ra, khuôn mặt không chút biểu cảm, xoay người đi thẳng về phía Nguyệt Quế.

Bảo Thù ngẩn người tại chỗ, bên tai thanh âm hỗn loạn vang lên: “Thù Thiên phi, ngài có làm sao không? Có bị thương không?”

Vân Thương vươn tay, Nguyệt Quế vội vàng đi lên, thuận thế bò lên trên lưng hắn. Vân Thương công nàng đi nhanh về phía trước, bước chân cùng ngày thường không giống chút nào.

Bảo Thù vươn tay lên ý bảo xung quanh im lặng, mở miệng hô: “Công tử, xin dừng bước.”

Vân Thương dừng một chút, mặc dù chưa từng quay đầu lại, bước chân có chút do dự rồi ngừng lại.

Cái miệng nhỏ nhắn của Nguyệt Quế há ra to tới mức có thể nhét vào một quả trứng gà! Nhận thức hắn mười năm, có thể khiến tên đầu gối này dừng bước, từ lúc khai thiên lập địa tới nay thì đây đúng là lần đầu tiên. Khẽ cắn môi, không khỏi quay đầu nhìn nàng: khuôn mặt trái xoan tinh xảo, mi như đại, mắt như tợ, quả nhiên là một người nhã nhặn lịch sự ôn nhu, ung dung hoa lệ.

Quả đúng là Thiên phi a, loại khí chất này

Chậc chậc hai tiếng, Nguyệt Quế vô cùng chân chó cười làm lành nói: “Xin hỏi, Thiên phi nương nương ngài còn có gì phân phó?”

Bảo Thù mỉm cười: “Mới vừa rồi đa tạ vị công tử này ra tay cứu giúp, không biết công tử”

“Nói nhảm không cần nhiều lời.” Vân Thương nặng nề cắt ngang nàng, cất bước tiếp tục đi về phía trước.

“Này, người hung như vậy làm gì? Người ta tốt xấu dù sao cũng là Thiên phi a, là một đại mỹ nhân nha!” Nguyệt Quế ghé vào lỗ tai hắn nhỏ giọng nói, “Chỉ là nói cảm ơn thôi, người làm gì mà như con nhím xù gai ra thế?”

Vân Thương im lặng.

Bảo Thù nhìn bóng lưng hắn có chút ngạc nhiên, trong lòng nổi lên một cảm giác chua xót khổ sở nói không được, nói không ra Có chút thất vọng xoay người lại, đã thấy người hầu bên cạnh Bảo Dung hoảng hốt đánh ngựa chạy tới, quỳ xuống hoảng sợ nói:

“Khởi bẩm Thù Thiên phi, đại diện hạ bị thương nặng, bây giờ đang hôn mê bất tỉnh, Yêu Vương bệ hạ mời ngài mau mau hồi phủ!”

Bảo Thù cả người run lên, vội la lên: “Sáng sớm không phải còn tốt sao, làm sao chỉ mới chớp mắt mà đã bị thương?”

Nguyệt Quế nghe vậy thầm nghĩ không tốt, trong đầu lập tức hiện lên một khuôn mặt đỏ bừng . . . Sẽ không trùng hợp như vậy chứ? đang định nhắc nhở Vân Thương, phát hiện hắn đã dừng bước lại, sống lưng cứng ngắc.

“Thưa . . . là bị người của Tử Ngọc đồ phường thành Nam đả thương, người nọ tên là Vân Thương, Yêu Vương bệ hạ một mặt phái người đi Thiên Cung báo tin cho Thiên đế, một mặt đã bắt giữ bà chủ đồ phường . . .”

“Dung Nhi thương thế thế nào?”

“Khởi bẩm Thù Thiên phi, đại diện hạ hân . . . Gãy ba cây xương sườn, bị thương tâm mạch, xem sắc mặt của Yêu Vương bệ hạ thì tình hình . . . hình như không được khả quan cho lắm.”

Bảo Thù lão đảo suýt ngã, đoạt lấy ngựa của, nàng lật người ngồi lên ngựa, ghì chặt cương ngựa, giơ roi rời đi.

Nguyệt Quế bị dọa sợ ra một thân mồ hôi lạnh, bám vào bên tai Vân Thương nhỏ giọng nói: “Xong rồi xong rồi, chúng ta gặp rắc rối rồi! Đứa trẻ kia lại là trưởng tử của Thiên đế a! Vân Thương, làm sao bây giờ, mẹ bị bọn họ bắt rồi!”

Vân Thương giống như không hề nghe thấy, không nhúc nhích đứng ở đó.

Đứa trẻ kia . . . Là Bảo Dung?! Mặt trời vừa lên tỏa ra luồng khí nóng đỏ người, nàng biến ra một cây ô bằng giấy dầu che bớt nắng.

Dọc theo con đường mòn quanh trong núi, nàng thỉnh thoảng lại giơ tay áo lên lau mồ hôi, vừa nóng vừa mệt, đột ngột nghe thấy một tiếng hét của trẻ con vang lên rồi lại nghe thấy tiếng kêu cứu mạng.

Đẩy bụi cây ra, Nguyệt Quế buồn bực, đúng là tiểu hài nhi hỗn xược trong khách điểm hôm trước.

Bảo Dung nằm trên đất, khóc hoa đái: “Tỷ tỷ cứu mạng, chân Dung Nhi bị kẹp, ô ô . . .”

Nguyệt Quế hai tay chống eo cười ha ha: “Kẹp tốt lắm! Xem ra ngay cả ông trời cũng không thương người a, ha ha!” Nói xong, nàng xoay người đi, không thèm liếc mắt nhìn hân một cái.

Bảo Dung ngẩn người, đây là nữ nhân sao?

Dùng sức véo đùi mình một cái, Bảo Dung oa oa khóc lớn: “Ô ô . . . Mẫu thân, Dung Nhi không thể nhìn thấy mẫu thân nữa rồi, không thể ăn bánh trôi của mẫu thân, mẫu thân . . .”

Nguyệt Quế dừng chân lại một chút, hắn chỉ là một đứa bé, mình cần gì phải so đo với một đứa bé? Nhưng khi nhớ lại bộ dạng đáng ghét của hắn ở khách điểm hôm đó, không khỏi chán ghét, suy nghĩ một chút, nàng quay lại lạnh lùng nhìn hắn nói: “Tiểu phiến tử(*) nhà ngươi, suýt nữa thì bị người lừa, thân kiêu nhục quý(**) Đại thiếu gia làm sao lại có thể xuất hiện ở trong chốn rừng sâu núi thẳm này? Mấy con chó săn kia đâu rồi? Hừ, muốn bày trò lừa ta. Chỉ bằng ngươi, vẫn còn non lắm!”

(*) phiến tử: tỏ ý coi thường, không để vào mắt

(**) thân kiêu nhục quý: người mềm thịt quý

Bảo Dung lại lần nữa trợn tròn mắt, đây thật là nữ nhân sao?

Ngẩn ra nhìn quên cả khóc, nhìn nàng cúi lưng xuống, đưa tay xoa mông hắn vỗ mấy cái: “Tiểu thí hài nhi, về nhà tu luyện hai năm rồi hãy đến đi! Lão nương chờ ngươi!”

Bảo Dung khuôn mặt lập tức từ trắng chuyển sang xanh, một lúc sau lại đỏ bừng, nhìn Nguyệt Quế sững sốt. Hăng giọng, Nguyệt Quế nâng người dậy xoay người muốn chạy, lại bị một cái tay nhỏ giữ lại.

Kinh ngạc cúi đầu xuống nhìn, Bảo Dung mặt đỏ như táo đỏ, ngập ngừng nói: “Ta . . . Cha ta nói . . . Cái mông điều tộc chúng ta . . . Nữ nhân không được sờ lưng tung. . .”

Nguyệt Quế khóe môi giật giật, hất tay hắn ra: “Lão nương chỉ nghe nói mông hổ không thể sờ, cha ngươi, bảo hắn tới tìm ta! Đừng nói cái mông của ngươi, cái mông của hắn ta cũng dám sờ một cái!”

Bảo Dung đứng lên, đem cái bẫy thú đá sang một bên. Cúi đầu xoắn ngón tay, xoắn a xoắn a xoắn a xoắn, nửa ngày sau mới nâng mắt lên nhìn trộm nàng một cái, rồi cúi xuống nói tiếp: “Không phải, cái mộng điều tộc chúng ta rất tinh quý, có vĩ linh, cha nói, chỉ có mẫu thân và vợ mới có thể sờ . . .”

Nguyệt Quế cầm vốn đang nâng lên rất rất rất cao trong phút chốc rớt xuống rất rất rất rất rất thấp, nuốt nước miếng hỏi: “Người mới vừa nói cái gì?”

Bảo Dung y hệt một con tôm luộc, đổ từ đỉnh đầu tới lòng bàn chân, ngượng nghịu nói: “Ta đi về nói với cha ta, bảo hắn sai người đi nhà người cầu hôn, cho người làm thiếp của ta.”

Nguyệt Quế ngăn người một lúc rồi sau đó lại đột nhiên ôm bụng cười nghiêng ngả.

Nàng không có nghe sai chứ? Một đứa trẻ chưa đầy mười tuổi nói muốn nàng làm vợ hắn, lại còn là làm thiếp!

Vất vả lắm mới nín cười được, Nguyệt Quế vỗ đầu hắn: “Được rồi Được rồi, tiểu tử ngươi đừng đùa nữa, muốn làm gì thì đi làm đi!”

Bảo Dung lại lần nữa giữ tay nàng lại, cong môi nói: “Ta nói thật mà, người tại sao lại không tin, không biết bao nhiêu người khóc hô muốn làm thiếp của ta mà ta cũng không chịu, người thật đúng là không biết điều!”

Nguyệt Quế nóng nảy, mắt thấy mặt trời càng ngày càng nắng, nếu lẳng nhằng thêm chút nữa thì mấy cây nhân sâm oa oa cũng không còn. Không muốn mất thêm thời gian với hắn nữa, dùng sức rút tay ra, không ngờ lại loạng choạng ngã xuống đất, ai ngờ, ông trời không thương nàng, ngã trúng vào cái bẫy thú lúc này.

Nguyệt Quế lập tức hét to một tiếng thảm thiết, răng nanh ở cái bẫy thú cắn chặt vào đùi nàng.

Bảo Dung giật mình, hai tay vội vàng kết ấn, lẩm nhẩm khẩu quyết.

Đúng lúc này, một đạo hàn quang chói mắt hiện lên, đánh thẳng vào ngực Bảo Dung, đem cả người hắn bay đi, nặng nề ngã xuống đất. Người hầu ẩn trong chỗ tối thấy thế ba hồn lập tức mất đi hơn hai hồn rưỡi, hoảng hốt phi thân đi, nhưng lại không nhanh được bằng người nọ.

Chỉ thấy hắn một tay bóp chặt cổ Bảo Dung, chỉ cần dùng một chút lực, là có thể bẻ gãy cổ hắn.

Một chớp mắt nàng xuống tay rất nặng, Bảo Dung lúc này đầu óc choáng váng, trước mắt toàn là ảnh chồng ảnh. Bây giờ, người nọ toát ra sát khí lạnh thấu xương làm hắn sờn tóc gáy, vô thức mở lớn hai mắt ra, cả người run lấy bẫy.

Nhìn đôi mắt hạnh to đó, Vân Thương thế nhưng lại có chút mất hồn, ma xui quỷ khiến buông tay ra. Nhìn hắn ngã trên mặt đất lần nữa, đột nhiên không hiểu vì sao mí mắt lại giật giật mấy cái.

“Tiểu thiếu gia!” Người hầu ôm lấy hắn, hoảng sợ nói, “Ngài . . . Ngài có làm sao không?”

Bảo Dung trừng mắt nhìn, bất ngờ phun ra một búng máu, một từ cũng chưa kịp thốt ra đã lệch đầu ngất đi. Người hầu bị dọa sợ không nhẹ, quay đầu nhìn Vân Thương cả giận nói: “To gan lớn mật cấu vật! Người có biết hắn là ai không hả? Nếu hắn có một chút tổn thương, người một trăm cái mạng cũng đền không được!”

Vân Thương âm thầm vận khí tháo bẫy thú đang kẹp trên chân Nguyệt Quế ra, lạnh lùng nói: “Ta mặc kệ hắn là ai đi nữa, chỉ cần lão tử muốn giết thì giết, các ngươi làm khó dễ được ta? Không muốn chết thì lập tức mang hắn cút!”

Một người hầu lửa giận cuộn cuộn định xông lên, lại bị tên còn lại nắm lấy: “Cứu thiếu gia quan trọng hơn!” Vân Thương đưa tay đặt lên trên miệng vết thương của nàng, dần dần có máu đặc màu đen từ từ chảy ra. Nguyệt Quế toát mồ hôi lạnh, run giọng nói: “Vân Thương, không phải lỗi của đứa nhỏ này, hắn vốn không định hại ta, là ta tự mình không cẩn thận đụng vào.”

Vân Thương giật mình, với tính cách thêm mắm thêm muối của Nguyệt Quế, chịu thay người khác giải thích thì đó chính là sự thật.

Quay đầu lại, trên mặt đất đã không còn ai, không biết vì sao, trong lòng hắn lại có chút bất an.

Lấy lại bình tĩnh, hắn nói: “Người chỉ cần lo lắng mình là được rồi, đứa trẻ kia xuất thân bất phàm, ngay cả ta cũng nhìn không thấu hắn chân thân, chịu chút khổ mà thôi, không chết được.”

Nguyệt Quế đang muốn nói hắn là chim, Vân Thương đột nhiên nói: “Người thử đứng dậy đi một chút xem.”

Nguyệt Quế sửng sốt một chút, hai tay chống lên mặt đất chậm rãi đứng lên, chân vừa nhấc lên một chút đã lập tức đau cả người run run, lão đảo ngă về phía sau. Đột nhiên, eo nhỏ được một cánh tay mạnh mẽ ôm lấy, đầu “Phanh” Một tiếng ngã vào trong ngực hắn.

Tim đập loạn như hươu chạy, Nguyệt Quế “Bá” đỏ mặt.

Vân Thương khẽ đảo tay đem nàng đỡ lên lưng: “Đi trước thành Tây mua chút dược liệu, chân của người nếu không mau chữa trị thì sẽ bị phế.”

Nguyệt Quế hoảng hoảng hốt hốt, rồi cười hì hì: “Phế bỏ liền phế bỏ, nếu như phế bỏ mà sau này người ngày nào cũng công ta thế này thì cũng đáng giá.”

Vân Thương không để ý nàng, mũi chân khẽ lấy lực, hướng về phía dưới chân núi bay đi. Nguyệt Quế ôm chặt cổ hắn, khuôn mặt đỏ bừng dán trên lưng hắn, nín thở lắng nghe tiếng tim đập của hắn.

Vào thành Tây, hắn hạ xuống đất công nàng đi bộ.

Mới đi vài bước, đột nhiên nghe thấy một trận hỗn loạn phía trước, đám người nhao nhao tản ra bốn phía, bên tai tiếng vó ngựa và tiếng hí lớn càng lúc càng gần. Nguyệt Quế từ trong ngây ngất tỉnh lại, đưa mắt nhìn, thì ra là một con ngựa trắng bị kinh sợ, trên lưng mang theo một nữ tử chạy lung tung trên đường phố, đập đến chỗ nào là nơi đó thành một đống hỗn độn.

Phía sau con ngựa trắng có rất nhiều binh tướng đuổi theo, không người dám sử dụng pháp thuật ngăn lại, có lẽ đó là một con ngựa chưa được thuần hóa mà lại đang trong tình trạng hoảng sợ.

Nguyệt Quế không bị ngựa làm cho kinh sợ nhưng Vân Thương lại kinh sợ, không sợ trời không sợ đất như Vân Thương, vậy àm lại một ngựa điên? Nếu không phải thì làm sao mà tim hắn lại đập dồn dập như thế này?

Đang suy nghĩ, trước mắt đột nhiên loáng một cái, đợi nàng phản ứng lại, mới hiểu được là mình bị ném sang bên cạnh.

Con người mất hoảng loạn, Vân Thương làm tư thế trung bình tấn, quanh thân thả ra một lá chắn trong suốt. Con ngựa trắng kia đâm đụng vào, chân trước khụy xuống mặt đất, dưới ảnh hưởng của lực quán tính, nữ tử trên lưng ngựa bất ngờ bị ngã về phía trước.

Liền nghe có người kêu to: “Thù Thiên phi!”

Bảo Thù sợ hãi hoa dung thất sắc, hôm nay sáng sớm Truy Huyền lôi kéo nàng đi nhìn hai con uyên ương mã, nói đây là lễ vật chúc mừng của Nam Cương tộc đưa tới, muốn cùng nàng cười cùng nhau rangọa thành giải sầu.

Vậy mà còn chưa ra khỏi thành, Truy Huyền đã bị phụ thân nàng kêu trở về. Nàng thấy cũng không sao, nên tự mình cười đi ra ngoài.

Ngay khi bị ném trên không trung, Bảo Thù bắt đầu bình tĩnh lại, không có thiên mã trời buộc, nàng an toàn hạ cánh không là vấn đề. Vận khí, nhưng lại đột nhiên cảm thấy phần eo căng thẳng, đồng thời trong lòng cũng là căng thẳng.

Cảm giác này Rất quen thuộc

Nàng hoảng hốt nhìn lên, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt kia con người đột nhiên co rút lại.

Sau khi chạm đất, Vân Thương đột nhiên buông nàng ra, khuôn mặt không chút biểu cảm, xoay người đi thẳng về phía Nguyệt Quế.

Bảo Thù ngăn người tại chỗ, bên tai thanh âm hỗn loạn vang lên: “Thù Thiên phi, ngài có làm sao không? Có bị thương không?”

Vân Thương vươn tay, Nguyệt Quế vội vàng đi lên, thuận thế bò lên trên lưng hần. Vân Thương công nàng đi nhanh về phía trước, bước chân cùng ngày thường không giống chút nào.

Bảo Thủ vươn tay lên ý bảo xung quanh im lặng, mở miệng hô: “Công tử, xin dừng bước.”

Vân Thương dừng một chút, mặc dù chưa từng quay đầu lại, bước chân có chút do dự rồi ngừng lại.

Cái miệng nhỏ nhắn của Nguyệt Quế há ra to tới mức có thể nhét vào một quả trứng gà! Nhận thức hần mười năm, có thể khiến tên đầu gối này dừng bước, từ lúc khai thiên lập địa tới nay thì đây đúng là lần đầu tiên. Khẽ cắn môi, không khỏi quay đầu nhìn nàng: khuôn mặt trái xoan tinh xảo, mi như đại, mắt như tơ, quả nhiên là một người nhã nhặn lịch sự ôn nhu, ung dung hoa lệ.

Quả đúng là Thiên phi a, loại khí chất này . . .

Chắc chắn hai tiếng, Nguyệt Quế vô cùng chân chó cười làm lạnh nói: “Xin hỏi, Thiên phi nương nương ngài còn có gì phân phó?”

Bảo Thủ mỉm cười: “Mới vừa rồi đa tạ vị công tử này ra tay cứu giúp, không biết công tử . . .”

“Nói nhảm không cần nhiều lời.” Vân Thương nặng nề cắt ngang nàng, cất bước tiếp tục đi về phía trước.

“Này, người hung như vậy làm gì? Người ta tốt xấu dù sao cũng là Thiên phi a, là một đại mỹ nhân nha!” Nguyệt Quế ghé vào lỗ tai hần nhỏ giọng nói, “Chỉ là nói cảm ơn thôi, người làm gì mà như con nhím xù gai ra thế?”

Vân Thương im lặng.

Bảo Thủ nhìn bóng lưng hần có chút ngạc nhiên, trong lòng nổi lên một cảm giác chua xót khổ sở nói không được, nói không ra . . . Có chút thất vọng xoay người lại, đã thấy người hầu bên cạnh Bảo Dung hoảng hốt đánh ngựa chạy tới, quỳ xuống hoảng sợ nói:

“Khởi bẩm Thủ Thiên phi, đại diện hạ bị thương nặng, bây giờ đang hôn mê bất tỉnh, Yêu Vương bệ hạ mời ngài mau mau hồi phủ!”

Bảo Thủ cả người run lên, vội la lên: “Sáng sớm không phải còn tốt sao, làm sao chỉ mới chớp mắt mà đã bị thương?”

Nguyệt Quế nghe vậy thăm nghĩ không tốt, trong đầu lập tức hiện lên một khuôn mặt đỏ bừng . . . Sẽ không trùng hợp như vậy chứ? đang định nhắc nhở Vân Thương, phát hiện hần đã dừng bước lại, sống lưng cứng ngắc.

“Thưa . . . là bị người của Tử Ngọc đồ phường thành Nam đã thương, người họ tên là Vân Thương, Yêu Vương bệ hạ một mặt phái người đi Thiên Cung báo tin cho Thiên đế, một mặt đã bắt giữ bà chủ đồ phường . . .”

“Dung Nhi thương thế thế nào?”

“Khởi bẩm Thủ Thiên phi, đại diện hạ hần . . . Gãy ba cây xương sườn, bị thương tâm mạch, xem sắc mặt của Yêu Vương bệ hạ thì tình hình . . . hình như không được khả quan cho lắm.”

Bảo Thủ lão đạo suýt ngã, đoạt lấy ngựa của, nàng lật người ngồi lên ngựa, ghì chặt cương ngựa, giờ rời đi.

Nguyệt Quế bị dọa sợ ra một thân mồ hôi lạnh, bám vào bên tai Vân Thương nhỏ giọng nói: “Xong rồi xong rồi, chúng ta gặp rắc rối rồi! Đứa trẻ kia lại là trưởng tử của Thiên đế a! Vân Thương, làm sao bây giờ, mẹ bị bọn họ bắt rồi!”

Vân Thương giống như không hề nghe thấy, không nhúc nhích đứng ở đó.

Đứa trẻ kia . . . Là Bảo Dung?! Mặt trời vừa lên tỏa ra luồng khí nóng đỏ người, nàng biến ra một cây ô bằng giấy dầu che bớt nắng.

Dọc theo con đường mòn quanh trong núi, nàng thỉnh thoảng lại giơ tay áo lên lau mồ hôi, vừa nóng vừa mệt, đột ngột nghe thấy một tiếng hét của trẻ con vang lên rồi lại nghe thấy tiếng kêu cứu mạng.

Đẩy bụi cây ra, Nguyệt Quế buồn bực, đúng là tiểu hài nhi hỗn xược trong khách điểm hôm trước.

Bảo Dung nằm trên đất, khóc hoa đào: “Tỷ tỷ cứu mạng, chân Dung Nhi bị kẹp, ô ô . . .”

Nguyệt Quế hai tay chống eo cười ha hả: “Kẹp tốt lắm! Xem ra ngay cả ông trời cũng không thương người a, ha ha!” Nói xong, nàng xoay người đi, không thèm liếc mắt nhìn hân một cái.

Bảo Dung ngẩn người, đây là nữ nhân sao?

Dùng sức véo đùi mình một cái, Bảo Dung oa oa khóc lớn: “Ô ô . . . Mẫu thân, Dung Nhi không thể nhìn thấy mẫu thân nữa rồi, không thể ăn bánh trôi của mẫu thân, mẫu thân . . .”

Nguyệt Quế dừng chân lại một chút, hân chỉ là một đứa bé, mình cần gì phải so đo với một đứa bé? Nhưng khi nhớ lại bộ dạng đáng ghét của hân ở khách điểm hôm đó, không khỏi chán ghét, suy nghĩ một chút, nàng quay lại lạnh lùng nhìn hân nói: “Tiểu phiến tử(*) nhà ngươi, suýt nữa thì bị người lừa, thân kiều nhục quý(**) Đại thiếu gia làm sao lại có thể xuất hiện ở trong chốn rừng sâu núi thẳm này? Mấy con chó săn kia đâu rồi? Hừ, muốn bày trò lừa ta. Chỉ bằng người, vẫn còn non lắm!”

(*) phiến tử: tỏ ý coi thường, không để vào mắt

(**) thân kiều nhục quý: người mềm thịt quý

Bảo Dung lại lần nữa tròn tròn mắt, đây thật là nữ nhân sao?

Ngẩn ra nhìn quên cả khóc, nhìn nàng cúi lưng xuống, đưa tay xoa mông hân vỗ mấy cái: “Tiểu thí hài nhi, về nhà tu luyện hai năm rồi hãy đến đi! Lão nương chờ người!”

Bảo Dung khuôn mặt lập tức từ trắng chuyển sang xanh, một lúc sau lại đỏ bừng, nhìn Nguyệt Quế sững sốt. Hăng giọng, Nguyệt Quế nâng người dậy xoay người muốn chạy, lại bị một cái tay nhỏ giữ lại.

Kinh ngạc cúi đầu xuống nhìn, Bảo Dung mặt đỏ như táo đỏ, ngập ngừng nói: “Ta . . . Cha ta nói . . . Cái mông điều tộc chúng ta . . . Nữ nhân không được sờ lưng tung. . .”

Nguyệt Quế khòe môi giật giật, hất tay hân ra: “Lão nương chỉ nghe nói mông hổ không thể sờ, cha ngươi, bảo hân tới tìm ta! Đừng nói cái mông của ngươi, cái mông của hân ta cũng dám sờ một cái!”

Bảo Dung đứng lên, đem cái bẫy thú đá sang một bên. Cúi đầu xoắn ngón tay, xoắn a xoắn a xoắn a xoắn, nửa ngày sau mới nâng mắt lên nhìn trộm nàng một cái, rồi cúi xuống nói tiếp: “Không phải, cái mông điều tộc chúng ta rất tinh quý, có vĩ linh, cha nói, chỉ có mẫu thân và vợ mới có thể sờ . . .”

Nguyệt Quế cảm vốn đang nâng lên rất rất rất cao trong phút chốc rớt xuống rất rất rất rất thấp, nuốt nước miếng hỏi: “Người mới vừa nói cái gì?”

Bảo Dung y hết một con tôm lược, đổ từ đỉnh đầu tới lòng bàn chân, ngượng nghịu nói: “Ta đi về nói với cha ta, bảo hân sai người đi nhà ngươi cầu hôn, cho người làm thiếp của ta.”

Nguyệt Quế ngẩn người một lúc rồi sau đó lại đột nhiên ôm bụng cười nghiêng ngả.

Nàng không có nghe sai chứ? Một đứa trẻ chưa đầy mười tuổi nói muốn nàng làm vợ hân, lại còn là làm thiếp!

Vất vả lắm mới nín cười được, Nguyệt Quế vỗ đầu hân: “Được rồi Được rồi, tiểu tử ngươi đừng đùa nữa, muốn làm gì thì đi làm đi!”

Bảo Dung lại lần nữa giữ tay nàng lại, cong môi nói: “Ta nói thật mà, ngươi tại sao lại không tin, không biết bao nhiêu người khóc hô muốn làm thiếp của ta mà ta cũng không chịu, người thật đúng là không biết điều!”

Nguyệt Quế nóng nảy, mắt thấy mặt trời càng ngày càng nắng, nếu lằng nhằng thêm chút nữa thì mấy cây nhân sâm oa oa cũng không còn. Không muốn mất thêm thời gian với hân nữa, dùng sức rút tay ra, không ngờ lại loạng choạng ngã xuống đất, ai ngờ, ông trời không thương nàng, ngã trúng vào cái bẫy thú lúc này.

Nguyệt Quế lập tức hét to một tiếng thảm thiết, rằng nanh ở cái bẫy thú cắn chặt vào đùi nàng.

Bảo Dung giật mình, hai tay vội vàng kết ấn, lăm nhăm khẩu quyết.

Đúng lúc này, một đạo hàn quang chói mắt hiện lên, đánh thẳng vào ngực Bảo Dung, đem cả người hắn bay đi, nặng nề ngã xuống đất. Người hầu ẩn trong chỗ tối thấy thế ba hồn lập tức mất đi hơn hai hồn rười, hoảng hốt phi thân đi, nhưng lại không nhanh được bằng người nọ.

Chỉ thấy hắn một tay bóp chặt cổ Bảo Dung, chỉ cần dùng một chút lực, là có thể bẻ gãy cổ hắn.

Một chặp lúc này xuống tay rất nặng, Bảo Dung lúc này đầu óc choáng váng, trước mắt toàn là ảnh chồng ảnh. Bây giờ, người nọ toát ra sát khí lạnh thấu xương làm hắn sờn tóc gáy, vô thức mở lớn hai mắt ra, cả người run lấy bầy.

Nhìn đôi mắt hạnh to đó, Vân Thương thế nhưng lại có chút mất hồn, ma xui quỷ khiến buông tay ra. Nhìn hắn ngã trên mặt đất lần nữa, đột nhiên không hiểu vì sao mí mắt lại giật giật mấy cái.

“Tiểu thiếu gia!” Người hầu ôm lấy hắn, hoảng sợ nói, “Ngài . . . Ngài có làm sao không?”

Bảo Dung trừng mắt nhìn, bất ngờ phun ra một búng máu, một từ cũng chưa kịp thốt ra đã lệch đầu ngất đi. Người hầu bị dọa sợ không nhẹ, quay đầu nhìn Vân Thương cả giận nói: “To gan lớn mật cẩu vật! Người có biết hắn là ai không hả? Nếu hắn có một chút tổn thương, người một trăm cái mạng cũng đền không được!”

Vân Thương âm thầm vận khí tháo bẫy thú đang kẹp trên chân Nguyệt Quế ra, lạnh lùng nói: “Ta mặc kệ hắn là ai đi nữa, chỉ cần lão tử muốn giết thì giết, các ngươi làm khó dễ được ta? Không muốn chết thì lập tức mang hắn cút!”

Một người hầu lửa giận cuộn cuộn định xông lên, lại bị tên còn lại nắm lấy: “Cứu thiếu gia quan trọng hơn!” Vân Thương đưa tay đặt lên trên miệng vết thương của nàng, dần dần có máu đặc màu đen từ từ chảy ra. Nguyệt Quế toát mồ hôi lạnh, run giọng nói: “Vân Thương, không phải lỗi của đứa nhỏ này, hắn vốn không định hại ta, là ta tự mình không cẩn thận đụng vào.”

Vân Thương giật mình, với tính cách thêm mắm thêm muối của Nguyệt Quế, chịu thay người khác giải thích thì đó chính là sự thật.

Quay đầu lại, trên mặt đất đã không còn ai, không biết vì sao, trong lòng hắn lại có chút bất an.

Lấy lại bình tĩnh, hắn nói: “Người chỉ cần lo lắng mình là được rồi, đứa trẻ kia xuất thân bất phàm, ngay cả ta cũng nhìn không thấu hắn chân thân, chịu chút khổ mà thôi, không chết được.”

Nguyệt Quế đang muốn nói hắn là chim, Vân Thương đột nhiên nói: “Người thử đứng dậy đi một chút xem.”

Nguyệt Quế sững sốt một chút, hai tay chống lên mặt đất chậm rãi đứng lên, chân vừa nhấc lên một chút đã lập tức đau cả người run run, lão đảo ngã về phía sau. Đột nhiên, eo nhỏ được một cánh tay mạnh mẽ ôm lấy, đầu “Phanh” Một tiếng ngã vào trong ngực hắn.

Tim đập loạn như hươu chạy, Nguyệt Quế “Bá” đỏ mặt.

Vân Thương khẽ đảo tay đem nàng đỡ lên lưng: “Đi trước thành Tây mua chút dược liệu, chân của người nếu không mau chữa trị thì sẽ bị phế.”

Nguyệt Quế hoảng hoảng hốt hốt, rồi cười hì hì: “Phế bỏ liền phế bỏ, nếu như phế bỏ mà sau này người ngày nào cũng công ta thế này thì cũng đáng giá.”

Vân Thương không để ý nàng, mũi chân khẽ lấy lực, hướng về phía dưới chân núi bay đi. Nguyệt Quế ôm chặt cổ hắn, khuôn mặt đỏ bừng dán trên lưng hắn, nín thở lắng nghe tiếng tim đập của hắn.

Vào thành Tây, hắn hạ xuống đất công nàng đi bộ.

Mới đi vài bước, đột nhiên nghe thấy một trận hỗn loạn phía trước, đám người nhao nhao tản ra bốn phía, bên tai tiếng vó ngựa và tiếng hí lớn càng lúc càng gần. Nguyệt Quế từ trong ngực ngất tỉnh lại, đưa mắt nhìn, thì ra là một con ngựa trắng bị kinh sợ, trên lưng mang theo một nữ tử chạy lung tung trên đường phố, đập đến chỗ nào là nơi đó thành một đồng hỗn độn.

Phía sau con ngựa trắng có rất nhiều binh tướng đuổi theo, không người dám sử dụng pháp thuật ngăn lại, có lẽ đó là một con ngựa chưa được thuần hóa mà lại đang trong tình trạng hoảng sợ.

Nguyệt Quế không bị ngựa làm cho kinh sợ nhưng Vân Thương lại kinh sợ, không sợ trời không sợ đất như Vân Thương, vậy àm lại một ngựa điên? Nếu không phải thì làm sao mà tìm hấn lại đập dồn dập như thế này?

Đang suy nghĩ, trước mắt đột nhiên loáng một cái, đợi nàng phản ứng lại, mới hiểu được là mình bị ném sang bên cạnh.

Con người mất hoảng loạn, Vân Thương làm tư thế trung bình tấn, quanh thân thả ra một lá chắn trong suốt. Con ngựa trắng kia đâm đụng vào, chân trước khuyu xuống mặt đất, dưới ảnh hưởng của lực quán tính, nữ tử trên lưng ngựa bất ngờ bị ngã về phía trước.

Liền nghe có người kêu to: “Thù Thiên phi!”

Bảo Thù sợ hãi hoa dung thất sắc, hôm nay sáng sớm Truy Huyền lôi kéo nàng đi nhìn hai con uyên ương mã, nói đây là lễ vật chúc mừng của Nam Cương tộc đưa tới, muốn cùng nàng cười cùng nhau rangọai thành giải sầu.

Vậy mà còn chưa ra khỏi thành, Truy Huyền đã bị phụ thân nàng kêu trở về. Nàng thấy cũng không sao, nên tự mình cười đi ra ngoài.

Ngay khi bị ném trên không trung, Bảo Thù bắt đầu bình tĩnh lại, không có thiên mã trối buộc, nàng an toàn hạ cánh không là vấn đề. Vận khí, nhưng lại đột nhiên cảm thấy phần eo căng thẳng, đồng thời trong lòng cũng là căng thẳng.

Cảm giác này Rất quen thuộc

Nàng hoảng hốt nhìn lên, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt kia con người đột nhiên co rút lại.

Sau khi chạm đất, Vân Thương đột nhiên buông nàng ra, khuôn mặt không chút biểu cảm, xoay người đi thẳng về phía Nguyệt Quế.

Bảo Thù ngăn người tại chỗ, bên tai thanh âm hỗn loạn vang lên: “Thù Thiên phi, ngài có làm sao không? Có bị thương không?”

Vân Thương vươn tay, Nguyệt Quế vội vàng đi lên, thuận thế bò lên trên lưng hấn. Vân Thương công nàng đi nhanh về phía trước, bước chân cùng ngày thường không giống chút nào.

Bảo Thù vươn tay lên ý bảo xung quanh im lặng, mở miệng hô: “Công tử, xin dừng bước.”

Vân Thương dừng một chút, mặc dù chưa từng quay đầu lại, bước chân có chút do dự rồi ngừng lại.

Cái miệng nhỏ nhắn của Nguyệt Quế há ra to tới mức có thể nhét vào một quả trứng gà! Nhận thức hấn mười năm, có thể khiến tên đầu gối này dừng bước, từ lúc khai thiên lập địa tới nay thì đây đúng là lần đầu tiên. Khẽ cắn môi, không khỏi quay đầu nhìn nàng: khuôn mặt trái xoan tinh xảo, mi như đại, mắt như tợ, quả nhiên là một người nhả nhận lịch sự ôn nhu, ung dung hoa lệ.

Quả đúng là Thiên phi a, loại khí chất này

Chậc chậc hai tiếng, Nguyệt Quế vô cùng chân chó cười làm lành nói: “Xin hỏi, Thiên phi nương nương ngài còn có gì phân phó?”

Bảo Thù mỉm cười: “Mới vừa rồi đa tạ vị công tử này ra tay cứu giúp, không biết công tử”

“Nói nhảm không cần nhiều lời.” Vân Thương nặng nề cắt ngang nàng, cất bước tiếp tục đi về phía trước.

“Này, người hung như vậy làm gì? Người ta tốt xấu dù sao cũng là Thiên phi a, là một đại mỹ nhân nha!” Nguyệt Quế ghé vào lỗ tai hấn nhỏ giọng nói, “Chỉ là nói cảm ơn thôi, người làm gì mà như con nhím xù gai ra thế?”

Vân Thương im lặng.

Bảo Thù nhìn bóng lưng hấn có chút ngạc nhiên, trong lòng nổi lên một cảm giác chua xót khổ sở nói không được, nói không ra Có chút thất vọng xoay người lại, đã thấy người hầu bên cạnh Bảo Dung hoảng hốt đánh ngựa chạy tới, quỳ xuống hoảng sợ nói:

“Khởi bẩm Thù Thiên phi, đại diện hạ bị thương nặng, bây giờ đang hôn mê bất tỉnh, Yêu Vương bệ hạ mời ngài mau mau hồi phủ!”

Bảo Thù cả người run lên, vội la lên: “Sáng sớm không phải còn tốt sao, làm sao chỉ mới chớp mắt mà đã bị thương?”

Nguyệt Quế nghe vậy thầm nghĩ không tốt, trong đầu lập tức hiện lên một khuôn mặt đỏ bừng . . . Sẽ không trùng hợp như vậy chứ? đang định nhắc nhở Vân Thương, phát hiện hắn đã dừng bước lại, sống lưng cứng ngắc.

“Thưa . . . là bị người của Tử Ngọc đồ phường thành Nam đả thương, người nọ tên là Vân Thương, Yêu Vương bệ hạ một mặt phái người đi Thiên Cung báo tin cho Thiên đế, một mặt đã bắt giữ bà chủ đồ phường . . .”

“Dung Nhi thương thế thế nào?”

“Khởi bẩm Thù Thiên phi, đại diện hạ hắn . . . Gãy ba cây xương sườn, bị thương tâm mạch, xem sắc mặt của Yêu Vương bệ hạ thì tình hình . . . hình như không được khả quan cho lắm.”

Bảo Thù lão đảo suýt ngã, đoạt lấy ngựa của, nằng lặt người ngồi lên ngựa, ghì chặt cương ngựa, giơ roi rời đi.

Nguyệt Quế bị dọa sợ ra một thân mồ hôi lạnh, bám vào bên tai Vân Thương nhỏ giọng nói: “Xong rồi xong rồi, chúng ta gặp rắc rối rồi! Đứa trẻ kia lại là trưởng tử của Thiên đế a! Vân Thương, làm sao bây giờ, mẹ bị bọn họ bắt rồi!”

Vân Thương giống như không hề nghe thấy, không nhúc nhích đứng ở đó.

Đứa trẻ kia . . . Là Bảo Dung?!

48. Chương 48: Trở Lại U Minh Cung

Ban đêm, trong Hoàng phủ.

Hân Liệt thu tay, trên trán toát ra một tầng mồ hôi mỏng.

Bảo Thù nhặt lấy khăn lau đi, thấy hắn điều khí xong mới khăn trương hỏi thăm: “Đại sư huynh, Dung Nhi sao rồi?”

Hân Liệt hơi nhíu mày, an ủi: “Yên tâm, có ta ở đây, hắn không có chuyện gì .”

“Vâng.” Bảo Thù nhẹ giọng đáp một tiếng, “Cảm ơn huynh.”

“Cảm ơn ta?” Hân Liệt khẽ ngăn ra, đột nhiên bắt lấy tay nàng, tự giấu cười nhạt một tiếng, “Dung Nhi tuy không phải ruột thịt của ta, nhưng mười năm chung sống, ta đã sớm đem nó như con ruột. Hôm nay, cứu con của mình, muội lại nói cảm ơn ta?”

“Nhưng hắn rốt cuộc vẫn không phải là con của huynh.” Bảo Thù từ từ rút tay ra, bình tĩnh nhìn hắn, “Chúng ta sớm muộn cũng sẽ rời khỏi nơi này.”

“Thù Nhi, mười năm rồi, muội vẫn không quên được hắn sao?”

“Làm sao có thể quên được?” Bảo Thù vuốt nhẹ khuôn mặt của Dung Nhi, rồi nhìn năm ngón tay của mình, cau mày, “Chính là bàn tay này, đã lấy đi tính mạng của huynh ấy, phá hủy nhà của huynh ấy . . . nếu như Dung Nhi xảy ra chuyện gì không hay xảy ra thì đó là ta nợ huynh ấy, nợ này sợ là có dùng ba đời ba kiếp đi trả cũng trả không hết.”

“Những chuyện đó không liên quan tới muội! Muội nghe cho rõ, trong biến cố năm đó, muội không phải là con cờ gì hết, những tội nghiệt đó, không đến lượt muội phải gánh chịu!”

Bảo Thù im lặng hồi lâu sau, mới nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng.

Hân Liệt kéo nàng vào trong ngực, đặt cằm trên vai nàng, thở dài nói: “Thù Nhi, muội có biết không, ta thật sự rất nhớ những ngày khi còn ở Lang Hoa Sơn, khi đó, sư phụ vẫn còn, muội vẫn còn”

“Sư phụ.” Bảo Thù tim như bị đông cứng, ảm đạm rũ mắt xuống nói, “Nếu sư phụ vẫn còn, công công vẫn còn, lục giới tuyệt sẽ không loạn thành thế này.”

Cánh mũi chua chua, nàng hít sâu một hơi, cười gượng: “Nhưng mà, ta vẫn còn nha!”

Hân Liệt im lặng, khi Bảo Thù cho là hắn đã ngủ rồi thì đột nhiên mở miệng: “Người còn ở đây, nhưng tâm đã không ở. Mười năm nay, vô luận ta như thế nào truy tìm, trái tim đó vẫn không thấy, giống như ta bây giờ đang ôm muội trong ngực, nhưng ta và muội lại là xa tận chân trời.”

Bảo Thù mím môi không nói.

Hân Liệt cũng không mong nàng sẽ nói gì, thản nhiên nói tiếp: “Khi đó ta thật là ngốc, còn tưởng là muội giống như lời đồn, thêm thương ta, sau đó vì giọt máu trong bụng muội mà ta giận lây sang Dạ Vi, cho là hắn. Về sau Yêu Nhiên nói cho ta biết, thật ra thì ngay từ khi bước chân vào Lang Hoa Sơn, người muội thích chính là Dạ Vi, muội có biết lúc đó ta đã hận muội biết bao nhiêu”

Bảo Thù nghe vậy ngẩn ra, vội nói: “Đại sư huynh, thật ra thì ta.”

Thật ra thì nàng đã từng thích hắn, đó là chuyện đã rất lâu về trước.

Rất nhiều lần, nàng muốn nói cho hắn biết, người đàn ông nàng thích đầu tiên là hắn.

Có lẽ là từ lúc hắn nắm tay nàng bay lên Cửu Tiêu trở đi, có lẽ là từ lúc hắn vì nàng độc xông phía sau núi bắt lấy Trọng Minh, cũng có lẽ là khi bọn họ ở Vô Vọng Điện tương xử nửa tháng trước đó.

Tóm lại, người tính tình hèn nhất yếu đuối như nàng, chỉ dám ở sau lưng hắn xì mũi coi thường, chỉ dám ở sau lưng hắn nói xấu.

Nhưng nàng không dám thừa nhận, lừa gạt người khác, rồi lại tự lừa gạt mình.

Tại sao?

Bởi vì nàng tự ti.

Bảo Thù từ nhỏ ngu độn, trên Bích Thủy Sơn, tất cả chúng tiểu yêu trừ Vô Cửu ra thì đều cười nhạo nàng. Khi còn bé Bảo Thù bị khi dễ thường thường trốn đi một góc ngồi khóc, dần dần, cũng liền quen không khóc nữa. Dù sao thân là một con heo, nàng chưa bao giờ hi vọng rằng mình có thể như con chim bay lượn trên trời.

Cho dù, nàng thường xuyên chống cằm nhìn trời, ảo tưởng mình cũng có thể có đôi cánh.

Chính là loại tính tình cam phận này, nàng biết, nàng vụn vụn không xứng với cao cao tại thượng Thiên tộc thái tử.

Vì vậy, nàng lựa chọn thôi miên mình, cố ý bỏ rơi tình cảm của nàng đối với Hân Liệt, cả ngày lôi Dạ Vi ra giắt bên khóe miệng, lâu ngày, ngay cả nàng cũng tin đó là thật.

Mà nàng chân chính chú ý tới Dạ Vi, là khi ở bờ sông Vong Xuyên trở đi.

Ban đầu, nàng dám can đảm quần lên Dạ Vi, vì có ba nguyên nhân.

Thứ nhất, Dạ Vi là vị sư huynh nàng gặp phải đầu tiên và cũng làm cho nàng kinh diễm không nói nên lời.

Thứ hai, Dung Hoan và Thương Kiệt, một người tính khí nóng nảy, một người trầm mặc ít nói, cả hai người này đều khiến nàng sợ hãi.

Thứ ba, nàng chưa bao giờ từng nghĩ rằng nàng và Dạ Vi sẽ có kết cục gì, dù sao, thân phận của Dạ Vi cũng rất tôn quý, hơn nữa hắn là kiểu người theo đuổi chủ nghĩa hoàn mỹ như vậy, nhất định sẽ không coi trọng mình.

Cho đến khi tới U Minh Quỷ Vực, cho đến khi Dạ Mị và Tuyết Tử Anh cùng xuất hiện, cho đến hân đứng ở bên bờ sông Vong Xuyên Hà thở dài, làm Bảo Thù bắt đầu đồng tình với Dạ Vi . Nữ nhân là một loại động vật rất dễ đồng tình, rất dễ bị làm cho cảm động.

Mà tình yêu của nữ nhân, thường bắt đầu từ thứ tình cảm tên là đồng tình.

Bảo Thù đột nhiên cảm thấy, Dạ Vi không còn là người đứng ở vị trí cao tới mức nàng không thể leo tới rồi.

Về sau nàng thất thân cho Dung Hoan, Dạ Vi thế nhưng lại thẳng thắn nói cho nàng biết tất cả về thân thể của mình. Một người đàn ông chịu cùng một nữ nhân chia sẻ bó mật khó có thể kể ra trong cuộc đời hân, loại tin tưởng này, so bất kỳ câu an ủi nào cũng có thể làm cho nàng tràn đầy cảm giác an toàn.

Vào lúc đó, nàng thật sự nghĩ rằng, nàng đã tìm được vị phu quân có thể cùng mình đi hết cuộc đời này.

Thế nhưng một nữ nhân đã bạc mệnh như thế, phu quân lại phụ tình đến bước này.

Lấy lại tinh thần, Bảo Thù trong lòng đắng chát.

Những thứ tình yêu ngắn ngủi ấy, giống như một cơn bệnh nặng, tới như núi đổ, đi như kéo tơ. Nhưng mà khổ và đau rồi vẫn tiếp diễn, rồi đến một ngày, cuối cùng cũng có thể bỏ xuống, tiếp đó một lần nữa bắt đầu, người bên cạnh trước sau vẫn là đi rồi lại tới, tới rồi lại đi.

Vậy Dung Hoan thì sao? có phải cũng sẽ có một ngày nàng cũng sẽ quên hân?

Hân Liệt biết nàng lại nghĩ tới những chuyện đau lòng, hai tay ôm chặt thêm một chút, dịu dàng nói: “Là ta không tốt, không hiểu sao lại đi nói những chuyện vớ vẩn này, làm muội đau lòng, sau này . . .”

“Đại sư huynh.” Bảo Thù bất ngờ cắt ngang hân, nâng mắt lên cùng hân bốn mắt nhìn nhau, “Mặc kệ huynh có thích Bích Ngưng hay không thì nàng cũng là thê tử kết tóc của huynh, huynh không nên . . .”

Hân Liệt nét mặt trầm xuống, lạnh nhạt nói: “Là nàng nói với muội?”

Bảo Thù cuống quýt lắc đầu: “Là muội tự mình nói.”

“Không đi chỗ nàng, cho dù là nàng cầu xin ta cũng không đi.”

“Nhưng mà. . .”

“Không có nhưng mà gì hết, chuyện tình cảm, không thể miễn cưỡng.”

“Sinh con nối dòng, là trách nhiệm của huynh, của Vương một bộ tộc, thiên giới không thể không có Hỏa Hoàng, trần gian không thể không có mặt trời, huynh tại sao lại chỉ vì tình cảm của bản thân mà làm vậy như vậy? Hơn nữa, có một hài tử sau này có thể chia sẻ nỗi mệt nhọc của huynh.”

“Còn có Vô Cửu.”

“Vô Cửu ca thanh tâm quả dục, chung thân không cưới.”

Hân Liệt chờ dẫn cười: “Ta vốn nghĩ cuộc đời này của ta có quá nhiều thứ thân bất do kỷ, nếu như ngay cả trái tim cũng thân bất do kỷ, như vậy ta sống thì còn có ý nghĩa gì?”

Bảo Thù không nói.

Im lặng một lúc lâu, Hân Liệt đột nhiên buông tay ra, dùng tay nâng cằm nàng: “Nếu muội đã lo lắng như thế, vậy muội sinh cho ta một nhi tử được không?”

Bảo Thù kinh ngạc tròn to hai mắt: “Muội là yêu, từ nhỏ đã là yêu, làm sao có thể?”

“Nếu là nếu như ta nói, muội và ta có thể sinh ra một con thuần huyết Kim Sí Hỏa Hoàng thì sao?”

“Làm sao có thể?”

“Dung Nhi vì sao không phải là yêu?”

Điểm này, Bảo Thù cũng là bách tư vô giải, bây giờ sư phụ đã mất, còn có ai có thể giải thích cho nàng? Nàng nhịn không được do dự suy tính, đột nhiên rất muốn biết những bí mật về nàng vốn vẫn bị chôn sâu nhưng lại cũng không muốn biết bất cứ điều gì.

Nhưng lúc này khiến nàng lo lắng nhất vẫn là Hân Liệt.

Đợi qua mấy ngày nữa, chờ độc trên người Dung Nhi được giải hết, nàng sẽ mang Dung Nhi quay về Bích Thủy Sơn ẩn cư.

Nàng không thích thiếu người nhân tình, vậy trước khi rời đi, nàng rốt cuộc có thể làm gì cho hắn?

Hân Liệt xoa nhẹ đầu nàng: “Ta nói đùa thôi, thời gian không còn sớm rồi, muội nhanh đi nghỉ đi.”

Nói xong, hắn định buông bàn tay đang giữa lấy tay nàng nhưng Bảo Thù nắm lấy.

Nàng nói: “Nếu như muội thật có thể giúp huynh . . . Sinh một Hỏa Hoàng, muội sẵn lòng.”

Mười năm này, nàng cùng Dung Nhi nợ hắn, dùng điều này để trả lại có đủ không?

Bỗng nhiên một luồng gió mát luồn vào phòng, làm cho đầu óc nàng tỉnh táo lại mấy phần. Gió từ đâu tới? Nàng kinh ngạc một lúc rồi lại đột nhiên nhớ lại những lời nàng vừa nói, không khỏi toát mồ hôi lạnh, nàng đang nghĩ cái gì thế này?

Nàng đang tự vũ nhục mình hay là đang vũ nhục đại sư huynh?

Đang định mở miệng nói tiếp, Hân Liệt đột nhiên cười nhạt: “Được rồi, muội cũng mệt mỏi cả ngày rồi. ta đi chăm sóc Dung Nhi, muội đi nghỉ trước đi.”

Bảo Thù hơi hé môi, cuối cùng lại yên lặng gật đầu.

Trong yêu giới yêu khí khắp nơi, cộng thêm hai người giờ phút này tâm phiền ý loạn, ai cũng chưa từng để ý đến một bóng đen đứng bên ngoài cửa sổ.

Sau khi nhảy ra khỏi khuôn viên Hoàng phủ, trên đường bóng người thưa thớt, trên trời một vầng trăng lạnh lạnh đổ dài cái bóng nghiêng nghiêng của hắn trên đường. Bất chợt, hắn rất muốn chạy thật nhanh, giống như chỉ có như thế mới giải tỏa được tâm tư phức tạp trong lòng hắn bây giờ, vậy mà bước chân lại rất chậm, mỗi một bước đi hắn như cảm nhận được nỗi đau đớn của hình phạt khoan tim phệ cốt.

Chuyện cũ như sóng lớn mãnh liệt đánh tới, hắn cũng không hiểu nổi, tâm trạng bây giờ của hắn là loại tâm tình gì.

Cũng có lẽ là không có gì cả, một người vốn nên chết rồi thì làm gì có được thứ gọi là tâm tình.

Trong hỗn độn, có người sau lưng thở dài: “Lão Tứ, người chịu đi xem con trai của người nhưng lại không muốn tới gặp thấy tam sư huynh sao?”

Thân hình hơi khựng lại, hắn nắm tay thật chặt, không lạnh không nhạt mở miệng: “Người nhận lầm người.”

Một cái tay dưng đưa trên vai hắn, Thương Kiệt đột nhiên dấm mạnh một cái vào ngực hắn: “Giả bộ cái gì hả? Tiểu tử người bóng lưng ta nhìn gần một ngàn năm, có thể nhận lầm sao? Huống chi, mới vừa nếu không có ta ngăn lại, người làm sao có thể nào không trở ngại chút nào cứu nữ nhân kia ra?”

“Người vẫn theo dõi ta?”

“Không phải theo dõi, chỉ là quan sát mà thôi. Lão tứ, tất cả mọi người nói người chết rồi, mà ta biết người bị không chết.”

“Hả? Tại sao?”

“Bởi vì người thường nói người tốt sống không lâu, tai họa do trời, chuột chạy qua đường làm sao có thể chết dễ dàng như vậy?”

Dung Hoan thay đổi giọng điệu, trợn mắt lườm hắn: “Tam sư huynh, người cho rằng Trảm Yêu là đồ chơi con nít sao? Nếu không phải lúc đó Mạc Tu thúc thúc lấy một mạng của hắn đổi ta một mạng thì ta lúc đó quả thật sẽ chết không phải nghi ngờ.”

Thương Kiệt con người tối sầm lại, cánh tay khoác trên vai hắn dần dần trượt xuống: “Vây công Vân Hải, chúng ta Yêu Tộc.”

“Coi như Yêu Tộc không ra tay, chỉ cần Thiên tộc và Minh tộc ra mặt, cũng có thể ép cha ta đóng băng Vân Hải.” Dung Hoan trở tay khoắc lên vai hắn, khóe môi cười cười, bởi vì đã lâu không cười nên bộ mặt có hơi cứng ngắc, “Lại nói, lúc đó ngươi cần bản không làm chủ được, nếu phải thanh toán sổ sách thì không tới lượt ngươi, bớt dần vàng lên mặt mình đi.”

Thương Kiệt ngây người, hắn theo đuôi Dung Hoan một đường, phải mất rất lâu hắn mới có dũng khí ra mặt. Bởi vì hắn sợ, một là sợ hôm nay Dung Hoan lòng tràn đầy thù hận tử khí nặng nề, hai là sợ không được hắn tha thứ, ngược lại biến khéo thành vụng.

Thương Kiệt biết hắn đang giả vờ ung dung thoải mái, chỉ là vì an ủi mình.

Điểm khác biệt chính là ở chỗ này, ngày xưa có thù tất báo kiêu căng ương ngạnh Dung thiếu gia, trải qua cơn biến cố này, ngược lại học xong cổ làm nhẹ nhõm, học xong an ủi người khác.

Nghĩ thế, Thương Kiệt không khỏi hồng hồng vành mắt.

Lấy lại bình tĩnh, hắn nói: “Ngươi còn sống, tại sao không đi mang Dung Nhi về? Bảo Thù nàng.”

“Đừng ở trước mặt ta nhắc tới người này.” Dung Hoan lạnh giọng cắt ngang hắn, “Ta và nàng, đã sớm đã thành quá khứ.”

“Được, coi như ngươi không phải muốn mang Bảo Thù trở lại bên mình thì Dung Nhi vẫn là con trai ruột của ngươi, ngươi cũng không cần?”

“Không phải là không muốn, là ta muốn cũng không nổi rồi.” Dung Hoan quay đầu lại nhìn hắn, hơi cười khổ, “Đi từng bước một tới hôm nay, ta đột nhiên cảm thấy mình thật buồn cười, có một số việc, cuối cùng vẫn là miễn cưỡng không được.”

Tầm mắt xẹt qua này tòa nhà tối om, hắn nắm tay lại thật chặt: “Không có sự tồn tại của ta, bọn họ sẽ sống vui vẻ hơn. Tam sư huynh, ngươi coi như hôm nay chưa từng nhìn thấy ta, hôm nay, không thể khiến Hân Liệt biết ta còn còn sống. Bây giờ vẫn không phải là lúc.”

Thương Kiệt trầm ngâm, làm như nghĩ đến điều gì, chậm rãi nói: “Có phải ngươi không muốn rời đi lúc này, có phải là vì cái kia. Nguyệt Quế không? Quan hệ giữa ngươi và nàng là gì? Tại sao lại che chở cho nàng như vậy?”

“Đây là chuyện của ta.”

“Vậy ngươi tính toán ở chỗ này cả đời?”

“Sẽ không, thân thể của ta hai năm qua mới dần dần bình phục trở lại, vẫn cần Tử Tham trên Tử Sa Sơn để kéo dài tánh mạng, còn có Mạc Tu thúc thúc. , ta đáp ứng Mạc Tu thúc thúc, tạm thời sẽ không rời đi.”

Thương Kiệt không dám tin: “Mối thù diệt gia, mối hận cướp vợ, ngươi thật sự có thể nhịn được?”

Dung Hoan ngẩng đầu lên, nhìn trên trời đầy sao, buồn bã nói: “Tam sư huynh, ta cũng không nghĩ báo cái gì thù, cũng không có thù gì để báo, hại người và bị hại, chúng ta đều ở trong hoàn cảnh như vậy lớn lên. Bây giờ ta, cả ngày nghĩ, chỉ muốn biết làm sao có thể giải phong Phong Vân hải, làm sao để những người rời đi một lần nữa trở về bên cạnh ta.”

“Ngươi có biện pháp sao?”

“Nếu là Mạc Tu thúc thúc có thể tỉnh lại, có lẽ còn có biện pháp, đáng tiếc hắn vì cứu ta đã thành đèn cạn dầu, mà ta, chỉ có thể dùng Băng Tinh Tuyệt Phách đem hắn phong ấn trong cơ thể Nguyệt Quế, không biết khi nào mới có thể tìm được biện pháp cứu hắn.”

Tại sao phải phong ấn tại Nguyệt Quế trong cơ thể?

Thương Kiệt trong bụng nghi ngờ, đang muốn mở miệng, Dung Hoan đột nhiên trầm trầm nói: “Tam sư huynh, Hân Liệt tính hỏa, mà Bảo Dung thuộc thủy, hắn mạnh mẽ vì Dung Nhi chữa thương, rất có thể sẽ làm cho Dung Nhi kinh mạch thác loạn, cuối cùng chảy máu mà chết.”

Thương Kiệt kinh hãi: “Ngươi, mới vừa rồi là đi vì Dung Nhi chữa thương?”

“Ta cũng không được, ta Tuyết Ma công quá mức âm hàn, thân thể hắc bây giờ không thể chịu đựng được.”

“Vây.”

Dung Hoan im lặng chốc lát, cau mày nói: “Người nói cho Bảo Thù một tiếng, để cho nàng đi cầu xin nhị sư huynh.”

Thương Kiệt gật đầu một cái, giống như là đột nhiên nghĩ đến cái gì, đột nhiên “A” một tiếng, kéo Dung Hoan hưng phấn nói: “Đúng rồi, người cũng đã biết Dung Nhi chân thân, là một con Cửu Vĩ Linh Phượng?”

Dung Hoan có chút kinh ngạc, nghĩ thầm đây không nói nhầm sao?

“Nhưng người lại có biết hay không, hắc hiện tại cái đuôi thượng chỉ có tám con trường linh rồi hả?”

Dung Hoan kinh ngạc xoay đầu một cái: “Có ý gì?”

Thương Kiệt càng thêm hưng phấn: “Đây là ta nghe nhị sư huynh nói, con trai bảo bối của người thừa kế cha người Cửu Mệnh nhất tộc thiên phú dị bẩm, là có chín cái mạng, tựa hồ mỗi một cây lông vũ đại biểu một mạng.”

Dung Hoan nghĩ ngợi chốc lát, bối rối nói: “Hình như có nghe cha nói qua, Dung Nhi vĩ linh hết sức quan trọng, sinh hạ liền sử dụng pháp thuật cầm giữ, thì ra là hắc là có chuyện như vậy. Nhưng bỏ lệnh cấm pháp thuật ngay cả ta cũng không biết, vậy sẽ là người nào.”

Dung Hoan tim rung lên, một cỗ vui mừng theo từ trong đáy lòng dâng lên: “Là mẹ ta! Nhất định là mẹ ta!”

Hắc run rẩy bắt được cánh tay Thương Kiệt: “Tam sư huynh, cha ta còn có thể cứu! Ta phải nghĩ biện pháp giải phong Vân Hải!”

Thương Kiệt liên tiếp gật đầu nhưng vẫn không khỏi nhíu nhíu mày: “Nhưng là, người lại không biết pháp thuật giải phong, lại chưa biết nên cứu Mạc Tu thúc thúc như thế nào?”

Dung Hoan đang muốn hỏi cái này cùng cứu Mạc Tu có quan hệ gì? Lời nói không xuất khẩu lập tức hiểu hàm nghĩa trong lời nói của Thương Kiệt, có chút khiếp sợ nói: “Người nói là, mượn dùng một cây vĩ linh của Dung Nhi thì có thể cứu hắc?”

“Có lẽ, nhưng theo lời Nhị sư huynh, pháp thuật của Lưu Dục Thiên Quân, hiện trên đời đã không người nào có thể giải, trừ phi Dung Nhi cam tâm tình nguyện, nếu không ai cũng khỏi phải nghĩ đến.”

“Có ý gì?”

“Ý là, người phải nghĩ biện pháp, làm đứa con trai bảo bối keo kiệt vất chày ra nước của người rút ra một vĩ linh rồi tự tay đưa cho người.” Thương Kiệt có chút ngượng ngùng liếc hắc một cái, “Lão Tứ, ta rất trân trọng nói cho người biết, chuyện này sợ rằng so với lên trời còn khó hơn.”

Điều này, Dung Hoan tự nhiên hiểu, đừng nói Bảo Dung vốn là nuông chiều ương ngạnh đến trình độ như thế, hôm nay nhất định đối với hắc hận thấu xương, muốn lòng hắc cam tình nguyện, làm sao có thể?

Thương Kiệt thấy vẻ mặt suy sụp của hắc, mặc dù không nhận, nhưng vẫn nói tiếp: “Ta biết rõ là không có nhiều, nhưng nếu người thật muốn cứu Mạc Tu cùng Vân Hải, trước mắt chỉ có một biện pháp.”

“Hả?”

“Đi hỏi nhị sư huynh.”

Dung Hoan sắc mặt tối sầm, tuy là hắc có thể để xuống thù hận, nhưng hắc làm sao có thể không hận?

Lấy lại bình tĩnh, hắc nói: “Không nhọc hắc phí tâm, ta sẽ tự mình nghĩ biện pháp.”

Nói xong những lời này, Dung Hoan cũng không quay đầu lại ẩn vào trong tấm màn đen, lưu lại Thương Kiệt đứng nhìn bóng lưng của hắc, không khỏi thở dài. Mười năm hành hạ, muốn cho hắc và Nhị sư huynh tiêu tan hiềm khích lúc trước, có phải là một điều viễn vông không?

Chỉ là, biết Dung Hoan còn sống, Thương Kiệt tối nay nhất định vui mừng không ngủ được rồi.

Xoay người, hần hồi lâu không có cất bước, khoe miệng khê nâng lên, mãi vẫn không ngậm miệng được.

* * *

Đúng như Dung Hoan nói, Dung Nhi sau một đêm yên tĩnh, gần tới trước tảng sáng tình huống liền bắt đầu ác hóa, không chỉ hôn mê bất tỉnh, mà thân thể lúc lạnh lúc nóng, một nửa kết băng một nửa nóng bỏng.

Bảo Thù ở một bên nhìn rơi nước mắt, Hân Liệt nói: “Thù Nhi, chỉ có thể tuyên Thái Thượng Lão Quân rồi.”

“Thật không có biện pháp khác đến sao?” Bảo Thù đem Dung Nhi ôm vào trong ngực, mình cũng bị lạnh run lấy bầy. Nếu là tuyên Thái Thượng Lão Quân, Dung Nhi chân thân chắc chắn sẽ bị lộ, nàng thì không sao nhưng điều này chắc chắn sẽ ảnh hưởng tới uy tín của Hân Liệt ở thiên giới.

Hân Liệt khê lắc đầu: “Trong cơ thể hần chân khí di chuyển cực nhanh, ta không thể tiếp tục truyền chân khí cho hần nữa.”

“Đó là tự nhiên.” Thương Kiệt vạch ra rèm đi tới, bờ môi nâng lên một nụ cười châm chọc, “Dung Nhi và Thiên Quân ngài thể chất hõvi cực đoan(*), ngài lần này mạnh mẽ đưa chân khí vào cho hần, đến tột cùng bảo an cái gì tâm đây?”

(*) hõ vi cực đoan : trái ngược và tiêu trừ lẫn nhau

Hân Liệt nghe vậy, sắc mặt trầm xuống: “Tam Sư Đệ, lời này của ngươi là ý gì? Chẳng lẽ là nói bản quân cố ý làm?”

Thương Kiệt tự nhiên chấp tay nói: “Không dám, không dám, đại sư huynh ngài quang minh lỗi lạc, quả quyết sẽ không kampf những điều xấu xa vì tư tâm như thế.”

“Vậy ta cũng muốn hỏi một chút, Dung Nhi ở Yêu giới của ngươi xảy ra chuyện, ngươi giải thích thế nào?”

“Không có gì để giải thích, là Dung Nhi tự mình khiêu khích ở phía trước, chẳng oán được ai, lại nói, hần cũng không có nói rõ thân phận mình, cho nên người không biết là người vô tội, Bổng vương đã hạ lệnh thả người. Muốn oán, chỉ có thể oán Thiên quân ngài giáo tử vô phương (*).”

(*) giáo tử vô phương : không biết dạy con

“Ngươi!” Hân Liệt bị hần chọc giận, cố gắng trấn tĩnh, trầm giọng nói : “Thương Kiệt, mặc kệ ngươi như thế nào giải vây, Yêu Giới nhất định phải cho bản quân một câu trả lời thỏa đáng!”

Đúng lúc này, Bảo Thù giơ một tay ra, kéo kéo một góc áo bào của hần, “Đại sư huynh, là ta khiến Tam Sư Huynh thả người, chuyện như vậy, ta đã hỏi người hầu, đây đúng là do Dung Nhi trêu chọc người khác trước .”

Hân Liệt lạnh lùng, cao giọng nói: “Cho dù Dung Nhi giết mấy con sơn dã yêu tinh thì như thế nào? Hần là ta Thiên tộc Đại diện hạ, thân phận tôn quý mấy ai có thể so sánh? Huống chi, người nào dám thương con trai của bản quân, tìm chết!”

Bảo Thù đang muốn mở miệng, Bảo Dung đột nhiên ho khan mấy tiếng, lông mi rung động hai cái, từ từ mở mắt.

“Dung Nhi, ngươi cảm thấy như thế nào?” Bảo Thù cùng Hân Liệt trầm miệng một lời.

Bảo Dung trong hốc mắt chứa đầy lệ, nhìn về Hân Liệt, thật thấp kêu một tiếng: “Phụ hoàng.”

Một câu thôi, hần liền ngã vào vòng tay của Bảo Thù, nôn một ngụm máu tươi rồi ngất đi.

Bảo Thù hoảng sợ quăn chặt cánh tay: “Dung Nhi, ngươi mau tỉnh lại, ngươi đừng dọa mẹ a!” Quay mặt lại, nàng lập tức dương đôi mắt đầm lệ lên nhìn Hân Liệt, “Đại sư huynh, làm thế nào?”

“Đi tìm nhị sư huynh.” Thương Kiệt thấy Dung Nhi tình trạng không ổn, vội nói, “Nhị sư huynh và hần thuộc tính tương thông, hơn nữa dùng tu vi của nhị sư huynh, cứu Dung Nhi cũng không thành vấn đề!”

Hân Liệt phẩy tay áo một cái: “Tuyệt đối không có khả năng!”

Bảo Thù trong lòng cũng là lộp bộp một, sau đó nhìn về phía Thương Kiệt: “Không có biện pháp khác sao?”

Đi cầu Dạ Vi, làm sao có thể?

Vốn là Thương Kiệt cho là, mình mang theo Bảo Dung đi trước U Minh Quỷ Vực là được, căn bản không cần ai đi cầu hắc, lấy tính tình của Dạ Vi, làm sao có thể đối với Bảo Dung thấy chết mà không cứu?

Nhưng hắc vừa nhìn thấy Hân Liệt liền khởi tức giận, không khởi cười nhạo nói: “Thiên Quân tấm lòng yêu con vô cùng này, xem ra cũng không hơn gì cái này, chắc chắn, ta bắt đầu hoài nghi, dụng ý lần này của Thiên Quân.”

Hân Liệt vào lúc này đã là không thể nhịn được nữa, sắc mặt lạnh lùng tới cực điểm.

Bảo Thù thấy thế, giành hắc mở miệng trước: “Được, ta sẽ mang theo Dung Nhi đi U Minh Quỷ Vực.”

“Không thể đi!” Hân Liệt lạnh lùng mở miệng, “Mình giới và Thiên giới nay thế như nước lửa, ngươi mang theo Dung Nhi đi, chẳng phải là đưa dê vào miệng cọp? Nếu là hắc đem ngươi và Dung Nhi đem ra uy hiếp ta thì phải làm sao?”

Thương Kiệt vừa nghe, lập tức tức giận: “Hân Liệt, ngươi cho rằng ai cũng như ngươi sao?”

Bảo Thù cau mày, nàng suy nghĩ nát óc cũng nghĩ không hiểu, bình thường ẩn nhẫn âm áp như Thương Kiệt, hôm nay tại sao nhìn thấy Hân Liệt lại lập tức giống hệt con nhím? Có lẽ là bởi vì là hắc và Dạ Vi quan hệ khá tốt, nhưng hắc và Dung Hoan giao tình chẳng phải sâu hơn sao?

Bây giờ không phải là lúc nghĩ những thứ này, Bảo Thù hồi hồn nhìn về Hân Liệt, chắc chắn nói: “Ta tin tưởng Dạ Vi còn không đến mức như thế, đại sư huynh, trước mắt cứu Dung Nhi mới là điều quan trọng nhất.”

Hân Liệt vốn định cự tuyệt, nhưng trông thấy Dung Nhi đang thoi thóp chỉ còn một hơi, cùng với vẻ mặt tiêu tụy của Bảo Thù, cuối cùng nhịn xuống.

Cuối cùng, hắc đành bất đắc dĩ gật đầu.

Chuẩn bị tốt thiên mã, phương loan, Hân Liệt phái mấy tên tâm phúc đi theo. Cúi người ở trên trán Dung Nhi ấn lên một nụ hôn, nói mấy câu với Bảo Thù, rồi tiễn bọn họ rời đi.

Nhìn lên trời một chút, bây giờ đã là tảng sáng, đến giờ trở về Thiên cung rồi.

Hôm nay có Vô Cửu, hắc ban ngày sẽ không cần phải làm nhiệm vụ, nhưng tất cả mọi chuyện lớn nhỏ ràng buộc, lại so với trước đây lại bận rộn hơn rất nhiều.

Thương Kiệt ở phía sau hừ lạnh một tiếng: “Ngươi thật đúng là yên tâm, không sợ Nhị sư huynh đem chuyện tốt ngươi làm nói ra?”

Hân Liệt nhẹ xoa mi tâm, cũng không thèm nhìn hắc một cái: “Ngươi cảm thấy, Thù Nhi sẽ tin hắc hay là tin ta?”

Thương Kiệt á khẩu không trả lời được.

Ánh mắt nhìn liễn xa càng lúc càng xa, hắc khó nén vẻ chán nản.

Bảo Thù bây giờ đối với Hân Liệt là vô cùng tin tưởng, nàng và Dung Nhi đều lệ thuộc vào Hân Liệt, Thương Kiệt chỉ là một đêm liền thấy rõ. Hắc nhìn thấy Bảo Thù và Dung Hoan một đường cùng nhau đi tới bây giờ, hôm nay lại rơi vào tình cảnh như thế này, một gặp nhau không biết, một biết mà không nhận, ngay cả hắc là người ngoài cũng cảm thấy không đành lòng.

Trên cành cây một con chim màu xanh vỗ cánh mấy cái, Thương Kiệt hơi nhìn một chút rồi lộ ra một chút ý cười.

Xem ra, thư đã tới nơi rồi.

Thiên mã chỉ đi một ngày liền đến U Minh Quỷ Vực.

Ở Yêu Giới là mặt trời nắng gắt, U Minh Quỷ Vực lúc này lại là tuyết rơi đầy trời, cả thành Phong Đô khoác trên mình một tấm áo khoác màu trắng của tuyết, vô cùng đẹp mắt.

Một đường mặc dù không tính là lắc lư, nhưng Bảo Thủ trong lòng phiền não, không lâu lắm lại cảm thấy khó chịu. Một tay ôm lấy Dung Nhi, một tay vén rèm gấm trên xe loan lên, xem xét khung cảnh tuyết rơi ngoài cửa sổ, vừa định lên tiếng thì một cỗ hàn khí liền đập vào mặt, không khỏi giơ tay áo lên ho nhẹ hai tiếng.

“Nương nương, nơi này hàn khí khắp nơi, ngài mau thả rèm xuống đi, cẩn thận bị lạnh.” Thiên tỳ hít một hơi thật sâu, cố gắng đưa dù nhỏ lên cao che khuất tầm mắt của nàng,

Bảo Thủ lắc đầu một cái, nàng cũng không có thân kiêu quý như vậy.

Vừa liếc mắt một cái, bốn chữ to “Vãng Sinh Khách Điểm” trên một chiếc cửa bằng ngọc của một tòa nhà lớn lập tức đập vào mi mắt.

Bảo Thủ trong lòng khẽ động, trong lúc nhất thời cảm khái mấy lần.

Nàng còn nhớ rõ lúc đó mình bị Lưu Dục mang đến khách sạn này, khi đó, còn có bà bà, Dung Hoan, Dạ Vi.

Ngắn ngủn mười năm, vật vẫn thế nhưng người đã thay đổi.

Đang thần thờ, xe loan đột nhiên, Bảo Thủ chúi người về phía trước một chút, vội cúi người bảo vệ Dung Nhi, trán của nàng chấn mạnh vào sườn xe đen như mực, đau không thở được.

“Nương nương, phía trước có người cản đường.” Một người hầu run sợ nói.

Bảo Thủ ngẩn ra một lát rồi giơ tay vén rèm gấm lên, dương mắt lên nhìn thấy có một nam tử có chút quen thuộc đứng ở một bên, chấp tay nói: “Mặt tướng bá khí kiến Thủ Thiên Phi, phụ chính vương hiện đագ ó chuyện quan trọng không thể phân thân ra được, đặc mệnh mặt tướng tới trước cung nghênh.”

“Người là Quỷ tướng?” Bảo Thủ chợtthốt lên, mười một năm không gặp, trí nhớ có chút mơ hồ.

“Không ngờ nương nương còn nhớ rõ.” Quỷ tướng hơi có chút thụ sủng nhược kinh, khẽ ngược mắt, đã kinh càng thêm kinh. Hắn còn nhớ rõ một con tiểu yêu tinh ngây thơ, hay dẫu môi ngày nào, hôm nay đã trở nên xinh đẹp lắm cho người ta khó có thể dời mắt như vậy.

Không khỏi thẳm ở trong lòng thán, khó trách sẽ làm chủ nhân của hắn nhớ mãi không quên.

Bảo Thủ hơi cười khổ: “Chúng ta đi thôi.”

Quỷ tướng vội thu hồi tinh thần run sợ nói: “Vâng”

Phượng loan chuyển động không tiếng động, Bảo Thủ buông rèm xuống, lúc này mới phát giác hôm nay âm ti bên trong thậm chí ngay cả bóng một con quỷ cũng không có, một phố hai bên cửa hàng cửa chính đều khép chặt, giống như một tòa Tử Thành.

Nghĩ đến khi Dạ Vi hạ lệnh, thật đúng là cái gì cũng không thể gạt được hắn.

Đầu phố khúc quanh, một cái bóng từ trong suốt dần dần biến thành thật thể.

Dung Hoan nhìn phương hướng phượng loan biến mất, trên mặt vẫn không lộ ra chút cảm xúc gì. Hồi lâu sau, hắn xoay người, lại bị một gương mặt đột nhiên nhô ra dọa cho sợ hết hồn.

“Làm sao ngươi lại ở chỗ này?”

“Đương nhiên là đi theo ngươi tới!” Nguyệt Quế xấu hổ, hung hăng nhìn hắn, “Người đã đáp ứng Mạc Tu, sẽ không rời khỏi TửSa Thành, ngươi cũng đã đáp ứng ta, chỉ cần ta chịu cứu Mạc Tu, ngươi sẽ làm người hầu của ta một trăm năm!”

“Ta hiện tại đang chuẩn bị đi về.” Dung Hoan cau mày, vòng qua nàng đi, lại bị nàng nắm ống tay áo.

“Người làm gì thế len lén đi theo người ta? Chẳng lẽ là nữ nhân kia bộ dạng xinh đẹp, người xem thượng nhân gia?” Nguyệt Quế lạnh lùng kể chế giễu, “Nàng nhưng là Thiên Phi, là nữ nhân của Thiên đế, người chết cái ý niệm này đi.”

Dung Hoan liếc mắt nhìn nàng một cái: “Nếu như đứa bé kia chết rồi, người định cùng với mẹ người từ đó vong mệnh thiên nhai(*)?”

(*) vong mệnh thiên nhai : chết, chết một cách thê thảm, chết không thấy xác J

Nguyệt Quế sợ run cả người, đột nhiên nở một nụ cười: “Thì ra là thế, người là đang bảo vệ đứa bé kia, vì ta sao?”

Dung Hoan đang muốn nói không dạ, Nguyệt Quế đột nhiên mở to hai mắt: “Wa! Ở nơi này mà là Địa phủ sao, rõ ràng là thiên đường!”

Dung Hoan quay đầu lại, ngơ ngẩn.

Tuyết rơi đầy trời, chỉ thấy người nọ một bộ áo lam đơn bạc, bên ngoài khoác một áo choàng bằng da cáo trắng, một tay chấp sau lưng, một tay kia cầm một chiếc ô bằng giấy dầu màu đen, mái tóc dài đen như mực thất nhẹ ở sau ót, cười cười nhìn hai người bọn họ.

Đúng là Dạ Vi.

Hắn thản nhiên tiến lên hai bước, cong môi nói: “Lão Tứ, đã lâu không gặp.”

Đã lâu không gặp? Dung Hoan hơi híp mắt, xem ra Thương Kiệt cái đầu và cái miệng kia vẫn giống hệt trước đây không thể trông cậy được, đã dần dần như thế rồi mà vẫn đi nói cho Dạ Vi.

“Phụ chính vương vẫn rảnh rỗi như trước.” Hắn nhếch môi cười mỉa mai.

“Minh giới phụ chính vương. Dạ Vi?” Nguyệt Quế càng thêm kinh ngạc.

“Đúng thế” Dạ Vi thản nhiên gật đầu, “Tại hạ Dạ Vi, dạ trong dạ lan nhân tinh(*), vi trong vi bất túc đạo(**).”

(*) dạ lan nhân tinh : đêm khuya thanh vắng

(*) vi bất túc đạo : nhỏ bé không đáng kể

Đêm khuya thanh vắng, không có ý nghĩa. Nguyệt Quế khóe miệng kéo ra.

Nghe nói Minh Quân sau khi chết, Dạ Mị thừa kế vị trí Minh Quân, cả ngày vui đùa ở hậu cung, cũng không quna tâm tới chuyện lớn chuyện nhỏ ở Minh giới. Dạ Vi đại diện hạ bởi vì bị trọng thương, bế quan điều khí một năm mới xuất quan, sau đó, hắn bị Dạ Mị phong làm Phụ Chính Vương, chân chính nắm giữ thực quyền ở Minh giới.

Nàng còn nghe người ta truyền tai nhau nói, Dạ Vi ở Minh giới là Phụ Chính Vương, đồng thời cũng là Ma giới Ma Tôn.

Nói tóm lại một câu nói, trừ Thiên đế, đôi mắt khắp lục giới thì hắn ngưu nhất.

Nàng vốn tưởng rằng trong truyền thuyết Dạ Vi nên là một vị đại hán vai gấu lưng hổ uy phong lẫm lẫm, không ngờ lại là một cái mã hoa thiếu niên lang.

Nhưng mà, hắn tại sao gọi Vân Thương là Lão Tứ?

Dung Hoan kéo ngắn người Nguyệt Quế: “Chúng ta đi.”

Dạ Vi phủi bột tuyết trên y phục, cười nói: “Thế nào, ta người mười năm không gặp, khó đến mức ngay cả uống một chén rượu lật cùng sư huynh cũng không chịu sao?”

Dung Hoan không xoay người nói: “Không cần, Hồng Môn Yến ta không có hứng thú.”

Nguyệt Quế không biết bọn họ đang đánh cái gì bí hiểm, đột nhiên lên tiếng: “Đúng rồi a, Thiên tộc cái vị kia Thù Thiên Phi tới tìm người, người nhanh đi chữa bệnh cho nhi tử nàng đi, chậm là tới không kịp.”

“A?” Dạ Vi giả bộ suy nghĩ sâu xa, buồn bã nói, “Nhưng là, ta Minh giới và Thiên tộc đã sớm không đội trời chung.” Hắn nhẹ nhàng nhìn Dung Hoan một cái, “Nếu là Dung Nhi phụ thân chịu cầu xin ta, ta lại là có thể suy nghĩ một chút.”

Dung Hoan sống lưng cứng đờ, lạnh lùng xoay người nhìn lại.

Nguyệt Quế nói: “Muốn Thiên đế tự mình đến. . . .” Này sợ rằng là rất khó.

Dạ Vi đưa tay ra làm tư thế mời, mỉm cười nói: “Trên Kiến Vi Điện đã chuẩn bị tốt rượu nhạt, lão tứ, mười năm không gặp, suhuyinh có nhiều chuyện muốn nói với người.”

Buông tay ra, Dung Hoan cắn răng nói: “Được, vậy ta liền cung kính không bằng tuân mệnh!”

49. Chương 49: Lựa Chọn

Trên đường đi vào U Minh Cung, Dung Hoan vẻ mặt vô cùng lạnh lùng. Nguyệt Quế không ngừng hướng về phía Dạ Vi nói bóng nói gió nói cạnh nói khoe nói xa nói gần, cuối cùng không thể không thừa nhận, vị nam tử này trước mắt nhìn thanh tú như vậy nhưng so với mình còn biết đánh thái cực (*).

(*) đánh thái cực: đánh trống lảng, nói nhảm bốn phía :)))

Đợi khi tiến vào Kiến Vi Điện, Nguyệt Quế đông sờ tây nhìn, không ngừng khen ngợi: “Không hổ là phụ chính vương gia, thưởng thức rất cao nha.”

“Nếu nói về thưởng thức, tại hạ tự biết không bằng người nào đó.” Dạ Vi khiêm tốn cười, chỉ ra ngoài cửa sổ, “Ta Kiến Vi Điện này, còn có mấy chỗ cảnh đẹp cũng có thể thưởng thức, nếu như Nguyệt Quế cô nương có hứng thú, ta lệnh cho người hầu chỉ đường cho người được không?”

Nguyệt Quế không phải kẻ ngốc, trong lòng hiểu rõ hắn là muốn mình rời đi.

Chưa kịp từ chối, Dung Hoan đã nói trước: “Không cần, mời Vương gia nói ngắn gọn, chúng ta còn có việc.”

Dạ Vi nâng vạt áo ngồi xuống, tự rót một chén rượu: “A, vậy chúng ta cùng nhau ngồi xuống nói, cứ để bọn họ ở Thiên Điện chờ cũng không sao.”

“Người!” Dung Hoan thở sâu, hạ mắt nhìn Nguyệt Quế nói, “Người đi ra ngoài.”

Nguyệt Quế giật giật môi, con ngươi xoay mấy vòng, sau đó nhìn về phía sau nheo mắt nói: “Vậy cũng được, đi ra ngoài đi dạo, xem Minh giới và Yêu giới có gì khác nhau, hai người cứ từ từ trò chuyện.”

Nói xong lập tức chạy ra ngoài cửa điện.

Dạ Vi đưa mắt ra hiệu, trong điện người hầu lập tức nối đuôi nhau đi ra, một lát sau, chỉ còn lại hai người bọn họ.

Dung Hoan ngồi xuống đối diện hắn, cũng tự rót một chén rượu: “Nói đi, người muốn ta làm cái gì?”

“Hôm nay, ta còn có thể mong đợi người làm cái gì?” Ý cười trên mặt Dạ Vi biến mất, buồn rầu nói, “Lão tứ, ta thật sự không ngờ việc sẽ biến thành thế này, lúc đầu ta cho Thù Nhi chỉ là một cây Linh Lung Thú, kết quả lại bị Hân Liệt từ trên người Thù Nhi đánh tráo đi.”

“Thì sao?” Dung Hoan chuyển mắt thản nhiên nhìn hắn, “Không có Trảm Yêu, Vân Hải có thể duy trì sao?”

Dạ Vi cúi đầu trầm ngâm, rất lâu sau mới nói: “Nhân gieo xuống, kết thành quả, cha người cũng biết rõ chuyện hôm nay cũng có trách nhiệm, nếu không phải hắn quá mức tự phụ, vọng tưởng lấy sức mạnh của mình đi thay đổi số phận lục giới, thì sẽ cũng không có ngày hôm nay. . .”

Dung Hoan nặng nề đặt chén rượu xuống, lạnh lùng nói: “Nói chính đề đi, người rốt cuộc muốn ta làm gì?”

Dạ Vi nhíu mày, Dung Hoan thấy hắn không nói gì, đứng dậy định đi: “Ta đột nhiên nhớ ra, nếu như tam sư huynh nói không sai thì Dung Nhi có chín cái mạng, như vậy ta không làm phiền vương gia nữa.”

“Lẽ nào cha ngươi chưa từng nói với ngươi, người trong gia tộc các ngươi muốn bỏ một mạng thì cần phải có nội lực rất mạnh. Lấy tình hình Dung Nhi bây giờ, người vẫn còn đang hôn mê bất tỉnh, làm sao có thể tự mình bỏ một mạng?” Dạ Vi nhìn hắn nói mấy câu, thấy hắn dừng chân lại mới chậm rãi nói: “Hơn nữa ngươi không muốn biết cách giải phong Vân Hải sao?”

Dung Hoan quay đầu lại nhìn hắn, không chút nào che giấu nét khinh thường: “Ngươi tốt bụng như vậy sao?”

“Có ích cho ta, tự nhiên là tốt bụng rồi.” Dạ Vi cười cười không để ý hắn, vốn định nâng chén uống rượu, tay đột nhiên run lên, nửa chén rượu lập tức hắt lên trên áo.

Dung Hoan nhướn mi, nhìn hắn từ từ lau rượu, trong lòng có chút nghi ngờ, nhin nửa ngày vẫn không nói.

Dạ Vi mệt mỏi xoay tay, cười khổ một tiếng: “Lão tứ, đúng là sư huynh có lỗi với ngươi, nếu có thể chọn, sư huynh cũng không muốn.”

Dung Hoan xoay mặt đi, không trả lời.

Dừng một chút, Dạ Vi lại lần nữa thấp giọng nói: “Cửu Mệnh gia tộc từ thời thượng cổ chân thân là tuyết miêu, mỗi một chiếc râu là một mạng, khi muốn độ mạng người thì chỉ cần nhổ xuống một chiếc râu, hòa với máu của mình rồi dùng chú ngữ là được. Điều này, hắn là người biết rõ.”

Dung Hoan gật đầu, nhưng không khỏi giật mình. Phụ thân đã từng dạy hắn Huyết Chú Thuật và đồng thời cũng nói hắn tuyệt đối không thể nói cho bất luận kẻ nào, hình như ngay cả mẫu thân cũng gạt.

Phụ thân từng nói, nếu như để mẫu thân biết, thì râu của hắn một cái cũng đừng hòng còn.

Vậy mẫu thân làm sao sẽ ở thời khắc nguy cấp có thể rút xuống một cái vĩ linh của Dung Nhi?

Chẳng lẽ nàng biết huyết chú thuật? Là ai dạy cho nàng?

Dạ Vi không biến sắc liếc nhìn hắn, lại nói: “Dung Nhi cửu hồn khóa ở vĩ linh, chỉ cần rút xuống một cây vĩ linh của hắn, lấy máu hắn nhập vào chú, liền có thể cứu Mạc Tu. Nhưng Dung Nhi bị phụ thân ngươi làm phép, bây giờ, người chỉ có thể nghĩ biện pháp bức hắn tự rút ra.”

“Ta hiểu, ta muốn biết làm sao giải phong Vân Hải.”

“Trước giải phong Thiên Ma thành.”

Dung Hoan lạnh lùng nói: “Đây mới là mục đích cuối cùng của ngươi?”

Dạ Vi cười cười: “Đúng là mục đích của ta, nhưng ngươi nhất định phải làm. Thiên Ma thành và Vân Hải Tuyết Vực không giống nhau, nó là bị sư phụ và Lưu Dục Thiên quân dùng thần khí đóng băng, người phải đột phá Ma Thần, dùng Diệt Nhật cung thần bắn vào Phong Ma Địch, sau đó bắn vỡ Băng Tinh Tuyết Phách.”

“Thiên phương dạ đàm, Băng Tinh Tuyết Phách là Thượng Cổ thần tộc di vật, làm sao có thể làm vỡ nó được?”

“Tự nhiên là có thể, chỉ cần tìm được Sí Diễm Châu.”

Dung Hoan nhíu mày: “Sí Diễm Châu là cái gì?”

Dạ Vi yên lặng nói: “Ngươi cũng biết, chúng ta Lang Hoa Sơn tổ sư khai phái một nữ nhân, tên là Yên Hoa. Trên sách cổ ghi lại, Băng Tinh Tuyết Phách là do một giọt nước mắt tuyệt tình của nàng ngưng kết theo nghìn năm mà thành, mà Sí Diễm Châu, cũng cùng thời điểm đó xuất hiện. Một đoạn chuyện xưa này, bởi vì cách đây đã rất lâu cho nên trên sổ cổ tịch ta đọc được cũng rất ít, ta cũng không biết được.”

Dung Hoan càng nghe càng không hiểu, đôi mày cau lại càng chặt: “Vì sao ta chưa bao giờ nghe phụ thân ta nhắc tới?”

Dạ Vi buồn cười: “Lưu Dục Thiên quân thông hiểu cổ kim không sai, nhưng Sí Diễm Châu đã biến mất từ bảy nghìn năm trước, nếu như đoán không sai, có thể là nó đã lưu lạc tới tay phụ thân ngươi, bị hắc giảo đi cũng nói không chừng, làm sao lại nói cho ngươi?”

Dung Hoan cúi đầu không nói, nếu như Sí Diễm Châu thật có thể làm vỡ Băng Tinh Tuyết Phách, phụ thân muốn phá hủy nó cũng là chuyện bình thường.

Suy nghĩ một chút, hắc hởi: “Nếu như ta giải phong Thiên Ma thành rồi thì Vân Hải làm sao bây giờ?”

Dạ Vi nhẹ nhàng vuốt chén rượu, hồi lâu sau mới nói: “Chỉ có giải phong Thiên Ma thành, chân chính chỉ huy Ma giới, hơn nữa ta cùng với Thương Kiệt tương trợ, ngươi mới có thể đủ sức cùng Hân Liệt chống đỡ, mới có thể đủ sức mạnh cướp lấy tam muội sí của hắc, tiếp theo . . . Dùng máu hỏa hoàng chữa thương cho Tuyết Vực.”

“Dùng máu hỏa hoàng chữa thương cho Tuyết Vực . . .” Dung Hoan lẩm bẩm, tay chân càng thêm lạnh buốt, không khỏi hít sâu một hơi, “Chẳng lẽ không có biện pháp khác?”

“Đương nhiên là có.” Dạ Vi cong môi nhấp rượu, cười như hoa rực rỡ: “Mà biện pháp này lại rất đơn giản, cần đi tìm Sí Diễm Châu, không cần ngươi và Thiên giới đối nghịch. Nhưng, ta đoán ngươi nhất định xá cận cầu viễn, sẽ không tiếp nhận.”

“Ngươi nói.”

“Trước đó, ta kể một câu chuyện xưa cho ngươi nghe . . .”

Nói xong, Dạ Vi nhấp rượu, nhìn Dung Hoan ngây người.

Thật lâu sau, Dung Hoan vẽ mặt ngưng trọng đi đến chỗ Dạ Vi ngồi xuống, cầm chén rượu lên uống một hơi, tiện tay ném chén rượu xuống đất, sau đó cầm bình rượu lên, buồn bực uống.

Dạ Vi cũng yên lặng uống rượu.

Gân xanh trên tay nổi lên, đốt ngón tay rung động, Dung Hoan đem bình rượu đặt mạnh lên bàn gần như cắn răng hỏi: “Diệt Nhật ở đâu?”

Lần trước ở trên Phi Tiên Điện chịu hình, hắc không chịu nổi hôn mê bất tỉnh, tỉnh lại thì đã ở Vân Hải, Diệt Nhật đã không thấy.

Dạ Vi vươn tay phải lên miệng, chỉ chỉ lên trời: “Bích Tiêu Thần Điện, nhưng đây cung cha ngươi đã trả lại cho Đông Hải Long Vương, nếu muốn dùng, chỉ có thể lấy ra gân rồng. Bây giờ gân rồng có thể có tác dụng, chỉ có thái hậu Dao Hàn và Bích Ngưng hai người.”

Dung Hoan lông mi đột nhiên run lên, tiếp tục buồn bực ngửa đầu uống rượu, không hề nói gì nữa.

* * * * *

Cùng lúc đó, ở Thiên Điện cạnh Kiến Vi Điện.

Bảo Thủ lòng như lửa đốt đợi thật lâu, liên tục hỏi Quỷ tướng mấy lần, Quỷ tướng chỉ nói Dạ Vi đang tiếp đãi khách quý. Nàng có thể chờ nhưng Dung Nhi chờ không được, Bảo Thủ càng ngồi càng khó chịu, đứng dậy muốn đi ra ngoài cửa.

“Thù Thiên phi xin dừng bước!” Quỷ tướng vươn cánh tay phải ra, che ở trước mặt nàng.

“Tránh ra!” Bảo Thủ tuy là có việc cầu người, nhưng nhớ tới người này là Dạ Vi, lập tức như hỏa thêm củi. Người bên cạnh nhìn thấy, nàng bộ dạng bây giờ ở đâu là tới xin người khác giúp đỡ, rõ ràng là tới tính sổ.

“Thiên phi . . .”

“Ngươi tránh ra cho ta!” Quỷ tướng nhìn khí thế nàng mạnh mẽ mà cả kinh. Mười năm này, thứ tiểu yêu tinh này thay đổi không chỉ là dung mạo, mà ngay cả tính tình cũng biến hóa long trời lở đất, cũng không biết là ai khiến nàng thay đổi như vậy. Kỳ thật, bây giờ Thiên giới và Minh giới trở mặt, theo đạo lý mà nói hắc thân là Minh giới đại tướng, không nên e ngại người trong Thiên giới mới đúng, nhưng nữ nhân này hết lần này tới lần khác là đại diện hạ . . .

Đang bối rối, bất ngờ nghe thấy có người nói: “Bảo Thù, đã lâu không gặp.”

Quý tướng lấy được đại xá, vội vàng khom người chấp tay: “Mặt tướng tham kiến Vương phi.”

Bảo Thù nghe vậy giật mình, hồi lâu mới cong môi lên, chuyển mắt nói: ” Yêu Nhiêu, đã lâu không gặp.”

Yêu Nhiêu từ từ đi tới, la y dài kéo đất, hai gò má hồng hào, so với năm đó thêm mấy phần quyến rũ , có lẽ mấy năm nay, cuộc sống trôi qua cũng không tệ. Bảo Thù trong lòng cũng không biết là vì sao nhưng dù thế nào đi nữa, nàng vẫn là một trong số những tỷ muội tốt của mình.

Yêu Nhiêu đi tới trước mặt Bảo Thù, kéo tay nàng: “Mới vừa nghe phu quân nói người muốn tới , ta vẫn không tin, không ngờ người ta mười một năm không thấy, người lại xinh đẹp động lòng người đến như vậy, cuối cùng cũng trở thành mẫu thân rồi.”

Bảo Thù mở miệng, đột nhiên một chuyện, không muốn làm nàng nhớ tới chuyện đau lòng nên đành lảng sang chuyện khác, suy nghĩ một hồi, nhưng phát hiện mình và nàng căn bản không lời nào để nói.

Yêu Nhiêu cũng không để ý , buông nàng ra, đi tới bên giường, cúi người vươn tay về phía Dung Nhi. Người hầu bên cạnh vốn định ngăn lại nhưng dưới ánh mắt của Bảo Thù mà lùi lại, để mặc nàng tùy ý sờ khuôn mặt Dung Nhi.

Móng tay đỏ thắm từ từ miêu tả dung mạo của hần, Yêu Nhiêu tấm tắc khen ngợi: “Xem đứa nhỏ này xem, lớn lên chắc chắn sẽ rất giống phụ thân hần, cũng không biết người ngày ngày nhìn hần liệu có nhìn người nhớ người không đây?”

Bảo Thù trong bụng run lên , vẻ mặt có chút mất tự nhiên: “Yêu Nhiêu, Dạ Vi đâu ? Ta muốn gặp hần.”

Yêu Nhiêu nhìn chăm chú Dung Nhi , một lúc lâu mới “A” Một tiếng, đứng dậy cười xin lỗi: “Nhìn xem, ta vừa nhìn thấy trẻ con liền mất hồn, đi thôi , ta dẫn người đi vào tìm hần.”

Quý tướng ở một bên vội la lên: “Vương phi , chính vương có lệnh . . .”

Yêu Nhiêu lạnh lùng liếc nhìn hần một cái, Quý tướng lập tức lui ra, không dám nói gì.

Bảo Thù phân phó tiểu tỷ chăm sóc tốt Dung Nhi, theo Yêu Nhiêu đi ra Thiên Điện. Đường mòn sâu thẳm, phong cảnh Kiến Vi Điện vẫn như cũ, hai người đạp tuyết mà đi, ngoại trừ tiếng chân ta thì không còn âm thanh khác.

Tầm Huyền nói mình thay đổi, nhưng Bảo Thù lại cho rằng Yêu Nhiêu thay đổi nhiều hơn.

Mấy năm nay, Bảo Thù thường xuyên đi vào Lang Hoa vấn an Vô Cửu, Lang Hoa Sơn bí mật khó giữ nếu nhiều người biết, không giống như quy củ nghiêm ngặt ở Thiên Cung, tùy tiện đi lên là có thê nghe được các loại bát quái ở lục giới.

Chuyện về Yêu Nhiêu, cũng không ít.

Nghe đồn nàng trước khi Dạ Vi xuất quan sinh hạ một đứa con nhưng không quá nửa ngày đã chết non rồi. Theo thông tin do các tiểu tỷ nữ ở U Minh Cung nói, Yêu Nhiêu vào ngày đứa trẻ chết non đã tát Dạ một cái, sau đó nửa năm chưa từng mở miệng nói một câu.

Mọi người không biết nội tình, tự mình đoán bừa.

Có người nói đứa trẻ này cũng không phải là cốt nhục của Dạ Vi. Vì vậy Dạ Vi tức giận, hạ lệnh âm thầm đưa hần xử tử.

Cũng có người nói Dạ Vi căn bản không phải bệ quan dưỡng thương, mà là lạnh lẽ ly khai U Minh Cung, đi nơi nào ai cũng không biết, có lẽ là luyện cái gì tà môn công phu, đem con của mình ăn tươi rồi.

Tóm lại, nguyên nhân chết của đứa trẻ này, đa số mọi người đều cho rằng là Dạ Vi hạ độc thủ.

Đối với điều này, Bảo Thù trước sau nửa ngờ nửa tin.

Tin là, mặc dù hổ dữ không ăn thịt con, nhưng với lòng dạ ác độc của Dạ Vi, có cái gì hạ độc thủ không được?

Ngờ là, bản thân đã từng tự mình trải qua, hiểu rõ sức mạnh của bát quái là vô cùng dũng mãnh, là giết người không thấy dao.

Nàng sau khi nghe xong cũng không truy đến cùng, bởi rằng tất cả mọi chuyện về hắc, đã cùng nàng không còn có chút quan hệ gì.

Khi hai người im lặng đi tới cửa bên chính điện, trong bụi cỏ góc tường bất ngờ chui ra một người.

Yêu Nhiêu sắc mặt ngưng lại, tỳ nữ sau lưng hét lớn : “Người là người phương nào, dám trước điện lén lút!”

Nói xong, tỳ nữ một tay nắm lấy xương bả vai của nàng, nghe thấy nàng đau đớn hét lên một tiếng.

Bảo Thù vốn bị nàng đột nhiên xông ra làm cho kinh hãi thì bây giờ nhìn lại thì thấy người này càng nhìn càng quen mắt. Cuối cùng cũng nhớ ra, đúng là cô nương nhìn thấy trên đường ngày hôm qua.

Nguyệt Quế làm như thấy được cứu tinh, lao tới nắm tay áo Bảo Thù: “Thiên phi, ân nhân cứu mạng a!”

Bảo Thù suy nghĩ một lát, chuyển mắt nhìn Yêu Nhiêu: “Ta biết nàng.”

Yêu Nhiêu nheo mắt lại liếc mắt nhìn Nguyệt Quế một cái: “Người làm sao lại ở chỗ này?”

“Là bản vương bảo bọn hắc tới.” Ngọc môn Đại điện từ từ bị đẩy ra.

“Nô tỳ tham kiến Vương gia.” Mấy tên tỳ nữ sau lưng Yêu Nhiêu cúi người làm lễ.

Bảo Thù liếc mắt nhìn lại, chỉ thấy Dạ Vi đang cất bước hướng về phía mình đi tới, khuôn mặt cứng lại.

Nhưng đợi khi nhìn thấy người phía sau người nọ, nàng vẻ mặt lại lộ vẻ kinh ngạc.

Làm sao lại là người này?

50. Chương 50: Bồng Nhiêu Quay Đầu

Khi Dạ Vi thấy Bảo Thù, vẻ mặt cũng có chút kinh ngạc, nhưng rất nhanh lại khôi phục thái độ bình thường. Dung Hoan phát hiện tầm mắt của nàng rơi vào trên người mình, mắt tự nhiên cúi đầu xuống.

Hắc sợ cái gì? Bây giờ bộ dạng hắc ma không ra quỷ không nên là do ai tạo thành? Hắc thế nhưng lại sợ?

Khóe môi khẽ kéo lên, Dung Hoan rất muốn nâng cằm lên, lạnh lùng nhìn lại. Nhưng hắc cố gắng thật lâu nhưng vẫn làm không được.

Thậm chí, giả vờ bình tĩnh trước mặt nàng, hắc cảm thấy rất khó, thậm chí có thể nói là làm không được.

Trong sân tuyết rơi trắng sân, mấy người bọn họ trong chốc lát không ai mở miệng nói.

Trong yên lặng chỉ có Nguyệt Quế oa oa kêu to: “Nhanh buông ta ra, đau quá a!”

Vừa dứt lời, không ai thấy rõ hắc xuất thủ như thế nào, tỳ nữ chỉ cảm thấy cánh tay tê rần, Nguyệt Quế rồi bị Dung Hoan hộ ở sau người.

Dạ Vi tán dương gật đầu, bây giờ, Dung Hoan tu vi quả thực siêu phàm. Chỉ là, muốn đột phá trở thành Ma Thần, nội tâm hắc, vẫn còn kém một chút . . .

Nguyệt Quế thở phào một cái, xoa xoa bả vai rồi lập tức ôm lấy cánh tay Dung Hoan, bủ môi nói: “Người làm sao bây giờ mới đến a, nếu như chậm chút nữa thì cánh tay này của chắc chắn gãy rồi!”

Nếu như là bình thường, Dung Hoan đã sớm tập mãi thành thói quen không nhúc nhích tí nào, nhưng lần này, lại theo bản năng tránh đi.

Nguyệt Quế con người tối sầm lại, lại lần nữa quán chặt không chịu thả, mắt cố tình nhìn về phía Bảo Thù. Ánh mắt hơi hơi có ý khiêu khích, còn có chút cảnh cáo, trên mặt viết rõ mười chữ lớn:

Cổ này đã có chủ, người lạ cấm lại gần!

Bảo Thù và nàng ánh mắt vừa tiếp xúc, khuôn mặt lập tức nhìn về phía Dạ Vi. Trái tim trong lồng ngực nhảy bang bang, giống như là bị người bắt được nhược điểm, ngay cả chính nàng cũng không tài nào hiểu được.

Dạ Vi nhướn mày cong môi cười: “Thù Nhi, vừa rồi có chuyện không thể đi ra, bây giờ ta lập tức đi chữa thương cho Bảo Dung.”

Bảo Thù lúc này mới hồi hồn, mặt không chút thay đổi nói: “Như vậy làm phiền phụ chính vương rồi.”

Dạ Vi đi về phía trước, nhướn mày nhìn về phía Yêu Nhiêu: “Bên ngoài gió tuyết lớn, người làm sao lại đi ra rồi?”

Yêu Nhiêu thấp mi thuận mắt: “Ta cùng với Bảo Thù mười năm không thấy, trong lòng nhớ nhung, bây giờ ta đi về.” Thấy Dạ Vi gật đầu, nàng nghiêng người kéo tay Bảo Thù, “Mấy ngày này ta thân thể không tốt, không thể đưa người về được, có phu quân, Dung Nhi sẽ không có việc gì. Người nếu có gì cần thì cứ tới tìm ta.”

Bảo Thù nói cảm ơn rồi cùng nàng hỏi han vài câu, nhìn nàng rời đi.

Tảng đá vẫn đè trên tim như thoáng rơi xuống đất, nhìn qua, quan hệ của nàng và Dạ Vi không hề giống như tin đồn ở bên ngoài, mặc dù không nói là tương thân tương ái nhưng chí ít cũng là tương kính như tân.

Nàng và Hân Liệt, chẳng phải cũng là tương kính như tân sao?

Đang suy nghĩ, Nguyệt Quế đột nhiên nói: “Thiên phi nương nương, ta có thể theo người đi vào nhìn Bảo Dung điện hạ không?”

Bảo Thù ngẩn ra, Dung Hoan cũng ngây cả người, u ám nói: “Người đi làm cái gì? Chúng ta cần phải đi.”

Nguyệt Quế thở dài, chỉ vào Dung Hoan nói: “Tuy nói là Bảo Dung điện hạ khiêu khích trước, nhưng cuối cùng là người đã thương hấn, bây giờ mệnh hấn đang gnuỵ ngấp, người nếu không muốn đi thế thì ta thay người tổ chút tâm ý chứ sao!”

Bảo Thù nghe vậy lập tức biến sắc, mặc dù nàng cũng biết là do Dung Nhi sai, nhưng đối mặt với người đã thương con trai mình, lòng mẫu tử quấy phá cũng không nhịn được mà tức giận.

Liếc nhìn hấn một cái, nàng nói: “Không ngờ thì ra người đã thương Dung Nhi, lại là người!”

Dung Hoan lúng túng không nói gì, khi hấn biết rõ Dung Nhi thân phận, hấn làm sao lại không đau lòng? Nhưng lại nghĩ, thân là mẫu thân của Dung Nhi, nàng lại dạy cho nó trở nên ương ngạnh như thế, thật là, . . . Nhưng thật ra thì hấn tức giận cái gì a? Giận nàng không biết dạy con sao?

Hay là giận nàng mang Dung Nhi đi tái giá người khác?

Không nghĩ không muốn nghĩ mà hấn rốt cuộc vẫn là không có dũng khí để nghĩ, sự đau đớn quen thuộc trong tim lại bắt đầu lan ra, Dung Hoan nhắm mắt, cố gắng bình tĩnh lại. Rất lâu sau mới lạnh lùng nói: “Thù Thiên phi nói quá lời, đã thương không dám nói, chỉ là thay mặt phụ thân hấn dạy bảo đứa con trai không nên thân mà thôi!”

Hấn, hấn lời này có ý gì? Là đang nói Dung Nhi có mẹ mà không có cha nuôi sao?

Bảo Thù tức giận như bị người ta đánh vào xương sống!

Nhớ tới lời nói bá đạo của Hân Liệt lúc sáng, bây giờ nghĩ lại không phải không có lý, không khỏi lạnh lùng nói: “Cho dù Dung Nhi kiêu ngạo ương ngạnh thì thế nào? Phụ thân hấn là Thiên đế! Bá phụ hấn là Lang Hoa chương môn! Dung Nhi thân phận cao quý mấy người có thể so sánh? Khi nào đến phiên người một con yêu quái thấp hèn thay ta dạy bảo nó!”

Lời vừa ra khỏi miệng, Bảo Thù lập tức ngẩn ra.

Dạ Vi ở một bên yên lặng nhìn, hai tay đặt trong tay áo, đưa mắt nhìn một cảnh hồng mai ở góc tường.

Nguyệt Quế nhìn Bảo Thù, lại nhìn Dung Hoan, trên mặt không chút biểu tình.

Mà Dung Hoan không dám tin giờ ngón tay chỉ về phía Bảo Thù, tìm từ hồi lâu, hầu kết rung rung, đúng là một chữ cũng nói không nên lời.

Ánh mắt vững vàng nằm trên người nàng, như là muốn từ trên mặt nàng tìm ra thứ gì. Cuối cùng, tay run rẩy chỉ vào nàng, ngửa mặt lên trời cười ha ha. Bởi vì từng chịu Trảm Yêu ăn mòn, thanh tuyền của hắn từ lâu đã khàn khàn, lúc này cười phóng túng không kềm chế, nhưng lại làm cho người ta cảm thấy vô cùng bi thương.

Tuyết đọng trên hồng mai rơi xuống, từng hạt tuyết nhỏ bay lên. Dung Hoan mũi chân nhún một chút, đập tuyết vô ngân, trong chốc lát đã biến mất vô tung vô ảnh.

Bảo Thù ngơ ngẩn nhìn nơi hắn biến mất, hồi lâu vẫn chưa hồi thần. Nàng thừa nhận nàng nói quá nặng rồi, vốn nên suy nghĩ cẩn thận rồi xin lỗi hắn, nhưng tại sao hắn lại phản ứng lớn như vậy sao? Giống như mình thiếu hắn cái gì vậy?

Hơn nữa Dung Nhi có sai thì hắn cũng chỉ mới là một đứa trẻ, hắn lại xuất thủ độc ác như vậy . . .

Bảo Thù liếc mắt nhìn Dạ Vi một cái, nhớ tới lúc này hai người ở một chỗ, không khỏi rùng mình một cái.

Đúng lúc này, Nguyệt Quế đột nhiên “Phù phù” Một tiếng quỳ xuống, thấp giọng nói: “Thiên phi nương nương, hắn tính tình cổ quái, ngài đại nhân đại lượng, đừng chấp nhặt với hắn, chuyện Bảo Dung điện hạ, ta thay hắn trả lại, chăm sóc tốt Bảo Dung điện hạ.”

Bảo Thù bất ngờ hoàn hồn, hiển nhiên tâm tư vẫn còn đang tán loạn, mê man “Ừ?” một tiếng.

Một đường chạy không biết bao lâu, rất xa, khi Dung Hoan dừng lại, mồ hôi trên trán theo hai má rơi xuống. Mồ hôi thấm lên vết thương nóng lên như là thịt bị luộc, xương cốt rung lên.

Hắn đứng ở trước một con sông, cúi đầu nhìn bóng mình giữa sông, nhưng tâm tư lại bay đi rất xa.

“Vậy nếu như một ngày mặt ta bị phá hủy thì muối có nhận ra ta không?”

“Phi phi phi, nói lung tung cái gì.”

“Nói mau!”

“Đương nhiên rồi.”

“Vậy nếu mắt ta cũng bị mù thì sao?”

“Muội nói, huynh có thể nói dễ nghe chút không?”

“Muội nói mau!”

“Được được được, cho dù huynh hóa thành tro muối cũng có thể nhận ra, được chưa, đại thiếu gia?”

Khóe môi cong lên, Dung Hoan ngẩng đầu lên hơi hơi cười, cười cười, nước mắt hòa với mồ hôi chảy qua bên tai. Hắn che tai lại, hắn cái gì cũng không muốn nghe, nhưng những lời này không phải là nghe thấy mà chúng như là sinh trưởng ở trong đầu, không, là bị người dao nhỏ khắc một đao một đao vào trong lòng!

Buồn cười sao? Dung Hoan, người cảm thấy trong thiên hạ, còn có kẻ nào buồn cười hơn người không?

Có lẽ nên nói là, người có thể buồn cười thêm một chút nữa không?

Hắn ngồi chồm hổm trên mặt đất, gắt gao ôm lấy ngực, ánh mắt đại ra nhìn khuôn mặt đáng sợ trong mặt sông.

Đã từng, hắn là thiên chi kiêu tử trong lục giới, hắn là tiểu thiên quân được người người tranh nhau ca tụng. Hôm nay, hắn là cái gì? Trong mắt nàng, hắn chỉ là một con yêu quái thấp hèn, không có nhà để về, có con lại nhận không được, có cừu oán báo không được, hắn sống ở trong thiên địa, chỉ là một phế nhân . . .

Toàn bộ mọi chuyện, chẳng lẽ chính là hắn gieo gió gặt bão sao?

Nhưng hắn có thể lựa chọn thương tổn nàng sao?

Không cần phải nghĩ.

Hắn đã từng thiếu nợ nàng, yêu nàng, hận qua nàng . . . Nàng là người hắn yêu, nàng là thê tử của hắn, cho nên, hắn không thể làm gì nàng, quả thật là không thể làm gì nàng.

Ngửa đầu nhìn về phía trời xanh, trong mắt hắn một mảnh đỏ tươi, máu như sôi sùng sục, tuyết vẫn rơi xuống, nhưng lại không thể làm sạch trái tim hắn.

Khi bay lên Thiên Cung thì đã là ban đêm.

Lấy tu vi hắn bây giờ, tránh thoát những Thiên vệ kia dễ như trở bàn tay, nhưng hắn chưa bao giờ tới Thiên Cung, đi nửa ngày cũng tìm không ra Bích Tiêu Thần Điện. Chỉ có đoạt Diệt Nhật cung, hắn mới có thể đi giết thiên tộc thái hậu, lấy ra gân rồng của nàng.

Suy nghĩ một chút, hắn bắt lấy một gã Thiên nô: “Bích Tiêu Thần Điện ở nơi nào?”

Thiên nô kia khẽ lắc đầu: “Ta không biết.”

Dung Hoan giật mình, thanh âm này nghe có chút quen thuộc, chỉ là chỉ chốc lát, Thiên nô bị hắn giữ chặt xương quai xanh chỉ khẽ xoay người một cái, đã thoát khỏi kiềm chế của hắn, trở tay đánh về phía hắn.

Dung Hoan kinh ngạc, không ngờ một gã thiên nô nho nhỏ lại có thân thủ tốt như vậy, chỉ có điều, vẫn là lấy trứng ném đá.

Không muốn gây thêm rắc rối, hắn định ra tay giết chết hắn ngay lập tức, nhưng khi hai mắt nhìn rõ dung mạo của nàng, Dung Hoan lập tức thu tay lại, buột miệng nói: “Bích Ngưng, làm sao lại là ngươi?”

Bích Ngưng cũng lập tức thu tay lại, lúng túng nhìn hắn: “Ngươi là người phương nào, biết ta?”

Dung Hoan há miệng lại không biết nên nói gì. Mặt ngoài bình tĩnh nhưng trong lòng khó tránh khỏi có chút xúc động, hôm nay, nàng đã không còn là tiểu công chúa điệu ngoa năm đó nữa rồi, mà là Thiên tộc vương hậu.

Xem ra, hôm nay nhất định phải lấy Diệt Nhật vào tay, bằng không nếu như Bích Ngưng nói cho Hân Liệt, muốn trộm sẽ không dễ nữa rồi.

Bấm tay đang muốn bắt lấy nàng, nàng bất ngờ lại vươn hai tay, chặt chẽ nắm lấy tay hắn: “Dung . . . Dung Hoan sư huynh? Là ngươi sao, thật là ngươi sao, Dung Hoan sư huynh!”

Dung Hoan đột nhiên run lên, đang muốn giải thích, nàng đột nhiên vui quá mà khóc: “Ta vẫn biết mà, huynh không chết! Có thể cảm thấy được, huynh không có chết, bởi vì ta chỉ khổ sở, không có đau lòng . . .”

Dung Hoan lại lần nữa hé môi, muốn nói mình không phải, nhưng hắn lại nói không nên lời.

Bích Ngưng vươn một bàn tay lên, vốn định sờ khuôn mặt hắn nhưng lại không biết vì sao lại chỉ dám nắm lấy tay hắn, trong mắt tràn đầy thương yêu: “Mười năm, huynh rốt cuộc làm sao qua được? Rốt cuộc ăn bao nhiêu khổ?”

“Ngươi làm sao nhận ra ta?” Dung Hoan không muốn giấu diếm nữa, quay đầu đi, thoáng mở tay nàng ra.

“Đó là một bí mật . . .” Bích Ngưng nín khóc mỉm cười, lau khô nước mắt, nhìn bốn phía, thấp giọng nói, “Ở đây nguy hiểm, Dung Hoan sư huynh, ngươi muốn tìm Bích Tiêu Thần Điện, có phải là muốn lấy Diệt Nhật cung thần không?”

“Ừ, ta cần nó.”

“Bây giờ Diệt Nhật cung thần trong Bích Tiêu Thần Điện là giả, là bẫy do Hân Liệt dùng để dụ mắt gián điệp.”

“Vậy . . .”

“Nếu huynh tin ta thì cứ để việc này cho ta, chờ ta lấy được, lập tức sai người đưa đi cho huynh.”

” . . .”

“Huynh làm sao sẽ tin ta . . .” Bích Ngưng khẽ run lên, cúi đầu, nghe thấy Dung Hoan nói: “Ta Yêu giới Tử Sa Thành, Minh Ngọc đồ phượng.”

“Ừm.” Bích Ngưng ngẩng đầu lên hiện ra một đôi mắt sáng rực như sao, lại lần nữa giơ tay áo lên lau nước mắt, hé ra nụ cười, “Dung Hoan sư huynh, huynh chờ tin tốt của ta, ở đây không nên ở lâu, huynh mau đi đi . . .”

Dung Hoan gật đầu, vừa mới xoay người, nhin không được liếc mắt dận dò: “Ta chỉ là không muốn vọng động sát nghiệp, bằng không mười cái Thiên giới cũng ngăn không được ta. Cho nên ngươi đừng có cậy mạnh, biết chưa?”

Nói xong, hắc thân hình lóe lên, biến mất vô hình vô tung. Bích Ngưng ngăn người đứng yên, chờ hắc đi sau một hồi lâu, mới lúng túng gật đầu.

Hắc thực sự Không có chết, hơn nữa hắc là . . . Quan tâm nàng sao?

Bích Ngưng cả người run rẩy, nước mắt tràn mi, rất muốn gào khóc, rồi lại sợ kinh động bốn phía, chỉ có thể cắn tay mình, ngồi dưới đất run rẩy không ngừng .

Gật đầu, gật đầu, rồi lại gật đầu.

51. Chương 51: Lữ Trình

Đi Thiên Cung, rồi lại đi Vân Hải một chuyến, chờ khi nhớ ra Nguyệt Quế vẫn còn đang ở trong U Minh Cung thì đã là chuyện bảy ngày sau.

Hắc quả thật không muốn đi vào trong đó lại một lần nữa, lại nhìn tới bất cứ người nào ở đó, nhưng mà Nguyệt Quế từ đầu tới đuôi vẫn không có dấu hiệu rời đi, hắc chỉ có thể xông vào mang nàng đi.

Vậy mà còn chưa kịp đi vào cửa chính Kiến Vi Điện, thì đã thấy Nguyệt Quế lén lút theo mép tường nhảy ra.

Dung Hoan cau mày lại, ngầm suy đoán nàng lại vừa gây ra tai họa gì, không khỏi nhớ tới lời dận dò của Mạc Tu với mình, càng không hiểu nổi, vì sao năm đó Mạc Tu lại trong cơn hấp hối mang theo mình đến Tử Sa Thành.

Mạc Tu chỉ nói, tất cả là do phụ thân hắc giao phó.

Phụ thân còn nói, Băng Tinh Tuyết Phách, lại nói cho hắc mọi thứ mà hắc muốn biết.

Dung Hoan những lúc rảnh rỗi thường lấy hạt châu kia ra vuốt ve, từ khi phụ thân rời thế, hạt châu ánh sáng càng ngày càng mờ nhạt, nhưng lại tỏa ra những luồng sáng màu xanh nhàn nhạt. Cho tới bây giờ, hắc vẫn chưa có đủ năng lực điều khiển Băng Tinh Tuyết Phách, chẳng nhẽ phụ thân đem nó giao ình, muốn mình dùng nó giải phong Thiên Ma thành sao?

Mâu thuẫn, rối rắm, suy nghĩ của phụ thân, hắc vĩnh viễn đoán không ra.

Nguyệt Quế cảm giác được hơi thở của hắc, lập tức chạy đến, thở hồng hộc nói: “Ngươi tới đúng lúc lắm, chúng ta đi mau thôi!”

Dung Hoan mặt không chút thay đổi: “Lại gây họa?”

“Cái gì a!” Nguyệt Quế bị đả kích bĩu môi, thấy bốn bề vắng lặng, giống như dâng vật quý mở hai bàn tay ra, một cây vĩ linh màu bạc lập tức di động trên tay, “Ngươi mau nhìn xem, đây là cái gì!”

Dung Hoan ngạc nhiên nhìn về phía nàng: “Người làm sao lấy được nó?” Lời còn chưa dứt, trong đầu “Ông” một tiếng, bất ngờ nắm cổ tay nàng, “Người làm sao biết việc này? Người nghe trộm ta cùng với Dạ Vi nói chuyện?”

Tất nhiên là như thế, Nguyệt Quế tuy rằng đúng là yêu, nhưng lại chưa từng lộ ra yêu khí mà trái lại mơ hồ lộ ra tiên khí.

Mà luồng tiên khí này rất đặc biệt bởi vậy trong nhà Nguyệt Quế thường xuyên dẫn đến những hoa cỏ tinh linh. Từ Sa Sơn lấy Tử Tham làm nổi tiếng, trên núi hoa cỏ quý hiếm rất nhiều, Dung Hoan cho rằng, chuyện này và Nguyệt Quế có mối liên hệ rất lớn.

Nguyệt Quế rất ít khi khóc, nhưng có một lần, Dung Hoan nhìn thấy rõ mấy giọt nước mắt của nàng sau khi rơi xuống đất đã mọc lên một bụi cây. Có lẽ vì điều này nên nàng mới hấp dẫn được Mạc Tu – chân thân là một cây nhân sâm nghìn năm.

Mười năm trước, hắn bị Trảm Yêu ăn mòn vào tim, Mạc Tu dùng tròn một năm, dùng hết toàn bộ nhân sâm tinh khí vì giữ lại mạng cho hắn. Chờ khi hắn hơi hồi phục ý thức, Mạc Tu đã dần hết đèn tắt, đứng trên ranh giới sống chết.

Sau đó, có người dùng chim truyền âm, nói cho hắn đem Mạc Tu phong ấn trong cơ thể Nguyệt Quế, bảo vệ hắn một tia tinh hồn.

“Ta cũng muốn giúp người a!” Nguyệt Quế bị hắn làm đau, nhỏ giọng lầu bầu, “Sớm biết rằng người không đơn giản, không ngờ người lại là Vân Hải thiếu chủ . . . Người yên tâm, sẽ không nói ra ngoài.”

Dung Hoan nắm càng chặt, trầm giọng nói: “Ta không sợ người nói ra ngoài, nhưng ta cảnh cáo người, những lời Dạ Vi nói với ta, người tuyệt đối không được nói cho người thứ ba, nhất là . . .”

“Nhất là vợ trước của người chứ gì!” Nguyệt Quế cố ý nhân mạnh chữ “trước”, bĩu môi nói, “Người nghĩ rằng ta là đồ ngọc sao?”

“Ta chỉ là nhắc nhở người! Nếu như người dám nói ra ngoài một chữ, ta chắc chắn sẽ khiến người chết rất khó nhìn!” Dung Hoan đột ngột buông tay ra, trừng mắt nhìn nàng một cái, sau đó lấy đi vĩ linh trong tay nàng, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang: “Người rốt cuộc dùng cách nào mà lấy được nó?”

“Hừ hừ, người định cảm tạ ta thế nào?” Nguyệt Quế nâng eo, cười run cả người, tranh công nói, “Ta chính là hao công tổn sức chín trâu hai hổ mới lấy được nha, tiểu tử tông thật là khó chơi a.”

Bằng vĩ lạnh thấu xương, Dung Hoan sống lưng cũng có chút lạnh lạnh, không biết tại sao lại cảm thấy có chuyện chẳng lành sắp xảy ra.

Đang định mở miệng, đột nhiên nghe thấy phía trước có người nghiêng răng nói: “Vân Thương người được lắm! Ta còn đem người coi như là một cái nhân vật, không ngờ người lại dùng loại thủ đoạn này với ta, thật hèn hạ!”

Ngẩng đầu lên, tiểu đại nhân đang nổi giận cuồn cuộn trước mắt, không phải Bảo Dung thì là ai?

Dung Hoan thấy hắn tuy là mặt giận dữ, nhưng cơ thể rõ ràng đã không còn đáng ngại, không khỏi để xuống tảng đá lớn trong lòng, cảm thấy vui mừng nở nụ cười. Đáng tiếc là còn chưa cười xong đã thấy Bảo Dung lấy ngân thương ra, quần lấy băng lăng, tung người đâm về phía mình.

* * * * *

Trong khuôn viên bên ngoài Kiến Vi Điện, Dạ Vi thản nhiên đứng đó, Bảo Thủ trốn ở cách đó không xa, bước chân do dự đi đến.

Tới bảy ngày, cuộc nói chuyện của hai người gom đi gộp lại cũng chỉ loe que mấy câu, Lúc này Dung Nhi thương thể đã lành, ngày mai liền phải lên đường rời khỏi U Minh Cung rồi. Bảo Thủ cho rằng, một bút về một bút, mình cần phải đến đây nói cảm ơn một câu mới đúng.

Nhưng hai chữ cảm ơn này, như là bị mắc giữa cổ họng, làm thế nào cũng nói không ra lời.

U Minh Cung, Kiến Vi Điện, ở đây, từng có khoảng thời gian đơn thuần nhất tốt đẹp nhất của nàng. Có chút tốt đẹp, cả đời chỉ có một lần, nhưng số phận cuối cùng lại đưa bọn họ đẩy ra càng lúc càng xa.

Đang suy nghĩ, Dạ Vi đột nhiên mở miệng nói: “Không biết Thù Nhi đã từng nghe bài thơ này chưa?”

Bảo Thù sững sốt, chân đi lên phía trước: “Thơ gì?”

Dạ Vi đưa tay bẻ một cành hồng mai đưa lên trước mắt,

“Khứ niên kim nhật thử môn trung trung,

Nhân diện đào hoa tương ánh hồng hồng,

Nhân diện bất tri hà xử khứ khứ,

Đào hoa y cự tiểu xuân phong.”

(Cửa này năm ngoái cũng ngày này,

Má phấn hoa đào đỏ hây hây,

Má phấn nay chẳng biết nơi nào,

Hoa đào vẫn thế cười gió xuân.)

Hắn mở mắt, buống mắt nhìn về phía Bảo Thù: “Muội nói xem bài thơ này có hợp với cảnh bây giờ không?”

Bảo Thù nghe không hiểu thi từ ca phú, ngẩn người ra, nghi ngờ nói: “Đây rõ ràng là hoa mai, ở đâu ra hoa đào?”

Dạ Vi lắc đầu, yếu ớt cười, vung cành hồng mai trong tay lên, ánh sáng tỏa ra khắp bầu trời. Chỉ trong nháy mắt, cả khu vườn hồng mai thảng chập lập tức biến thành hoa đào thảng ba, mùi thơm nồng nàn.

Nhân diện bất tri hà xử khứ khứ, đào hoa y cự tiểu xuân phong . . .

Bảo Thù đi lên phía trước ngắt lấy một bông hoa đào, trắng nõn nà như khuôn mặt một thiếu nữ. Cánh mũi đột nhiên có chút chua, nàng xoay đầu, nức nở nói: “Tất cả mọi chuyện ngày hôm nay, rốt cuộc là do ai tạo ra . . .”

“Thù Nhi, là ta có lỗi với ngươi.” Dạ Vi chăm chú nhìn nàng, lồng ngực như là bị người xé rách.

Yên lặng cúi đầu, hắn không nói gì nữa.

Cả đời này, hắn buông tha rất nhiều thứ mà hắn không muốn bỏ, mà điều hắn khó bỏ xuống nhất, chính là nàng. Nếu đã không cách nào mang hạnh phúc cho nàng thì hắn sẽ gắng sức để cho người khác có thể mang hạnh phúc cho nàng, điều này chỉ sợ là thứ duy nhất hắn có thể làm cho nàng.

Bảo Thù ngừng lại một lát, giận tím mặt nói: “Dạ Vi, ngươi thường xuyên nói thiếu người thì phải trả lại, hôm nay ngươi cứu Dung Nhi, phần ân tình này ta nhớ kỹ, nhưng ngươi hại chết phu quân ta, phá hủy Vân Hải, lại hạ độc Dung Nhi . . . Ân oán giữa ngươi và ta, sẽ có một ngày phải chấm dứt!”

Dạ Vi thoáng ngẩn người, chuyện Dung Hoan, hắn cũng không định giải thích. Cho dù năm đó đúng Hân Liệt đã hạ thủ, nhưng hắn cũng có lỗi trong đó, mà hắn hiểu, Bảo Thù tuyệt đối sẽ không tin tưởng mình, nhưng chuyện hạ độc này từ đâu ra?

Đang định hỏi rõ ràng, đột nhiên một tiểu ti hoảng hốt chạy tới, thở không ra hơi nói: “Thiên phi nương nương, đại điện hạ . . . Đại điện hạ hắn ở ngoài điện, cùng một người tên là Vân Thương đánh nhau!”

Bảo Thù cùng Dạ Vi đồng thời cả kinh, Bảo Thù lập tức dùng Mê Tung Bước chạy đi.

Rất xa, thấy hai luồng bạch quang giao thoa lại thành một chỗ.

Bảo Dung mặc dù tuổi nhỏ, nhưng trời sinh thần lực, hơn nữa hắn lại hảo dũng thiện đấu, Thiên Cung lão thần tiên môn thường xuyên tẩm tặc khen ngợi, khen hắn rất có phong thái giống hệt Li Diên năm đó, bởi đường thêm một thời gian, chắc chắn sẽ trở thành tân Chiến thần mới của lục giới.

Nhưng hắn vẫn là một đứa trẻ, làm sao có thể địch nổi người kia?

Bảo Thù vốn định lên tiếng ngăn lại, nhưng thấy Vân Thương liên tục nhượng bộ, chỉ thủ chứ không công, hình như không muốn làm thương hấn, không khỏi hơi yên tâm một chút. Hơn nữa mình chưa bao giờ thấy Dung Nhi ra tay, lại nhìn hấn liều mạng như vậy, ngẫm nghĩ cứ để hấn đánh một hồi cũng tốt.

Dạ Vi biết nàng suy nghĩ, cũng không ra tay, đứng ở phía sau Bảo Thù quan sát.

Dung Hoan lúc này trong lòng cũng vô cùng kinh sợ. Kinh là đứa trẻ này tuổi còn nhỏ nhưng tu vi lại rất cao, sợ là mình sẽ vô tình làm thương hấn. Suy nghĩ một lát, cuối cùng vẫn là không dám ra tay quá nặng, thầm nghĩ cứ để hấn đánh mấy chiêu, để cho hấn phát tiết cơn giận rồi nói chuyện sau.

Vậy mà Dung Nhi thấy hấn một mực thối lui, trong bụng càng thêm tức giận.

Giang hai tay ra, khê đảo tay cắt đi ngân thương, hấn lui về phía sau vài bước, gương mặt lên lạnh lùng nhìn thẳng Dung Hoan: “Tốt, ngươi đã một lòng muốn chết, vậy ta sẽ thanh toán ngươi, tự mình tiễn ngươi về Tây thiên!”

Dung Hoan lập tức nói: “Dung Nhi, ngươi bình tĩnh một chút, nghe ta giải thích . . .”

Bảo Dung làm gì còn tâm trí nào mà nghe hấn giải thích.

Hừ lạnh một tiếng, quỳ một gối xuống trên tảng đá, hai tay kết ấn, nhắm mắt mặc niệm khẩu quyết, bất ngờ hướng lên trời, hét lớn một tiếng: “Phiêu miểu vô cực cực, liễm tinh tỏa nguyệt nguyệt, hư không huyền mộng mộng, yểm độ chúng sinh sinh! —— phá không không!”

Ánh trăng vốn đang sáng tỏ dần dần biến mất, mây đen cuồn cuộn kéo tới, bỗng nhiên trời đất biến sắc. Bầu trời xuất hiện một vòng xoáy lớn, những ngôi sao trên trời rất nhanh bị hút vào trong đó.

Đừng nói Dung Hoan có chút nhẩn ra, ngay cả Bảo Thù cũng ghen hống nhìn trân trối.

Dạ Vi nhíu mày nhìn một lúc, không khỏi hô lên một tiếng: “Liễm Tinh Thoi? Đứa trẻ này có thể không chế Liễm Tinh Thoi!”

Bảo Thù rớt cục hời hờn, đảo mắt nhìn lại thấy một cây lược bằng đào từ trong cơ thể Bảo Dung từ từ đi ra.

Đúng là Liễm Tinh Thoi!

Sau khi sư phụ niết bàn, bảo vật này không phải là được truyền cho Vô Cửu sao? Làm sao lại ở trong tay Dung Nhi??

Trong lòng sợ hãi, vội vàng hô lớn: “Vân Thương, Nguyệt Quế, các ngươi mau tránh ra!”

Muốn tránh, nhưng còn kịp sao?

Dung Hoan tự nhiên biết rõ viễn cổ thần tộc di vật, uy lực của Liễm Tinh Thoi không thể khinh thường, hấn có lẽ có thể tránh ra, nhưng Nguyệt Quế chắc chắn tránh không thoát.

Không nghĩ nhiều, hấn cũng giang hai tay ra, khê đảo tay đem vĩ linh nhét vào hai tay Nguyệt Quế: “Giữ nó!”

Lùi ra sau hai bước, động tác của hấn giống hệt Bảo Dung lúc nãy, hai tay kết ấn, thì thầm: “Miểu miểu vân hải, hạo hạo tuyết vực, mang mang phương hoa, thê thê ngã tâm! —— băng ngưng!”

Băng Tinh Tuyết Phách từ trong cơ thể hấn đi ra, cùng Liễm Tinh Thoi dây dưa cùng một chỗ, trong nháy mắt ánh sáng rực rỡ tỏa ra bốn phương tám hướng.

Bảo Thù lão đảo, nếu không có Dạ Vi đỡ, nàng gần như tê liệt trên mặt đất. Con ngươi lúc thì đại ra khi thì sáng lên, bất ngờ nắm lấy ống tay áo Dạ Vi: “Hấn . . . Hấn làm sao có được Băng Tinh Tuyết Phách? Vân Thương . . . Vân Thương, hấn rốt cuộc là ai?”

Dạ Vi giật giật môi, cuối cùng vẫn là lắc đầu không nói.

Tầng mây bắt đầu dịch chuyển bầu trời đêm nửa trắng nửa đen, hoa hỏa phun ra, đánh nát mặt đất tạo thành một cái hố, Minh giới lập tức trở nên hỗn loạn.

Ai cũng chưa từng gặp qua Băng Tinh Tuyết Phách và Liễm Tinh Thoi đầu pháp sẽ là quang cảnh như thế nào. Lúc này, Bảo Dung không khỏi có chút sợ hãi, vội vàng nghĩ làm phép triệu hồi bảo vật, hoảng hốt phát hiện, Liễm Tinh Thoi căn bản không bị mình khống chế.

Dung Hoan mặc niệm khẩu quyết, cũng nhịn không được mà biến sắc. (*)

(*) đoạn này theo bản raw là “cũng nhịn không được mà biến sắc” còn theo bản cv thì là “cũng phát hiện mình thể không chế được” và mình chọn theo raw.

Hai kiện thượng cổ bảo vật bay lên không coi ai ra gì chỉ chăm chú xoay quanh nhau, một lát sau, tầng mây phía tây từ từ xuất hiện một bức tranh, mọi người nhìn lại, đúng là một bức bát quái đồ.

Bức tranh càng lúc càng rõ nét, ở quái nhân bất ngờ có một con quái thú chín đầu xông ra, nhe răng nhếch mép bay về phía Dung Nhi.

Biến cố đột nhiên xảy ra, Dung Nhi hoàn toàn ngây ra, chân như mọc rễ, không thể nào động đậy được.

Bảo Thủ kinh hô một tiếng, Dung Hoan sớm đã di chuyển che ở trước người Dung Nhi, quái vật kia không biết là yêu thú gì, vô cùng lì lợm, cho dù dùng loại phép thuật nào trên người cũng không có hiệu quả gì, há mồm cắn cánh tay phải Dung Hoan không chịu nhả.

Dung Hoan nhịn đau, nắm lấy vai Dung Nhi, dùng hết khí lực ném hẳn về phía Bảo Thủ.

Quái thú chín đầu kia không thêm để ý, cắn tay Dung Hoan rồi định bay lên trên trời.

Nguyệt Quế bị dọa sợ cả người run rẩy, đang muốn đi nhưng làm sao cũng không thể động đậy.

“Không!” Bảo Thủ chợt buồn chợt vui, đem Dung Nhi ném cho Dạ Vi, vội vội vàng vàng chạy về phía Dung Hoan.

Dạ Vi thấy tình thế không ổn định ra tay thì cánh mũi đột nhiên ngửi được một mùi lạ, mùi này giống như đã từng ngửi thấy ở đâu đó . . . Trong đầu suy nghĩ thần tốc, quyết định án binh bất động.

Dung Hoan bị tiếng hét của Bảo Thủ làm cho cả kinh, quay đầu lại thấy Bảo Thủ đã nắm lấy tay hẳn.

“Đi mau!” Dung Hoan trong lòng sợ hãi, đang định sử dụng pháp thuật đẩy nàng ra xa thì quái thú chín đầu vươn một cái đầu khác há mồm cắn lấy Bảo Thủ, đột ngột tăng tốc, “Phanh” một tiếng, kéo hai người bay vào trong quái nhân.

Gần như là đồng thời, gió ngừng, mây tan.

Băng Tinh Tuyết Phách và Liễm Tinh Thoi từ từ tách ra, rơi xuống mặt đất, bị một đôi tay vững vàng tiếp được.

Dung Nhi lau nước mắt đi tới: “Đại bá phụ, mẫu thân bị bắt đi rồi! Đều là Dung Nhi không tốt, Dung Nhi không nên triệu hồi ra Liễm Tinh Thoi!”

Vô Cửu xoa đầu hẳn, an ủi nói: “Yên tâm, không có việc gì, đợi mấy ngày nữa, mẹ ngươi sẽ trở về.”

Một màn vừa rồi quá đáng sợ, Dung Nhi nửa tin nửa ngờ: “Thật?”

“Đại bá phụ đã khi nào lừa gạt ngươi chưa?” Vô Cửu cười cười, mắt nhìn về phía Dạ Vi, “ Cho các ngươi Minh giới thêm phiền phức rồi.”

Dạ Vi hơi nghi ngờ nhìn Vô Cửu: “Là ngươi an bài?”

Vô Cửu vươn tay, phong bế thánh lực mọi người ở đây: Ta nào có năng lực như vậy, chỉ là bị người nhờ vả mà thôi.”

Dạ Vi gật đầu cười nói: “Là Lưu Dục Thiên quân?”

“Ừ, năm đó địa lao Vân Hải, việc hẳn nhờ ta, ta đã làm xong rồi.”

“Có dụng ý gì?”

“Hẳn nói, hẳn nếu không có sức sửa mệnh, vậy chỉ có thể theo mệnh mà đi.”

“Bọn họ đi đâu? Ta cũng không rõ lắm,” Vô Cửu nhìn lên trời, “Lưu Dục chỉ nói, đi tìm đáp án, còn có — Sí Diễm Châu.”

* * * * *

Khi Bảo Thủ tỉnh lại thì nhận ra mình đang ở trong một rừng trúc.

“Người tỉnh.” Dung Hoan lạnh lùng ngồi bên dòng suối, nhóm một đống lửa ngồi nướng cá, “Ăn chút gì đi.”

Bảo Thủ hoảng sợ ngồi dậy, cảnh tượng trước mắt rất quen thuộc a, chẳng lẽ lại tới Cực Lạc đảo? Thấy vết máu trên cánh tay Dung Hoan, trong lòng nàng lại hoảng sợ: “Thương thế của người . . . Thế nào?”

Dung Hoan cũng không nhìn một cái: “Bị thương ngoài da.”

Bảo Thủ đi tới bên cạnh hẩn ngồi xuống, ấp úng: “Người là . . .”

“Ta là người trong Vân Hải, khi Vân Hải đóng băng, ta ở bên ngoài du lịch, sau đó biết được thiếu chủ chết thảm, một đường tìm được Mạc Tu tiên bối, hẩn đem Băng Tinh Tuyết Phách giao cho ta, hi vọng ta có thể vì Vân Hải báo thù rửa hận.” Dung Hoan thản nhiên nàng, lạnh lùng nói, “Thiếu phu nhân . . . A, không, xin hỏi Thiên phi nương nương, ngài còn có gì thắc mắc?”

Bảo Thủ tì lập tức như rơi vào đáy cốc, đang định hỏi lại, Dung Hoan đột nhiên biến sắc: “Ai!”

Vươn tay trái một trảo hư không, bắt lấy người trốn ở trong bụi cỏ ra.

Người nọ hình như bị kinh ngạc nhảy lên, mới vừa đứng lên lại lập tức lão đảo ngã xuống, ngồi dưới đất run giọng nói: “Đại hiệp tha mạng a!”

Vừa nghe thấy giọng nói này, Dung Hoan và Bảo Thủ lập tức “Hoắc” một tiếng đứng lên, đợi khi nhân ra người nọ là ai, hai người cả kinh hai mặt nhìn nhau, một lúc lâu nói không ra lời. Dung Hoan một tiếng “Mẫu thân” cứng lại trong họng chưa kịp đi ra, Bảo Thủ đã vui quá mà khóc, chạy tới nói: “Bà bà!”

Nữ nhân kia lập tức dài mặt ra, khước miệng co giật: “Này, ta già tới mức đó sao?”

Bảo Thủ làm gì có tâm tư nào nghe nàng nói, nghẹn ngào nâng nàng dậy: “Bà bà, ngài không chết?”

Nữ nhân khuôn mặt lại kéo dài hơn một chút chút chút nữa, đẩy mạnh nàng ra, đứng lên phũ phàng: “Người mới đã chết! Tiểu cô nương người lớn lên rất đẹp, nhưng sao không nói được câu nào xuôi tai vậy?”

Bảo Thủ bị nàng ngã xuống đất, thật lâu sau mới hồi hồn, chẳng lẽ, mình nhận sai người sao?

Nàng xoay mặt nhìn về phía Dung Hoan, chỉ thấy vẻ mặt hẩn vô cùng nghi hoặc, cắn cắn môi, đi tới đem nàng từ trên mặt đất nâng dậy. Sau đó, đối với nữ nhân chấp tay nói: “Xin hỏi vị cô nương này, bây giờ Lang Hoa chuông môn là ai?”

Bảo Thủ vô cùng kinh ngạc, sao lại hỏi câu này a?

Nữ nhân kia liếc nhìn hẩn một cái: “Nông thôn đến, Lang Hoa chuông môn cũng không biết là ai? Đương nhiên là Mộ Thanh thượng tiên rồi!”

Mộ . . . Mộ Thanh thượng tiên? Bảo Thủ nghẹn họng trân trối, gơ ngón tay lên tính toán: sư phụ chính là Lang Hoa chuông môn thứ một trăm chín mươi, sư phụ của sư phụ Trữ Trạch thượng tiên là chuông môn thứ một trăm tám mươi chín, sư phụ của sư phụ của sư phụ . . . hình như là Mộ Thanh . . .

Cái trán dần dần phủ một tầng mồ hôi lạnh.

Nhìn Dung Hoan, hẩn hình như . . . rất bình tĩnh: “Xin hỏi vị cô nương này, Mộ Thanh thượng tiên kế nhiệm Lang Hoa chuông môn, là chuyện bao nhiêu năm trước rồi?”

Nữ nhân đột nhiên cười ha ha: “Người là đồ ngốc sao, không phải chính là ngày hôm nay sao?”

Dung Hoan và Bảo Thủ nhìn nhau, hai khuôn mặt đồng thời suy sụp rồi.

Nơi này là . . . Bấy nghìn năm trước!

52. Chương 52: Gương Vỡ? Đoàn Tụ?

Nửa canh giờ sau.

Dung Hoan ngồi ở một bên, không nói gì nhìn Quý cô nương ăn cá nướng.

Bảo Thủ cuộn một lá sen lại, đi đến bên con suối, cẩn thận múc nước rồi quay lại: “Bà bà, ngài uống chút nước đi, cẩn thận kéo nghen.”

Khi những lời này chưa nói, Quý cô nương ăn rất rất rất rất ngon, nhưng lời vừa dứt, nàng lập tức bị hóc xương cá. Mặt nghẹn lại đỏ bừng, Dung Hoan vội vàng xoa nhẹ phía sau lưng nàng, dùng chút nội lực lấy xương cá ra.

“Bà bà, ngài thấy thế nào?”

“Cầu người, đừng gọi ta là bà bà được không? Gọi thế người khác nghe được ta làm sao còn có thể lấy chồng a?” Quý cô nương mặt như đưa đám, hướng về phía Bảo Thủ thở dài nói, “Cô nương, người gọi ta là A Quý là được.”

“A Quý,” Dung Hoan cắn lưỡi, vô cùng không được tự nhiên gọi một tiếng, “Xin hỏi, nơi này là chỗ nào?”

“Phía sau núi Lang Hoa.”

Dung Hoan im lặng, Bảo Thủ nhìn quanh bốn phía xanh tươi xanh tốt, lúng túng nói: “Không giống a!”

Quý cô nương cũng không ngẩng đầu lên: “Chỗ nào không giống?”

Dung Hoan liếc Bảo Thủ một cái, Bảo Thủ lập tức im lặng. Quý cô nương đột nhiên tiến đến bên người Dung Hoan, gian xảo hẳn: “Ta xem người pháp lực không tệ, có thể đáp ứng một chuyện không?”

“Chuyện gì?”

“Người đáp ứng trước ta đã.”

” . . . Ừ.” Dung Hoan không dám từ chối nàng.

“Tốt lắm!” Quý cô nương “Phù phù” một tiếng quỳ gối xuống, lạy một lạy, “Sư phụ ở trên, xin nhận đồ nhi một lạy . . .”

Dung Hoan hoảng sợ một đầu đầy mồ hôi lạnh, “Hoắc ” trồn sang một bên, nhận nàng một lạy này, còn không bị thiên lôi chém cho thành thịt nát? Vội vã đem nàng từ trên mặt đất kéo lên: “Chuyện này tuyệt đối không được, tuyệt đối không thể nhận người làm đồ đệ!”

Quý cô nương bị hắn kéo một cái lão đảo đứng vững, hai mắt trừng trừng nhìn hắn: “Người đã đáp ứng rồi, nam tử hán đại trượng phu, làm sao có thể nói không giữ lời? Nếu làm không được, cũng đừng đáp ứng sáng khoái như thế!”

Ánh mắt đã lâu không thấy này làm Dung Hoan trong lòng ảm áp, hòa nhã nói: “Người muốn mạng của ta cũng được nhưng việc thu người làm đồ đệ, tuyệt đối không thể.”

“Vì sao a? Ta rất chăm chỉ ham học! Người ta đều là loài chuột, chẳng lẽ ngay cả người cũng khinh thường ta?” Từ khi bọn họ xuất hiện trong rừng trúc, Quý cô nương vẫn trồn ở xa quan sát, phát giác nam nhân này tu vi cực cao, không thua những tên mất cho nhìn người trên Lang Hoa Sơn, hơn nữa, nàng có thể ngửi được mùi trên người hắn, rõ ràng là đồng tộc cùng mình.

“Bởi vì . . .” Dung Hoan vừa đau đầu vừa dở khóc dở cười, suy nghĩ tìm một lý do nào đó lấp liếm cho qua.

Bảo Thủ tiến lên kéo ống tay áo Quý cô nương: “Bởi vì sư phụ của người không phải là hắn, mà là một vị đại thần vô cùng lợi hại ngay trên Lang Hoa Sơn này, chắc chắn người chẳng bao lâu nữa sẽ gặp được hắn.”

Dung Hoan gật đầu liên tục, Quý cô nương vẻ mặt hồ nghi: “A? Người nào a?”

Dung Hoan vội nói: “Hắn tên là Lưu Dục, Vân Hải Tuyết Vực tộc . . . Thiếu chủ.”

Quý cô nương vẻ mặt giống như nuốt phải một con ruồi sống, khước miệng co giật, chỉ vào phía đông bắc nói: “Cái tên bất nam bất nữ Đông Phương Bất Bại sẽ nhận ta làm đồ đệ? Người nói đùa gì vậy?”

“Đông Phương Bất Bại là ai?” Dung Hoan cùng Bảo Thù nhìn nhau một cái, cùng nhau hỏi.

“Ta nói cho các ngươi một bí mật!” Quý cô nương nhìn bốn bề vắng lặng, kéo thấp cổ áo bọn họ, nói nhỏ, “Lang Hoa Sơn a, nói là một danh môn chính phái, kỳ thật là rất ô uế dơ bẩn, nhất là chưởng môn Mộ Thanh, hắn và sư đệ của hắn, chính là cái kia yêu nghiệt phúc hắc nam Lưu Dục . . .” Lại lần nữa nhìn bốn phía, “Bọn họ hai người là đam mỹ . . . A không, là đoạn tụ!”

Đừng nói Bảo Thù trừng to mắt không thể tin, Dung Hoan vẻ mặt lúc này so với than còn muốn đen hơn ba phần.

Lời này nếu là do người ngoài nói, Dung Hoan nhất định sẽ đem nằng tháo ra làm tám khối, nhưng hết lần này tới lần khác đúng do mẹ ruột của mình nói cha hắn là đoạn tụ . . . Giận tái mặt, hắn trầm giọng nói, “Cô nương, không thể nói lung tung như thế, nếu như truyền ra ngoài . . .”

“Không phải ta nói lung tung, đây là ta tận mắt chứng kiến nha.” Quý cô nương thấy hắn không tin, giơ thẳng hai ngón tay lên thề với trời, “Hôm nay là Mộ Thanh kế nhiệm đại diện, ta là theo đám người chúc mừng trà trộn vào trong, vốn định trộm lấy cái gì bảo bối, không ngờ ở phía sau sương phòng nhìn thấy một màn như vậy. Thật đúng là không ngờ được a, người thường nói Lưu Dục Thiên quân xưa nay thanh cao lạnh nhạt không gần nữ sắc, thì ra là vì thế a...”

Nàng nói như thật, Bảo Thù trong óc đột ngột nhớ tới mình từng ở trong U Minh Cung thấy ... chuyện đó, lại đem vẻ mặt Tuyết Tử Anh và Lưu Dục đối lại cho nhau, lập tức mặt đỏ tía tai.

Dung Hoan tự nhiên không tin, không phải hắn không tin mẹ, bởi vì mình chính là bằng chứng, cha hắn nếu là đoạn tụ, thì hắn ở đâu chui ra a?

Ba người đang suy nghĩ, đột nhiên nghe phía sau có người quát lớn: “Yêu nghiệt phương nào! Dám xông vào cấm địa phía sau núi Lang Hoa?”

Lời vừa dứt, quang đạo đã đánh tới trước mặt. Dung Hoan tay kết ấn, bày một đạo kết giới xung quanh, quang đạo đụng vào, đều bị rơi xuống.

Một lát sau, mười mấy tên thủ sơn người mặc áo giáp từ trong sương mù dày đặc bay ra, người cầm đầu run giọng nói: “Yêu nghiệt lớn mật, Lang Hoa tiên sơn là nơi để các ngươi ở đây dương oai sao?”

Dung Hoan chấp tay nói: “Chúng ta vô tình xông vào, bây giờ lập tức sẽ rời khỏi.”

“Làm càn! Lang Hoa tiên sơn là nơi ngươi muốn đến thì đến muốn đi là đi sao!” Người cầm đầu vung trường kích lên, “Nếu không thúc thủ chịu trời, giết không tha!”

Bảo Thù hít một hơi, trách không được Bích Ngưng từng nói Lang Hoa Sơn sớm đã không còn như xưa.

Bảy nghìn năm, nếu không tận mắt nhìn thấy, nàng thật sự không thể tin được.

Dung Hoan không khỏi nhíu mày, Quý cô nương trốn ở phía sau hắn nói: “Ta không thể theo bọn họ trở về, cái kia Lưu Dục đã nhìn thấy ta rồi, nếu như theo bọn họ trở về, nhất định chết không có chỗ chôn.”

Dung Hoan mày cau lại càng chặt, mấy chuyện này rốt cuộc là thế nào a?

“Ta trước đưa ngươi đi!” Dung Hoan phất tay trên người Quý cô nương bày một đạo kết giới, hai ngón tay cong lại, nhẹ nhàng thổi một cái, kết giới lập tức hóa thành một đạo tiên khí, “Vèo” một tiếng biến mất vô tung vô ảnh.

Thủ sơn nhân đều ngẩn người ra, dường như không ngờ một con yêu tinh diện mạo xấu xí lại có pháp lực cao cường như vậy.

Đội bọn hắn phản ứng lại định đuổi theo thì Dung Hoan vẫy vẫy tay nói: “Đừng đuổi theo, chúng ta hai người theo các ngươi về.”

Cúi đầu nhìn Bảo Thù một cái, Bảo Thù cười gật đầu.

Bởi vì bây giờ là ban đêm mà ban ngày mới cử hành kế nhiệm đại diện, trên Lang Hoa Sơn bây giờ khách quý vẫn chưa về.

Thủ sơn nhân bấm báo cho Trùng Phạt chủ Điện, thế nhưng chủ điện uống say không còn biết gì, trưởng lão lại vội vàng chào hỏi khách khứa, không có thời gian quan tâm, nghĩ cũng không phải tội phạm gì quan trọng, liền sai người áp vào Lang Hoa địa lao.

Nơi này Bảo Thù chưa bao giờ tới, cảm thấy hiếu kỳ duỗi cổ nhìn xung quanh.

Dung Hoan không khỏi có chút buồn cười: “Địa lao mà thôi, có cái gì đẹp?”

Bảo Thù riu rít nói: “Bảy nghìn năm trước Lang Hoa Sơn không giống với bây giờ nha, hình như là trang nghiêm hơn, địa lao có cái gì khác không?”

Dung Hoan ngồi trên chiếu, vân vê cọng cỏ khô bằng hai ngón tay: “Địa lao vẫn thế, không thay đổi.”

“Vậy Thông Thiên Thê thì sao?”

“Không thay đổi.”

“Vậy Trùng Phạt Điện thì sao?”

“Không thay đổi.”

Bảo Thù đi tới trước mặt hắn, mặt trầm như nước, khom người nhìn thẳng vào mắt hắn: “Vậy, huynh thì sao?”

Dung Hoan đầu ngón tay run lên, cọng cỏ khô rơi xuống, hoảng hốt dương mắt lên, hắn cùng với nàng bốn mắt nhìn nhau.

Thất thần trong vài giây, nhìn khuôn mặt đáng sợ trong con người trong suốt của nàng, Dung Hoan trái tim đau đớn, vội vàng quay mặt qua chỗ khác: “Ta vẫn là ta.”

Bảo Thù vươn tay, giữ chặt khuôn mặt hắn, buộc hắn nhìn thẳng vào nàng: “Thật sao? Vậy huynh là ai?”

“Ta là ai?” Dung Hoan khẽ cắn môi, trong lồng ngực sự phẫn nộ đang dần lấn át lý trí, “Ta đúng như lời Thù Thiên phi đã nói, ta chỉ là một con yêu tinh thấp hèn mà thôi.”

Bảo Thù hai tay run lên: “Dung Hoan . . . Muội không phải cố ý, lúc đó, muội không nhận ra huynh.”

Dung Hoan cười mỉa một tiếng: “Đó là tự nhiên, bây giờ trong mắt Thù Thiên phi ngoại trừ Thiên đế, còn có ai nữa sao?”

“Muội và đại sư huynh, không phải như huynh nghĩ! Mấy năm nay, trong lòng muội chỉ có một mình huynh . . .”

“Đủ rồi! Những lời này muội hãy giữ lại mà lừa gạt Hân Liệt thôi!” Dung Hoan dùng sức mở tay nàng ra, thấy nàng lão đảo ngã trên mặt đất, ngực bị kiềm hãm, theo bản năng đi đến đỡ nàng.

Cấn chặt môi dưới, hắn ra sức nhin xuống, khuôn mặt nhìn sang một bên.

Bảo Thù từ trên mặt đất lão đảo đứng lên, nức nở nói: “Thật xin lỗi . . .”

“Thật xin lỗi?” Dung Hoan trong phút chốc lại cảm thấy vô cùng tức giận, thô bạo nắm lấy tay nàng, đặt lên trên ngực mình, “Còn nhớ rõ không? Một đao này, là muội tự tay đâm! Cho dù nói muội là bị người lợi dụng, nhưng Vân Hải đại nạn, mặc kệ là muội hay ta, tất cả những tội lỗi kia đều không thể chối bỏ!”

“ . . . Thật xin lỗi.”

“Muội có biết, ta từ Quỷ Môn nhật một mạng về, muốn ngồi cũng ngồi không được, Mạc Tu đi tìm muội, kết quả lại nghe được, muội phong phong quang quang tái giá người khác! Khi đó mới hiểu được, cho dù là

muội lại dùng Trảm Yêu Kiếm đâm ta thêm mười đao tám đao, cũng không có làm ta đau tận xương cốt như một đao này!”

“ . . . Thật xin lỗi.”

“Ngày ấy ở Tử Sa Thành, biết đã đả thương Dung Nhi, nửa đêm lên vào trong nhà Truy Huyền muốn tìm muội, kết quả là lại nghe được muội nói muội muốn vì Hân Liệt sinh một đứa con! Dung Nhi thương đang hấp hối, muội lại ngồi ở trong lòng kẻ khác, nói muội muốn vì hắn sinh đứa con! Tiêu Bảo Thù, ta thật sự muốn hỏi, muội rốt cuộc đem ta đặt ở chỗ nào!”

“ . . . Thật xin lỗi.”

“Diện mạo ta bây giờ, ngay cả Bích Ngưng cũng có thể nhận ra, vậy mà thê tử đồng giường cộng chằm của ta lại nhận không ra! Bây giờ, muội còn dám luôn miệng nói muội trong lòng chỉ có một mình ta? Tiêu Bảo Thù, muội rốt cuộc có tim không, muội có biết cái gì gọi là xấu hổ hay không?”

“ . . . Thật xin lỗi.”

Dung Hoan bất ngờ tung ra một quyền, dừng lại trước mũi nàng, nghiêng răng nói: “Ngoại trừ thật xin lỗi, muội không còn gì khác để nói với ta sao?”

Mười năm, hắn có bao nhiêu yêu thì có bấy nhiêu hận, có bao nhiêu hận thì có bấy nhiêu nhớ, có bao nhiêu nhớ thì có bấy nhiêu thống khổ, nghĩ tới vô số hoàn cảnh gặp lại nàng nhưng thật không ngờ, lại chỉ nghe thấy nàng liên tục nói thật xin lỗi với mình!

Mười năm, hắn cố gắng nguỵ trang, cố gắng quên đi, nhưng tất cả sự kiên cường của hắn lại hoàn toàn sụp đổ trong ba chữ của nàng!

Hắn đột nhiên rất muốn cười, rất muốn cười thật to, nhưng cổ họng hắn lại như có cái gì đó nghẹn lại, chán nản nói: “Mà điều khiến ta hận nhất, chính là đến tận bây giờ, ta vẫn không thể hận muội. . . Vẫn bị muội dẫm nát dưới lòng bàn chân. . .”

Nước mắt như nước vỡ đê, Bảo Thù cố gắng nhịn xuống: “Muội biết huynh có rất nhiều nghi vấn, muội cũng có rất nhiều điều muốn nói với huynh, nhưng muội bây giờ cái gì cũng không muốn giải thích. Dung Hoan, giờ khắc này, muội chỉ muốn nhìn huynh thật kỹ.”

Nàng từ từ cầm bàn tay đang nắm chặt của hắn, đem nó từ từ mở ra, áp vào má trái của mình.

Môi trắng bệch, nàng nhìn hắn, run giọng nói: “Huynh thực sự . . . Hận muội như thế sao?”

Hận, làm sao có thể không hận?

Dung Hoan giật giật môi, hầu kết có chút rung rung, nhưng lại không phát được một âm tiết nào.

Nàng vươn tay kia, áp lên vết sẹo trên má phải của hắn: “Nhưng, muội nhớ huynh. Mặc kệ huynh có hận muội hay không, cũng đừng nghĩ đẩy muội ra, trừ phi muội chết, bằng không, muội sẽ không lại rời khỏi huynh nữa.”

Dung Hoan đầu óc lại một lần nữa rơi vào hỗn loạn.

Hắn theo bản năng muốn đem nàng ôm chặt vào trong ngực, nhưng trong đầu có một giọng nói không ngừng vang lên:

Đẩy nàng ra! Nàng lại đang lừa ngươi!

53. Chương 53: Động Thiên Phúc Địa

Đúng là vẫn làm không được. . .

Dung Hoan chán nản buông mắt xuống, không khỏi cong môi cười khổ. Đời trước, hắn nghĩ hắn nhất định là một kẻ chuyên đi đùa bỡn tình cảm người khác, vì thế gieo gió gặt bão, đời này, hắn chắc chắn sẽ chết vì tình cảm.

“Thù Thiên phi thỉnh tự trọng.” Hắn cũng không còn sức lực để đẩy nàng ra.

“Dung Hoan, mặc kệ huynh có tin hay không, trời đất chứng giám, giữa muội và đại sư huynh là trong sạch.” Bảo Thù lại lần nữa giữ chặt khuôn mặt đang định nghiêng đi của hắn, bình tĩnh nói, “Dung Nhi bị Dạ Vi hạ độc, ngay cả Vô Cửu ca cũng không có biện pháp, chỉ có thiên trì mới có thể chữa trị . . . Thiên giới không giống như Vân Hải, vì lo cho Dung Nhi, ta cùng với đại sư huynh chỉ là gặp dịp thì chơi.”

Dung Hoan bất ngờ, do dự một lát, bất ngờ nắm lấy tay nàng: “Nếu như nói uội biết, tất cả mọi chuyện đều là âm mưu của Hân Liệt, muội có tin không?”

Bảo Thù cả người chấn động: “Cái gì âm mưu?”

“Hắn cùng với Dạ Vi liên thủ, giết Long Vương, đoạt cung thần, làm chư vương hoang mang sợ hãi, tiếp đó ở trên Phi Tiên Điện, khiến cha và sư phụ chịu hình phạt phong gân tủy cốt thay ta. Sau đó, hắn mượn tam giới vây công Vân Hải, không chỉ tru giết Mặc Hằng, giả họa cho cha ta, còn đổi lại Linh Lung Thứ Nhị sư huynh đưa cho người, mượn tay người giết ta . . .” Dừng một chút, hắn nhìn chằm chằm nàng, chậm rãi nói, “Nếu ta đoán không sai, độc trên người Dung Nhi cũng là từ tay hắn, mục đích, có lẽ là vì lưu lại người và Dung Nhi, uy hiếp Vô Cửu.”

Bảo Thù rung mình một cái: “Không có khả năng, đại sư huynh hắn không có lý do gì làm như vậy!” Nhớ tới Dạ Vi đã gặp mặt Dung Hoan trước đó, nàng hừ lạnh một tiếng: “Những điều này đều là Nhị sư huynh nói cho người đúng không?”

Dung Hoan khẽ lắc đầu: “Sau khi người một đao đâm xuống, Mạc Tu thúc thúc liền chạy tới, hắn tuy có vạn năm tuổi thọ, tu vi cũng không cao, chỉ có thể trốn ở cạnh đó, chính tai nghe thấy hắn cùng với Dạ Vi nói chuyện. . .”

Bảo Thù kinh hãi liên tục lùi về phía sau, lắc đầu nói: “Không có khả năng không có khả năng! Đại sư huynh hắn làm sao lại. . .”

Dung Hoan sắc mặt lạnh lùng, trầm giọng nói: “Làm sao lại không có khả năng? Muội cũng biết, Hân Liệt cũng không phải là con ruột của Mặc Hằng Thiên đế, mà là đại bá phụ của muội, từ khi còn ở trong bụng mẹ đã là mồ côi cha, ngọn nguồn trong đó, chờ muội trở về hỏi Vô Cửu một chút thì sẽ biết.”

“Đại bá phụ của muội?”

“Lấy thân phận của Thù Thiên phi hôm nay, anh cả của sư phụ, nên gọi một tiếng đại bá phụ mới phải.” Dung Hoan biết mình đã lỡ miệng, chỉ có thể lấp liếm như vậy, bỗng nhiên vừa nghĩ, bình tĩnh nhìn nàng: “Bây giờ, ta chỉ hỏi muội, tin hay là không tin?”

— tin hay là không tin?

Những điều mới được nghe nàng rất khó có thể tiếp nhận ngay lập tức, tâm tư như tơ vò. Đại sư huynh đợi mình như thế nào, đợi Dung Nhi như thế nào, mắt nàng nhìn rõ ràng. Hơn nữa, hắn tính tình chính trực kiêu ngạo như vậy, làm sao lại là tiểu nhân nham hiểm như trong miệng Dung Hoan?

Điều này, có thể sao?

Bảo Thù không xác định hỏi: “Trong chuyện này, có thể là có cái gì hiểu lầm không a? Đại sư huynh hắn từ trước đến nay kiêu ngạo, làm sao lại. . .”

“Hiểu lầm!” Dung Hoan lập tức nổi trận lôi đình, liều mạng nhện xuống xung động muốn nắm nàng một cái, gắt gỏng cắt ngang nàng, “Ta con mẹ nó thật quá ngu, làm sao lại có thể trông cậy vào một đầu heo có thể nghe hiểu tiếng người! Đúng vậy đúng vậy, ai chẳng biết đương kim Thiên đế bề hạ anh minh thần võ chính là thiên hạ đệ nhất người tốt! Được chưa?!”

Tính khí trẻ con và giọng nói quen thuộc này, Bảo Thù vừa nghe có chút ngạc nhiên. Dừng nói là nàng, lời vừa dứt, Dung Hoan cũng sững sờ.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, cả tòa địa lao im lặng đến mức một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy.

Sau một lúc lâu, Bảo Thủ đột nhiên cười “Xì” một tiếng.

“Muội cười cái gì!” Dung Hoan không khỏi có chút ngượng ngùng, trừng mắt nhìn nàng nói, “Ta đang nói chuyện nghiêm chỉnh với muội đấy, không được cười!”

“A, xin lỗi, huynh nói . . .” Bảo Thủ khoát khoát tay, vội vàng điều chỉnh biểu cảm trên mặt, kết quả càng cố gắng điều chỉnh càng muốn cười, cuối cùng oom bụng cúi xuống, chỉ vào Dung Hoan cười không thở ra hơi. “Huynh. . . Cười chết muội rồi. . . Huynh a . . .”

Dung Hoan trong khoảng thời gian ngắn cảm giác vô cùng xấu hổ, vội vàng xoay người, để lại cho nàng một cái bóng lưng. Hình tượng mới hẳn cố gắng duy trì, vậy mà chỉ mới bị nàng thoáng kích một cái đã lập tức bị phá hỏng, chẳng lẽ nữ nhân này thật sự là do ông trời phái tới trừng phạt hẳn?

Tâm trạng cảm khái muôn vàn, đột nhiên có hai đôi tay nhỏ theo bên hông hẳn từ từ lướt qua hai sườn, mười ngón quần lấy nhau ôm chặt lấy hẳn.

Sống lưng lập tức cứng đờ, Dung Hoan đang định tránh ra, lại nghe thấy nàng ở sau lưng nức nở nói: “Mười năm, muội lúc nào cũng ngồi nhớ lại, nhớ huynh bình thường thích ăn gì? Yêu làm gì? Mê gì? Rồi muội nhận ra rằng, muội cái gì cũng không biết. . . Bởi vì, muội cho rằng việc huynh đối xử tốt với muội là chuyện đương nhiên, là chuyện huynh phải làm, mà muội chưa hề làm gì cho huynh, trái lại lại còn làm hại huynh . . .”

Dung Hoan nắm tay lại, hai mắt nhắm lại nói: “Ta trước kia đã nói với muội rồi, vô luận ta làm gì, đều là chuyện của ta, không liên quan tới muội. Lúc trước muội vì áy náy mà gả cho ta, bây giờ, chẳng lẽ lại muốn vì áy náy mà nói lại tình xưa với ta?”

Đặt trán lên lưng hẳn, Bảo Thủ cũng nhắm mắt lại, hơi cong khóe môi: “Mặc kệ huynh nghĩ thế nào, mặc kệ huynh muốn nói thế nào, muội đã hối hận một lần, tuyệt đối không muốn mình lại hối hận một lần nữa.”

“Thả tay ra!”

“Không thả!”

“Muội có thả ra không?”

“Muội không thả!”

Dung Hoan hạ quyết tâm, dùng sức gỡ tay nàng ra: “Muội không muốn hối hận, ta cũng không muốn hối hận lần nữa!”

Cổ tay đau đớn, Bảo Thủ lại khập khiễng đi tới ôm lấy cổ hẳn, giống như gấu Koala dán chặt người trên lưng hẳn: “Tốt, mười năm không gặp, huynh bản lĩnh cũng tăng lên sao? Muốn so sức với muội? Muội nói cho huynh biết, một là người đánh chết muội đi, hai là huynh tự đánh chết mình! Nếu không, đời này cho dù là thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua huynh!”

Dung Hoan trong lòng chua xót, không khỏi ngẩng đầu lên, cổ họng khô khốc: “Muội không cảm thấy mình rất tàn nhẫn sao? Chuyện cho tới bây giờ, muội nghĩ rằng ta và muội còn có thể quay lại? Muội còn nghĩ chúng ta còn có thể cùng một chỗ sao?”

Giật mình, Bảo Thủ hít sâu một hơi, nói: “Là vì Nguyệt Quế cô nương?”

“Cùng nàng không quan hệ, là vấn đề của hai chúng ta. . .”

“Giữa muội và huynh không có vấn đề gì hết!” Bảo Thủ ôm chặt hơn, cố chấp nói, “Tình yêu là chuyện hai người, trước đây một người gánh vác, bây giờ có muội và huynh cùng nhau gánh vác. Huống chi chúng ta còn có Dung Nhi, chỉ cần chúng ta chỉ cần chúng ta ba người cùng một chỗ, chính là một nhà! Mặc kệ huynh muốn làm gì, muội và Dung Nhi đều bên cạnh huynh, chúng ta người một nhà!”

“Dung Nhi. . .” Dung Hoan thì thào, cười khổ một tiếng, “Muội quá ngây thơ rồi, hẳn bây giờ trong đầu chỉ có Hân Liệt là cha, làm sao có thể nhận ta? E rằng bây giờ hận ta cũng không kịp.”

“Sẽ không” Bảo Thù chắc chắc lắc đầu.

Buông tay ra, nàng thả người từ trên lưng Dung Hoan đi tới trước mặt hắn, “Dung Nhi bây giờ giận huynh, là bởi vì hắn không biết huynh là cha hắn, chờ chúng ta trở về, muội sẽ đem chân tướng nói cho hắn, chúng ta một nhà ba người có thể đoàn tụ rồi.”

Dung Hoan tâm tình rối loạn, lại một lần nữa rơi vào rối loạn.

Chữ “nhà” này, có bao nhiêu mê hoặc lòng người?

Đã từng chịu khổ, tất cả đều quên sao? Chẳng lẽ, mình vẫn còn dám tin lời của nàng?

Bảo Thù bình tĩnh nhìn những vết sẹo loang lổ của hắn mà ngực lại đau đớn không thôi. Ngay cả nàng cũng hiểu được, nếu đó là nàng thì tự bản thân nàng cũng không thể tha thứ được, tổn thương đã có, điều duy nhất nàng có thể làm, đó là không để cho vết thương đó mở rộng hơn nữa.

Nếu như mình chết mà có thể khiến hắn dễ chịu một chút, vậy thì nàng nguyện ý đi tìm chết.

Nhưng nàng biết, Dung Hoan cho dù hận nàng, nhưng lại càng yêu nàng hơn. Như vậy, nàng chỉ còn cách cố gắng mang hạnh phúc đến cho hắn.

Chuyện năm đó, chờ nàng trở về nhất định sẽ điều tra rõ ràng, nhưng mà lúc này, Dung Hoan mới là quan trọng nhất. Ông trời rủ lòng thương xót, cho nàng một cơ hội nữa, dù sao đi chăng nữa, nàng sẽ không để cho hạnh phúc của họ chạy đi một lần nữa!

Thừa dịp hắn còn đang ngẩn người, nàng đưa tay ôm lấy hắn, dán mặt lên lồng ngực ấm áp lâu lắm không gặp kia.

Không nói lời nào, chỉ ôm chặt lấy hắn.

Hắn cũng không động, dè dặt cho nàng ôm.

Thời gian trôi qua không thể quay trở lại, nhưng chỉ cần trái tim hai người vẫn hướng về nhau, thì tất cả trở ngại rồi sẽ biến mất, một lần nữa đi cùng một chỗ.

Chỉ là, con đường dưới chân đang đi, trái tim đang đập, làm sao có thể cùng chung một chỗ?

Không biết im lặng như vậy bao lâu, hai người vẫn đứng như vậy suy nghĩ. Cho đến khi một ánh nắng xuyên qua cửa sổ nhỏ chiếu vào, Bảo Thù mới giật mình tỉnh lại.

Trời, cuối cùng cũng đã sáng.

Đây là tia nắng đầu tiên nàng nhìn thấy từ khi quay lại bảy nghìn năm trước.

Buông Dung Hoan ra, đang định duỗi lưng một cái, thì vòng xích sắt trên cửa lao đột nhiên rung lên.

Một lát sau, có hai người đi vào: “Đi, Lưu Dục sư thúc muốn gặp các người!”

Dọc theo đường đi tới Thất Trọng Thiên, hai người ngựa quen đường cũ đi tới Thất Bảo điện.

Vào sương phòng trong điện, hai gã tiểu đệ tử lập tức lấy ba cái, kính cẩn lễ phép nói: “Khởi bẩm sư thúc, hai gã phạm nhân đem qua xông vào cấm địa phía sau núi đã đưa tới, mời sư thúc xử trí!”

“Ừ, các người lui xuống đi.”

“Đệ tử tuân mệnh!”

Không chỉ bọn họ hai người, vài tên tỷ nữ bên trong sương phòng cũng khom người cáo lui.

Bảo Thù lú lờ không nói nên lời.

Trên Lang Hoa Sơn đa số đều là con dòng cháu giống, để rèn luyện bọn họ, giới luật không cho phép mang người hầu theo. Năm đó Già Di La vì mang Diệu Ca giữ ở bên người, phải chịu ba mươi sáu họa thiên hỏa. Theo những gì nhìn thấy đem qua thì hiện tại, giới luật so với bảy nghìn năm sau không biết nghiêm cấm gấp bao nhiêu, Lưu Dục dám công khai mang mấy mỹ nhân như hoa ở lại Thất Bảo điện. . . .

Đang suy nghĩ, gấm màn châu ngọc bị một bàn tay từ từ vén lên, Bảo Thù sống lưng lập tức cứng đờ.

Khuôn mặt đẹp tới cực điểm kia, từ lần đầu tiên nhìn thấy ở âm phủ, Bảo Thù đã biết mình không thể chống cự lại nó, nhưng đây cũng chỉ là xuất phát từ lòng yêu cái đẹp mà thôi, thứ này ai cũng có.

Về sau, hẳn thành công công mình, càng không dám sinh nửa điểm khinh nhờn.

Lưu Dục tuổi còn trẻ như vậy, quả là. . . .đẹp. . . .Đẹp đến mức nam nữ khó phân biệt!

Kỳ quái chính là, khí chất làm sao lại chênh lệch lớn như vậy?

Bà bà từng nói, năm tháng là một cây đao điêu khắc, đem nếp nhăn điêu khắc cho nữ nhân, đem cơ trí điêu khắc cho nam nhân. Ừm, nhất định là như vậy, Bảo Thù âm thầm tự nhủ trong lòng, lúc này mới thở ra một hơi.

Dung Hoan khi vừa nhìn thấy Lưu Dục, lồng ngực lập tức phập phồng, tay nắm lại thật chặt, mới nhịn xuống được.

Lưu Dục cả người áo lông trắng như tuyết chấm đất, thản nhiên đi đến giường quý phi ở một bên.

Nửa đường, quay đầu lại liếc nhìn bọn họ một cái, thấy bọn họ nhìn mình không chớp mắt, đặc ý giơ lên một lọn tóc khẽ cười nói: “Thế nào, có phải thấy bản quân rất đẹp không? So với bất cứ người nào các người gặp qua đều đẹp hơn?”

Nếu không phải có Dung Hoan thò tay ra giữ lấy nàng, Bảo Thù chắc chắn đã ngã lăn ra đất.

Dung Hoan cũng hoảng hốt cúi đầu.

Từ khi sinh đã luôn luôn nghe mẫu thân oán trách cha năm đó có bao nhiêu tự kỷ, có bao nhiêu thanh cao, có bao nhiêu kiêu ngạo, có bao nhiêu không thể tưởng tượng nổi. . . . Dung Hoan nghe được lỗ tai đều dính thành keo, chỉ cảm thấy nàng thối phồng quá mức, bây giờ nhìn thấy, mới bỗng nhiên phát hiện ra những lời oán trách đó thật sự là. . . .

—— quá uyển chuyển rồi.

Thấy bọn họ bộ dạng như vậy, Lưu Dục xoay người đi tới trước mặt Dung Hoan, hai ngón tay nắm cầm hân.

Nhíu mày nhìn, hẳn giống như tiếc hận nói: “Thật là đáng tiếc, vốn là một nam tử tuấn tú, vậy mà lại bị Trảm Yêu phạt thành như vậy. Chỉ là, may mà người gặp được ta.”

Dung Hoan cả người run lên, vội vàng lui về phía sau.

Bảo Thù như ở trong mộng mới tỉnh, mới nhớ tới Lưu Dục y thuật rất cao, vội hỏi: “Công. . . . Lưu Dục Thiên quân, ý của ngài là thương trên mặt hân còn có thể chữa sao?”

Lưu Dục cúi đầu liếc mắt nhìn nàng một cái: “Tiểu yêu tinh, trên đời này, còn không có chuyện bản quân làm không được.”

Dung Hoan mơ hồ cảm thấy không đúng chỗ nào, cha hẳn tính tình đậm bạc, người khác cầu cứu thế nào cũng không chịu nhìn một cái, làm sao sẽ trị thương ỉn? Vả lại, hẳn lúc này là tội phạm xông vào cấm địa phía sau núi, chuyện này không phải là quá kỳ quái sao?

Bảo Thù đang định nhảy lên, nhưng dương mắt lên nhìn lại thấy Lưu Dục hí mắt lại nhìn chằm chằm Dung Hoan, không khỏi ngẩn ra.

Đây rõ ràng là vẻ mặt sói nhìn thấy dê. . . .

Lúc này, ngoài cửa đột nhiên có người hô to: “Đệ tử bá kiến chưởng môn!”

Mộ Thanh tới.

Bảo Thù xoay mặt, thấy cửa phòng bị người đẩy ra, một vị nam tử mặc áo đen rảo bước tới. Chỉ thấy hân mặt mày tuấn lãng, vẻ mặt kiêu ngạo, vừa nhìn là biết đây là một người tính tình kiên cường.

Chỉ có điều tình trạng tinh thần hình như không tốt cho lắm, chẳng lẽ kể nhiệm đại điển ngày hôm qua lẫn qua lẫn lại nhiều quá đâm ra tâm sức lao lực quá độ?

“Sư huynh, sao người lại tới đây?”

“Nghe nói người đêm qua say, đưa chút canh giải rượu đến.”

Mộ Thanh từ trong tay tiểu đệ tử tiếp nhận chén canh, đặt trên bàn bằng gỗ tử đàn, mỉm cười nói, “Nhân lúc còn nóng, mau uống đi.”

Lưu Dục ngồi ở trên ghế, nâng chén canh lên, uống một hớp rồi cười nói: “Làm phiền sư huynh lo lắng rồi.”

Bảo Thù nhin không được nữa, nhón chân đá một cái không đến nơi đành lấy tay túm tay áo Dung Hoan.

Dung Hoan thoáng cúi thất lưng một chút, nghe thấy nàng thì thầm: “Công công hần, có còn huynh đệ gì không?”

Huynh đệ? Dung Hoan lập tức hiểu rõ nàng muốn hỏi gì, sắc mặt xanh mét: “Tộc cữu mệnh chúng ta là dòng độc đinh, muội đừng nghĩ lung tung, trong quan hệ sư huynh đệ cũng có thể tốt như vậy, ta và Thương Kiệt. . .”

Nói một nửa, thấy Bảo Thù trừng mắt to hần, đầu lưỡi không khỏi rút lại.

Mộ Thanh rốt cục phát hiện trong phòng còn có hai người: “Bọn họ chính là người xông vào cấm địa phía sau núi đêm qua?”

Dung Hoan chấp tay: “Khởi bẩm chưởng môn, vợ chồng hai người chúng ta chỉ là đi nhầm đường, cũng không có ác ý.”

Bảo Thù nghe hần nói đến hai chữ “Vợ chồng”, không khỏi mỉm cười, ngoại trừ hạnh phúc ra trong bụng còn có một chút tự hào, di chân sang một bên đá đá Dung Hoan.

Bởi vì nàng biết, hần đã bằng lòng cho thêm một cơ hội nữa để hai người có thể lại ở cạnh nhau.

Điều này so với cái gì cũng là quan trọng hơn!

Mộ Thanh đang định nói chuyện, Lưu Dục đã uống xong canh giải rượu nói: “Ta nói các người cũng không phải cái gì người xấu, nếu không cũng sẽ không thúc thủ chịu trời, chúng ta Lang Hoa Sơn cũng không phải là không hiểu tình thông ý, trước cs ở lại Lang Hoa Sơn mấy ngày, đợi tân khách đi, lại đi cũng không muộn.”

Ngón tay gõ gõ trên mặt bàn, hần nhìn về phía Mộ Thanh: “Ý huynh thế nào, sư huynh?”

Mộ Thanh “Ừ” một tiếng: “Cứ theo ý sư đệ là được.”

Thế là, hai người bọn họ ở lại ngay trên Thất Bảo điện.

Chờ tiểu đệ tử dẫn đường vừa rời đi, Bảo Thù vội vã mở miệng nói: “Huynh có cảm thấy cái kia Mộ Thanh không được bình thường không, còn có công công, hần. . .”

Sợ Dung Hoan tức giận, nàng không dám nói tiếp. . .

Dung Hoan ngồi trên ghế, đẩy cửa sổ ra, nhìn về phía mặt trời mới mọc ngoài cửa sổ, im lặng hồi lâu mới nói: “Cho dù chỉ là một giấc mộng, chỉ cần ở trong mộng có thể nhìn thấy bọn họ, đã cảm thấy rất thỏa mãn rồi. . .”

Bảo Thù tim như bị đao cắt, đi tới bên người hần ôm lấy vai hần: “Đây không phải mộng, ít nhất, muội là sự thật.”

Dung Hoan cười, đưa tay cầm lấy tay nàng, đầu tựa vào trước ngực nàng.

Nếu như có thể dứt bỏ tất cả, chỉ sống ở trong mộng, đây cũng là một loại hạnh phúc.

Ba canh giờ sau, Lưu Dục sai người đến mời Dung Hoan đi vào sương phòng đánh cờ; chạng vạng, lại sai người đến mời hần đi thưởng trăng uống rượu, bảo đi một lát mà cuối cùng lại thành cả đêm. Ngày thứ hai, ngày thứ ba. . .

Mà Dung Hoan đối với yêu cầu của hắn, nửa câu nói nhảm cũng không có.

Bảo Thù lòng như lửa đốt, trong lòng rối thành một đoàn, cảm thấy có mấy chỗ không đúng.

Dung Hoan cả ngày cùng Lưu Dục uống rượu mua vui, cả người càng ngày càng không có chút tinh thần. Nàng khi còn bé nghe qua Vô Cửu kể chuyện xưa, nói trên đời này một loại quái thú, taoj ra giấc mộng hoàng lương, dùng để hút tinh hồn của người khác mà sống.

Chẳng lẽ, bọn họ cũng không phải là xuyên qua thời gian, mà là rơi vào trong mộng?

Trái chờ phải đợi không thấy Dung Hoan trở về, Bảo Thù cũng ngồi không yên, không được! Nhất định phải đi xem bọn hắn đang làm gì!

Đẩy cửa ra, hai gã tiểu đệ tử rồi ngăn nàng lại: “Sư thúc có lệnh, ở Lang Hoa tiên sơn, phu nhân không thể tùy ý đi lại!”

Bảo Thù liếc hắn một cái: “Người có gấp, các người sư thúc có lệnh không cho phép người đi nhà xí đi?”

Tiểu đệ tử hai mặt nhìn nhau, đành phải đồng ý.

Một gã đệ tử dẫn đường phía trước, một gã đệ tử bám đuôi ở phía sau, Bảo Thù yên lặng suy nghĩ làm sao bỏ rơi bọn họ, nhưng là bọn hắn nhìn qua pháp lực không tệ, mình tuyệt đối không thể đánh bừa. . .

Cho đến khi đi vào nhà xí, nàng vẫn không nghĩ cách nào để thoát thân.

Đánh bừa thôi! Nếu như mình bị Lưu Dục đả thương, nàng còn không tin cái đầu của Dung Hoan sẽ không tỉnh táo lại!

Nàng hít sâu một hơi, nắm tay lại, đẩy cửa đi ra ngoài.

Quét mắt nhìn một cái, không khỏi ngạc nhiên hai gã tiểu đệ tử kia ngã hai chân mở ra hai tay chắp lại té trên mặt đất. Đúng lúc này, một người mặc áo đen từ phía sau đi ra, vội vã kéo nàng: “Còn ngăn người cái gì? Mau đi theo ta!”

“Bà. . . A Quỷ!” Bảo Thù lại ngạc nhiên, “Ngài làm sao lại quay ại?”

“Bớt nói nhảm đi, ta mang người đi gặp một người!”

“Ai a?”

Quỷ cô nương đem áo choàng đen mở ra, phân cho Bảo Thù một nửa, hai người “Sư” một tiếng chui vào trong lòng đất.

Chờ trước mắt khôi phục ánh sáng, Bảo Thù phát hiện nơi này đúng là phía sau núi Lang Hoa, không khỏi hiếu kỳ nói: “Ngài dẫn ta tới nơi này làm gì?”

Quỷ cô nương cười quỷ dị: “Cũng là nhờ nam nhân của người, ta bảo hắn đưa ta rời khỏi, kết quả đem ta đưa vào ổ sói, như vậy cũng tốt, nhân họa đắc phúc, khả khả. . .”

Bảo Thù không hiểu nguyên do, đi theo nàng chui vào sâu trong rừng cây, đi tới trước một khối quái thạch.

Bảo Thù ngơ ngác nhìn nửa ngày, cuối cùng bưng tỉnh đại ngộ, kinh ngạc nói: “Động Thiên Phúc Địa!”

Khe đá mở ra, Quỷ cô nương túm lấy nàng, đi vào hành lang đen, hẹp, dài. Vượt qua bảy nghìn năm, cho dù phía sau núi Lang Hoa thương hải tang điền, bên trong động tiên vẫn như cũ không có chút nào thay đổi.

Quỷ cô nương theo lỗ chó tiến vào, hưng phấn nói: “Sư phụ, ta mang người đến rồi!”

Sư phụ? Nàng lại nhận một người nữa làm sư phụ?

Bảo Thù kinh ngạc, khom người chui vào trong.

Vừa ngước mắt nhìn, trong ao sương mù mờ ảo, chỉ là không thấy giường hoa bằng vũ lân, không thấy Diệu Ca nữa. Thay vào đó là bốn bề đều là bát quái kính, trên tường treo một sợi dây khóa bằng bạc, xuyên qua ao, xuyên qua xương bả vai một người đang ngồi trong ao.

Ánh mắt di chuyển, đầu “Ông” một tiếng nổ tung.

Nam tử áo trắng đang ngồi xếp bằng kia chính là Lưu Dục!

54. Chương 54: Cây Sinh Mệnh

Lưu Dục mở mắt liếc nhìn Bảo Thù một cái, vẻ mặt hơi đổi, không bao lâu lại nhập định, im lặng không nói gì.

Quý cô nương kéo ống tay áo Bảo Thù, thấp giọng nói: “Cái kia Đông Phương Bất Bại trên Lang Hoa Sơn là giả, hắn mới là thật, người tin không?”

Bảo Thù suy nghĩ một chút rồi lập tức gật đầu.

Nàng tiến về phía trước vài bước, cẩn thận quan sát chiếc khóa bằng bạc xuyên qua xương bả vai Lưu Dục, cau mày nói: “Tỏa Tiên Liên?”

Lưu Dục rút cục lại lần nữa đem ánh mắt chuyển lên trên người nàng: “Thế nào, người đã nhìn thấy qua?”

Bảo Thù vội vàng lắc đầu, nói sang chuyện khác: “Ngài làm sao lại bị ở chỗ này?”

Lưu Dục không chút nào che giấu ý định quan sát nàng, như là muốn đem nàng nhìn thấu. Bảo Thù sợ nhất là ánh mắt của Lưu Dục, cuối cùng mình ở trước mặt hắn vẫn luôn là không có chỗ để ẩn mình.

Vô thức, nàng hướng về phía sau lưng Quý cô nương né tránh

“Người và phu quân người chính là sứ giả do thần thụ triệu hoán tới?” Lưu Dục đột nhiên mở miệng nói, “Thì ra đúng là sự thật.”

Bảo Thù ngẩn ra, cái gì thần thụ? Cái gì sứ giả?

Đang định dùng hết dũng khí hỏi lại hắn, nhưng Lưu Dục lại hơi nhắm hai mắt lại, thở dài một hơi.

Bảo Thù lập tức đem lời trong cổ họng nuốt vào bụng.

Quý cô nương bắt ngờ ở một bên cười ha ha đứng lên: “Cái này gọi là cái gì? Đã nói nha, người quá tự đại không phải là chuyện tốt! Muội tử, nói với người, chuyện thế này . . .”

Thật ra Lưu Dục giả trên Lang Hoa Sơn cũng không phải là yêu ma quỷ quái gì, mà là cái bóng của Lưu Dục. Mười năm trước, diện mạo xinh đẹp cùng với trí tuệ vô song rồi cộng thêm tu vi đều là thiên hạ đệ nhất Lưu Dục Thiên quân, mỗi ngày cô phàm xa ảnh trời xanh tần tảo, chỉ có trường giang sông nước vẫn chảy không dừng, buồn bực hoảng hốt rồi như đầu, quyết định tự lực cánh sinh, tự tay bồi dưỡng ra một người có thể cùng mình đối địch. Nhưng yêu cầu của hắn rất cao, đi bộ trong lục giới, vẫn tìm không ra một hạt giống nào tốt. Vì vậy hắn liền đau khổ ngồi ở bờ sông thở dài: “Trời xanh a trời xanh, đã sinh Du, vì sao không sinh Lượng? A, chẳng lẽ ta thật sự là Độc Cô Cầu Bại?”

Không có đối thủ, cuộc sống là buồn chán, là tịch mịch, là không cách nào chịu đựng được, rồi trong cái nháy mắt đó, hắn nhìn thấy cái bóng trong dòng sông, rồi giật mình.

Thế rồi một ngày kia, nắng chiều nặng nề, tiếng chim thầm thì, gió xuân thổi hã thổi, bông liễu bay a bay, Lưu Dục a Lưu Dục, rốt cục cũng đã tìm ra mục tiêu mới.

Vạn vật phân âm dương, thuộc ngũ hành, nếu như theo lẽ thường mà nói, bụi hoa cũng có thể thành tinh, cây cỏ cũng có thể có linh, cái bóng chính là tam vô sản phẩm, không có khả năng thoát ra ngoài ngũ hành. Nhưng đối với Độc Cô Cầu Bại, tức là Lưu Dục đồng chí, độ khó càng lớn càng có tính khiêu chiến, càng có tính khiêu chiến càng làm hắn nhiệt huyết sôi trào.

Vì vậy am hiểu sâu huyền môn cấm thuật như hắn, cả ngày đóng cửa tạo người.

Trải qua bao nhiêu thất bại và thất bại, vào một buổi chiều mùa đông nào đó, cuối cùng người thành công.

Từ đó về sau, Độc Cô Cầu Bại không hề tịch mịch, bởi vì hắn có đối thủ mới, đó chính là Đông Phương Bất Bại.

Quý cô nương giải thích mệt mỏi, ngồi xuống thở vào hít ra một hơi, Bảo Thủ ở một bên nghe khóe miệng không ngừng co giật.

Lưu Dục mày cau lại thành một chữ “Xuyên”, môi mở ra đóng vào mấy lần tỏ vẻ muốn giải thích rõ cái gì đó nhưng lại phát hiện mình căn bản không có gì để giải thích, rõ ràng cảm thấy nàng nói sai nhưng lại nghĩ không ra sai chỗ nào.

Quý cô nương nghỉ ngơi đủ rồi, lại muốn chuẩn bị bắt đầu giải thích tiếp. Lưu Dục thấy thế, cái trán không khỏi trỗi lên một tầng mồ hôi lạnh, vội nói: “Vị cô nương này, người không ngại nghỉ ngơi một chút đi, bản quân tự mình giải thích cũng được.”

Bảo Thủ cắn cắn môi, hiểu kỳ nói: “Cái bóng không có hình thể rõ ràng, ngài rốt cuộc là làm như thế nào?”

Nhắc tới việc này, Lưu Dục vẻ mặt không khỏi có chút kiêu ngạo: “Lấy một mảnh vỏ khô của cây sinh mệnh làm thân thể, dẫn nước thánh thiên trì làm máu, lại lấy Côn Lôn thần thạch làm xương cốt, cuối cùng bản quân tự mình độ hần một mạng liền hoàn thành.”

“Bái phục! Bái phục!” Bảo Thủ cười gượng ha ha hai tiếng, cúi đầu gơ tay áo lau mồ hôi.

“Bởi vì Liên Ảnh chính là cái bóng của bản quân, cho nên hắn gần như có tất cả trí nhớ và tu vi của bản quân, nhưng hắn tâm thuật bất chính, bản quân nghĩ không thể lưu hắn. . .” Lưu Dục nghiêng đầu, có chút xấu hổ, “Nhưng hắn có thể đoán được suy nghĩ của bản quân, liền thừa dịp bản quân chưa chuẩn bị, trộm Tỏa Tiên Liên, đem bản quân khóa ở cấm địa, còn hắn thì thay thế ta. Lang Hoa cấm địa, cũng không người xông vào, nếu không phải mấy ngày trước đây vị Quý cô nương này. . .”

Nói đến chỗ này, Lưu Dục đầu càng đau.

Đợi ba năm, thật vất vả mới có người vào được, cư nhiên lại là một người như thế này.

Phải đồng ý thu nàng làm đồ đệ, bằng không, không chỉ không chịu giúp hắn, còn tuyên bố muốn đem chuyện này đi nói cho cả thiên hạ đều biết. Nghĩ hắn Lưu Dục mặt mũi tốt như vậy, nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng đành phải đồng ý.

Bởi vậy, thanh cao như hắn, dưới sự uy hiếp cường bức của A Quý, thu vị đồ đệ đầu tiên trogn đời mình.

Hắn không nói, Bảo Thủ trong đầu cũng hiểu rõ.

Chuyện này, kiên quyết không thể để cho Lang Hoa môn đồ biết được, tốt nhất người biết đến càng ít càng tốt, bởi vì không chỉ Lưu Dục mất mặt, mà là cả Lang Hoa tiên sơn cùng nhau mất mặt.

Nói cho Mộ Thanh vốn là lựa chọn tốt nhất nhưng trải qua sự diễn thuyết của Quý cô nương, chắc chắn hắn đã biết được quan hệ không minh bạch giữa Mộ Thanh và Liên Ảnh, bây giờ nói cho hắn, ngộ nhờ Mộ Thanh không tin, vậy thì không khác gì là đâm đầu vào chỗ chết.

“Hắn tuy có hình thể gần gũi nhưng cuối cùng chỉ là cái bóng, trên người không có nửa phần dương khí.” Lưu Dục liếc mắt nhìn nàng một cái, nhẹ nhàng nói, “Cho nên, hắn mỗi ngày phải hấp thụ thuần dương khí để duy trì sinh mệnh bản thân, tu vi càng tinh thuần, càng có thể giúp hắn sớm độc lập.”

Bảo Thủ kinh ngạc, trách không được Mộ Thanh tình trạng tinh thần kém như thế, nói như thế, Dung Hoan chẳng phải là rất nguy hiểm?

Huống chi, vẫn đem người nọ là phụ thân hắn!

“Không được! Ta phải đi về!” Nói xong, nàng sắc mặt tái nhợt định xoay người, lại bị Lưu Dục gọi lại.

“Người bây giờ trở về cũng không có tác dụng gì, tu vi của hắn cao tới mức người không thể tưởng tượng được. Hơn nữa, các người chung quy vẫn là người ngoài không rõ lai lịch, một ngày cùng Liên Ảnh là địch, đó là cùng với cả Lang Hoa phái là địch, có lẽ, là cùng lực giới là địch.”

Bảo Thủ suy nghĩ một chút. Quả thực đúng là như thế, nếu rơi vào tay Liên Ảnh trả đũa, Mộ Thanh kiên quyết đứng ở bên hắn.

Điều này khiến cho Bảo Thù trong lòng lo sợ không yên: “Chúng ta phải làm như thế nào?”

Lưu Dục sớm đã có đối sách, thần nhiên nói: “Nơi này ở ngoài mười dặm, bên cạnh suối Nguyệt Thanh có một gốc cây sinh mệnh, chỉ cần diệt tận gốc rồi, Liên Ảnh tự nhiên sẽ chết, không cần các người tự mình động thủ.”

Bảo Thù không hiểu: “Cây sinh mệnh?”

“Cây đó vẫn sống ở phía sau núi Lang Hoa, ai cũng không biết nó đã sống bao nhiêu lâu rồi, thế cho nên phía sau núi cây cỏ xanh tươi, thụ tinh hoa yêu sinh sống khắp nơi, còn đưa tới rất nhiều Thượng Cổ dị thú dừng lại. Vì thế, tổ tiên phía sau núi phong làm cấm địa.”

“Vì sao Lang Hoa tổ tiên không trừ?”

“Không phải không, là trừ không được, cây kia quanh thân tiên khí lượn lờ, gốc rễ đâm sâu xuống đất trừ không được. Dẫn tới hoa yêu dị thú còn chưa tính, nếu như bị kẻ xấu biết được học thần kỳ của cây, học bản quân lấy vỏ cây người, hậu quả sẽ khó mà lường được.”

Bảo Thù có chút suy nghĩ gập đầu, lại ngạc nhiên nói: “Nói như thế, ta làm sao có thể trừ?”

Lưu Dục nhíu mày nói: “Năm đó bản vốn định ra tay trừ nó nhưng đột nhiên thần mở miệng nói, khuyên bảo bản quân quay đầu lại là bờ, còn nói ta nếu như chẳng may gây ra tai kiếp, người hữu duyên sẽ đến đây tương trợ, dẫn dắt hẩn đi đến bên bờ suối Nguyệt Thanh là được.”

Người hữu duyên? Bảo Thù cứng người, chẳng lẽ mình sẽ là người hữu duyên với cây sinh mệnh sao?

Lưu Dục bị Tỏa Tiên Liên trối lại, thần lực thừa lại không có bao nhiêu, chỉ có thể dùng tu vi thừa lại đem Bảo Thù đưa tới cạnh thần. Đợi Bảo Thù mở mắt, đập vào mắt chính là một dòng suối trong thấy đáy.

Nàng theo lời Lưu Dục, một đường đi thẳng dọc theo bờ suối Nguyệt Thanh. Tình cờ, không trung xẹt qua chim ngũ sắc, mấy con thú nhỏ dễ thương, hai bờ trăm hoa đua nở, đẹp nhiếp lòng người. Vừa đi vừa nhìn ra xa, chỉ thấy khắp nơi cây cối rậm rạp.

Không bao lâu, nàng đã đứng ở trước mặt cây sinh mệnh.

Bảo Thù nhìn trái nhìn phải, lại tiến lên sờ sờ, thấy thế nào, cũng là một cây nguyệt quế cực kỳ bình thường.

Nếu nàng không nhớ lầm, Cửu Trọng Thiên trên Mộng Hồi Điện có một gốc cây, Vân Hải khắp nơi đều có, càng khỏi phải nói nơi ở của nàng và Dung Hoan, trước thềm có một cây nguyệt quế, trong vườn hình như có một gốc cây giống như đúc.

Bởi vì từng chôn Linh Tê Kính, cho nên ấn tượng khắc sâu vô cùng.

Là muốn rút rễ nó ra sao?

Bảo Thù dạo qua một vòng quanh đại thụ, thật sự nhìn không ra nó có gì thần kỳ.

Vì vậy nàng cẩn thận gõ gõ thân cây: “Thần thụ, ngươi có thể nghe thấy ta nói chuyện sao?”

Xung quanh vắng vẻ không một tiếng động.

Mắt thấy sắc trời dần tối đi, Bảo Thù trong đầu nhớ đến Dung Hoan, trở về một chút gắn lại nguy hiểm thêm một phần. Không nghĩ nhiều, nàng giơ tay phải lên, hiện ra một thanh chủy thủ.

Đây là năm đó Dung Hoan tặng cho nàng, một thanh Huyền Băng Kiếm bị máu Hỏa Hoàng nấu chảy.

Trước thử xem có dùng được hay không. . . Bảo Thù mặc niệm khẩu quyết, Huyền Băng Kiếm “Sưu” một tiếng từ lòng bàn tay bay ra, đâm thẳng về phía thân cây, xuyên qua thân cây, rồi bay một vòng trở về trong tay Bảo Thù.

Bảo Thù mừng rỡ, nhưng mà vừa cúi đầu lập tức tròn mắt, thân kiếm vốn là trong suốt bây giờ lại biến thành màu đỏ!

Nàng cuống quýt ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn nơi Huyền Băng xuyên qua trên thân cây, từ từ chảy xuống dịch thể màu đỏ, giống như máu mà lại giống như thuốc nhuộm. Bảo Thù sống lưng cứng đờ, cây này, quả thật là có sinh mệnh!

Cũng giây phút này, dưới tàng cây bất ngờ xuất hiện một luồng khói trắng, đợi khói tan đi, một tiểu oa nhi ba bốn tuổi từ trong lòng đất chui ra, tức giận quát lớn một tiếng: “Tiểu yêu lớn mật! Dám tổn thương Yên Hoa thượng thần!”

Bảo Thù giật mình một cái, đang định giải thích thì đầu ngón tay tiểu oa nhi đột nhiên sinh ra một luồng tơ dài, bay thẳng tới mặt nàng.

Bảo Thù không có thời gian nghĩ nhiều, cảm Huyền Băng Kiếm che ở trước ngực.

Không có gì xảy ra cả.

“Kinh Thiên . . .”

“Kinh Thiên. . . Là chàng sao. . .”

Một tiếng kêu gọi yếu ớt giống như là xa tận chân trời, mà lại cũng như tiếng nỉ non bên tai.

Bảo Thù ngưng ngẩn, trên đời này, lại có giọng nói ai oán triền miên như thế sao, giống như tiếng gọi của một trái tim nghìn năm thống khổ, lại giống như đang kêu gọi người yêu thất lạc vạn năm.

Không biết vì sao, Bảo Thù bỗng dưng cảm thấy vô cùng chua xót.

Nàng nhăn mũi lại, nhìn trên thân cây từ từ trôi lên một khuôn mặt của nữ nhân, tuy chỉ là một vài đường nét nhưng Bảo Thù trong lòng chắc chắn, nữ nhân này, chắc chắn là vô cùng xinh đẹp.

Yên Hoa từ từ mở mắt, nhìn thấy Bảo Thù trên mặt đều là thất vọng. Nhưng mà, đợi nàng buông mắt xuống trông thấy thanh chủy thủ trong tay Bảo Thù, cả thân cây đều run lên.

Bảo Thù không rõ nguyên do, trong lòng hoảng sợ, liên tục lui về phía sau hai bước. Rồi đột nhiên một mùi hương khê bay qua, nữ nhân kia giống như ảo ảnh từ trong thân cây đi ra, lụa trắng bay bay, dáng dấp nhanh nhẹn đi đến trước mặt Bảo Thù.

Đẹp quá. . . So với trong tưởng tượng. . . . Còn đẹp hơn rất nhiều.

Bảo Thù hít sâu một hơi, tóc gáy dựng đứng, muốn chạy trốn nhưng lại chân lại nhấc lên không được.

Yên Hoa nâng tay nàng lên, si ngốc nhìn thanh Huyền Băng Kiếm, dương mắt lên, mặc dù thê nhưng lại không mất nét lãnh ngạo:

“Kinh Thiên đâu? Vì sao tới cũng không chịu gặp ta?”

55. Chương 55: Yên Hoa

“Kinh Thiên là ai?”

Bảo Thù sửng sốt một lát rồi nhìn lại trả lời: “Ta không biết.”

Yên Hoa trên mặt lộ vẻ mê man, nhướn đôi mày đen: “Vậy, chuôi Huyền Băng Kiếm này ngươi lấy từ đâu ra?”

“Phu quân ta tặng cho ta.” Bảo Thù cảm thấy nàng cũng không có ác ý, hơi thả lỏng người, thành thật trả lời, “Phu quân ta là Lang Hoa đệ tử, thanh kiếm này là hắn được sư phụ tặng vào lễ trưởng thành.”

“Phu quân. . .” Yên Hoa tay run lên, vẻ mặt càng thêm mê man, “Không phải hắn. . .”

Bảo Thù lén lút quan sát nàng, thử thăm dò hỏi: “Cô nương, người chẳng lẽ biết. . .”

“Huyền Băng Kiếm, Sí Diễm Dao, là ta và Kinh Thiên cùng nhau chính là vật đính ước giữa ta và hân.”

Yên Hoa buông tay Bảo Thù ra, nhẹ nhàng tiếp nhận đoản kiếm, mở tay kia ra, lòng bàn tay bỗng nhiên hiện ra một thanh loan đao đỏ thẫm. Nàng đem hai thanh thần khí ôm vào ngực, say mê thì thào, “Huyền Băng cùng ta, Sí Diễm tặng hân, tam sinh bất ly thất thế bất khí khí.”

Bảo Thù không biết nên nói gì, chỉ có thể ngơ ngác nhìn nàng.

Yên Hoa nhắm hai mắt lại, cười khổ: “Kinh Thiên, Sí Diễm và Huyền Băng rốt cục cũng đã gặp lại rồi, người ở đâu? Người ở nơi nào?”

Bảo Thù cảm thấy vành mắt đỏ lên, sự đau khổ của nhung nhớ này, chính nàng cũng đã từng trải qua, làm sao không biết sự lợi hại của nó? Không kìm lòng được, Bảo Thù vươn tay ra vỗ lưng Yên Hoa an ủi: “Đừng khổ sở, Kinh Thiên sẽ lại trở về bên người.”

Yên Hoa mở mắt ra, mệt mỏi nói, “Phụ thần từng nói với ta, duyên phận giữa ta và Kinh Thiên chưa đoạn, mười vạn năm sau, sẽ có một cơ hội nữa để chúng ta gặp lại nhau, hôm nay, ta đã đợi tròn mười vạn năm. .”

Mười vạn năm?!

Bảo Thù kinh hãi nói không nên lời.

“Trước đây, Huyền Băng chỉ có ta cùng với Kinh Thiên có thể khống chế, không ngờ, bây giờ nó đã trở thành một cây vũ khí bình thường.” Yên Hoa nghiêng đầu cười, đem Huyền Băng một lần nữa giao cho Bảo Thù, “Người là vì Liên Ảnh mà đến sao? Việc này không khó, chỉ là Yên Hoa muốn nhờ người mang phu quân người đến đây gặp mặt một lần, có một số việc, Yên Hoa muốn đích thân hỏi hân.”

Bảo Thù do dự một lát rồi gật đầu: “Ta trở về sẽ nói với hân.”

Yên Hoa mặt hơi giãn ra: “Cảm ơn.”

Bảo Thù nghĩ nghĩ, đối với yêu cầu của nàng, cho dù là ai cũng không có cách nào từ chối. Minh Thiên Cung đợi mười năm đã trầy tâm phệ cốt, thật khó mà tưởng tượng, Yên Hoa chờ đợi mười vạn năm chỉ để gặp một người sẽ là cảm giác như thế nào?

Hồn phách của nàng hình như không thể rời khỏi thần thụ quá lâu, chỉ mới một lát mà sắc mặt đã trở nên trắng bệch, chỉ có thể một lần nữa bay trở về trong thần thụ. Tiểu oa nhi lúc này nổi giận đùng đùng bây giờ lại đang cười híp mắt tiến lên, bộ dạng có chút ngây thơ, “Cô nương, tiểu lão nhi đưa ngài trở về.”

Bảo Thù “Ừ” một tiếng, cất bước đi theo hân.

“Vừa rồi gia huynh xúc phạm cô nương, Mạc Tu thay hân nhận lỗi.”

“Ừm? Không có việc gì.”

Bảo Thù cả người vẫn còn trong sương mù, tùy tiện trả lời hai tiếng. Đi đi đi đi, đi một lát, đột nhiên dừng chân lại, ghen hòng trần trối nói: “Người người người, người là Mạc Tu thúc thúc? Vừa rồi cái kia. . .”

Mạc Tu ôn hoà cười: “Đó là gia huynh Mạc Vãn, chúng ta vốn là một đôi tiểu nhân sâm được Yên Hoa thượng thần không chê, lấy tinh khí nuôi dưỡng ba ngàn năm cuối cùng cũng đã có thể biến thành hình người, tiểu lão nhi hôm nay coi như là cũng đã đến tuổi trung niên, đa tạ cô nương một tiếng thúc thúc.”

Vừa rồi tình thế nguy cấp, nàng hoàn toàn chưa từng nhìn kỹ, bây giờ cúi người cẩn thận quan sát, quả thật là một Mạc Tu thu nhỏ.

Bảo Thù mũi chua xót, thầm nghĩ mở tay ra ôm chặt lấy hân, nhưng mà thân hình chưa di chuyển, nào lại “Ông” Một tiếng nổ tung.

Mạc Tu, là nhân sâm được Yên Hoa lấy tinh khí nuôi dưỡng?

Thật khéo, chẳng lẽ chỉ là trùng hợp?

Mạc Tu cũng không thể rời khỏi thần thụ quá xa, đưa Bảo Thù đến đoạn đường không còn yêu thú rồi xoay người quay về, Bảo Thù dọc theo đường đi đi một chút rồi dừng lại một chút, mặt trời dần dần di chuyển về phía Tây, nàng vẫn chưa từng nhận ra.

Ngẩng đầu, mắt nhìn lên Lang Hoa tiên sơn nằm trong tầng mây cao cao. Trong phút chốc, nàng lại có chút do dự, sau khi trở về có nên nói cho Dung Hoan những chuyện đã xảy ra trong ngày hôm nay không, nhất là, yêu cầu của Yên Hoa.

Không nói, Lưu Dục sẽ tiếp tục chịu khổ, Liên Ảnh có thể sẽ làm hại Dung Hoan.

Nói, nói rồi thì mọi chuyện sẽ ra sao?

Bảo Thù ôm lấy đầu gối trên mặt đất, vì sao, lòng của nàng thật loạn, sự hỗn loạn trước nay vẫn chưa từng xuất hiện. Nàng sợ cái gì? Vì sao lại sợ?

Kinh Thiên và Dung Hoan, rốt cuộc có quan hệ gì?

“Thù Nhi.” Giọng nói quen thuộc bất ngờ vang lên lên đỉnh đầu, Bảo Thù cả người run lên, hoảng loạn ngẩng đầu lên. Dụi dụi mắt, mãi đến khi xác định không phải mình hoa mắt, mới giật mình hô một tiếng: “Vô Cửu ca, làm sao huynh lại ở chỗ này?”

Không đợi Vô Cửu mở miệng, một cảm giác lạnh lẽo lan ra cả người nàng, Bảo Thù hoảng sợ che miệng lại. Chẳng lẽ, khung cảnh mấy ngày này chỉ là một giấc xuân thu đại mộng?

Chẳng lẽ, Dung Hoan hẳn thật sự đã chết rồi?

Vô Cửu đem nàng từ trên mặt đất kéo lên, thấy nàng giống như một con chim sợ cành cong, nhin không được thở dài một tiếng: “Muội yên tâm, không phải muội đang nằm mơ, Dung Hoan hẳn quả thực còn sống, hơn nữa, nơi này vẫn là bảy nghìn năm trước.”

“Thật?” Bảo Thù không xác định hỏi.

“Ta khi nào thì đã lừa gạt muội?” Vô Cửu trán nàng một cái nói, “Nghe nói Liễm Tinh Thoi có thể khiến người ta xuyên qua thời không, mà ta Lang Hoa Sơn nghiên cứu hơn nửa tháng, rốt cục hiểu rõ huyền cơ trong đó.”

Bảo Thù vẻ mặt có chút thả lỏng, sau đó một cổ vui sướng trên lên đầu: “Ta biết mà, huynh nhất định sẽ có cách cứu chúng ta.”

Vô Cửu khẽ lắc đầu: “Có thể cứu các người chỉ có bản thân các người.”

Bảo Thù không tin nhìn hắn: “Có ý gì?”

Vô Cửu giật giật môi, do dự nói: “Muội đã gặp cây sinh mệnh phía sau núi rồi?”

Bảo Thù gật đầu, đem toàn bộ mọi chuyện đã xảy ra ngày hôm nay kể hết cho hắn, cuối cùng, bổ sung một câu: “Vô Cửu ca, cây sinh mệnh kia rốt cuộc có bí mật gì? Còn có Yên Hoa, nàng là ai?”

Vô Cửu cúi đầu, im lặng.

Bảo Thù thấy hắn không trả lời, càng chắc chắn hắn biết rõ mọi chuyện: “Vô Cửu ca, huynh hãy nói cho ta biết đi.”

Nói cho nàng?

Cũng tốt, mình cuối cùng vẫn là không thể lựa chọn giúp nàng cả đời.

Vô Cửu hoàn hồn cười khở một tiếng, ngẩng đầu nhìn lên màn đêm, từ từ nói: “Thời Thượng Cổ, phụ thân dưới trướng có một tử một nữ, một tử là Hỏa Hoàng, quản lý thương sinh âm áp, một nữ là Tuyết Long, quản lý tam giới băng sương. Nhi tử của phụ thân tên là Huyền Thương còn nữ nhi tên là Yên Hoa.”

Bảo Thù thái dương gân xanh nhảy lên mấy cái, nhìn chằm chằm Vô Cửu.

“Yên Hoa tuy là thần nữ, nhưng cùng ca ca nàng Huyền Thương hoàn toàn khác biệt, tính tình dịu dàng, đoan trang nền nã, mà nàng một lòng hướng đạo, thuở nhỏ bái sư ở Tiên Hà phái là môn phái có danh vọng

nhất năm đó. Khi nàng hai nghìn tuổi, Huyền Thương cùng một vị thần tướng nào đó sau khi uống rượu đã đấu pháp với nhau, phá hủy một bộ lạc ở trần gian, chờ khi Yên Hoa chạy tới thì toàn bộ bộ lạc sớm đã xác chết khắp nơi, chỉ có một nam đồng sáu tuổi mặc dù bị thương nặng nhưng may mà tránh được một kiếp.”

“Chính là Kinh Thiên?”

“Đúng thế.” Vô Cửu thần nhiên gật đầu, rồi nói tiếp, “Thời Thượng Cổ, người trong tam giới được chia ra thần, yêu, người, ở trong mắt chư thần, loài người chẳng qua chỉ là một món đồ chơi do Nữ Oa Đại Thần nhất thời tâm huyết dâng trào tạo ra, vì vậy, địa vị của loài người vốn thấp kém, ngay cả yêu cũng không bằng. Nhưng Yên Hoa và Nữ Oa giống nhau, đều có một tấm lòng nhân từ, không có thời gian suy nghĩ nhiều, lập tức ôm lấy Kinh Thiên đang hấp hối mang về Tiên Hà Sơn.”

“Nếu loài người địa vị thấp kém như vậy, Tiên Hà phải làm sao có thể đồng ý thu nạp một người trần tục được?”

“Đương nhiên là không chịu, Yên Hoa sư phụ khi vừa nhìn thấy Kinh Thiên, lập tức hoảng sợ đến hoa dung thất sắc, nói thẳng Kinh Thiên chính là người mang sát nghiệp, ắt sẽ mang đến đại nạn lớn xưa nay chưa từng có cho thiên hạ, lệnh Yên Hoa lập tức xử tử hắn. Yên Hoa kiên quyết không tin, rồi lại không dám ngỗ nghịch sư phụ, suy đi nghĩ lại, cuối cùng cảm thấy chỉ có đưa hắn vụng trộm giấu ở phía sau núi Tiên Hà, đồng thời sử dụng pháp khí của mình tạo ra một động tiên, dùng để làm biến mất mùi người trên người hắn.”

Bảo Thủ bưng tỉnh đại ngộ, thì ra Tiên Hà là Lang Hoa đời trước, động tiên là do Yên Hoa một tay tạo ra!

“Vậy sau đó thế nào?”

“Kinh Thiên chẳng qua chỉ là một người phạm, Yên Hoa không chỉ vì hắn chữa thương, còn muốn mỗi ngày tới đưa thức ăn nước uống. Nửa năm sau, Kinh Thiên thương thế đã khỏi, Yên Hoa muốn đưa hắn về nhân giới nhưng hắn không chịu, chỉ nói mình ở nhân giới đã mất người thân, muốn bái Yên Hoa làm sư.”

“Yên Hoa nhận hắn?”

“Không, Yên Hoa đưa hắn ra khỏi Tiên Hà Sơn, một lần nữa giao cho bộ lạc loài người nuôi dưỡng.”

“Vậy nàng có phải hàng ngày đi bộ lạc thăm Kinh Thiên không?”

“Khi đó, bộ lạc loài người thường xuyên giao chiến, không có chỗ ở nhất định, hơn nữa, Yên Hoa là Băng Tuyết Thần Nữ, cứu Kinh Thiên chỉ là giúp huynh trưởng xóa bớt nghiệp chướng, chúng sinh đều có mệnh đồ của bản thân, nàng tự nhiên sẽ không muốn nhúng tay vào.”

“Vậy thì sau đó bọn họ làm sao trở thành một đôi tình nhân?”

“Mười sáu năm sau, bộ tộc loài người xuất hiện một vị thủ lĩnh cô cùng tài giỏi, từ nam chí bắc, gần như là đã thống nhất cả nhân giới, mà bộ tộc này đều lấy long làm vật tổ, cũng vì Yên Hoa lập một đền thờ, lấy hương khói cúng phụng. Chuyện này được truyền đi rất nhanh, khi đến tại Yên Hoa, nàng nhìn không được tò mò hạ phạm đi vào đền thờ kia, mà Kinh Thiên đã ở đó đợi nàng ba năm.”

Bảo Thủ đột nhiên giận tái mặt: “Vì vậy, Yên Hoa bị hắn cảm động?”

“Lúc đầu không có nhưng rất nhanh bị luân hãm, nhưng mà, hai người bắt đầu rất đẹp song kết thúc lại vô cùng thảm.” Vô Cửu quan sát nàng một chút, tiếp tục nói, “Trên thực tế, thì chuyện của bọn họ so với những câu chuyện tình yêu khác trong thiên hạ cũng không khác là mấy.”

Bảo Thủ nhú mày: “Bọn họ sau đó ra sao?”

“Tiên phạm chi luyện, ở thời Thượng Cổ là cấm kỵ, hướng chi, Yên Hoa thân phận tôn quý, là phụ thần chi nữ. Lúc đó phụ thần bề quan, Thiên giới bình quyền tất cả nằm trong tay Huyền Thương, hắn trong cơn giận dữ, lập tức sai người xuống nhân giới đả thương Kinh Thiên, Yên Hoa không khỏi tức giận, hai huynh muội náo loạn long trời lở đất.”

“Chẳng lẽ Kinh Thiên bị Huyền Thương đánh chết?”

Vô Cửu buồn bã lắc đầu: “Thật ra, thứ Kinh Thiên chờ chính là giờ khắc này.”

Bảo Thù hít một hơi lạnh khí, lập tức hiểu rõ ngọn nguồn.

Có lẽ, Kinh Thiên vẫn chưa từng quên mối thù diệt thôn khi còn nhỏ, có lẽ hắc yêu Yên Hoa, nhưng trong lòng hắc oán hận lại nhiều hơn, kết quả, nàng đã có thể đoán ra.

“Kinh Thiên thừa dịp Huyền Thương trọng thương, hút hết tu vi của hắc, nuốt Hỏa Hoàng xích đảm của hắc, trở thành Thần Ma đầu tiên trong đại lục. Sau đó, hắc một mình sáng lập Thiên Ma thành, đồng thời nói cho loài người, nếu như không muốn bị những vị thần cao cao tại thượng dẫm nát dưới lòng bàn chân, hãy trở thành ma, lấy hắc làm tôn.”

“Yên Hoa thì sao?”

“Yên Hoa tình thương khó lạnh, trốn đi gần một trăm năm, chờ khi nàng trở lại thì thiên hạ đã đại loạn. Khi đó, yêu ma liên thủ, thần giới thế cô, Tiên Hà bị diệt, Yên Hoa tự trách không thôi, lợi dụng Tiên Hà Sơn lập ra Lang Hoa phái, trợ giúp chất nhi, áp chế Kinh Thiên. Qua một trăm năm, phụ thần xuất quan, dẫn đầu chúng thần cùng Ma giới đánh một trận, hao hết thần lực mới đưa thu phục, vốn định phá hủy hắc nguyên thần, lại bị Yên Hoa lấy chết bức lui.”

Dừng một chút, Vô Cửu nói: “Cuối cùng, Yên Hoa lấy một viên Băng Tuyết chi tâm vì hắc tinh lọc ma tính, rồi phong ấn trong Băng Tinh Tuyết Phách, bản thân lại lựa chọn mất hết tu vi, hóa thành một gốc cây sinh mệnh, khiến tiếng kêu than dậy khắp lục giới, một lần nữa khô mội hồi xuân(*).”

(*) khô mội hồi xuân: mùa xuân về trên cây khô → sống lại.

Tình quá sâu không thể trách, Bảo Thù cười khổ, nàng đã hiểu, nàng hoàn toàn hiểu rõ rồi.

Sư phụ từng nói, bà bà bởi vì chịu trọng hình cho nên khi sinh con đã trở thành tử thai, công công suy nghĩ vô số biện pháp, cuối cùng bảo vệ được một đứa con.

Mà biện pháp hắc nghĩ ra, chính là bí mật trong Băng Tinh Tuyết Phách.

Dung Hoan, hắc chính là Kinh Thiên!

Cho nên, Già Di La nói hắc là ma sát tương tình, không ngừng buộc hắc thành ma!

Nhưng Dung Hoan thì sao, vô luận thừa nhận bao nhiêu đau khổ, vô luận thừa nhận bao nhiêu oan ức, ngay cả bị Dạ Vi tính toán, cũng không thể tránh được!

Bởi vì hắc có một thân ma tướng, nhưng không có một trái tim ma tướng!

Ma tâm của hắc, đã sớm bị Yên Hoa tinh lọc trở nên sạch sẽ, hắc bây giờ, đơn thuần như một đứa trẻ.

Mà Yên Hoa vì hắc, hi sinh bản thân mình, rồi chờ đợi hắc mười vạn năm. . . .

Bảo Thù liên tục lão đảo lù về phía sau, dưới chân hơi trượt, ngã ngồi dưới đất, mặt xám ngắt như tro. Nàng không dám, thật sự không dám nghĩ, nếu như Dung Hoan sẽ như thế nào một khi biết kiếp trước của mình. . . . Biết có một nữ nhân vì hắc mà đi đến tình cảnh như vậy. . . .

Vô Cửu cũng không kéo nàng, chuyển mắt nhìn về nơi khác.

Nếu nói ép Dung Hoan, hắc cũng có phần. Lúc đó một cái Hợp Hoan Tán kia, chủ yếu là Dung Hoan sau này thành ma, vì thu hồi Diệt Nhật cung, sẽ đối với Bảo Thù bất lợi.

Nhưng hắc thiên toán vạn tính, chỉ tính tiểu một chữ “tình”.

Hắc chưa từng ngờ tới, hai người vốn ghét nhau như thế, cuối cùng lại cùng nhau ở một chỗ. Về sau, ngày cuối cùng ở địa lao Văn Hải, Lưu Dục kể về thân thế của Dung Hoan, hắc đã hoảng sợ nói không nên lời.

Vì vậy, khi Hắc Liệt dùng Dung Nhi giữ chân Bảo Thù, Vô Cửu suy nghĩ thật lâu, vẫn quyết định cùng hắc kết minh.

Vân Khương mắng hắc lâm trận quay súng lại bắn quân mình, mắng hắc sai rồi.

Hắn cũng không rõ đâu là đúng đâu là sai, lúc đó lấy ma vi tôn, vốn là vì Bảo Thù. Mỗi người đều có lập trường của bản thân, Hân Liệt cũng không có sai, sinh trong nói trần thế vẫn đục, có ai dám nói mình là sạch sẽ?

Chỉ cần ai có thể cho Bảo Thù hạnh phúc, đó chính là bằng hữu của hắn Vô Cửu, vứt bỏ Ma giới cùng Thần giới kết minh, thế thì có làm sao?

Nhưng hắn không muốn nói cho Bảo Thù, hắn hi vọng Bảo Thù có thể quên đi Dung Hoan, bởi vì nam nhân kia, đã định trước sẽ không là của nàng, đã định trước là sẽ chỉ mang đến thương tổn cho nàng.

Mà thứ tổn thương này, so với chết còn đau đớn hơn gấp ngàn lần.

Bên tai truyền đến tiếng chân, Vô Cửu biến sắc, sau đó hơi thả lỏng người ra, cúi người phủ vai Bảo Thù: “Thù Nhi, Dung Hoan tới, tự muội hãy suy nghĩ cho tốt rồi hãy làm.”

Thật ra, hắn đã biết kết quả, chỉ là hắn không thể nói.

Nếu như nghịch thiên sửa mệnh, bảy nghìn năm sau toàn bộ mọi thứ sẽ không còn tồn tại nữa, kể cả chính bọn họ.

Thân hình chợt lóe, trong rừng cây, chỉ còn lại Bảo Thù một người ngồi ngơ ngác, thân thể như bị gió thổi đi, nhưng nàng vẫn không biết.

“Thù Nhi!” Dung Hoan ngồi xổm xuống nhìn thẳng vào mặt nàng, vẻ mặt nghiêm túc, nắm vai nàng nhẹ nhàng lắc, “Muội làm sao vậy? Là ai bắt muội đi?”

Bảo Thù run rẩy rồi giương mắt lên, ánh mắt không đổi nhìn vào mắt hắn.

Dung Hoan giật mình, một tay đem nàng ôm vào trong ngực run giọng nói: “Muội nói một câu gì được không? Đừng làm ta sợ!”

“Dung Hoan. . .” Bảo Thù đột nhiên hoàn hồn, run rẩy ôm chặt thắt lưng hắn, “Huynh yêu muội sao?”

“Yêu!” Hơi do dự một chút, Dung Hoan quyết đoán nói tiếp, “Muội có biết khi bọn hắn nói muội mất tích, ta rất sợ, rất sợ! Ta có phải là rất không có tiền đồ không? Nhưng không lừa được bản thân, cũng không muốn tự lừa mình nữa!”

“Vậy huynh yêu ta bao nhiêu?”

“So với mạng của ta, còn yêu hơn!”

So với mạng của huynh . . .

Nhưng huynh có biết không, ngay cả mạng của huynh cũng là do người khác tặng cho?

Nước mắt trào ra khỏi vành mắt, Bảo Thù cuối cùng nhận không được nằm ở trong ngực hắn gào khóc.

Nàng và hắn bỏ lỡ nhiều như vậy, thiếu hắn nhiều như vậy, yêu hắn nhiều như vậy, nàng vẫn chưa từng hảo hảo bồi thường hắn, vẫn chưa từng hảo hảo yêu hắn, lại bị người khác cướp mất sao?

Huống chi, bọn họ còn có Dung Nhi a!

Bảo Thù cắn chặt môi dưới, một mùi vị ngòn ngọt len lỏi giữa môi răng, nàng nằm trong ngực Dung Hoan hơi nghiêng đầu, nhìn về hướng thần thụ, cả người không khống chế được mà run rẩy.

Nói cho hắn, hay là không nói cho hắn?

Làm sao bây giờ?

56. Chương 56: Đọa Ma!

“Thấy không, cây nguyệt quế kia chính là cây sinh mệnh.” Hai người dừng chân ở bên bờ suối Nguyệt Thanh, Bảo Thủ cho rằng Liên Ảnh căn bản nhìn không thấy, đưa tay chỉ cho hắn.

Liên Ảnh vuốt cằm, tấm tắc nói: “Ta dĩ nhiên nhìn thấy.”

“Vậy ngươi còn muốn ta dẫn đường làm gì?” Trong lòng một cảm xúc khác thường lan ra, Bảo Thủ bối rối nhìn hắn.

“Rất nhanh, ngươi sẽ biết.” Liên Ảnh quay sang nhìn nàng cười một cách quỷ dị, sắc mặt đột nhiên trở nên vô cùng u ám, không nói không rằng bóp mạnh cằm nàng, sau đó vận nội lực, một quyền đánh thẳng vào ngực Bảo Thủ.

Hắn ra tay quá nhanh, Bảo Thủ tránh không kịp, hơn nữa một chưởng này nói nặng cũng không nặng, nói nhẹ cũng không nhẹ, đủ để đem nàng đánh bay ra ngoài, lưng đánh vào thân cây, sau đó ngã lún xuống đất.

Bảo Thủ chỉ cảm thấy tim phổi gần như là sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, cổ họng trào lên một mùi vị ngai ngái, máu tươi từng ngụm từng ngụm phun ra.

Máu loãng thấm vào đất đai xung quanh thân, giống như đá ném vào hồ, từng điểm từng điểm lan ra, chỉ trong phút chốc, cây cỏ xanh tươi trở nên khô héo, ngay cả cành cây trên thân thụ cũng có dấu hiệu khô nứt.

Liên Ảnh con ngươi đen như mực co rút, vẻ mặt rạng rỡ: “Ta đoán không sai, quả nhiên là như vậy! Ha ha, trời cũng giúp ta! Quả nhiên trời cũng giúp ta!”

Hắn ngửa mặt lên trời cười như điên, trong chốc lát, đất rung núi chuyển.

Bảo Thủ ngũ tạng tổn hại, lại bị văng đầu hoa mắt, giãy dụa người cố gắng chống tay vào thân thụ đứng lên.

Bởi vì trên tay dính máu nên phạm là vỏ cây bị nàng chạm vào, tầng tầng lớp lớp rơi ra, nàng hai chân mềm nhũn như sợi mì, cuối cùng lại một lần nữa vô lực ngã xuống.

Trước mắt lóe lên ánh sáng màu trắng, cổ tay bị ai đó kéo lại, cho nên cơ thể không đập phải đá.

Yên Hoa tay dính phải một ít máu của nàng, chỉ nghe “Xèo xèo” Hai tiếng, ngón tay lập tức cháy đen, không khỏi biến sắc: “Ngươi dĩ nhiên là hậu nhân của Vương huynh? Nếu là Hỏa Hoàng, vì sao thân hồn sẽ ở trong cơ thể một con yêu tinh? Còn có, đây là. . . Đây là Diệt Nhật dây cung?! Rốt cuộc là ai làm? Thật to gan! Dám tổn hại đền Thiên quy, nghịch thiên sửa mệnh!”

Cái gì Hỏa Hoàng? Cái gì Diệt Nhật dây cung?

Bảo Thủ hoàn toàn nghe không hiểu nàng đang nói gì, chỉ cảm thấy trong thân thể hình như có một luồng khí nóng đang nhanh chóng lan ra, thân thể như muốn nổ tung ra. Mấp máy môi, nhưng lại nói không nên lời, không thể làm gì khác hơn là đành phải cuộn người lại trên mặt đất, đau đớn cắn môi.

Liên Ảnh cười lạnh một tiếng: “Ngoại trừ Lưu Dục, ai còn có thể làm ra chuyện không thể tưởng tượng nổi như vậy? Thật không biết là nên khen hắn một tiếng thiên tài hay là mắng hắn một tiếng ngu xuẩn. Thần tộc không thể chạm vào Diệt Nhật, hắn lại phản lý mà đi, đem dây cung nhập vào cơ thể Hỏa Hoàng, đợi hơi thở tương trùng, đem tu vi tinh thuần làm đạo khí cho nàng, nàng nhất định không chịu nổi đau đớn rồi bạo máu mà chết.”

Yên Hoa trừng mắt nhìn hắn một cái, thầm nghĩ hiện tại không phải lúc trừng trị hắn, ngưng thần nín thở, vươn tay muốn độ chân khí cho Bảo Thủ.

“Chủ nhân, tuyệt đối không thể, ngài bây giờ tu vi còn lại không quá nửa, vả lại máu Hỏa Hoàng là loại máu nóng cháy nhất trong thiên hạ, có thể nấu chảy huyền băng, phá rừng tuyết. Huống chi, nàng trong thân thể còn có Diệt Nhật a!”

Mạc Vần từ trong đất chui ra, xung quanh sớm đã cháy thành tro bụi, hắn cả khuôn mặt cũng bị nướng đỏ bừng.

“Người nói ta làm sao có thể trơ mắt nhìn nàng chết được?” Yên Hoa không đành lòng nhắm hai mắt lại, đừng nói nàng thân là thần nữ, tất nhiên là phải thương xót thương sinh, huống hồ cô gái trước mắt này lại cùng nàng có quan hệ máu mủ.

Nhưng Mạc Vấn nói có lý, hai người thể chất rõ ràng tương phản nhau, nếu như dẫn đạo không tốt, trái lại là hại nàng.

Tâm niệm khẽ động, Yên Hoa bất ngờ mở mắt, một tay chìa ra, hiện ra Sí Diễm loan đao: “Như thế này, ta dùng đao này đâm người Hỏa Hoàng bộ tộc tam đại bí huyết, cho người lấy máu sửa gân, dẫn đạo nhiệt khí trong cơ thể người ra, người cố gắng chịu đựng.”

Bảo Thù vẫn nghe không hiểu, nhưng tin Yên Hoa sẽ không làm hại mình, run rẩy gật đầu.

Yên Hoa tay cầm Sí Diễm, mặc niệm pháp chú, xung quanh Sí Diễm Đao nổi lên vàng sáng màu đỏ.

Giơ tay chém xuống, đâm vào xương bả vai Bảo Thù, chỉ là không có vào nửa tấc, liền nhanh chóng rút ra, sau đó lại đâm ba tấc dưới ngực trái nàng, cũng không để đao vào quá nửa tấc, lại rút ra, động tác nhanh đến lú lười.

Bảo Thù không những không cảm thấy đau, ngược lại, máu không ngừng chảy ra, đồng thời khí nóng trong cơ thể được làm dịu đi không ít.

Song, ngay khi Yên Hoa chuẩn bị đâm vào huyết thứ ba, đột nhiên một luồng khí lạnh bay tới, bất ngờ đem nàng đánh văng ra mấy thước, ngã lăn ra trên mặt đất, tuy là hàn khí, nhưng lại như liệt hỏa nhanh chóng đem nàng chiếm đoạt.

Hơi thở này. . . .

Dung Hoan hoàn toàn không dám tin được tất cả những gì mình đang nhìn thấy.

Khi hần vội vàng chạy về phòng, chỉ thấy cửa phòng mở rộng, mấy tên tiểu đệ tử canh cửa nằm dưới đất hôn mê bất tỉnh.

Một tên tiểu đệ tử trong hấp hối nói cho hần biết, Lưu Dục trên Thất Bảo điện thật ra là một cây yêu ngàn năm, sinh sống ở phía sau núi Lang Hoa, chuyên hấp thụ tinh khí trên người nữ nhân để bảo trì dung mạo, Bảo Thù là bị hần bắt đi rồi.

Trên đường đi tới, đầu óc hần vô cùng hỗn loạn, không dám đi nghĩ, không dám đi nghĩ . . . Nhưng mà, khả năng xấu nhất, hần đã nghĩ tới ... nhưng hần vẫn không thể nào tiếp nhận được.

Tiểu thê tử mà hần buông tha tính mạng đi bảo vệ, tiểu nữ nhân buổi sáng hần vẫn còn ôm vào trong ngực, bây giờ cả người toàn là máu, hấp hối nằm trên mặt đất, bảo hần làm sao có thể chấp nhận được?

Hần cứng đờ đứng ở nơi đó, trong nháy mắt, trời đất như sụp đổ, hai mắt không dám nháy lấy một cái.

Bảo Thù biết hần hiểu lầm, muốn mở miệng giải thích lại phun ra một ngụm máu tươi, Dung Hoan lúc này mới từ trong hoảng sợ tỉnh lại, lão đảo đi tới ôm lấy nàng, phong bế huyết đạo nàng lại, vươn tay định độ chân khí cho nàng.

“Không được!” Yên Hoa dùng hết sức lực nói với hần, “Bây giờ không được phép. . . . Nàng sẽ chết!”

Dung Hoan dừng lại, mà Bảo Thù còn đang ho ra máu, giống như nôn mãi cũng không hết, ý thức dần dần mơ hồ. Đầu óc nàng chìm vào hôn mê, hôn phách dần dần bị kéo ra khỏi cơ thể.

Cuối cùng, nàng nhẹ nhàng trôi nổi trong không trung, nhìn bản thân đang dần dần nhắm mắt lại.

Chẳng lẽ, nàng đã chết?

Từ đầu đến cuối, Dung Hoan vẫn không mở miệng nói qua một câu, cũng không có vì nàng chết mà rơi một giọt nước mắt, chỉ ôm chặt lấy nàng, cả người không kim được mà run rẩy.

Lòng ngực phập phồng kịch liệt, Dung Hoan từ từ cúi đầu xuống, nhìn bàn tay dính đầy máu tươi.

Hần nhìn bàn tay dính đầy máu, rồi nhìn máu trên cơ thể mình, trái tim hần đã không còn biết đau nữa, màu đỏ vẫn cứ luôn chói mắt như thế, trong mắt hần, trong đầu hần, đều là màu đỏ, đều là máu của nàng.

“Muội chờ ta.” Dung Hoan cúi người hôn lên trán Bảo Thù, đặt nàng nằm yên trên mặt đất.

Đứng lên, hần từ từ chuyển mắt, lạnh lùng Yên Hoa. Ánh mắt kia giống như hàng ngàn hàng vạn cây đao bằng băng, đâm vào trái tim Yên Hoa, nàng muốn giải thích, nhưng một câu giải thích cũng nói không ra.

Đừng nói là Yên Hoa, ngay cả Bảo Thù cũng phải hoảng sợ, bộ dạng Dung Hoan lạnh lùng đến tận xương như thế, nàng chưa từng thấy qua.

Dung Hoan nhắm mắt lại, nhẹ nhàng giang hai tay ra, không đến một phút, gió lạnh trong rừng cây bắt đầu thổi ngược. Khi hần mở mắt ra, con ngươi không còn là màu xám nữa, mà lóe ra muôn vàn màu sắc.

Trong chớp lát, tóc trắng bay tán loạn, theo gió bay lên.

Bảo Thù kinh ngạc nhìn hần, từng chút, từng chút một biến trở về diện mạo phóng khoáng bất kham ngày trước. Sung sướng nhảy cẫng lên, không để ý đến đau đớn, chỉ nghĩ đến việc chạy đến ôm lấy hần, thân hình chưa di chuyển, bờ vai lại bị một bàn tay giữ chặt lại.

Nàng hoảng sợ quay lại, thấy Liên Ảnh đang cười đắc ý đứng bên cạnh mình.

“Ta không phải đã chết rồi sao? Làm sao ngươi có thể bắt được ta?”

“Ai nói ngươi chết rồi, ngươi chỉ là ăn phải Ly Hồn đan của ta mà thôi. Hơn nữa, ngươi thần ma không sợ, ai có thể giết ngươi?”

“Ngươi tại sao lại làm như vậy?”

Bảo Thù không thể tin được trừng mắt nhìn hần.

Hần buông mắt xuống, ghé đầu thì thầm bên tai nàng: “Không làm như vậy, Dung Hoan làm sao có thể phát điên, Dung Hoan không điên, Yên Hoa làm sao chết được, Yên Hoa không chết, ta làm sao có thể chiếm được Sí Diễm Châu?”

Một cảm giác lạnh lẽo từ lòng bàn chân chạy thẳng vào tim phổi, không thể, không thể nào!

Bảo Thù hướng về phía Dung Hoan hét lên, nhưng phát hiện ngoại trừ Liên Ảnh, không ai có thể nghe thấy tiếng nàng.

Ngẩng đầu, nàng không tìm được tức giận nhìn Liên Ảnh.

Liên Ảnh cười ha ha: “Đừng trách ta, ngày hôm qua ngươi vốn có cơ hội nói cho hần mọi chuyện, nhưng ngươi lại không nói. Ta không cho ngươi chết, chính là muốn ngươi nhìn cho rõ những chuyện sắp xảy ra tiếp theo, tất cả đều là do lỗi của ngươi.”

Bảo Thù tức giận đến cả người phát run, tay chỉ vào mặt Liên Ảnh, một câu cũng nói không nên lời.

Mà Yên Hoa lại giống như ngây dại, không tránh không né, vui vẻ nói: “Kính Thiên, ngươi quả nhiên là Kính Thiên!”

Dung Hoan khi nghe thấy cái tên này, có chút xúc động, nhưng rất nhanh khôi phục bình tĩnh, giống như người chết. Hần đi về phía Yên Hoa, tay phải từ từ hiện ra bạch quang loá mắt.

Một chớp này đánh ra, cũng đủ đem nàng biến thành tro bụi.

Yên Hoa không kịp trốn, cũng không hề nghĩ trốn. Gió lạnh như đao bay đến trước mặt nàng, nàng vẫn trợn tròn mắt, nhìn hần, giống như muốn khắc sâu hình bóng hần vào trong mắt mình.

Một chớp này, nàng chỉ trúng một nửa, mà một nửa khác, thì bị Mạc Vấn đỡ.

Âm thanh vỡ vụn vang lên giống như núi đá vỡ tung, Mạc Vấn ngã xuống bên cạnh Yên Hoa, khoe mắt chân mày bắt đầu đóng băng, thân hồn từ từ bị hút ra. Yên Hoa cuối cùng cũng tỉnh táo lại, mặc kệ mình đag trọng thương, hoảng sợ vươn tay đặt lên trán hần: “Ngươi cố gắng một chút.”

“Chủ nhân, đừng ngốc như vậy. . .” Mạc Vấn dùng chút khí lực còn lại ngăn cản tay nàng, “Năm đó, hần chính là lợi dụng ngài, hần chưa từng yêu ngài, hần hiện tại, sớm đã cầm ngài quên không còn một mảnh, ngài Đừng lại tự lừa gạt mình nữa”

Yên Hoa bờ vai mảnh mai run rẩy không ngừng, là nàng vẫn luôn tự lừa gạt mình sao?

Trong rừng nổi lên sương mù, khắp nơi đều là một màu trắng xóa, Dung Hoan hai tay kết ấn, thờ ơ nhìn một màn sinh ly tử biệt này.

Trên mặt hắc không có một chút biểu cảm nào, một ngón tay khẽ vẩy trong không khí, một đạo quét lên người Yên Hoa, lại vẽ một cái, lại một đạo bay qua. Hắc không muốn để cho nàng chết một cách dễ dàng như vậy, hắc muốn từng đao từng đao một chém chết nàng.

Bởi vì cho dù là thiên đạo vạn quả, nàng cũng chết không hết tội.

Yên Hoa trên người không có một giọt máu chảy ra, nhưng là thần thụ phía sau lại máu chảy như suối.

Bảo Thủ lúc này hoảng sợ đến mức một từ cũng không thể thốt ra, mỗi một đạo tung ra, đau, giống như chúng đang hung hăng chém vào tim nàng. Nàng cắn chặt cánh tay, nàng không hiểu, nàng chỉ là muốn cùng hắc ở chung một chỗ, tâm nguyện chỉ đơn giản như thế, tại sao lại trở thành thế này?

Càng làm cho nàng sợ hãi chính là Dung Hoan, hắc làm sao lại có thể tàn nhẫn như thế?

“Kính Thiên, người dọa ma rồi.”

Yên Hoa hơi thở dần dần yếu đi, cố gắng đứng lên, đau lòng nhìn hắc. Nàng đưa hắc khóa trong Băng Tinh Tuyết Phách, tròn mười vạn năm mới tinh lọc hết ma tâm của hắc, mới làm hắc trở lại chính đạo.

Kết quả, vì một nữ nhân, hắc lại dọa ma.

Dung Hoan trong đầu trống rỗng, chỉ có một ý nghĩ, hắc muốn nàng chết.

Yên Hoa thân hình bỗng lóe lên, cùng hắc đối mặt, tia sáng màu trắng trên đầu ngón tay dịu dàng từ từ đi vào ấn đường Dung Hoan, chế trụ ma tính của hắc: “Năm đó, người dùng lương tri cùng Thần Yểm làm trao đổi, nhận được sinh mệnh vĩnh hằng và pháp lực vô tận, bây giờ, người lại muốn giẫm lên vết xe đổ sao? Nghe ta nói, đừng sử dụng Tuyết Ma Công nữa, mau ngồi xuống điều tức, bằng không, tim của người sẽ bị Thần Yểm chiếm đoạt.”

Khi nói, nét đau thương trên mặt Yên Hoa lui đi, phong thái Thượng Cổ chi thần hiện ra khiến kẻ khác khó có thể nhìn thẳng.

Nàng có thể yêu thâm, nàng có thể khổ đợi, nhưng nàng thân là thần nữ có trách nhiệm thủ hộ thương sinh, trái phải rõ ràng trước mặt, vĩnh viễn phải hiểu được điều này.

Liên Ảnh ôm tay than thở: “Không hổ là nữ nhi của phụ thần, ở trong thiên đạo và ma đạo, từ đầu đến cuối vẫn luôn giữ vững bốn phận của mình.” Buông mắt xuống, hắc nhìn Bảo Thủ, cong môi cười mỉa mai, “Trái lại người, Thần giới thật đúng là đời sau không bằng đời trước, không biết phụ thần biết được có con cháu như người thế này, liệu có vì tức giận sống lại không?”

Bảo Thủ chán nản ngã ngồi trên mặt đất, ngay cả muốn khóc cũng khóc không được.

“Chẳng lẽ ngay cả người không biết điều này?” Liên Ảnh khó nén tò mò, ngồi xuống cạnh nàng, cẩn thận đánh giá nàng.

“Biết cái gì?” Bảo Thủ cũng không ngẩng đầu lên, cười cười khinh miệt, không biết là đang cười ai.

Liên Ảnh không dám tin: “Của người nguyên thân là Kim Sí Hỏa Hoàng, kinh mạch là Diệt Nhật dây cung, thân là Thượng Cổ nhất mạch độc nhất vô nhị thần nữ, chính người cũng không biết?”

“Không biết.”

Bảo Thủ nở nụ cười, so với khóc còn khó coi hơn.

Liên Ảnh vươn tay, đặt trên thân thể nàng, không khỏi hít một hơi, “Thì ra là như thế, trách không được người tâm trí hỗn loạn, thì ra người căn bản không có tâm, càng không có thứ quan trọng nhất của Hỏa Hoàng là Sí Đâm, thậm chí ngay cả thân hồn cũng không hoàn chỉnh.”

Trong chốc lát, Liên Ảnh nổi lên một tia thương hại.

Hắn vốn cho rằng mình là một luồng cô hồn đáng thương nhất trong cõi đời này, chỉ có thể dựa vào kẻ khác mà sống, cũng không nghĩ rằng, một thiên chi kiều nữ như thế, lại phải sống trong một cơ thể chấp vá lung tung như vậy.

Lưu Dục quả nhiên bản lĩnh cao cường, cầm Diệt Nhật và thần hồn gắn liền ở một chỗ, làm nàng thần ma không sợ.

Đột nhiên một tiếng thét thê lương vang lên, như là khốn thú bị trúng bẫy, bạo phát trong cả rừng cây, tiếng vang từng đợt từng đợt đánh tới, đình tai nhức óc.

Máu từ khoe miệng Yên Hoa không ngừng tràn ra, đầu ngón tay nàng bạch quang vẫn như cũ không dừng.

Dung Hoan hai mắt đỏ thẫm, một chưởng đánh vào đỉnh đầu nàng, tiếng xương liên tục không ngừng, lan ra toàn thân Yên Hoa. Nàng lại giống như một đóa hoa sen trắng thánh khiết, nhìn hẩn cười dịu dàng.

Trong cơ thể thần lực và ma lực đấu đá nhau, Dung Hoan lúc này ngũ thức đều loạn, sẽ tung ra một chưởng, nhưng lại không đánh vào trên người Yên Hoa.

Lần này người đỡ cho nàng, là Vô Cửu.

“Lấy máu của ngươi, phong hẩn huyết dương bạch,” Quỷ cô nương dìu Lưu Dục đứng ở cách đó không xa, nhìn thấy tình cảnh trước mắt, run sợ không thôi, “Sau đó phong hẩn huyết khúc viên. . .”

Vô Cửu theo tiếng làm, Dung Hoan lập tức đau đầu như muốn nứt ra, lui về phía sau vài bước, ôm lấy đầu quỳ trên mặt đất.

Vô Cửu xoay người lại ôm lấy Yên Hoa đang ngã xuống, “Ta điều tức cho ngươi.”

“Không cần, lãng phí chân khí.” Yên Hoa yếu ớt than nhẹ một tiếng, nàng xương cốt đã vỡ hết, một hơi tiên khí cuối cùng thở ra, cây sinh mệnh phía sau khô héo, dần dần tàn lụi, cuối cùng hóa thành một hạt châu màu đỏ.

Yên Hoa tay còn chưa kịp gơ lên nhận lấy, hạt châu kia rồi rơi vào trong túi Liên Ảnh.

“Sí Diễm Châu, là của ta rồi. ” Liên Ảnh cười bữa bãi, chỉ vào Lưu Dục nói, “Ngươi cho là phá hủy nó ta sẽ chết sao? Nói cho ngươi, ta không phải là một bộ phận của nó, từ nay về sau, nó chỉ một bộ phận của ta!”

Lời vừa dứt, liền muốn đem Sí Diễm Châu nuốt vào trong bụng, lại bị một luồng sáng màu đen đánh gãy.

Trong nháy mắt, Sí Diễm Châu đã đổi chủ, Vô Cửu lạnh lùng nói: “Ngươi cho rằng ta là không khí?”

Liên Ảnh sửng sốt, Lưu Dục trọng thương chưa lành, Yên Hoa hấp hối sắp chết, hẩn không nghĩ tới, nam tử dung mạo bình thường trước mắt lại có tu vi cao như vậy.

Còn nữa, là ai cỡi Tỏa Tiên Liên cho Lưu Dục? Không phải là chú ngữ mà chỉ có Lang Hoa chưởng môn mới biết được sao?

“Đưa Sí Diễm Châu cho ta!” Liên Ảnh lẳng không trảo, đem hồn phách Bảo Thủ nắm trong tay, mặc niệm khẩu quyết, hình ảnh nàng dần dần hiện ra, “Bằng không, ta giết nàng!”

“Ngươi nếu có thể giết nàng, sẽ không cần dùng đến ly hồn thuật!”

Vô Cửu mặt như sương lạnh, mặc dù hẩn biết Bảo Thủ không chết, nhưng vẫn tức giận khôn cùng.

Liên Ảnh cười lạnh nói: “Đúng vậy, giết không được nàng, nhưng ta có thể khiến hồn phách nàng và thân thể vĩnh viễn không thể hòa hợp, ngươi có tin không?”

Vô Cửu sắc mặt tối lại, mắt nhìn về phía Lưu Dục, Lưu Dục không hiểu nhìn lại hẩn, hẩn lúc này, căn bản không rõ chuyện gì đang xảy ra!

“Không thể cho hẩn. “ Ánh sáng mờ yếu hiện ra trên mặt Yên Hoa, nàng hấp tấp nói, Một ngày một khi hẩn nuốt Sí Diễm vào trong bụng, trong lục giới, không ai có thể chống lại hẩn nữa.”

“Nhưng là. . .”

“Không có cái gì nhưng là! Người thân là phụ thần hậu nhân, sao có thể vì tư tình nhi nữ, tổn hại thương sinh thiên hạ!”

Yên Hoa câu chữ trách móc nặng nề, làm Vô Cửu tâm thần lay động. Nhưng, thà tin là có cũng không thể tin là không, hắn không thể đem mạng sống của Bảo Thủ ra mạo hiểm. Vô Cửu do dự, cuối cùng vẫn là đem Sí Diễm Châu ném ra.

Chính lúc đó, Yên Hoa hóa thành một luồng gió mát, quần lấy hạt châu trong tay Vô Cửu, sau đó, nàng cướp lấy hồn phách trong tay Liên Ảnh, cúi người bay về phía thân thể đang nằm trên mặt đất.

Bảo Thủ hồn thân tương hợp, Yên Hoa nặng nề ngã xuống bên người nàng.

“Người thế nào rồi?” Bảo Thủ khẽ động, thương trên mình lập tức đau đớn tận tim, nàng cố gắng ôm lấy Yên Hoa, muốn nói xin lỗi nhưng lại nhận ra, bây giờ nói xin lỗi còn có tác dụng gì?

“Hài tử, người đừng tự trách mình.”

Yên Hoa hơi thở mong manh nhìn nàng mỉm cười, con người yếu ớt nhìn về phía Dung Hoan bị chế trụ ở phía xa, “Đây là mạng của hắn, cũng là mạng của ta, là ta sai rồi, không nên không nghe lời phụ thần, không nên lưu lại hắn một mạng, làm hắn lại lần nữa đau khổ một đời.”

Bảo Thủ theo ánh mắt của nàng nhìn lại, nàng chết lặng, nàng khóc không được.

“Người thân là thần nữ, phải gánh vác thần nữ trách nhiệm, đừng cho bị kịch lại một lần nữa tái diễn,” Yên Hoa kéo tay nàng, nước mắt theo má rơi xuống đất, cổ đại khô héo từ từ có sống lại, “Nếu như cứu không được, cầu người, giết hắn.”

Bảo Thủ “Xoát” một tiếng quay đầu lại: “Người nói cái gì?”

Yên Hoa cười khổ, cơ thể dần dần hóa thành bạch quang, như ẩn như hiện: “Ta, nữ nhi của phụ thần Yên Hoa, hôm nay khai thần căn cho người, thông linh thức, từ nay về sau, người có trách nhiệm phải bảo vệ Thiên giới an toàn, che chở thiên hạ thương sinh!”

Bảo Thủ trừng mắt, nhìn Yên Hoa hóa thành bạch quang, như âm hồn bay về phía nàng, bị hút vào trong cơ thể mình. Nàng muốn di chuyển, nhưng lại không thể động đậy, đau đớn muốn nổ tung.

Liên Ảnh thấy thế vỗ cùng tức giận, trên mặt ngũ quan vặn vẹo, hai tay kết ấn, muốn liều mạng một lần.

Trong phút chốc, cuồng phong gào thét, tiếng rít như hàng vạn hàng nghìn ma quỷ âm ty, hắc khí xuất hiện, xoay tròn phía trên rừng, ánh sáng mặt trời dần dần bị che phủ, trong rừng cát bay đá chạy, khắp nơi xuất hiện lân tinh.

Quý cô nương một tay giữ chặt Lưu Dục, một tay che mắt, Lưu Dục lão đảo lùi về phía sau, hoảng sợ nói: “Tru thiên tuyệt địa! Người dám tu luyện loại công phu thâm độc này?” (ngu ngốc! sự ngay trước mắt còn hỏi này nọ =”=)

Liên Ảnh lạnh lùng cười, đợi lòng bàn tay chứa đầy yêu lực, liền đánh về phía Bảo Thủ Cho dù đánh không chết nàng, hắn cũng muốn đem Sí Diễm Châu trong cơ thể nàng bức ra!

57. Chương 57: Sinh Cơ & Tử Cục

Lúc này, Bảo Thủ được Yên Hoa truyền tiên khí quá bất ngờ nên cơ thể vô cùng đau đớn, thậm chí còn có thể nghe thấy tiếng máu sôi trào trong từng mạch máu, nhanh chóng theo lòng bàn chân lan ra toàn thân, cuối cùng xông thẳng lên đỉnh đầu.

Cỗ lực lượng này vô cùng mạnh mẽ, thân thể Bảo Thủ hoàn toàn không có cách gì hấp thu, cả người gần như co lại thành một hình tròn.

Vô Cửu trong lòng vô cùng kinh hãi, Yên Hoa cho rằng Bảo Thù thân thể bất diệt, liền có thể đảm nhận thần lực bất diệt. Nhưng lại không chú ý rằng Bảo Thù hoàn toàn chưa từng học qua phương pháp dẫn khí, chứ chưa nói đến salaf việc không có Hỏa Hoàng Sí Đảm để tiếp nhận lượng thần lực này.

Cứ như thế thì nàng cho dù không chết thì gân mạch cũng sẽ đứt đoạn rồi trở thành phế nhân!

“Dem Sí Diễm Châu trả lại cho ta!” Quát lớn một tiếng, Liên Ảnh tung ra một chưởng về phía Bảo Thù.

Quý cô nương kinh hãi hét lớn, lôi tay Lưu Dục hấp tấp nói: “Người mau làm gì đi, mau giúp bọn họ đi a!”

Lưu Dục lắc đầu: “Đừng nói bản quân bây giờ không có sức lực, cho dù có, bản quân cũng không làm điều thừa.”

“Người. . . Người làm sao có thể máu lạnh như vậy!”

Quý cô nương nghe xong lú lẫm không nói nên lời, quăng hẳn sang một bên lao về phía Bảo Thù, lại bị Lưu Dục nắm lấy cổ áo, kéo lại: “Lấy tu vi của vị A Cửu tiểu huynh đệ này, đủ để chống lại một kích này của Liên Ảnh. Chỉ có điều, cho dù hắn đỡ cũng vô dụng, vị cô nương kia rất nhanh sẽ bị sức mạnh của thần thụ cản trở, đến lúc đó chết sẽ thảm hại hơn.”

Quý cô nương lú lẫm, chưa kịp mở miệng hỏi, thì bị một tiếng hét dài vang lên làm đau tai nhức óc.

Che tai nhìn lại, thấy một con Kim Sí Hỏa Hoàng đang đỡ lấy một chưởng của Liên Ảnh, đồng thời hai cánh vỗ một cái, liệt hỏa hừng hực bay về phía Liên Ảnh, hóa thành kết giới vây khốn hắn. Liên Ảnh lập tức bị tam muội chân hỏa đốt co quắp trên mặt đất, kêu to thảm thiết: “Người dĩ nhiên là. . . . Làm sao có thể!”

Quý cô nương chưa thấy qua loại sinh vật kỳ quái này, vừa định nhìn kỹ đã lập tức nghẹn họng trên trời. Lưu Dục cũng nhũn mảy, bây giờ Thiên quân chỉ có một tử một nữ, tại sao lại đột nhiên xuất hiện thêm hai con Hỏa Hoàng kỳ quái?

Chẳng lẽ vừa rồi tất cả những gì A Cửu nói đều là sự thật? Bọn họ ba người quả thật là dùng Liễm Tinh Thoi xuyên qua thời không mà đến?

Bụng đầy nghi vấn không có lời giải, Lưu Dục ngẩng đầu lên nhìn, lập tức hít sâu một hơi, bởi vì hắn thấy trong miệng Vô Cửu từ từ phun ra một hạt châu màu xanh bao phủ bởi một tầng lửa, đang từ từ hạ xuống trên đỉnh đầu Bảo Thù.

Đó là —— Hỏa Hoàng Sí Đảm!

Lưu Dục chấn động, Sí Đảm chính là Hỏa Hoàng tinh phách, hẳn là. . . .

Hạt châu màu xanh kia hạ xuống từng chút từng chút một, thần lực trong cơ thể Bảo Thù đang bạo phá dần dần bị ngưng tụ lại một chỗ, cuối cùng ngưng kết trong bụng phía bên phải của nàng. Thân thể giống như một quả bóng cao su bị xì hơi, dần dần trở về trạng thái bình thường.

Không bao lâu sau, một luồng khí ôn hòa bao phủ xuống, Bảo Thù lập tức cảm thấy toàn thân khoan khoái.

Đợi khi mở mắt ra, thấy Vô Cửu đang nhìn nàng cười, khuôn mặt vô cùng tái nhợt không chút huyết sắc.

Bảo Thù sắc mặt trong nháy mắt sụp đổ, run rẩy vươn tay phải ra, muốn ôm lấy má hắn. “Đừng, bây giờ đừng chạm vào ta.” Ý cười trên mặt Vô Cửu chưa giảm nhưng giọng nói lại vô cùng yếu ớt, giống như xa tận chân trời, “Muội muội, vốn nghĩ muốn giấu giếm ngươi cả đời, nghĩ làm cho ngươi cứ thế ngây ngốc cả đời không lo, chỉ tiếc, vẫn là chạy trời không khỏi nắng. . . . Ta rất vô dụng, đúng không. . . .”

“Vô Cửu ca!” Bảo Thù cắn tay, không dám khóc lớn, nước mắt như con mèo nhỏ, “Người đã vì ta làm quá nhiều rồi, thật sự là quá nhiều rồi! Là ta hại người! Nếu như không phải ta ích kỷ, sẽ không hại Yên Hoa, lại càng không sẽ hại Dung Hoan và người. . . .”

Vô Cửu trong lòng mất mát, nhớ lại lời khuyên răn của phụ thân trước khi niết bàn, nếu thật sự yêu một người, phải phân rõ đại ái và tiểu yêu, tiểu ái chỉ biết hại người hại mình, đại ái mới là bất diệt.

Chỉ tiếc, hắn và Bảo Thù đều không hiểu.

Đến khi hiểu được thì đã quá trễ.

“Muội muội, Lang Hoa Sơn. . .” Một luồng gió thổi qua, thân thể Vô Cửu run lên, dịu dàng như là trang giấy, “Lang Hoa Sơn đã đến lúc phải giao cho người rồi, từ bây giờ, người là Lang Hoa chương môn thứ một trăm chín mươi hai. . . Phụ thân nói, cho dù là có chuyện gì xảy ra đi nữa thì mong người nhớ kỹ. . . Nhớ kỹ lời thề trên Mộng Hồi Điện khi nhập môn. . .”

Lời thề? Bảo Thủ cứng đờ.

— Lang Hoa Chân thần ở trên cao, ta Tiêu Bảo Thủ hôm nay ở chỗ này thề, từ nay về sau, nguyện lấy lục giới phúc lợi làm nhiệm vụ của mình, thề thủ hộ Lang Hoa nhất môn, nếu vi phạm lời thề, ta Tiêu Bảo Thủ chắc chắn mất đi những người ta yêu nhất trong cuộc đời này!

Chẳng lẽ, đây chính là số mệnh của mình sao?

Vô Cửu hơi nhắm mắt lại, ấn ký hình thoi trên trán như ẩn như hiện.

Hắn hừ không chỉ về phía Bảo Thủ, ấn ký kia trong nháy mắt thay đổi vị trí tới trên trán Bảo Thủ, một lát sau, quang mang đại thịnh.

Bảo Thủ che miệng lại, nghẹn ngào thét chói tai: “Ta không muốn, muốn làm cái gì Lang Hoa chương môn! Ta không là cái gì thần nữ! Ta chỉ là một con yêu tinh bình thường! Ta không là cái gì thần nữ!”

Ấn ký hình thoi tỏa ra ánh sáng càng lúc càng lớn, bất ngờ một tia sáng phóng lên cao, mặc kệ Bảo Thủ cố gắng che đi thế nào cũng vô dụng. Nàng chán nản buông tay, quỳ trên mặt đất kêu rên: “Ta không muốn, ta không muốn. . .”

“Không ai muốn, nhưng số mệnh chính là như thế, vô luận người muốn chạy đi đâu đi chẳng nữa thì mãi mãi vẫn không thể trốn khỏi lòng bàn tay. Mưu toan đổi mệnh, chẳng qua chỉ là lừa mình dối người, chuyện nên xảy ra, kể cả khi chưa sinh ra. . . Tất cả sớm đã được định đoạt.”

Vô Cửu cười khổ, nhìn về phía Lưu Dục: “Thiên quân, Tiểu Cửu bất tài, dùng một nghìn năm trăm năm để hiểu được đạo lý này. Mà ngài, lại dùng tròn bảy nghìn năm mới bằng lòng quay đầu lại thu thập tàn cục, cho dù là ngài lại có thêm một cơ hội sống lại, ngài vẫn sẽ lại lựa chọn con đường sai lầm đi tiếp.”

Lưu Dục không biết nên có biểu cảm gì mới đúng.

Lời này nghe ra, giống như tất cả bi kịch đều là do hắn một tay tạo thành, nhưng hắn ngay cả bọn họ là ai cũng còn không biết, bọn họ sinh lý tử biệt, rốt cuộc cùng hắn có quan hệ gì?

Chẳng lẽ bởi vì Liên Ảnh?

Nhưng đây là bọn hắn tự mình vô duyên vô cớ xuất hiện, không phải sao?

Vô Cửu không hề giải thích, liếc mắt nhìn Dung Hoan một cái, hắn đem tầm mắt lại lần nữa đặt lên trên người Bảo Thủ.

Hắn buông mắt xuống nhìn nàng cười cười: “Muội muội, bảo trọng!”

Bảo Thủ cả người chấn động, lão đảo từ trên mặt đất đứng lên: “Vô Cửu ca, người muốn đi đâu! Người muốn rời khỏi ta?”

Nàng muốn kéo hắn lại, muốn giữ chân hắn lại, nhưng ngay giây phút nàng chạm vào hắn, thấy hắn giống như một bộ xương khô đổ sụp xuống, trong nháy mắt biến thành một đống xương khô.

“A!” Một tiếng hét vang lên, là Quý cô nương, nàng trốn ở phía sau Lưu Dục, sợ hãi run rẩy. Mà tay Bảo Thủ vẫn còn ở trong không trung, mắt mở lớn, nàng thẳng tắp nhìn ra phía trước, không dám cúi đầu.

Yên Hoa dùng thần hồn của mình giúp nàng hoàn chỉnh thần hồn của nàng, Vô Cửu dùng Sí Đám của mình để làm hoàn chỉnh thân thể cho nàng. Bây giờ, đầu óc nàng đã thông suốt rồi, cho dù trái tim nàng hỗn loạn như thế nào thì đầu óc nàng từ đầu đến cuối vẫn tỉnh táo như thế.

Tỉnh táo, mà lại như lờ lững!

Nàng là một người thích khóc như thế, lúc này, nàng nên khóc nước mắt giàn giụa mới đúng, nàng nên khóc trời đất mù mịt mới đúng, nàng nên khóc chết ngắt mới đúng. . .

Nhưng vì sao, nàng một giọt nước mắt cũng chảy không được?

Chán nản nhắm mắt lại, trong đầu hình ảnh biến hóa như đèn kéo quân.

Nàng thấy Kinh Thiên đã thương Yên Hoa; nàng thấy Yên Hoa tự tay phong bế Kinh Thiên; nàng thấy sư phụ đem một đứa trẻ mới sinh hung hăng ném trên mặt đất, nàng còn nghe thấy sư phụ nói với Vô Cửu, phải chú ý chăm sóc muội muội. . . . Thì ra, bọn họ sống cao quý là như vậy, mà nàng, lại đáng khinh bỉ như thế. . .

Trước mắt hiện ra quang sáng màu đỏ, nàng mở mắt.

Một lông chim màu đỏ nhẹ nhàng phiêu dang giữa không trung, Bảo Thủ vươn tay ra, nhìn nó từ từ rơi vào trong lòng bàn tay mình. Cuối cùng, mắt nàng không còn khô nữa, ánh mắt cũng dần dần không rõ, nàng không thấy rõ gì cả, đành phải lấy tay nhẹ nhàng lau đi, rồi cố gắng cười một cái nói, “Ca, ta sẽ bảo trọng, người yên tâm.”

Lời vừa dứt, trong khoảnh khắc, đồng xương khô kia hóa thành tro, bay đi rồi biến mất trong rừng cây.

Lúc tới thì như thế, lúc đi lại thế này.

Tam muội chân hỏa vây khốn Liên Ảnh đột nhiên lụi tàn, Liên Ảnh thoát khốn, lập tức sbay lên trời rồi lại lần nữa công kích Bảo Thủ.

Bảo Thủ không nhúc nhích, chỉ ngơ ngác nhìn sợi lông chim trong tay, chờ khi Liên Ảnh gần người, nàng đột nhiên đảo mắt, đôi mắt từ màu đen biến thành màu đỏ, đỏ như muốn khóc ra máu.

Nàng hai tay giơ lên trước ngực, toàn thân lập tức nổi lên một tầng sáng màu xanh, đem Liên Ảnh đẩy ra xa mười bước.

Một tay vẫy qua, Liên Ảnh lập tức bị một tầng khí chế trụ. Bảo Thủ một trảo hư không, tầng khí kia ép lại càng lúc càng chặt, đem thân thể Liên Ảnh bó ép lại thành một đoàn, khi nàng lại lần nữa làm phép, lại bị Lưu Dục ra tay ngăn lại.

“Trước đừng giết hấn, bản quân giữ lại còn có dùng.”

Bảo Thủ do dự ngừng tay, mặt không chút thay đổi nhìn hấn.

Lưu Dục đem Liên Ảnh thu vào trong tay mình, đi tới chỗ thần thụ bị thiêu rụi, đào ra một hạt mầm: “Trong thiên hạ lại có chuyện kỳ diệu như thế, quả là không thể tưởng tượng được.”

Quý cô nương trong lòng bất an, đi lại gần hấn nói, “Sư phụ, ngài muốn làm cái gì?”

Lưu Dục quay đầu lại đi nhặt một bụi cây nhân sâm đã khô héo, cau mày, “Bản Thiên quân muốn làm gì, khi nào cần người tới quản?” Hấn lại đi nhặt gì đó rồi đi tới trước mặt Dung Hoan, lấy tay đặt lên trên đỉnh đầu hấn.

Về mặt nghiêm túc, hấn trầm giọng nói: “Người này tuyệt đối không thể lưu!”

Bảo Thủ giật mình, xông lên che ở trước người Dung Hoan, cao giọng nói, “Ai cũng không được làm thương hấn!”

Lưu Dục lạnh lùng liếc mắt nhìn nàng: “Bản quân không biết người từ đâu tới đây, nhưng có thể khẳng định với người một điều, thần thụ đem thiên hạ thương sinh từ ái cho người, huynh trưởng người đưa ngôi vị Lang Hoa chương môn truyền cho người, chỉ bằng vào hai thứ này, người có trách nhiệm tự tay giết hấn.”

“Nếu như hấn là người chí thân của người thì sao?” Bảo Thủ cười lạnh, nhìn hấn gần lên từng chữ một, “Nếu như hấn là con trai ruột của người. Người sẽ làm thế nào?”

“Bản quân tự tay giết hấn.” Lưu Dục trả lời không chút lưỡng lự.

“Không có khả năng.” Bảo Thủ phẩy tay áo một cái, nói như đinh đóng cột, “Ngài khi nào thì quan tâm đến thiên hạ thương sinh? Cho dù thiên hạ bị diệt, chỉ cần không cản trở tới việc của ngài, ngài cũng lười liếc mắt một cái, không phải sao?”

“ . . . Không sai,” Lưu Dục bị nàng nói trúng tim đen, âm thầm nhú mày, “Nhưng bản quân cũng không phải vì thương sinh, mà là vì chính hần. Người này đã cùng Thần Yểm làm trao đổi, một khi nhập ma, thì lương tri sẽ không còn nữa, ngay cả trái tim hần cũng không thể kiểm soát. Nói cách khác, hần đã không còn là hần, đến lúc đó, mất hết tính người!”

Bảo Thù ngồi xuống, nâng tay áo, cẩn thận lau từng vết máu trên mặt Dung Hoan, bi thương nói: “Sẽ không để hần lại lần nữa thành ma, ta sẽ cẩn thận chăm sóc hần. Cho dù . . . Cho dù hần quả thật thành, ta cũng sẽ nghĩ biện pháp thức tỉnh hần, tin tưởng ta, giết chóc cũng không phải phương thức cứu vớt tốt nhất.”

Lưu Dục trên mặt lộ ra một chút khen ngợi, hơi gật đầu: “Đã như vậy, bản quân mỗi mắt mong chờ.”

Bảo Thù chưa từng quay đầu lại, ánh mắt vững vàng khóa trên khuôn mặt trắng bệch của hần. trái tim co rút, thất thần lắm lắm: “Thế nhưng, bây giờ phải làm sao đây? Làm sao giúp hần?”

Lưu Dục suy nghĩ một lát, bất ngờ giơ tay lên, chân khí tinh thuần dũng mãnh đi vào trong cơ thể Dung Hoan: “Bản quân trước đem ma khí áp chế ở mệnh môn hần, nhưng áp chế được đến khi nào thì bản quân cũng không biết.” Thu lực, đầu ngón tay hần lại lóe lên ánh sáng màu trắng, vẽ một đồ án trên trán Dung Hoan, “Bản quân dùng Huyết Chú Thuật, cấm hần tu vi, chỉ cần hần không sử dụng ma công trong cơ thể thì mới có thể bảo vệ hần một đời không ngại.”

Bảo Thù trong mắt một chút kích động, “Thật sao?”

Lưu Dục gật đầu, nhẹ nhàng nói: “Người phải hiểu, nếu như hần lại lần nữa nhập ma, cho dù là phụ thân sống lại cũng không thể cứu được, đợi đến lúc đó hần mất lương tri gieo họa lục giới, người chính là đầu sở gây nên.”

Bảo Thù hai mắt khép hờ, có bao nhiêu phần chắc chắn, nàng cũng không rõ lắm.

Nhưng tuyệt đối không thể chỉ dựa vào ba chữ “mới có thể” Đây, thì dễ dàng phán Dung Hoan tội chết a!

Lưu Dục nhìn nàng bộ dạng tim như bị đao cắt, tuy rằng không đành lòng nhưng vẫn nhắc nhở: “Nếu thật có ngày đó, người không thể giết hần bằng cách cầm vũ khí đâm vào mệnh môn hần. Ta nghĩ người hần là hiểu rõ điều này.”

“Không có ngày đó!” Bảo Thù trầm giọng nói, ánh mắt bình tĩnh, ” Tuyệt đối không có!”

Trong chốc lát, cả tòa sơn lâm rơi vào yên tĩnh, người nào cũng không mở miệng nói thêm một câu.

Không lâu sau, Mộ Thanh và những người khác cuối cùng cũng phá bỏ được kết giới Liên Ảnh thiết hạ lúc trước, chạy tới nơi này. Nhìn thấy khung cảnh đổ nát ở nơi này, mọi người đều lập tức bất an.

Lưu Dục hướng về phía Mộ Thanh mượn Liễm Tinh Thoi dùng một chút, nhớ lại lời của Vô Cửu lúc trước, cân nhắc hơn nửa canh giờ, cuối cùng cũng tìm ra huyền cơ trong đó. Lấy Liễm Tinh Thoi và Băng Tinh Tuyệt Phách ra, đưa Bảo Thù và Dung Hoan đuổi về thời không của bọn họ.

Mộ Thanh tuy có nghi vấn nhưng thấy Lưu Dục vẻ mặt mệt mỏi, chỉ có thể tạm thời nhìn xuống.

Chờ khi mọi người rời đi, một tiểu nhân sâm tinh cách đó không xa chui ra, đuổi theo Lưu Dục mà đi.

Nửa tháng sau, trên Lang Hoa đại triều hội, Lưu Dục Thiên quân thanh cao không chỉ điểm danh thu đồ đệ, mà lại là thu một con tiểu yêu thấp kém, tin tức truyền ra, làm cho lục giới xôn xao.

Nửa tháng sau, Lưu Dục mang theo đồ nhi rời khỏi Lang Hoa Sơn, đi vào nhân gian.

Có người từng nghe Lưu Dục nói rằng, khi Mộ Thanh còn kế nhiệm Lang Hoa chương môn thì hần sẽ tuyệt đối không bước vào Lang Hoa nửa bước. Thế mà, chỉ hai mươi năm sau, Mộ Thanh chương môn lại bị bệnh ốm không dậy nổi, hồn quy ly hận thiên(*).

(*) hồn quy ly hận thiên: không hiểu lắm, nhưng mình nghĩ là chết nhưng hồn không về trời =3=

Lúc đó lục giới đều phỏng đoán rằng Mộ Thanh và Lưu Dục, là vì tranh đồ nhi cho nên buồn bã chia tay.

Vì vậy thấp kém tiểu chuột xám yêu, từ đó về sau trở thành truyền kỳ trong Yêu giới.

Mười năm sau, khi ý chí của phụ thân truyền đến trước mặt Lưu Dục, Lưu Dục trái tim vô cùng rối loạn.

Hắn đột nhiên nhớ tới trước đây có một con Hỏa Hoàng tên là A Cửu, hắn tiên đoán hắn sẽ yêu phải con tiểu yêu kia, sau đó gây thành một hồi đại họa, làm hại tiểu yêu chết ba lần thương ba bận, bản thân cũng nửa đời lạnh lẽo. Cuối cùng họa lưu tới đời con cháu, dẫn đến bản thân dùng hết tu vi đóng băng Vân Hải Tuyệt Vực.

Khi mới nghe được, hắn rất muốn cười, bây giờ, hắn lại là cau mày nhăn trán.

Hắn nâng má, ánh mắt không tự giác nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ở đó, trăng sáng vàng vạc, bên cạnh con suối trong, tiểu đồ nhi mình đang chân trần nhảy múa vô cùng vui vẻ. Phát hiện ánh mắt hắn, tiểu đồ nhi quay đầu lại, nhìn hắn cười ngọt ngào.

Lưu Dục cười lại, tiểu đồ nhi xấu hổ đỏ mặt, tim như đánh trống bỏ chạy.

Lưu Dục nhìn bóng lưng đơn bạc của nàng, cảm nhận sự khốn hoặc trước nay chưa từng có trong hắn.

Hắn rốt cuộc đang do dự điều gì?

Thầy trò cấm đoán, khó tha hậu thế?

Lưu Dục khẽ lắc đầu, hắn mặc dù thanh cao, nhưng thuở nhỏ tính tình lập dị, cũng không câu nệ cái gì quy tắc, vì vậy khi hắn phát hiện mình yêu tiểu đồ nhi thì trong đầu cũng không có gì gánh nặng.

Ý kiến của đời sau? Hoang đường, bởi vì mẫu thân Lưu Dục chỉ là một người phàm, chẳng lẽ yêu không bằng người phàm sao?

Lưu Dục vẫn cho rằng, một người tôn quý hay không, chủ yếu là hắn có thành quả hay không, còn về gia thế và dòng máu đang chảy trong người hắn không có quan hệ gì cả.

Vậy hắn rốt cuộc sợ cái gì?

Sợ lời của A Cửu trở thành sự thật.

Nếu như bởi vì hắn và nàng yêu nhau, hắn và nàng se duyên mà mang đến giày vò không dứt cho nàng, thậm chí là con cháu cũng mang họa thì hắn nhất định phải diệt trừ cái nguồn tai họa này.

Chỉ cần đổi số mệnh của nàng, liền có thể biến đổi tất cả, tất cả bi kịch trong tương lai đều sẽ không phát sinh.

Nhắm mắt lại, hắn nói với truyền thanh điều: “Phụ thân đại nhân, việc hôn nhân cùng Thiên tộc công chúa,” Dừng một chút, hắn cắn răng nói, “Hài nhi cũng không có ý kiến, mọi chuyện phụ thân làm chủ.”

Suy nghĩ một chút, hắn lại nói: “Phụ thân đại nhân, hài nhi cho là, chúng ta nên đem Vân Hải phong bế. . .”

Vì vậy, chuyện trên đời này, quanh đi quẩn lại, cuối cùng vẫn là một vòng.

58. Chương 58: Nhốt

Tuyết, nhẹ nhàng bay trong gió.

Trong ngày mùa đông giá rét, Bảo Thủ ngồi xổm trong sân, ném gạo cho gà ăn.

Nơi này đúng là nơi nàng lớn lên từ bé Bích Thủy Sơn. Nơi này, có người thân của nàng, có những thứ nàng quen thuộc, chỉ là. . . . Tầm mắt phóng qua hàng rào bằng gỗ, nhìn về phía ngôi nhà gỗ nhỏ nghiêng nghiêng trong gió phía đối diện.

Ngoài cửa cây hạnh sớm đã khô héo, Bảo Thù cảm thấy quá tiêu điều nên thảng trước đến Tây thôn mang về một gốc cây hồng mai về trồng. Bây giờ, hoa mai từng đóa nở rộ trong tuyết, vô cùng xinh đẹp, gió lạnh mà thơm.

Chỉ tiếc, đúng là nhân diện bất tri hà xử khứ khứ, đào hoa y cựu tiếu xuân phong.

Bảo Thù vừa lẩm bẩm vừa ngẩn người nhìn.

Trong phòng bếp, Bảo mẹ kêu lớn một tiếng: “Thù Nhi, ăn cơm nào!”

Bảo Thù buồn bã hồi hồn, đứng lên đi vào trong phòng bếp, vừa giúp dọn dẹp bát đĩa vừa nghe Bảo mẹ nói: “Mẹ thật không biết nên nói gì với người nữa, Thiên phi nương nương không làm tự nhiên lại quay về chỗ này làm gì? Dung Hoan có điểm nào có thể so sánh được với Hân Liệt? Huống chi, người xem hân hiện tại bộ dạng quý không ra quý, người không ra người, nửa sống nửa chết như thế, thật đúng là. . .”

“Mẹ, ngài đừng nói nữa.” Bảo Thù đặt chiếc đĩa trong tay xuống, trầm giọng nói, “Có một số việc, cho dù giải thích rồi ngài cũng nghe không hiểu, vớ lại, Dung Hoan hân gần đây tâm tình không tốt, ngài đừng nên đổ dầu vào lửa.”

Bảo mẹ cũng tức giận: “Đem người nuôi lớn như vậy, nuôi tiền đồ cho người được không? Mẹ nói những điều này là vì cái gì? Còn không phải là vì tốt cho người? Vốn hi vọng người sẽ gả được vào nhà người tốt, hi vọng người có thể làm rạng rỡ tổ tông, người khen ngược, mang về cho ta một thằng chồng ở rể!”

Bảo Thù hít sâu một hơi, cúi đầu tiếp tục bới cơm.

Bảo mẹ càng tức giận, đứng lên: “Đúng vậy, hân trước đây địa vị phi phạm, nhưng mà, bây giờ phượng hoàng nhỏ lông không bằng con gà, có thể cho người cái gì? Huống hồ, hân hiện tại vai không thể khiêng tay không thể nâng, nói trắng ra là, ngay cả phế nhân cũng không bằng! Ngay cả Vô Cửu người què cũng không bằng!”

Giống như vết thương thối rửa chảy mủ, lại bị người đắp lên một lớp hoàng liên, Bảo Thù yên lặng bới một bát cơm đầy, hai tay lau qua loa trên tạp dề, nhẹ giọng nói: “Mẹ, ngài và cha ăn trước, ta không đói bụng, không muốn ăn.”

“Ba!” Bảo mẹ hung hăng tát một cái, cả giận nói: “Phản rồi, vì một kẻ bất lực dám cùng mẹ người bày ra mặt mày! Đừng quên, người bây giờ trên đầu vẫn còn cái mũ Thiên phi, người vẫn còn có một đứa con trai!”

Bảo Thù chỉ cảm thấy trên mặt tê dại, thần trí trấn tĩnh, cơ thể lại cảm thấy chậm chạp không ít.

Không để ý Bảo mẹ mắng mỏ, Bảo Thù im lặng đem bát cháo trắng hầm kỹ trên bếp vào trong tô, xoay người bưng ra phòng bếp.

Bước ra bậc cửa, nàng dừng lại một bước, cười nói: “Cha, ngài đã trở về.”

Doãn Tiêu vốn đang đứng xoay lưng lại với nàng, nghe thấy nàng nói chuyện, mới từ từ quay đầu lại, nhìn năm ngón tay trên má nàng, không khỏi hơi nhú mày, “Thù Nhi, mẹ người nàng cũng là vì tốt cho người. Người đừng trách nàng.”

Bảo Thù cười cười, đến gần một chút, dịu dàng nói, “Cha, ngài nói gì vậy, chúng sống năm trăm năm rồi, tính tình mẹ như thế nào ta còn có thể không biết sao? Nàng a, nói năng chua ngoa tâm đầu phụ.”

Nàng càng vân đạm phong khinh như thế, Doãn Tiêu càng cảm thấy lo lắng.

Hắn biết rõ, người đang đứng trước mặt hắn bây giờ, sớm đã không phải là đứa con gái ngốc dưới gối của mình năm trăm năm đó nữa. Nàng là thần nữ, nàng chỉ cần lật tay là có thần lực ho mưa gọi gió.

Mà hắn Doãn Tiêu, là ma.

Và phế nhân trong phòng kia, cũng là ma.

Bảo Thù biết hắn đang nghĩ gì, không khỏi cứng người lại, cười khổ nói: “Cha, ngài chăm sóc ta một nghìn năm trăm năm, rồi lại đem cơ thể con gái mình tặng cho ta. . . Thù Nhi thiếu ngài và mẫu thân rất nhiều, nếu như kiếp này không trả hết thì kiếp sau dù kết cổ ngâm vành cũng phải báo đáp.”

Mặc kệ nàng là ai, bọn họ đều là người thân của nàng, đây là chuyện vĩnh viễn không thể thay đổi.

Doãn Tiêu vô cùng vui mừng, vỗ vai nàng, “Cha biết người hiếu tâm, bên ngoài lạnh, mau vào nhà đi.”

Bảo Thù cong môi cười cười, vừa mới xoay người, lại quay đầu lại hỏi: “Cha, bây giờ tình hình thế nào?”

Nhắc đến chuyện này, Doãn Tiêu mày nhăn lại càng chặt, không biết nên nói hay không nói ra mới phải.

Nửa năm trước, Bảo Thù mang theo Dung Hoan trở về, dùng thần lực lập một tầng kết giới xung quanh Bích Thủy Sơn. Bây giờ trên núi yên lặng, bên ngoài núi sớm đã loạn thành một đoàn.

Thù Thiên phi ở U Minh Cung mất tích, Hân Liệt cho rằng đây là Dạ Vi tuyên chiến.

Bất hạnh trong vạn hạnh, Long Vương, Tây Thiên Vương à những vị thần tộc cùng Bảo Thù từng có quen biết, đều có ý không muốn xuất quân. Mà Thương Kiệt mới lên ngôi vương, vương vị còn chưa yên ổn, nội bộ bất hoà, tạm thời không rảnh chú ý Dạ Vi.

Về phía Lang Hoa Sơn, Bảo Thù tuy là sớm đã đem tin Vô Cửu đã chết nói cho thập nhị trưởng lão, cũng bảo họ hãy mau lập chưởng môn mới. Nhưng mà các trưởng lão không biết vì điều gì vẫn nói với bên ngoài rằng Vô Cửu đang bế quan, đồng thời lấy tiên giới thủ tọa cảnh cáo chư tiên không được vọng động.

Ma giới không cần phải nói, bây giờ người làm chủ là Doãn Tiêu, hắn tự nhiên hạ lệnh cho Vân Khương án binh bất động.

Vì vậy, trận chiến giữa Hân Liệt và Dạ Vi vẫn đang nằm trong quy mô nhỏ.

Về phần mưu tính của Hân Liệt, Bảo Thù đã hiểu rõ, hắn là muốn mượn cơ hội này đem mình và Dung Hoan bức ra.

Mà nàng, tuyệt đối sẽ không lại để Dung Hoan bại lộ ra ngoài.

Suy nghĩ mấy lần, Bảo Thù cuối cùng quyết định mang hắn về Bích Thủy Sơn. Người ta thường nói, nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, nàng đánh cược Hân Liệt hay là Dạ Vi, ai cũng sẽ không ngờ rằng mình lại mang Dung Hoan trốn ở chỗ này.

Bởi vì bọn họ đều biết rõ thân phận của Doãn Tiêu, dù sao người trong Ma giới càng nóng lòng tìm được Dung Hoan, hi vọng mượn sức hắn giải phong Thiên Ma thành. Nếu như Tiêu Bảo Thù vẫn là Tiêu Bảo Thù, nàng sẽ không thông minh mang Dung Hoan trốn đi, nếu như Tiêu Bảo Thù không còn là Tiêu Bảo Thù, vậy nàng tất nhiên hiểu được đối với Doãn Tiêu kính trọng nhưng không gần gũi.

Mà nàng, lại cố ý chọn đi ngược đường.

Dù là Hân Liệt hay là Dạ Vi, bọn họ đều đối với Bảo Thù hiểu rõ như lòng bàn tay, nhưng lại chưa hẳn có thể đoán đúng viên thất khiêu linh lung tâm của nàng bây giờ. Nhưng nàng lại khác, tác phong hành sự của hai nam nhân kia, nàng sớm đã thuộc lòng.

Điều duy nhất làm nàng lo ngại, là Doãn Tiêu.

Rất cuộc, nàng vẫn không thể đoán được, đứa con gái này, trong lòng hẳn có bao nhiêu phân lượng.

Nhưng nàng từ Lưu Dục và Quý cô nương hai người hiểu rõ một cái đạo lý, một nam nhân có thể chịu đựng một nữ nhân suốt ngày cố tình gây sự, chỉ có hai khả năng.

Một là muốn cầu cạnh nàng, hai yêu nàng.

Cho dù là thần hay là ma, chỉ cần động tình thì sẽ bị người khác nắm được tử huyệt. Già Di La, Li Diên, Tu gia, Lưu Dục. . . Kể cả Dung Hoan và chính nàng, đều không ngoại lệ. Cho nên phụ thần mới khuyên bảo Yên Hoa, chỉ có vô tình mới có thể chăm lo cho thương sinh thiên hạ, có thể gọi là thần.

Bởi vì một khi trái tim đã trao ột người thì không thể chứa thêm được một hạt cát khác.

Vì sao nói cứu thế?

Bảo Thủ không đổi sắc nhìn chăm chăm Doãn Tiêu, không buông tha bất cứ một chút thần sắc trên mặt hắn. Tiếng gió thổi vù vù bên tai, tuyết vốn rơi nhẹ nhẹ, nay lại đã dần dần lớn, dính vào đôi mi cong vút của nàng, rồi nhanh chóng tan vào trong mắt nàng.

Bảo Thủ không khỏi rung mình, thê lương tự giễu nâng đầu.

Mười một năm trước, nàng từng ở trong vườn gieo một hạt mầm, chờ hắn trở lại, hạt mầm kia sẽ vì nàng che gió che mưa.

Năm trăm năm trước, cha cầm cơ thể con gái ruột tặng ra, mới có thể khiến mình sống lại, bây giờ nàng đã trở về, lại làm gì với cha mẹ mình?

Cầm tính mạng mẫu thân và các tỷ tỷ ra uy hiếp cha mình?

Tiêu Bảo Thủ, người rốt cuộc có còn lương tâm không?

Một nghìn năm thủ hộ, năm trăm năm dưỡng dục chi ân, Bảo Thủ ghi tạc trong lòng, luôn luôn không dám quên. Thế nhưng, lúc này nàng thật sự là cùng đường bí lối, nếu có thể nghĩ ra phương pháp thích hợp hơn nữa, nàng tuyệt đối sẽ không làm vậy. . . .

Doãn Tiêu nhìn vẻ mặt đau khổ Bảo Thủ, trong lòng tự nhiên sẽ không dễ chịu, hắn có thể hiểu những điều Bảo Thủ, nếu như đối lại là hắn, nhất định cũng sẽ làm như vậy. Hắn đồng thời cũng hiểu rõ, cho dù hắn bán đứng nàng và Dung Hoan, nàng cũng sẽ không thương tổn mình một chút nào.

Hắn đồng ý giúp đỡ nàng, chỉ là vì là con gái hắn, chỉ là như thế mà thôi.

Doãn Tiêu hít sâu một hơi, xoay người sang chỗ khác, chấp tay ngưng mắt nhìn cây hồng mai đứng trong gió trước sân nhà Vô Cửu, giọng nói có chút mệt mỏi: “Thù Nhi, tình hình bên ngoài xảy ra một số biến hóa, ngươi muốn biết sao?”

“Biến hóa gì?”

“Mấy ngày gần đây, liên miên tăng cường binh lực, Dạ Vi bị đánh lui. Sáng nay thu được tin tức Vân Khương đưa tới, nói Dạ Vi bị trọng thương, Thiên giới đã dẹp xong yêu quái thành.”

“Hắn vì sao đột nhiên hạ ngoan thủ?”

Bảo Thủ cau mày trầm tư, còn tưởng rằng cục diện cân bằng sẽ còn cầm cự thêm một khoảng thời gian, không ngờ nhanh như vậy. . . . “Dạ Vi là chuyện gì xảy ra? Lấy bản lĩnh của hắn, ai còn có thể đem hắn đánh trọng thương?”

Doãn Tiêu im lặng một lát rồi nói, “Tiên phong dẫn binh Thiên giới, nghe nói là Bảo Dung.”

Bảo Thủ vẻ mặt bình tĩnh xuất hiện vết nứt, run giọng nói: “Dung Nhi, Dung Nhi hắn vẫn còn là một đứa bé! Hân Liệt điên rồi sao? Hắn làm sao làm cho Dung Nhi đi chiến trường?!”

“Dựa vào thông tin thăm dò của Vân Khương, Dạ Vi vốn hạ lệnh chỉ thủ chứ không tấn công, tiếc rằng Minh giới có nội gian, phá hỏng kết giới ở Yêu quái thành. Vậy cũng không sao, Dạ Vi cũng có thể đối phó được, tiếc là tiên phong lại Bảo Dung, chiêu nào ra tay cũng là hạ sát thủ.”

”Hắn căn bản không phải là đối thủ của Dạ Vi!”

“Có lẽ Dạ Vi vì quan hệ giữa người là hắn nên không công, cuối cùng lại bị đứa bé kia dùng kế, làm cho Dạ Vi tới cứu, sau đó bị Dung Nhi đánh trọng thương.”

Bảo Thủ kinh ngạc nhìn hắn.

Từ trong trí nhớ Vô Cửu, nàng biết được mọi chuyện, đối với Hân Liệt, quả thật là tức giận không ít, hận không thể xông lên Bích Tiêu Thần Điện, tự tay giết hắn.

Nhưng là bình tĩnh suy nghĩ một chút, Hân Liệt cũng có lập trường của hắn, ví dụ như Yên Hoa yêu Kinh Thiên sâu sắc như vậy, vẫn có thể hạ ngoan thủ.

Bởi vì bọn họ không phải thần linh bình thường, bọn họ là thần tử thần nữ. Rất nhiều thứ không thể tránh được, ép bọn họ không đường thối lui.

Bây giờ Vô Cửu đã chết, mình lại là một nữ nhân, nếu như Hân Liệt lúc này ngũ lao thất thương(*) thì nhân gian sẽ không có mặt trời, loài người sẽ bị tuyệt tích.

(*) Ngũ lao thất thương: cách gọi của Đông y, ngũ lao chỉ sự thương tổn của ngũ tạng: tâm (tim), can (gan), tì (lách), phế (phổi), thận (cật). Thất thương chỉ sự thương tổn của ngũ tạng nói trên về hình (thân thể) và chí (ý chí): quá no thương tì, giận dữ thương can, vác nặng ngồi lâu thương thận, mình rét uống lạnh thương phế, lo buồn suy nghĩ thương tâm, mưa gió nóng rét thương hình, lo sợ không điều độ thương chí.

Hơn nữa, hần và nàng mười năm tương kính như tân, không có tình yêu cũng có ân tình, phần tình này, nàng cũng sẽ không quên. Cũng là bởi vì như thế, nàng mới yên tâm đem Dung Nhi ở lại bên người Hân Liệt, dù sao vẫn sống dễ chịu hơn là đi theo mình và Dung Hoan trốn đông trốn tây.

Nhưng Hân Liệt, người làm sao có thể như vậy?!

Bảo Thù nhắm hai mắt lại, thân thể không thể kìm được mà run rẩy, một hồi lâu sau mới có thể áp chế được lửa giận trong lòng.

Mở mắt ra, nàng thản nhiên nói: “Cha, ta đi xem Dung Hoan.”

Doãn Tiêu gật đầu: “Hảo hảo cùng hần nói chuyện, cứ như thế này cũng không phải là biện pháp tốt.”

Bảo Thù “Dạ” một tiếng, ôm tô cháo đi vào nhà chính. Dừng chân trước cửa phòng mình, nàng gõ cửa mấy tiếng, vẫn không ai lên tiếng trả lời.

Chỉ nghe “Kèo kẹt” một tiếng, nàng từ từ đẩy cửa ra, bước đi vào.

Trong phòng bày biện cực kỳ đơn giản, khi Bảo Thù rời nhà hình dáng thế nào thì bây giờ chính là như thế, chỉ là suốt ngày nằm trên giường, không còn là con heo nhỏ tham ăn nữa mà là Dung Hoan.

Bảo Thù đi lên, đem tô cháo đặt trên bàn nhỏ cạnh giường, dù không nhìn hần, nàng cũng có thể đoán được bộ dạng hần bây giờ như thế nào.

Trên thực tế, hần mỗi ngày đều là bộ dạng này.

Hai tay ôm đầu gối ngồi tổng một góc, hai mắt đại ra không biết đang nhìn gì, trên khuôn mặt đầy bụi. viết bốn chữ lớn: thương tâm muốn chết.

Người muốn chết còn có tâm tình muốn chết, mà hần, ngay cả tâm cũng không còn.

Bảo Thù múc ra một thìa, đặt ở bên mép thổi thổi, ngồi xuống, đặt đến bên môi hần: “Dung Hoan, ăn một chút đi.”

Dung Hoan vẫn không nhúc nhích.

“Huynh đã bảy ngày không chịu ăn gì rồi.” Bảo Thù mặt không chút thay đổi, lạnh lùng nói, “Nếu như huynh không ăn, muội sẽ dùng pháp lực ép huynh ăn, chính người hiểu rõ.”

Lông mi run rẩy, Dung Hoan mắt hơi liếc nhìn nàng một cái, con ngươi lạnh không mang theo một chút nhiệt độ.

Lúc đầu hần dùng ánh mắt này nhìn về phía Bảo Thù, Bảo Thù như bị lăng trì, đau đớn như khoét tim, Thế nhưng thời gian lâu, nhiều lần, nàng cũng thích ứng rồi, chết lặng rồi.

Chỉ cần hần còn sống, hảo hảo còn sống, nàng có thể mỗi ngày thấy hần, so với cái gì cũng tốt hơn nhiều.

Dung Hoan cố sức nâng tay, định đẩy rơi thìa cháo trên tay nàng đi, nhưng lại lảo đảo ngã xuống.

Bảo Thù thân hình giật giật, rồi lại nhịn xuống, chỉ có thể trợ mắt nhìn hần đem cái trán đánh vào mép giường. Hồi lâu sau, nàng mới đặt thìa cháo xuống, đi tới đỡ hần ngồi dậy.

Nàng muốn hần hiểu rõ, không nên phản kháng nữa, bằng không người chịu thiệt, chỉ có thể chính hần.

“Nếu như người còn là người thì hãy giết ta đi, giết ta đi.” Như là khinh bỉ lại như là cầu xin, Dung Hoan đầy mắt lạnh như nước đọng, “Người rốt cuộc muốn hành hạ tới khi nào, mới vừa lòng thỏa ý mà giết ta?”

Bảo Thù bình tĩnh một lần nữa múc một thìa cháo, “Vì sao huynh vẫn không hiểu, muội là vì tốt. . . ”

“Tốt cho ta!” Giống như nghe thấy được chuyện cười hay nhất trên đời này, Dung Hoan cong khóe môi, chỉ chỉ vào xương quai xanh mình, “Phé ta một thân tu vi chưa đủ, còn dùng Tỏa Tiên Liên đem ta trói lại, người còn dám ở trước mặt ta nói, người là muốn tốt cho ta?”

Hắn không hiểu, đây mà là vì tốt cho hắn?

Hắn càng không hiểu, mình làm sao vẫn cứ như thế thua trong tay nàng?!

Phía sau núi Lang Hoa, hắn cho rằng nàng đã chết, tim hắn cũng chết theo. Sau đó, chuyện gì xảy ra hắn hoàn toàn không có một chút ấn tượng, chờ hắn tỉnh lại, đã ở Bích Thủy Sơn.

Hỏi nàng làm sao tìm được phương pháp trở lại bảy nghìn năm sau, nàng không nói.

Hỏi nàng một thân tu vi là bị ai phé bỏ, nàng không nói.

Hỏi nàng Tỏa Tiên Liên trên xương quai xanh là bị ai trói, nàng không nói.

Cho dù đầy bụng thắc mắc, cho dù vết thương đầy người, hắn trước sau không có hoài nghi nàng nửa phần, thậm chí còn ngậy thơ cảm tạ trời xanh, nếu như lấy hắn một đời khổ đau để đổi cho nàng một mạng, vậy hắn buồn bán lời! Quả thật là buồn bán lời!

Thế nhưng, khi hắn vô tình phát giác, nàng tu vi tinh thuần, nàng tính cách trầm ổn.

Hắn dường như hiểu ra tất cả.

Bảo Thủ biết hắn đang nghĩ gì nhưng nàng làm sao có thể giải thích?

Nói cho hắn, là hắn tự tay giết Yên Hoa, nữ nhân đợi hắn mười vạn năm? Nói cho hắn, kiếp trước hắn từng cùng Thần Yểm trao đổi điều kiện, là một ác ma không có lương tri?

Hay là nói cho hắn, một khi phá tan trói buộc trong cơ thể, hắn sẽ trở thành bá chủ cả lục giới?

Nàng biết Dung Hoan chắc chắn sẽ không thể gánh chịu được, chỉ riêng việc Yên Hoa chết, hắn cũng chịu không nổi.

Cho nên, trước đây mọi người cùng nhau lựa chọn che giấu thân thể của nàng, bởi vì bọn họ sợ nàng gánh chịu không nổi.

Đã như vậy, để Dung Hoan hận nàng cũng được.

Bởi vì hận người khác, dù sao vẫn so với hận chính mình vẫn tốt hơn, người nói đúng không?

Không biết từ lúc nào, vành mắt đã ướt đầm, một giọt nước mắt theo hai má tích lại rơi xuống trên mu bàn tay Dung Hoan. Dung Hoan cứng người, ngẩng đầu, trông thấy đôi mắt mông lung của nàng, trái tim như tro tàn lại khẽ động.

Tầm mắt chuyển đi, lại trông thấy vết sưng đỏ trên má nàng. Dung Hoan vươn tay, nhẹ nhàng áp lên, cười mỉa mai: “Thật là một khuôn mặt đáng yêu, thật là một trái tim độc ác, người chính là dùng thủ đoạn này bắt chúng ta mấy người vì người sống không được chết chẳng xong?”

Nửa năm qua, Bảo Thủ chưa từng khóc, cho dù đau đớn không thở được, nàng cũng không khóc.

Nhưng mà lúc này, có lẽ vì lo lắng cho Dung Nhi nên nước mắt nàng chảy ra như suối, chán nản nhìn hắn: “Dung Hoan, muội thật sự mệt mỏi quá, coi như muội van cầu huynh, đừng náo loạn nữa, có được không?”

Bàn tay Dung Hoan áp trên mặt nàng cứng lại, thu trở về ôm lấy hai chân mình, trên mặt lại lần nữa một mảnh tĩnh mịch.

Bảo Thủ hít sâu một hơi, đặt tô cháo trước mặt hắn, “Tự huynh ăn đi, muội phải đi ra ngoài, một hai ngày nữa mới quay về.”

Nàng muốn đi Yêu quái thành, nàng muốn đem Bảo Dung mang về, cho dù phải trả giá đại giới gì đi nữa, nàng nhất định phải mang Bảo Dung về.

Khi đóng cửa lại, Bảo Thù vẫn lo lắng liếc hắt một cái, thấy hắt không có chút động đậy nào, nhin không được nói thêm một câu: “Dung Hoan, ngày mai, ta sẽ mang Dung Nhi về, huynh hận muội không sao, chẳng lẽ huynh không muốn gặp Dung Nhi sao?”

Thấy hắt đầu ngón tay có chút run rẩy, Bảo Thù mới thở phào một cái, dùng pháp lực đóng cửa lại.

Nghe tiếng bước chân của nàng càng ngày càng xa, Dung Hoan vật lộn ngồi dậy, cầm tô cháo còn hơi ấm kia.

Nâng thìa lên môi, cháo còn chưa vào miệng, nước mắt đã rơi lã chã.

59. Chương 59: Phá Kén. Quyết Đấu

Rạng sáng, trong yêu quái thành.

Khi Bảo Thù hiện thân trong yêu quái đại điện, Dung Nhi lúng túng nhìn nàng thật lâu rồi mới nhào tới khóc ròng nói: “Mẫu phi, ngài. . . Ngài quay về thăm hài nhi đây sao? Ngài. . .”

Bảo Thù có chút ngạc nhiên, đẩy hắt ra, cau mày nói: “Người cho ta đã chết?”

Dung Nhi sững sốt, Bảo Thù lập tức hiểu rõ, lạnh lùng cười: “Chính là Hân Liệt nói ta chết rồi? Mà hại chết ta là Dạ Vi?”

“Chẳng lẽ không phải sao?” Dung Nhi kinh ngạc.

“Cho nên người mới xuất binh đánh yêu quái thành, báo thù cho ta?” Bảo Thù lạnh lùng hanh một tiếng, “Hắt nói cho người biết khi nào?”

Dung Nhi chưa từng nhìn thấy Bảo Thù như vậy, khẩn trương nắm hai tay lại, thấp giọng nói: “Là ngày hôm qua, vốn đại bá phụ nói ngài rất nhanh sẽ về, kết quả ngay cả đại bá phụ cũng mất tích. . . Chỉ có điều. . .”

“Chỉ có điều gì?”

“Nói cho hài nhi biết những chuyện này không phải là phụ vương mà là Nguyệt Quế tỷ tỷ.”

Bảo Thù không khỏi ghen hòng trâm trời: “Nguyệt Quế?”

Dung Nhi vẫn cúi đầu xuống: “Mẫu thân, hài nhi đã biết rồi.”

“Biết cái gì?”

“Biết hài nhi không phải nhi tử của phụ vương, Vân. . . Dung Hoan mới là cha ruột của hài nhi.”

Bảo Thù cả kinh, trong lòng có chút bất an: “Những điều này cũng là Nguyệt Quế nói cho người?”

“Đúng vậy phụ vương nửa năm trước đã nói cho hài nhi, hắt nói, cha ruột ta chính là chết trong tay hắt, nếu như hài nhi muốn báo thù cho cha, hắt tuyệt đối sẽ không đánh trả.” Dung Nhi xoắn ngón tay, giọng nói càng lúc càng nhỏ, “Mẫu thân, phụ vương đối với chúng ta tốt lắm, hài nhi làm không được. . .”

Bảo Thù nhắm mắt, hít sâu một hơi thở, không hề mở miệng.

Đúng lúc này, Dung Nhi đột nhiên kéo kéo tay áo nàng, giọng điệu có chút nghi hoặc: “Mẫu thân, ngài nếu không có chết, vậy vì sao không đi cứu cha?”

Bảo Thù đột nhiên mở mắt, vô cùng kinh ngạc nói: “Cứu. . . Cứu cha người?”

“Đúng a!” Dung Nhi nhú mày, trầm giọng nói, “Dạ Vi giết ngoại tổ phụ và ngoại tổ mẫu, cũng đem cha nhốt ở trên Bích Thủy Sơn, còn bày kết giới rất mạnh bốn phía đâu!”

Bảo Thù cả kinh nói không ra lời, chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh chạy thẳng lên đỉnh đầu.

Dung Nhi lại nói: “Cho nên, ta mới tới yêu quái thành giữ chân Dạ Vi, mà Nguyệt Quế bọn họ thì đi Bích Thủy Sơn.”

Trong phút chốc, tay chân Bảo Thủ lạnh cóng, điều tức một lúc, nàng nhanh chóng bình phục lại.

Không sao, lấy năng lực của Nguyệt Quế tuyệt đối không thể dễ dàng phá kết giới do nàng bày ra.

“Mẫu thân có phải đang lo lắng về kết giới và đám yêu tinh trong núi phụ trách canh gác không?” Dung Nhi nheo mắt lại, cười ngây thơ, vỗ ngực nói, “Ngài cứ yên tâm đi, chúng ta sớm có kế sách vẹn toàn. Bên cạnh Nguyệt Quế có một vị tu vi cực cao là Mạc Tu gia đi theo. Coi như không phải, còn có mẫu hậu đâu, nàng từ Long vương gia gia mượn Trảm Yêu Kiếm, lại trộm lấy Diệt Nhật cung thần ở chỗ phụ vương, đủ để đối phó bọn họ a!”

“Người nói cái gì?!” Đầu Bảo Thủ “Ầm” một tiếng nổ tung, suýt ngã khụy xuống, “Các nàng định khi nào ra tay?”

“Ngay tối nay! Buổi sáng, hài nhi dùng kế đem Dạ Vi đánh thương chỉ còn lại có nửa cái mạng, hiện giờ Minh giới loạn thành một đoàn. Còn nữa, hài nhi sớm đã thả tin tức ra, ngày mai sẽ tiến đánh âm ti, bọn họ chắc chắn không có thời gian chú ý đến Bích Thủy Sơn, cho nên, tối nay chính là thời cơ ra tay tốt nhất!”

Dung Nhi tay nhỏ vỗ vỗ, hưng phấn nói, “Mẫu thân, ngài nói xem, chiêu dương đông kích tây này có đẹp không?”

Dương đông kích tây?

Bảo Thủ cắn răng, rõ ràng là điệu hổ ly sơn!

Rốt cuộc là ai? Lại có bản lĩnh như thế, đem mình tính toán không sai một ly!

Một tay nắm lấy áo hắn, Bảo Thủ run sợ nói: “Nói, rốt cuộc là ai bày mưu tính kế?!”

Dung Nhi thấy nàng sắc mặt trắng bệch, lại nghe giọng nói của nàng nén giận, không nhìn được cả người rùng mình, ấp úng nói: “Là Nguyệt Quế nói cho ta biết, nhưng mưu kế có phải là do nàng nghĩ ra hay không thì hài nhi cũng không biết. . .”

Bảo Thủ bất ngờ buông Dung Nhi ra, vẫy tay gọi mây, xoay người bay ra đại điện.

Dung Nhi buông mắt xuống, trên mặt âm tình bất định, cắn răng một cái, triệu hồi Băng Kỳ Lân ra, nhanh chóng đuổi theo Bảo Thủ.

Từ yêu quái thành tới Bích Thủy Sơn Bảo Thủ dùng bốn canh giờ, khi trở về, hai người chỉ dùng hết hai canh giờ. Thần lực tiêu hao quá nhiều, ngực đau như bị xé rách ra, Bảo Thủ không thể không đáp xuống chân núi.

Bước một bước vào núi, con người nàng lập tức co rút.

Kết giới bị phá!

Không có thời gian nghĩ nhiều, nàng lập tức sử dụng Mê Tung Bộ bay vào trong núi, trong núi khắp nơi yên tĩnh, một mùi tanh xông thẳng vào mũi, làm người ta không khỏi buồn nôn. Tim đập thình thịch trong lồng ngực, Bảo Thủ vươn một ngón tay ra, lăm lăm pháp chú, điểm lên ấn đường mình.

Đôi mắt đen như mực trong nháy mắt chuyển thành màu đỏ thẫm, nàng vừa nhìn ra xa một cái đã lập tức hoảng sợ kinh hãi.

Thứ mùi tiêu tinh(*) kia đúng là mùi do rất nhiều tiểu yêu sau khi hôi phi yên diệt tản mát ra!

(*) tiêu tinh: bạn có thể tưởng tượng đó là mùi nhựa cháy á ^^!

Bảo Thủ khó có thể tin lão đảo lùi về phía sau, chỉ mới một đêm, Bích Thủy Sơn yên tĩnh ôn hoà đã thành một lò sát sinh! Những yêu tinh lương thiện đầy khắp núi đồi, lúc này còn đang chìm trong mộng đẹp, giờ đã biến thành tro bụi!

Âm thầm xiết chặt hai tay, Bảo Thủ như kinh như bị, bờ vai run rẩy không ngừng.

Bảo mẹ?!

Nỗi sợ hãi to lớn ập vào đầu, Bảo Thù hai tay kết ấn, đem tất cả thần lực trong cơ thể mình tích tụ lại một chỗ. Chỉ nghe “Phanh” một tiếng, một luồng khí màu trắng bao bọc lấy nàng bay lên trời.

Khi nàng hạ chân vào trong tiểu viện, nghe thấy tiếng gió gào thét trên đỉnh đầu cùng với tiếng nổ. Bảo Thù kinh hoảng chuyển mắt đi, chỉ thấy giữa không trung trong những luồng ánh sáng đen trắng tỏa ra bốn phía, có hai người đang đánh nhau ở đó.

Một người đứng là Doãn Tiêu chiêu chiêu tàn nhẫn, một người là Dung Hoan không chút lưu tình.

Cây tẩu hút thuốc ngày xưa không rời tay khỏi phục diện mạo vốn có, Doãn Tiêu hai mắt đỏ đậm, toàn thân tản ra ma khí buồn rầu, như chứa đựng oán hận ngút trời. Trong trí nhớ năm trăm năm của Bảo Thù, chưa từng thấy phụ thân như vậy, nếu không phải hận đến đau tim nhức xương, làm sao có thể biến thành như vậy?

Còn có Dung Hoan, ai mở ra Tỏa Tiên Liên cho hắn?

Cây Diệt Nhật cung thần trong tay hắn là chuyện gì xảy ra? Dây cung không phải đã bị chặt đứt rồi sao?

“Vân Thương, ngươi mau dừng tay, mọi người có chuyện từ từ nói, đừng đánh nữa!” Tiếng Nguyệt Quế nôn nóng hô hoán truyền vào tai đem Bảo Thù tầm mắt bất ngờ kéo về, rơi vào hàng rào gỗ phía bên phải.

Vừa chuyển mắt một cái, tất cả động lực giúp cô kiên cường trong cả cuộc đời bỗng nhiên biến mất gần như không còn.

Nguyệt Quế nhìn thấy Bảo Thù, làm như rất kinh ngạc, nói: “Ngươi còn sống?!” Lại thấy Bảo Thù hai mắt đại ra nhìn chằm chằm mặt đất, sống lưng nàng cứng ngắc, liên tục khoát tay, “Mẹ ngươi không phải ta giết, thật sự! Ta chỉ đứng vậy hạ thuốc mê, ta quả thật không có giết nàng nha!”

Dưới chân vô lực, Bảo Thù từng bước từng bước đi về phía trước, gần như ngã xuống ôm lấy người đang nằm trên mặt đất.

Dò xét hơi thở, lại sờ tâm mạch, Bảo Thù giọng khàn khàn nói: “Mẹ, ngươi làm sao vậy?”

Nguyệt Quế dè dặt chìa một tay ra muốn đặt lên vai nàng, do dự một chút rồi thu tay lại: “Thù Thiên phi, ngươi phải tin tưởng ta, mẹ ngươi thật không phải là ta giết. . .”

“Vậy nàng là chết như thế nào.” Bảo Thù lẳng lặng ôm Bảo mẹ, má áp lên trán nàng, yếu ớt nói, “Vậy ngươi nói cho ta biết, nàng là chết như thế nào? Nói cho ta biết, tất cả yêu tinh trên Bích Thủy Sơn là chết như thế nào?”

“Tất cả yêu tinh?” Nguyệt Quế mờ mịt một lát rồi ngã ngồi trên mặt đất, vẻ mặt khóc không ra nước mắt, “Thật sự không phải ta a, ngày hôm qua có người đánh hôn mê ta, buổi sáng tỉnh lại người ở ngoài cửa nhà các người, ta đứng lên định vào cửa hỏi một câu, không ngờ lại thấy Vân Thương. Khi đó nhà người cũng không có ai cả, Vân Thương bảo ta đem thuốc mê bỏ vào trong bình trà, nói cha ngươi trở về nhất định sẽ uống trà, nhưng là mẹ ngươi về trước, uống ngay, sau đó lại. . . Lại. . .”

Bảo Thù đem cằm gác lên vai Bảo mẹ, mắt lạnh như tử thủy, “Sau đó thế nào?”

“Sau đó? Nga, sau đó cha ngươi vẻ mặt hoảng sợ đi vào, nhìn thấy mẹ ngươi đã chết liền muốn giết ta báo thù. Vân Thương dưới tình thế cấp bách giấy giữa thoát khỏi Tỏa Tiên Liên, nhưng bởi vì bị trói lại đã lâu cho nên công lực chưa khôi phục, không phải đối thủ của cha ngươi. Thấy hắn bị cha ngươi một chưởng sắp đánh vỡ tâm mạch, ta vốn định xông lên giúp, không ngờ một nữ nhân khác so với ta nhanh hơn.”

“Tiếp tục nói.” Giọng nói lạnh như sắp đóng băng.

“Ngươi biết không, nữ nhân kia cư nhiên có một cái đuôi rồng a!” Nguyệt Quế làm như còn đang chìm đắm trong chấn động lúc này, chưa hề chú ý đến chữ “Nói”, kể chuyện rất sống động, “Nàng trên lưng mang theo một cây cung bị đứt dây, khi hóa long, nàng khom lưng rồng lên một tiếng rồi rút gân rồng ra, trời ạ! Ngươi có tin được không?”

Bảo Thù từ từ đem Bảo mẹ đặt xuống trên mặt đất, đứng dậy, mắt nhìn Nguyệt Quế.

Nguyệt Quế còn đang rất say sưa, “Thì ra con rồng kia thâm mến Vân Thương suốt năm trăm năm a, xem đi, nàng chỉ mới có năm trăm năm tuổi đã bắt đầu rồi. . . Ai, người không biết đâu, lúc đó bộ dạng Vân Thương tan nát cõi lòng. . . “

“Không sao, ta rất nhanh sẽ thấy.” Bảo Thù đầu ngón tay dẩy lên một luồng lửa đỏ, giơ cánh tay lên, chỉ về phía nàng.

Nguyệt Quế cho đến lúc này vừa từ như trong mộng tỉnh lại, trên trán mồ hôi lạnh tuôn ra, liên tục lùi về phía sau.

Bỗng nhiên hét to một tiếng: “Vân Thương, cứu mạng a!”

Dung Hoan trong lòng hoảng hốt, cúi đầu chỉ thấy Bảo Thù giơ tay lên, mắt đỏ như máu, mái tóc đen như mực bay phấp phới, đầu ngón tay tỏa sáng, đủ để đem Nguyệt Quế đánh nát!

Mạc Tu. . .

Lấy tu vi của Bảo Thù. . .

Trong đầu suy nghĩ mấy phen, Dung Hoan ngưng thần nín thở, cứng rắn nhận Doãn Tiêu một chiêu.

Đúng lúc đó, hần mượn sức của Doãn Tiêu đánh vỡ phong ấn cuối cùng trong thân thể mình, lập tức sử dụng Tuyệt Ma Công trong người.

Trong chốc lát, bạo tuyết từ trên trời giáng xuống, trước mắt mọi người đều là một mảnh màu trắng mênh mông.

Nguyệt Quế trong chốc lát quên mất mình còn đang trong hiểm cảnh, mắt mở to bối rối nhìn hần, giống như chưa từng nhận biết hần vậy.

Chỉ thấy hần mũi chân điểm một cái trong không trung, nhẹ nhàng xoay người, tóc trắng tung ra, khuôn mặt tuyệt mỹ, đủ để khuynh đảo chúng sinh.

Giơ cao cánh tay kéo Diệt Nhật cung thần, thân thể nghiêng thành một đường, Dung Hoan nghiêng đầu, hơi nheo hai mắt lại.

Khi mở ra lần nữa, sắc bén như chim ưng, vẽ mặt trảm xuống, hần nâng tay kéo ra một khoảng không rồi đột nhiên buông lỏng, nhất mũi tên màu vàng “Hư” một tiếng bắn ra.

Mà đích ngắm của hần, đúng là ngực Bảo Thù.

60. Chương 60: Kế Trong Kế

Ánh sáng trên đầu ngón tay từ khi xuất hiện vẫn chưa từng rời đi, từ khoảnh khắc hần kéo cung lên, Bảo Thù cả người đã sụp xuống. Đời này, Bảo Thù chỉ thấy qua hần kéo cung hai lần, mỗi một lần đều khiến nàng cả đời khó quên.

Một lần, là vì cứu nàng; lúc này, lại là vì cứu mà giết nàng.

Bảo Thù ngơ ngác ngẩng đầu, mắt nhìn xuyên qua màn tuyết, đặt trên mặt hần. Dung Hoan và nàng ánh mắt chạm nhau, chợt quay đầu đi, giống như nếu lại thêm một giây, sẽ bị vùi lấp trong những tia sáng vỡ vụn trong đáy mắt nàng.

Đúng lúc này, bất ngờ một luồng sáng xẹt qua cực nhanh tới trước mặt nàng, đợi hần nhìn kỹ thấy rõ người trong quang luồng sáng là ai, lập tức hoảng sợ tới ba hồn mất hai hồn rồi!

Dung Hoan vọng tưởng thôi động niệm lực khổng chế mũi tên, nhưng, đã muộn, chỉ có thể vừa phi thân xuống vừa hoảng sợ hô to: “Thù Nhi, mau đỡ!”

Bảo Thù như người mất hồn, đối với ngoại cảnh hoàn toàn không có phản ứng gì. Nếu đã hạ quyết tâm giết nàng, vì sao lại hối hận?

Dung Hoan lời còn chưa dứt, ngay cả Doãn Tiêu cũng sợ hãi hô: “Bảo Dung, không cần!”

Bảo Thù giết mình, mắt vừa chuyển lập tức kinh hãi. Vội vàng thu lại tạp niệm định lập kết giới, tiếc là đã quá muộn, đành trơ mắt nhìn Dung Nhi thả người đỡ tên ỉn.

Mũi tên kia xuyên thẳng qua trái tim Dung Nhi, cuối cùng bất ngờ dừng lại trước ngực Bảo Thù ba tấc.

Diệt Nhật lấy tu vi làm tên, mũi tên này của Dung Hoan nhìn như ngoan tuyệt, nhưng lại chỉ dùng ba phần tu vi.

Hơn nữa Bảo Thù kinh mạch toàn thân cùng cung thần vốn là một, Dung Hoan dự tính lấy bản lĩnh của hần hiện tại, cho dù tránh không khỏi cũng quyết sẽ không thương nàng một chút nào.

Dung Hoan chỉ định phân tán lực chú ý của nàng, tranh thủ thời gian cứu Nguyệt Quế mà thôi.

Nhưng mà, hần tuyệt đối không ngờ Dung Nhi lại ẩn nấp gần đây, càng không ngờ hần sẽ lao tới đỡ tên cho Bảo Thù! Nếu như hần có thể biết trước chuyện này, cho dù là chém đứt tay hần, hần cũng sẽ không kéo Diệt Nhật cung!

Bỗng nhiên đúng lúc này, một tiếng sấm thịnh nộ vang vọng cứu tiêu, sắc trời đột nhiên trở nên tối tăm không có ánh sáng.

Kim quang loá mắt như thần hi phá thương khung (*), một tắc một tắc từ trong ngực Dung Nhi tỏa ra, mang hần bay lên giữa không trung.

(*) thần hi phá thương khung: năng mai phá tan khung trời cao

Nguyệt Quế hoàn toàn ngây người, ngay cả Doãn Tiêu cũng thu lại ma khí quanh người, kinh sợ đứng nhìn.

Người giống như bị hút hết toàn bộ sức lực, Dung Hoan rơi xuống đất nửa đứng nửa ngã trên mặt đất, Diệt Nhật cũng quăng ra xa. Bảo Thù ngỡ ngàng đưa tay lên rồi đột nhiên thu lại cắn trong miệng, chán nản ngồi trên mặt đất, run rẩy như lá khô trong gió lạnh.

Bọn họ hai người một nam một bắc, trong chớp lát, ai cũng không dám tiến lên một bước.

Kim quang đầy trời, một luồng ánh sáng màu đỏ chói mắt lấy tốc độ cực nhanh từ trên trời giáng xuống, run rẩy đem Dung Nhi ôm vào trong ngực.

Chưa rơi xuống đất, tay trái bốc cháy đặt ở trên ngực Dung Nhi, những luồng kim quang dương nanh múa vuốt từ từ bị hần hút khỏi cơ thể. Hần Liệt ngực phập phồng, thân là Cửu Thiên Vô Thượng Thần tộc, sức mạnh của Diệt Nhật hần cũng không dám chống lại, máu tươi từ môi hần chảy ra, rơi xuống mu bàn tay của Dung Nhi.

“Phụ vương. . .”

“Không cần nói.” Hần Liệt lúc này đã đánh mất bình tĩnh, hần hận mình, hần thực sự hận mình, vì sao không chạy tới nhanh hơn một chút? Bây giờ, trong đầu hần chỉ có một ý nghĩ, cho dù bị Diệt Nhật phản phệ đến chết, hần cũng không muốn Dung Nhi gặp chuyện không may!

Nhi tử bảo bối của hần, tuyệt đối không thể xảy ra chuyện!

Dung Nhi liều mạng dùng hết khí lực cuối cùng đẩy tay hần ra, run giọng nói: “Phụ vương. . . Dung Nhi sẽ chết. . . Phụ vương có thấy buồn không? Có. . . Có đau lòng không?”

“Phụ vương sẽ không để cho ngươi chết!” Hần Liệt sắc mặt trắng bệch, lại lần nữa giơ tay lên lại bị Dung Nhi hai bàn tay nhỏ bé cầm chặt: “Phụ vương, ngài biết không. . . Ngài luôn nhắc nhở Dung Nhi, thể gian vạn sự đều phải cân nhắc, Dung Nhi. . . Dung Nhi cân nhắc thật lâu rồi, mới lựa chọn bỏ xuống thù hận, bởi vì Dung Nhi mặc dù hận phụ vương nhưng lại càng yêu phụ vương. . .”

Hần Liệt cả người chấn động, trong nháy mắt như già đi nghìn tuổi, nước mắt rơi không tiếng động: “Dung Nhi của ta. . .”

Buông Hân Liệt ra, Dung Nhi yếu ớt hướng về phía Dung Hoan nhìn lại, hơi cong môi khẽ gọi: “Cha. . .”

Một tiếng “Cha” nhẹ nhàng như thế lại làm cho Dung Hoan như bị sét đánh. Hắn mong được nghe thấy tiếng gọi này đã bao lâu rồi? Nhưng tuyệt đối không ngờ lại ở trong hoàn cảnh này!

Từ trên mặt đất giãy dụa đứng lên, hắn lảo đảo đi về phía trước vài bước, sau đó sợ sệt đứng lại không dám đưa tay ra, lại càng không dám thở.

Dung Nhi yếu ớt nâng tay lên, nước mắt bỗng chốc lăn xuống, “Cha. . . Ngài không muốn Dung Nhi rồi sao?”

“Dung Nhi!”

Dung Hoan nước mắt chảy ra như suối, khụy người xuống bên cạnh hắn, cầm bàn tay nhỏ bé của hắn, “Cha ở chỗ này, cha ở chỗ này!”

“Cha. . . Ngài đừng buồn, đừng áy náy. . . Trước đây phụ vương lợi dụng mẫu thân, một đao đâm vào tim kia. . . Rất đau rất đau, có phải không. . .” Dung Nhi đưa một bàn tay nhỏ bé khác nhẹ nhàng đặt ở trên ngực Dung Hoan, nâng mắt lên, vẻ mặt gần như là van xin, “Hôm nay, Dung Nhi cũng một tên xuyên tim. . . Dung Nhi chỉ hy vọng. . . Chỉ hy vọng cha có thể tha thứ cho phụ vương, có được không. . .”

Dung Hoan và Hân Liệt đều ngẩn người.

“Có được không. . .” “Dung Nhi lại lần nữa năn nỉ, nụ cười trên mặt trở nên u ám, “Đây là nguyện vọng cuối cùng của Dung Nhi. . .”

“Được!” Dung Hoan liên tục gật đầu, giờ khắc này, cho dù hắn muốn mặt trắng trên trời, hắn cũng đi lấy xuống cho hắn, “Cha cái gì cũng đồng ý người, chỉ cần người thích là được!”

Nói xong, hắn hít sâu một hơi, trở tay đặt trên bụng dưới, muốn vận khí đem nội đan tinh nguyên của mình lấy ra.

“Không cần người giả vờ tốt bụng!”

Bảo Thủ giống như người điên tiến lên đẩy mạnh Dung Hoan sang một bên, đoạt lấy Dung Nhi từ trong ngực Hân Liệt, quần áo lập tức bị máu tươi nhuộm đỏ!

“Dung Nhi chín cái mạng, Dung Nhi không có việc gì.”

Si ngốc đưa hắn ôm vào trong ngực Bảo Thủ dùng cằm nhẹ nhàng đụng vào má hắn, thì thào: “Dung Nhi của ta phúc thiên mệnh đại, làm sao lại chết được? Sẽ không, sẽ không.”

“Mẹ. . .” “Giọng nói dần dần bi thương và mờ ảo, “Dung Nhi. . . . Dung Nhi luyện tiếc nhất. . . Mẫu thân. . .”

Một tia thần hồn cuối cùng bị Diệt Nhật kim quang hút ra, cơ thể Dung Nhi trong nháy mắt hóa thành hư vô.

Bảo Thủ muốn vươn tay ra muốn giữ hắn lại, nhưng, không còn gì nữa, không còn gì hết, nàng ngã về phía trước.

Lại được Hân Liệt đỡ lấy, nghe hắn nức nở nói: “Dung Nhi hắn. . . Hắn đi rồi. . .”

Màng tai ù ù, tầm mắt mờ ảo, Bảo Thủ cái gì cũng nghe không được, cái gì cũng nhìn không thấy.

Cúi đầu ngưng mắt nhìn hai tay mình, một lúc lâu sau, Bảo Thủ tránh ra khỏi vòng tay của Hân Liệt, chỉ vào bầu trời đen buồn bã khóc thảm thiết, “Ông trời a, cho dù ta nghiệp chướng nặng nề, cho dù muốn lần đáng chết, nếu như người muốn nghiêm phạt, thiên đạo vạn quả ta cũng không hề một lời oán thán! Nhưng, vì sao lại báo ứng trên người con ta?! Vì sao? Vì sao?!”

Trong tiếng kêu rên thê lương, núi đá trong rừng âm âm sụp đổ, trong khoảnh khắc, cả lục giới đất rung núi chuyển.

Nguyệt Quế rơi lệ đầy mặt, lỗ tai dần dần chảy máu, chỉ có thể ôm lấy đầu gối trên đất.

Hân Liệt cùng Doãn Tiêu từ trong đau xót chuyển tỉnh, lập tức làm phép khổng chế cục diện.

Dung Hoan lại từ phía sau ôm lấy Bảo Thù, run giọng nói: “Thù Nhi, người bình tĩnh một chút. . .”

Bảo Thù trở tay tát cho hắn một cái, giận không thể át địa chỉ về phía hắn, nói the thé: “Người muốn ta bình tĩnh! Nhi tử chết ở trên tay người, người còn muốn ta bình tĩnh!”

“Là của ta sai, nghìn sai vạn sai, toàn bộ là của ta sai. . .”

Tuy biết giải thích bao nhiêu cũng là uổng công, Dung Hoan trái tim sớm đã đau đến chết lặng không thể chịu nổi, mỗi khi hắn cho rằng mình đã đau đến cực hạn thì ông trời lại có thể làm hắn hiểu rõ, tội nghiệt hắn gây ra, tuyệt không thể tha.

Vươn tay, lòng bàn tay hiện ra Trảm Yêu Kiếm, hắc mắt xám như tro tàn: “Người động thủ đi.”

Bảo Thù như tạt phong đoạt lấy, “Hoắc” một tiếng chỉ vào ngực.

Nguyệt Quế hoảng sợ hoa dung thất sắc, hô: “Oan có đầu nợ có chủ, đây rõ ràng chính là một âm mưu, người làm sao lại trách trên đầu Vân Thương? Nếu không phải người không phân tốt xấu giết ta, hắn làm sao lại. . .”

“Câm miệng!” Dung Hoan tim như bị đao cắt, quát lớn một tiếng.

“Ta nói tất cả đều là sự thật!” Nguyệt Quế tim nhảy lên cổ họng, không tiếc bất cứ giá nào nói, “Nữ nhân này căn bản không đáng người đợi nàng như vậy, nàng căn bản là là một con quỷ ích kỷ, Bảo Dung rõ ràng là bị nàng hại chết!”

“Người câm miệng cho ta!” Dung Hoan vừa bi vừa giận, gần như gầm lên, “Nói thêm một chữ nữa, lập tức giết người!”

Dung Nhi. . . Là do mình hại chết?

Đầu ngón tay run lên, Trảm Yêu bỗng chốc từ trong tay rơi xuống, Bảo Thù hoảng hốt lùi về phía sau, con người ảm đạm không chút ánh sáng, ngũ thức đại loạn.

“Vì sao, vì sao sẽ biến thành như thế này?” Nàng ngã ngồi trên đất, thì thào tự nói.

“Vì sao?” Dung Hoan mi mày ngoan lệ, đột nhiên ngửa mặt lên trời cười như điên, cực hạn chỉ về phía hồng ảnh, “Hân Liệt người không phải muốn muốn giết ta? Đến a! Hôm nay, người ta tận cừu cũ oán, cùng kết thúc đi!”

Dung Nhi chết làm Hân Liệt vô cùng đau khổ, thậm chí nghĩ giết Dung Hoan báo thù rửa hận.

Nhưng những lời nói Dung Nhi trước khi chết đã làm cho trái tim Hân Liệt rung động! Nhớ đến hắn là Dung Nhi sinh phụ, Hân Liệt thậm chí còn định bỏ qua Thiên quy, cùng hắn hoà giải.

Không ngờ, hắn lại không biết tốt xấu!

Đã như vậy, lại tại hôm nay kết thúc đi!

Hồng quang hiện ra, phượng linh trong tay Hân Liệt hóa thành một cây thần kích, trầm giọng nói: “Quả nhiên là ma, nói không giữ lời, không thể nói lý!”

Dung Hoan hừ không một trảo, kim sắc trường cung cách đó không xa lập tức rơi vào trong tay, hắn lại lần nữa cười ha ha: “Ông trời một lòng muốn tuyệt ta, nếu muốn tránh cũng không được, ta đây tuyệt đường trời! Các người một lòng muốn diệt ta, nếu tránh cũng không thể tránh, ta đây liền diệt thiên hạ vì con ta chôn cùng!”

Nói xong, Dung Hoan vung tay kéo cung, khom lưng một cái kim quang lập tức đại thịnh. Hân Liệt trở tay cầm thần kích, đôi mắt màu đỏ đầy sự khinh thường.

Dung Hoan cong khoeo môi, mũi chân điểm một cái từ từ rời khỏi mặt đất.

Tóc trắng bay lên bốn phía, khắp người hắn từ từ hiện ra vạn đạo hàn quang, nhẹ nhàng nhẹ nhàng, mà so với Băng Tinh Tuyết Phách còn muốn lạnh hơn ba phần.

Trong phút chốc, dưới màn trời tối đen, tuyết ngược gió lên.

Hân Liệt nét mặt không khỏi có chút kinh ngạc, không ngờ trải qua chuyện này, Dung Hoan lại có thể đột phá cảnh giới tu vi, trở thành Ma Thần thứ hai sau Già Di La.

Doãn Tiêu chợt cúi đầu lạy một lạy: “Tư Ma Âm chủ Doãn Tiêu, bái kiến Ma tôn!”

Dung Hoan không nói, vẫn nhắm vào Hân Liệt. Hân Liệt kinh ngạc đi qua tức khắc khôi phục bình tĩnh, đang định ngheh chiến, Bảo Thù bỗng nhiên đi tới trước người hắn.

Nghe nàng lạnh lùng nói: “Người chẳng lẽ cho rằng, cầm Diệt Nhật trong tay, liền có khả năng che trời?”

Dung Hoan sắc mặt khê động, nhíu mày nói: “Muội tránh ra! Ta phải vì Dung Nhi báo thù, đợi giết Hân Liệt sau sẽ uội một kết quả!”

“Vì Dung Nhi báo thù? “Bảo Thù cười thê lương, “Hắn chết ở trên tay ngươi ta, ngươi lại muốn giết người khác báo thù? Nếu nói báo thù cũng là cũng là trước giết chết Nguyệt Quế!”

Dung Hoan cả người run lên, cắn răng nói: “Bảo mẹ bỏ mình, cùng Nguyệt Quế không liên quan, tất cả đều là âm mưu của Hân Liệt! Muội đừng để lại bị hắn hoa ngôn xảo ngữ lừa gạt!”

Bảo Thù một bước đi về phía trước, hư không đem Trảm Yêu cầm trong tay: “Người có biết những điều này đều là Dung Nhi đem qua chính miệng nói cho ta biết không?”

Dung Hoan sửng sốt, chuyển mắt nhìn về phía Nguyệt Quế. Nguyệt Quế thấy nghi ngờ trong mắt hắn lập tức hô to oan uổng: “Vân Thương, người không tin ta?”

Dung Hoan nhắm mắt lại trong chốc lát, khôi phục bình tĩnh nhìn về phía Bảo Thù: “Ta tin nàng.”

Hắn. . . tin nàng. . .

Bảo Thù thất vọng cười, nhảy lên giữa không trung, cùng với Dung Hoan đối mặt mà đứng: “Như vậy cũng tốt! Nếu Dung Nhi đã không có, giữa chúng ta sẽ không còn một chút ràng buộc nào nữa, từ giờ phút này về sau, ngươi ta ân tình lưỡng tuyệt!”

Lời vừa nói ra, làm Dung Hoan tâm thần kích động, lúc này, hắn đã không còn đường lui nữa.

Tuyệt đối không thể để cho Dung Nhi chết không, hắn nhất định phải đem Hân Liệt chôn cùng!

Không nói gì, Dung Hoan nắm chặt khom lưng, mắt lạnh nhạt nhìn về phía Bảo Thù. Chiến hỏa hết sức căng thẳng.

Ngay khi mọi thanh âm trong trời đất biến mất, Hân Liệt bất ngờ lên tiếng: “Thù Nhi, Nguyệt Quế đúng là oan uổng.”

Bảo Thù giật mình quay đầu lại, nhìn về phía Hân Liệt, bối rối nói: “Là huynh?!”

Chẳng lẽ vừa rồi tình phụ tử hắn đối với Dung Nhi, đều là giả?

Hân Liệt mặt không chút thay đổi nói: “Từng có người hướng về phía ta hiến kế, nhưng ta trước sau do dự, chưa từng đồng ý. Vốn chuyện cứ thế này, ta sẽ không cần lại lo lắng về Dung Nhi, nhưng mà. . . “

Nhưng mà, Dung Nhi trước khi chết còn nhớ đến hắn.

Hắn làm sao có thể vô tình vô nghĩa, làm Dung Nhi chết không nhắm mắt?

“Là ai?” Dung Hoan và Bảo Thù trầm miệng một lời.

“Là. . .”

Hân Liệt lời còn chưa dứt, tiếng cười quyến rũ của một nữ tử đập vào tai mọi người.

Nhìn lại, Bảo Thù suýt nữa từ giữa không trung ngã xuống đất, không thể tin được trừng lớn hai mắt: “Yêu Nhiêu?!”

Nữ tử áo xanh thong dong mà đến, đúng là Yêu Nhiêu.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-ha-hoan-ca>